george r.r.

martin

încleştarea regilor

•

SERIA CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC

Din seria Cântec de gheață şi foc au apărut:
Urzeala tronurilor (2 vol.)
încleştarea regilor (2 vol.)

George R.R. Martin s-a născut în 1948 la New Jersey şi a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. în anii 70 a scris o serie de nuvele, printre care şi *Regii nisipurilor (1979),* pentru care i-au fost decernate Premiile Hugo şi Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy şi horror. în anii '80 a fost producător şi scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television şi producător al filmului *Beauty and the Beast.* Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată sub numele *Nightflyers.* în 1996 Martin a început să scrie seria fantasy *Cântec de gheață şi foc* (în pregătire la Editura Nemira), alcătuită din şapte romane, dintre care patru au şi fost publicate *(A Game of Thrones,* 1996 - *Urzeala tronurilor,* Editura Nemira, 2007, *A Clash of Kings,* 1999 - *încleştarea regilor,* Editura Nemira, 2008, *A Storm of Swords,* 2000, *A Feast for Crows,* 2005) şi trei se află încă în stadiul de proiect *(A Dance with Dragons, The Winds of Winter* şi *A Dream of Spring);* saga *Cântec de gheață şi foc* este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien. Drepturile cinematografice au fost achiziționate de HBO, care intenționează realizarea unui serial în scurt timp. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor,* a obținut Premiul Locus în 1997, iar nuvela *Blood of the*

Dragon (Sângele dragonului), care face parte din roman, a obținut Premiul Hugo în 1

george r.r,

marTin

încleştarea regilor

Traducere din limba engleză Laura Bocancios

NEMIRA

Prolog

Coada cometei brăzda cerul dimineții, o dâră roşie care sângera deasupra Pietrei Dragonului, ca o rană pe cerul scăldat în nuanțe de trandafiriu şi violet.

Maester stătea în balconul bătut de vânt al apartamentelor sale. Acesta era locul în care poposiseră corbii, după un zbor îndelungat. împestrițaseră cu murdăria lor garguiele care se ridicau, înalte de patru metri, la stânga şi la dreapta sa - un câine al iadului şi un şarpe înaripat, două dintre miile care se odihneau pe zidurile bătrânei fortărețe. Când a venit întâia oară la Piatra Dragonului, armata de personaje fantastice 1-a stânjenit, dar cu trecerea anilor, se obişnuise cu ele. Acum erau pentru el ca nişte vechi prieteni. Priveau toți trei cerul, cu semnul lui prevestitor.

Maester nu credea în semne. Şi totuşi... aşa bătrân cum era, Cressen nu mai văzuse niciodată o cometă măcar pe jumătate atât de strălucitoare, darămite de culoarea aceea, o culoare înspăimântătoare, a sângelui, a focului şi a asfințitului. Se întreba dacă garguiele lui mai văzuseră ceva asemănător. Se aflau aici dinaintea venirii lui şi vor rămâne încă vreme îndelungată, după ce el nu va mai fi. De-ar putea vorbi limbile din piatră...

Ce nebunie! Se sprijini de metereze, cu marea fre-mătând dedesubt, simțind sub degete asprimea pietrei negre. Garguie care să vorbească şi profeții pe cer. Sunt un om bătrân care a

dat în mintea copiilor. Oare înțelepciunea dobândită în decursul unei vieți întregi îl părăsise împreună cu sănătatea şi puterile? Era un maester, care a învățat şi a trudit în marea Citadelă a Vechiului Oraş. Ce se alesese de el, dacă mintea îi era plină de superstiții, ca aceea a unui rândaş neştiutor?

Şi totuşi... şi totuşi... cometa continua să ardă chiar şi în lumina zilei, în timp ce un abur palid, cenuşiu, se ridica din craterele fierbinți ale Muntelui Dragonului, aflat în spatele castelului, iar cu o dimineață înainte, un corb alb adusese vorbă chiar de la Citadelă, veşti mult aşteptate, dar nu mai puțin înfricoşătoare, veşti despre sfârşitul verii. Toate, semne. Prea multe, ca să nu le dea crezare. Ce înseamnă toate acestea? îi venea să strige.

- Maester Cressen, avem oaspeți. Pylos îi vorbise cu glas domol, de parcă s-ar fi temut să nu tulbure meditațiile solemne ale lui Cressen. De-ar fi ştiut ce aiureli îi treceau prin cap, ar fi strigat. Prințesa vrea să vadă corbul alb. Mereu cuviincios, Pylos o numea acum prințesa, întrucât nobilul ei tată era rege. E împreună cu bufonul ei.

Bătrânul întoarse spatele răsăritului, sprijinindu-se cu o mână de şarpele înaripat.

- Ajută-mă să mă aşez în scaun şi pofteşte-i înăuntru. Luându-1 de braț, Pylos îl conduse în cameră. In

tinerețe, Cressen avusese mersul sprinten, dar acum nu mai avea mult până la cea de-a optzecea sa aniversare şi picioarele îi erau şubrede şi nesigure. Cu doi ani în urmă, căzuse şi îşi zdrobise şoldul şi nu se mai vindecase cum trebuie. Anul trecut, când s-a îmbolnăvit, Citadela 1-a trimis pe Pylos din Oraşul Vechi, cu doar câteva zile înainte ca Lordul Stannis să se apropie de insulă..., ca să-1 ajute la treburi, s-a spus, dar Cressen ştia adevărul. Pylos venise să-1 înlocuiască după moartea sa. Nu îl deranja. Cineva trebuia să îi ia locul, şi asta mai curând decât şi-ar fi dorit...

II lăsă pe mai tânărul bărbat să-1 aşeze în spatele cărților şi hârtiilor sale.

- Du-te şi cheam-o. Nu e frumos să laşi o domnişoară să aştepte. Făcu semn cu mâna, un gest de grabă, abia schițat, venit de la un om care nu mai era în stare să se grăbească. Carnea îi era zbârcită şi pătată, pielea subțire ca un pergament, încât îşi putea vedea labirintul de vene şi forma oaselor de dedesubt. Şi cum mai tremurau aceste mâini care fuseseră odinioară atât de sigure şi îndemânatice...

Când Pylos se întoarse, fata îl însoțea, sfioasă ca întotdeauna. In spatele ei, săltând şi târşâindu-şi picioarele, în acel mers ciudat al său, într-o parte, venea bufonul ei. Pe cap avea un coif de jucărie, confecționat dintr-o veche găleată de tinichea, pe care era prinsă o pereche de coarne de cerb, iar de ele erau atârnate tălăngi de vite şi care cu fiece pas clătinat al bufonului, sunau, fiecare cu un glas diferit, ding-dong, ding-dang, dong, dong, dong.

- Cine vine să ne viziteze atât de devreme, Pylos? întrebă Cressen.

- Suntem Chip Peticit şi cu mine, Maester. Ochii albaştri, inocenți, îl priviră clipind. Din păcate, chipul fetei nu era frumos. Copila avea maxilarul proeminent şi pătrat al nobilului ei tată şi nefericitele urechi ale mamei, care se alăturau unei diformități proprii, o moştenire de când luase varsat-de-vant, o boală care aproape că o răpusese în leagăn. Peste unul dintre obraji şi mult în jos, pe gât, carnea îi era înțepenită şi moartă, pielea crăpată şi cojită, cu pete negre şi cenuşii, şi tare la atingere. Pylos mi-a spus că putem vedea corbul alb.

- Sigur că puteți, răspunse Cressen.

De parcă ar fi refuzat-o vreodată. Fusese prea des refuzată, la vremea ei. O chema Shireen. Avea să împlinească zece ani şi era cel mai trist copil pe care Maester Cressen îl cunoscuse vreodată. Tristețea ei este ruşinea mea, se gândi bătrânul, un alt semn al eşecului.

- Maester Pylos, fii amabil şi coboară pasărea din stâncărie, pentru Lady Shireen.

- Plăcerea va fi de partea mea.

Pylos era un tânăr politicos care, deşi nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, era ceremonios ca un bărbat de şaizeci. Locurile sumbre aveau nevoie de lumină, nu de solemnitate, iar Piatra Dragonului era, fără îndoială, un asemenea loc, o citadelă singuratică în pustietatea umedă înconjurată de furtuni şi sare, cu umbra fumegândă a muntelui în spatele ei. Un Maester trebuia să meargă acolo unde era trimis, astfel că Cressen venise aici împreună cu stăpânul său, cu aproximativ doisprezece ani în urmă. Aici slujise, şi slujise bine. Cu toate acestea, nu iubise niciodată Piatra Dragonului şi nu se simțise aici cu adevărat

acasă. In ultima vreme, când se deştepta din visele sale agitate, în care i se înfăţişa, tulburător, femeia roşie, i se întâmpla adesea să nu ştie unde se află.

Bufonul îşi întoarse capul peticit şi bălţat pentru a-1 privi pe Pylos cum urcă treptele abrupte de fier către stâncărie. Mişcarea făcu talăngile să sune.

- In mare, păsările au solzi în loc de pene, spuse cu un clinchet. Ştiu, eu ştiu, oh, oh, oh.

Chiar şi pentru un bufon, Chip Peticit era un personaj trist. Cândva, stârnise probabil hohote de râs cu o singură glumă, dar marea îi luase puterea, împreună cu jumătate din minte şi toată memoria. Era moale şi foarte gras, se smucea şi tremura în fiece clipă şi era adesea incoerent. Fata era singura care mai râdea acum de glumele lui, singura căreia îi păsa dacă trăia sau murea.

O fetiţă urâtă, un bufon trist şi cu Maester - trei..., iată o poveste care poate stoarce lacrimi.

- Aşază-te lângă mine, copila mea. Cressen îi făcu semn să se apropie. E devreme pentru o vizită, abia s-a crăpat de ziuă. Ar trebui să fii în pat la ora asta.

- Am visat urât, îi răspunse Shireen. Nişte dra-goni. Veneau să mă mănânce.

Fata era bântuită de coşmaruri de când îşi putea aminti Maester Cressen.

- Am mai vorbit despre asta, spuse el cu blândeţe. Dragonii nu pot prinde viaţă. Sunt cioplţi în piatră, copila mea. In vremurile de demult, insula noastră era avanpostul cel mai îndepărtat la apus de marele Ţinut al Valyriei. Valyrienii au fost cei care au ridicat această citadelă, iar ei aveau metode de a cizela piatra, care cu timpul s-au pierdut. Valyrienii dădeau acestor turnuri forme de dragoni pentru ca fortăreaţa lor să pară mai înfricoşătoare, aşa cum îşi împodobeau zidurile cu mii de garguie în loc de simple creneluri. Ii luă mânuţa trandafirie în mâna lui firavă şi pătată, şi i-o strânse uşor. Aşa că, vezi, nu ai de ce te teme.

Shireen nu era convinsă.

- Cum rămâne cu semnul de pe cer? Dalia şi Matrice vorbeau la fântână, iar Dalia zicea că a auzit-o pe femeia roşie spunându-i mamei că e suflare de dragon. Dacă dragonii respiră, asta nu înseamnă că prind viaţă?

Femeia roşie, gândi acru Maester Cressen. Rău destul că i-a umplut mamei capul cu nebunia ei, acum trebuie să otrăvească şi visele fiicei? Va avea o discuţie aspră cu Dalia, o va atenţiona să nu mai răspândească asemenea poveşti.

- Fapt e că pe cer se află o cometă, copila mea dulce. O stea cu coadă, pierdută în ceruri. Va dispărea atât de curând, încât nu ne vom mai aminti de ea toată viaţa. Aşteaptă să vezi.

Shireen dădu curajoasă din cap.

- Corbul alb, spune mama, e semn că nu mai e vară.

- Aşa este, domnişoară. Corbii albi vin doar de la Citadelă. Degetele lui Cressen se îndreptară către lanţul pe care îl avea la gât, cu fiecare zală forjată din alt metal, simbolizând fiecare măiestria sa într-o altă ramură de învăţătură, colanul de maester, însemn al ordinului său. In floarea tinereţii, îl purtase cu uşurinţă, dar acum i se părea greu, cu metalul rece pe piele. Sunt mai mari decât alţi corbi, şi mai deştepţi, crescuţi pentru a duce doar cele mai importante mesaje. Acesta a venit să ne spună că s-a întrunit Conclavul şi a declarat în sfârşit terminată această vară lungă. Zece ani, două luni şi şaisprezece zile a durat, cea mai lungă vară de care s-a auzit vreodată.

- Se va face frig acum?

Shireen era un copil al verii şi nu cunoscuse niciodată adevăratul frig.

- Cu timpul, răspunse Cressen. Dacă zeii sunt buni, ne vor oferi o toamnă caldă şi recolte bogate, ca să ne putem pregăti pentru iarna ce va veni. Oamenii din popor spuneau că o vară lungă însemna că va urma o iarnă şi mai lungă, dar Maester considera că nu avea nici un sens să sperie copila cu astfel de poveşti.

Chip Peticit îşi scutură talăngile.

- In mare este întotdeauna vară, incantă el. Sirenele poartă volbură în păr şi ţes mănuşi din alge argintii. Ştiu, eu ştiu, oh, oh, oh.

Shireen chicoti.

- Mi-ar plăcea şi mie o pereche de mănuşi din alge argintii.

- In mare ninge de jos în sus, spuse bufonul, iar ploaia e uscată ca osul. Ştiu, eu ştiu, oh, oh, oh.
- Va ninge cu adevărat? întrebă copila.
- Da, răspunse Cressen. Dar mă rog sa nu ningă vreme de câțiva ani, şi nici atunci pentru mult timp. A, iată-1 pe Pylos cu pasărea.

Shireen scoase un strigăt de încântare. Până şi Cressen trebuia să recunoască faptul că pasărea oferea o imagine impresionantă, albă ca neaua şi mai mare decât orice şoim, cu ochii săi negri, strălucitori, semn că nu era un albinos oarecare, ci adevăratul corb alb de rasă din Citadelă.

- Uite, strigă Cressen.

Corbul îşi desfăcu aripile, sări în aer şi fâlfâi zgomotos prin încăpere, pentru a ateriza pe masa de lângă el.

- Mă voi ocupa acum de micul dejun, anunță Pylos. Cressen încuviință.
- Aceasta este Lady Shireen, îi spuse corbului. Pasărea îşi mişcă uşor capul alb în sus şi în jos, încli-nându-se parcă în fața ei. Lady, croncăni el, Lady.

Copila rămase cu gura căscată.

- Vorbeşte?
- Câteva cuvinte. Cum ți-am spus, sunt deştepte păsările astea.
- Pasăre deşteaptă, om deştept, bufon deştept, spuse Chip Peticit, făcând tărăboi. O, bufon deştept, deştept. începu să cânte. Umbrele încep să danseze, stăpâne, să danseze, stăpâne, să danseze.

îşi zgâlțâia capul cu fiecare cuvânt, iar talăngile prinse de coarne răsunau. Corbul alb țipă şi începu să se agite, încercând să se cațere pe grilajul de fier al scării ce ducea spre stâncărie. Shireen se făcu parcă mai mică.

- Cântă asta întruna. I-am spus să înceteze, dar nu mă ascultă. Mă sperie. Fă-1 să se oprească.

Şi cum să fac asta? se întrebă bătrânul. Pe vremuri, l-aş fi redus la tăcere pe veci, dar acum...

Chip Peticit venise la ei de mic copil. Lord Stef-fon, a cărui amintire o păstra în suflet, îl găsise la Volantis, dincolo de marea îngustă. Regele - bătrânul rege Aerys II Targaryen, care pe vremea aceea nu era atât de nebun - îl trimisese să caute mireasă pentru Prințul Rhaegar, care nu avea nici o soră de măritat. Am găsit un bufon minunat, îi scrisese lui Cressen cu două săptămâni înainte de a se întoarce din misiunea lui sterilă. E doar un băiețandru, dar e ager ca o maimuță şi isteț cât o duzină de curteni. Face jonglerii, şarade şi scamatorii, şi ştie să cânte frumuşel în patru limbi, l-am cumpărat libertatea şi sperăm să-l aducem acasă cu noi. Robert va fi încântat de el şi probabil, cu timpul, va reuşi chiar să-l învețe pe Stannis să râdă.

Amintirea acelei scrisori îl întrista pe Cressen. Nimeni nu îl învățase vreodată pe Stannis să râdă, cu atât mai puțin băiatul pe nume Chip Peticit. Furtuna se ivise pe neaşteptate, şuierând, iar Golful Naufragiilor dovedise că îşi merită numele. Galera cu două catarge a stăpânului, Mândria Vânturilor, s-a sfărâmat în fața castelului său. De pe parapete, cei doi fii ai stăpânului au privit cum ambarcațiunea tatălui lor se izbeşte de stânci şi e înghițită de ape. O sută de vâslaşi şi mateloți s-au scufundat împreună cu Lord Steffon Baratheon şi soția sa şi, zile în şir, fiecare val a lăsat o nouă recoltă de trupuri înecate pe malul ce se întindea sub Capătul Furtunii.

Băiatul a ajuns la mal în cea de-a treia zi. Maester Cressen coborâse, împreună cu ceilalți, să ajute la identificarea morților. Când l-au găsit pe bufon, era gol, cu pielea albă, zbârcită şi presărată cu nisip ud. Cressen 1-a luat drept un alt cadavru, dar când Jommy 1-a apucat de glezne ca să-l târască până la căruța funerară, băiatul a scuipat apă şi s-a ridicat. Până în ziua morții, Jommy a jurat că Chip Peticit avusese carnea întepenită.

Nimeni nu şi-a putut explica vreodată acele două zile cât timp bufonul fusese pierdut în mare. Pescarilor le plăcea să spună că o sirenă 1-a învățat să respire sub apă în schimbul sămânței sale. Chip Peticit nu a spus nimic. Băiatul isteț, deştept, despre care scrisese Lordul Steffon, nu a ajuns niciodată la Capătul Furtunii; băiatul pe care l-au găsit era altcineva, un om cu trupul şi mintea scrântite, care nu era în stare nici să vorbească, darămite să dea dovadă de istețime. Cu toate acestea, chipul lui de bufon nu a lăsat loc de îndoială în privința

identităţii sale. In Oraşul Liber Volantis era obiceiul ca feţele sclavilor şi ale servitorilor să fie tatuate. De la gât şi până la păr, pielea băiatului fusese vopsită în carouri pestriţe, roşii şi verzi.

- Naufragiatul e nebun şi suferind şi nu e de folos nimănui - lui însuşi, cel mai puţin, afirmase bătrânul Ser Harbert, castelanul de la Capătul Furtunii, din vremea aceea. Cel mai bun lucru pe care l-ai putea face pentru el ar fi să-i umpli cupa cu laptele macului. Un somn fără dureri şi cu asta, gata. Ţi-ar mulţumi, dacă ar avea înţelepciunea să o facă. Dar Cressen a refuzat şi, în cele din urmă, a avut câştig de cauză. Dacă Chip Peticit s-a ales cu vreo bucurie din acea victorie, nu-şi dădea seama nici acum, după atâţia ani.

- Umbrele încep să danseze, stăpâne, să danseze, stăpâne, să danseze, cânta bufonul întruna, legănându-şi capul şi făcând tălăngile să zornăie şi să răsune. Ding-dong, ding, dang, dong. Stăpâne, corbul alb a ţipat Stăpâne, stăpâne, stăpâne.

- Un bufon cântă ce vrea el, îi spuse Maester prinţesei speriate. Nu trebuie să pui la inimă cuvintele lui. Ca mâine îşi poate aminti alt cântec, iar pe acesta nu îl vom mai auzi. Poate cânta frumuşel în patru limbi, scrisese Lord Steffon...

Pylos năvăli pe uşă.

- Maester, să-mi fie cu iertare.

- Ai uitat terciul, spuse Cressen amuzat. Nu era de aşteptat ca Pylos să facă aşa ceva.

- Maester, Ser Davos s-a întors aseară. Vorbeau despre asta la bucătărie. M-am gândit că vrei să ştii îndată.

- Davos... Aseară, zici. Unde este?

- Cu regele. Au fost împreună aproape toată noaptea.

Fusese o vreme când Lord Stannis l-ar fi trezit la orice oră, ca să-1 aibă alături, să-i dea sfaturi.

- Ar fi trebuit să mi se spună, se plânse Cressen. Trebuia să fiu trezit. îşi desfăcu degetele dintre ale lui Shireen. îmi cer iertare, domnişoară, dar trebuie să vorbesc cu nobilul tău tată. Pylos, dă-mi braţul. Sunt prea multe scări în castel şi mi se pare că în fiecare noapte se mai adaugă câteva, doar ca să mă agaseze pe mine.

Shireen şi Chip Peticit îi urmară afară, dar curând copila se sătură de pasul târşâit al bătrânului şi ţâşni înainte, iar bufonul se luă după ea, cu mersu-i legănat şi tălăngile zornăind nebuneşte.

Castelele nu erau locuri prielnice pentru cei firavi, îşi aminti Cressen în timp ce cobora scara din Turnul Dragonului Mării. Lordul Stannis era de găsit în Sala Mesei Pictate, deasupra Tobei Furtunii, partea centrală a Pietrei Dragonului, numită astfel datorită felului în care străvechile ziduri bubuiau şi huruiau pe timp de furtună. Ca să ajungă la el, aveau de străbătut galeria, de trecut dincolo de zidurile intermediare şi interioare, cu străjerii, garguiele şi cu porţile lor negre de fier, şi de coborât atât de multe trepte, încât lui Cressen nu îi plăcea nici să se gândească. Tinerii coborau treptele din două în două. Pentru bătrânii cu oase şubrede, fiecare treaptă era un chin. Dar Lordul Stanis nu avea de gând să vină la el, aşa că Maester se supuse la acest supliciu. Il avea pe Pylos drept ajutor şi îi era recunoscător pentru asta.

Târşâindu-şi picioarele de-a lungul galeriei, trecură prin faţa unor ferestre înalte, boltite, care ofereau o privelişte impunătoare asupra curţii interioare, a zidului exterior şi a satului de pescari de dincolo. In curte, arcaşii trăgeau la ţintă, la comanda „Ridică, întinde, dă drumul". Săgeţile lor sunau ca un cârd de păsări în zbor. Străjerii patrulau pe ziduri, aruncând priviri printre garguie la oştirea care îşi aşezase tabăra afară. Aerul dimineţii era înceţoşat de fumul ce se ridica dinspre focurile făcute pentru prepararea hranei, în timp ce trei mii de oameni erau aşezaţi pentru a mânca de dimineaţă sub stindardele stăpânilor. Dincolo de locul unde se întindea tabăra, debarcaderul era înţesat de corăbii. Nici o navă care se apropiase de Piatra Dragonului în ultima jumătate de an nu fusese lăsată să plece. Furia Lordului Stannis, o galeră de război cu trei catarge, cu trei sute de vâslaşi, părea chiar mică pe lângă unele dintre galioanele şi luntrile burduhănoase care o înconjurau.

Străjerii din faţa Tobei Furtunii îi cunoşteau pe maesteri după înfăţişare şi îi lăsară să treacă.

- Aşteaptă aici, îi spuse Cressen lui Pylos. E mai bine să merg singur la el.

- E mult de urcat, Maester. Cressen zâmbi.
- Crezi că am uitat? Am urcat atât de des treptele astea, încât le ştiu pe toate pe de rost.

La jumătatea drumului, regretă decizia luată. Se oprise să-şi tragă sufletul şi să-şi ostoiască durerea din şold, când auzi scrâşnetul cizmelor pe piatră şi se po-meni faţă în faţă cu Ser Davos Seaworth, care cobora.

Davos era un om mărunt, cu obârşia joasă întipărită pe chipul grosolan. O mantie verde, roasă, pătată de sare şi de apă, decolorată de soare, îi acoperea umerii firavi, peste jiletcă şi peste pantalonii maro, în ton cu ochii lui căprui şi părul castaniu. La gât avea, atârnată de o curea, o pungă de piele uzată. Barba lui mică era bălţată din abundenţă cu fire cărunte, iar pe ce îi mai rămăsese din mâna stângă avea o mănuşă de piele.

- Ser Davos, spuse Maester. Când te-ai întors?
- In întunericul dimineţii. Momentul meu preferat. Se zicea că nimeni nu a condus vreodată o corabie

pe timp de noapte măcar pe jumătate la fel de bine ca Davos Mână Scurtă. înainte ca Lordul Stannis să-1 ridice la rangul de cavaler, fusese cel mai cunoscut şi mai perfid contrabandist din toate cele Şapte Regate. -Şi?

Bărbatul clătină din cap.

- Este aşa cum l-ai prevenit. Nu se vor ridica, Maester. Nu pentru el. Nu-1 iubesc.

Nu, gândi Cressen, şi nu îl vor iubi niciodată. Este puternic, priceput, puţin... da, doar puţin ţicnit, şi totuşi, nu e destul. Nu a fost niciodată destul.

- Ai vorbit cu toţi?
- Cu toţi? Nu. Doar cu cei care au vrut să mă vadă. Nici pe mine nu mă iubesc aceşti oameni de viţă. Pentru ei, voi fi mereu Regele Ceapă. Mâna stângă i se închise, strângând degetele butucănoase în pumn. Stannis îi ciuntise degetele de la ultima articulaţie, toate în afară de degetul mare. Mâneam împreună cu Gulian Swann şi cu bătrânul Penrose, iar cei din clanul Tarth au căzut de acord să ne întâlnim la miezul nopţii, într-un crâng. Ceilalţi - ei bine, Beric Dondarrion e dat dispărut, unii zic că e mort, iar Lord Caron este cu Renly Bryce cel Portocaliu, la Garda Curcubeului.
- Garda Curcubeului?
- Renly şi-a făcut propria Gardă Regală, explică fostul contrabandist, dar cei şapte membri ai ei nu sunt îmbrăcaţi în alb. Fiecare are veşmintele de altă culoare. Loras Tyrell e comandantul lor.

Era exact genul de idee pe placul lui Renly Bara-theon, un minunat nou ordin de cavaleri, care să se distingă prin superbe veşminte noi. Chiar şi pe când era copil, Renly iubise culorile vii şi materialele bogate, şi mai iubise şi jocurile. „Priveşte-mă!", obişnuia să strige în timp ce alerga râzând prin încăperile de la Capătul Furtunii. „Priveşte-mă, sunt un dragon", sau „Uită-te la mine, sunt un vrăjitor", sau „Priveşte-mă, sunt zeul ploii!"

Băieţelul îndrăzneţ, cu părul negru şi ochi surâzători, era acum bărbat, avea douăzeci şi unu de ani şi continua să-şi joace jocurile. Priveşte-ma, sunt un rege, gândi Cressen cu tristeţe. Oh, Renly, Renly, dulce copil drag, ştii oare ce faci? Şi daca ai şti, ţi-ar păsa? Mai există cineva care ţine la el, în afara de mine?

- Şi ce motiv au invocat lorzii pentru refuzul lor? îl întrebă pe Ser Davos.
- Ei bine, cât despre asta, unii mi-au oferit cuvinte dulci, alţii au vorbit fără ocolişuri, unii mi-au adus scuze, alţii promisiuni, iar unii doar au minţit. Se scutură. Până la urmă, vorbele sunt doar vânt.
- Nu i-ai putut aduce nici o speranţă?
- Doar false speranţe, iar eu nu fac aşa ceva, spuse Davos. De la mine a auzit adevărul.

Maester Cressen îşi aminti ziua când Davos a fost făcut cavaler, după asediul de la Capătul Furtunii. Lordul Stannis, împreună cu o mică garnizoană, ocupase castelul timp de aproape un an, cucerind marea oştire a Lorzilor Tyrell şi a lui Redwyne. Până şi marea se ridicase împotriva lor, vegheată zi şi noapte de galerele lui Redwyne, cu stindardele burgunde ale Arborelui fâlfâind în vânt. La Capătul Furtunii, caii fuseseră de mult mâncaţi, câinii şi pisicile dispăruseră, iar garnizoana ajunsese să mănânce rădăcini şi şobolani. Atunci a venit o noapte în care era lună nouă şi nori negri ascundeau stelele. La adăpostul

întunericului, Davos, contrabandistul, a forțat blocada lui Redwyne şi stâncile Golfului Naufragiilor deopotrivă. Mica lui corabie avea carena neagră, pânzele negre, vâsle negre şi o cală ticsită cu ceapă şi peşte sarat. Destul de puțin, dar a ținut în viață garnizoana suficient ca Eddard Stark să ajungă la Capătul Fur-tunii şi să pună capăt asediului.

Lordul Stannis 1-a răsplătit pe Davos cu pământuri alese la Capul Mâniei, cu o mică fortăreață şi cu onorurile de cavaler..., dar a decretat, de asemenea, ca va pierde câte o falangă de la fiecare deget al mâinii stângi pentru fiecare an, ca să plătească pentru toți anii de tâlhărie. Davos fusese de acord, cu condiția ca Stannis însuşi să țină cuțitul. Nu accepta nici un fel de pedeapsă din mâini mai puțin nobile. Stăpânul a folosit un satâr de măcelar, cel mai bun, ca să taie curat şi cu precizie. După această întâmplare, Davos a ales numele de Seaworth, Comoara Mării, pentru noua sa reşedință, şi ca blazon a adoptat o corabie neagră pe un fundal gri deschis - cu o ceapă desenată pe pânze. Fostului tâlhar îl plăcea să spună că Lordul Stannis i-a făcut un hatâr că i-a lăsat de curățat şi tăiat cu patru unghii mai puțin.

Nu, gândi Cressen, un om ca acela nu ar da false speranțe, nici nu ar îndulci adevărul.

- Ser Davos, adevărul poate avea un gust amar, chiar şi pentru un om puternic ca Lordul Stannis. Se gândea mereu la întoarcerea la Debarcaderul Regelui, în deplinătatea puterilor sale, ca să zdrobească duşmanii şi să-şi revendice ceea ce îi aparținea de drept. Insă acum...

- Dacă îşi duce oastea firavă la Debarcaderul Regelui, o va conduce la moarte. Nu are destule oştiri.

Atâta lucru i-am spus şi eu, dar ştii cât de mândru e. Davos îşi ridică mâna înmănuşată. îmi vor creşte degetele înapoi înainte ca omul acela să se plece în fața rațiunii. Bătrânul oftă.

- Ai făcut tot ce ai putut. Acum trebuie să mă alătur glasului tău.

încet, îşi reluă urcuşul.

Locul de refugiu al Lordului Stannis era o cameră mare, circulară, cu pereți zidiți din piatră neagră şi patru ferestre înguste care dădeau către cele patru puncte cardinale. In mijlocul încăperii se afla o masă imensă, de la care i se trăgea şi numele, o bucată mare de lemn sculptat, făcută la porunca lui Aegon Tar-garyen, în perioada anterioară Cuceririi. Masa Pictată măsura mai bine de cincisprezece metri în lungime şi, probabil, jumătate pe atât în lățime în punctul cel mai larg, însă avea mai puțin de un metru şi jumătate în partea cea mai îngustă. Tâmplarii lui Aegon îi dăduseră forma tărâmului Westeros, tăind cu fierăstrăul fiecare golf şi fiecare peninsulă, până ce nu a mai avut nici o margine dreaptă. Pe suprafața mesei, înnegrită de aproape trei sute de ani de lăcuire, erau pictate cele Şapte Regate, aşa cum fuseseră ele pe vremea lui Aegon, râuri şi munți, castele şi oraşe, lacuri şi păduri.

In cameră se afla un singur scaun, poziționat cu grijă exact în locul pe care Piatra Dragonului îl ocupase pe coasta Westeros, şi ridicat astfel încât să ofere o imagine de ansamblu asupra tăbliei. In scaun şedea un bărbat îmbrăcat cu un surtuc de piele strâns legat pe lângă trup şi pantaloni din lână aspră, maro. Când Maester Cressen intră, bărbatul îşi ridică privirea.

- Ştiam că tu vei veni, bătrâne, fie că te chem sau nu. Nu era nici urmă de căldură în glasul lui; arareori era.

Stannis Baratheon, Lord al Pietrei Dragonului şi, prin grația zeilor, moştenitor al Tronului de Fier al celor Şapte Regate ale Westerosului, avea umerii largi ți brațele musculoase, o față întinsă şi un trup încordat care aminteau de pielea de animal uscată la soare, dură ca oțelul. Aspru era cuvântul pe care îl foloseau oamenii când vorbeau despre Stannis, şi aspru era. Deşi nu împlinise încă treizeci şi cinci de ani, pe cap îi mai rămăsese doar o dâră de păr negru, în spatele urechilor, ca umbra unei coroane. Fratele său, răposatul Rege Robert, îşi lăsase barbă în ultimii ani de viață. Maester Cressen nu îi văzuse barba niciodată, dar se spunea că avea un aspect sălbatic, era deasă şi fioroasă. In replică parcă, Stannis îşi purta barba scurtă şi deasă. Se întindea ca o umbră neagră-albăs-truie de-a lungul pomeților osoşi şi a maxilarului pătrat. Ochii lui erau ca nişte răni deschise sub sprâncenele stufoase, de un albastru întunecat ca marea în noapte. Gura lui l-ar fi adus la disperare până şi pe cel mai vesel dintre bufoni; era o gură făcută să se încrunte, să se strâmbe şi să formuleze comenzi tăioase, cu buzele subțiri şi palide şi muşchii încordați, o gură care uitase să zâmbească şi nu ştiuse niciodată să râdă. Uneori, în noapte, când lumea devenea foarte

tăcută şi liniştită, Maester Cressen avea impresia că îl aude pe Lordul Stannis scrâşnind din dinţi, în cealaltă aripă a castelului.

- Pe vremuri m-ai fi trezit, spuse bătrânul.
- Pe vremuri erai tânăr. Acum eşti bătrân şi bolnav şi ai nevoie de somn. Stannis nu învăţase să-şi îndulcească vorbele, să disimuleze sau să flateze, el spunea ceea ce gândea şi cei cărora nu le plăcea felul lui de a fi puteau să se ducă naibii.
- Ştiam că vei afla ce avea de spus Davos, destul de curând. Tu afli întotdeauna, nu-i aşa?
- N-aş fi de nici un folos dacă nu aş afla, răspunse Cressen. L-am întâlnit pe Davos pe scări.
- Şi ţi-a spus totul, presupun. Ar fi trebuit să-i tai limba odată cu degetele.
- Atunci ţi-ar fi fost un prost mesager.
- Mi-a fost oricum un prost mesager. Lorzii Furtunii nu vor să se ridice alături de mine. Se pare că nu mă plac, iar justeţea cauzei mele nu înseamnă nimic pentru ei. Cei laşi vor sta în spatele zidurilor şi vor aştepta să vadă cum bate vântul şi cine e pe cale să câştige. Cei curajoşi s-au declarat deja de partea lui Renly. De partea lui Renlyl Scuipă numele, de parcă ar fi avut otravă pe limbă.
- Fratele tău a fost Lordul Capătului Furtunii mai bine de treisprezece ani. Aceşti lorzi au jurat să fie stegarii lui.
- Ai lui, izbucni Stannis, când, de drept, ar trebui să fie stegarii mei. Nu am cerut niciodată Piatra Dragonului. Nu am vrut-o. Am preluat-o fiindcă duşmanii lui Robert erau aici, iar el mi-a ordonat să-i scot afară. I-am construit flota şi i-am făcut treaba, supus cum trebuie să fie un frate mai mic faţă de cel mare, aşa cum ar fi trebuit să fie Renly faţă de mine. Şi care au fost mulţumirile lui Robert? Mă numeşte Lord al Pietrei Dragonului şi îi dă lui Renly Capătul Furtunii şi proprietăţile acestuia. Capătul Furtunii a apar-tinut Casei Baratheon timp de trei sute de ani, de drept ar fi trebuit să-mi revină mie când Robert a preluat Tronul de Fier.tinut

Era o amărăciune veche, resimţită profund, acum mai mult ca oricând. Aici era miezul slăbiciunii stăpânului, căci Piatra Dragonului, deşi era veche şi puternică, avea influenţă doar asupra câtorva lorzi neînsemnaţi, ale căror teritorii, insule stâncoase, erau prea slab populate ca să adune oamenii de care avea nevoie Stannis. Chiar şi cu mercenarii pe care îi adusese peste marea îngustă, din Oraşele Libere Myr şi Lys, oştirea aşezată dincolo de ziduri era mult prea mică pentru a doborî puterea Casei Lannister.

- Robert ţi-a făcut o nedreptate, răspunse prudent Maester Cressen, deşi a avut motive întemeiate. Piatra Dragonului fusese de multă vreme reşedinţa Casei Targaryen. Avea nevoie de tăria unui bărbat pentru a domni acolo, iar Renly era doar un copil.
- El e şi acum un copil, afirmă Stannis, iar furia din glasul său răsună în sala goală, un copil care se gândeşte să-mi smulgă coroana de pe frunte. Ce a făcut Renly vreodată ca să câştige un tron? Stă în consiliu şi face glume cu Degeţel, iar la turniruri îşi pune superba armură şi se lasă doborât de pe cal de unul mai bun ca el. Asta îl caracterizează pe fratele meu Renly, care crede că ar trebui să fie rege. Te întreb, de ce m-au pedepsit zeii cu fraţi?
- Nu pot răspunde în locul zeilor.
- Foarte rar dai răspunsuri în ultimul timp, pa-re-mi-se. Cine îi e Maester lui Renly? Poate că ar trebui să trimit după el. Poate că mi-ar plăcea mai mult sfatul lui. Ce crezi că a spus acest Maester când fratele meu a decis să-mi fure coroana? Ce sfaturi i-a oferit colegul tău acestui trădător de-un sânge cu mine?
- M-aş mira dacă Lordul Renly ar cere vreun sfat, înălţimea Ta. Cel mai mic din cei trei fii ai Lordului Steffon devenise un om curajos, dar nechibzuit, care acţiona mai degrabă sub impuls decât calculat. Prin asta, şi prin multe altele, se asemăna cu fratele său Robert şi era complet diferit de Stannis.
- înălţimea Ta, repetă Stannis cu amărăciune. Iţi râzi de mine cu purtări regeşti, dar al cui rege sunt eu? Piatra Dragonului şi câteva stânci în marea îngustă, iată regatul meu. Coborî treptele scaunului pentru a sta în faţa mesei, lăsându-şi umbra să cadă peste gura Izvorului Apei Negre şi a pădurii pictate, unde se afla acum Debarcaderul Regelui. Rămase acolo, cu gândul la tărâmul pe care voia să-l revendice, atât de aproape, să-l atingi cu mâna,

şi totuşi atât de departe. Diseară am să cinez cu lorzii mei stegari, atâţia câţi sunt: Celtigar, Velaryon, Bar Emmon, toată neînsemnata lor adunare. Slabă recoltă, dacă e să spunem adevărul, dar ei sunt ceea ce mi-au lăsat fraţii mei.

Acel pirat din Lys, Salldhor Saan, va veni cu ultimele socoteli pentru ceea ce-i datorez, iar Morosh din Myr mi va agasa cu discuţii despre maree şi vijelii de toamnă, în timp ce Lordul Sunglass va mormăi pios despre voinţa celor Şapte. Celtigar va dori să ştie care Lorzi ai Furtunii ni se vor alătura. Velaryon va ameninţa că-şi duce oştenii acasă dacă nu atacăm îndată. Ce le pot spune? Ce trebuie să fac acum?

- Adevăraţii tăi duşmani sunt Lannisterii, stăpâne, răspunse Maester Cressen. Dacă tu şi fratele tău aţi face front comun împotriva lor...

- Nu voi trata cu Renly, spuse Stannis pe un ton Care nu lăsa loc de discuţii. Nu, atâta timp cât îşi spune rege.

- Atunci nu cu Renly, cedă Maester. Stăpânul lui era mândru şi neînduplecat când lua o decizie, nimic nu o putea schimba. Şi alţii ar putea să servească nevoilor tale. Fiul lui Eddard Stark a fost proclamat Rege în Nord, cu toată puterea de la Winterfell şi Riverrun în spate.

- Un băiat necopt, spuse Stannis, şi încă un fals rege. Iar eu să accept un regat fărâmiţat?

- Cu siguranţă o jumătate de regat e mai bună decât nimic, spuse Cressen, şi, dacă îl ajuţi pe băiat să răzbune uciderea tatălui său...

- De ce ar trebui să-1 răzbun eu pe Eddard Stark? Nu a însemnat nimic pentru mine. O, Robert 1-a iubit, poţi fi sigur. L-a iubit ca pe un frate, oare cât de des am auzit asta? Eu eram fratele lui, nu Ned Stark, dar nu ţi-ai fi dat seama niciodată, judecând după felul în care mă trata. I-am păstrat Capătul Furtunii, privind cum oameni de treabă mor de foame în timp ce Mace Tyrell şi Paxter Redwyne se ospătau dincolo de zidurile mele. Mi-a mulţumit Robert? Nu. I-a mulţumit lui Stark, pentru că a ridicat asediul când ajunsesem la şobolani şi ridichi. Am alcătuit o armată, la porunca lui Robert, am preluat Piatra Dragonului în numele lui. Oare mi-a luat mâna şi mi-a spus: Bravo, frăţioare, ce m-aş fi făcut fără tine? Nu, m-a învinuit că l-am lăsat pe Willem Darry să-1 răpească pe Viserys şi pe copil, de parcă i-aş fi putut opri. Am stat în consiliul său timp de cincisprezece ani, ajutându-1 pe Jon Arrya să-i conducă regatul, în timp ce Robert a băut şi s-a destrăbălat, dar când a murit Jon, oare fratele meu m-a numit Mâna lui? Nu, a alergat la scumpul lui prieten Ned Stark şi i-a oferit lui această onoare. Şi puţin bine le-a făcut amândurora.

- Ce-a fost, a fost, stăpâne, spuse cu blândeţe Maester Cressen. Multe nedreptăţi ţi s-au făcut, dar trecutul e ţărână. Viitorul mai poate fi cucerit, dacă te uneşti cu cei din neamul Stark. Mai sunt şi alţii pe care i-ai putea chema. Ce părere ai despre Lady Arryn? Dacă regina i-a ucis soţul, cu siguranţă va dori să i se facă dreptate. Are un fiu, moştenitorul lui Jon Arryn. Dacă i-ai da-o pe Shireen în căsătorie...

- Băiatul e slab şi bolnăvicios, obiectă Lordul Stannis. Până şi tatăl său şi-a dat seama de asta când mi-a cerut să-1 primesc la Piatra Dragonului. Poate i s-ar fi potrivit o slujbă de paj, dar acea blestemată femeie Lannister 1-a otrăvit pe Lordul Arryn înainte

ca acest lucru să se poată realiza, iar acum Lysa îl ascunde în Eyrie. Nu se va despărţi niciodată de băiat, ţi-o jur.

- Atunci trebuie să o trimiţi pe Shireen la Eyrie, il imploră Maester. Piatra Dragonului este un cămin mohorât pentru un copil. Lasă-1 pe bufon să meargă cu ea, ca să aibă în preajmă o figură cunoscută. - Cunoscută şi hidoasă. Stannis încruntă o sprânceană, gânditor. Totuşi... poate că merită încercat...

- E nevoie ca stăpânul de drept al celor Şapte Regate să cerşească ajutor de la văduve şi uzurpatori? întrebă tăios un glas de femeie.

Maester Cressen se întoarse şi îşi plecă creştetul.

- Doamna mea, spuse el, mâhnit că nu a auzit-o intrând.

Lordul Stannis se încruntă.

- Eu nu cerşesc. De la nimeni. Fă bine şi ţine minte, femeie.

- Mă bucur să aud asta, stăpâne.

Lady Selyse era la fel de înaltă ca soțul ei, cu trupul slab şi fața uscățivă, cu urechi proeminente, un nas ascuțit şi o uşoară umbră de mustăcioară deasupra buzei. Şi-o smulgea zilnic şi o blestema cu regularitate, dar reapărea mereu, cu obstinație. Avea ochii spălăciți, gura uscată şi vocea stridentă. Vorbi acum cu glasul ei spart:

- Lady Arryn îți datorează supunere, la fel şi cei din neamul Stark, fratele tău Renly şi toți ceilalți. Tu eşti adevăratul lor rege. Nu s-ar cuveni să te rogi şi să te târguieşti cu ei pentru ceea ce este al tău de drept, prin harul Zeului.

Zeu, spusese, nu zei. Femeia roşie o cucerise, trup şi suflet, îndepărtând-o de la zeii celor Şapte Regate, vechi şi noi, pentru a-1 slăvi pe cel pe care ei îl numesc Stăpânul Luminii.

- Zeul tău poate să-şi păstreze harul, spuse Lord Stannis, care nu împărtăşea noua credință înflăcărată a soției sale. De săbii am eu nevoie, nu de binecuvântări. Ai pe undeva ascunsă vreo armată despre care nu mi-ai spus? Nu era pic de afecţiune în tonul lui. Stannis nu se simțise niciodată în largul lui în compania femeilor, nici chiar a propriei sale soții. Când fusese plecat la Debarcaderul Regelui, să ia parte la consiliul lui Robert, o lăsase pe Selyse la Piatra Dragonului, cu fiica lor. Scrisorile lui fuseseră puține la număr, vizitele şi mai puține; îşi făcea datoria în patul conjugal o dată sau de două ori pe an, dar fără plăcere, iar fiii la care sperase cândva nu veniseră niciodată.

- Frații, unchii şi verii mei au oştiri, îi spuse Selyse. Casa Florent va veni sub stindardul tău.

- Casa Florent poate să scoată la luptă două mii de săbii, în cel mai bun caz. Se spunea că Stannis cunoştea forța fiecărei case din cele Şapte Regate. Iar tu ai cu mult mai multă încredere în frații şi în unchii tăi decât mine, doamna mea. Pământurile Casei Florent sunt mult prea aproape de Highgarden ca unchiul tău să rişte să stârnească mânia lui Mace Tyrell.

- Mai există o cale. Lady Selyse veni mai aproape. Priveşte pe fereastră, domnul meu. E un semn

pe care o îl aşteptai, înscris pe cer. Roşu e semnul, roşu ca flacăra, roşu ca inima arzătoare a adevăratului zeu. Este stindardul lui - şi al tău! Vezi cum se desfăşoară pe cer, ca răsuflarea fierbinte a unui dragon, iar tu eşti Stăpânul Pietrei Dragonului. înseamnă că vremea ta a sosit. Nimic nu e mai sigur decât asta. Eşti hărăzit să pleci de pe această stâncă pustie, aşa cum, cândva, a plecat pe mare Aegon Cuceritorul, să mături totul în calea ta, aşa cum a făcut el. Trebuie doar să rosteşti un cuvânt şi să îmbrățişezi puterea Stăpânului Luminii.

- Câte săbii va pune Stăpânul Luminii în mâna mea? întrebă Stannis din nou.

- Câte ai nevoie, promise soția lui. Săbiile de la Capătul Furtunii şi de la Highgarden, pentru început, şi toți lorzii lui stegari.

- Davos ți-ar spune altceva, zise Stannis. Acele săbii i-au jurat credință lui Renly. Il iubesc pe fermecătorul meu frățior, aşa cum l-au iubit cândva pe Robert... şi cum nu m-au iubit niciodată pe mine.

- Da, răspunse ea, dar dacă Renly ar muri... Stannis o privi pe doamna lui printre gene până

ce Cressen nu mai putu să tacă:

- E de neconceput, înălțimea Ta, oricâte nebunii a comis Renly...

- Nebunii? Eu le numesc acte de trădare. Stannis îi întoarse spatele soției sale. Fratele meu este tânăr şi puternic şi are în jurul lui o imensă armată şi pe acei cavaleri ai curcubeului.

- Melisandre s-a uitat în flăcări şi 1-a văzut mort.

Cressen era oripilat.

- Fratricid... Stăpâne, este un lucru rău, de neconceput... te rog, ascultă-mă.

Lady Selyse îl măsură cu privirea.

- Şi ce-i vei spune, Maester? Cum poate să câştige jumătate de regat dacă merge la cei din neamul Stark în genunchi şi i-o vinde pe fiica noastră lui Lysa Arryn?

- Ți-am auzit sfatul, Cressen, spuse Lordul Stannis. Acum vreau să-l aud pe al ei. Poți pleca.

Maester Cressen făcu o plecăciune, coborându-şi un genunchi înțepenit. Simțea în spate privirea Doamnei Selyse, în timp ce străbătea camera, târşâ-indu-şi încet picioarele. In momentul când ajunse în josul scărilor, tot ce mai putea face era să se țină pe picioare.

- Ajută-mă, îi ceru lui Pylos.

Când ajunse înapoi la loc sigur, în camera lui, Cressen îi spuse tânărului că poate să plece şi ieşi, şchiopătând, pe balcon, să stea cu garguiele lui şi să privească îndelung marea. Una dintre navele de război ale lui Salladgor Saan brăzda marea în preajma castelului, cu carena în dungi viu colorate sfârtecând apa verde-cenuşie, în timp ce vâslele se ridicau şi coborau. O urmări cu privirea până ce dispăru dincolo de promontoriu. De-ar putea să dispară atât de uşor şi temerile mele! Trăise atât de mult doar pentru asta?

Când un maester îşi punea colanul la gât lăsa la o parte speranța de a avea copii, dar Cressen se simțise adesea ca un tată. Robert, Stannis, Renly... trei fii

crescuse după ce marea furioasă îl revendicase pe Lordul Steffon. Făcuse o treabă atât de proastă încât trebuia să-1 vadă pe unul ucigându-1 pe celălalt? Nu putea îngădui asta, nu va îngădui asta.

Femeia era de vină. Nu Lady Selyse, cealaltă femeie. Femeia roşie, cum o numise slujitoarea, de teamă să-i rostească numele.

- Eu am să-i rostesc numele, îi spuse Cressen câinelui negru de piatră. Melisandre, Ea. Melisandre din Asshai, vrăjitoarea, stăpâna magiei şi preoteasă a lui R'hllor, Stăpânul Luminii, Inima Focului, Zeul Forului şi al Umbrei. Melisandre, a cărei nebunie nu trenuia lăsată să se răspândească dincolo de Piatra Dragonului.

Apartamentele lui păreau întunecate şi mohorâte, după strălucirea dimineții. Cu mâini tremurătoare, bătrânul îşi aprinse lumânarea şi o duse în camera de lucru aflată sub scara ce ducea la stâncărie, unde uleiurile, poțiunile şi leacurile lui se odihneau ordonate pe rafturi. Pe raftul de jos, în spatele unui rând de alifii aşezate în vase de lut găsi o fiolă de sticlă indigo, cam cât degetul său mic. Sticluța zornăi când o scutură. Cressen suflă stratul de praf şi o duse pe masă. Lovind-o de scaun, scoase dopul şi vărsă conținutul. O mulțime de cristale, nu mai mari decât nişte semințe, se împrăştiară pe pergamentul pe care îl citea. Străluceau ca nestematele la lumina lumânării, atât de roşii, încât se pomeni gândindu-se că până atunci nu le văzuse niciodată cu adevărat culoarea.

îşi simțea lanțul de la gât atârnând greu. Atinse uşor unul dintre cristale cu vârful degetului mic. Un lucru atât de mic sa dețină puterea vieții şi a morții! Era făcut dintr-o anumită plantă care creştea doar pe insulele Mării de Jad, peste mări şi țări. Frunzele trebuiau uscate şi înmuiate într-o soluție de apă cu lămâie şi zahăr şi cu anumite mirodenii rare din Insulele Verii. După aceea puteau fi scoase, dar poțiunea trebuia îngroşată cu cenuşă şi lăsată să se cristalizeze. Procesul era lent şi dificil, ingredientele scumpe şi greu de procurat. Totuşi, alchimiştii din Lys cunoşteau modul de preparare, iar Bărbații Fără Chip din Bra-avos şi maesterii acestui ordin îl cunoşteau şi ei, deşi despre asta nu se vorbea dincolo de zidurile Citadelei. Toată lumea ştia că un maester îşi făurea colanul de argint când învăța arta tămăduirii - dar lumea prefera să uite că bărbații care ştiau cum să vindece ştiau şi cum să ucidă.

Cressen nu îşi mai amintea ce nume dăduseră Ashaii frunzei sau otrăvitorii din Lys cristalului. In Citadelă, se numea pur şi simplu strangulator. Dizolvat în vin, făcea ca muşchii gâtului să se strângă mai puternic ca orice pumn, închizând căile respiratorii. Se spunea că fața victimei devenea stacojie, ca mica sămânță de cristal care îi provocase moartea, dar la fel se întâmpla şi când cineva se îneca cu o bucățică de mâncare.

Şi chiar în noaptea aceasta, Lordul Stannis îşi va ospăta lorzii stegari, soția... şi pe femeia roşie, Meli-sandre din Asshai.

Trebuie să mă odihnesc, îşi spuse Maester Cressen, trebuie să fiu în toată puterea în seara asta. Mâinile nu nu trebuie să-mi tremure, nici curajul să mi se moleşească. Este un lucru îngrozitor, şi totuşi trebuie făcut. Dacă exista zei, cu siguranță mă vor ierta. Dormise atât de prost în ultimul timp. Un pui de somn l-ar revigora pentru greaua încercare ce va urma. Ostenit, se îndrepta clătinându-se către pat. Cu toate acestea, când închise ochii, continuă să vadă lumina cometei, roşie si înfricoşătoare şi foarte vie, în mijlocul întunericului din visele sale. Poate că este cometa mea, gândi ca prin vis, chiar înainte să-1 cuprindă somnul. Un semn al sângelui, prevestind crima... da...

Când se trezi, era întuneric beznă, dormitorul lui era negru şi îl dureau toate încheieturile. Cressen îşi ridică trupul cu greu, iar capul îi bubuia. Apucându-şi bastonul, se ridică, clătinându-se, în picioare. Atât de târziu, se gândi. Nu m-au chemat. Era întotdeauna chemat la ospețe, aşezat la loc de cinste, lângă Lordul Stannis. Chipul stăpânului îi juca în fața ochilor, dar nu bărbatul de acum, ci flăcăul de odinioară, stând înfrigurat în umbră, în timp ce fratele lui era scăldat în razele soarelui. Orice ar fi făcut, Robert i-o lua înainte. Bietul băiat... Trebuie să se grăbească, pentru binele lui.

Maester găsi cristalele acolo unde le lăsase şi le adună de pe pergament. Cressen nu avea inele scobite, aşa cum se spunea că preferau otrăvitorii din Lys, dar înăuntrul mânecilor largi ale hainei sale erau cusute o mulțime de buzunare, mari şi mici. Ascunse semințele strangulatoare într-unui dintre buzunare, dădu uşa la o parte şi strigă:

- Pylos? Unde eşti? Neauzind nici un răspuns, strigă din nou, mai tare: Pylos! Am nevoie de ajutor.

Tot nimic. Era ciudat. Tânărul maester avea camera imediat după colț, în josul scării, de unde putea să audă uşor. In cele din urmă, Cressen fu nevoit să strige servitorii.

- Grăbiți-vă, le spuse. Am dormit prea mult. Probabil că la ora asta petrec, beau... ar fi trebuit să mă trezească. Ce s-a întâmplat cu Maester Pylos?

Trebui să traverseze din nou galeria lungă. Vântul nopții şuiera prin ferestrele mari, încărcat de mirosul înțepător al mării. De-a lungul zidurilor Pietrei Dragonului pâlpâiau torțe, şi în tabăra îndepărtată vedea sute de focuri arzând, de parcă o puzderie de stele ar fi căzut pe pământ. Sus, cometa ardea roşie şi malefică. Sunt prea bătrân şi prea înțelept ca să mă tem de asemenea lucruri, îşi spuse Maester.

Uşile Sălii Mari erau aşezate în gura unui dragon de piatră. Le ceru servitorilor să-1 lase la intrare. Era mai bine să intre singur, nu trebuia să pară slab. Sprijinindu-se cu putere în baston, Cressen urcă şchiopătând ultimele câteva trepte şi se opri dincolo de dinții porții. Doi străjeri deschiseră uşile roşii, grele, eliberând dintr-odată o explozie de zgomot şi lumină. Cressen coborî în pântecele dragonului.

Peste zornăitul cuțitelor şi al farfuriilor şi peste murmurul surd al conversației, îl auzi pe Chip Peticit cântând: „...dansează, stăpâne, dansează, stăpâne",

acompaniat de tălăngile sunătoare. Acelaşi cântec ingrozitor pe care îl cântase de dimineață. Umbrele *vin* ca sa ramana, stapâne, sa ramâna, sa ramâna.

La mesele de jos se înghesuiau cavaleri, arcaşi şi capitani de arme, rupând bucăți mari de pâine neagră pentru a le înmuia în tocana de peşte. Aici nu se auzeau râsetele puternice sau strigătele zgomotoase fire pătau onoarea altor ospețe. Lordul Stannis nu îngăduia aşa ceva.

Cressen îşi croi drum către platforma ridicată, unde lorzii stăteau împreună cu regele. Fu nevoit să-l Ocolească pe Chip Peticit dansând în sunetul tălăngilor. Bufonul nici nu-1 auzi şi nici nu-1 văzu apro-piindu-se. Sărind de pe un picior pe altul, se prăvăli peste Cressen, doborându-i toiagul din mână. Se prăbuşiră amândoi, într-o harababură de mâini şi de picioare, în timp ce în jurul lor se stârniră hohote de râs. Fără îndoială, era o priveliște comică.

Chip Peticit se lăbărța pe jumătate deasupra lui, cu fața mică şi pestriță de bufon lipită de fața lui Cressen. îşi pierduse micul coif cu coarne şi tălăngi.

- Sub mare, cazi în sus, zise el. Ştiu, eu ştiu, oh, oh, oh. Chicotind, bufonul se rostogoli, sări în picioare şi începu să danseze.

încercând să salveze situația, Maester schiță un zâmbet şi se strădui să se ridice, dar şoldul îl durea atât de tare încât, pentru o clipă, se temu că şi 1-a rupt din nou. Simți cum mâini puternice îl apucă de sub brațe şi îl ridică în picioare.

- Mulțumesc, Ser, murmură el, întorcându-se să vadă cine era cavalerul care îi venise în ajutor.

- Maester, spuse Lady Melisandre cu glasul ei grav, cu iz de muzică din Marea de Jad. Ar trebui să fii mai atent. Ca întotdeauna, era îmbrăcată în roşu din cap până-n picioare: o rochie lungă, largă, din mătase uşoară, strălucitoare ca focul, cu mâneci lungi şi tăieturi adânci în corsaj, care lăsau să se întrezărească materialul de un roşu mai închis, sângeriu, de dedesubt. La gât purta un colier roşu-auriu, mai strâns decât al oricărui maester, împodobit cu un singur rubin mare.

Părul ei nu avea nici culoarea portocalei, nici a zmeurei, pe care o avea de obicei părul oamenilor roşcaţi, ci aceea a aramei arse strălucind în lumina torţelor. Până şi ochii ei erau roşii, dar avea pielea netedă şi albă, nepătată, ca spuma laptelui. Era suplă, mlădioasă, mai înaltă decât cei mai mulţi cavaleri, cu sâni rotunzi şi talia îngustă şi cu faţa în formă de inimă. Când se opreau asupra ei, ochii bărbaţilor nu se îndepărtau cu uşurinţă. Nici măcar ochii unui maester. Mulţi spuneau că e frumoasă. Nu era frumoasă. Era roşie şi năprasnică şi roşie.

- Eu... îţi mulţumesc, doamna mea.

- Un om de vârsta ta trebuie să se uite pe unde umblă, spuse Melisandre curtenitoare. Noaptea e întunecată şi plină de spaime.

Cunoştea fraza, o rugăciune a religiei ei. Nu contează, am o credinţă a mea.

Doar copiii se tem de întuneric, îi răspunse. Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, îl auzi pe Chip Peticit reluându-şi cântecul:

Umbrele încep să danseze, stăpâne, să danseze, stapâne, să danseze...

- Iată o şaradă, spuse Melisandre. Un nebun isteţ ţi un înţelept nebun. Aplecându-se, luă coiful lui Chip Peticit de pe jos şi îl aşeză pe capul lui Cressen. Tălângile sunară încet, în timp ce mica găleată îi coborî peste urechi. O coroană pe măsura lanţului tau, Lord Maester, anunţă ea. De jur-împrejurul lor toată lumea râdea.

Cressen strânse din buze şi se strădui să-şi stăpânească mânia. Il credea slab şi neajutorat, dar va afla că nu e aşa înainte de sfârşitul nopţii. Poate că era bătrân, dar încă era un Maester al Citadelei.

- Nu am nevoie de nici o coroană în afară de adevăr, îi spuse, scoţându-şi coiful de bufon de pe cap.

- Există adevăruri în această lume care nu sunt învăţate în Oraşul Vechi. Melisandre se răsuci pe călcâie, într-o vâltoare de mătase roşie, şi se îndreptă către masa mare, unde stăteau Regele Stannis şi regina lui. Cressen îi dădu înapoi lui Chip Peticit mica găleată de tinichea cu coarne, şi o urmă.

Maester Pylos şedea la locul lui. Bătrânul nu putu decât să se oprească şi să se uite lung la el.

- Maester Pylos, zise în cele din urmă. Tu... tu nu m-ai trezit.

- înălţimea Sa mi-a poruncit să te las să te odihneşti. Pylos avu cel puţin decenţa să roşească. Mi-a spus că nu e nevoie de tine aici.

Cressen privi în tăcere peste mulţimea de cavaleri, căpitani şi lorzi. Lordul Celtigar, bătrân şi ursuz, purta o mantie împodobită cu crabi roşii, pe un fond de culoarea granitului. Frumosul Lord Velaryon alesese o mătase verde ca marea, cu calul de mare alb-auriu la gât, în ton cu pletele sale lungi, blonde. Lordul Bar Emmon, acel băieţandru bucălat de paisprezece ani, era înveşmântat în catifea purpurie, garnisită cu blană albă de focă. Ser Axell Florent avea acelaşi aer lipsit de eleganţă chiar şi în veşminte din ţesătură roşcată şi blană de vulpe, piosul Lord Sun-glass purta pietrele lunii la gât, la încheietura mâinii şi pe deget, iar căpitanul din Lys, Salladhor Saan, era tot numai o strălucire de satin roşu-aprins, aur şi giuvaiere. Numai Ser Davos, care era îmbrăcat simplu, într-o tunică maro şi o mantie verde de lână, îi întâlni privirea, cu milă în ochi.

- Eşti prea bolnav şi prea năuc ca să-mi fii de folos, bătrâne. Semăna cu glasul Lordului Stannis, dar nu putea să fie, nu putea. Pylos mă va sfătui de-acum încolo. Deja lucrează cu corbii, de când nu te mai poţi urca la stâncărie. Nu am de gând să te văd murind în slujba mea.

Maester Cressen clipi. Stannis, stăpânul meu, băiatul meu trist şi posomorât, fiu pe care nu l-am avut niciodată, nu trebuie să faci asta, nu ştii cât de mult am ţinut la tine, cum am trăit pentru tine, cum te-am iubit, fără să ţin seama de nimic? Da, te-am iubit, mai mult chiar decât pe Robert sau pe Renly, căci tu ai fost cel neiubit, cel care avea cel mai mult nevoie de mine. Cu toate acestea, nu spuse decât:

- Cum porunceşti, stăpâne, dar... dar mi-e foame. Nu am şi eu un loc la masa ta? Lângă tine, locul meu e lângă tine...

Ser Davos se ridică de pe bancă.

- Aş fi onorat dacă Maester ar sta aici, lângă mine, înălţimea Ta.

- Cum doreşti. Lordul Stannis se întoarse, pentru a-i spune ceva lui Melisandre, care se aşezase în dreapta lui, la locul de mare cinste. Lady Selyse se afla la stânga sa, cu un licăr de zâmbet strălucitor şi delicat ca giuvaiere ei.

Prea departe, gândi Cressen posomorât, privind către locul unde era aşezat Ser Davos. Intre contrabandist şi masa de onoare se aflau jumătate dintre lorzii stegari. Trebuie să fiu mai aproape de ea dacă vreau să-i pun strangulatorul în cupă, dar cum?

Chip Peticit ţopăia prin preajmă, în timp ce Maester îşi croi încet drumul către masa lui Davos Seaworth.

- Aici mâncăm peşte, zise voios bufonul, fluturând un cod întreg, ca pe un sceptru. In mare, peştii ne mănâncă pe noi. Ştiu, eu ştiu, oh, oh, oh.

Ser Davos se dădu la o parte să-i facă loc pe bancă.

- Ar trebui să fim cu toţii îmbrăcaţi în haine de bufon în seara asta, spuse el posac, în timp ce Cressen se aşeză, căci ceea ce suntem pe cale să facem este o nebunie. Femeia roşie a văzut victorie în flăcările ei, aşa că Stannis are de gând să se impună cu orice preţ. Cât de curând s-ar putea să vedem cu toţii ce a văzut Chip Peticit - mă tem că fundul mării.

Cressen îşi vârî mâinile în mâneci, ca şi cum ar fi vrut să se încălzească. Degetele sale găsiră coco-loaşele tari făcute în lână de cristale.

- Lord Stannis.

Stannis întoarse capul dinspre femeia roşie, dar cea care răspunse fu lady Selyse.

- Rege Stannis. Uiţi de tine, Maester.

- E bătrân, are mintea rătăcită, îi zise ursuz regele. Ce este, Cressen? Spune ce ai de spus.

- întrucât ai de gând să pleci pe mare, este vital să faci cauză comună cu Lordul Stark şi Lordul Arrya.

- Nu fac cauză comună cu nimeni, zise Stannis Baratheon.

- Nu mai mult decât face lumina cauză comună cu întunericul. Lady Selyse îi luă mâna.

Stannis clătină din cap.

- Cei din clanul Stark caută să-mi fure jumătate din regat, întocmai cum cei din clanul Lannister mi-au furat tronul, iar fratele meu iubit, săbiile, avutul şi cetăţile care îmi aparţin de drept. Sunt cu toţii nişte uzurpatori şi sunt cu toţii duşmanii mei.

L-am pierdut, gândi Cressen disperat. Numai de s-ar putea apropia cumva de Melisandre fără să fie văzut... Avea nevoie să ajungă doar o clipă la cupa ei.

- Eşti moştenitorul de drept al fratelui tău Robert, adevăratul Stăpân al celor Şapte Regate şi Rege peste

Andali, Rhoynar şi peste Cei Dintâi Oameni, spuse el cu disperare, dar chiar şi aşa, nu poţi spera să învingi fără aliaţi.

- Are un aliat, spuse Lady Selyse. R'hllor, Stăpânul Luminii, Inima Focului, Zeul Flăcării şi al Umbrei.

- Zeii sunt aliaţi nesiguri, în cel mai bun caz, insistă bătrânul, iar acela nu are nici o putere aici.

- Crezi că nu? Când Melisandre îşi întoarse capul, rubinul de la gâtul ei captă lumina şi, pentru o clipă, străluci parcă la fel de puternic precum cometa. Dacă ai de gând să vorbeşti asemenea prostii, Maester, ar trebui să-ţi porţi din nou coroana.

- Da, fu de acord Lady Selyse. Coiful lui Chip Peticit. Ţi se potriveşte de minune, bătrâne. Puneţi-1 din nou, îţi poruncesc.

- In mare, nimeni nu poartă pălării, spuse Chip Peticit. Ştiu, eu ştiu, oh, oh, oh.

Ochii Lordului Stannis erau umbriţi sub fruntea grea, gura îi era încleştată, în timp ce maxilarul îi tremura încet. întotdeauna scrâşnea din dinţi când era furios.

- Bufonule, mârâi în cele din urmă, doamna mea porunceşte. Dă-i lui Cressen coiful tău.

Nu, gândi bătrânul maester, acesta nu eşti tu, nu este felul tău de a fi, tu ai fost mereu drept, mereu aspru, dar niciodată crud, niciodată nu ai înţeles batjocura, după cum nu ai înţeles râsul

Chip Peticit se apropie dansând, cu tălăngile sunând, ding-dang-dong, ding-dong, ding-dang-dong. Maester rămase tăcut, în timp ce bufonul îi aşeză coiful cu coarne pe frunte. Cressen îşi plecă creştetul sub greutatea lui. Talăngile sunară.

- Poate că ar trebui să-şi cânte sfaturile de-acum încolo, spuse Lady Selyse.
- Mergi prea departe, femeie, zise Lordul Stannis. E un om bătrân şi m-a slujit bine. I

Şi te voi sluji până la sfârşit, scumpul meu stăpân, bietul meu fiu singuratic, gândi Cressen, găsind din-tr-odată calea: Cupa lui Ser Davos se afla în fața lui, încă pe jumătate plină cu vin roşu, sec. Găsi o bucată de cristal dur în mâneca sa, o strânse cu putere între degetul mare şi arătător, în timp ce se întinse după cupă. Cu mişcări line, agile, nu am voie să bâjbâi acum, se rugă, şi zeii fură îndurători. Intr-o clipită, degetele îi erau goale. Mâinile nu îi fuseseră atât de sigure de ani de zile şi nici pe jumătate atât de agile. Davos a văzut, dar nimeni altcineva, era sigur. Cu cupa în mână, se ridică în picioare.

- Poate că am fost un prost. Lady Melisandre, vrei să bei o cupă de vin împreună cu mine? O cupă în onoarea zeului tău, al Stăpânului Luminii. O cupă în cinstea puterii sale!

Femeia roşie îl privi cu atenție.

- Dacă doreşti...

Simțea privirea tuturor ațintită asupra lor. Davos îl înhață în timp ce părăsea banca, apucându-1 de mânecă cu degetele pe care Lord Stannis i le scurtase.

- Ce faci? şopti el.
- Ceva ce trebuie făcut, răspunse Maester Cressen, pentru binele acestui ținut şi pentru sufletul

stapânului meu. Se eliberă de mâna lui Davos, vărsand în grabă o picătură de vin. Ea îl întâmpină lângă masa de onoare, cu toți ochii ațintiți asupra lor. Dar Cressen o vedea numai pe ea. Mătase roşie, ochi roşii, rubinul roşu de la gât, buze

rosii, curbate într-un zâmbet vag, în timp ce-şi aşeza mana deasupra mâinii lui, în jurul cupei. Pielea ei era

fierbinte, febrilă.

- Nu e prea târziu să verşi vinul, Maester.
- Nu, şopti el cu glas răguşit. Nu.
- Cum doreşti. Melisandre din Asshai luă cupa din mâinile lui şi bău pe îndelete. Când îi oferi cupa

înapoi, mai era doar o jumătate de înghițitură de vin.

- Iar acum tu.

Mâinile lui Cressen tremurau, dar se îmbărbăta. Un maester al Citadelei nu trebuia să se teamă. Simțea acreala vinului pe limbă. Lăsă cupa goală să-i cadă din mâini, spărgându-se pe podea..

- El are cu adevărat putere aici, stăpâne. Iar focul purifică. La gâtul ei, rubinul arunca sclipiri roşietice.

Cressen încercă să răspundă, însă cuvintele i se opriră în gâtlej. Tuşea lui deveni un şuierat îngrozitor, în timp ce se chinuia să respire. Degete de fier i se strânseră în jurul gâtului. Când se prăbuşi în genunchi, încă îşi scutura capul, negându-i puterea, negându-i vraja, negându-i zeul. Iar tălăngile îi căzură între coarne, cântând nebun, nebun, nebun, în timp ce femeia roşie îl privea cu milă, cu flăcările lumânării dansând în ochii ei roşii, roşii.

ARYA

La Winterfell o numiseră Arya Chip de Cal, iar ei i se păruse că nu putea fi nimic mai rău, dar asta se întâmpla înainte ca băiatul orfan Lommy Mâini Verzi să îi spună Cap Bubos.

Simțea, într-adevăr, umflături pe cap când îl atingea. Când Yoren o târâse pe acea alee, crezuse că avea de gând să o omoare, dar bătrânul ursuz doar o ținuse st râns în brațe, tăind firele încâlcite cu pumnalul. îşi amintea acum mirosul răspândit de smocurile de păr castaniu, murdar, târât pe pietrele de pavaj către templul septim unde murise tatăl său.

- Duc bărbați şi băieți din oraş, mârâi Yoren în timp ce lama de oțel îi sfârteca părul. Acum stai locului, băiete. Când Yoren termină, scalpul îi era doar smocuri şi mirişte.

Mai târziu i-a spus că, din acel moment şi până Ia Winterfell, ea va fi Arry, băiatul orfan.

- Poarta n-ar trebui să fie o problemă, dar drumul e altceva. Vei avea de mers drum lung într-o companie neplăcută. Am luat treizeci de data asta, bărbați şi băieți, toți pentru Zid, şi să nu crezi că sunt ca bastardul ăla de frate-tău. O scutură. Lord Eddard mi-a dat să aleg din temniță, şi să nu ai impresia că am găsit acolo vreun domnişor. Ăştia, jumătate din ei, te-ar da pe mâna reginei cât ai zice peşte, pentru o favoare şi poate câțiva arginți. Cealaltă jumătate ar face la fel, numai că te-ar viola mai întâi. Aşa că ține-ți gura şi ai grijă să te speli în pădure, singură. Partea cea mai grea va fi urinatul, aşa că să nu bei mai mult decât ai nevoie.

Să părăsească Debarcaderul Regelui a fost uşor, întocmai cum îi spusese. Străjerii Lannister de la poartă opreau pe toată lumea, dar Yoren 1-a strigat pe unul dintre ei pe nume şi acesta a făcut semn căruțelor să treacă. Nimeni nu i-a aruncat Aryei nici o privire. Căutau o fată de neam, fiică a Mâinii Regelui, nu un băiat costeliv, cu părul ciopârțit. Arya nu a privit nici o clipă înapoi. îşi dorea ca Marea Năvalnică să se ridice şi să înghită tot oraşul, Fundătura Puricilor şi Fortăreața Roşie şi Marele Templu Septim şi tot şi pe toată lumea deopotrivă, mai ales pe Prințul Joffrey, împreună cu mama lui. Dar ştia că nu se va întâmpla asta şi, oricum, Şansa se afla încă în oraş şi atunci ar fi şi ea înghițită de ape. Când îşi aminti acest lucru, Arya hotărî să-şi îndrepte mai bine dorința către Winterfell.

Totuşi, Yoren se înşelase în privința urinatului. Nu era deloc partea cea mai dificilă. Lommy Mâini Verzi şi Plăcintă Fierbinte erau partea cea mai dificilă.

Yoren îi culesese de pe străzi cu promisiunea de a le pune burțile la cale şi de a-i încălța. Pe ceilalți îi găsise în lanțuri.

- Garda are nevoie de oameni de nădejde, le spusese îndată ce au pornit la drum, dar va trebui să se descurce cu adunături ca voi.

Yoren luase bărbați din temnițe, hoți şi braconieri şi violatori şi alții asemenea. Cei mai răi erau cei trei pe care îi găsise în celulele negre, care trebuie că-1 înspăimântaseră până şi pe el, căci îi ținea în spatele căruței, cu mâinile şi cu picioarele în lanțuri, şi jurase că vor rămâne încătuşați tot drumul până la Zid. Unul dintre ei nu avea nas, doar o gaură pe față, unde îi fusese tăiat, iar un altul, o brută grasă şi spână, cu dinții ascuțiți şi cu răni purulente pe obraji, avea ochi neomeneşti.

Au luat cinci căruțe de la Debarcaderul Regelui, încărcate cu provizii pentru Zid: blănuri şi suluri de stofă, bucăți de fontă, o colivie cu vulturi, cărți, hârtie şi cerneală, un balot de frunze acrişoare, vase cu ulei şi cufere cu leacuri şi mirodenii. Grupuri de cai de tracțiune trăgeau căruțele, iar Yoren adusese doi cai de curse şi o şase măgari pentru băieți.

Arya ar fi preferat un cal adevărat, dar era mai bine să călărească pe măgar decât să meargă în căruță.

Bărbații nu i-au dat nici o atenție, dar cu băieții nu a fost la fel de norocoasă. Era cu doi ani mai mică decât cel mai tânăr dintre orfani, fără a mai pune la socoteală că era mai scundă şi mai slabă, iar Lommy şi Plăcintă Fierbinte îi luară tăcerea drept spaimă, prostie sau surditate.

- Uită-te la sabia aia pe care o are Cap Bubos, zise Lommy într-o dimineață, în timp ce înaintau greoi prin livezi şi câmpuri de grâne. Fusese, probabil, ucenic la vreun vopsitor, înainte să-1 prindă furând, şi era mânjit cu verde pe brațe, până la coate. Când râdea, răgea ca un măgar. De unde o fi făcut rost de sabie un şobolan de canal ca ăsta?

Arya îşi muşca buzele posomorâtă. Vedea spatele mantiei negre, decolorate, în fruntea căruțelor, dar era hotărâtă să nu se apuce să strige după ajutor.

- O fi vreun mic scutier, interveni Plăcintă Fierbinte. Mama lui fusese brutăreasa înainte de a muri şi îşi împingea căruciorul pe străzi toată ziua, strigând: „Plăcinte fierbinți! Plăcinte fierbinți!" Băiatul vreunui cavaleraş semeț al unui lord, asta e.

- Nu e nici un cavaler, uită-te la el. Pun rămăşag că aia nici măcar nu e o sabie adevărată. E doar o sabie de tinichea.

Arya îi ura fiindcă îi luau în derâdere sabia pe care ea o numea Acul.

- E oțel din fierăria castelului, nătărăule, izbucni ea, întorcându-se în şa pentru a le arunca o privire mânioasă, şi ai face mai bine să-ți ții gura.

Orfanii începură să strige:

- De unde ai o sabie ca asta, Chip Bubos? vru să ştie Plăcintă Fierbinte.

- Cap Bubos, îl corectă Lommy. Pesemne că a furat-o.

- Ba nu, strigă ea. Jon Snow mi-a dat Acul său. Poate că îi lăsase să îi spună Cap Bubos, dar nu avea de gând să-i lase să-1 numească pe Jon hoț.

- Dacă a furat-o, am putea să i-o luăm, spuse Plăcintă Fierbinte. Oricum, nu e a lui. Mi-ar prinde bine o sabie ca asta.

Lommy îl incită:

- Haide, ia-i-o, te provoc.

Plăcintă Fierbinte reacționa îndemnându-şi măgarul şi apropiindu-se.

- Hei, Chip Bubos, dă-mi sabia aia. Părul lui avea culoarea fânului, iar fața rotofeie îi era arsă de soare şi se cojea. Nu ştii s-o foloseşti.

Ba da, ştiu, ar fi putut spune Arya. Am ucis un băiat, un băiat gras, ca tine. L-am înjunghiat în burtă şi a murit, şi te voi ucide şi pe tine dacă nu mă laşi în pace. Numai că nu îndrăznea. Yoren nu ştia despre băiatul de la grajduri, dar ea se temea de ceea ce ar putea face dacă ar afla. Arya era foarte sigură că unii dintre bărbați erau ucigaşi, cei trei în lanțuri, cu siguranță, dar regina nu pe ei îi căuta, aşa că nu era acelaşi lucru.

- Uită-te la el, răgi Lommy Mâini Verzi. Pun pariu că acum o să înceapă să plângă. Iți vine să plângi, Cap Bubos?

Plânsese în somn în noaptea precedentă, visân-du-şi tatăl. In dimineața următoare, se trezise cu ochii roşii şi uscați şi nu ar mai fi putut să verse nici o lacrimă, nici dacă viața ei ar fi depins de asta.

- O să-şi ude pantalonii, sugeră Plăcintă Fierbinte.

- Lasă-1 în pace, zise băiatul cu părul negru, lățos, care trecu pe lângă el. Lommy îi poreclise Taurul, din cauza coifului său cu coarne pe care îl lustruia mereu, dar pe care nu-1 purta niciodată. Lommy nu îndrăznea să-şi bată joc de Taur. Pe lângă că era mai mare, era bine dezvoltat pentru vârsta lui, cu pieptul larg şi mâinile vânjoase.

- Ai face mai bine să-i dai sabia, Arry, zise Lommy. Plăcintă Fierbinte o vrea neapărat. A omorât un băiat în bătaie. Va face acelaşi lucru şi cu tine, sunt sigur.

- L-am doborât la pământ şi l-am lovit la testicule şi am continuat să-l lovesc până ce a murit, se făli Plăcintă Fierbinte. L-am bătut măr. Testiculele îi erau zdrobite şi pline de sânge şi puța i s-a înnegrit. Mai bine mi-ai da sabia.

Arya îşi scoase sabia de la brâu.

- Pe asta poți s-o păstrezi, îi spuse, vrând să evite o bătaie.

- Acesta e doar un băț oarecare. Se apropie şi încercă să ajungă la plăselele sabiei pe care Arya o numea Ac.

Arya făcu sabia de lemn să şuiere când lovi fundul măgarului. Animalul se răsuci şi sări pe picioarele din spate, azvârlindu-l pe Plăcintă Fierbinte la pământ. Arya îşi săltă măgarul şi, când Plăcintă Fierbinte încercă să se ridice, îl lovi în burtă, făcându-l să cadă înapoi. Apoi îl pocni peste faţă, iar nasul lui trosni ca o creangă când se rupe. Din nări îi ţâşni sânge. Când Plăcintă Fierbinte începu să se văicărească,

Arya se răsuci către Lommy Mâini Verzi, care stătea pe măgarul său, cu gura căscată.

- Vrei şi tu să ai parte de sabie? strigă ea, dar el nu voia. îşi ridică în dreptul feței mâinile verzi, vopsite, şi îi strigă să-1 lase în pace.

Taurul răcni:

- Tu, înapoi!

Arya se răsuci. Plăcintă Fierbinte era în genunchi, cu pumnul strângându-i-se în jurul unei pietre mari, colțuroase. Arya îl lăsă să o arunce, ferindu-şi capul când piatra trecu pe lângă ea. Apoi se azvârli asupra lui. El ridică o mână, iar Arya i-o lovi, pe urmă îi pocni obrazul şi genunchiul. Plăcintă Fierbinte se repezi la ea, iar Arya sări într-o parte şi îl plesni cu bățul peste ceafă. El căzu şi se ridică şi porni clăti-nându-se către ea, cu faţa roşie mânjită de noroi şi sânge. Arya alunecă în poziția unui dansator în apă şi aşteptă. Când Plăcintă Fierbinte ajunse destul de aproape, îl lovi chiar între picioare atât de tare încât, dacă sabia ei de lemn ar fi fost ascuțită, i-ar fi ieşit printre fese.

Când Yoren o trase deoparte, Plăcintă Fierbinte era deja întins la pământ, cu pantalonii maro duhnind, urlând în timp ce Arya îl lovea iar şi iar şi iar.

- Ajunge! răcni Yoren, fratele în straie negre, desfăcându-i sabia de lemn dintre degete, vrei să-1 omori pe nătărău? Când Lommy şi alți câțiva începură să țipe, bătrânul strigă şi la ei: Tăceți dacă nu vreți să vă închid eu gura! Vă leg pe toți, netrebnicilor, în spatele căruțelor şi vă târăsc până la Zid.

Iar asta e valabil şi pentru tine, Aryy. Vino cu mine, băiete. Acum!

Se uitau cu toții la ea, chiar şi cei trei legați cu lanțuri şi cătuşe din spatele căruței. Grăsanul îşi lovi dinții ascuțiți şi şuieră, dar Arya îl ignoră.

Bătrânul o târî departe de drum, într-un desiş de copaci, înjurând şi mârâind tot drumul.

- Dacă aş fi avut un strop de minte, te-aş fi lăsat la Debarcaderul Regelui. Mă auzi, băiete? întotdeauna mârâia cuvântul acela, rostindu-1 apăsat, ca să fie sigur că ea îl aude. Desfă-ți pantalonii şi trageți-i în jos. Haide, nu e nimeni să te vadă. Fă ce ți-am spus.

Bosumflată, Arya îi dădu ascultare.

- Acolo, cu faţa la stejar. Da, aşa. îşi încolăci brațele în jurul trunchiului şi îşi lipi fața de lemnul aspru. Acum țipă! Țipă tare.

N-am să țip, gândi Arya cu încăpățânare, dar când Yoren îi atinse lemnul de fundul gol, strigătul îi țâşni din gâtlej.

- Cred că te doare, spuse el. Ia vezi acum. Bățul se apropie şuierând, Arya țipă, ținându-se strâns de copac să nu cadă. Şi încă una. Se agăță cu putere, muşcându-şi buza, crispându-se, când auzi că se apropie. Lovitura o făcu să sară şi să urle. N-am să plâng, se gândi. N-am să fac asta. Aparțin familiei Stark din Winterfell, blazonul nostru este lupul străvechi, lupii nu plâng. Vedea cum un firicel de sânge i se prelinge pe piciorul stâng. Spatele şi fundul o ardeau de durere.

- Oare acum mă poți asculta? întrebă Yoren. Data viitoare când mai ridici bățul ăla la unul dintre frații tăi, vei căpăta de două ori mai mult decât loveşti, mă auzi? Acum îmbracă-te.

Nu sunt frații mei, gândi Arya în timp ce se apleca să-şi tragă pantalonii, dar ştia că nu era cazul să spună asta. îşi încheie cureaua şi şireturile cu mâinile tremurând.

Yoren o privea.

- Te doare?

Calmă ca apa liniştită, îşi spuse, aşa cum o învățase Syrio Forel.

- Puțin.

- Pe băiatul acela îl doare mai tare. Nu el ți-a ucis tatăl, fata mea, nici hoțomanul de Lommy. Nu o să-l aduci înapoi dacă îi loveşti pe ei.

- Ştiu, mormăi Arya ursuză.

- E ceva ce tu nu ştii. Nu trebuia să se întâmple aşa. Eram pregătit de plecare, cu căruțele cumpărate şi încărcate, când un bărbat vine la mine cu un băiat, o pungă de monede şi un mesaj, nu contează de la cine. Lordul Eddard va îmbrăca veşmintele negre, îmi zice, aşteaptă, că merge cu tine. De ce crezi că eram acolo? Numai că planurile ne-au fost date peste cap.

- Joffrey, gâfâi Arya. Cineva trebuie să-l omoare pe el.

- Cineva o va face, dar nu voi fi eu acela, şi nici tu. Yoren îi azvârli înapoi sabia de lemn. Când ajungem la căruțe, ia nişte frunze acrişoare, îi spuse în timp ce se întorceau la drum. Să le mesteci, îți va face bine la usturime.

I-a făcut, într-adevăr, bine, deşi gustul era oribil şi îi făcea saliva să aibă culoarea sângelui. Chiar şi aşa, merse pe jos toată ziua, a doua zi şi în ziua următoare, fiind prea sensibilă ca să stea pe măgar. Starea lui Plăcintă Fierbinte era şi mai gravă. Yoren fu nevoit să mute nişte butoaie, ca băiatul să poată sta culcat în spatele căruței, pe nişte saci de orz, iar acesta scâncea ori de câte ori roțile loveau o piatră. Lommy Mâini Verzi nici măcar nu era rănit, dar se ținea cât putea de departe de Arya.

- De fiecare dată când te uiți la el, tresare, îi spuse Taurul când Arya trecu pe lângă măgarul lui. Ea nu răspunse. I se părea mai sigur să nu stea de vorbă cu nimeni.

In noaptea aceea a zăcut pe pătura ei subțire, pe pământul tare, privind îndelung cometa roşie. Era splendidă şi înfricoşătoare în acelaşi timp. „Sabia Roşie", cum o numise Taurul. Susținea că seamănă cu o sabie, cu lama încă roşie ca para focului, scoasă din forjă. Când Arya scrută cerul nopții, observă şi ea sabia, numai că nu era o sabie nouă, era Gheață, spada tatălui ei, toată din oțel Valyrian, iar culoarea roşie era sângele Lordului Eddard, rămas pe sabie după ce Ser Ilyn, Dreptatea Regelui, îi tăiase capul. Yoren nu o lăsase să privească momentul, dar avea impresia că acea cometă trebuia să arate aşa cum arătase Gheață după aceea.

Când, în cele din urmă, adormi, se visă acasă. Drumul regelui şerpuia pe lângă Winterfell, spre Zid, iar Yoren îi promisese că o va lăsa acolo, fără ca nimeni să ştie cine e. Ii era dor să-şi revadă mama, şi pe Robb, pe Bran şi pe Rickon..., dar cel mai mult se gândea la Jon Snow. îşi dorea să se întâmple cumva ca ei să meargă la Zid înainte de a ajunge la Winterfell, ca Jon să-i poată ciufuli părul şi să-i zică „surioară". I-ar spune: „Mi-a fost dor de tine", iar el ar spune acelaşi lucru, în exact aceeaşi clipă, cum se întâmpla întotdeauna. I-ar fi plăcut să fie aşa. I-ar fi plăcut mai mult ca orice.

SANSA

Dimineața zilei onomastice a Regelui Joffrey se ivi strălucitoare şi vântoasă, cu lunga coadă a imensei comete desluşindu-se printre norii care goneau în înaltul cerului. Sansa o privea de la fereastra turnului său când Ser Arys Oakheart veni pentru a o însoți la terenurile pentru turniruri.

- Ce crezi că înseamnă? îl întrebă.

- Glorie pentru logodnicul tău, îi răspunse Ser Arys fără ezitare. Vezi cum străluceşte pe cer astăzi, de onomastica înălțimii Sale, de parcă zeii înşişi au ridicat o flamură în onoarea sa. Oamenii din popor au numit-o Cometa Regelui Joffrey.

Fără îndoială, asta îi spuseseră lui Joffrey. Sansa nu era atât de convinsă.

- Un servitor a numit-o Coada Dragonului.

- Regele Joffrey şade pe locul unde a stat odinioară Aegon Dragonul, în castelul ridicat de fiul său, explică Ser Arys. El e urmaşul dragonului - iar roşul aprins este culoarea Casei Lannister, alt semn. Cometa este trimisă pentru a vesti urcarea lui Joffrey pe tron, nu am nici o îndoială. E semn că va triumfa asupra duşmanilor săi.

Sd fie adevărat? se întrebă Sansa. Pot fi zeii atât de cruzi? Mama ei era acum unul dintre duşmanii lui Joffrey, iar fratele ei, Robb, un altul. Tatăl ei murise la porunca regelui. Trebuia oare ca Robb şi mama să moară şi ei? Cometa era roşie, dar Joffrey era un Baratheon tot atât de mult cât era un Lannister, iar blazonul lor era un cerb negru pe un camp auriu. N-ar fi trebuit ca zeii să-i trimită lui Joff o cometă aurie?

Sansa închise obloanele şi se îndepărtă în grabă de fereastră.

- Eşti foarte încântătoare astăzi, doamna mea, spuse Ser Arys.

- Iți mulțumesc, Ser. Ştiind că Joffrey dorea ca ea să participe la turnirul în onoarea lui, Sansa acordase o atenție deosebită chipului şi veşmintelor ei. Purta o rochie din mătase de un purpuriu palid şi o plasă de păr de culoarea ametistului, pe care o primise în dar de la Joffrey. Rochia avea mâneci lungi, ca să-i ascundă vânătăile de pe brațe. Şi acestea erau tot daruri de la Joffrey. Când a aflat că Robb a fost proclamat Rege în Nord, s-a mâniat teribil şi 1-a trimis pe Ser Boros să o bată.

- Mergem?

Ser Arys îi oferi brațul, iar ea se lăsă condusă afară din cameră. Dacă era nevoie ca unul dintre străjerii regelui să fie mereu pe urmele ei, prefera ca acesta să fie Arys. Ser Boros era iute la mânie, Ser Meryn era rece, iar ochii stranii, ficşi, ai lui Ser Mandon o stânjeneau, în vreme ce Ser Preston o trata ca pe un copil nătâng. Arys Oakheart era curtenitor şi îi vorbea cu amabilitate. O dată, chiar s-a opus când Joffrey i-a poruncit să o lovească. Până la urmă a lovit-o, dar nu tare, aşa cum ar fi făcut Ser Meryn sau Ser Boros, şi, cel puțin, el protestase. Ceilalți se supuneau fără să crâcnească..., toți, cu excepția Câinelui, dar Joffrey nu i-a cerut niciodată acestuia să o pedepsească. Ii folosea pe ceilalți cinci pentru asta.

Ser Arys avea părul castaniu deschis şi un chip care nu era neplăcut la vedere. Astăzi era de-a dreptul arătos, cu mantia din mătase albă prinsă pe umăr cu o frunză aurie.

- Cine crezi că va câştiga onorurile zilei? întrebă Sansa în timp ce coborau scările, braț la braț.

- Eu, răspunse Ser Arys zâmbind. Deşi mă tem că victoria nu va avea nici o savoare. Va fi o competiție slabă. Nu se vor înscrie mai mult de patruzeci, cu tot cu scutierii şi luptătorii de ocazie. Să dobori nişte băiețandri de pe cal nu e o onoare prea mare.

Ultimul turnir fusese altfel, reflectă Sansa. Regele Robert îl organizase în cinstea tatălui ei. Domni de viță nobilă şi campioni vestiți sosiseră de pe tot cuprinsul regatului să-şi întreacă puterile şi întreg oraşul venise să privească. îşi aminti măreția acelui turnir, mulțimea de pavilioane de-a lungul râului, cu scutul unui cavaler atârnat în fața fiecărei uşi, şirurile lungi de flamuri de mătase fluturând în vânt, razele soarelui pe oțelul strălucitor şi pintenii auriți. Zilele răsunaseră de sunetele trompetelor şi de tropotele copitelor, iar nopțile

fuseseră pline de sărbătoare şi cânt. Acelea fuseseră zilele cele mai frumoase ale vieţii sale, dar acum îi păreau o amintire din alte vremuri. Robert Baratheon murise, la fel şi tatăl ei, decapitat de un trădător pe scările Marelui Sept al lui Baelor. Nu era de mirare că erau nevoiți să țină turnirul lui Joff în spatele zidurilor groase de piatră ale Fortăreței Roşii.

- Crezi că regina va participa? Sansa se simțea întotdeauna mai în siguranță când era de față Cersei, să-şi țină fiul în frâu.

- Mă tem că nu, doamnă. Se întruneşte consiliul, avem o problemă urgentă. Ser Arys coborî glasul: Lord Tywin s-a ascuns la Harrenhal, în loc şă-şi aducă oştirea în oraş, aşa cum a poruncit regina. înălțimea Sa e furioasă. Tăcu, în timp ce un şir de străjeri trecu pe lângă ei, cu mantii roşii şi coifuri cu lei în vârf. Lui Ser Arys îi plăcea să bârfească, dar numai când era sigur că nu trage nimeni cu urechea.

Tâmplarii ridicaseră o galerie şi nişte arene în curtea castelului. Aspectul era, într-adevăr, modest, iar puţina lume adunată să privească abia dacă umplea jumătate din locuri. Majoritatea spectatorilor erau străjeri în mantiile aurii ale Gărzii Oraşului sau în cele roşii ale Casei Lannister. Domni şi doamne erau doar într-un număr neînsemnat, cei câţiva care rămăseseră la curte. Lordul Gyles, cu chipul său pământiu, tuşea într-o batistă de mătase roz. Lady Tanda era flancată de fiicele ei, Lloyds cea placidă şi posomorâtă şi Falyse limbă-ascuţită. Jalabhar Xho, cu pielea de abanos, era un exilat care nu avea alt refugiu, Lady Ermesande, o fetiţă aşezată în poala bonei sale. Umbla vorba că se va căsători în curând cu unul dintre verii reginei, astfel că familia Lannister ar putea revendica pământurile ei.

Regele stătea la umbră sub un baldachin roşu, cu un picior aruncat nonşalant peste braţul de lemn sculptat al scaunului. Prinţesa Myrcella şi Prinţul Tommen stăteau îndărătul lui. In spatele lojei regale, Sandor Clegane stătea de pază cu mâinile odih-nindu-i-se pe centura sabiei. Mantia albă a Gărzii Regale ce îi înveşmânta umerii largi era legată cu o broşa cu nestemate, iar haina albă ca zăpada avea un aspect oarecum nefiresc lângă tunica sa aspră şi vesta de piele cu ţinte.

- Lady Sansa, anunţă scurt Câinele când o văzu. Avea glasul aspru, ca lama unui fierăstrău tăind lemnul. Urmele de arsuri de pe faţă şi gât făceau ca gura să i se strâmbe într-o parte când vorbea.

Prinţesa Myrcella îşi plecă fruntea într-un salut sfios când auzi numele Sansei, dar micul şi dolofanul Prinţ Tommen sări în picioare entuziasmat:

- Sansa, ai auzit? Voi participa astăzi la turnir. Mama a spus că am voie. Tommen împlinise opt ani. Ii amintea de propriul ei frăţior, Bran. Erau de aceeaşi vârstă. Bran era la Winterfell, rănit, dar la adăpost.

Sansa ar fi dat orice să fie cu el.

- Mă tem pentru viaţa inamicilor tăi, îi spuse lui Tommen pe un ton grav.
- Aceştia vor fi de paie, zise Joff ridicându-se.

Regele era înveşmântat într-o armură strălucitoare, cu un leu răgind gravat pe piept, ce aştepta parcă războiul ca să-i devoreze într-o clipă. Astăzi împlinea treisprezece ani şi era înalt pentru vârsta lui. Avea ochii verzi şi părul auriu al Lannisterilor.

- înălţimea Ta, spuse ea, făcând o adâncă plecăciune. Ser Arys se înclină.
- Să-mi fie cu iertare, înălţimea Ta. Trebuie să mă pregătesc pentru turnir.

Joffrey îi făcu un semn scurt cu mâna, lăsându-1 să plece, în timp ce o studia pe Sansa din cap până-n picioare.

- Sunt mulţumit că porţi pietrele de la mine. Aşadar, regele hotărâse să facă astăzi pe galantul.

Sansa era uşurată.

- Iţi mulţumesc pentru ele... şi pentru cuvintele frumoase. Iţi urez o aniversare plină de noroc, înălţimea Ta.

- Şezi, îi porunci Joff, indicându-i un loc liber lângă el. Ai auzit? Regele Cerşetor e mort.

- Cine? Pentru o clipă, Sansa se temu că se referise la Robb.

- Viserys. Ultimul fiu al Regelui Nebun Aerys. Umbla prin Oraşele Libere dinainte de-a mă fi născut eu, spunându-şi rege. Ei bine, mama spune că Dothra-ki l-au încoronat în sfârşit. Cu aur topit. Râse. E amuzant, nu ţi se pare? Blazonul lor era dragonul.

E aproape la fel de bine ca şi când fratele tău trădător ar fi fost ucis de un lup. Poate că am să-1 dau la lupi după ce-1 prind. Ți-am spus că am de gând să-1 provoc la o luptă corp la corp?

- Mi-ar plăcea să văd asta, înălțimea Ta. Mai mult decât îți dai seama. Sansa îşi păstră tonul rece şi politicos, dar chiar şi aşa, ochii lui Joff se îngustară, încercând să-şi dea seama dacă îşi bătea joc de el. Vei intra în arenă astăzi? întrebă ea repede.

Regele se încruntă.

- Mama spune că nu s-ar cuveni, de vreme ce turnirul este în cinstea mea. Altfel, aş fi fost campion. Nu-i aşa, Câine?

Gura Câinelui se schimonosi.

- împotriva ăstora? De ce nu?

El fusese campionul la turnirul tatălui său, îşi aminti Sansa.

- Azi vei lua parte la turnir, domnul meu? îl întrebă. Glasul lui Clegane era plin de dispreț:

- N-ar merita osteneala să mă înarmez. Acesta este un turnir pentru țânțari.

Regele râse.

- Câinele meu are un lătrat fioros. Poate că ar trebui să-i poruncesc să se lupte cu campionul zilei. Până la moarte. Lui Joffrey îi plăcea să-i pună pe oameni să se lupte până la moarte.

- Ai fi mai sărac cu un cavaler. Câinele nu făcuse niciodată jurământul de cavaler. Fratele lui era cavaler şi îl ura.

Se auzi sunet de trompete. Regele se lăsă comod pe spate şi luă mâna Sansei. Cândva, gestul i-ar fi făcut inima să bată cu putere, dar asta se întâmpla înainte ca el să răspundă la rugămințile ei de îndurare prin a-i prezenta capul tatălui său. Acum atingerea lui o umplea de scârbă, dar ştia să nu arate asta. Se strădui să stea nemişcată.

- Ser Meryn Trant din Garda Regală, anunță un vestitor.

Ser Meryn intră prin partea de vest a terenului, purtând o platoşă albă, strălucitoare, placată cu aur şi călărind un armăsar de cavalerie alb ca spuma laptelui, cu o coamă lungă, cenuşie. Mantia îi fâlfâia în urmă ca o întindere de zăpadă. Ducea o lance de patru metri.

- Ser Hobber din Casa Redwyne din Arbor, cântă vestitorul.

Ser Hobber intră la trap dinspre răsărit, călărind un armăsar împodobit cu purpuriu şi albastru. Lancea sa era decorată cu aceleaşi culori, iar scutul era împodobit cu ciorchinele de struguri, blazonul Casei. Gemenii Redwyne erau oaspeții nedoriți ai reginei, întocmai ca Sansa. Se întrebă a cui fusese ideea ca ei să participe la turnirul lui Joffrey. Nu a lor, bănuia.

La un semn al maestrului de ceremonii, concurenții îşi lăsară în jos lăncile şi dădură pinteni cailor. Străjerii care priveau, lorzii şi doamnele din galerie începură să strige. Cavalerii se întâlniră în mijlocul arenei, într-o puternică ciocnire de lemn şi oțel. Lancea dungată şi cea albă se izbiră în aer, zdrobindu-se una după alta. în ciocnire, Hobber Redwyne se clătină, dar reuşi cumva să se țină în şa. Conducându-şi caii la celălalt capăt al arenei, cavalerii îşi azvârliră lăncile zdrobite şi primiră altele în loc de la scutieri. Ser Horas Redwyne, geamănul lui Ser Hobber, îşi încuraja fratele cu strigăte.

Dar la cea de-a doua întâlnire, Ser Meryn balansa vârful lăncii şi îl lovi pe Ser Hobber în piept, dobo-rându-1 din şa într-un răsunător impact cu pământul. Ser Horas înjură şi alergă să-şi ajute fratele lovit să părăsească terenul.

- Prost călăreț, declară Regele Joffrey.

- Ser Balon Swann de Stonehelm din Garda Roşie, se auzi strigătul unui vestitor. Aripi largi, imaculate, împodobeau coiful lui Ser Balon, iar pe scutul său se încăierau lebede albe. Morros din Casa Slynt, moştenitor al Lordului Janos din Harrenhal.

- Uite la prostănacul ăla cocoțat, urlă Joff destul de tare ca să audă jumătate de arenă. Morros, un simplu scutier şi, în plus, unul proaspăt numit, se descurca greu cu lancea şi scutul. Lancea era arma cavalerilor, ştia Sansa, a celor din clanul Slynt. Lord Janos nu fusese mai mult decât comandantul Gărzii Oraşului înainte ca Joffrey să-l ridice în rang, aducân-du-1 la Harrenhal şi în consiliu.

Sper să cadă şi sa se facă de râs, gândi ea cu ostilitate. Sper ca Ser Balon să-l omoare. Când Joffrey vestise moartea tatălui său, Janos Slynt fusese cel care apucase capul retezat al

Lordului Eddard de păr şi îl ridicase, ca să fie privit de rege şi de mulțime, în timp ce Sansa plângea şi țipa.

Morros purta o mantie în carouri negre şi aurii peste o armură neagră încrustată cu arabescuri de aur. Pe scutul său se afla sulița însângerată pe care tatăl său o alesese drept blazon al nou înființatei lor Case. Dar el nu părea că ştie ce are de făcut cu scutul, în timp ce-şi strunea calul, iar vârful lăncii lui Ser Balon izbi pătratul blazonului. Morros îşi aruncă lancea, se luptă să-şi păstreze echilibrul şi pierdu. îşi prinse un picior în scăriță şi căzu, iar armăsarul scăpat de sub control îl târî la marginea arenei, cu capul săltân-du-i pe pământ. Joff urlă cuvinte de ocară. Sansa era îngrozită, întrebându-se dacă zeii auziseră rugăciunea ei răzbunătoare. Insă când îl desfăcură pe Morros Slynt de calul său, îl găsiră sângerând, dar în viață.

- Tommen, ți-am ales inamicul nepotrivit, îi spuse regele fratelui său. Cavalerul de paie luptă mai bine decât acela.

Apoi veni rândul lui Ser Horas Redwyne. Se descurcă mai bine decât fratele său geamăn, învingând un cavaler mai în vârstă al cărui cal era gătit cu grifoni de argint pe un fundal în dungi albastre şi albe. Aşa superb cum arăta, bătrânul avu o prestație proastă. Joffrey îşi încreți buza:

- E un spectacol slab.

- Te-am prevenit, spuse Câinele. Țânțari. Regele începea să se plictisească. Asta o neliniştea

pe Sansa. îşi plecă ochii şi hotărî să tacă, orice ar fi. Când starea de spirit a lui Joffrey Baratheon se întuneca, orice cuvânt spus la nimereală putea stârni unul dintre accesele lui de furie.

- Lordul Brune, mercenar în serviciul Lordului Baelish, strigă vestitorul. Ser Dontos cel Roşu, din Casa Hollard.

Călărețul, un bărbat mic de statură, cu o platoşă dințată, se ivi la momentul potrivit la capătul dinspre vest al terenului, însă concurentul lui nu se zărea. In cele din urmă, un armăsar murg îşi făcu apariția la trap într-o vâltoare de mătase roşie şi albă, dar Ser Dontos nu era pe cal. Cavalerul venio clipă mai târziu, înjurând şi clătinându-se pe picioare, îmbrăcat cu o platoşă şi având pe cap un coif cu pene, şi nimic altceva. Picioarele îi erau slăbănoage şi albe, iar bărbăția îi atârna obscen în timp ce fugea după cal. Publicul se prăpădea de râs şi striga ocări. Prinzându-şi calul de căpăstru, Ser Dontos încercă să încalece, dar animalul nu stătea locului şi cavalerul era atât de beat, încât picioarele sale goale nu reuşeau nicicum să nimerească scărița.

Mulțimea vuia deja de hohote... Toată lumea râdea, în afară de rege. Joffrey avea în ochi o privire pe care Sansa şi-o amintea bine, aceeaşi privire pe care o avusese la Marele Sept al lui Baelor, în ziua când anunțase moartea Regelui Eddard Stark. In cele din urmă, Ser Dontos cel Roşu se dădu bătut, se aşeză în noroi şi îşi scoase coiful cu pene.

- Am pierdut, strigă el. Aduceți-mi nişte vin. Regele se ridică în picioare:

- Un butoi din pivniță! Vreau să-1 văd înecat în el.

Sansa se pomeni suspinând:

- Nu, nu poți face asta. Joffrey întoarse capul:

- Ce-ai spus?

Sansei nu îi venea să creadă că a vorbit. Era nebună? Să-i spună „nu" în fața unei jumătăți dintre oamenii de la curte. Nu avusese de gând să zică nimic, doar că... Ser Dontos era beat şi prost şi nepriceput, dar nu a vrut să facă nici un rău.

- Ai spus că nu pot? Ai spus?

- Te rog, zise Sansa. Voiam doar să spun că... ar aduce ghinion, înălțimea Ta..., să... să-l omori de ziua ta onomastică.

- Minți, spuse Joffrey. Ar trebui să te înec împreună cu el, dacă îți pasă de el atât de mult.

- Nu-mi pasă de el, înălțimea Ta. Cuvintele îi țâş-

e-a valma, cu disperare. Ineacă-1 sau porunceşte să i se taie capul, numai... omoară-1 mâine, dacă pofteşti, dar, te rog... nu astăzi, nu de ziua ta. N-aş putea suporta să ai ghinion... ghinion îngrozitor, chiar pentru regi, toți cântăreții spun aşa...

Joffrey o privi amenințător. Ştia că minte. Sansa îşi dădea seama. O va face să sufere pentru asta.

- Fata grăieşte adevărat, spuse Câinele. Ce seamănă un om de ziua lui, culege de-a lungul anului. Glasul său era inexpresiv, de parcă nu i-ar fi păsat câtuşi de puțin dacă regele îl crede sau nu. Putea fi adevărat? Sansa nu ştia. Era doar ceva ce spusese, disperată să evite pedeapsa.

Nemulțumit, Joffrey se foi în scaun şi pocni din degete către Ser Dontos.

- Luați-1. Il voi ucide mâine, prostul.

- Aşa este, zise Sansa. E un prost. Tu eşti deştept să-ți dai seama. I se potriveşte mai bine să fie bufon decât cavaler, nu-i aşa? Ar trebui să-1 îmbraci în haine pestrițe şi să-1 faci clovnul tău. Nu merită să aibă parte de o moarte rapidă.

Regele o privi cu atenție o clipă.

- Poate că nu eşti aşa de proastă cum spune mama. Ridică glasul. Ai auzit-o pe doamna mea, Dontos? De astăzi înainte eşti noul meu bufon. Poți să dormi cu Băiatul Lunii şi să te îmbraci cu haine pestrițe.

Ser Dontos, trezit din beție de atingerea morții, se târî în genunchi.

- Iți mulțumesc, înălțimea Ta. Şi ție, doamna mea. Mulțumesc.

Fu luat de doi dintre străjerii Lannister, iar maestrul de ceremonii se apropie de lojă.

- înălțimea Ta, spuse el, să chem un nou concurent pentru Brune sau să continui cu următoarea probă?

- Nici una, nici alta. Sunt țânțari, nu cavaleri. Aş porunci să fie cu toții ucişi dacă n-ar fi ziua mea. Turnirul s-a încheiat. Să nu-1 mai văd aici pe nici unul.

Maestrul de ceremonii se înclină, dar Prințul Tommen nu era la fel de obedient.

- Eu trebuia să lupt împotriva omului de paie.

- Nu astăzi.

- Dar vreau să călăresc.

- Nu-mi pasă ce vrei.

- Mama a spus că pot să călăresc.

- Aşa a spus, încuviință Prințesa Myrcella.

- Mama a spus, îi îngână regele batjocoritor. Nu fiți copilăroşi.

- Suntem copii, declară cu trufie Myrcella. E normal să fim copilăroşi.

Cainele rase:

- Aici te-a prins. Joffrey era înfrânt.

- Prea bine. Nici măcar fratele meu n-ar putea să concureze mai prost decât ăştia. Maestre, adu paiața. Tommen vrea să fie țânțar.

Tommen scoase un țipăt de bucurie şi alergă să se pregătească, muncindu-şi din greu picioruşele dolofane.

- Succes, îi strigă Sansa.

Aşezară păpuşa de paie la celălalt capăt al arenei, în timp ce poneiul prințului era înşeuat. Oponentul lui Tommy era un războinic din piele de mărimea unui copil, umplut cu paie şi urcat pe un pivot, cu un scut într-o mână şi o ghioagă în cealaltă. Cineva prinsese o pereche de coarne pe capul cavalerului. Regele Robert, tatăl lui Joffrey, purtase coarne la coif, îşi aminti Sansa..., dar la fel şi Lordul Renly, fratele lui Robert, care devenise trădător şi se încoronase rege.

Doi scutieri îl înveşmântară pe prinț în armura sa împodobită, argintie cu roşu. Un penaj înalt, roşu, țâşnea din vârful coifului, iar leul Lannisterilor şi cerbul încoronat al Baratheonilor se zbenguiau împreună pe scutul lui. Scutierii îl ajutară să încalece, iar Ser Aron Santagur, căpitanul Fortăreței Roşii, se apropie şi îi înmâna o spadă de argint, cu lama tocită în formă de frunză, făcută pe potriva mâinii unui copil de opt ani.

Tommen ridică sabia.

- Casterly Rock, strigă el cu o voce subțire de copil, în timp ce dădu pinteni poneiului şi porni către ținta de paie, prin noroiul bătătorit. Lady Tanda şi Lordul Gyles începură să strige ovații răguşite, iar Sansa îşi uni glasul cu al lor. Regele medita în tăcere.

Tommen îşi duse calul într-un trap vioi, îşi flutură sabia cu putere şi lovi platoşa cavalerului, o lovitură puternică, în timp ce trecu pe lângă acesta. Paiața se răsuci, iar buzduganul zbură, lovindu-1 pe Tommen cu putere în ceafă. Tommen se prăbuşi din şa, iar

armura sa nouă, lovind pământul, răsună ca un sac plin cu oale vechi. Sabia îi zbură din mână, poneiul traversă curtea în galop şi din mulţime se stârni o furtună de râsete batjocoritoare. Regele Joffrey râse mai mult şi mai tare decât toţi.

- O, strigă Prinţesa Myrcella. Sări din lojă şi alergă la frăţiorul ei.

Sansa se pomeni apucată de un ciudat curaj bezmetic:

- Ar trebui să te duci cu ea, îi spuse regelui. Fratele tău ar putea fi rănit.

Joffrey dădu din umeri:

- Şi ce dacă?

- Ar trebui să-1 ajuţi şi să-i spui cât de bine a călărit. Sansa parcă nu se putea opri.

- A fost doborât de pe cal şi a căzut în noroi, sublinie regele. Asta nu înseamnă să călăreşti bine.

- Priviţi, îi întrerupse Câinele. Băiatul are curaj. Va încerca din nou.

Prinţul Tommen era ajutat să încalece din nou. De-ar fi fost Tommen cel mai mare, în locul lui Joffrey, gândi Sansa. Nu m-ar deranja să mă mărit cu Tommen.

Sunetul dinspre poartă îi luă prin surprindere. Se auzea zăngănit de lanţuri în timp ce bariera-ghilotină era trasă în sus şi porţile mari se deschiseră, cu balamalele de fier scârţâind.

- Cine le-a spus să deschidă poarta? întrebă Joff pe un ton poruncitor.

Cu problemele din oraş, porţile Fortăreţei Roşii erau închise de zile în şir.

Un rând de călăreţi se ivi pe sub poartă, în clinchet de oţel şi uruit de copite. Clegane păşi aproape de rege, cu o mână pe teaca sabiei lungi. Vizitatorii erau istoviţi şi însetaţi, dar stindardul pe care îl purtau era leul familiei Lannister, auriu pe un câmp roşu aprins. Câţiva purtau mantiile şi armurile ofiţerilor din clanul Lannister, dar mai mulţi erau soldaţi de ocazie şi mercenari, înveşmântaţi în zdrenţe şi înarmaţi cu săbii ascuţite... Şi mai erau şi alţii, sălbatici monstru-oşi, descinşi dintr-una dintre poveştile Bătrânei Nan, cele înfricoşătoare care îi plăcuseră lui Bran. Erau înveşmântaţi în blănuri ponosite şi haine din piele fiartă, aveau părul lung şi bărbi fioroase. Unii dintre ei purtau bandaje pătate de sânge peste frunte sau înfăşurate pe braţe, iar alţii aveau ochi, urechi şi degete lipsă.

In mijlocul lor, călare pe un cal roşu, mare, într-o ciudată şa înaltă care îl legăna înainte şi înapoi, se afla fratele pitic al reginei, Tyrion Lannister, cel pe care îl numeau Pezevenghiul. îşi lăsase barba să crească pentru a-şi acoperi faţa scobită, până ce aceasta devenise o încâlceală de păr galben şi negru, aspru ca sârma. Pe spate îi flutura o mantie din blană neagră cu dungi albe. Ţinea căpăstrul cu mâna stângă, iar mâna dreaptă îi era înfăşurată într-o eşarfă de mătase albă, dar în rest arăta la fel de grotesc cum şi-1 amintea Sansa de când vizitase Winterfell. Cu fruntea-i bombată şi ochii inegali, era şi acum cel mai urât om pe care avusese ocazia să-l privească.

Cu toate acestea, Tommen dădu pinteni poneiului şi traversă curtea într-un galop năvalnic, ţipând de bucurie. Unul dintre sălbatici, un bărbat uriaş, cu mersul târşâit, atât de păros încât faţa i se pierdea cu totul în spatele bărbii, îl săltă pe băiat din şa, cu tot cu armură, şi îl aşeză pe pământ, lângă unchiul său. Râsul întretăiat al lui Tommen răsună lovindu-se de ziduri, când Tyrion îl lovi peste spate, iar Sansa fu surprinsă să vadă că cei doi erau de aceeaşi înălţime. Myrcella veni alergând în urma fratelui său, iar piticul o ridică de talie şi o învârti în cerc, ţipând.

Când o lăsă jos, omuleţul o sărută uşor pe frunte şi traversă curtea, cu mersu-i legănat, către Joffrey. Doi dintre oamenii lui îl urmară îndeaproape, un mercenar brunet cu ochii negri, care se mişca asemenea unei pisici la pândă, şi un tânăr pricăjit, cu o orbită goală acolo unde ar fi trebuit să fie un ochi. Tommen şi Myrcella se ţineau după ei.

Piticul puse un genunchi în pământ în faţa regelui:

- înălţimea Ta.

- Tu, spuse Joffrey.

- Eu, îl aprobă Pezevenghiul, deşi s-ar cuveni o primire mai curtenitoare pentru un unchi şi un om

mai în vârstă.

- Ziceau că ai murit, spuse Câinele. Omuleţul îi aruncă voinicului o privire. Avea un ochi verde şi unul negru şi amândoi erau reci. Vorbeam cu regele, nu cu jigodia asta.

- Eu mă bucur că nu eşti mort, spuse Prinţesa Myrcella.

- Avem acelaşi punct de vedere, dulce copilă. Tyrion se întoarse către Sansa: Doamna mea, îmi pare rău pentru pierderile pe care le-ai suferit. într-adevăr, zeii sunt cruzi.

Sansa nu putea să se gândească la nici un cuvânt pe care să i-1 spună. Cum să-i pară lui rău pentru pierderile ei? îşi bătea joc de ea? Nu zeii fuseseră cruzi, ci Joffrey.

- îmi pare rău şi pentru pierderea ta, Joffrey, zise piticul.

- Ce pierdere?

- Nobilul tău tată. Un bărbat voinic, fioros, cu barbă neagră, ți-1 vei aminti dacă încerci. A fost rege înaintea ta.

- O, el. Da, a fost foarte trist, 1-a ucis un mistreț.

- Aşa se spune, înălțimea Ta?

Joffrey se încruntă. Sansa simțea că ar trebui să spună ceva. Ce obişnuia să-i spună Septa Mordane?

- Regret că mama mea te-a luat prizonier, domnul meu.

- O grămadă de oameni regretă asta, răspunse Tyrion, şi în curând s-ar putea ca unii să regrete mult mai mult..., dar îți mulțumesc pentru sentiment. Joffrey, unde aş putea s-o găsesc pe mama ta?

- E cu consiliul meu, răspunse regele. Fratele tău Jaime pierde întruna bătălii. Ii aruncă Sansei o privire mânioasă de parcă ar fi fost vina ei. A fost învins de clanul Stark şi am pierdut Riverrun, iar acum prostul de frate-său îşi zice rege.

Piticul zâmbi strâmb.

- Tot felul de oameni se numesc regi în zilele noastre.

Joff nu ştia cum să interpreteze asta, deşi avea un aer bănuitor şi indispus.

- Da. Ei bine, mă bucur să văd că nu eşti mort, unchiule. Mi-ai adus un dar de ziua numelui?

- Da. înțelepciunea mea.

- Aş prefera capul lui Robb Stark, zise Joff arun-cându-i Sansei o privire vicleană. Tommen, Myrcella, veniți.

Sandor Clegane rămase puțin în urmă:

- In locul tău mi-aş păzi limba aia, micuțule, îl atenționa, înainte de a porni după stăpânul său.

Sansa rămase cu piticul şi monştrii lui. încercă să se gândească la ce ar putea să spună.

- Te-ai rănit la braț, reuşi în cele din urmă să îngaime.

- Unul dintre oamenii nordului m-a lovit cu un buzdugan în timpul unei lupte la Furca Verde. Am scăpat de el căzând de pe cal. Rânjetul lui se transformă în ceva mai blând şi Tyrion studie chipul Sansei. Mâhnirea pentru moartea nobilului tău tată te face atât de tristă?

- Tatăl meu a fost un trădător, spuse îndată Sansa. Iar fratele meu şi mama mea sunt şi ei trădători. îşi făcuse repede acest reflex. Ii sunt credincioasă iubitului meu Joffrey.

- Fără îndoială. La fel de credincioasă ca o căprioară înconjurată de lupi.

- Lei, şopti ea pe negândite. Privi de jur-împrejur agitată, dar nu era nimeni destul de aproape ca să audă.

Lannister îi luă mâna şi o strânse.

- Sunt doar un leu mic şi jur că nu te voi devora. Cu o plecăciune, spuse: Dar acum trebuie să mă scuzi. Am treburi urgente cu regina şi cu consiliul.

Sansa îl privi cum se îndepărtează, cu trupul legă-nându-se dintr-o parte într-alta la fiecare pas, ca un animal grotesc. Vorbeşte mai blând decât Joffrey, gândi ea, dar şi regina mi-a vorbit cu blândețe. E tot un Lannister, fratele ei şi unchiul lui Joff, şi nu îmi e prieten. Cândva îl iubise pe Prințul Joffrey din toată inima, o admirase pe regină, mama lui, şi avusese încredere în ea. Răsplătiseră acea dragoste şi încredere cu capul tatălui ei. Sansa nu va mai face niciodată aceeaşi greşeală.

TYRION

In veşmintele albe, răcoroase, ale Gărzii Regale, Ser Mandon Moore arăta ca un cadavru înfăşurat în giulgiu.

- înălţimea Sa a dat poruncă: pe durata adunării, consiliul nu poate fi deranjat.
- Va fi doar un deranj mic, ser. Tyrion scoase pergamentul din mânecă. Aduc o scrisoare de la tatăl meu, Lordul Tywin Lannister, Mâna Regelui. Iată sigiliul.
- înălţimea Sa nu vrea să fie deranjată, repetă încet Ser Mandon, ca şi cum Tyrion ar fi fost un neghiob care nu 1-a auzit de prima dată.

Jaime îi spusese cândva că Moore era cel mai periculos dintre membrii Gărzii Regale - cu excepţia sa, bineînţeles - din cauză că faţa sa nu oferea nici un indiciu despre ce avea de gând să facă în momentul următor. Lui Tyrion i-ar fi prins bine un indiciu. Brom şi Timett ar

fi putut să-l ucidă pe cavaler dacă se ajungea la săbii, dar nu ar fi fost semn bun dacă el ar fi început prin a-1 măcelări pe unul dintre protectorii lui Joffrey. Cu toate acestea, dacă l-ar lăsa pe omul acela să-i întoarcă spatele, unde i-ar fi autoritatea? Se strădui să zâmbească:

- Ser, nu mi-ai cunoscut tovarăşii. Acesta este Timett, fiul lui Timett, o mână roşie a Oamenilor Arşi. Iar acesta este Bronn. Poate îți aminteşti de Ser Vardis Egen, care a fost căpitanul gărzii casei Lordului Arryn?

- Il cunosc. Ochii lui Ser Mandon erau de un cenuşiu deschis, neobişnuit de goi şi lipsiți de viață.

- Il cunoşteai, îl corectă Bronn, cu un zâmbet firav. Ser Mandon nu catadicsi să dea semne că a auzit

această remarcă.

- Fie cum o fi, spuse Tyrion pripit. Trebuie cu adevărat să-mi văd sora şi să-i prezint scrisoarea. Vrei să fii amabil şi să ne deschizi uşa?

Cavalerul alb nu răspunse. Tyrion se afla pe punctul de a încerca să pătrundă cu forța, când Ser Mandon se dădu brusc la o parte.

- Tu poți intra. Ei nu.

O victorie mica, gândi el, dar dulce. Trecuse primul test. Tyrion Lannister pătrunse pe uşă, simțin-du-se aproape înalt. Cinci membri ai micului consiliu regal îşi curmară brusc conversația.

- Tu, spuse Cersei, sora lui, pe un ton care exprima în egală măsură stupoarea şi dezgustul.

- Văd de unde şi-a învățat Joffrey amabilitățile. Tyrion se opri pentru a admira perechea de sfincşi valyrieni care străjuiau uşa, arborând un aer de nepăsătoare îndrăzneală. Cersei mirosea slăbiciunea aşa cum miroase un câine teama.

- Ce cauți aici? încântătorii ochi verzi ai surorii sale îl studiară fără nici o urmă de afecțiune.

- Aduc o scrisoare de la nobilul nostru tată. Se îndreptă cu nonşalanță spre masă şi aşeză între ei un sul de pergament bine strâns.

Eunucul Varys luă pergamentul şi îl răsuci în delicatele sale mâini pudrate.

- Ce amabil din partea Lordului Tywin. Şi ceara lui de sigiliu are o nuanță aurie atât de încântătoare. Varys inspecta sigiliul îndeaproape. Are toate semnele că ar fi autentic.

- Bineînțeles că este autentic.

Cersei i-1 smulse din mâini. Rupse ceara şi desfăşură pergamentul. Tyrion o privi în timp ce citea. Sora lui se aşezase pe scaunul regelui - îşi dădea seama că Joffrey nu se obosea prea des să participe la întrunirile consiliului, nu mai mult decât o făcuse Robert - aşa că Tyrion luă scaunul rezervat Mâinii Drepte. Aşa i se părea potrivit.

- Este absurd, spuse în cele din urmă regina. Nobilul meu tată 1-a trimis pe fratele meu să stea pe locul lui la consiliu. Ne roagă să-l acceptăm pe Tyrion ca Mână a Regelui, până ce va veni vremea să ni se poată alătura el în persoană.

Marele Maester Pycelle îşi scutură barba albă, curgătoare, şi dădu din cap plictisit.

- Se pare că urmează o primire.

- într-adevăr. Guşat, chel, Janos Slynt arăta mai degrabă ca un broscoi, un broscoi fercheş, care se umfla în pene. Avem straşnică nevoie de tine, domnul meu. Rebeliune peste tot, acest semn macabru pe cer, răzmerițe pe străzile oraşului...

- Şi a cui e vina, Lord Janos? izbucni Cersei. Mantiile tale aurii sunt însărcinate cu păstrarea ordinii. Cât despre tine, Tyrion, ne-ai putea fi mai de folos pe câmpul de luptă.

Acesta râse.

- Nu, am terminat cu câmpurile de luptă, mulțumesc. Stau mai bine pe un scaun decât pe un cal, şi mai repede aş ține în mână un pocal de vin decât un topor de luptă. Ce atâta caz despre tunetul tobelor, despre soarele sclipind pe armuri şi grandioşii cai de război fornăind şi păşind țanțoş? Ei bine, tobele îmi dădeau dureri de cap, soarele sclipind pe armura mea mă cocea ca pe o gâscă de ziua recoltei şi acei cai magnifici îşi făceau treburile peste tot. Nu că mă plâng. In comparație cu ospitalitatea de care m-am bucurat în Valea Arryn, tobele, bălegarul şi muşcăturile de insecte sunt lucrurile mele preferate.

Degețel râse.

- Bine zis, Lannister. Un om pe placul meu.

Tyrion îi zâmbi, amintindu-şi de un anumit pumnal cu teaca din os de dragon şi o lamă valyriana de oțel. Trebuie să avem o discuție despre asta, curând. Se întrebă dacă Lordul Petyr ar găsi şi acel subiect la fel de amuzant.

- Vă rog, le spuse, lăsați-mă să fiu de folos, cu orice lucru mărunt pot să fac.

Cersei reciti scrisoarea.

- Câți oameni ai adus cu tine?

- Câteva sute. Oamenii mei, îndeosebi. Tata s-a ferit să ia parte la toate astea. In definitiv, el duce un război.

- La ce vor folosi cele câteva sute de oameni ai tăi dacă Renly invadează oraşul sau dacă Stannis vine pe mare de la Piatra Dragonului? Eu cer o armată şi tata îmi trimite un pitic. Regele numeşte Mâna, cu acordul consiliului. Joffrey 1-a numit pe nobilul nostru tată.

- Şi nobilul nostru tată m-a numit pe mine.

- Nu poate face asta. Nu fără acordul lui Joff.

- Lordul Tywin se află la Harrenhal cu oastea lui, dacă ai binevoi să te împaci cu el, zise Tyrion politicos. Domnii mei, îmi permiteți vă rog să schimb o vorbă cu sora mea, între patru ochi?

Varys se ridică încet în picioare, zâmbind în acel fel mieros al său.

- Cât trebuie să fi tânjit după sunetul glasului dulce al surorii tale. Domnii mei, vă rog, să le dăm câteva momente împreună. Problemele regatului nostru vor mai aştepta.

Janos Slynt se ridică şovăitor, iar Marele Maester Pycelle, plictisit, se ridicară şi el. Degețel fu ultimul.

- Să-i spun intendentului meu să pregătească încăperile în Citadela lui Maegor?

- Mulțumirile mele, Lord Petyr, dar voi sta în vechea reşedință a Lordului Stark, în Turnul Mâinii Regelui.

Degețel râse iar.

- Eşti mai curajos decât mine, Lannister. Tu într-adevăr cunoşti soarta ultimelor două Mâini ale Regelui?

- Două? Dacă ai de gând să mă sperii, de ce nu spui patru?

- Patru? Degețel ridică o sprânceană. Ultimele două Mâini ale Regelui au avut parte de vreun sfârşit groaznic în Turn? Mă tem că eram prea tânăr ca să mă intereseze.

- Ultima Mână a lui Aerys Targaryen a fost ucisă în Jaful de la Debarcaderul Regelui, deşi mă îndoiesc că ar fi avut timp să se stabilească în Turn. A fost Mână doar două săptămâni. Cel dinaintea lui a fost ars de viu. Iar înaintea lor au fost alți doi care au murit fără țară şi fără avere în exil şi s-au socotit norocoşi. Cred că nobilul meu tată a fost ultima Mână care a plecat de la Debarcaderul Regelui cu numele, averea şi toate membrele intacte.

- Fascinant, zise Degețel. Şi cu atât mai multe motive pentru care aş prefera să dorm jos, în carceră.

Poate că ți se va împlini dorința, gândi Tyrion, dar spuse:

- Curajul şi nebunia sunt înrudite, cel puțin aşa am auzit. Orice blestem ar plana asupra Turnului Mâinii Regelui, mă rog să fiu destul de mic ca să trec neobservat.

Janos Slynt râse, Degețel zâmbi şi Marele Maester Pycelle îi urmă pe amândoi afară, cu plecăciuni adânci.

- Sper că tata nu te-a trimis până aici ca să ne chinuieşti cu lecții de istorie, spuse sora lui când rămaseră singuri.

- Cât am mai tânjit după sunetul glasului tău dulce, oftă Tyrion.

- Cât am mai tânjit după clipa când limba acelui eunuc va fi scoasă cu un cleşte încins, răspunse Cersei. Tata şi-a pierdut mințile? Sau ai falsificat tu această scrisoare? O reciti, cu plictiseală crescândă. De ce m-ar chinui cu prezența ta? Voiam să vină el. Strivi scrisoarea Lordului Tywin între degete. Sunt regentul lui Joffrey şi i-am trimis o poruncă regală!

- Iar el te-a ignorat, sublinie Tyrion. Are o armată destul de mare, poate face asta. Şi nici măcar nu e primul, nu-i aşa?

Gura lui Cersei se încleşta. Tyrion vedea cum culoarea îi năvăleşte în obraji.

- Dacă voi declara această scrisoare un fals şi le voi spune să te azvârle în temniță, nimeni nu va ignora acest lucru, ți-o jur.

Tyrion umbla acum pe o pojghiță de gheață, ştia asta. Un pas greşit şi va cădea.

- Nimeni, fu el de acord politicos, cu atât mai puțin tatăl nostru. Cel cu armata. Dar de ce ai vrea să mă arunci în temniță, dragă surioară, când am venit atâta cale ca să te ajut?

- Nu am cerut ajutorul tău. Am cerut prezența tatălui nostru.

- Da, spuse el cu glas scăzut, dar pe Jaime îl vrei tu de fapt.

Sora lui îşi imagina că e subtilă, însă crescuseră împreună. Tyrion îi putea citi chipul ca pe una dintre cărțile lui preferate, iar ceea ce citea acum era mânie şi teamă şi disperare.

- Jaime...

- ... este fratele meu, nu mai puțin decât este al tău, o întrerupse Tyrion. Oferă-mi sprijinul şi îți promit că Jaime va fi eliberat şi se va întoarce la noi nevătămat.

- Cum? întrebă Cersei. Băiatul Stark şi mama lui nu sunt genul care să uite că l-am decapitat pe Lordul Eddard.

- Adevărat, fu de acord Tyrion, dar încă le ai pe fiicele lui, nu-i aşa? Am văzut-o pe fata cea mare în grădină, cu Joffrey.

- Sansa, zise regina. Am declarat că o am şi pe puradeaua mai mică, dar e o minciună. L-am trimis pe Meryn Trant să pună mâna pe ea când a murit Robert, dar nesuferitul ei maestru de dans s-a amestecat şi fata a fugit. Nimeni nu a mai văzut-o de atunci. Probabil a murit. O grămadă de oameni au murit în ziua aceea.

Tyrion sperase la ambele fete Stark, dar presupunea că una va fi de ajuns.

- Povesteşte-mi despre prietenii tăi din consiliu. Sora lui aruncă o privire către uşă.

- Ce anume?

- Se pare că tata are o antipatie pentru ei. Când am plecat, se întreba cum ar arăta capetele lor pe perete, lângă cel al Lordului Stark. Se aplecă peste masă. Eşti sigură de loialitatea lor? Ai încredere în ei?

- Nu am încredere în nimeni, se repezi Cersei. Am nevoie de ei. Tata crede că ne trag pe sfoară?

- Bănuieşte, mai degrabă.

- De ce? Ce ştie? Tyrion dădu din umeri.

- Ştie că scurta domnie a fiului tău a fost o lungă paradă de nebunii şi dezastre. Asta sugerează că cineva îl sfătuieşte foarte prost.

Cersei îl privi iscoditoare.

- Joff nu a dus lipsă de sfaturi bune. Mereu a fost încăpățânat. Acum, că e rege, crede că trebuie să facă aşa cum îi place, nu aşa cum i se cere.

- Coroanele sucesc mințile din capetele de sub ele, fu de acord Tyrion. Treaba asta cu Eddard Stark... e mâna lui Joffrey?

Regina se strâmbă.

- A fost sfătuit să-l cruțe pe Stark, să-i îngăduie să îmbrace veşmintele negre. Omul nu ne-ar mai fi stat în cale niciodată şi poate am fi făcut pace cu fiul ăla al lui, dar Joff şi-a asumat responsabilitatea de a oferi gloatei un spectacol mai bun. Ce era să fac? A cerut capul Lordului Eddard în fața a jumătate din oraş. Iar Janos Slynt şi Ser Ilyn au luat-o înainte cu voioşie şi l-au decapitat, fără un cuvânt de la mine! îşi încleşta mâna, strângând-o pumn. Marele Septon pretinde că am profanat Septul lui Baelor cu sânge, după ce l-am mințit în privința intențiilor noastre.

- S-ar părea că are dreptate, zise Tyrion. Aşadar, acest Lord Slynt a fost şi el părtaş, nu-i aşa? Spune-mi, a cui a fost strălucita idee să i se încredințeze Har-renhalul şi să fie numit în consiliu?

- Degețel a făcut aranjamentele. Aveam nevoie de mantiile aurii ale lui Slynt. Eddard Stark complota cu Renly şi i-a scris Lordului Stannis, oferindu-i tronul. Am fi putut pierde totul. Chiar şi aşa, am fost pe-aproape. Dacă Sansa nu ar fi venit la mine să-mi spună despre planurile tatălui ei...

Tyrion era surprins:

- Adevărat? Propria lui fiică? Sansa păruse întotdeauna un copil atât de dulce, tandru şi prevenitor.

- Fata era îndrăgostită până peste cap. Ar fi făcut orice pentru Joffrey, până când i-a tăiat capul tatălui său şi a numit gestul său îndurare. Cu asta s-a terminat.

- înălțimea Sa are un fel unic de a câştiga inimile supuşilor săi, zise Tyrion cu un zâmbet strâmb. A fost tot dorința lui Joffrey să-1 dea afară pe Ser Bar-ristan Selmy din Garda Regală?

Cersei oftă.

- Joff voia un țap ispăşitor pentru moartea lui Robert. Varys i 1-a sugerat pe Ser Barristan. De ce nu? I-a dat lui Jaime comanda Gărzii Regale şi un scaun în micul consiliu şi i-a permis lui Joff să arunce un os câinelui său. Ține foarte mult la Sandor Clegane. Eram pregătiți să-i oferim lui Selmy nişte pământ şi un turn, mai mult decât merita nepriceputul bătrân nebun.

- Am auzit că nepriceputul bătrân nebun a ucis două dintre mantiile aurii ale lui Slynt când au încercat să-1 înhațe la Poarta Noroiului.

Sora lui părea foarte nemulțumită.

- Janos ar fi trebuit să trimită mai mulți oameni. Nu e atât de competent pe cât ar fi de dorit.

- Ser Barristan a fost comandantul Gărzii Regale a lui Robert Baratheon, sublinie Tyrion. El şi Jaime sunt singurii supraviețuitori dintre cei şapte oameni ai lui Aerys Targaryen. Poporul vorbeşte despre el la fel cum vorbeşte despre Serwyn de la Scutul Oglindă şi despre Prințul Aemon, Cavalerul Dragon. Ce-ți închipui că ar crede dacă l-ar vedea pe Barristan cel Viteaz călărind alături de Robb Stark sau de Stannis Baratheon?

Cersei privi într-o parte.

- Nu m-am gândit la asta.

- Tata s-a gândit, răspunse Tyrion. De-asta m-a trimis. Să pun capăt acestor nebunii şi să-i bag min-țile-n cap fiului tău.

- Joff nu va fi mai docil față de tine decât față de mine.

- S-ar putea să fie.

- De ce ar face-o?

- Ştie că tu nu i-ai face niciodată vreun rău. Ochii lui Cersei se îngustară.

- Dacă crezi că-ți voi permite vreodată să-i faci rău fiului meu, delirezi.

Tyrion oftă. Cersei nu pricepuse, aşa cum se întâmpla atât de des.

- N-am să-i fac nici un rău, aşa cum n-ai să-i faci nici tu, o asigură el, dar atâta timp cât băiatul se simte amenințat, va fi mai dispus să asculte. Ii luă mâna. Eu sunt fratele tău, ştii doar. Ai nevoie de mine, fie că vrei să recunoşti sau nu. Fiul tău are nevoie de mine, dacă e să aibă vreo speranță să păstreze acel scaun urât de fier.

Sora lui păru şocată că o atinge.

- Ai fost mereu viclean.

- In felul meu. Rânji.

- S-ar putea să merite încercat..., dar să nu faci vreo greşeală, Tyrion. Dacă te accept, vei fi cu numele Mâna Regelui, dar de fapt vei fi Mâna mea. îmi vei împărtăşi toate planurile şi intențiile tale înainte de a trece la fapte şi nu vei face nimic fără acordul meu. înțelegi?

-O, da.

- Eşti de acord?

- Desigur, minți el. Sunt al tău, surioară. Cât timp am nevoie sa fiu. Aşadar, acum, că suntem de aceeaşi parte, n-ar trebui să mai avem secrete. Spui că Joffrey a pus să fie omorât Lordul Eddard, că Varys 1-a dat afară pe Ser Barristan şi că Degețel ne-a pricopsit cu Lordul Slynt. Cine 1-a ucis pe Jon Arryn?

Cersei îşi smulse mâna.

- De unde să ştiu eu?

- Văduva îndurerată de la Eyrie pare să aibă impresia că am fost eu. Mă întreb de unde i-a venit o asemenea idee.

- Sunt sigură că nu ştiu. Nebunul de Eddard Stark m-a acuzat de acelaşi lucru. A sugerat că Lordul Arryn bănuia sau... ei bine, credea...

- Că te culcai cu dragul nostru Jaime? Cersei îi trase o palmă.

- Credeai că sunt la fel de orb ca tata? Tyrion îşi frecă obrazul. Cu cine te culci nu e treaba mea, deşi nu mi se pare chiar corect să-ți desfaci picioarele pentru un frate şi pentru celălalt nu.

Cersei îi mai trase o palmă.

- Ai milă, Cersei, doar glumesc cu tine. Adevărul e că aş prefera o târfă drăguță. N-am înțeles niciodată ce a văzut Jaime la tine, în afară de oglindirea propriei sale imagini.

Cersei îi trase încă o palmă. Obrajii lui Tyrion erau roşii şi ardeau, dar el zâmbea.

- Dacă continui, s-ar putea să mă înfurii. Mâna lui Cersei se opri.

- Şi de ce mi-ar păsa?

- Am câtiva prieteni noi, îi mărturisi Tyrion. N-o să-ți placă defel. Cum l-ai ucis pe Robert?

A făcut-o singur. Noi doar l-am ajutat. Când Lancel a văzut că Robert merge după mistreț, i-a dat un vin tare. Vinul lui preferat, roşu şi sec, dar întărit, de trei ori mai tare decât era el obişnuit. Puturosului i-a plăcut. Ar fi putut să se oprească să-1 dea pe gât în orice clipă, dacă ar fi vrut, dar nu, a golit o ploscă şi i-a spus lui Lancel să-i aducă încă una. Restul a făcut mistrețul. Ar fi trebuit să fii la ospăț, Tyrion. N-am mai mâncat niciodată un mistreț mai delicios. L-au gătit cu ciuperci şi mere şi a avut gustul victoriei.

- într-adevăr, surioară, ai fost născută să fii văduvă. Lui Tyrion chiar îi plăcuse de Robert Baratheon, aşa mare fanfaron prostănac cum fusese, fără îndoială, în parte pentru că sora lui era atât de dezgustată de el. Acum, dacă ai terminat să mă pălmuieşti, am să mă retrag. îşi răsuci picioarele şi se dădu jos de pe scaun cu greu.

Cersei se încruntă.

- Nu ți-am dat permisiunea să pleci. Vreau să ştiu cum ai de gând să-1 eliberezi pe Jaime.

- Iți voi spune când voi şti. Planurile sunt ca fructele, au nevoie de un anumit timp de coacere. In clipa de față, am de gând să merg pe străzi şi să iau pulsul oraşului. Tyrion îşi aşeză mâna pe capul sfinxului de lângă uşă. O ultimă rugăminte, te rog frumos să ai grijă ca Sansa Stark să nu pățească nimic. N-ar fi bine să pierdem ambele fiice.

In fața sălii de consiliu, Tyrion îl salută, înclinân-du-şi capul, pe Ser Mendon şi îşi croi drum de-a lungul culoarului boltit. Bronn îl însoțea. Nu era nici urmă de Timett, fiul lui Timett.

- Unde e Mâna noastră Roşie? întrebă Tyrion.

- A simțit un impuls de a explora. Nu era genul care să-şi piardă vremea pe culoare.

- Sper că nu va ucide nici o persoană importantă. Oamenii clanului aduşi de Tyrion din fortărețele

lor din Munții Lunii erau loiali în felul lor sălbatic, dar erau mândri şi certăreți deopotrivă, predispuşi să răspundă insultelor, reale sau imaginare, cu sabia.

- încearcă să-l găseşti. Şi cât timp te ocupi de asta, ai grijă ca toți ceilalți să fie adăpostiți şi hrăniți. Ii vreau în cazarma din spatele Turnului Mâinii Regelui, dar nu-1 lăsa pe îngrijitor să pună Ciorile de Piatră lângă Frații Lunii şi spune-i că Oamenii Arşi trebuie să aibă o sală numai a lor.

- Tu unde vei fi?

- Mă întorc la Nicovala Spartă. Bronn zâmbi cu insolență.

- Ai nevoie de o escortă? Se spune că drumurile sunt periculoase.

- Il voi chema pe căpitanul gărzii de la Casa surorii mele şi îi voi aminti că nu sunt mai puțin Lannister decât ea. Trebuie să-şi reamintească faptul că jurământul său este față de Casterly Rock, nu față de Cersei sau Joffrey.

O oră mai târziu, Tyrion plecă de la Fortăreața Roşie, însoțit de o duzină de străjeri Lannister în mantii purpurii şi coifuri cu lei. In timp ce trecură pe sub poarta-ghilotină, observă capetele ridicate pe ziduri. Negre de putreziciune şi smoală învechită, deveniseră de mult de nerecunoscut.

- Căpitane Vylarr, strigă el. Vreau ca astea să fie date jos mâine. Dă-le surorilor tăcute să le curețe.

Va fi infernal să le potrivească cu trupurile lor, dar acest lucru trebuia făcut. Chiar şi în toiul războiului, trebuiau respectate anumite reguli de bună-cuviință.

Vylarr deveni şovăitor.

- înălțimea Sa ne-a spus că doreşte să rămână pe ziduri capetele trădătorilor, până ce umple acele ultime trei țepe de acolo, de la capăt.

- Lasă-mă să ghicesc. Una este pentru Robb Stark, celelalte pentru Lordul Stannis şi Lordul Renly. Aşa să fie?

- Da, stăpâne.
- Nepotul meu împlineşte astăzi treisprezece ani, Vylarr. încearcă să-ţi aminteşti asta. Mâine vreau să fie date capetele jos, altfel una dintre acele ţepe goale ar putea să aibă un alt chiriaş. Pricepi ce vreau să spun, căpitane?
- Mă voi ocupa personal să fie date jos, stăpâne.
- Bine.

Tyrion dădu pinteni calului şi se îndepărtă, lăsând mantiile roşii să-1 urmeze cum puteau.

Ii spusese lui Cersei că avea de gând să ia pulsul oraşului. Nu era întru totul o minciună. Lui Tyrion Lannister nu-i plăceau prea multe dintre cele văzute. Străzile de la Debarcaderul Regelui fuseseră mereu aglomerate, gălăgioase şi zgomotoase, dar acum duhneau a pericol într-un fel pe care nu şi-l amintea din ultimele vizite. Un cadavru gol se lăbărţa în canalul de scurgere de lângă Strada Războiaelor de Ţesut, sfâşiat de o haită de câini sălbăticiţi, dar nimănui nu părea să-i pese. Paznicii erau la tot pasul, deplasân-du-se câte doi pe alei, în mantiile lor aurii şi cămăşile din zale negre, cu ciomege de fier mereu la îndemână. Pieţele erau pline de oameni zdrenţăroşi care-şi vindeau bunurile din casă pe nimic... şi frapant de lipsite de gospodari care să vândă mâncare. Puţinele produse pe care le văzu erau de trei ori mai scumpe decât fuseseră cu un an în urmă. Un vânzător ambulant oferea spre vânzare şobolani prăjiţi pe o ţepuşă. „Şobolani proaspeţi!" striga în gura mare, „Şobolani proaspeţi". Fără îndoială, şobolanii proaspeţi erau de preferat şobolanilor vechi, putreziţi. înfricoşător era faptul că şobolanii arătau mai apetisant decât majoritatea produselor pe care le vindeau măcelarii. Pe Strada Făinii, Tyrion văzu paznici tot la a doua uşă de prăvălie. In vremuri de sărăcie, până şi brutarii găseau că mercenarii erau mai ieftini decât pâinea, cugetă el.

- Nu se aduce nici un fel de mâncare, nu-i aşa? îl întrebă pe Vylarr.
- Destul de puţină, recunoscu căpitanul. Cu războiul din ţările riverane şi cu Lord Renly care ridică rebeli în Highgarden, drumurile sunt închise la miazăzi şi la apus.
- Şi ce a făcut buna mea soră ca să rezolve situaţia?
- Ia măsuri pentru restabilirea liniştii în regat, îl asigură Vylarr. Lordul Slynt a triplat Garda Oraşului şi regina a pus o mie de meşteri să lucreze la structura noastră de apărare. Pietrarii întăresc zidurile, tâmplarii construiesc catapulte cu miile, meşterii fac săgeţi, fierarii săbii, iar Breasla Alchimiştilor a promis zece mii de ulcele cu foc sălbatic.

Tyrion se foi stânjenit în şa. Era mulţumit că Cersei nu stătuse cu mâinile în sân, dar pulberea de foc era un lucru perfid şi zece mii de ulcele erau destule ca să transforme tot Debarcaderul Regelui în cenuşă. Nu era nici un secret că Regele Robert îşi lăsase regatul împovărat de datorii şi că alchimiştii erau adesea luaţi drept altruişti.

- Lordul Degeţel găseşte mereu o soluţie. A impus taxă pentru intrarea în oraş.
- Da, asta ar merge, spuse Tyrion, gândind: Isteţ. Isteţ şi crud.

Zeci de mii fugiseră de luptă pentru presupusa siguranţă de la Debarcaderul Regelui. Ii văzuse pe drumul regelui, grupuri de mame cu copii şi taţi neliniştiţi care se holbau la caii şi căruţele lui cu ochi lacomi. Odată ajunşi în oraş, fără îndoială vor fi plătit cu tot ce aveau pentru a aşeza acele ziduri înalte, liniştitoare, între ei şi război, deşi, dacă ar fi ştiut despre pulberea de foc, s-ar putea să se fi gândit mai bine.

Hanul aşezat sub semnul nicovalei sparte se înălţa în preajma acelor ziduri, aproape de Poarta Zeilor, pe unde intraseră dimineaţă. Când pătrunseră în curte, un băiat alergă să-1 ajute pe Tyrion să coboare de pe cal.

- Du-ţi oamenii înapoi la castel, îi spuse lui Vylarr. îmi voi petrece noaptea aici.

Căpitanul îl privi cu neîncredere:

- Vei fi în siguranţă, stăpâne?
- Ei bine, căpitane, cât despre asta, când am părăsit hanul, azi-dimineaţă, era plin de Urechi Negre. Nu poţi fi în siguranţă când Chelia, fiica lui Cheyk, e prin preajmă. Tyrion porni spre uşă cu pas legănat, lăsându-1 pe Vylarr să dezlege înţelesul vorbelor sale.

O rafală de voioşie îl întâmpină când intră în sala de mese a hanului. Recunoscu chicotitul gutural al lui Chelia şi muzica mai domoală a râsului lui Shae. Fata şedea lângă foc, sorbind din vin la o masă rotundă, cu trei oameni ai Urechilor Negre care fuseseră lăsaţi

să o păzească şi un bărbat rotofei care stătea cu spatele la el. Hangiul, presupuse, până ce Shae îl strigă pe Tyrion şi intrusul se ridică:

- Bunul meu stăpân, sunt atât de bucuros să te văd, izbucni el cu un zâmbet moale de eunuc pe faţa pudrată.

Tyrion se împletici.

- Lord Varys. Nu mă aşteptam să te văd aici. Lua-l-ar Ceilalţi, cum i-o fi găsit atât de repede?

- Iartă-mă dacă deranjez, zise Varys. M-a împins o pornire spontană de a o întâlni pe tânăra ta doamnă.

- Tânăra doamnă, repetă Shae, savurându-i cuvintele. Ai dreptate pe jumătate, domnul meu. Sunt tanara.

Optsprezece ani, gândi Tyrion. Optsprezece şi e o târfă, dar iute şi isteaţă, ageră ca o pisică în aşternut, cu ochi mari şi negri şi părul negru frumos şi dulce, moale, cu gura mică, înfometată... şi este a mea! Fii blestemat, eunucule.

- Mă tem că eu sunt intrusul, Lord Varys, zise el cu amabilitate forţată. Când am intrat, eraţi în toiul distracţiei.

- Stăpânul Varys o complimenta pe Chelia pentru urechile sale şi îi spunea că trebuie că a ucis mulţi bărbaţi ca să aibă un colier atât de frumos, explică

Shae. Il scotea din sărite să o audă spunându-i lui Varys Stăpâne, pe tonul acela; aşa îi spunea lui în jocurile de alcov. Iar Chelia i-a zis că doar laşii îi ucid pe cei înfrânţi.

- E mai curajos să laşi omul în viaţă, cu şansa de a-şi spăla ruşinea câştigându-şi înapoi urechea, explică Chelia, o femeie mică, negricioasă, pe al cărei colier înspăimântător erau atârnate nu mai puţin de patruzeci şi şase de urechi uscate, încreţite. Tyrion le numărase cândva. Doar aşa poţi dovedi că nu te temi de duşmanii tăi.

Shae scoase un strigăt.

- Şi pe urmă, stăpânul zice că dacă ar fi o Ureche Neagră nu ar mai putea dormi, din cauza viselor despre cei cu o singură ureche.

- O problemă cu care nu voi fi niciodată nevoit să mă confrunt, spuse Tyrion. Sunt îngrozit de duşmanii mei, aşa că îi ucid.

Varys chicoti.

- Bei cu noi nişte vin, domnul meu?

- Voi bea nişte vin.

Tyrion se aşeză lângă Shae. înţelegea ce se petrecea aici, chiar dacă Chelia şi fata nu înţelegeau. Varys îi transmisese un mesaj. Când a spus M-a împins o pornire spontană de a o întâlni pe tânăra ta doamnă, ceea ce a vrut să zică era: Ai încercat s-o ascunzi, dar am ştiut unde se află şi cine e şi iată-mă. Se întreba cine-1 trădase. Hangiul, acel băiat de la grajduri, străjerul de la poartă... sau un om de-al lui?

- îmi place să mă întorc întotdeauna în oraş prin Poarta Zeilor, îi spuse Varys lui Shae, în timp ce turna vinul în cupe. Sculpturile de la Casa Porţii sunt desăvârşite, mă fac să lăcrimez de fiecare dată când le văd. Ochii... atât de expresivi, nu crezi? Parcă te urmăresc, în timp ce treci pe sub poartă.

- N-am observat niciodată, stăpâne, răspunse Shae. Mă voi uita din nou mâine, dacă îţi face plăcere.

Nu te deranja, dulceaţă, gândi Tyrion, învârtind vinul în cupă. Nu-i pasă nici un pic de sculpturi. Ochii pe care îi laudă sunt ai lui. Vrea să spună că ne urmărea, că ştia că suntem aici din clipa în care am trecut de poartă.

- Fii cu băgare de seamă, copilă, o rugă Varys. Debarcaderul Regelui nu e un loc sigur în zilele astea. Cunosc bine aceste străzi şi totuşi aproape m-am temut să vin astăzi aici, singur şi neînarmat. Pretutindeni sunt oameni nelegiuiţi la aceste ore târzii, o, da. Bărbaţi cu săbii reci şi inimi şi mai reci.

Acolo unde eu pot să vin singur şi neînarmat, alţii pot să vină cu săbiile în mâini, voia să zică. Shae râse.

- Dacă încearcă să mă supere, vor avea mai puţin cu o ureche când Chelia îi va pune pe fugă.

Varys râse zgomotos, de parcă ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care îl auzise vreodată, dar ochii nu îi râdeau când îi întoarse către Tyrion.

- Tânăra ta doamnă e foarte agreabilă, dacă aş fi în locul tău, aş avea mare grijă de ea.
- Asta am de gând. Oricine încearcă să-i facă vreun rău, ei bine, sunt prea mic ca să fiu Ureche Neagră şi nu am nici un fel de pretenții că sunt curajos.

Vezi? Vorbesc aceeaşi limbă cu tine, eunucule. Atin-ge-te de ea şi îți voi lua capul.

- Eu am să vă las. Varys se ridică. Ştiu cât trebuie să fii de obosit. Am vrut doar să-ți urez bun venit, stăpâne, şi să-ți spun cât sunt de încântat de sosirea ta. Avem nevoie stringentă de tine în consiliu. Ai văzut cometa?
- Sunt scund, nu orb, răspunse Tyrion. Afară, pe Drumul Regelui, părea că acoperă jumătate din cer, întrecând în strălucire luna nouă.
- Pe străzi, oamenii o numesc Mesagerul Roşu, spuse Varys. Se zice că vine ca un vestitor înaintea unui rege, pentru a ne preveni că ne aşteaptă foc şi sânge. Eunucul îşi frecă mâinile pudrate. Pot să te las cu o mică ghicitoare, Lord Tyrion? Nu aşteptă răspunsul. Intr-o cameră stăteau trei oameni mari, un rege, un preot şi un om bogat, cu aurul lui. între ei se afla un mercenar, un omuleț de condiție obişnuită şi fără o minte prea strălucită. Fiecare dintre cei mari îl rugă să-i ucidă pe ceilalți doi. Fă-o, spuse regele, căci eu sunt conducătorul tău de drept. Fă-o, spuse preotul, căci eu vă poruncesc în numele zeilor. Fâ-o, spuse bogatul, şi tot aurul va fi al tău. Aşa că, spune-mi, cine trăieşte şi cine moare? Cu o plecăciune adâncă, eunucul ieşi alergând cu picioare moi, încălțate în papuci.

Când dispăru, Chelia scoase un fornăit, iar Shae îşi încreți fața drăgălaşă.

- Bogatul trăieşte, nu-i aşa? Tyrion sorbi din vin, gânditor.
- Probabil. Sau nu. Asta depinde de mercenar, se pare. Lăsă cupa jos. Haideți, să mergem sus.

Fu nevoită să-1 aştepte în capul scărilor, căci picioarele ei erau zvelte şi suple, în timp ce ale lui erau scurte, pipernicite şi suferinde. Dar ea zâmbea când o ajunse din urmă.

- Ți-a fost dor de mine? îl tachina, luându-1 de mână.
- Cu disperare, recunoscu Tyrion. Shae era doar puțin mai înaltă de un metru cincizeci, şi cu toate acestea trebuia să-şi ridice privirea către ea, dar în cazul ei, găsea că nu-1 deranjează. Era dulce de privit de jos în sus.
- Iți va fi tot timpul dor de mine în Fortăreața ta Roşie, spuse Shae în timp ce-1 conducea în camera ei. Singur-singurel, în patul tău rece din Turnul Mâinii Regelui.
- Prea adevărat. Tyrion ar fi ținut-o bucuros cu el, dar tatăl său îi interzisese. N-o vei duce pe târfă la curte, poruncise Lord Tywin. Să o aducă în oraş era maxima sfidare pe care şi-o permisese. Toată autoritatea lui se trăgea de la tatăl său, fata trebuia să înțeleagă asta. Nu vei fi departe, îi promise. Vei avea o casă, cu paznici şi servitori, iar eu te voi vizita cât de des voi putea.

Shae trânti uşa. Prin ochiurile de geam încețoşate putea distinge Marele Sept al lui Baelor înălțându-se deasupra Dealului din Visenya, dar Tyrion era distras de o altă privelişte. Aplecându-se, Shae îşi apucă rochia de tiv, o trase peste cap şi o azvârli deoparte. Nu purta niciodată lenjerie de corp.

- Nu vei putea niciodată să te odihneşti, spuse ea aşezându-se în fața lui, trandafirie, goală şi încântătoare, cu o mână pe şold. Te vei gândi la mine de fiecare dată când vei merge la culcare. Pe urmă te vei înfierbânta şi nu vei avea pe nimeni lângă tine şi nu vei fi niciodată în stare să dormi până când nu... Zâmbi, acel zâmbet malițios care îi plăcea atât de mult lui Tyrion. De aceea i se spune Turnul Mâinii, stăpâne?
- Taci şi sărută-mă, îi porunci.

Simțea gustul vinului pe buzele ei, sânii mici şi tari striviți de trupul său, în timp ce degetele ei se plimbau către cureaua pantalonilor lui.

- Leul meu, şopti ea când întrerupse sărutul pentru a se dezbrăca. Dulcele meu stăpân, uriaşul meu din clanul Lannister. Tyrion o împinse pe pat. Când o pătrunse, ea țipă destul de tare ca să-l trezească din mormânt pe Baelor cel Binecuvântat, iar unghiile ei lăsară urme adânci pe spatele lui. Niciodată nu avusese parte de o durere care să-i placă măcar pe jumătate atât de mult.

Prostule, îşi spuse după aceea, în timp ce zăceau în mijlocul saltelei, tolăniți între aşternuturile şifonate. Vei învăța vreodată, piticule? E o târfă, bleste-matule, îți iubeşte banii, nu bărbăția. Iți aduci aminte de Tysha? Dar când degetele lui alunecară uşor peste un sfârc,

acesta se întări la atingere, iar el putu observa urma lăsată pe sâni, unde o muşcase cu pasiune.

- Aşadar, ce ai să faci stăpâne acum, că eşti Mâna Regelui? îl întrebă Shae în timp ce el ținea în palmă acea carne dulce, caldă.
- Ceva la care Cersei nu se aşteaptă, murmură Tyrion încet lângă gâtul ei mlădios. Voi face... dreptate.

BRAN

Bran prefera piatra dură a banchetei de lângă fereastră, nu confortul păturilor şi al patului său de puf. In pat, zidurile se strângeau în jurul lui şi tavanul atârna greu deasupra; în pat, camera îi era celulă, iar Winterfell otravă. Insă dincolo de fereastră, lumea largă continua să îl cheme.

Nu putea să umble, nici să se cațere, nici să vâneze sau să se lupte cu sabia de lemn, ca pe vremuri, dar încă putea *privi.* Ii plăcea să se uite cum ferestrele începeau să lumineze peste Winterfell, în timp ce lumânările şi focurile din cămine erau aprinse în spatele ochiurilor de geam în formă de diamant ale turnului şi ale castelului şi îi plăcea să audă cum lupii străvechi urlă la stele.

In ultimul timp, visa adesea lupii. *îmi vorbesc mie, frate către frate,* îşi zise când lupii începură să urle. Aproape îi putea înțelege... nu tocmai, nu cu adevărat, dar *aproape,* de parcă ar fi cântat într-o limbă pe care o cunoscuse cândva şi o uitase. Cei din clanul

Walder s-ar putea speria de ei, dar cei din clanul Stark aveau sânge de lup. Aşa îi spusese Bătrâna Nan. „Deşi e mai puternic la unii decât la alţii", îl prevenise.

Vara urletele erau prelungi şi triste, pline de suferinţă şi alean. Urletele Câinelui Lăţos erau mai sălbatice. Glasurile lor se risipeau ca un ecou prin curţi şi încăperi până ce castelul întreg răsuna, de parcă o haită mare bântuia cetatea Winterfell, şi nu doar doi... Doi, acolo unde cândva fuseseră şase. *Oare le e dor şi lor de fraţi şi surori?* se întrebă Bran. *Oare îl cheamă pe Vânt Cenuşiu şi pe Năluca, pe Nymeria şi pe Umbra Doamnei? Vor să vină acasă şi să fie împreună o haită?*

– Cine poate cunoaşte mintea unui lup? i-a zis *Ser* Rodrick Cassel când Bran 1-a întrebat de ce urlau. Mama lui Bran îl numise castelan la Winterfell în absenţa ei şi îndatoririle îi lăsau puţin timp pentru întrebări inutile.

– Urlă după libertate, a spus Farlen, care era administratorul adăpostului şi nu iubea mai mult lupii decât îi iubeau câinii lui de vânătoare. Nu le place să fie treziţi şi cine-i poate învinui? Locul sălbăticiunilor e în sălbăticie, nu într-un castel.

– Vor să vâneze, a fost de acord Gage, bucătarul, în timp ce amesteca bucăţelele de seu într-un cazan mare cu tocană. Lupul, se ştie, are un miros mai bun decât orice om. Pasămite au simţit mirosul prăzii.

Maester Luwin nu era de aceeaşi părere.

- Lupii urlă adesea la lună. Aceştia urlă la cometă. Vezi cât e de strălucitoare? Probabil au impresia că este luna.

Când Bran i-a repetat asta lui Osha, aceasta a râs zgomotos.

- Lupii tăi au mai multă minte decât Maester al tău, a spus îngrijitoarea. Cunosc adevăruri pe care bătrânul le-a uitat. Felul în care a rostit asta 1-a făcut să se înfioreze, iar când a întrebat ce semnificaţie avea cometa, ea a răspuns: Sânge şi foc, băiete, nimic plăcut.

Bran 1-a întrebat pe Septonul Chayle despre cometă când alegeau nişte suluri salvate din incendiul de la bibliotecă.

- Este sabia care ucide anotimpul, i-a răspuns el, şi, curând după sosirea corbului alb din Oraşul Vechi, vestind toamna, se dovedi că avea mare dreptate.

Cu toate acestea, Bătrâna Nan era de altă părere, iar ea trăise mai mult decât oricare dintre ei.

- Dragoni, a spus ea, ridicând capul şi adulmecând. Era pe jumătate oarbă şi nu putea vedea cometa, dar susţinea că o putea *mirosi.* Sunt dragoni, băiete, a insistat ea.

Nan nu 1-a numit *prinţ,* nu îl numea aşa niciodată. Hodor a spus doar „Hodor". Asta era tot ce spunea mereu.

Şi totuşi, lupii urlau. Străjerii de pe ziduri murmurau blesteme, câinii de vânătoare din ţarcuri lătrau furioşi, caii loveau în grajdurile lor, cei din clanul Walder tremurau lângă foc şi până şi Maester Luwin se plângea de nopţile de nesomn. Numai lui Bran nu îi păsa. *Ser* Rodrick îngrădise lupii în pădurea zeilor după ce Câinele Lăţos 1-a muşcat pe micul Walder, dar pietrele de la Winterfell jucau feste ciudate cu sunetele şi uneori se auzeau de parcă s-ar fi aflat în curte, chiar sub fereastra lui Bran. Alteori ar fi putut jura că se aflau sus, pe zidurile împrejmuitoare, dând târcoale ca nişte santinele. îşi dorea să-i poată vedea.

Putea vedea cometa atârnată peste Sala Străjerilor şi peste Turnul Clopotului şi, mai departe, Prima Fortăreaţă, scundă şi rotundă, cu garguiele sale, siluete negre în asfinţitul vineţiu. Cândva, Bran cunoscuse fiecare piatră a acestor clădiri, pe dinăuntru şi pe dinafară, se căţărase pe toate, cocoţându-se pe ziduri la fel de uşor cum alţi băieţi alergau pe scări. Acoperişurile lor fuseseră locurile lui secrete, iar ciorile de pe turnul sfărâmat prietenii lui speciali.

Şi apoi căzuse.

Bran nu-şi amintea căzătura, dar se spunea că a căzut, aşa că presupunea că era adevărat. Fusese cât pe-aci să moară. Când vedea garguiele mâncate de vreme pe vârful Primei Fortăreţe, acolo unde se întâmplase, simţea cum i se strânge stomacul. Şi acum nu

mai putea să se cațere, nici să umble, să fugă sau să se lupte cu sabia, iar visul de a deveni cavaler îi lăsase un gust amar.

In ziua când Bran a căzut şi multă vreme după aceea, când a zăcut rănit în pat, Vara a urlat. Aşa îi spusese Robb înainte de a pleca la război. Vara îl jelise, iar Câinele Lățos şi Vânt Cenuşiu i se alăturaseră în suferință. Iar în noaptea în care corbul blestemat a adus vorbă despre moartea tatălui său, lupii au ştiut şi asta. Bran se afla în micul turn al lui Maester împreună cu Rickon, vorbind despre copiii din pădure, când Vara şi Câinele Lățos l-au asurzit pe Luwin cu urletele lor.

Acum pe cine jelesc? Vreun vrăşmaş 1-a ucis pe Regele Nordului - fratele său, Robb? Căzuse fratele sau bastard, Jon Snow, de pe Zid? Murise mama lui, sau vreuna dintre surori? Sau era altceva, aşa cum pareau să creadă Maester şi Septonul şi Bătrâna Nan?

Dacă aş fi un lup adevărat, aş înțelege cântecul, gândi cu părere de rău. In visele sale cu lupi putea să se cațere pe coamele munților, să taie de-a curmezişul munți de gheață mai înalți decât orice turn şi să stea în vârf, sub luna plină, cu lumea întreagă la picioare, ca odinioară.

- Oooo, strigă de încercare. îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi ridică creştetul spre cometă: *Ooooooo-ooooooooooo, ahooooooooooooooo,* hăuli Bran. Suna prostesc, subțire, înfundat şi tremurat, urletul unui băiețel, nu al unui lup. Cu toate acestea, Vara răspunse, acoperind cu glasul lui vocea firavă a lui Bran, iar Câinele Lățos îi ținu isonul. Bran chiui din nou. Urlară împreună, ultimii rămaşi din haita lor.

Sunetul aduse un străjer la uşa sa, pe *Cap de Paie,* cu negul lui pe nas. Se uită înăuntru, îl văzu pe Bran urlând la fereastră şi spuse:

- Ce-i asta, prințul meu?

Bran se simțea ciudat când i se spunea prinț, deşi *era* moştenitorul lui Robb, iar Robb era acum Rege al Nordului. întoarse capul şi urlă către străjer:

- *Oooooooo. Oo-oo-ooooooooooo.* Cap de Paie se strâmbă.

- Opreşte-te chiar acum!

Străjerul se retrase. Când reveni, cu el era Maes-ter Luwin, înveşmântat în gri, cu lanțul strâns în jurul gâtului.

- Bran, fiarele acelea fac destulă gălăgie şi fără ajutorul tău. Traversă camera şi puse o mână pe fruntea băiatului. E târziu, ar trebui să dormi buştean.

– Vorbesc cu lupii. Bran îi dădu mâna la o parte.

– Să-1 pun pe Cap de Paie să te ducă în pat?

– Pot să mă duc singur în pat. Mikken prinsese un rând de bare de fier în zid, ca Bran să se poată deplasa singur prin cameră, trăgându-se cu mâinile. Mergea încet şi greu, iar umerii îl dureau, dar ura să fie dus în brațe. Oricum, nu trebuie să dorm dacă nu vreau.

– Toți oamenii trebuie să doarmă, Bran. Chiar şi prinții.

- Când dorm, mă transform în lup. Bran îşi întoarse fața şi privi afară, în noapte. Lupii visează?

- Toate ființele visează cred, dar nu ca oamenii.

– Morții visează? întrebă Bran, gândindu-se la tatăl său. In criptele întunecate de sub Winterfell, un pietrar cizela în granit chipul tatălui său.

– Unii spun că da, alții că nu, răspunse Maester. Morții nu spun nimic despre asta.

– Copacii visează?

– Copacii? Nu...

- Ba da, spuse Bran cu o neaşteptată siguranță. Visează vise de copaci. Uneori visez copaci. Un copac al inimii, asemenea celui din pădurea zeilor. Mă cheamă. Prefer visele lupilor. Miros lucrurile şi uneori simt gust de sânge.

Maester Luwin trase de lanțul său, acolo unde i se freca de gât.

– Dacă ai petrece mai mult timp cu ceilalți copii...
– Ii urăsc pe ceilalți copii, spuse Bran, referindu-se la Walder. Iți poruncesc să-i trimiți de aici.
Luwin deveni sever:
– Freyii sunt străjerii mamei tale, trimişi aici să fie găzduiți la porunca ei expresă. Nu eşti tu cel care să-i alunge şi nici nu e frumos. Dacă i-am da afară, unde s-ar duce?
– Acasă. E vina lor că nu mă laşi să-1 am pe Vara.
– Băiatul Frey nu a cerut el să fie atacat, spuse Maester, aşa cum n-am cerut nici eu.
– Dar acela a fost Câinele Lățos. Imensul lup negru al lui Rickon era atât de sălbatic, încât uneori îl speria până şi pe Bran. Vara nu a muşcat niciodată pe nimeni.
– Vara i-a smuls beregata unui om chiar în această cameră, sau ai uitat? Adevărul e că acei cățeluşi dulci pe care tu şi frații tăi i-ați găsit în zăpadă au devenit animale fioroase. Băieții Frey sunt înțelepți că se țin departe de ei.
– Ar trebui să-i punem pe Walderi în pădurea zeilor. S-ar putea juca de-a stăpânul la răscruce cât ar vrea, iar Vara ar putea să doarmă din nou cu mine. Dacă eu sunt prințul, nu îmi dai ascultare? Am vrut să călăresc pe Dansator, dar Burtădebere nu m-a lăsat dincolo de poartă.
– Şi pe bună dreptate. Pădurea lupilor e plină de primejdii, ai fi putut să înveți asta din ultima ta călătorie. Vrei ca vreun proscris să te ia ostatic şi să te vândă familiei Lannister?
– Vara m-ar salva, insistă Bran cu încăpățânare. Prinților ar trebui să li se permită să călătorească pe mare şi să vâneze mistreți în pădurea lupilor şi să se lupte cu lăncile la turniruri.
– Bran, copile, de ce te chinuieşti aşa? Intr-o zi s-ar putea să faci unele dintre lucrurile astea, dar acum eşti doar un băiat de opt ani.
– Aş prefera să fiu un lup. Atunci aş putea să trăiesc în pădure şi să dorm cât vreau eu, şi le-aş putea găsi pe Arya şi pe Sansa. Aş *mirosi* locul unde se află şi m-aş duce să le salvez, iar când Robb ar pleca la luptă, m-aş lupta alături de el ca Vânt Cenuşiu. I-aş sfârteca gâtlejul Regicidului cu dinții, l-aş sfâşia şi pe urmă războiul s-ar sfârşi şi toată lumea s-ar întoarce la Winterfell. Dacă aş fi lup.... Urlă iar: *Ooo-ooo-ooooooooooo.*
Luwin ridică glasul:
– Un prinț adevărat s-ar bucura
– *AAHOOOOOOO,* urlă Bran mai tare. *AAHOOO-OOOOOOOOO.*
Maester cedă.
- Cum vrei, copile. Cu mâhnire şi dezgust în privire, părăsi dormitorul.
Urlatul îşi pierdu savoarea când Bran rămase singur. Se linişti. *Eu într-adevăr i-am primit cu bucurie,* îşi spuse resemnat. *Am fost stăpânul în Winterfell, un lord adevărat, nu poate să spună că nu am fost.* Când
Walderii au sosit de la Gemeni, Rickon a fost cel care îi voia duşi. La patru ani strigase că îi voia pe mama, pe tata şi pe Robb, nu pe aceşti străini. Se bazase pe Bran să-i liniştească şi să le ureze bun venit Freyilor. Le oferise carne şi mied şi un loc lângă foc şi chiar Maester Luwin spusese după aceea că a făcut bine.
Numai că asta a fost înainte de joc.
Jocul s-a jucat cu un buştean, un toiag, un butoi cu apă şi multe strigături. Apa era cea mai importantă. I-au spus lui Bran Walder şi Walder. Puteau folosi o scândură sau chiar mai multe pietre, iar o creangă putea servi drept toiag. Nu *trebuia* să strigi. Dar fără apă nu era nici un joc. întrucât Maester Luwin şi *Ser* Rodrik nu aveau de gând să-i lase pe copii să o ia razna prin pădurea lupilor, s-au descurcat cu unul dintre heleşteiele tulburi din pădurea zeilor. Walder şi Walder nu mai văzuseră niciodată apă fierbinte țâşnind din pământ, dar amândoi au presupus că aceasta va face ca jocul să fie şi mai grozav.
Pe amândoi îi chema Walder Frey. Walder cel mare spunea că erau mulți Walderi la Gemeni, toți botezați după bunicul băieților, Lord Walder Frey.

- La Winterfell avem *propriile* noastre nume, le spusese Rickon cu trufie când a auzit asta.

Jocul se juca astfel: îți puneai bușteanul pe apă şi unul dintre jucători stătea la mijloc cu un băț. El era stăpânul răscrucii şi când apărea un alt jucător, trebuia să spună: *Eu sunt stăpânul răscrucii, tu cine eşti?* Iar celălalt jucător trebuia să țină un discurs despre cine este şi de ce trebuia să i se permită să treacă.

Stăpânul putea să-1 pună să rostească jurăminte şi să răspundă la întrebări. Nu trebuia să spună adevărul, dar jurămintele erau valabile, cu excepția cazului în care spunea „Poate"; aşadar şmecheria era să spui „Poate" în aşa fel ca stăpânul răscrucii să nu observe. Apoi puteai să încerci să-1 dobori în apă şi să devii *tu* însuți stăpân, dar numai dacă spuseseşi „Poate". Altfel erai scos din joc. Stăpânul putea să doboare pe oricine în apă, ori de câte ori voia, şi el era singurul care avea voie să folosească bățul.

In practică, jocul se reducea în principal la împin-sături, lovituri şi căzături în apă, împreună cu o grămadă de discuții zgomotoase dacă cineva a spus sau nu „Poate". Walder cel Mic era stăpân al răscrucii mai tot timpul.

I se zicea Walder cel Mic, chiar dacă era înalt şi robust, cu fața roşie şi o burtă mare şi rotundă. Walder cel Mare avea trăsăturile ascuțite şi fața osoasă şi era cu o palmă mai scund.

– E cu cincizeci şi două de zile mai mare ca mine, explicase Walder cel Mic, aşa că la început a fost mai mare, dar eu am crescut mai repede.

– Suntem verişori, nu frați, a adăugat Walder cel Mare micuțul. Eu sunt Walder, fiul lui Jamos. Tatăl meu a fost fiul Lordului Walder cu a patra lui soție. El e Walder, fiul lui Merrett. Bunica lui a fost cea de-a treia soție a Lordului Walder, din casa Crakehall. E înaintea mea în linia de succesiune, chiar dacă eu sunt mai mare.

–

– Doar cu cincizeci şi două de zile, obiectă Walder cel Mic. Şi nici unul dinte noi nu va deține vreodată Gemenii, prostule.

– Eu da, declară Walder cel Mare. Nici nu suntem singurii din familia Walder. *Ser* Steron a fost bunicul lui, Walder cel Negru. El e al patrulea în linia succesiunii, şi mai sunt Walder cel Roşu, fiul lui *Ser* Emmon, şi Walder Bastardul, care nu e defel pe linia moştenirii. I se spune Walder Râuri, nu Walder Frey. In plus, există şi fete pe nume Walda.

– Şi Tyr. Uiți mereu de Tyr.

– El e Waltyr, nu Walder, spuse degajat Walder cel Mare. Şi e după noi, aşa că nu contează. Oricum, mie nu mi-a plăcut niciodată.

Ser Rodrik decretase că vor împărți vechiul dormitor al lui Jon Snow, de vreme ce Jon era în Rondul de Noapte şi nu se mai întorcea. Bran ura asta, îl făcea să se simtă de parcă băieții Frey încercau să fure locul lui Jon.

Privise cu jind cum Walderii se luptau cu Napul, băiatul bucătarului, şi cu fetele lui, Joseth, Bandy şi Shyra. Băieții Walder decretaseră că Bran trebuie să fie judecătorul şi să hotărască dacă cineva a spus sau nu „Poate", dar îndată ce au început jocul, l-au uitat cu totul.

Țipetele şi stropeala cu apă i-au atras în curând şi pe alții. Palia, fata de la adăpostul animalelor, Ca-lon, băiatul lui Cayn, Tom Too, al cărui tată, Tom Grăsanul, murise împreună cu tatăl lui Bran la Debarcaderul Regelui. In scurt timp, erau cu toții uzi până la piele şi plini de noroi. Palia era maro din cap până-n picioare, cu muşchi în păr şi se sufoca de râs. Bran nu mai auzise atâtea râsete din noaptea când venise corbul blestemat. *Dacă aş avea picioare, i-aş arunca pe toți în apă,* gândise el cu amărăciune. *Ni-meni în afară de mine nu ar fi stăpân al răscrucii.*

In cele din urmă, Rickon a venit alergând din pădurea zeilor, cu Câinele Lățos la călcâie. I-a privit pe Nap şi pe Walder cel Mic cum se luptă pentru băț până ce Nap şi-a pierdut echilibrul şi s-a prăbuşit, împroş-când apa, cu brațele fluturând. Rickon a strigat:

– Eu! Acum eu! Vreau să mă joc! Walder cel Mic i-a făcut semn să se apropie, iar Câinele Lăţos a dat să-1 urmeze.

– Nu, Lăţosule, i-a poruncit fratele său. Lupii nu se pot juca. Tu rămâi cu Bran. Şi aşa a făcut...

... până când Walder cel Mic 1-a plesnit pe Rickon cu băţul, direct peste stomac. înainte ca Bran să clipească, lupul negru a zburat peste buştean, în apă s-a văzut sânge, băieţii Walder ţipau de moarte, Rickon stătea în noroi şi râdea, iar Hodor s-a apropiat cu pas greoi, strigând:

- Hodor! Hodor! Hodor!

După această întâmplare, în mod ciudat, Rickon a hotărât că îi plac Walderii. Nu s-au mai jucat niciodată de-a stăpânul răscrucii, dar s-au jucat alte jocuri - Monştri şi fecioare, Şobolani şi pisici, Vino-în-castelul-meu, tot felul de jocuri. Cu Rickon de partea lor, băieţii Walder dădeau iama în bucătărie în căutare de prăjituri şi faguri de miere, alergau în jurul zidurilor, aruncau

oase căţeilor din ţarcuri şi se antrenau cu săbii de lemn, sub privirile vigilente ale lui *Ser* Rodrik. Rickon le-a arătat chiar şi cavourile adânci de sub pământ, unde pietrarul sculpta mormântul tatălui său.

- Nu ai dreptul! a ţipat Bran la fratele său, când a auzit. Acela era locul nostru, un loc al familiei *Stark!* Dar lui Rickon nu i-a păsat.

Uşa de la dormitorul său se deschise. Maester Luwin ducea un ulcior verde şi de data aceasta cu el veniră Osha şi Cap de Paie.

- Ţi-am făcut o licoare de dormit, Bran.

Osha îl ridică în braţele ei osoase. Era foarte înaltă pentru o femeie, şi neobişnuit de puternică. Il duse în pat fără efort.

- Asta o să-ţi asigure un somn fără vise, spuse Maester Luwin în timp ce scoase dopul sticlei. Un somn dulce, fără vise.

– Chiar aşa? întrebă Bran, dornic să creadă.

– Da. Bea.

Bran bău. Poţiunea era groasă şi prăfoasă, dar în ea era miere, aşa că alunecă uşor.

- Mâine dimineaţă te vei simţi mai bine. Luwin îi zâmbi lui Bran şi îl mângâie, luându-şi

rămas bun. Osha rămase în urmă:

- Din nou visul cu lupi? Bran încuviinţă.

- N-ar trebui să te zbaţi atâta, băiete. Văd că vorbeşti cu pomul inimii. Poate că zeii încearcă să-ţi răspundă.

- Zeii? murmură el, deja somnoros. Chipul lui Osha se înceţoşa şi se întunecă. *Somn dulce, fard vise,* gândi Bran.

Totuşi, când întunericul se închise peste el, se pomeni în pădurea zeilor, mişcându-se în linişte mai jos de santinelele verzi-gri şi stejarii cioturoşi, vechi de când lumea. *Merg,* gândi el exultând. O parte din el ştia că era doar un vis, dar chiar şi visul că mergea era mai bun decât adevărul camerei sale, pereţi şi tavan şi uşă.

Era întuneric printre copaci, dar cometa îi lumina calea, iar picioarele îi erau sigure. înainta pe patru picioare sănătoase, puternice şi agile, şi simţea pământul de dedesubt, foşnetul dulce al frunzelor care cădeau, rădăcinile groase şi pietrele tari, straturile adânci de humă. Era un sentiment plăcut.

Mirosurile îl îmbătau, vii şi ameţitoare, miasma crudă, murdară, a heleşteielor fierbinţi, parfumul pământului putred, bogat, sub picior, veveriţele prin stejari. Mirosul de veveriţă îl făcu să-şi aducă aminte de gustul sângelui fierbinte şi de felul cum îi trosneau oasele între dinţi. Gura i se umplu de salivă. Mâncase doar cu o jumătate de zi în urmă, dar nu-i făcea nici o plăcere să mănânce carne moartă, fie şi de căprioară. Auzea veveriţele

chițăind şi fremătând deasupra lui, adăpostite printre frunze, dar ştiau că nu era bine să coboare în locul unde el şi fratele lui stăteau la pândă.

Simțea şi mirosul fratelui său, un miros cunoscut, puternic şi lumesc, mirosul negru ca blana sa. Fratele său sălta în jurul zidurilor, cuprins de furie. Se învârtea iar şi iar, zi după noapte, noapte după zi, neobosit, căutând... o pradă, o ieşire, căutându-şi mama, tovarăşii, haita, căutând, căutând, fără să găsească vreodată.

Dincolo de copaci se ridicau zidurile, mormane de stânci omeneşti, moarte, stânci care se iveau pretutindeni împrejurul acestui petic de pădure vie. Se înălțau, gri şi pestrițe, bălțate de muşchi, dar groase şi puternice şi mai sus decât ar fi putut să spere orice lup că poate sări. Fierul rece şi lemnul crăpat astupau singurele goluri dintre pietrele stivuite care îi înconjurau. Fratele lui se oprea la fiecare deschizătură şi îşi dezvelea colții cu furie, dar căile rămâneau închise.

Făcuse acelaşi lucru în prima noapte şi învățase că nu era bine. Aici mârâiturile nu foloseau la nimic. Zidurile nu se deschideau dacă le înconjura. Oamenii nu se îndepărtau dacă ridica piciorul şi marca pomii. Lumea se îngustase în jurul lor, dar dincolo de pădurea îngrădită rămâneau cavernele mari, cenuşii, din stâncile oamenilor. Dincolo de piscurile înalte până la cer, ridicate de mâna omului, adevărata lume îl chema şi ştia că trebuia să răspundă sau să moară.

ARYA

Călătoreau din zori şi până seara, străbăteau păduri şi livezi şi câmpuri îngrijite, sătucuri şi târguri înțesate de lume şi cetăți masive. Când se lăsa întunericul, îşi aşezau tabăra şi mâncau la lumina Sabiei Roşii. Bărbații stăteau de pază cu rândul. Arya întrezărea flăcările sclipind printre copaci dinspre taberele celorlalți drumeți. Erau parcă tot mai multe tabere cu fiecare noapte şi tot mai mulți călători cu fiecare zi.

Veneau în zori, în asfințit, pe timp de noapte, bătrâni şi copii, oameni mari şi mici, fete cu picioarele goale şi femei cu copii la sân. Unii mânau căruțe, alții se hurducăiau în spatele carelor cu boi. Cei mai mulți călăreau cai de povară, catâri sau măgari, orice mijloc de transport care mergea, alerga sau se rostogolea. O femeie ducea o vacă de lapte cu o fetiță în spate. Arya văzu un fierar împingând o tărăboanță pe roți care îi ducea uneltele, ciocanele, cleştii şi chiar şi o nicovală, iar puțin mai în urmă, alt om cu altă tărăboanță, doar că acesta ducea doi bebeluşi într-o

pătură. Majoritatea veneau pe jos, cu lucrurile pe umeri, osteniți, cu chipuri îngrijorate. Mergeau spre sud, către oraş, către Debarcaderul Regelui, şi doar unul dintr-o sută se ostenea să le arunce o vorbă lui Yoren şi alor lui, care treceau către nord. Se întreba de ce nimeni nu mergea în aceeaşi direcție cu ei.

Mulți dintre drumeți erau înarmați. Arya văzu pumnale şi stilete, seceri şi topoare şi, ici şi colo, câte o sabie. Unii îşi făcuseră ciomege din crengi de copac sau îşi cioplisеră toiege noduroase. îşi mângâiau armele şi urmăreau cu privirea căruțele, dar, în cele din urmă, lăsau coloana să treacă pe lângă ei. Treizeci erau prea mulți, indiferent ce aveau în căruțe.

Priveşte cu ochii tai, spunea Syrio, *asculta cu urechile tale.*

Intr-o zi, o nebun începu să strige la ei de pe marginea drumului.

- Proştilor! O să vă omoare, proştilor!

Era mică şi sfrijită, cu ochii adânciți în orbite şi picioarele însângerate.

In dimineața următoare, un târgoveț dichisit, călare pe o iapă sură, se opri lângă Yoren şi îl îmbie să-i vândă căruțele şi tot ce avea pe numai jumătate din cât valorau.

- E război, vor lua ce vor, ai face mai bine să-mi vinzi mie, amice.

Yoren se întoarse răsucindu-şi umerii gheboşi şi scuipă.

Arya observă în aceeaşi zi primul mormânt, o movilită lângă drum, ca pentru un copil. Pe pământul moale fusese aşezat un cristal, iar Lommy vru să-1 ia, dar Taurul i-a spus că ar fi mai bine să lase morții în pace. Câteva leghe mai departe, Praed le arătă alte morminte, multe dintre ele proaspăt săpate. Pe urmă, nu trecu nici o zi fără să întâlnească vreunul.

Intr-o noapte, Arya se trezi în întuneric, speriată fără vreun motiv anume. Deasupra, Sabia Roşie împărțea cerul cu alte o mie de stele. Noaptea i se părea nefiresc de tăcută, deşi auzea sforăitul înfundat al lui Yoren, trosnetul focului, chiar şi agitația măgarilor. I se părea că lumea îşi ținea respirația, iar liniştea o făcea să se înfioare. Adormi cu mâna strânsă pe Ac.

In dimineața următoare, când Praed nu se trezi, Arya îşi dădu seama că tuşea lui fusese cea care lipsise. Săpară atunci un mormânt al lor, îngropându-1 pe mercenar acolo unde adormise. Yoren îl dezbrăcă de obiectele de preț înainte de a arunca pământul peste el. Unul dintre bărbați ceru cizmele lui, altul pumnalul. Cămaşa de zale şi coiful îi fură împachetate. Yoren îi dădu Taurului spada lui Praed.

- Oşteni ca ai tăi ar putea învăța să o mânuiască, îi spuse.

Un băiat pe nume Tarber împrăştie o mână de ghinde peste trupul lui Praed, ca pe locul acela să crească un stejar.

In seara aceea se opriră într-un sat, la un han acoperit cu iederă. Yoren şi-a numărat monedele din taşcă şi a hotărât că le ajung pentru o masă caldă.

- Veți dormi afară, ca întotdeauna, dar au acolo sală de baie, dacă vreunul dintre voi duce dorul unei băi fierbinți şi a unei bucăți de săpun.

Arya nu îndrăzni, deşi mirosea deja la fel de urât ca Yoren, era lipicioasă şi duhnea. Unele dintre creaturile care îşi făceau veacul în hainele ei veniseră cu ea tocmai de la Fundătura Puricilor, i se părea nedrept să le înece. Tarber, Plăcintă Fierbinte şi Taurul se alăturară şirului de bărbați care se îndreptau spre baie. Alții se aşezară la rând. Ceilalți se îngrămădiră în sala de mese. Yoren îl trimise pe Lom-my cu canistre cu apă la cei trei în lanțuri, care rămăseseră legați în spatele căruțelor.

Spălați şi nespălați deopotrivă, mâncară plăcinte fierbinți cu carne de porc şi mere coapte. Hangiul le dădu un rând de bere din partea casei.

- Am avut un frate care a murit cu ani în urmă. Harnic băiat, isteț, dar într-o zi a fost văzut şterpelind nişte ardei gras de pe masa stăpânului. Ii plăcea gustul, atâta tot. A gustat doar din ardei, dar *Ser* Malcolm era un om aspru. Aveți ardei la Zid? Când Yoren scutură din cap, omul oftă. Păcat, lui Lync îi plăceau.

Arya sorbi cu prudență din cana ei, printre îmbucăturile de plăcintă, fierbinte încă din cuptor. Uneori tata îi lăsa să bea o cană de bere, îşi amintea. Sansa se strâmba, spunând că

vinul era mult mai bun, dar ei îi plăcea destul de mult. Gândul la Sansa şi la tatăl ei o întrista.

Hanul era plin de oameni care se îndreptau către sud şi sala mare se umplu de râsete batjocoritoare când Yoren spuse că ei se îndreptau în direcția opusă.

- Vă veți întoarce cât de curând, se jură hangiul. Nu e chip să mergi spre miazănoapte. Jumătate din câmpuri sunt arse şi oamenii care au mai rămas sunt adăpostiți în cetățile lor întărite. Un grup vine în zori şi altul apare pe înserat.

- Asta nu înseamnă nimic pentru noi, insistă Yoren cu înverşunare. Tully sau Lannister, nu are nici o importanță. Rondul nu e de partea nimănui.

Lordul Tully e bunicul meu, se gândi Arya. Pentru *ea* conta, dar îşi muşcă buza şi tăcu, ascultând.

- Nu e vorba doar despre Lannisteri şi Tully, spuse hangiul. Sunt sălbatici de pe Muntele Lunii, încearcă să le spui *lor* că nu sunteți de partea nimănui. Şi mai sunt şi cei din clanul Stark, urmaşii tânărului lord, fiul defunctei Mâini a Regelui...

Arya se ridică în picioare, străduindu-se să audă. Se referea la *Robb?*

- Am auzit că băiatul a pornit la luptă călare pe un lup, zise un om cu părul bălai, cu o cană în mână.

- Cleveteli, scuipă Yoren.

– Omul de la care am auzit a văzut cu ochii lui. A jurat că era un lup mare cât un cal.

– Asta nu înseamnă că e adevărat, Hod, zise hangiul. Tu juri mereu că vei plăti ce îmi eşti dator şi încă n-am văzut nici un sfanț. Mulțumea hohoti, iar bărbatul cu părul galben roşi.

– A fost un an prost pentru lupi, se vârî în vorbă un bărbat îmbrăcat cu o mantie verde, murdară de pe drum. La Ochiul Zeilor, haitele au devenit mai îndrăznețe ca oricând. Oi, vaci, câini, nu are importanță, omoară după bunul plac şi n-au teamă de oameni. Iți rişti viața dacă mergi noaptea prin pădurile alea.

– A, astea sunt poveşti, la fel de adevărate ca toate celelalte.

– Am auzit acelaşi lucru de la verişoara mea, iar ea nu e genul care să spună minciuni, interveni o bătrână. Zice că e o haită mare, de sute de lupi, care omoară oameni. Sunt conduşi de o lupoaică din cel de-al şaptelea iad.

O *lupoaică.* Arya îşi dădu pe gât berea, între-bându-se. Oare Ochiul Zeilor era lângă Trident? Şi-ar fi dorit să aibă o hartă. O părăsise pe Nymeria lângă Trident. Nu aşa voise, dar Jory spusese că nu aveau de ales, că dacă lupoaica ar fi venit înapoi cu ei, ar fi fost ucisă pentru că 1-a muşcat pe Joffrey, chiar dacă acesta meritase. Fuseseră nevoiți să strige şi să țipe şi să arunce pietre şi lupoaica nu încetase să-i urmărească până ce pietrele Aryei nu o loviseră. *Probabil că nici măcar nu m-ar recunoaşte,* gândi Arya. *Sau dacă m-ar recunoaşte, m-ar urî.*

Bărbatul în mantie verde spuse:

- Am auzit cum această cățea a iadului a intrat într-o zi în sat... O zi de târg, cu oameni pretutindeni, iar ea a intrat fără sfială şi a sfâşiat un prunc din brațele mamei sale. Când povestea a ajuns la urechile Lordului

Mooton, el şi fiii lui au jurat că îi vor veni de hac. Au urmărit-o până la vizuină cu o haită de copoi şi abia au scăpat teferi. Nici unul dintre câini nu s-a mai întors, nici măcar unul.

– E doar o poveste, izbucni Arya înainte de a se putea înfrâna. Lupii nu mănâncă prunci.

– Şi ce ştii tu despre asta, flăcăule? întrebă omul cu mantie verde.

înainte de a se putea gândi la un răspuns, Yoren o prinse de braț.

– Băiatul e amețit de bere, asta e tot.

– Ba nu, nu sunt. Nu mănâncă prunci...

– Afară, *băiete,* şi vezi să rămâi acolo până ce înveţi să-ţi ţii gura când vorbesc oamenii mari. O împinse cu putere spre uşa care ducea în spatele grajdurilor. Du-te acum. Vezi dacă grăjdarul a adăpat caii.

Arya ieşi, încremenită de furie.

– Nu i-a adăpat, mormăi ea, lovind cu piciorul o piatră în timp ce se îndepărta, păşind cu aroganţă. Piatra se rostogoli şi se opri sub căruţe.

– Băiete, strigă un glas. Scumpule!

Unul dintre bărbaţii în lanţuri i se adresa. Agale, Arya se apropie de căruţă, cu o mână pe mânerul sabiei.

Prizonierul ridică o cană goală, cu lanţurile zăngănind.

- Omul ar mai bea o bere. Mi-e sete, cu brăţările astea grele. Era cel mai tânăr dintre cei trei, suplu, cu trăsăturile delicate, mereu zâmbitor. Avea părul roşu pe o parte şi alb pe cealaltă, îmbâcsit tot şi murdar de pe drum. Omul ar mai face şi o baie, zise el, când văzu cum îl priveşte Arya. Băiatul şi-ar putea face un prieten.

– Am prieteni, spuse Arya.

– Nu văd nici unul, zise omul fără nas. Era scund şi gras, cu mâini enorme. Braţele, picioarele şi pieptul îi erau acoperite de păr negru, până şi spatele. Ii amintea de un desen pe care 1-a văzut cândva într-o carte, cu o maimuţă din Insulele Verii. Gaura de pe faţă îl făcea greu de privit mult timp.

Chelul deschise gura şi *sâsâi* ca o imensă şopârlă albă. Când Arya se crispa şi tresări, bărbatul deschise gura şi îşi mişcă limba, numai că era mai degrabă un ciot.

– încetează, izbucni ea.

– Nu-ţi poţi alege tovarăşii în celulele negre, zise bărbatul cel chipeş cu părul roşu şi alb. Ceva din felul lui de a vorbi îi amintea de Syrio, era la fel, şi totuşi diferit. Ăştia doi n-au pic de maniere. Trebuie să-ţi cer iertare. Te numeşti Arry, nu-i aşa?

– Cap Bubos, zise omul fără nas. Cap Bubos, Cap Bubos, Băiatul cu Băţul. Bagă de seamă, Lorath, o să te lovească cu băţul.

– Omul trebuie să se ruşineze de compania în care se află, Arry, zise chipeşul. Omul acesta are onoarea de a fi Jaquen H'ghar, cândva din Oraşul Liber, Lorath. Tovarăşii prost-crescuţi din captivitate ai acestui om se numesc Rorge - făcu un semn cu cana către bărbatul fără nas - şi Muşcătorul. Muşcătorul şuieră din nou spre ea, dezgolind o gură plină de dinţi galbeni, numai colţi. Omul trebuie să aibă un nume, nu-i aşa? Muşcătorul nu ştie să vorbească şi nu ştie să scrie, dar dinţii lui sunt foarte ascuţiţi, aşa că omul îi spune Muşcătorul şi el zâmbeşte. Eşti fermecat?

Arya se îndepărtă de căruţă.

-Nu.

Nu-mi pot face rau, îşi spuse, *sunt legaţi în lanţuri.* Bărbatul îşi întoarse cana cu gura în jos.

- Omului îi vine să plângă.

Rorge, cel fără nas, aruncă spre ea cana, cu o înjurătură. Cătuşele îl făceau neîndemânatic, dar chiar şi aşa i-ar fi aruncat cana grea de cositor direct în cap, dacă Arya nu s-ar fi dat la o parte.

- Adu-ne nişte bere, mucosule. *Acum!*

– Tacă-ţi gura! Arya încercă să îşi imagineze ce ar fi făcut Syrio. Scoase din teacă sabia de lemn.

– Apropie-te, spuse Rorge, şi am să-ţi vâr sabia aia în fund.

Teama taie mai adânc decât o sabie. Arya îşi făcu curaj să se apropie de căruţă. Fiecare pas era mai dificil decât precedentul. *Fioroasa ca o lupoaica, liniştită ca o apă stătătoare.* Cuvintele îi răsunară în cap. Syrio nu s-ar fi temut. Era destul de aproape ca să poată atinge roţile, când Muşcătorul sări în picioare să o înhaţe, cu lanţurile zdrăngănind şi zornăind. Cătuşele îi ţineau mâinile la o jumătate de metru de faţa ei. Sâsâi.

Arya îl lovi cu putere drept între ochii lui mici. Țipând, Muşcătorul se rostogoli pe spate şi se propti cu toată greutatea în lanțuri. Zalele alunecară, se răsuciră şi se strânseră, iar Arya auzi trosnetul lemnului bătrân, uscat, în timp ce inelele mari de fier se lăsară pe scândurile căruței. Mâini imense, palide, bâjbâind după ea în timp ce venele se umflară pe brațele Muşcătorului şi, în cele din urmă, omul căzu pe spate. Din rănile purulente de pe obrajii începu să-i curgă sânge.

- Băiatul are mai mult curaj decât minte, remarcă bărbatul care îşi zicea Jaqen H'ghar.

Arya se îndepărtă de căruță. Când simți mâna pe umărul ei, se răsuci, scoțând din nou sabia, dar era doar Taurul.

- Ce faci?

îşi ridică mâinile, apărându-se.

- Yoren a spus că nimeni nu are voie să se apropie de cei trei.

- Nu mă sperie, zise Arya.

- Atunci eşti prost. Mă sperie pe *mine.* Mâna Taurului căzu pe mânerul sabiei, iar Rorge începu să râdă. Hai să plecăm de aici.

Arya bătu din picior, dar îl lăsă pe Taur să o conducă spre intrarea hanului. Râsul lui Rorge şi sâsâitul lui Biter îi urmări.

- Vrei să te lupți? îl întrebă pe Taur. Simțea nevoia să lovească în ceva.

El îi aruncă speriat o privire. Şuvițe de păr negru, des, umed încă de la baie, îi cădeau peste ochii albaştri, adânci.

– Te-aş răni.

– Ba nu.

– Nu ştii cât sunt de puternic.

– Tu nu ştii cât sunt de iute.

– O cauți cu lumânarea, Any. Trase din teacă spada familiei Praed. E oțel ieftin, dar e sabie adevărată.

Arya scoase din teacă Acul.

- Ăsta e oțel bun, aşa că este mai adevărată decât a ta.

Taurul clătină din cap.

– Promiți că n-ai să plângi dacă te tai?

– Promit dacă promiți şi tu. Se dădu la o parte, cu pasul ei de dansator pe apă, dar Taurul nu se mişcă. Se uita la ceva din spatele ei.

– Ce este?

– Mantii aurii. Fața i se crispa.

Nu putea fi adevărat, gândi Arya, dar când aruncă o privire în spate, îi zări venind călare pe drumul regelui, şase bărbați înveşmântați în mantiile aurii ale Gărzii Oraşului. Unul dintre ei era ofițer; purta o platoşă neagră, împodobită cu cercuri aurii. Se opriră în fața hanului. *Priveşte cu ochii tăi,* părea că şopteşte glasul lui Syrio. Ochii ei vedeau piele albă sub şei; caii fuseseră supuşi la un drum lung şi greu. Cu calmul unei ape liniştite, îl luă pe Taur de braț şi îl trase în spatele unui gard viu înalt, înflorit.

- Ce-i? întrebă Taurul. Ce faci? Hai să mergem.

- *Tăcut ca o umbră,* şopti ea trăgându-1 jos, la pământ.

Câțiva dintre ceilalți oameni ai lui Yoren stăteau în fața sălii de baie, aşteptându-şi rândul.

– Hei, voi, strigă unul dintre bărbații în mantii aurii. Sunteți ultimii care ați rămas să îmbrăcați veşmintele negre?

– S-ar putea, veni răspunsul prudent.

– Mai bine am veni cu voi, băieți, zise bătrânul Reysen. Am auzit că e frig acolo, la Zid.

Ofițerul cu mantia aurie descăleca.

- Am un mandat pentru un băiat anume... Yoren ieşi în fața hanului, mângâindu-şi barba

neagră, încâlcită.

- Cine-1 vrea pe băiatul ăsta?

Ceilalți bărbați în mantii aurii descălecară, aşe-zându-se lângă cai.

- De ce ne ascundem? şopti Taurul.

– Pe mine mă vor, îi răspunse Arya şoptit. Urechile îi miroseau a săpun. Taci din gură.

– Regina îl vrea, bătrâne, nu că ar fi treaba ta, zise ofițerul, scoțând un sul de la brâu. Uite, sigiliul înălțimii Sale şi mandatul.

In spatele gardului viu, Taurul clătină din cap neîncrezător.

– De ce te-ar vrea pe tine regina, Arry? Arya îl lovi peste umăr.

– Taci!

Yoren pipăi panglica mandatului, cu pata de ceară aurie.

- Frumos. Scuipă. Problema e că băiatul e acum în Rondul de Noapte. Ce a făcut în oraş nu are nici o importanță.

- Pe regină nu o interesează părerile tale, bătrâne, şi nici pe mine, zise ofițerul. Băiatul va fi al meu.

Arya se gândi să fugă, dar ştia că nu ar putea ajunge departe călare pe măgarul ei, când mantiile aurii aveau cai. Şi era atât de sătulă de fugă! Fugise când a venit după ea *Ser* Meryn şi iarăşi când i-au ucis tatăl. Dacă ar fi fost un adevărat dansator pe apă, ar fi ieşit cu sabia şi i-ar fi ucis pe toți şi n-ar mai fugi niciodată de nimeni.

- N-o să fie nimeni al tău, zise Yoren cu îndărătnicie. Există legi pentru asemenea lucruri.

Bărbatul în mantie aurie trase din teacă o sabie scurtă.

- Uite care e legea ta. Yoren privi tăişul sabiei.

- Asta nu e nici o lege, e doar o sabie. Se face că am şi eu una.

Ofițerul zâmbi.

– Bătrân nebun, am cinci oameni cu mine. Yoren scuipă.

– Iar eu am treizeci.

Omul în mantie aurie începu să râdă.

- Ăia? zise un țopârlan vânjos cu nasul spart. Cine-i primul?

Tarber smulse o furcă dintr-o căpiță de fân.

– Eu.

– Ba nu, eu, strigă Cutjack, pietrarul dolofan, sco-țându-şi ciocanul din şorțul de piele pe care îl purta întotdeauna.

– Eu, ieşi ca din pământ Kurz, cu cuțitul de jupuit în mână.

– Eu şi cu el. Koss îşi întinse arcul.

– Toți, zise Reysen, înhățând toiagul mare din lemn dur pe care îl purta.

Dobber ieşi gol din sala de baie, cu hainele grămadă, văzu ce se petrece şi aruncă totul, în afară de pumnal.

– Ne luptăm? întrebă el.

– Aşa cred, zise Plăcintă Fierbinte târându-se în patru labe după un bolovan pe care să-1 arunce. Lui Arya nu-i venea să-şi creadă ochilor. Il *ura* pe Plăcintă Fierbinte! El de ce şi-ar risca viața pentru ea?

Bărbatul cu nasul spart avea încă impresia că era amuzant.

– Hei, fetițelor, lăsați jos pietrele şi bețele până când nu primiți bătaie. Nu ştiți nici unul de ce parte se ține sabia.

– Eu ştiu!

Arya nu putea să-i lase să moară pentru ea, ca Syrio. Nu voia. Ieşind prin gardul viu, cu sabia în mână, alunecă în poziția unui dansator pe apă. Nas Spart hohoti. Ofițerul o privi de sus până jos.

– Lasă sabia deoparte, fetiţo, nimeni nu vrea să-ţi facă nici un rău.

– *Nu* sunt fetiţă, strigă ea cu furie. Ce era cu ei? Veniseră atâta drum după ea şi se afla în faţa lor, iar ei doar îi zâmbeau? Sunt cel pe care îl căutaţi.

- *El* este cel pe care îl căutăm. Ofiţerul întinse sabia către Taur, care se apropiase să stea lângă ea, cu oţelul ieftin al clanului Praed în mână.

Dar fu o greşeală să-şi dezlipească ochii de la Yoren, chiar şi pentru o secundă. Intr-o clipită, sabia fratelui în negru apăsa pe mărul din gâtul ofiţerului.

- Dar nu e cel pe care o să-1 ai, doar dacă nu vrei să văd dacă ţi s-a copt mărul. Mai am încă zece-cinci-sprezece fraţi în hanul de colo, dacă tot nu te-ai convins. Dacă aş fi în locul tău, aş lăsa sabia aia, mi-aş pune fundul pe calul ăla gras şi m-aş întoarce iute în oraş. Scuipă şi apăsă mai tare cu vârful sabiei. Acum!

Degetele ofiţerului se desfăcură. Sabia căzu în praf.

– Pe asta o vom păstra, zise Yoren. E nevoie întotdeauna de arme bune la Zid.

– Cum spui tu. Deocamdată. Soldaţi! Mantiile aurii băgară săbiile în teci şi încălecară. Ai face mai bine să zburzi la Zidul ăla al tău cât mai repede, bătrâne. Data viitoare când am să te prind, cred că am să-ţi iau capul, împreună cu al nenorocitului ăluia de băiat.

– Au încercat alţii mai buni ca tine. Yoren plesni crupa calului pe care îl călărea ofiţerul cu latul sabiei şi-1 trimise în josul drumului. Oamenii săi îl urmară.

Când se îndepărtară, Plăcintă Fierbinte începu să strige, dar Yoren arăta mai furios ca oricând.

- Prostule! Crezi că a terminat cu noi? Data viitoare nu va mai veni ţanţoş şi nu-mi va mai înmâna nici un mesaj cu sigiliu. Scoate-i pe ceilalţi din baie, trebuie să ne mişcăm. Dacă mergem toată noaptea, poate reuşim să rămânem în faţa lor măcar o vreme. Ridică sabia scurtă pe care ofiţerul o aruncase.

– Cine vrea asta?

– Eu! strigă Plăcintă Fierbinte.

- Să n-o foloseşti împotriva lui Arry. Ii dădu băiatului sabia, întinzându-i mânerul, şi se apropie de Arya, dar i se adresă Taurului. Regina te vrea cu orice preţ, băiete.

Arya nu înţelegea.

- De ce l-ar vrea pe *el?* Taurul se strâmbă la ea.

– De ce te-ar vrea pe *tine?* Nu eşti altceva decât un şobolan de canal!

– Ei bine, şi tu nu eşti altceva decât un băiat orfan. Sau poate doar se *prefăcea* că e un băiat orfan. Care e numele tău adevărat?

– Gendry, răspunse el, de parcă nu ar fi fost sigur.

– Nu văd de ce v-ar vrea cineva pe vreunul, spuse Yoren, dar oricum, nu vă poate avea. Luaţi doi gonaci. La prima mantie aurie pe care o zăriţi, îndrep-taţi-vă iute spre Zid, ca şi cum pe urmele voastre ar fi un dragon. Noi, ceilalţi, nu facem pentru ei nici cât un scuipat.

– Cu excepţia ta, sublinie Arya. Omul ăla a spus că o să-ţi taie şi ţie capul.

– Ei bine, cât despre asta, zise Yoren, dacă poate să mi-1 ia de pe umeri, n-are decât să încerce.

–

JON

- Sam? îl strigă Jon cu glas domol.

Aerul mirosea a hârtie, a praf şi a vechi. In fața lui, rafturi înalte de lemn se ridicau în lumina confuză, ticsite de cărți legate în piele şi stive de suluri vechi. O palidă lumină gălbuie se filtra printre maldăre dinspre vreo lampă ascunsă. Jon stinse lumânarea pe care o ducea în mână, preferând să nu rişte prezența unei flăcări deschise în mijlocul atâtor hârtii vechi şi uscate. Se orienta după lumină, pornind pe culoarele înguste de sub tavanele boltite din lemn. înveşmântat în negru din cap până-n picioare, era doar o umbră printre umbre, cu părul negru, fața prelungă şi ochii cenuşii. Mâinile îi erau acoperite de mănuşi negre din moleschin, dreapta fiindcă era rănită, stânga fiindcă se simțea caraghios cu o singură mănuşă.

Samwell Tarly stătea cocoşat deasupra unei mese, într-o nişă săpată într-un perete de piatră. Lumina

venea dinspre lampa atârnată deasupra capului său. La auzul paşilor lui Jon, ridică privirea.

– Ai stat aici toată noaptea?

– Chiar ? Sam părea uimit.

– N-ai luat micul dejun cu noi şi patul tău a rămas neatins. Rast sugerase că poate Sam dezertase, dar Jon n-a crezut nici o clipă. Dezertarea cerea şi ea un anumit fel de curaj, iar Sam nu prea avea aşa ceva.

– E dimineață? Aici n-ai cum să-ți dai seama.

– Sam, eşti un nebun adorabil, zise Jon. O să-ți fie dor de patul acela când vom dormi pe pământul rece şi tare, îți garantez.

Sam căscă.

- Maester Aemon m-a trimis să caut hărți pentru Lordul Comandant. Nu m-am gândit niciodată... Jon, *cărțile,* ai văzut vreodată cum arată? Sunt *cu miile!*

Se holbă la el.

– Biblioteca din Winterfell are peste o sută. Ai găsit hărțile?

– O, da. Mâna lui Sam se roti deasupra mesei, cu degetele durdulii, ca nişte cârnăciori, arătând maldărul de cărți şi suluri din fața lui. O duzină, cel puțin. Desfăşură un sul de pergament. Vopseaua s-a decolorat, dar poți vedea unde cartograful a însemnat locurile unde sunt satele sălbaticilor şi mai e încă o carte... Unde-o fi acum? Tocmai o citeam. Dădu la o parte câteva suluri, pentru a scoate la iveală un volum legat în piele putredă. *Asta,* spuse el cu venerație, este relatarea unei călătorii de la Turnul Umbrei până, hăt, la Promontoriul Părăsit, de pe Țărmul îngheţat, scrisă de un cercetaş pe nume Redwyn. Nu e datată, dar face referire la Dorren Stark ca Rege al Nordului, aşadar trebuie să fie dinaintea Cuceririi. Jon, s-au luptat cu *uriaşi!* Redwyn a făcut negoț chiar şi cu copiii pădurii, e scris totul aici. Cu gingăşie, întoarse paginile cu un deget. A desenat şi hărți, vezi...

- Ai putea să scrii şi tu o relatare despre misiunea ta de cercetaş, Sam.

Avusese intenția să sune încurajator, dar spusese ce nu trebuia. Ultimul lucru de care avea nevoie Sam era să i se reamintească de ceea ce îi aştepta a doua zi. începu să învârtească sulurile fără rost.

– Mai sunt şi alte hărți. Dacă aş avea timp să caut... Totul e o harababură. Dar aş putea să pun totul în ordine, ştiu că aş putea, însă aş avea nevoie de timp..., ei bine, de *ani*$_y$ la drept vorbind.

– Mormont voia hărțile alea ceva mai devreme. Jon scoase un sul dintr-o cutie şi suflă stratul gros de praf de pe el. Un colț i se sfarmă între degete când îl desfăcu. Uite, ăsta se fărâmițează, zise el încrun-tându-se deasupra manuscrisului decolorat.

– Ai grijă cum îl atingi. Sam înconjură masa şi îi luă sulul din mână, ținându-1 ca pe un animal rănit. Cărțile importante erau de obicei copiate când aveau nevoie de ele. Unele dintre cele mai vechi fuseseră copiate probabil de vreo cinci sute de ori.

– Ei, nu te obosi să o copiezi pe asta. Douăzeci şi trei de butoaie de cod marinat, optsprezece cutii cu ulei de peşte, un butoi cu sare...

- Un inventar, zise Sam, sau poate o listă de vânzări.

– Pe cine interesează cât cod marinat au mâncat acum şase sute de ani? se întrebă Jon.

– Pe mine. Sam aşeză cu grijă sulul în cutia din care îl scosese Jon. Poți afla, într-adevăr, atât de multe clin asemenea cărți! Iți pot spune câți oameni erau în Rondul de Noapte pe vremea aceea, cum trăiau, ce mâncau...

– Mâncau mâncare, zise Jon, şi trăiau cum trăim şi noi.

– Ai fi surprins. Beciul ăsta e o adevărată comoară,

– Dacă spui tu. Jon se îndoia. O comoară însemna aur, argint şi giuvaiere, nu praf, păianjeni şi piele putrezită.

– Spun, ripostă băiatul gras. Era mai mare decât Jon, după lege era bărbat, dar era greu să te gândeşti la el altfel decât la un băiețandru. Am găsit desene ale chipurilor din copaci şi o carte despre limba copiilor pădurii, lucrări pe care nici măcar Citadela nu le are,

suluri din vechea Valyria, relatări despre vremuri, calcule legate de anotimpuri, scrise de maesteri morți de o mie de ani...

– Cărțile vor fi tot aici când ne vom întoarce.

– *Dacă* ne vom întoarce...

– Bătrânul Urs aduce două sute de bărbați experimentați, trei sferturi dintre ei cercetaşi. Qhorin Halfhand va mai aduce încă o sută de frați din Turnul Umbrei. Vei fi în siguranță, la fel ca în castelul nobilului tău tată de la Horn Hill.

Samwell Tarly schiță un zâmbet trist.

- N-am fost niciodată prea în siguranță nici în castelul tatălui meu.

Zeii fac glume crude, gândi Jon. Pyp şi Toad, numai potriviți să facă parte dintr-un mare grup de cercetaşi, au rămas la Castelul Negru, iar Samwell Tarly, auto-declarat laş, înfiorător de gras, timid, descurcându-se la călărit aproape la fel de prost ca şi cu sabia, era nevoit să înfrunte pădurea bântuită. Bătrânul Urs ducea două colivii cu corbi, ca să poată trimite vorbă acasă de pe drum. Maester Aemon era orb şi mult prea firav ca să călătorească împreună cu ei, aşa că intendentul lui fusese nevoit să meargă în locul său.

- Avem nevoie de tine pentru corbi, Sam, şi cineva trebuie să mă ajute să-1 țin în frâu pe Grenn.

Lui Sam începu să-i tremure bărbia.

– Ai putea avea tu grijă de corbi, sau Grenn, sau *oricine,* zise el cu o uşoară urmă de disperare în glas. Ți-aş putea arăta. Tu ştii şi să scrii, ai putea să-i trimiți Lordului Mormont mesaje la fel de bine ca mine.

– Eu sunt intendentul Bătrânului Urs. Va trebui să-1 însoțesc pe el, să am grijă de calul lui, să-i pregătesc cortul. Nu voi avea timp să am grijă şi de păsări. Sam, ai rostit jurământul. Acum eşti un frate al Rondului de Noapte.

– Unui frate din Rondul de Noapte n-ar trebui să-i fie atât de teamă.

– Tuturor ne este teamă. Am fi nebuni dacă nu ne-ar fi. Prea mulți soldați pieriseră în ultimii doi ani, până şi Benjen Stark, unchiul lui Jon. Au găsit doi dintre oamenii unchiului său în pădure, uciși, dar trupurile lor se ridicaseră în răcoarea nopții. Degetele arse ale lui Jon se crispară când îşi aminti. Vedea şi acum acea creatură în vis, Othor, mort, cu ochii albaştri, arzători, şi mâinile negre şi reci, dar acesta era ultimul lucru pe care trebuia să i-1 amintească lui Sam. Nu e nici o ruşine să simți teamă, mi-a spus tata, ceea ce contează este cum reuşim s-o înfruntăm. Vino, o să te ajut să aduni hârțile.

Sam încuviință cu un aer nefericit. Rafturile erau atat de apropiate încât, la plecare, fură nevoiți să meargă unul în spatele celuilalt. Galeria se deschidea către unul dintre tunelurile pe care frații le numeau potecile viermilor, culoare subterane şerpuitoare care legau pivnițele de turnurile castelului negru pe sub pământ. Vara, potecile viermilor erau arareori folosite de altcineva în afară de şobolani şi alte animale dăunătoare, dar iarna era altceva. Când nămeții se ridicau înalți şi vânturile înghețate veneau vuind dinspre miazănoapte, tunelurile erau tot ceea ce ținea Castelul Negru în picioare.

Curând, gândi Jon, în timp ce urcau. Il văzuse pe vestitorul care venise la Maester Aemon să aducă vorbă despre sfârşitul verii, marele corb al Citadelei, alb şi liniştit ca Năluca. Avusese parte cândva de o iarnă, când era foarte tânăr, dar toată lumea era de acord că fusese o iarnă scurtă şi blândă. Aceasta va fi altfel. Simțea în oase.

Când ajunseră la suprafață, Sam răsufla ca foalele unui fierar din cauza treptelor abrupte. Ieşiră în bătaia unui vânt puternic care făcu mantia lui Jon să se răsucească şi să fâlfâie. Nălucă dormea în spatele peretelui de chirpici al hambarului, dar se trezi la apariția lui Jon, ridicându-şi, țeapănă în sus, coada albă, stufoasă, când alergă spre ei.

Sam se uită chiorâş la Zid. Se înălța amenințător deasupra lor, o stâncă de gheață de peste două sute de metri. Culoarea gheții se schimba cu fiecare modificare a luminii. Acum avea albastrul intens al râurilor înghețate, acum albul murdar al zăpezii învechite, iar când prin fața soarelui trecea un nor, se întuneca în cenuşiul palid al pietrei cavernoase. Zidul se întindea la răsărit şi la apus cât vedeai cu ochii, atât de mare încât eclipsa donjoanele

acoperite cu lemn şi turnurile de piatră ale castelului, făcându-le să pară minuscule. Era capătul lumii.

Iar noi mergem dincolo de el.

Cerul dimineţii era brăzdat de nori gri, delicaţi, dar palida linie roşie era acolo, în spatele lor. Fraţii în negru numiseră cometa rătăcitoare Torţa lui Mor-mont, spunând (doar pe jumătate în glumă) că zeii trebuie că au trimis-o ca să lumineze calea bătrânului prin pădurile bântuite.

- Cometa este atât de strălucitoare încât acum o poţi vedea şi ziua, spuse Sam, umbrindu-şi ochii cu o mână de cărţi.

- Lasă cometele, Bătrânul Urs vrea hărţile. Nălucă mergea la galop în faţa lor. Terenurile

păreau părăsite în dimineaţa aceasta, cu atâţia cercetaşi plecaţi la bordelul din Oraşul Cârtiţei, săpând după comori îngropate sau îmbătându-se criţă. *Grenn* plecase cu ei, Pyp, Halder şi Toad se oferiseră să-i cumpere prima sa femeie pentru a sărbători întâia lui misiune de cercetaş. Ar fi vrut să-i însoţească şi Jon şi Sam, dar Sam era aproape la fel de speriat de târfe ca de pădurea bântuită, iar Jon nu dorise să ia parte la aşa ceva.

- Faceţi ce vreţi, îi spuse lui Toad. Eu am făcut un jurământ.

Când trecură pe lângă templul septim, auzi glasuri înălţându-se într-un cântec. *Unii vor târfe în ajunul unei bătălii, alţii vor zei.* Jon se întrebă cine se simţea mai bine pe urmă. Templul nu-1 tenta mai mult decât bordelul, zeii lui îşi aveau templele în locurile sălbatice unde copacii inimii îşi întindeau ramurile albe ca nişte oase. *Cei Şapte nu au nici o putere dincolo de Zid,* gândi el, *dar zeii mei vor aştepta.*

In faţa depozitului de arme, *Ser* Endrew Tarth lucra cu câţiva noi recruţi. Veniseră noaptea trecută cu Conwy, una dintre ciorile călătoare care cutreiera cele Şapte Regate, adunând oameni pentru Zid. Această nouă recoltă se compunea dintr-un bărbat cu barba albă, sprijinit de un toiag, doi băieţi cu părul bălai, care păreau fraţi, un tânăr fercheş în satin soios, un bărbat zdrenţăros cu picioarele strâmbe şi un ţicnit zâmbitor care probabil se visase luptător. *Ser* Endrew îi dovedea că se înşelase. Era un căpitan de arme mai blând decât fusese *Ser* Alliser Thorne, dar lecţiile lui încă făceau vânătăi. Sam se crispa la fiecare lovitură, dar Jon Snow privi cu atenţie jocul săbiilor.

- Ce părere ai despre ei, Snow?

Donai Noye stătea în uşa depozitului său de arme, cu pieptul gol pe sub şorţul de piele, cu ciotul mâinii stângi descoperit. Cu burta lui mare şi pieptul bombat, cu nasul turtit şi maxilarul acoperit de păr negru, aspru, Noye nu era o apariţie încântătoare dar, oricum, era o prezenţă binevenită. Armurierul se dovedise un prieten de nădejde.

– Miros a vară, răspunse Jon, în timp ce *Ser* Endrew se năpusti asupra inamicului şi îl culcă la pământ. Unde i-a găsit Conwy?

– In temniţa unui lord, lângă Gulltown, răspunse fierarul. Un bandit, un bărbier, un cerşetor, doi orfani şi fiul unei târfe. Cu unii ca ei apărăm pământurile oamenilor.

– Se vor descurca. Jon îi aruncă lui Sam un zâmbet pe furiş. Noi ne-am descurcat.

Noye îl trase mai aproape.

– Ai auzit veştile despre fratele tău?

– Aseară.

Conwy şi oamenii lui aduseseră cu ei vestea la miazănoapte, şi în sala de mese aproape că nu se vorbea despre altceva. Jon nu era încă sigur ce părere avea despre asta. Robb, rege? Fratele cu care se jucase, cu care se bătuse, cu care împărţise prima cană cu vin? *Dar nu şi laptele mamei, nu. Aşadar, acum Robb va bea vinul verii din cupe aurite, în timp ce eu îngenunchez lângă un izvor să sorb zăpada topită din căuşul mâinilor.*

- Robb va fi un rege bun, zise cu loialitate.

– Oare? Fierarul îl privi direct. Sper că e aşa, băiete, dar cândva aş fi spus acelaşi lucru despre Robert.

– Se spune că i-ai făurit ciocanul de război, îşi aminti Jon.

– Da, am fost omul lui, omul Baratheonilor, fierar şi armurier la Capătul Furtunii până ce mi-am pierdut braţul. Sunt destul de bătrân ca să-mi aduc aminte de Lordul Steffon înainte să-1 înghită marea şi i-am cunoscut pe cei trei fii ai săi de când s-au născut. Unii oameni sunt ca săbiile, făcuţi pentru luptă. Pune-i în cui şi vor rugini.

- Şi fraţii lui? întrebă Jon. Armurierul stătu o clipă pe gânduri.

- Robert era din oţel curat, Stannis din fier curat, negru, dur şi puternic, dar fragil, aşa cum devine fierul. Se va frânge înainte de a apuca să se îndoaie. Iar Renly, el e din aramă, un metal strălucitor şi sclipitor, frumos la înfăţişare, dar care până la urmă nu valorează prea mult.

Şi din ce metal e Robb? Jon nu întrebă. Noye era omul Baratheonilor, probabil că îl considera pe Joffrey regele de drept şi pe Robb un trădător. In frăţia Rondului de Noapte exista un pact nerostit să nu te vâri niciodată prea adânc în asemenea discuţii. Oamenii veneau la Zid de pe tot cuprinsul celor Şapte Regate, vechile simpatii şi loialităţi nu erau uşor de uitat, indiferent câte jurăminte făcea omul, iar Jon însuşi avea un motiv întemeiat să ştie asta. Până şi Sam... Casa tatălui său făcuse jurământ faţă de High-garden, al cărui Lord Tyrell îl sprijinea pe Regele

Renly. Era mai bine să nu vorbească despre asemenea lucruri. Rondul de Noapte nu era de partea nimănui.

– Lord Mormont ne aşteaptă, spuse Jon.

– N-am să te reţin când te aşteaptă Bătrânul Urs. Noye îl bătu pe umăr şi zâmbi. Zeii fie cu tine mâine, Snow. Să-1 aduceţi înapoi pe unchiul ăla al tău, auzi?

- O să-1 aducem, îi promise Jon. Comandantul Mormont se stabilise în Turnul

Regelui după ce incendiul îl mistuise pe al lui. Jon îl lăsă pe Nălucă cu străjerii, lângă uşă.

– Alte scări, zise Sam deprimat când începură să urce. Urăsc scările.

– Ei, iată un lucru cu care nu vom avea de-a face în pădure.

Când intrată în solariu, corbul îi ochi imediat. *Snow!* strigă pasărea. Mormont îşi întrerupse conversaţia.

- Ţi-a luat destul de mult cu hărţile alea. Dădu la o parte resturile de la micul dejun ca să facă loc pe masă. Pune-le aici. O să mă uit la ele mai târziu.

Thoren Smallwood, un cercetaş musculos cu o bărbie moale şi o gură şi mai moale, ascunsă sub o barbă firavă, le aruncă lui Jon şi lui Sam câte o privire rece. Fusese unul dintre acoliţii lui Alliser Thorne şi nu-i iubea pe nici unul.

- Locul Lordului Comandant este la Castelul Negru, să stăpânească şi să comande, îi spuse lui Mormont, ignorându-i pe noii veniţi. Aşa mi se pare mie.

Corbul fâlfâi din aripile sale mari, negre. *Mie, mie, mie.*

– Dacă vei fi vreodată Lord Comandant, poţi să luci cum pofteşti, îi răspunse Mormont, dar *mie* mi se pare că nu am murit încă şi nici că te-au pus fraţii în locul meu.

– Sunt Prim Cercetaş acum, că Ben Stark s-a pierdut şi *Ser* Jaremy a fost ucis, zise Smallwood cu încăpăţânare. Comanda ar trebui să-mi aparţină.

Mormont nu voia să audă de aşa ceva.

- Eu l-am trimis pe Ben Stark, şi pe *Ser* Waymar înaintea lui. Nu am de gând să te trimit şi pe tine după ei şi să stau să mă întreb cât timp trebuie să aştept până să te dau pierdut. Ridică un deget. Iar Stark rămâne Prim Cercetaş până când vom şti cu siguranţă că e mort. Dacă va veni ziua aceea, eu voi fi cel care îi va numi succesorul, nu tu. Acum nu-mi mai irosi timpul. Plecăm când se crapă de ziuă, sau ai uitat?

Smallwood se ridică în picioare.

– Cum porunceşte stăpânul meu. In drum spre ieşire, se încruntă la Jon de parcă ar fi fost vina lui.

– Prim Cercetaş? Ochii Bătrânului Urs sclipiră privindu-1 pe Sam. Mai degrabă te-aş numi *pe tine* Prim Cercetaş. Are insolenţa să-mi spună în faţă că sunt prea bătrân să merg cu el. Iţi par bătrân, băiete? Părul care se retrăsese de pe ţeasta pătată a lui Mormont i se

regrupase sub bărbie, într-o barbă albă, rară, care îi acoperea o mare parte din piept. O lovi cu putere. Par *firav?*

Sam deschise gura şi scoase un mic chiţăit. Bătrânul Urs îl înspăimânta.

– Nu, stăpâne, interveni repede Jon. Arăţi puternic ca o... o...

– Nu încerca să mă amăgeşti, Snow, ştii că nu merge cu mine. Lasă-mă să mă uit la hărţile alea. Mor-mont scotoci pripit printre ele, acordându-i fiecăreia doar câte o privire scurtă şi un mormăit. Asta e tot ce ai putut găsi?

– Eu... s-s-stăpâne, se bâlbâi Sam, erau... erau mai multe, d-d-dar... dezordinea...

– Astea sunt vechi, se plânse Mormont, iar corbul său îl imită, strigând ascuţit: *Vechi, vechi.*

– Satele pot să apară şi să dispară, dar dealurile şi râurile vor rămâne în acelaşi loc, arătă Jon.

- Destul de adevărat. Ţi-ai ales corbii, Tarly?

– M-M-Maester Aemon v-vrea să-i i-ia diseară, după m-m-masă.

– O să îi iau pe cei mai buni. Deştepte păsări, şi puternice.

Puternice, zise pasărea lui, umflându-se în pene. *Puternice, puternice.*

- Dacă se întâmplă cumva să fim cu toţii măcelăriţi acolo, vreau ca succesorul meu să ştie unde şi de ce am murit.

Discuţia despre măcel îl reduse pe Samwell Tarly la tăcere. Mormont se aplecă înainte:

- Tarly, când aveam pe jumătate vârsta ta, mama mi-a spus că, dacă stau cu gura căscată, s-ar putea ca o nevăstuică să creadă că e vizuina ei şi să-mi alunece pe gât. Dacă ai ceva de spus, spune. Altfel, atenţie la nevăstuici. Făcu un semn brusc cu mâna: Pleacă, n-am timp de prostii. Fără îndoială, Maester are pen-tru tine o treabă pe care o poţi face.

Sam înghiţi în sec, se retrase şi o luă la picior atât de repede, încât aproape că se împiedică în goană.

– Băiatul ăla e atât de prost pe cum pare? întrebă Lordul Comandant când Sam ieşi. *Prost,* se plânse corbul. Mormont nu aşteptă răspunsul lui Jon. Nobilul său tată e bine văzut în consiliile lui Renly, iar mie mi-a trecut prin cap să-1 trimit pe el... Nu, mai bine nu. Renly nu e genul care să ia aminte la un grăsan care tremură. O să-1 trimit pe *Ser* Arnell. E mult mai serios, iar mama lui a fost una dintre merele verzi Fossoway.

– Dacă îmi permiţi, stăpâne, ce vrei de la Regele Renly?

– Acelaşi lucru pe care îl vreau de la toţi, tinere. Oameni, cai, săbii, armuri, grâne, brânză, vin, lână, cuie... Rondul de Noapte nu are orgolii, primim ceea ce ni se oferă. Bătu cu degetele în scândurile aspre ale mesei. Dacă vânturile ar fi blânde, *Ser* Alliser ar trebui să ajungă la Debarcaderul Regelui când se schimbă luna, dar dacă băiatul acesta, Joffrey, îi va acorda vreo atenţie, asta nu ştiu. Casa Lannister n-a fost niciodată prietena Gărzii.

– Thorne poate să le arate mâna creaturii.

Era ceva palid, înfricoşător, cu degete negre, care se răsucea şi se agita în vasul ei de parcă ar fi fost încă în viaţă.

- Am putea să mai găsim o mână să i-o trimitem lui Renly?

– Dywen zice că dincolo de Zid poţi găsi orice.

– Da, aşa zice Dywen. Şi ultima dată când a mers să cerceteze, zice că a văzut un urs înalt de cinci metri. Mormont râse zgomotos. Se spune că sora mea şi-a luat un urs ca iubit. O să cred *asta* când o să cred că există un urs de cinci metri. Deşi, într-o lume unde morţii se ridică şi umblă.... Ah, chiar şi aşa, omul trebuie să creadă ce vede cu ochii lui. Am văzut morţii umblând. N-am văzut nici un urs uriaş. Ii aruncă lui Jon o privire lungă, iscoditoare. Dar vorbeam de mâini! A ta cum mai e?

– Mai bine. Jon îşi scoase mănuşa din moleschin şi i-o arătă. Mâna îi era acoperită de cicatrici până la jumătatea antebraţului, iar carnea rozalie, pătată, era încă strânsă şi moale la pipăit, dar se vindeca. Mă doare, totuşi. Maester Aemon spune că e bine. Mi-a dat o alifie să o iau cu mine pe drum.

– Poți să ții Ghearalungă, în ciuda durerii?
– Destul de bine. Jon își îndoi degetele, deschizând și închizând pumnul, așa cum îi arătase Maester Aemon. Trebuie să fac exerciții cu degetele în fiecare zi, ca să le păstrez agere.
– O fi el orb, dar Aemon știe ce spune. Mă rog la zei să ni-1 mai lase încă douăzeci de ani. Știi că ar fi putut fi rege?
Jon fu luat prin surprindere.
– Mi-a spus că tatăl lui a fost rege, dar nu... Am crezut că probabil e un fiu mai mic.
– Așa a și fost. Tatăl tatălui său a fost Daeron Targaryen, Cel De-al Doilea pe Numele Său, care a transformat ținutul Dorne în regat. O parte a înțelegerii a fost să se însoare cu o prințesă din Dorne. I-a dăruit patru fii. Tatăl lui Aemon, Maekar, a fost cel mai mic dintre ei, iar Aemon a fost cel de-al treilea fiu al lui. Ia aminte, toate acestea au fost cu mult înainte ca eu să mă nasc, așa bătrân cum vrea să mă facă Smallwood.
– Maester Aemon a fost numit Cavaler al Dragonului.
– Așa este. Unii spun că Prințul Aemon a fost adevăratul tată al Regelui Daeron, nu Aegon cel Netrebnic. Fie cum o fi fost, lui Aemon al nostru i-a lipsit talentul de soț al Cavalerului Dragon. Ii plăcea să spună că avea o sabie înceată, dar mintea iute. Nu e de mirare că bunicul său 1-a expediat la Citadelă. Avea nouă sau zece ani, cred, și era tot al nouălea sau al zecelea pe linia succesiunii.
Maester Aemon număra mai mult de o sută de zile de naștere, știa Jon. Firav, stafidit, pipernicit și orb, era greu să ți-1 imaginezi pe când era un băiețel, nu mai mare decât Arya.
Mormont continuă:
– Aemon își vedea de cărțile lui când cel mai în vârstă dintre unchii lui, următorul pretins moștenitor, a fost ucis într-un accident la un turnir. A lăsat doi fii, dar ei l-au urmat în mormânt la scurt timp, în timpul Marii Maladii a Primăverii. Regele Daeron s-a prăpădit și el, și astfel, coroana a trecut la Aerys, cel de-al doilea fiu al lui Daeron.
– Regele Nebun.
Jon era năucit. Aerys fusese rege înaintea lui Robert, deci asta nu se întâmplase cu atât de multă
vreme în urmă.
- Nu, a fost Aerys întâiul. Cel pe care Robert 1-a detronat a fost al doilea pe numele său.
- Cu cât timp în urmă a fost asta?
- Acum aproximativ optzeci de ani, spuse Bătrânul Urs, și nu, *încă* nu eram născut, deși Aemon făurise deja o jumătate de duzină de inele din lanțul său de Maester pe atunci. Aerys s-a căsătorit cu sora sa, așa cum li se cerea Targaryenilor, și a domnit zece sau doisprezece ani. Aemon și-a făcut jurămintele și a părăsit Citadela ca să slujească la curtea unui lord oarecare... până ce nobilul său unchi a murit. Tronul de Fier a trecut la ultimul dintre cei patru fii ai Regelui Daeron. Acela a fost Maekar, tatăl lui Aemon. Noul rege și-a chemat toți fiii la curte și a vrut să-1 primească pe Aemon în consiliile sale, dar Aemon a refuzat, spunând că ar uzurpa locul care i se cuvenea de drept Marelui Maester. In schimb, a slujit la cetatea fratelui său mai mare, alt Daeron. Ei bine, a murit și acela, lăsând în urma lui doar o fată cu mintea slabă. Vreun sifilis pe care 1-a luat de la vreo târfă, presupun. Următorul frate a fost Aerion.
– Aerion cel Monstruos? Jon cunoștea acel nume. „Prințul Care Se Credea Dragon" era una dintre cele mai înfiorătoare povești ale Bătrânei Nan. Lui Bran, frățiorul său, îi plăcea.
– Tocmai acela, deși el și-a spus Aerion Flacără Strălucitoare. Intr-o seară, a băut o cană întreagă cu foc sălbatic după ce le-a spus prietenilor că asta îl va transforma în dragon, dar zeii au fost blânzi și l-au transformat într-un cadavru. La nici un an după aceea, Regele Maekar a murit în luptă împotriva unui lord răzvrătit.
Jon nu era întru totul străin de istoria regatului, maesterul lui se îngrijise de asta.

- S-a întâmplat în anul Marelui Consiliu, zise el. Lorzii au trecut peste băiatul mic al Prințului Aerion şi peste fiica Prințului Daeron şi i-au dat coroana lui Aegon.

- Da şi nu. La început i-au oferit-o discret lui Aegon şi tot discret el a refuzat. Zeii voiau ca el să slujească, nu să conducă, le-a spus. Făcuse un jurământ şi nu voia să îl încalce, deşi însuşi înaltul Septon se oferise să-i dea dezlegarea. Ei bine, nici un om zdravăn la cap nu voia sângele lui Aerion pe tron, iar fiica lui Daeron, pe lângă faptul că era fată, era slabă de minte, aşa că n-au avut de ales decât să se îndrepte către fratele mai mic al lui Aemon, Aegon, Cel de-al Cincilea pe Numele Său. I s-a spus Aegon cel Nesigur, născut al patrulea fiu al celui de-al patrulea fiu. Aemon ştia, şi pe bună dreptate, că dacă ar fi rămas la curte, cei cărora nu le convenea domnia fratelui său vor căuta să-1 folosească, aşa că a venit la Zid. Şi aici a rămas, în timp ce fratele său şi fiul fratelui său şi fiul acestuia au domnit fiecare şi au murit la rândul lor, până ce Jaime Lannister a pus capăt liniei Regilor Dragoni.

Rege, croncăni corbul. Pasărea fâlfâi în aerul solariului pentru a poposi pe umărul lui Mormont. *Rege,* zise din nou, păşind de colo-colo.

– Ii place cuvântul, zise Jon zâmbind.

– Un cuvânt uşor de rostit. Un cuvânt uşor să-ți placă.

Rege, repetă pasărea.

– Cred că vrea să spună că tu ar trebui să ai o coroană, stăpâne.

– Regatul are deja trei regi, şi sunt prea mulți pentru gustul meu. Mormont mângâie corbul sub cioc cu degetele, dar în tot acest timp ochii nu i se dezlipiră de la Jon Snow.

Il făcea să se simtă ciudat.

– Stăpâne, de ce mi-ai spus toate astea despre Maester Aemon?

– Trebuie să am un motiv? Mormont se foi în scaun, încruntându-se. Fratele tău, Robb, a fost încoronat Rege al Nordului. Tu şi Aemon aveți acest lucru în comun. Un rege ca frate.

- Şi încă un lucru, zise Jon. Un jurământ. Bătrânul Urs pufni, iar corbul îşi luă zborul, fâl-

fâind în cerc prin încăpere.

– Dă-mi un om pentru fiecare jurământ pe care l-am văzut încălcat şi Zidul nu va duce niciodată lipsă de apărători.

– Am ştiut dintotdeauna că Robb va fi Lord de Winterfell.

Mormont fluieră şi pasărea veni înapoi la el, aşe-zându-i-se pe braț.

- Un lord e ceva, un rege altceva. Ii dădu corbului o mână de grâu din buzunar. Il vor înveşmânta pe fratele tău Robb în mătăsuri, satin şi catifea într-o sută de culori felurite, în timp ce tu vei trăi şi vei muri in cămaşă neagră de zale. Se va căsători cu o prințesă frumoasă şi va avea fii cu ea. Tu nu vei avea nici soție, nici nu vei ține un copil din sângele tău în brațe. Robb va domni, tu vei sluji. Oamenii îți vor spune Corb. Lui îi vor spune *înălțimea Ta.* Cântăreții vor slăvi fiecare lucru neînsemnat pe care îl va face, în timp ce faptele tale cele mai mărețe vor rămâne necântate. Spune-mi că nimic din toate acestea nu te tulbură, Jon, şi te voi numi mincinos şi voi şti că am dreptate.

Jon se ridică, încordat ca un arc.

– Şi dacă m-ar tulbura, ce aş putea să fac, aşa bastard cum sunt?

– Ce *vei* face? întrebă Mormont. Bastard cum eşti?

– Mă voi frământa, răspunse Jon, şi îmi voi ține jurămintele.

–

CATELYN

Coroana fiului său era proaspăt scoasă din forjă şi lui Catelyn Stark i se părea că greutatea ei apăsa greu pe capul lui Robb.

Vechea coroană a Regilor Iernii fusese pierdută cu trei secole în urmă, după ce îi fusese înmânată lui Aegon Cuceritorul, când Torrhen Stark a fost îngenuncheat. Ce a făcut Aegon cu ea nu ştia nimeni. Fierarul Lordului Hoster îşi făcuse bine treaba şi coroana lui Robb semăna foarte mult cu felul în care se zicea că arătase cealaltă, în poveştile spuse despre regii Stark de odinioară: un cerc deschis din bronz bătut, încrustat cu runele Primilor Oameni, acoperite de nouă spice negre de fier montate în formă de spade. Aur, argint şi nestemate nu avea de nici unele, bronzul şi fierul erau metalele iernii, întunecate şi puternice, înfruntând frigul.

In timp ce aşteptau în Sala Mare de la Riverrun să le fie adus prizonierul, îl văzu pe Robb împingând coroana pe spate, lăsând-o să se odihnească pe smocul

lui de păr castaniu. Câteva momente mai târziu o trase înapoi în față, mai apoi o răsuci pe un sfert, de parcă aşa ar fi putut să îi stea mai uşor pe frunte. *E lucru greu suporți coroană,* gândi Catelyn privindu-1, *mai ales pentru un băiat de cincisprezece ani.*

Când străjile aduseră prizonierul înăuntru, Robb îşi ceru sabia. Olyvar Frey i-o întinse cu mânerul înainte, iar fiul ei o trase din teacă şi şi-o puse goală pe genunchi, o amenințare deschisă, în văzul tuturor.

– înălțimea Ta, iată omul pe care l-ai cerut, anunță *Ser* Robin Ryger, căpitan al gărzii Casei Tully.

– îngenunchează înaintea regelui, Lannister! strigă Theon Greyjoy. *Ser* Robin îl împinse pe prizonier în genunchi.

Nu arată ca un leu, cugetă Catelyn. Acest *Ser* Cleos Frey era unul dintre fiii Doamnei Genna, care era sora Lordului Tywin Lannister, dar nu avea nimic din frumusețea nemaiîntâlnită a Lannisterilor, cu părul blond şi ochii verzi. In schimb, moştenise părul şaten, sârmos, bărbia moale şi fața suptă a tatălui său, *Ser* Emmon Frey, al doilea fiu al bătrânului Lord Walder. Ochii săi erau palizi şi apoşi şi parcă nu se putea opri din clipit, dar probabil de vină era doar lumina. Temnițele de sub Riverrun erau întunecoase şi pline de umezeală, şi în aceste zile erau şi aglomerate.

- Ridică-te, *Ser* Cleos.

Vocea fiului ei nu era la fel de rece cum ar fi fost cea a tatălui său, dar nu suna nici ca aceea a unui băiat de cincisprezece ani. Războiul îl făcuse bărbat înainte de vreme. Lumina arunca palide sclipiri pe lama săbiei de pe genunchii săi.

Totuşi, nu sabia era cea care îl făcu pe *Ser* Cleos Frey să se teamă, ci fiara. Vânt Cenuşiu îl numise fiul ei. Un lup străvechi, mare ca orice copoi, uscățiv, cu blana fumurie şi ochii asemenea aurului topit. Când animalul făcu un pas uşor înainte şi îl adulmecă pe cavalerul prizonier, fiecare om din sală simți mirosul spaimei. *Ser* Cleos fusese prins în timpul bătăliei din Pădurea Şoaptelor, unde Vânt Cenuşiu sfâşiase beregata unei jumătăți de duzini de oameni.

Cavalerul se ridică şi, sărind cu atâta vioiciune, unii dintre privitori începură să râdă zgomotos.

- Mulțumesc, stăpâne.

– *înălțimea Ta,* răcni Lordul Umber, Marelejon, mereu cel mai guraliv dintre stegarii lui Robb şi, în acelaşi timp, cel mai devotat şi mai feroce, sau cel puțin aşa susține el. Fusese primul care îl proclamase pe fiul ei Rege al Nordului, şi nu ar fi tolerat nici o impietate la adresa onoarei nou-numitului suveran.

– înălțimea Ta, se corectă repede *Ser* Cleos. Scuzele mele.

Nu e un om îndrăzneț, gândi Catelyn. De fapt, e mai mult un Frey decât un Lannister. Vărul lui, Regicidul, ar fi fost cu totul altceva. Nu ar fi reuşit niciodată să scoată acel titlu printre dinții perfecți ai lui Jaime Lannister.

- Te-am scos din celulă ca să duci mesajul meu verişoarei tale, Cersei Lannister, la Debarcaderul

Regelui. Vei călători sub un steag de pace, escortat de treizeci dintre cei mai buni oameni ai mei. *Ser* Cleos era vizibil uşurat.

– Atunci voi fi deosebit de onorat să duc reginei mesajul înălțimii Voastre.

– Să fie înțeles, zise Robb. Nu-ți dau libertatea. Bunicul tău, Lordul Walder, mi-a promis sprijinul său şi pe cel al Casei Frey. Mulți dintre verii şi unchii tăi au mers cu noi la Pădurea Şoaptelor, dar tu ai ales să lupți sub stindardul leului. Asta face din tine un Lannister, nu un Frey. Vreau jurământul tău, pe onoarea ta de cavaler, că, după ce transmiți mesajul meu, te vei întoarce cu răspunsul reginei şi îți vei relua captivitatea.

Ser Cleos răspunse pe nerăsuflate:

– Jur.

– Toți oamenii din această sală te-au auzit, îl avertiză fratele lui Catelyn, *Ser* Edmure Tully, care vorbea, în numele Riverrunului şi al lorzilor Tridentului, în locul tatălui lor aflat pe moarte. Dacă nu te întorci, întreg regatul va şti că ai jurat strâmb.

– Voi face aşa cum am jurat, răspunse *Ser* Cleos încordat. Care este acest mesaj?

– O ofertă de pace. Robb se ridică în picioare, cu sabia în mână. Vânt Cenuşiu trecu lângă el. In sală se făcu linişte. Spune-i Reginei Regente că dacă îmi îndeplineşte condițiile, voi vârî această sabie în teacă şi voi pune capăt războiului dintre noi.

In fundul sălii, Catelyn privea silueta înaltă şi sfrijită a Lordului Richard Karstark făcându-şi loc printr-un şir de străjeri şi ieşind pe uşă. Nimeni altcineva nu se mişca. Robb nu acordă nici o atenție acestei întreruperi.

- Olyvar, hârtia! porunci el. Cavalerul îi luă sabia şi îi înmâna un sul de pergament.

Robb îl desfăşură.

- In primul rând, Regina trebuie să-mi elibereze surorile şi să le asigure transportul pe mare, de la Debarcaderul Regelui până la Portul Alb. Trebuie să se înțeleagă că mariajul Sansei cu Joffrey Baratheon a luat sfârşit. Când voi primi de veste de la castelanul meu că surorile mele s-au întors nevătămate la Win-terfell, îi voi elibera pe verii reginei, cavalerul Willem Lannister şi fratele tău, Teon Frey, şi le voi da o escortă până la Casterly Rock sau oriunde doreşte să-i trimit.

Catelyn Stark îşi dorea să poată citi gândurile care se ascundeau în spatele fiecărui chip, dincolo de fiecare frunte brăzdată şi de fiecare pereche de buze strânse.

- In al doilea rând, osemintele nobilului meu tată ne vor fi returnate, ca să se poată odihni alături de fratele şi sora lui în criptele de sub Winterfell, aşa cum şi-ar fi dorit. Rămăşițele pământeşti ale oamenilor din garda casei sale, care au murit la datorie la Debarcaderul Regelui, trebuie, de asemenea, returnate.

Oamenii rămaşi în viață au plecat spre miazăzi, iar osemintele reci se vor întoarce. *Ned avea dreptate,* gândi Catelyn. *Locul lui era la Winterfell, mi-a spus asta, dar am vrut sa-l ascult? Nu. Du-te, i-am spus,*

trebuie să fii Mâna Regelui Robert, pentru binele Casei, de dragul copiilor noştri... al meu, nu de altceva...

- In al treilea rând, spada tatălui meu, Gheață, îmi va fi trimisă aici, la Riverrun.

Il privi pe *Ser* Edmure Tully, fratele ei, în timp ce stătea cu degetele mari agățate de centura sabiei, cu chipul neclintit ca o stâncă.

- In al patrulea rând, regina îi va porunci tatălui ei, Lordul Tywin, să-i elibereze pe acei cavaleri şi stegari ai mei pe care i-a luat prizonieri în bătălia de la Furca Verde a Tridentului. După ce face asta, voi elibera propriii mei prizonieri luați la Pădurea Şoaptelor şi la Bătălia Taberelor, cu excepția lui Jaime Lannister, care va rămâne ostaticul meu pentru buna purtare a tatălui său.

Catelyn studie zâmbetul de cunoscător al lui The-on Greyjoy, întrebându-se ce însemna. Tânărul acela are un mod de a privi de parcă ar şti vreo glumă secretă la care numai el avea acces. Lui Catelyn nu îi plăcuse asta niciodată.

- In sfârşit, Regele Joffrey şi Regina Regentă trebuie să renunțe la toate pretențiile de dominație asupra Nordului. De-acum înainte nu mai facem parte din țara lor, ci suntem un regat liber şi independent, ca în vechime. Teritoriul nostru va cuprinde toate pământurile clanului Stark de la Nord de Gât şi, în plus, ținuturile străbătute de Râul Trident şi de afluenții săi, mărginite la apus de Dintele de Aur şi la răsărit de Munții Lunii.

- REGELE NORDULUI, bubui Marelejon Umber, izbind aerul cu pumnul său cât un jambon, în timp ce striga *Stark! Stark! Regele Nordului!.*

Robb înfăşură pergamentul la loc.

- Maester Vyman a desenat o hartă. Vei primi o copie pentru regină. Lord Tywin trebuie să se retragă dincolo de aceste granițe şi să oprească jafurile, incendierile şi devastările. Regina Regentă şi fiul ei nu vor cere taxe, dări şi servicii de la poporul meu şi îmi vor dezlega lorzii şi cavalerii de toate jurămintele de credință, legămintele,

promisiunile, datoriile şi obligațiile față de Tronul de Fier şi de Casele Baratheon şi Lannister. In plus, Lannisterii vor trimite zece ostatici de familie nobilă, asupra cărora vom cădea de comun acord, ca garanție a păcii. Aceştia vor fi tratați ca oaspeți de onoare, conform rangului lor. Atâta timp cât termenii acestui pact vor fi respectați cu bună-credință, voi elibera câte doi ostatici în fiecare an şi îi voi reda familiilor lor, nevătămați. Robb azvârli sulul de pergament la picioarele cavalerului său. Acestea sunt condițiile. Dacă le îndeplineşte, îi voi oferi pacea. Dacă nu - fluieră şi Vânt Cenuşiu înainta, mârâind - va avea parte de încă o Pădure a Şoaptelor.

- *Stark!* răcni din nou Marelejon, şi acum i se alăturară şi alte glasuri, strigând: *Stark, Regele Nordului!*

Lupul îşi dădu capul pe spate şi începu să urle. Chipul lui *Ser* Cleos căpătase culoarea laptelui prins.

- Regina va auzi mesajul tău, Lord... înălțimea Ta.

– Bine, zise Robb. *Ser* Robin, vezi să primească o masă bună şi haine curate. Va pleca la primele raze de lumină.

– Cum porunceşti, înălțimea Ta, răspunse *Ser* Robin Ryger.

– Atunci, am încheiat.

Cavalerii şi lorzii stegari adunați îşi plecară genunchii în timp ce Robb se întoarse să plece, cu Vânt Cenuşiu în spatele lui. Olyvar Frey se năpusti înainte să deschidă uşa. Catelyn îi urmă, cu fratele ei alături.

- Te-ai descurcat bine, îi spuse fiului său, în galeria care ducea în spatele sălii, deşi treaba aceea cu lupul pare o farsă mai potrivită pentru un băiețandru decât pentru un rege.

Robb îl scarpină pe Vânt Cenuşiu după ureche.

– Ai văzut ce față a făcut, mamă? o întrebă el zâmbind.

– Eu am văzut cum a ieşit Lordul Karstark.

– Şi eu la fel. Robb îşi scoase coroana cu ambele mâini şi i-o dădu lui Olyvar. Du asta înapoi în dormitorul meu.

AA

– îndată, înălțimea Ta. Cavalerul se îndepărtă grăbit.

– Pun rămăşag că au mai fost şi alții care au simțit ca Lordul Karstark, afirmă Edmure, fratele ei. Cum putem vorbi despre pace când Lannisterii se întind ca o molimă peste domeniile tatălui meu, furându-i recoltele şi măcelărindu-i oamenii? Eu am mai spus, trebuie să intrăm în Harrenhal.

- Nu avem puterea, zise Robb fără tragere de inimă. Edmure insistă:

– Devenim mai puternici dacă stăm aici? Oastea noastră se diminuează pe zi ce trece.

– Şi cine e de vină? se repezi Catelyn la fratele său.

La insistențele lui Edmure, Robb le dăduse lorzilor riverani permisiunea să plece, după încoronarea sa, să-şi apere fiecare propriile pământuri. *Ser* Marq Piper şi Lord Karyl Vance plecaseră primii. Le urmase Lordul Jonos Bracken, jurând să-şi redobândească rămăşițele castelului său ars şi să-şi îngroape morții, iar acum Lordul Jason Mallister îşi anunțase intenția de a se întoarce pe scaunul său de la Seagard, care scăpase neatins în urma bătăliei.

– Nu le poți cere lorzilor mei să stea cu mâinile în sân în timp ce câmpurile lor sunt jefuite şi oamenii sunt trecuți prin sabie, zise *Ser* Edmure, dar Lordul Karstark e un om al nordului. Ar fi rău dacă ne-ar părăsi.

– Voi vorbi cu el, zise Robb. A pierdut doi fii la Pădurea Şoaptelor. Cine-1 poate învinui dacă nu vrea să facă pace cu ucigaşii lor, cu ucigaşii tatălui meu?

– Mai multă vărsare de sânge nu-i va aduce înapoi pe tatăl tău sau pe fiii Lordului Rickard, zise Catelyn. Trebuia făcută o ofertă, deşi un om mai înțelept ar fi putut să îndulcească puțin condițiile.

- Dacă erau puțin mai dulci, aş fi vomat. Barba îi crescuse mai roşie decât părul său cas-

taniu-roşcat. Robb părea să aibă impresia că îi dădea un aer fioros, regal, mai matur. Dar, cu sau fără barbă, rămânea un copil de cincisprezece ani, care voia răzbunare la fel de mult ca Rickard Karstark. Nu se lăsase uşor convins să facă nici măcar această ofertă, aşa proastă cum era.

– Cersei Lannister nu va fi *niciodată* de acord să-ți dea surorile pentru doi veri. îşi va vrea fratele, după cum ştii foarte bine. Ii mai spusese asta şi înainte, dar Catelyn descoperise că regii nu ascultă nici pe jumătate la fel de atent ca fiii.

– Nu-1 pot elibera pe Regicid, nici măcar dacă aş vrea. Lorzii mei nu ar accepta asta niciodată.

– Lorzii tăi te-au făcut regele lor.

– Şi mă pot schimba la fel de uşor.

– Dacă prețul pe care trebuie să-1 plătim pentru a le avea pe Arya şi Sansa tefere înapoi este coroana ta, ar trebui să-1 plătim bucuroşi. Jumătate dintre lorzii tăi ar dori să-1 ucidă pe Lannister în celulă. Dacă va muri cât timp e prizonier, oamenii vor spune...

– ... că a meritat-o din plin, completă Robb.

– Şi surorile tale? întrebă tăios Catelyn. îşi vor merita şi ele moartea? Iți jur, dacă fratelui ei i se întâmplă ceva rău, Cersei ne-o va plăti, cu sânge pentru sânge...

– Lannister nu va muri, răspunse Robb. Nimeni nici măcar nu vorbeşte cu el fără permisiunea mea. Are mâncare, apă, paie curate, mai mult confort decât i se cuvine. Dar nu-1 voi elibera nici măcar pentru Arya şi Sansa.

Fiul ei o privea *de sus în jos,* îşi dădu seama Catelyn. *Oare războiul îl făcuse să crească atât de repede,* se întrebă ea, *sau coroana pe care i-o aşezaseră pe cap?*

- Te temi să-1 ai din nou pe Lannister pe câmpul de luptă, ăsta e adevărul?

Vânt Cenuşiu mârâi, ca şi cum ar fi simțit pericolul pentru Robb, iar Edmure Tully aşeză o mână frățească pe umărul lui Catelyn.

- Cat, nu. Băiatul are dreptul să facă asta.

– Nu-mi spune *băiat,* zise Robb, întorcându-se către unchiul său, revărsându-şi dintr-o dată furia pe bietul Edmure, care nu voise decât să-1 susțină. Sunt aproape bărbat în toată firea şi sunt rege - regele *tău, Ser.* Şi nu mă tem de Jaime Lannister. L-am învins o dată. Il voi învinge din nou, dacă trebuie, numai că... îşi dădu la o parte o şuviță de păr din ochi şi îşi scutură capul. Aş fi putut să-1 dau pe Regicid în schimbul tatălui meu, dar...

– ...dar nu în schimbul fetelor? Vocea ei era distantă. Fetele nu sunt destul de importante, nu-i aşa?

Robb nu răspunse, dar în ochii lui se citea durerea. Ochi albaştri, ochii familiei Tully, ochii pe care ea i-i dăruise. Il rănise, dar semăna prea mult cu tatăl său ca să recunoască.

Asta a fost nedemn de mine, îşi spuse. *Zei, aveți milă, ce se va alege de mine? El face tot ce poate, se străduieşte din răsputeri, ştiu asta, văd asta, şi totuşi... L-am pierdut pe Ned al meu, stânca pe care a fost clădită întreaga mea viață, n-aş putea suporta să-mi pierd şi fiicele...*

- Voi face tot ce-mi stă în putere pentru surorile mele, zise Robb. Dacă regina are cât de puțină minte,

îmi va accepta condițiile. Dacă nu, o voi face să regrete ziua în care m-a refuzat.

Evident, se săturase de acest subiect.

- Mamă, eşti sigură că nu vei fi de acord să mergi la Gemeni? Ai putea fi mai departe de lupte şi ai putea să le cunoşti pe fiicele Lordului Frey, să mă ajuți să-mi aleg soția când se va sfârşi războiul.

Vrea să plec, gândi Catelyn cu amărăciune. *Regii nu trebuie să aibă mame, se pare, iar eu îi spun lucruri pe care nu vrea să le audă.*

– Robb, eşti destul de mare să hotărăşti pe care dintre fetele Lordului Walder o preferi, fără ajutorul mamei tale.
– Atunci du-te cu Theon. El pleacă mâine. Ii va ajuta pe Mallisteri să escorteze grupul de prizonieri la Seagard şi pe urmă va lua o corabie către Insulele de Fier. Ai putea şi tu să găseşti o corabie şi să te întorci la Winterfell într-o lună, dacă vânturile sunt blânde. Bran şi Rickon au nevoie de tine.

Iar tu nu ai, asta vrei să spui?

- Nobilul meu tată nu mai are multe zile. Atâta timp cât bunicul tău trăieşte, locul meu e alături de el.

- Aş putea să-ți poruncesc să pleci. Ca rege, aş putea. Catelyn trecu peste asta.
– Am să-ți repet. Aş prefera să trimiți pe altcineva la Pyke şi să-1 ții pe Theon lângă tine.
– Cine e mai potrivit să trateze cu Balon Grey-joy decât fiul său?
– Jason Mallister, sugeră Catelyn. Tytos Black-wood. Stevron Frey. Oricine..., dar nu Theon.

Fiul ei se aşeză pe vine lângă Vânt Cenuşiu, ciufu-lindu-i blana şi evitându-i privirea, ca din întâmplare.
– Theon a luptat pentru noi cu mult curaj. Ți-am spus cum 1-a salvat pe Bran de sălbaticii aceia, în pădurea lupilor. Dacă Lannisterii nu vor să facă pace, voi avea nevoie de corăbiile Lordului Greyjoy.
– Le vei avea mai curând dacă îi ții fiul ostatic.
– A fost ostatic jumătate din viață.
– Din motive întemeiate, zise Catelyn. Greyjoy nu e omul în care să te încrezi. A purtat şi el o coroană, adu-ți aminte, chiar dacă pentru un singur anotimp. S-ar putea să aspire s-o poarte din nou.

Robb se ridică.
– Nu-i voi purta pică pentru asta. Dacă eu sunt Regele Nordului, lasă-1 să fie Regele Insulelor de Fier, dacă asta e dorința lui. Ii voi da bucuros o coroană, atâta timp cât ne ajută să-i înfrângem pe Lannisteri.
– Robb...
– Il trimit pe Theon. O zi bună, mamă. Vânt Cenuşiu, haide. Robb se îndepărtă iute, cu lupul mergând în urma lui.

Catelyn nu-1 putu privi cum pleacă. Fiul, şi acum regele ei. Cât de ciudat i se părea. *Porunceşte,* îi spunea ea la Moat Cailin. Şi el aşa făcea.
– Mă duc să-1 vizitez pe tata, anunță ea dintr-odată. Vino cu mine, Edmure.
– Trebuie să schimb două vorbe cu arcaşii aceia noi. *Ser* Desmond îi pregăteşte. Il voi vizita mai târziu.

Dacă va mai fin în viață, gândi Catelyn, dar nu spuse nimic. Fratele ei prefera să meargă la luptă decât în acea cameră de bolnav.

Drumul cel mai scurt către fortăreața centrală, unde tatăl ei zăcea pe patul de moarte, era prin pădurea zeilor, cu iarba şi cu florile ei sălbatice, cu crângurile dese de ulmi şi sequoia. O bogăție de frunze ruginii atârna încă pe crengile copacilor, fără să le pese de vestea pe care corbul alb o adusese la Riverrun cu două săptămâni în urmă. A venit toamna, declarase Conclavul, dar zeilor nu li se păruse nimerit să anunțe încă vânturile şi pădurile. Pentru asta, Catelyn era plină de recunoştinţă. Toamna era întotdeauna un anotimp înfricoşător, cu spectrul iernii în față. Nici cel mai înțelept om nu ştia dacă următoarea lui recoltă nu va fi ultima.

Hoster Tully, Lord de Riverrun, zăcea în pat în solariul lui, cu privirea către răsărit, locul unde râurile Piatră Răsucită şi Furca Roşie se întâlneau, la poalele castelului.

Când Catelyn intră, dormea, cu părul şi barba albe ca patul lui de puf, cu trupul său, cândva vânjos, împuținat şi şubrezit de moartea care creştea înlăun-trul său.

Lângă pat, încă înveşmântat în zale şi în mantia sa murdărită de drum, stătea fratele tatălui ei, Peştele Negru. Cizmele îi erau pline de praf şi pătate cu noroi uscat.

- Robb ştie că te-ai întors, unchiule?

Ser Byrnden Tully era ochii şi urechile lui Robb, comandantul cercetaşilor şi al avangardei sale.

– Nu, am venit aici direct din grajduri, când mi-au spus că regele a adunat curtea. înălțimea Sa va dori să-mi audă veştile în particular prima dată, mă gândesc. Peştele Negru era un bărbat înalt, slab, cărunt, sigur în mişcări, cu fața proaspăt bărbierită brăzdată de riduri şi arsă de vânt. Cum se simte? întrebă el, iar Catelyn ştiu că nu se referea la Robb.

– Cam la fel. Maester îi dă vinul viselor şi lapte de mac pentru dureri, aşa că doarme în cea mai mare parte a timpului şi mănâncă prea puțin. Pare mai slab cu fiecare zi.

- Vorbeşte?

– Da... Dar lucrurile pe care le spune sunt tot mai lipsite de noimă. Vorbeşte despre regretele sale, despre misiunile neterminate, despre oameni morți de mult şi vremuri apuse. Uneori nu ştie ce anotimp este sau cine sunt eu. Odată m-a strigat pe numele mamei.

– încă îi duce dorul, răspunse *Ser* Brynden. Ai chipul ei, ai aceiaşi obraji, acelaşi maxilar...

– Tu îți aminteşti mai bine de ea decât mine. A trecut multă vreme. Catelyn se aşeză pe pat şi dădu la o parte un fir de păr alb, moale, care căzuse peste fața tatălui ei.

– De fiecare dată când plec, mă întreb dacă la întoarcere îl voi găsi viu sau mort. In ciuda neînțelegerilor, între tatăl ei şi fratele său fusese mereu o legătură pe care cândva Catelyn o renegase.

- Cel puțin te-ai împăcat cu el.

Rămaseră o vreme în tăcere, până Catelyn îşi ridică fruntea.

- Vorbeai de veşti pe care Robb trebuie să le audă? Lord Hoster gemu şi se rostogoli pe o parte, ca

şi cum ar fi auzit. Brynder se ridică în picioare.

- Vino afară. Ar fi mai bine să nu-1 trezim.

Ea îl urmă pe balconul de piatră care ieşea cu trei laturi din solariu, ca prova unei corăbii. Unchiul ei îşi ridică privirea, încruntându-se.

- Acum se poate vedea şi ziua. Oamenii mei îi spun Mesagerul Roşu, dar care este mesajul?

Catelyn îşi ridică ochii spre locul în care linia roşie a cometei lăsa o dâră pe cerul albastru, ca o zgârietură lungă pe fața zeului.

– Marelejon i-a spus lui Robb că vechii zei au desfăşurat un steag al răzbunării pentru Ned. Edmure crede că acesta e un semn al victoriei pentru River-run - el vede un peşte cu coada lungă, în culorile familiei Tully, roşu pe fond albastru. Oftă. Mi-aş dori să am mai multă credință. Roşul-aprins e culoarea Lannisterilor.

– Nu e roşu aprins, zise *Ser* Brynden. Nici roşul familiei Tully, roşul noroios al râului. Acolo e sânge, copilă, mânjit pe cer.

- Sângele nostru sau al lor?

- A existat vreodată un război în care numai o parte a vărsat sânge? Unchiul ei clătină din cap. Pământurile de pe malurile râului sunt înecate în sânge şi foc de jur-împrejurul Ochiului zeilor. Războiul s-a întins la miazăzi, către Apa Neagră, şi la miazănoapte, peste Trident, aproape până la Gemeni. Marq Piper şi Karyl Vance au câştigat câteva mici victorii, iar acest lord din sud, Beric Dondarrion, şi ai lui îi jefuiesc pe jefuitori, atacând trupele devastatoare ale Lordului Tywin şi făcându-se nevăzuți în pădure. Se zice că *Ser* Burton Crakenhall se lăuda că-1 va ucide pe Dondarrion, până ce şi-a condus oamenii în capcanele Lordului Beric şi n-a mai rămas nici unul în viață.

– Unii dintre străjerii de la Debarcaderul Regelui sunt cu acest Lord Beric, îşi aminti Catelyn. Fie ca zeii să-i apere...

– Dondarrion şi acest preot roşu care călătoreşte cu el sunt destul de deştepți ca să se apere singuri, dacă poveştile sunt adevărate, spuse unchiul ei, dar lorzii stegari ai tatălui tău..., asta e altă poveste, mai tristă. Robb n-ar fi trebuit să-i lase să plece. S-au împrăştiat ca nişte potârnichi, fiecare încercând să-şi apere oamenii lui, şi asta e o prostie, Cat, o prostie. Janos Bracken a fost rănit luptându-se printre ruinele castelului său, iar nepotul lui, Hendry, a fost ucis. Tytos Blackwood i-a măturat pe Lannisteri de pe pământurile lui, dar i-au luat toate vacile şi porcii şi fiecare bob de grâu şi nu i-au lăsat nimic de apărat, în afară de Castelul Raventree şi un pustiu pârjolit. Oamenii lui Darry au recapturat fortăreața lordului lor, dar au reuşit s-o păstreze mai puțin de două săptămâni, înainte ca Gregor Clegane să descindă şi să treacă prin sabie toată garnizoana, cu tot cu lordul lor.

Catelyn era oripilată.

– Darry era doar un copil.

– Da, şi ultimul din familia sa. Băiatul ar fi adus o răscumpărare frumoasă, dar ce înseamnă aurul pentru un câine bălos ca Gregor Clegane? Capul bestiei ăleia ar fi un dar de preț pentru toți oamenii din regat, îți jur.

Catelyn cunoştea prea bine proasta reputație a lui *Ser* Gregor...

– Nu-mi vorbi mie de capete. Unchiul Cersei ridicase capul lui Ned pe o țeapă deasupra zidurilor Fortăreței Roşii şi îl lăsase acolo, pradă corbilor şi muştelor. Chiar şi acum, lui Catelyn îi venea greu să creadă că murise cu adevărat. In unele nopți se trezea în întuneric, pe jumătate adormită, şi, pentru o clipă, se aştepta să-1 găsească acolo, lângă ea. Clegane nu valorează mai mult decât laba pisicii Lordului Tywin. Căci Tywin Lannister - Lord de Casterly Rock, Străjer al vestului, tată al Reginei Cersei, al lui Ser Jaime, Regicidul şi al lui Tyrion Pezevenghiul, şi bunic al lui Joffrey Baratheon, proaspăt încoronatul băiat rege - era adevăratul pericol, credea Catelyn.

– Adevărat, recunoscu *Ser* Brynden. Iar Tywin Lannister nu e prostul nimănui. El stă la adăpost în spatele zidurilor Harrenhalului, hrănindu-şi oastea din recoltele noastre şi pârjolind ceea ce nu fură. Gregor nu e singurul câine pe care 1-a dezlegat. *Ser* Amroy Lorch este şi el pe câmpul de luptă, la fel şi alți câțiva mercenari din Qohor, care mai degrabă ar schilodi un om decât să-1 ucidă. Am văzut ce lasă în urma lor. Sate întregi pârjolite, femei siluite şi mutilate, copii măcelăriți lăsați neîngropați, ca să atragă lupii şi câinii sălbatici... Până şi unui mort i-ar veni rău.

- Când va auzi asta, Edmund se va înfuria.

– Şi asta va fi exact ce doreşte Lordul Tywin. Până şi teroarea are un scop al ei, Cat. Lannister vrea să ne provoace la luptă.

– Robb ar putea să-i împlinească dorința, zise Catelyn cu nelinişte. E agitat ca un leu în cuşcă, iar Edmure, Marelejon şi ceilalți vor face presiuni asupra lui.

Fiul ei câştigase două mari victorii, îl zdrobise pe Jaine Lannister la Pădurea Şoaptelor şi făcuse praf oastea lui rămasă fără căpetenie dincolo de zidurile de la Riverrun, în Bătălia Taberelor, dar după cum vorbeau unii dintre aceşti lorzi stegari despre el, s-ar fi putut să fie Aegon Cuceritorul reîncarnat.

Brynden, Peştele Negru, îşi arcui o sprânceană neagră, stufoasă.

- Sunt nişte proşti. Prima mea regulă de război, Cat, e să nu îi împlineşti niciodată duşmanului tău dorința. Lord Tywin ar vrea să se lupte pe un câmp la alegerea sa. Vrea să intrăm în Harrenhal.

Harrenhal. Orice copil de la Trident ştia poveştile despre Harrenhal, imensa fortăreață pe care Regele Harren cel Negru o ridicase dincolo de apele Ochiului Zeilor, acum trei sute de ani, când Cele Şapte

Regate au fost într-adevăr şapte regate şi țările riverane au fost conduse de oamenii de fier din insule, în mândria lui, Harren dorise să aibă cea mai mare cetate, cu cele mai înalte turnuri din tot ținutul Wes-teros. Durase patruzeci de ani să o ridice, ca o umbră uriaşă pe malul lacului, în timp ce oştirile lui îi prădau vecinii pentru piatră, lemn, aur şi mână de lucru. Mii de prizonieri au murit în carierele sale, legați în lanțuri de săniile lui sau muncind

la cele cinci turnuri colosale. Oamenii îngheţau iarna şi se topeau de cald vara. Copacii inimii, care fuseseră acolo de trei mii de ani, au fost tăiaţi pentru bârne şi plute. Harren a dus la sărăcie ţările riverane şi Insulele de Fier deopotrivă, pentru a-şi împlini visul. Şi când, în sfârşit, Harrenhal a fost gata, exact în ziua în care Regele Harren s-a aşezat în reşedinţa lui, Aegon Cuceritorul a acostat la Debarcaderul Regelui.

Catelyn îşi amintea că o auzise pe Bătrâna Nan spunând această poveste copiilor ei, la Winterfell. „Iar regele Harren a învăţat că zidurile groase şi turnurile înalte nu sunt de prea mare folos împotriva drago-nilor", se încheia mereu povestea, „căci dragonii *zboară".* Harren şi tot neamul său au pierit în focurile care i-au înghiţit fortăreaţa misterioasă şi fiecare casă care a mai rămas de atunci în Harrenhal a avut ghinion. Poate că a fost o cetate puternică, însă a fost un loc întunecat şi blestemat.

- N-aş vrea ca Robb să ducă o luptă în umbra acelei fortăreţe, recunoscu Catelyn. Totuşi, trebuie să *facem* ceva, unchiule.

- Şi curând, fu de acord unchiul ei. Nu ţi-am spus partea cea mai rea, copilă. Oamenii pe care i-am trimis la apus au adus înapoi vestea că la Casterly Rock se adună o nouă oaste.

O *altă oaste a Lannisterilor.* Gândul o îmbolnăvea. Robb trebuie să afle de îndată. Cine va prelua comanda?

– *Ser* Stafford Lannister, se spune. Se întoarse ca să privească afară, dincolo de râuri, cu mantia lui roşie cu albastru fluturând în bătaia vântului.

– încă un nepot? Casa Lannisterilor de la Casterly Rock era a naibii de mare şi de fertilă.

– Văr, o corectă *Ser* Brynden. Fratele ultimei neveste a Lordului Tywin, aşa că sunt de două ori înrudiţi. E bătrân şi puţin nătâng, dar are un fiu, pe *Ser* Daven, care e şi mai cumplit.

– Atunci să sperăm că tatăl, şi nu fiul, va fi acela care va duce această armată pe câmpul de bătălie.

– Totuşi, mai avem ceva vreme înainte de a fi nevoiţi să-i înfruntăm. Aceştia vor fi mercenari, călăreţi liberi şi ageamii din bordelurile din Lannisport. *Ser* Stafford trebuie să se îngrijească să fie înarmaţi şi instruiţi înainte de a risca să meargă la luptă. Şi, fii cu băgare de seamă, Lord Tywin nu e Regicidul. Nu se va azvârli cu capul înainte. Va aştepta răbdător ca *Ser* Stafford să înainteze şi abia apoi va ataca din spatele zidurilor cetăţii Harrenhal.

– Doar dacă..., zise Catelyn.

– Da? o îmboldi *Ser* Brynden.

- Doar dacă nu *trebuie* să părăsească Harrenhal, zise ea, pentru a înfrunta o altă ameninţare.

Unchiul ei o privi gânditor.

– Lordul Renly.

– *Regele* Renly. Dacă era să ceară ajutorul unui om, trebuia să-i recunoască titlul pe care el îl pretinsese.

– Poate. Peştele Negru zâmbi, un zâmbet periculos. Totuşi, va dori ceva în schimb.

– Va dori ceea ce vor mereu regii, zise ea. Omagii.

–

TYRION

Janos Slynt era fiul unui măcelar şi râdea ca unul care tranşa carnea.

– Mai vrei nişte vin? îl întrebă Tyrion.

– N-ar trebui să obiectez, spuse Lordul Janos, ridicând cupa. Avea forma unui butoiaş şi o capacitate similară. N-ar trebui să obiectez deloc. E un vin roşu de calitate. De la Arbor!

– Dornish. Tyrion făcu un semn şi slujitorul său turnă. Dar, în afară de servitori, el şi Lordul Janos erau singuri în Sala Mică, la lumina plăpândă, înconjurată de întuneric, a lumânării. Nici cele mai alese vinuri de la Dornish nu sunt atât de bogate.

– Bogat, zise omul vânjos, cu chip de broască, luând o duşcă zdravănă. Janos Slynt nu era omul care să bea băutura cu sorbituri mici. Tyrion remarcă asta îndată. Da, bogat, tocmai ăsta era cuvântul pe care îl căutam. Ai darul cuvintelor, Lord Tyrion, dacă pot zice aşa. Şi ne-ai spus o poveste hazlie. Hazlie, da.

–

– Mă bucur că aşa consideri... Dar nu sunt lord, ca tine. Poţi să-mi spui simplu *Tyrion,* Lord Janos.

– Cum doreşti. Mai luă o înghiţitură, vărsând vin pe pieptul jiletcii sale de satin. Purta o capă scurtă din fir de aur, prinsă cu o suliţă în miniatură, cu vârful vopsit roşu-închis. Şi era beat de-a binelea.

Tyrion îşi acoperi gura şi râgâi politicos. Spre deosebire de Lordul Janos, băuse cumpătat, dar era sătul. Primul lucru pe care îl făcuse după ce s-a stabilit în Turnul Mâinii Regelui a fost să se intereseze cine era cea mai bună bucătăreasă din oraş şi să o ia în slujba sa. In seara aceasta mâncaseră o supă de coadă de viţel, verdeţuri amestecate cu nuci, struguri, fe-nicul roşu şi brânză sfărâmată, plăcintă fierbinte de crab, dovleac condimentat şi prepeliţe înecate în unt. Fiecare fel venise cu propriul vin. Lord Janos a recunoscut că nu a mâncat niciodată nici măcar pe jumătate atât de bine.

– Fără îndoială, asta se va schimba când te vei stabili la Harrenhal, spuse Tyrion.

– Cu siguranţă. Poate că ar trebui să-i cer bucătăresei tale să intre în slujba mea, ce zici?

– S-au dus războaie pentru mai puţin, răspunse Tyrion, şi râseră amândoi cu poftă. Eşti un om curajos că ţi-ai ales ca reşedinţă Harrenhalul. E un loc atât de mohorât, de *mare...* şi scump de întreţinut. Iar unii spun că e blestemat.

– Ar trebui să mă tem de un morman de pietre? Pufni. Un om curajos, zici. Trebuie să fii curajos ca să te ridici. Aşa cum am făcut eu. La Harrenhal, da!

Şi de ce nu? Tu ştii. Eşti şi tu un bărbat îndrăzneţ, am impresia. Scund, se vede, dar *îndrăzneţ.*

– Eşti prea amabil. Mai vrei vin?

– Nu. Nu, sincer, eu... O, blestemaţi fie zeii, *da.* De ce nu? Un bărbat îndrăzneţ bea până când se satură!

– într-adevăr. Tyrion umplu cupa Lordului Slynt până sus. Am aruncat o privire peste numele celor pe care i-ai propus ca să-ţi ia locul de Comandant al Gărzii Oraşului.

– Oameni buni. Oameni minunaţi. Oricare dintre cei şase ar fi potrivit, dar eu l-aş alege pe Allar Deem. Mâna mea dreaptă. Straşnic bărbat. Loial. Alege-1 şi n-o să-ţi pară rău. Dacă e pe placul regelui.

– Cu siguranţă. Tyrion luă o mică înghiţitură din vinul său. Mă gândeam la *Ser* Jacelyn Bywater. A fost căpitan la Poarta Noroiului timp de trei ani şi a slujit cu bravură în timpul Rebeliunii lui Balon Greyjoy. Regele Robert 1-a făcut cavaler la Pyke. Şi, totuşi, numele lui nu apare pe lista ta.

Lordul Janos Slynt bău cu nesaţ din vin şi îl plimbă o clipă prin gură, înainte de a-1 înghiţi.

- Bywater. Ei bine, curajos bărbat, fără doar şi poate..., numai că... e *rigid* omul ăsta. Un câine ciudat. Oamenii nu-1 plac. Şi mai e şi infirm, şi-a pierdut mâna la Pyke, aşa a ajuns cavaler. O afacere proastă, dacă mă întrebi pe mine, o mână pentru un titlu de *ser.* Râse. *Ser* Jacelyn se gândeşte prea mult la el şi la onoarea lui, şi eu văd asta. Ai face mai bine să-1 laşi acolo unde e, Lord... Tyrion. Allan Deem e omul potrivit pentru tine.

- Deem nu e prea îndrăgit de oamenii de rând, mi se spune.

- E temut. E mai bine aşa.

– Ce am auzit despre el? Ceva probleme într-un bordel?

– Asta? N-a fost vina lui, domnul meu... Tyrion. Nu, n-a avut de gând s-o omoare pe femeie, şi-a făcut-o cu mâna ei. A avertizat-o să stea deoparte şi să-1 lase să-şi facă datoria.

– Totuşi... mame şi copii, ar fi putut să se aştepte ca ea să încerce să-şi salveze copilul. Tyrion zâmbi. Gustă din brânza asta, merge de minune cu vinul. Spune-mi, de ce l-ai ales pe Deem pentru sarcina aceea nenorocită?

– Un comandant bun îşi cunoaşte oamenii, Tyrion. Unii sunt buni pentru o treabă, alții pentru alta. Să le faci felul unui bebeluş şi mamei sale e o treabă pentru un anumit soi de om. Nu oricine ar face-o. Chiar dacă era doar o târfă oarecare şi ăla era pruncul pe care 1-a fătat.

– Bănuiesc că aşa e, spuse Tyrion, auzind doar cuvintele *o târfă oarecare* şi gândindu-se la Shae şi la Tysha, de demult, şi la toate celelalte femei care îi luaseră monedele şi sământa de-a lungul anilor.

Slynt continuă fără să bage de seamă.

- Un om dur pentru o sarcină dură, aşa e Deem. Face aşa cum i se spune şi nu suflă o vorbă pe urmă. Tăie o bucată de brânză. Ăsta e bun. Ascuțit. Dă-mi un cuțit ascuțit şi o brânză bună, înțepătoare, şi sunt un om fericit.

Tyrion ridică din umeri.

- Bucură-te de ea cât mai poți. Cu pământurile riverane în flăcări şi Renly rege la Highgarden, va fi în curând greu să ajungi la o brânză bună. Aşadar, cine te-a trimis după bastardul târfei?

Lordul Janos îl privi pe Tyrion cu atenție, apoi începu să râdă şi îi făcu un semn amenințător cu o bucată de brânză.

– Eşti şiret, Tyrion. Credeai că mă poți păcăli, nu-i aşa? Nu ajunge nişte vin şi nişte brânză ca să-1 faci pe Janos Slynt să spună mai mult decât ar trebui. Sunt mândru. Nici o întrebare şi nici o vorbă după aceea, nu cu mine.

– Şi nu cu Deem.

– Exact la fel. Fă-1 Comandantul tău când voi pleca la Harrenhal şi nu vei regreta.

Tyrion rupse o bucățică de brânză. Era într-adevăr iute şi, în combinație cu vinul, foarte fină.

- Oricine va fi cel numit de rege, nu-i va fi uşor să intre în armura *ta,* îmi dau seama. Lordul Mormont se confruntă cu aceeaşi problemă.

Lordul Janos părea nedumerit.

– Credeam că este o doamnă. Mormont. Aceea care se culcă cu urşii, ea este?

– Eu vorbeam de fratele ei, Jeor Mormont, Lordul Comandant al Rondului de Noapte. Când l-am vizitat la Zid, a pomenit cât e de preocupat de găsirea unui om potrivit care să-i ia locul. Rondul are puțini oameni buni în ziua de azi. Tyrion zâmbi. Ar dormi mai bine dacă ar avea un om ca tine, îmi închipui. Sau ca bravul Allar Deem. Lordul Janos hohoti.

– Slabe şanse.

– Aşa s-ar crede, zise Tyrion, dar viața ia întorsături ciudate. Gândeşte-te la Eddard Stark, domnul meu. Bănuiesc că nu şi-a imaginat vreodată că viața lui se va sfârşi pe treptele Templului lui Baelor.

– Puțini şi-ar fi imaginat, fu de acord Lordul Janos, chicotind.

Tyrion chicoti şi el.

- Păcat că n-am fost acolo să văd. Se spune că până şi Varys a fost surprins.

Lordul Janos râse atât de tare încât gâtlejul i se cutremură.

– Păianjenul, zise el. Ştie tot, aşa se spune. Ei bine, *asta* n-a ştiut.

– Cum ar fi putut? zise Tyrion cu o urmă de răceală în glas. A încercat s-o convingă pe sora mea că Stark ar trebui crutat, cu condiția să-şi ia tălpăşița.

– Da? Janos Slynt clipi nedumerit.

– Sora mea, Cersei, repetă Tyrion ceva mai apăsat, în caz că nebunul ar avea vreun dubiu în privința persoanei la care se referea. Regina Regentă.

– Da. Slynt luă o înghițitură. Cât despre asta, ei bine..., regele a poruncit. Regele însuşi.

– Regele are treisprezece ani, îi aminti Tyrion.

– Totuşi, este regele. Fălcile lui Slynt începură să tremure când el se încruntă. Regele Celor Şapte Regate.

- Ei, al unuia sau două, cel puțin, spuse Tyrion cu un zâmbet amar. Aş putea să mă uit la sulița ta?

– Sulița mea? Lord Janos clipi nedumerit. Tyrion arătă cu degetul.

– Broşa cu care ți-e prinsă capa.

Şovăitor, Lordul Janos îşi desfăcu podoaba şi i-o dădu.

– Avem la Lannisport fierari care fac treabă mai bună. Emailul roşu sângeriu e o idee prea mult, dacă nu te superi. Spune-mi, domnul meu, ai vârât tu însuți sulița în spatele omului, sau doar ai dat ordinul?

– Am dat ordinul şi l-aş mai da din nou. Lordul Stark era un trădător. Chelia de pe mijlocul capului lui Slynt era roşie ca sfecla şi capa lui țesută din fir de aur îi alunecase de pe umeri, pe podea. Omul a încercat să mă cumpere.

- Fără să-i treacă prin cap că erai deja vândut. Slynt trânti cupa cu vin.

– Eşti beat? Dacă îți închipui că voi sta aici să mi se pună onoarea la îndoială...

– Despre ce onoare e vorba? Recunosc, ai făcut un târg mai bun decât *Ser* Jacelyn. Un titlu de lord şi un castel pentru o suliță înfiptă în spate şi nici măcar n-a trebuit s-o vâri tu. Ii aruncă lui Janos Slynt podoaba de aur înapoi. Aceasta îi săltă pe piept şi căzu zăngănind pe podea când omul se ridică.

– Nu-mi place tonul tău, domnul meu... Pezevenghi. Sunt Lordul de Harrenhal şi membru al consiliului regal, cine eşti tu să mă iei aşa la rost?

Tyrion clătină din cap.

– Cred că ştii destul de bine cine sunt. Câți fii ai?

– Ce înseamnă fiii mei pentru tine, *piticule?*

– *Pitic?* Se înfurie. Ar fi trebuit să te opreşti la Pezevenghi. Sunt Tyrion din Casa Lannister şi într-o zi, dacă ai atâta minte cât o moluscă, vei cădea în genunchi şi vei mulțumi că am fost eu cel cu care a trebuit să ai de-a face şi nu cu nobilul meu tată. Acum: *câți fii ai?*

Tyrion văzu spaima neaşteptată din ochii lui Janos Slynt.

– T... trei, stăpâne. Şi o fiică. Te rog, stăpâne...

– Nu trebuie să cerşeşti. Se ridică de pe scaun. Ai cuvântul meu, nu li se va face nici un rău. Băieții mici vor fi crescuți ca scutieri. Dacă slujesc bine şi cu loialitate, cu timpul vor putea deveni cavaleri. Să nu se zică niciodată despre casa Lannister că nu i-a răsplătit pe cei care o slujesc. Fiul tău cel mare va moşteni titlul de Lord Slynt şi acest blazon înfiorător al tău. Lovi cu piciorul mica suliță de aur, trimițând-o cu repeziciune în capătul celălalt al încăperii. Vom găsi pentru el nişte pământuri şi va putea să-şi construiască o reşedință a lui. Nu va fi Harrenhal, dar va fi suficient. El va hotărî cu ce fată se va căsători.

Fața lui Janos Slynt trecu de la roşu la alb.

– C.ce... ce vrei să...? Fălcile îi tremurau ca nişte grămezi de seu.

– Ce am de gând să fac cu *tine?* Tyrion îl lăsă pe prostănac să tremure o clipă, înainte de a răspunde. Corabia *Visul Verii* pleacă în zori, odată cu fluxul. Stăpânul ei îmi spune că va poposi la Gultown, la

Cele Trei Surori, în insula Skagos şi la Easter-wick-by-the-Sea. Când îl vezi pe Lordul Comandant Mormont, transmite-i caldele mele salutări şi spune-i că nu am uitat nevoile Rondului de Noapte. Iți doresc o viață lungă şi să slujeşti cu bine, domnul meu.

Când Janos Slynt îşi dădu seama că nu avea să fie executat pe loc, culoarea îi reveni în obraji. îşi împinse maxilarul înainte.

- Asta vom mai vedea, Pezevenghiule. *Piticule.* Poate că vei fi tu pe corabia aceea, ce părere ai? Poate că vei fi tu pe Zid. Scoase un râs nervos, ca un lătrat. Tu şi amenințările tale, ei bine, vom vedea. Sunt prietenul regelui, ştii. Vom vedea ce va avea de spus Jof-frey despre asta. Şi Degețel, şi regina, o, da. Janos Slynt are o grămadă de prieteni. Vom vedea cine pleacă pe mare, îți promit. Chiar îți promit.

Slynt se întoarse pe călcâie ca pe vremea când era străjer şi străbătu repede toată lungimea Sălii Mici, cu cizmele răsunând pe podeaua de piatră. Zăngăni în susul scării, dădu uşa la o parte... şi ajunse faţă în faţă cu un bărbat înalt, cu obrajii scofâlciţi, cu platoşă neagră şi mantie aurie. Avea legată de ciotul încheieturii de la mâna dreaptă o mână de fier.

-Janos, zise omul cu ochii adânciţi în orbite scânteind sub fruntea proeminentă şi sub smocul de păr grizonat. Şase mantii aurii intrară în linişte în Sala Mică, în spatele lui, iar Janos Slynt se dădu la o parte.

- Lord Slynt, strigă Tyrion. Cred că-1 cunoşti pe *Ser* Jacelyn Bywater, noul Comandant al Gărzii Oraşului.

- Ţi-am pregătit o lectică, îi spuse lui Slynt *Ser* Jacelyn. Docurile sunt întunecate şi îndepărtate şi drumurile nu sunt sigure noaptea. Soldaţi!

In timp ce mantiile aurii îl conduceau afară pe fostul lor comandant, Tyrion îl chemă pe *Ser* Jacelyn la el şi îi înmâna un sul de pergament.

- E o călătorie lungă, iar Lordul Slynt va avea nevoie de companie. Vezi ca aceştia şase să-1 însoţească până la *Visul Verii.*

Bywater se uită peste lista de nume şi zâmbi.

– Cum doreşti.

– Este unul, zise Tyrion cu glas scăzut, Deem. Spune-i căpitanului că ăluia nu-i va duce nimeni dorul dacă se întâmplă să fie aruncat peste bord înainte de a ajunge la Paza Răsăritului.

– Am auzit că acele ape de la miazănoapte sunt furtunoase. *Ser* Jacelyn se înclină şi plecă, mantia unduindu-se în urma lui. In drum, calcă pe capa din fir aurit a lui Slynt.

Tyrion rămase singur, sorbind ceea ce mai rămăsese din vinul bun, dulce, de Dornish. Servitorii intrau şi ieşeau, luând farfuriile de pe masă. Le spuse să lase vinul. Când isprăviră, Varys intră cu pas uşor în încăpere, înveşmântat cu robe curgătoare în nunaţe de lavandă, care se potriveau cu mirosul lui.

– O, adorabil, bunul meu lord.

– Atunci, de ce am gustul ăsta amar în gură? îşi apăsă degetele pe tâmple. I-am spus să-1 arunce pe Allar Deem în mare. Sunt foarte ispitit să fac acelaşi lucru cu tine.

- S-ar putea să fii dezamăgit de rezultat, răspunse Varys. Furtunile vin şi pleacă, valurile se sparg deasupra capului, peştele mare mănâncă peştele mic, iar eu continui să vâslesc. Pot să te deranjez gustând din vinul care îi plăcea atât de mult Lordului Slynt?

Tyrion făcu semn către carafă, încruntându-se. Varys umplu cupa.

– A, dulce ca vara. Luă încă o înghiţitură. Aud strugurii cântând pe limba mea.

– Mă întrebam ce e zgomotul ăla. Spune-le strugurilor să tacă, îmi crapă capul. Sora mea a fost. Asta a refuzat atât de loialul Lord Janos să spună. *Cersei* a trimis mantiile aurii la bordelul acela.

Varys chicoti nervos. Aşadar, el ştiuse în tot acest timp.

– Ai omis partea aceea, zise Tyrion acuzator.

– Dulcea ta soră, răspunse Varys atât de mâhnit încât părea că îi vor da lacrimile. E greu să-i spui unui om aşa ceva. M-am temut de felul în care vei reacţio-na. Mă poţi ierta?

– Nu, izbucni Tyrion. Fii blestemat! Fie blestemată! Nu se putea atinge de Cersei, ştia asta. Nu încă, nici măcar dacă ar fi vrut şi era departe de a fi sigur că voia. Totuşi, îl râcâia să stea aici şi să facă o parodie de justiţie, pedepsindu-i pe unii ca Janos Slynt şi Allan Deem, în timp ce sora lui îşi continua cursa sălbatică. Pe viitor, îmi vei spune ce ştii, Lord Varys. *Tot* ce ştii.

Eunucul zâmbi viclean.

– Asta s-ar putea să dureze destul de mult timp, bunul meu stăpân. Ştiu cam multe.

– Nu destul de multe ca să salvezi acel copil, s-ar părea.

– Din păcate, nu. A mai fost un bastard, un băiat, mai mare. Am luat măsuri să-1 văd ferit de pericol... Dar mărturisesc că nu mi-am închipuit niciodată că bebeluşul ar fi în pericol. O fiică nelegitimă, de nici un an, cu o târfă drept mamă. Ce pericol ar putea să reprezinte?

– Era a lui Robert, zise Tyrion cu amărăciune. Asta a fost îndeajuns pentru Cersei, s-ar părea.

– Da, e nespus de trist. Trebuie să mă învinuiesc pentru biata copilă şi pentru mama ei, care era atât de tânără şi îl iubea pe rege.

– Chiar aşa? Tyrion nu o văzuse niciodată pe fată la faţă, dar în mintea lui ea era Shae şi Tysha deopotrivă. Mă întreb dacă o târfă poate să iubească pe cineva cu adevărat. Nu, nu răspunde. Aş prefera să nu ştiu anumite lucruri.

O aranjase pe Shae într-un conac mare, din piatră şi lemn, care avea fântână, grajd şi grădină. Ii dăduse servitori să aibă grijă de nevoile ei, o pasăre albă din Insulele Verii să-i ţină companie, mătăsuri, argint şi pietre preţioase să o împodobească, străjeri să o apere. Şi totuşi părea nemulţumită. Voia să fie cu el mai mult timp, îi spusese, voia să-1 slujească şi să-1 ajute.

- Cel mai mult mă ajuţi aici, între aşternuturi, i-a zis el într-o noapte, după ce au făcut dragoste şi stătea întins lângă ea, cu capul culcat pe pieptul ei şi cu o dulce durere în mădular. Ea nu răspunsese decât cu ochii. Tyrion citise acolo că nu era ceea ce ea ar fi vrut să audă.

Oftând, Tyrion dădu să întindă din nou mâna după vin, pe urmă îşi aminti de Lordul Janos şi împinse carafa cât colo.

– Se pare că sora mea chiar a spus adevărul despre moartea lui Stark. Trebuie să-i mulţumim nepotului meu pentru această nebunie.

– Regele Joffrey a dat porunca, Janos Slynt şi *Ser* Ilyn Payne au dus-o la îndeplinire iute, fără ezitare...

– ... aproape ca şi cum ar fi aşteptat-o. Da, am mai discutat despre asta, fără nici un rost. O nebunie.

– Cu Garda Oraşului în mână, stăpâne, ai posibilitatea de a avea grijă ca înălţimea Sa să nu mai facă şi alte... nebunii? Ca să fim siguri, mai trebuie să luăm în calcul şi casa reginei...

– Mantiile roşii? Tyrion dădu din umeri. Vylarr e loial faţă de Casterly Rock. Ştie că sunt aici trimis de tatăl meu. Lui Cersei îi va fi greu să-şi folosească oamenii împotriva mea... De altfel, sunt doar o sută. Iar eu am încă pe jumătate atâţia oameni ai mei. Şi şase mii de mantii aurii, dacă Bywater este omul care pretinde că este.

– Vei descoperi că Ser Jacelyn e curajos, de onoare şi supus... Şi cât se poate de recunoscător.

– Faţă de cine, mă întreb. Tyrion nu avea încredere în Varys, deşi nu îi contesta valoarea. Ştia o mulţime de lucruri, fără îndoială. De ce eşti atât de săritor, Lord Varys? întrebă Tyrion, studiind mâinile

–

inoi ale bărbatului, chipul lui spân, pudrat, şi micul zâmbet slugarnic.

– Eşti Mâna Regelui. Eu slujesc regatul, pe rege şi pe tine.

– Aşa cum i-ai slujit pe Jon Arryn şi pe Eddard Stark?

– L-am slujit pe Lordul Arryn şi pe Lordul Stark cât am putut mai bine. Am fost mâhnit şi îngrozit de moartea lor prematură.

– Gândeşte-te cum mă simt. S-ar putea ca eu să fiu următorul.

– O, cred că nu, răspunse Varys, învârtind vinul în cupă. Puterea e un lucru curios, stăpâne. Oare te-ai gândit la ghicitoarea pe care ți-am spus-o în ziua aceea, la han?

– Mi-a trecut prin minte o dată sau de două ori, recunoscu Tyrion. Regele, preotul şi bogatul - cine trăieşte şi cine moare? Pe cine va asculta spadasinul? E o ghicitoare fără răspuns sau, mai degrabă, cu prea multe răspunsuri. Totul depinde de omul cu sabia.

– Şi totuşi, el nu e nimeni, zise Varys. Nu are nici coroană, nici aur şi nu e ocrotit de zei, are doar o sabie ascuțită.

– Sabia reprezintă puterea asupra vieții şi a morții.

– Doar că... totuşi, dacă el e spadasinul care ne conduce cu adevărat, de ce ne prefacem că regele nostru deține puterea? De ce ar trebui ca un om puternic, cu o sabie, să asculte *vreodată* de un rege copil ca Joffrey sau de unul îmbibat de vin, ca tatăl său?

– Pentru că aceşti regi copii şi nerozi bețivi pot chema alți oameni puternici cu săbiile lor.

– Atunci aceşti alți spadasini dețin adevărata putere. Sau nu e aşa? De unde îşi au săbiile? *Ei* de ce se supun? Varys zâmbi. Cunoaşterea înseamnă putere, zic unii. Unii ne învață că toată puterea vine de la zei. Alții susțin că provine de la lege. Totuşi, în ziua aceea, pe treptele Templului Septim al lui Baelor, cucernicul nostru înalt Septon şi legitima noastră Regină Regentă şi slujitorul tău mereu atoateştiutor au fost la fel de lipsiți de putere ca cizmarul sau dogarul meu din gloată. Cine 1-a ucis cu adevărat pe Eddard Stark, ce crezi? Joffrey care a dat porunca? *Ser* Lkyn Payne care a înfipt sabia? Sau... altcineva?

Tyrion clătină din cap.

- Vrei să răspund la ghicitoarea ta blestemată sau doar să mă faci să mă doară capul şi mai tare?

Varys zâmbi.

– Uite, atunci. Puterea se află acolo unde oamenii *cred* că se află. Nimic mai mult, nimic mai puțin.

– Aşadar, puterea e o mascaradă?

– O umbră pe perete, murmură Varys. Deşi umbrele pot ucide. Şi adesea un om foarte mic poate să proiecteze o umbră foarte mare.

Tyrion zâmbi.

- Lord Varys, încep să țin ciudat de mult la tine. Aş putea să te omor, totuşi, dar cred că asta m-ar întrista.

- Voi lua asta drept un înalt semn de apreciere.

– Ce eşti tu, Varys? Tyrion descoperi că voia cu adevărat să ştie. Un păianjen, se spune.

– Spionii şi informatorii sunt rareori iubiți, domnul meu. Sunt doar un slujitor devotat al regatului.

– Şi un eunuc. Să nu uităm asta.

– Arareori uit.

– Mi s-a zis şi mie jumătate de om, deşi cred că zeii au fost mai blânzi cu mine. Sunt scund, picioarele îmi sunt răsucite şi femeile nu se uită după mine cu mare dorință... Şi totuşi, sunt încă bărbat. Shae nu e prima care să-mi cinstească patul şi într-o zi s-ar putea să-mi iau o soție şi să am un fiu. Dacă zeii sunt buni, va arăta ca unchiul său şi va gândi ca tatăl său. Nu ai nici o asemenea speranță care să te susțină? Piticii sunt o glumă a zeilor, dar eunucii sunt făcuți de oameni. Cine te-a tăiat, Varys? Când şi de ce? Cine *eşti* cu adevărat?

Pe chipul eunucului nu sclipi nici un zâmbet, dar ochii lui licăriră a ceva care nu era râs.

- Eşti amabil că întrebi, stăpâne, dar povestea mea e lungă şi tristă şi avem de discutat despre trădare. Scoase un pergament din mâneca robei. Comandantul Galerei Regelui, *Cerbul Alb,* complotează să ridice ancora pe furiş peste trei zile, să-şi pună sabia şi corabia la dispoziția Lordului Stannis.

Tyrion oftă.

– Presupun că trebuie să-i dăm o lecție sângeroasă.

– *Ser* Jacelyn ar putea să aranjeze să dispară, dar o judecată în fața regelui nu ar face decât să asigure devotamentul celorlalți căpitani pe mai departe.

Şi să-mi țină nepotul-rege ocupat.

- Cum spui tu. Răpune-1 cu o doză din justiția lui Joffrey.

Varys făcu un semn pe pergament.

– *Ser* Horas şi *Ser* Hobber Redwyne au mituit paznicul să-i lase să iasă pe o poartă dosnică, poimâine noaptea. S-au făcut aranjamente să plece cu galera Pentoshilor, *Călărețul Lunii,* deghizați în vâslaşi.

– Putem să-i ținem la galerele alea câțiva ani, să vedem cum le place? Zâmbi. Nu, sora mea ar fi înnebunită de durere să piardă asemenea oaspeți de preț. Informează-1 pe *Ser* Jacelyn. Pune mâna pe omul pe care l-au mituit şi explică-i ce onoare e să slujeşti ca frate al Rondului de Noapte. Şi postează oameni în jurul *Alergătorului Lunii* în caz că Redwynii găsesc un al doilea paznic care duce lipsă de barili.

– Cum doreşti. Un alt semn pe pergament. Omul tău, Timett, 1-a ucis pe fiul unui negustor de vinuri în seara asta, la un cuib de pariuri de pe Strada Argintului. L-a ucis fiindcă a trişat la pietre.

– A fost adevărat?

– O, fără îndoială.

– Atunci oamenii cinstiți ai oraşului îi datorează recunoştință lui Timett. Voi avea grijă să primească mulțumirile regelui.

Eunucul chicoti nervos şi mai făcu un semn.

- De asemenea, avem o invazie neaşteptată de oameni sfinți. Cometa a adus aici tot felul de preoți ciudați şi de profeți, s-ar părea. Cerşesc în cârciumi şi în prăvălii şi prevestesc pierzanie şi distrugere oricui se opreşte să-i asculte. Tyrion dădu din umeri.

- Suntem aproape de anul trei sute de la Debarcarea lui Aegon. Presupun că e de aşteptat. Lasă-i să vocifereze.

- Răspândesc teama, stăpâne.

- Credeam că asta e treaba ta. Varys îşi acoperi gura cu mâna.

- Eşti foarte crud să spui asta. O ultimă problemă. Lady Tanda a dat un mic dineu seara trecută. Am meniul şi lista invitaților, ca să le analizezi. Când s-a turnat vinul, Lord Gyles s-a ridicat să închine cupa în cinstea regelui, iar *Ser* Balon Swann a fost auzit spunând: *Vom avea nevoie de trei cupe pentru asta.* Mulți au râs....

Tyrion ridică o mână.

– Destul. *Ser* Balon a făcut o glumă. Nu mă interesează vorbele de pahar ale trădătorilor, *Ser* Varys.

– Eşti pe atât de înțelept pe cât eşti de blând, stăpâne. Pergamentul dispăru în mâneca eunucului. Avem amândoi multe de făcut. Te las acum.

Când eunucul plecă, Tyrion rămase multă vreme privind lumânarea şi întrebându-se cum va primi sora lui vestea despre demiterea lui Janos Slynt. Nu cu plăcere, la drept vorbind, dar nu vedea ce ar putea spera să facă Cersei altceva decât să trimită un protest amenințător Lordului Tywin de Harrenhal. Tyrion avea acum Rondul de Noapte, plus o sută cincizeci de membri ai clanurilor şi o forță sporită de mercenari recrutați de Bronn. Părea bine apărat.

Fără îndoială, Eddard Stark gândea la fel.

Fortăreața Roşie era întunecată şi liniştită când Tyrion părăsi Sala Mică. Bronn îl aştepta în sera sa.

- Slynt? întrebă el.

- Lordul Janos va pleca la Zid cu fluxul de dimineață. Varys vrea să mă facă să cred că l-am înlocuit pe unul dintre oamenii lui Joffrey cu unul de-al meu. Mai degrabă l-am înlocuit pe omul lui Degețel cu omul lui Varys, dar, fie.

- Ar fi bine să ştii, Timett a ucis un om...

- Varys mi-a spus. Mercenarul nu părea surprins.

– Nebunul şi-a imaginat că un chior ar fi mai uşor de înşelat. Timmer i-a țintuit încheietura de masă cu un pumnal şi i-a smuls beregata cu mâinile goale, Ştie cum să-şi încleşteze degetele...

– Scuteşte-mă de detaliile oribile, mi se întoarce stomacul pe dos, zise Tyrion. Cum merge cu recrutarea?

– Destul de bine. Trei oameni noi în seara asta.

– De unde ştii pe care să-i angajezi?

- Ii analizez. Ii chestionez, ca să aflu unde au luptat şi cât de bine mint. Bronn zâmbi. Şi pe urmă le dau ocazia să mă ucidă, ei fiind în aceeaşi situație.

– Ai ucis pe vreunul?

– Pe nici unul pe care l-am fi putut folosi.

– Şi dacă unul dintre ei te omoară?

- Va fi unul pe care ai vrea să-1 angajezi. Tyrion era puțin beat şi foarte obosit.

Spune-mi, Bronn, dacă ți-aş spune să ucizi un bebeluş..., o copilă, încă la pieptul mamei, ai face-o? Fără nici o întrebare?

- Fără nici o întrebare? Nu. Mercenarul îşi frecă degetul mare de degetul arătător. Aş întreba cât.

Şi de ce aş avea vreodată nevoie de al tău Allar Deem, Lord Slynt? gândi Tyrion. *Am o sută de oameni ai mei.* Ii venea să râdă, îi venea să plângă, dar mai presus de orice o dorea pe Shae.

AR YA

Drumul nu era nimic mai mult decât două şanţuri lăsate de roţi printre ierburi.

Partea bună era că, circulaţia fiind atât de redusă, nu va fi nimeni care să arate cu degetul în ce direcţie au apucat-o. Fluviul de oameni care inunda drumul regelui era acolo doar un firicel.

Partea rea era că drumul se unduia înainte şi înapoi, ca un şarpe, împletindu-se cu poteci şi mai mici şi părând uneori că dispare cu totul doar ca să reapară la jumătate de leghe mai departe, când îşi pierduseră cu totul speranţa. Arya ura acest drum. Relieful era destul de domol; dealuri line şi câmpuri terasate alternau cu fâneţe, păduri şi văi mici, năpădite de trestii, care aproape că încetineau cursul pâraielor. Chiar şi aşa, poteca era atât de îngustă şi de cotită, încât ajunseseră să se strecoare.

Căruţele erau cele care îi încetineau, cu mersul lor greoi, cu osiile trosnind sub povara încărcăturilor. De zeci de ori pe zi erau nevoiţi să se oprească pentru

a elibera o roată prinsă într-un şanţ sau să-şi întărească forţele pentru a urca o pantă mocirloasă. Intr-o zi, în mijlocul unui pâlc des de stejari, s-au întâlnit faţă în faţă cu trei oameni care duceau o grămadă de lemne de foc într-un car tras de un singur bou, fără ca nici unul dintre ei să poată trece. Nu era altceva de făcut decât să aştepte ca pădurarii să-şi dezlege boul, să-1 ducă printre copaci, să întoarcă invers carul, să înhame boul din nou şi să o ia înapoi pe unde veniseră. Boul era mai încet decât căruţele, aşa că în ziua aceea nu au ajuns aproape nicăieri.

Arya se uita mereu peste umăr, întrebându-se când îi vor prinde pelerinele aurii. Noaptea, se trezea la fiecare zgomot şi înhăţa mânerul Acului. Nu se opreau niciodată fără să pună santinele, dar Arya nu avea încredere în ele. Mai ales în băieţii orfani. Probabil că s-or fi descurcat pe aleile de la Debarcaderul Regelui, dar aici, în pustietate, erau pierduţi. Când se furişa tăcută ca o umbră, putea trece pe lângă ei ca să se spele la lumina stelelor, în apele pădurii, unde nu o vedea nimeni. In noaptea în care Lommy Mâini Verzi era de pază, s-a căţărat într-un stejar şi a mers din copac în copac până când a ajuns chiar deasupra capului lui, iar el nu a văzut nimic. Ar fi putut să-i sară în cap, dar ştia că ar fi ţipat şi ar fi trezit toată tabăra, iar Yoren ar fi putut să ridice din nou băţul la ea.

Lommy şi ceilalţi orfani îl tratau acum cu toţii pe Taur ca pe o persoană deosebită, pentru că regina îi voia capul, deşi el nu recunoştea nimic.

- Nu i-am făcut niciodată ceva reginei, spunea el furios. Mi-am făcut treaba, atâta tot. Toata ziua numai cleşti şi foaie; i-am făcut toate poftele. Trebuia să fiu armurier şi, într-o zi, Maester Mott îmi zice că trebuie să mă înrolez în Rondul de Noapte, asta e tot ce ştiu.

Apoi Taurul se ducea să-şi lustruiască atent coiful. Era un coif frumos, rotunjit şi curbat, cu o vizieră îngustă şi două coarne mari de metal. Arya îl privea cum lustruieşte metalul cu pânză uleiată, făcându-1 să strălucească atât de tare încât în oţelul lui se oglindea focul. Cu toate astea, nu şi-1 punea niciodată pe cap.

– Pun rămăşag că e bastardul acelui trădător, spuse Lommy într-o seară cu glas scăzut, ca Gendry să nu audă. Lordul Lup, cel pe care l-au tăiat pe treptele Templului lui Baelor.

– Nu este, afirmă Arya.

Tatăl meu a avut un sigur bastard, şi acela este Jon. Se îndepărtă iute în pădure. Nu-şi dorea nimic altceva decât să pună şaua pe cal şi să plece acasă. Era o iapă bună, un cal roib cu un smoc alb pe frunte. Iar Arya fusese mereu o bună călăreaţă. Ar fi putut să plece la galop şi să nu-i mai vadă niciodată pe nici unul, dacă ar fi vrut. Doar că atunci n-ar mai fi avut pe nimeni care să meargă în recunoaştere în faţa ei, să vegheze în spate, sau să stea de pază când ar dormi, iar când mantiile aurii ar prinde-o, ar fi singură. Era mai în siguranţă dacă rămânea cu Yoren şi cu ceilalţi.

- Nu suntem departe de Ochiul Zeilor, spuse fratele în negru într-o dimineaţă. Drumul Regelui nu e sigur până ce nu trecem de Trident. Aşa că vom ocoli lacul de-a lungul ţărmului vestic; acolo nu ne vor căuta. In următorul loc unde urmele se încrucişau, întoarse căruţele către apus.

Aici, câmpul făcea loc pădurii, satele şi cetăţile erau mai mici şi mai îndepărtate, dealurile mai înalte şi văile mai adânci. Era din ce în ce mai greu de ajuns la mâncare. In oraş, Yoren încărcase căruţele cu peşte sărat, posmagi, untură, napi, saci cu fasole şi cu orz şi roţi de brânză galbenă, dar mâncaseră totul, până la ultima bucăţică. Obligaţi fiind să trăiască din roadele pământului, Yoren ceru ajutorul lui Koss şi Kurz, care fuseseră prinşi ca braconieri. Ii trimitea în pădure înaintea coloanei şi seara se întorceau cu un cerb atârnat între ei pe un ţăruş sau cu câteva prepeliţe legate la brâu. Băieţii mai tineri erau trimişi să culeagă mure de-a lungul drumului sau să sară peste garduri, pentru a umple cu mere câte un sac, dacă se întâmpla să dea peste o livadă.

Arya era o căţărătoare pricepută şi o culegătoare rapidă, şi îi plăcea să meargă singură. Intr-o zi, întâlni un iepure, din pură întâmplare. Era maroniu şi gras, cu urechi lungi şi nările fremătând. Iepurii fug mai repede decât pisicile, dar nu se pot căţăra în copaci nici pe jumătate atât de bine. Il plesni cu băţul şi îl înşfacă de urechi, iar Yoren îl înăbuşi cu nişte ciuperci şi ceapă sălbatică. Arya primi un picior întreg, de vreme ce era iepurele prins de ea. Il împărţi cu Gendry.

Ceilalți primiră câte o lingură de tocană, chiar şi cei în cătuşe. Jaqen H'ghar îi mulțumi politicos pentru tratație, iar Muşcătorul îşi linse unsoarea de pe degetele murdare cu o privire extatică, însă Rorge, cel fără nas, doar râse şi spuse:

- Avem acum un vânător. Cap Bubos. Cap Bubos, Ucigaşul de Iepuri.

In preajma cetății numite Mărăcinişul Alb, câțiva lucrători la câmp îi înconjurată cerându-le bani în schimbul ştiuleților pe care îi luaseră. Yoren le privi secerile şi le azvârli câteva monede de aramă.

– A fost o vreme când un bărbat în negru era ospătat de la Dorne la Winterfell, şi până şi lorzii de seamă considerau că e o onoare să-1 găzduiască sub acoperişul lor, spuse el cu amărăciune. Acum nişte lacomi ca voi vor bani grei pentru o muşcătură din-tr-un măr viermănos. Scuipă.

– E porumb dulce, mai mult decât merită o cioară bătrână ca tine, răspunse unul dintre ei cu asprime. Ieşi chiar acum de pe câmpul nostru şi ia-i cu tine şi pe netrebnicii şi cuțitarii ăştia, altfel vă voi trage pe toți în țeapă, în lanul de porumb, să speriați celelalte ciori.

Au fript porumbul dulce în pleavă în seara aceea, întorcând ştiuleții cu bețe lungi, despicate, şi l-au mâncat fierbinte, direct de pe cocean. Lui Arya i se păru că are un gust minunat, dar Yoren era prea nervos ca să mănânce. Parcă avea un nor deasupra capului, negru şi zdrențuit, ca mantia pe care o purta. Se plimba de colo-colo agitat, bombănind de unul singur.

In ziua următoare, Koss veni în goană să-1 anunțe despre existența unei tabere, ceva mai în față.

– Treizeci sau patruzeci de oameni, cu zale şi coifuri, spuse el. Unii dintre ei sunt grav răniți, iar unul cred că e pe moarte după cum geme. Cu toată larma pe care o făcea, am ajuns chiar lângă ei. Au sulițe şi scuturi, dar un singur cal, şi ăla şchiop. Am impresia că sunt acolo de ceva vreme, după cum pute locul.

– Ai văzut vreo flamură?

– Pisica sălbatică tărcată cu şase picioare, galbenă cu negru, pe un fond de culoarea noroiului.

Yoren împături o frunză acrişoară, o vârî în gură şi o mestecă.

- Nu-mi dau seama, recunoscu el. Pot fi de o parte, pot fi de alta. Dacă sunt atât de grav răniți, s-ar putea să ne ia caii, indiferent cine sunt. S-ar putea să ia mai mult de-atât. Cred că o să-i ocolim.

Au ocolit leghe în şir şi le-a luat cel puțin două zile, dar bătrânul zicea că merită.

- Veți sta destul la Zid. Tot restul vieții, cel mai probabil. Mie mi se pare că nu e nici o grabă să ajungem acolo.

Când se îndreptară din nou către nord, Arya văzu din ce în ce mai mulți oameni păzindu-şi câmpurile. Adesea stăteau în linişte la marginea drumului, aruncând priviri reci oricărui trecător. Prin alte părți patrulau călare, trasându-şi liniile gardurilor cu topoare agățate la şei. Intr-un singur loc zări un om cocoțat într-un pom uscat, cu un arc în mână şi o tolbă cu săgeți atârnată de creanga de sub el. In momentul în

care îi observă, puse o săgeată în arc şi nu îşi dezlipi privirea de la ei până ce nu dispăru şi ultima căruţă. In tot acest timp, Yoren 1-a ocărat:

- El şi copacul lui, să vedem cât o să-i placă acolo când vor veni Ceilalţi să-1 ia. Atunci va striga după Rondul de Noapte, asta va face.

O zi mai târziu, Dobber observă o sclipire roşie pe cerul nopţii.

- Sau drumul acesta a mers şi apoi s-a întors, sau soarele apune la miazănoapte.

Yoren se urcă pe o movilă să vadă mai bine.

- Foc, anunţă el. îşi linse un deget şi îl ridică în aer. Vântul ar trebui să-1 ducă în direcţia opusă. Totuşi, trebuie vegheat.

Şi într-adevăr au vegheat. Pe măsură ce lumea se întuneca, focul părea să devină tot mai strălucitor, până ce arăta de parcă nordul întreg era în flăcări. Din când în când, simţeau miros de fum, deşi vântul era liniştit şi flăcările nu se apropiau. In zori, focul era stins, dar nici unul dintre ei nu dormise prea bine în noaptea aceea.

Era amiază când ajunseră în locul în care fusese satul. Câmpurile erau pustiuri carbonizate, leghe întregi de jur-împrejur, casele, coji înnegrite. Scheletele animalelor arse şi măcelărite împânzeau pământul, sub păturii vii de ciori care se ridicau, croncănind cu furie când erau deranjate. Fumul se răspândea încă din interiorul cetăţii. De departe, palisadele sale de lemn păreau solide, dar nu se dovediseră destul de puternice.

Călare pe iapa sa, în fața căruțelor, Arya văzu trupuri carbonizate împlântate în țăruşi ascuțiți, pe metereze, cu mâinile trase în fața ochilor de parcă ar fi vrut să alunge flăcările care îi mistuiseră. Yoren anunță un popas când se aflau încă la o oarecare distanță şi îi spuse lui Arya şi celorlalți să aibă grijă de căruțe cât timp el, Murch şi Cutjack mergeau înainte pe jos. Când trecură printr-o poartă spartă, un stol de corbi se ridică dintre ziduri, iar corbii închişi în coliviile din căruțele lor începură să-i strige cu croncănituri şi țipete ascuțite.

– Ar trebui să intrăm după ei? îl întrebă Arya pe Gendry, când Yoren şi ceilalți erau plecați de o bună bucată de vreme.

– Yoren a spus să aşteptăm. Glasul lui Gendry suna înfundat. Când Arya se întoarse să privească, observă că avea coiful pe cap, strălucind, cu coarnele curbate, imense.

Când, în cele din urmă, veniră înapoi, Yoren avea o fetiță în brațe, iar Murch şi Cutjack duceau o femeie pe o targa făcută dintr-o cuvertură veche, sfâşiată. Fata nu avea mai mult de doi ani şi plângea tot timpul, un sunet scâncit, ca şi cum ar fi avut ceva în gât. Fie că nu ştia încă să vorbească, fie că uitase. Brațul drept al femeii se termina la cot, cu un ciot plin de sânge, iar ochii ficşi păreau să nu vadă nimic. Vorbea, dar spunea un singur lucru. „Vă rog", striga iar şi iar. „Vă rog, vă rog." Lui Rorge i se părea amuzant. Râdea, pufnind prin gaura de pe față, acolo unde ar fi trebuit să fie nasul, iar Muşcătorul începu să râdă şi el, până ce Murch îi înjură şi le spuse să tacă.

Yoren îi puse să găsească un loc pentru femeie în spatele căruței.

– Şi mişcați-vă repede, zise el. Când vine noaptea, aici vor fi lupi, poate şi mai rău.

– Mi-e frică, murmură Plăcintă Fierbinte când văzu femeia cu un singur braț târâtă în căruță.

- Şi mie, mărturisi Arya. O strânse de umăr:

- N-am omorât niciodată un băiat în bătaie, Arry. Doar am vândut plăcintele mamei, atâta tot.

Arya se îndepărtă de căruță, atât cât îndrăznea, ca să nu fie nevoită să o audă pe fată plângând sau să o asculte pe mama ei şoptind: „Vă rog." îşi aminti o poveste spusă cândva de Bătrâna Nan, despre un bărbat închis într-un castel întunecat, de nişte uriaşi răi. Era foarte curajos şi deştept şi îi păcălise pe uriaşi, şi scăpase..., dar îndată ce ajunse afară din castel, l-au luat Ceilalți şi i-au băut sângele roşu, fierbinte. Acum ştia cum trebuie să se fi simțit.

Femeia cu un singur braț muri pe înserat. Gen-dry şi Cutjack îi săpară un mormânt pe coama unui deal, sub o salcie plângătoare. Când vântul bătea, Arya avea impresia că aude lungile crengi şoptind: „Vă rog. Vă rog. Vă rog." I se ridică părul pe ceafă şi se îndepărtă, aproape fugind, de lângă mormânt.

- In seara asta nu facem nici un foc, le spuse Yoren. Cina consta într-o mână de ridichi găsite de Koss, o cană de fasole uscată şi apă dintr-un pârâu din apropiere. Apa avea un gust ciudat, iar Lommy le spuse că era gustul cadavrelor în putrefacție aflate undeva, în susul râului. Plăcintă Fierbinte l-ar fi pocnit dacă nu i-ar fi despărțit Reysen.

Arya bău prea multă apă, doar ca să-şi umple stomacul cu ceva. Nu şi-ar fi imaginat că va putea dormi, dar cumva a reuşit. Când se trezi, era întuneric beznă şi vezica îi era pe cale să explodeze. Peste tot în jurul ei se îngrămădeau oameni adormiți, înveliți cu pături şi mantii. Arya găsi Acul, se ridică, ascultă. Auzi paşii uşori ai santinelei, oameni răsu-cindu-se în somnul lor agitat, sforăiturile hârâitoare ale lui Rorge şi sâsâitul ciudat pe care îl scotea Muşcătorul în somn. Dinspre o altă căruță venea scâr-țâitul ritmic al oțelului pe piatră, din locul unde stătea Yoren, mestecând o frunză acrişoară şi ascuțindu-şi tăişul pumnalului.

Plăcintă Fierbinte era unul dintre băieții de pază.

- Unde te duci? întrebă când o văzu pe Arya în-dreptându-se către copaci.

Arya făcu un semn vag cu mâna către pădure.

– Ba nu te duci, zise Plăcintă Fierbinte. Devenise mai îndrăzneț acum, că avea sabia la brâu, chiar dacă era doar o sabie scurtă, iar el o mânuia ca pe un topor. Bătrânul a spus ca în seara asta toată lumea să stea pe-aproape.

– Trebuie să mă uşurez, explică Arya.

– Ei bine, foloseşte pomul de colo. Arătă cu degetul. Nu ştii ce e acolo, Arry. Mai înainte am auzit lupi.

Lui Yoren nu i-ar plăcea dacă s-ar certa cu el.

A

încercă să pară speriată.

– Lupi? Vorbeşti serios?

– Am auzit, o asigură el.

– Nu cred că trebuie să mă duc, până la urmă. Se întoarse la pătura ei şi se prefăcu adormită până ce auzi paşii lui Plăcintă Fierbinte îndepărtându-se. Apoi se rostogoli pe o parte şi se furişă în pădure, prin cealaltă parte a taberei, tăcută ca o umbră. Erau şi aici santinele, dar Arya le ocoli cu uşurință. Doar ca să se asigure, se duse de două ori mai departe decât de obicei. Când fu convinsă că nu era nimeni prin apropiere, îşi dădu jos pantalonii şi se lăsă pe vine, să-şi facă treaba.

Tocmai urina, cu hainele în jurul gleznelor, când auzi foşnete pe sub copaci. ***Plăcintă Fierbinte,*** gândi în panică, ***m-a urmărit.*** Apoi văzu ochii licărind dinspre pădure, strălucind de oglindirea lunii. Stomacul i se strânse şi întinse mâna după sabie, fără să-i pese dacă se uda toată, numărând ochii: doi, patru, opt, doisprezece, o haită întreagă...

Unul dintre ei se apropie cu pas uşor dinspre copaci. O fixă cu privirea şi îşi dezgoli colții, iar Arya nu se mai putu gândi decât la cât de proastă a fost şi cum va jubila Plăcintă Fierbinte când îi vor găsi trupul pe jumătate devorat, în dimineața următoare. Dar lupul se întoarse şi o luă la goană înapoi în întuneric şi la fel de repede ochii dispărură. Tremurând, se şterse, îşi legă pantalonii şi se întoarse la tabără şi la Yoren, urmărind sunetul hârşâit ce venea din depărtare. Arya se cațără în căruță, lângă el, cutremurată.

– Lupi, şopti ea cu glas răguşit. In pădure.

– Da. Trebuie să fie.

– M-au speriat.

– Chiar aşa? Scuipă. Eu am impresia că neamul tău ținea la lupi.

– Nymeria era un lup străvechi. Arya îşi strânse mâinile la piept. Asta e altceva. Oricum, ea s-a dus. Jory şi cu mine am aruncat cu pietre în ea până când a fugit, altfel regina ar fi omorât-o. O întrista să vorbească despre asta. Pariez că, dacă ar fi fost în oraş, nu ar fi permis să i se taie capul lui tata.

– Băieții orfani nu au tați, spuse Yoren, sau ai uitat? Saliva îi era roşie de la frunza acrişoară, aşa că arăta de parcă gura i-ar fi sângerat. Singurii lupi de care trebuie să ne temem sunt cei îmbrăcați în piele de om, precum cei care au distrus satul ăla.

– Mi-aş dori să fiu acasă, spuse ea cu tristețe, încerca din răsputeri să fie curajoasă, să fie fioroasă ca o lupoaică, dar uneori se simțea doar ca o fetiță.

Fratele în negru desfăcu o frunză acrişoară din balotul aflat în căruță şi şi-o îndesă în gură.

– Poate că ar fi trebuit să te las unde te-am găsit, băiete. Pe toți. In oraş e mai sigur, mi se pare.

– Nu-mi pasă. Vreau să mă duc acasă.

– Aduc oameni la Zid de aproape treizeci de ani. Pe buzele lui Yoren străluci saliva, ca nişte bulbuci de sânge. In tot acest timp, am pierdut doar trei. Un bătrân a murit de febră, un băiat din oraş a fost muşcat de şarpe când se uşura şi un nebun a încercat să mă omoare în somn şi s-a ales cu un zâmbet roşu pentru deranj. îşi trecu pumnalul în dreptul gâtului, arătându-i. Trei în treizeci de ani. Scuipă vechea frunză acrişoară. Acum o corabie ar fi fost un lucru mai înțelept. Nici o şansă să mai găsim oameni pe drum, dar... Un bărbat isteț s-ar

fi dus cu corabia, dar eu... Treizeci de ani am mers pe acest drum al regelui. îşi vârî pumnalul în teacă. Du-te la culcare, băiete. Mă auzi?

Ea încercase. Totuşi, cum stătea sub pătura ei subțire, auzea lupii urlând... şi un alt sunet, mai slab, doar o şoaptă în vânt, care ar fi putut să fie un țipăt.

DAVOS

Aerul dimineții era negru de fumul zeilor arzând.

Ardeau cu toții acum, Fecioară şi Mamă, Războinic şi Fierar, Babornița cu ochii ei sidefii şi Tatăl cu barba poleită cu aur, chiar şi Străinul, cioplit să pară mai mult animal decât om. Lemnul vechi, uscat, şi nenumăratele straturi de vopsea şi de lac ardeau cu o lumină sălbatică, nesățioasă. Căldura se ridica sclipind prin aerul rece. In spate, garguiele şi dragonii de piatră de pe zidurile castelului se vedeau ca prin ceață, de parcă Davos le-ar fi văzut printr-un văl de lacrimi. ***Sau ca şi cum bestiile ar fi tremurat, s-ar fi agitat...***

– Un lucru rău, declară Allard, deşi cel puțin avusese bunul-simț să vorbească cu glas scăzut. Dalie mormăi aprobator.

– Linişte, spuse Davos. Nu uitați unde vă aflați. Fiii lui erau buni, dar tineri, iar Allard, în special, era pripit. ***Dacă aş fi rămas contrabandist, Allard ar fi sfârşit pe Zid, Stannis l-a cruțat de un asemenea final, încă un lucru pentru care-i sunt dator...***

–

Sute de oameni veniseră la porțile castelului să vadă cum ardeau Cei Șapte. Aerul mirosea urât. Chiar şi soldaților le venea greu să nu se simtă stânjeniți în fața unui asemenea afront adus zeilor pe care mulți dintre ei îi veneraseră toată viața.

Femeia roşie dădu ocol focului de trei ori, rugân-du-se o dată în limba Asshai, o dată în Valyriana cultă şi o dată în Limba Comună. Davos o înțelese doar pe ultima.

- R'hllor, vino în întunericul nostru, strigă ea. Stăpân al Luminii, îți oferim aceşti zei falşi, aceşti şapte zei care sunt unul singur, duşmanul. Ia-1 şi re-varsă-ți lumina asupra noastră, căci noaptea e întunecată şi plină de spaime.

Regina Selyse repetă vorbele. Lângă ea, Stannis privea impasibil, cu maxilarul tare ca o stâncă sub umbra neagră-albăstruie a bărbii sale compacte. îşi pusese straie mai bogate decât îi era obiceiul, ca pentru sept.

Septul de la Piatra Dragonului se aflase acolo unde Aegon Cuceritorul îngenunchease ca să se roage în noaptea dinaintea plecării. Asta nu-1 salvase de oamenii reginei. Răsturnaseră altarele, dăduseră jos statuile şi spărseseră vitraliile cu ciocanele de război. Septo-nul Barre nu putuse decât să-i blesteme, dar ***Ser*** Hubard Rambton îşi dusese cei trei fii la sept, să-şi apere zeii. Rambtonii omorâseră patru oameni ai reginei înainte ca ceilalți să-i distrugă. Pe urmă, Gun-cer Sunglass, cel mai blând şi mai pios dintre lorzi, i-a spus lui Stannis că nu mai poate să-i satisfacă

pretențiile. Acum împărțea o celulă sufocantă cu septonul şi cu cei doi fii ai lui ***Ser*** Hubard care su-pravieţuiseră. Ceilalţi lorzi prinseseră repede lecţia.

Zeii nu însemnaseră niciodată prea mult pentru Davos contrabandistul, deşi, ca mulţi dintre ceilalţi, fusese văzut aducând ofrande Războinicului înainte de luptă, Fierarului atunci când lansa o corabie la apă şi Mamei, ori de câte ori soţia sa rămânea însărcinată. I se făcu rău privindu-i cum ard, şi nu doar din cauza fumului.

Maester Cressen ar fi împiedicat asta. Bătrânul îl provocase pe Stăpânul Luminii şi fusese doborât de impietatea sa, sau cel puţin aşa spuneau clevetitorii. Davos ştia adevărul. Il văzuse pe maester strecurând ceva în cupa cu vin. ***Otravă. Ce altceva ar fi putut să fie? A băut o cupă a morţii ca să-l elibereze pe Stannis de Melisandre, dar cumva zeul ei a apărat-o.*** Ar fi ucis-o bucuros pe femeia roşie pentru asta, deşi ce şansă ar fi avut el acolo unde Maesterul Citadelei dăduse greş? Era doar un contrabandist ridicat în rang, Davos de la Fundătura Puricilor, Regele Ceapă.

Zeii arzând răspândeau o lumină frumoasă, înveşmântaţi în straiele lor de flăcări în nuanţe schimbătoare, roşii, portocalii şi galbene. Septonul Barre îi spusese cândva lui Davos cum au fost cioplіţi din catargele corăbiilor care i-au adus din Valyria pe primii Targaryeni. De-a lungul secolelor, au fost vopsiţi şi revopsiţi, poleiţi cu aur, cu argint şi împodobiţi cu nestemate.

- Frumuseţea lor îi va face să fie şi mai mult pe placul lui R'hllor, spusese Melisandre când i-a cerut lui Stannis să-i arunce pe jos şi să-i târască afară, la porţile castelului.

Fecioara zăcea de-a curmezişul Războinicului, cu braţele larg deschise, de parcă ar fi vrut să-1 îmbrăţişeze. Mama părea aproape prea cutremurată în timp ce flăcările se apropiau, atingându-i obrazul. In inimă îi fusese înfiptă o sabie lungă şi mâna-i de piele era cuprinsă de flăcări. Tatăl era dedesubt, primul căzut. Davos privea mâna Străinului zvârcolindu-se şi în-colăcindu-se, în timp ce degetele i se înnegreau şi cădeau unul câte unul, micşorate de dogoarea mangalului. In apropiere, Lordul Celtigar fu cuprins de o tuse rebelă şi îşi acoperi faţa ridată cu o bucată de pânză brodată cu crabi roşii. Myrenii erau puşi pe glume, bucurându-se de căldura focului, dar tânărul Lord Bar Emmon se făcuse cenuşiu la faţă, iar Lord Velaryon se uita mai mult la rege decât la flăcări.

Davos ar fi dat orice să ştie la ce se gândea acesta, dar un om ca Velaryon nu i s-ar fi confesat niciodată. Lordul Mareelor era din sângele vechii Valyrii, iar Casa lui oferise de trei ori soţii pentru prinţii Targa-ryeni. Davos Seaworth duhnea a peşte şi a ceapă. Se purta la fel şi cu ceilalţi lorzi. Nu putea avea încredere în nici unul dintre ei, şi nici ei nu l-ar include în vreunul dintre consiliile lor secrete. Ii dispreţuiau şi fiii, în egală măsură. ***Nepoţii mei vor lua parte la tur-niruri alături de ai lor şi, într-o zi, poate că sângele lor se va uni cu al meu. Cu timpul, mica mea corabie neagră va zbura la fel de sus precum calul de mare al lui Velaryon sau ca crabii roşii ai lui Celtigar.***

Asta dacă ajungea Stannis pe tron. Dar dacă pierdea...

Tot ceea ce sunt îi datorez lui. Stannis îl ridicase la rangul de cavaler. Ii oferise un loc de cinste la masa lui şi o galeră de război cu care să călătorească pe mare în locul micii sale corăbii de contrabandist. Dale şi Allard erau şi ei căpitani de galere. Maric era cârmaci pe ***Furia.*** Matthos slujea sub comanda tatălui său pe ***Betha Neagră,*** iar regele îl luase pe Devan ca scutier regal. Intr-o bună zi va deveni cavaler, la fel şi cei doi flăcăi. Marya era stăpâna unei mici fortăreţe de la Capul Mâniei, şi avea servitori care îi spuneau ***stăpână,*** iar Davos putea vâna căprioare roşii în propriile sale păduri. Toate acestea le avea datorită lui Stannis Baratheon, cu preţul câtorva falange. ***A fost drept ceea ce mi-a făcut. Am nesocotit legile regelui toată viaţa. El mi-a câştigat loialitatea.*** Davos atinse mica pungă care-i atârna la gât de o curea de piele. Degetele erau norocul lui şi acum avea nevoie de noroc. ***Ca noi toţi, ca Lordul Stannis mai mult decât oricine.***

Flăcări palide colorau cerul cenuşiu. Un fum negru se ridica, răsucindu-se şi unduindu-se. Când vântul îl împinse către ei, oamenii începură să clipească, să lăcrimeze şi să se frece

la ochi. Allard întoarse capul, tuşind şi blestemând. ***O fărâmă din cele ce vor veni,*** gândi Davos. Mulți şi multe vor mai arde înainte ca acest război să ia sfârşit.

Melisandre era înveşmântată din cap până-n picioare în satin roşu şi catifea sângerie, cu ochii roşii ca rubinul imens strălucindu-i la gât, de parcă ar fi fost şi el în flăcări.

- In cărțile vechi ale Asshailor stă scris că va veni o zi, după o vară lungă, când stelele vor sângera şi răsuflarea rece a întunericului va cădea grea asupra lumii. In acest ceas de teroare, un războinic va scoate din foc o sabie arzând. Acea sabie va fi Aducătoarea Luminii, Sabia Roşie a Eroilor, iar cel care o va lua va fi Azor Ahai reîntors şi întunericul va pieri din fața lui. Ridică glasul şi vorbele ei străbătură întreaga adunare. ***Azor Ahai, iubit de R'hllor! Războinic al Luminii, Fiu al Focului! Apropie-te, sabia ta te aşteaptă!Apropie-te şi prinde-o în mână!***

Stannis Baratheon înainta ca un soldat intrând în luptă. Scutierii se apropiară pentru a-1 însoți. Davos privi cum fiul său, Devan, trage o mânuşă lungă, căptuşită, pe mâna dreaptă a regelui. Băiatul purta o jiletcă de culoarea untului, cu o inimă dogoritoare cusută pe piept. Bryen Farring era îmbrăcat asemănător şi tocmai lega o capă rigidă de piele în jurul gâtului înălțimii Sale. In spate, Davos auzi zornăitul uşor al unor clopoței.

- Sub mare fumul se ridică în bulbuci, iar flăcările ard verzi, albastre şi negre, cânta pe undeva Chip Peticit. Ştiu, eu ştiu, oh, oh, oh.

Regele se năpusti în foc cu dinții încleştați, ținând mantia de piele în fața lui, ca să-1 apere de flăcări. Se duse direct la Mamă, înhăță sabia cu mâna înmănuşată şi o smulse, dintr-o singură zvâcnire, din lemnul arzând. Pe urmă începu să se retragă, cu sabia ridicată, cu flăcări verzi, de jad, răsucindu-se în jurul oțelului sângeriu. Străjerii alergară să scuture tăciunii care atârnau de veşmintele regelui.

- O ***sabie de foc!*** strigă Regina Selyse.

Ser Axell Florent şi ceilalți oameni ai ei o urmară:

- O sabie de foc! Arde! Arde! O sabie de foc! Melisandre îşi ridică mâinile deasupra capului.

- Priviți! Ni s-a promis un semn, iar acum semnul a fost văzut! Priviți Aducătorul Luminii! Azor Ahai a venit din nou! Să-i urăm bun venit Războinicului Luminii! Să-i urăm bun venit Fiului Focului!

Un val de strigăte dădu răspunsul chiar când mănuşa lui Stannis începu să ardă mocnit. înjurând, regele înfipse vârful sabiei în pământul umed şi stinse flăcările cu piciorul.

- Stăpâne, revarsă lumina ta asupra noastră! strigă Melisandre.
- Căci noaptea e întunecată şi plină de spaime, răspunseră Selyse şi oamenii reginei.

Ar trebui să rostesc şi eu cuvintele? se întrebă Davos. ***Ii datorez lui Stannis atât de mult? Acest zeu fioros este cu adevărat zeul lui?***'Degetele sale scurtate se crispară.

Stannis îşi scoase mănuşa şi o lăsă să cadă pe pământ. Zeii de pe rug abia mai puteau fi recunoscuți. Capul Fierarului căzu, stârnind un nor de cenuşă şi tăciuni. Melisandre cânta în limba lui Asshai, cu glasul ridicându-se şi coborând, ca fluxul şi refluxul mării, înfiptă în pământ, Aducătoarea Luminii continua să strălucească îmbujorată, dar flăcările care persistau în jurul sabiei se micşorau şi piereau.

Când cântecul luă sfârşit, din zei mai rămăsese doar cenuşa, iar răbdarea regelui era pe sfârşite. O luă pe regină de cot şi o conduse înapoi la Piatra Dragonului, lăsând Aducătoarea de Lumină acolo unde era. Femeia roşie mai zăbovi o clipă să privească, în timp ce Davos îngenunche alături de Bryen Farring şi înveli sabia arsă şi înnegrită în mantia de piele. ***Sabia Roşie a Eroilor arată în ultimul hal,*** gândi Davos.

Câțiva lorzi mai rămaseră să discute, cu glasuri scăzute, în cealaltă parte a focului. Tăcură când au observat că Davos îi priveşte. ***Dacă Stannis ar cădea, m-ar doborî într-o clipă.*** Nici el nu era mulțumit de vreunul dintre oamenii reginei, acel grup de cavaleri ambițioşi şi lorzi mărunți care se încredințaseră acestui Stăpân al Luminii, intrând astfel în grațiile şi sub ocrotirea Doamnei - ***ba nu, ale Reginei, ai uitat?*** - Selyse.

Când Melisandre şi scutierii se depărtară cu preţioasa sabie, focul începuse deja să se micşoreze. Davos şi fiii lui se alăturată mulţimii care îşi croia drum în jos, către ţărm şi către corăbiile care aşteptau.

– Devan s-a descurcat bine, spuse Davos pe drum.

– A dus mănuşa fără s-o scape, da, zise Dale. Allard încuviinţă.

- Semnul acela de pe jiletca lui Devan, inima dogoritoare, ce era? Blazonul Baratheonilor este cerbul încoronat.

- Un lord poate să aleagă mai mult de un blazon, spuse Davos.

Dale zâmbi.

- O corabie neagră ***şi*** o ceapă, tată? Allard lovi cu piciorul o piatră.

– Ceilalţi ne iau ceapa... ***şi*** acea inimă aprinsă. A fost cu totul greşit să-i ardă pe Cei Şapte.

– De când ai devenit atât de credincios? întrebă Davos. Ce ştie fiul unui contrabandist despre faptele zeilor?

– Eu sunt fiul unui cavaler, tată. Dacă tu nu-ţi aminteşti, de ce ar face-o ei?

– Fiul unui cavaler, dar nu un cavaler, zise Davos. Şi nici nu vei fi vreodată, dacă te amesteci în treburi care nu te privesc. Stannis este regele tău, nu e treaba noastră să ne îndoim în privinţa lui. Noi navigam cu aceste corăbii şi îi îndeplinim porunca. Asta e tot.

– Cât despre asta, tată, răspunse Dale, îmi displac aceste butoaie pe apă pe care mi le-au dat în schimbul ***Maniei.*** Lemn de pin verde. Apa îl va strica la primul drum, oricât de scurt ar fi.

– Şi eu am primit una la fel pentru ***Lady Marya,*** zise Allard. Oamenii reginei au pretins tot lemnul uscat.

- Voi vorbi cu regele despre asta, promise Davos. Era mai bine să vină de la el decât de la Allard.

Fiii lui erau luptători pricepuţi şi navigatori încă şi mai iscusiţi, dar nu ştiau cum să le vorbească lorzilor. ***S-au născut fără rang, întocmai ca mine, dar nu le place să li se reamintească asta. Când se uită la stindardul nostru, nu văd decât o corabie mare, neagra, zburând în bătaia vântului. Ceapa o trec cu vederea.***

Portul era mai înţesat de oameni decât îl văzuse vreodată Davos. Fiecare doc era plin de marinari care încărcau provizii şi în fiecare han soldaţii jucau zaruri, beau sau căutau târfe... O căutare zadarnică, fiindcă Stannis nu îngăduia nici una pe această insulă. Ţărmul era mărginit de corăbii, galere de război, vase de pescuit, galioane robuste şi corăbii de negoţ burduhănoase. Cele mai bune locuri de ancorat fuseseră ocupate de vasele cele mari: vasul amiral al lui Stannis, ***Furia,*** se înălţa între ***Lordul Steffon*** şi ***Cerbul Mării,*** vasul cu chilă argintie al Lordului Velaryion, ***Mândria din Driftmark,*** şi cele trei surori ale sale, apoi ***Cleştele Roşu,*** corabia împodobită a Lordului Celtigar, şi greoaia corabie ***Peştele Spadă,*** cu prora ei lungă de fier. Ancorată în larg, plutea imensa corabie ***Valy-riana*** a lui Salldhor Saan, printre chilele dungate ale altor două duzini de galere Lyseniene mai mici.

Un mic han ponosit se afla la capătul cheiului de piatră unde ***Betha Neagră, Mânia*** şi ***Lady Marya*** îm-părţeau locul cu o jumătate de duzină de alte galere de o sută de vâslaşi sau mai puţin. Lui Davos îi era sete. Se despărţi de fiii săi şi îşi îndreptă paşii către han. In faţă era aşezat un gargui înalt până la brâu, atât de ros de ploaie şi de sare încât trăsăturile sale erau şterse cu totul. Totuşi, era un vechi prieten al lui Davos. Bătu uşor cu palma capul de piatră în timp ce intra.

- Noroc, murmură el.

In partea opusă a gălăgioasei săli comune, Sallad-hor Saan mânca struguri dintr-un bol de lemn. Când îl observă pe Davos, îi făcu semn să se apropie.

- Cavalere, vino şi stai cu mine la masă. Mănâncă un strugure. Mănâncă doi. Sunt nemaipomenit de dulci.

Lysenianul era un om lipicios, zâmbitor, a cărui extravaganţă era proverbială pe ambele maluri ale mării înguste. Astăzi purta o sclipitoare haină de argint, cu mâneci largi

atât de lungi, încât capetele lor bălteau pe podea. Nasturii erau maimuțe sculptate din jad, iar deasupra buclelor sale rare, albe, era cocoțată o caschetă colorată într-un verde viu şi împodobită cu un evantai din pene de cocoş.

Davos îşi croi drum printre mese către un scaun, înainte de a deveni cavaler, adusese adesea marfă de la Selladhor Saan. Lysenianul era şi el un contrabandist, după cum era negustor, bancher, pirat notoriu şi pretins Prinț al Mării înguste. ***Când un pirat se îmbogăţeşte destul, îl fac prinț.*** Davos fusese cel care călătorise la Lys să-1 recruteze pe bătrânul şnapan pentru cauza lui Stannis.

– N-ai văzut zeii arzând, domnul meu? întrebă el.

– Preoții roşii au un templu mare la Lys. Ard mereu una şi alta, invocându-şi zeul, R'hllor. Mă plictisesc cu focurile lor. E de sperat că în curând îl vor plictisi şi pe Regele Stannis. Părea total nepreocupat de faptul că l-ar putea auzi cineva, îşi mânca strugurii şi lăsa să i se prelingă sâmburii pe buză, dându-le un bobârnac cu degetul. ***Pasărea cu o mie de culori*** a venit ieri, bunule domn. Nu e un vas de război, nu, ci un vas de negoț şi a trecut pe la Debarcaderul Regelui. Eşti sigur că nu vrei un strugure? Copiilor li se face foame în oraş, aşa se spune. Bălăngăni strugurele în fața lui Davos şi zâmbi.

- De o bere am nevoie, şi de veşti.

- Oamenii din Westeros sunt mereu grăbiți, se plânse Sallador Saan. La ce bun, te întreb? Cel care se grăbeşte în viață se grăbeşte către mormânt. Râgâi. Lordul de la Casterly Rock a trimis un pitic să aibă grijă de Debarcaderul Regelui. Poate că speră că fața lui urâtă va speria atacatorii, ce zici? Sau că ne vom prăpădi de râs când Pezevenghiul se va zbengui pe creneluri, cine poate şti? Piticul 1-a alungat pe mitocanul care a condus mantiile aurii şi a pus în locul lui un cavaler cu o mână de fier. Culese o boabă de strugure şi o stoarse între degetul mare şi arătător până ce pielea se crăpă. Sucul îi curse printre degete.

Servitoarea se strecură pe lângă el, lovind mâinile care o pipăiau în trecere. Davos comandă o bere, se întoarse la Saan şi întrebă:

- Cât de bine e apărat oraşul? Celălalt dădu din umeri.

- Zidurile sunt înalte şi puternice, dar cine să le apere? Construiesc catapulte şi aruncătoare de flăcări, o, da, dar oamenii în mantii aurii sunt prea puțini şi prea necopți, şi alții nu există. O lovitură ageră, ca un şoim năpustindu-se asupra unui iepure, şi marele oraş va fi al nostru. Dă-ne vânt să ne conducem corăbiile şi regele tău s-ar putea aşeza pe Tronul lui de Fier până mâine-seară. Am putea să-1 îmbrăcăm pe pitic în haine pestrițe şi să-i înțepăm obrăjorii cu vârfurile săbiilor ca să-1 facem să ne danseze şi poate că renumitul tău rege mi-ar da-o în dar pe frumoasa Regină Cersei să-mi încălzească patul pentru o noapte. Am fost prea mult timp departe de soțiile mele, şi numai în slujba lui.

– Piratule, zise Davos. Nu ai nici o soție, doar concubine, şi ai fost bine plătit pentru fiecare zi şi pentru fiecare corabie.

– Doar cu promisiuni, zise Salladhor Saan îndurerat. Bunule domn, aur râvnesc, nu vorbe pe hârtie. Sparse o boabă de strugure în gură.

– Iți vei primi aurul când vom prelua tezaurul de la Debarcaderul Regelui. Nici un om din Cele Şapte Regate nu e mai de cuvânt ca Stannis Baratheon. îşi va ține promisiunea.

Chiar în timp ce vorbea, Davos gândea: ***Această lume e întoarsă pe dos fără speranță, dacă un contrabandist de rând trebuie să garanteze pentru onoarea regilor.***

- Aşa a spus şi a tot repetat. Şi aşa spun şi eu, la-să-ne să facem ceea ce ne-am propus. Nici chiar aceşti struguri nu sunt mai copți decât e oraşul acela, bătrâne prieten.

Servitoarea se întoarse cu berea. Davos îi dădu o monedă de aramă.

- Am putea lua Debarcaderul Regelui, aşa cum spui, zise el şi ridică halba, dar cât timp l-am păstra?

Se ştie că Tywin Lannister este la Harrenhal cu o oaste mare, iar Lordul Renly...

- A, da, fratele mai mic, zise Salladhor Saan. Partea asta nu e atât de bună, prietene. Regele Renly se agită. Nu, aici el este ***Lordul*** Renly, scuzele mele. Atâția regi, că îmi oboseşte limba să spun cuvântul ăsta. Fratele Renly a plecat de la Highgarden cu frumoasa şi

tânăra lui regină, cu lorzii săi înfloritori, cu cavalerii strălucitori şi cu o oştire măreaţă de pedeştri. Mărşăluieşte pe drumul trandafirilor, îndreptându-se către acelaşi mare oraş despre care vorbeam.

- îşi duce ***mireasa?*** Celălalt ridică din umeri.

- Nu mi-a spus de ce. Poate că nu e dispus să stea departe de adăpostul cald dintre coapsele ei nici măcar o singură noapte. Sau poate că e atât de sigur de victorie.

- Regele trebuie să afle.

- Am încercat să-i spun, bunul meu domn, deşi înălțimea Sa se încruntă ori de câte ori mă vede, iar eu tremur când trebuie să mă duc în fața lui. Crezi că m-ar plăcea mai mult dacă aş purta o haină de blană şi nu aş zâmbi niciodată? Ei bine, n-am să fac asta. Sunt un om cinstit, trebuie să mă suporte în mătase şi satin. Altfel, îmi duc corăbiile unde sunt mai îndrăgit. Sabia aceea nu a fost Aducătoarea de Lumină, prietene.

Schimbarea neaşteptată de subiect îl puse pe Davos într-o situație dificilă.

- O sabie smulsă din foc, da. Oamenii îmi povestesc fel şi fel de lucruri, datorită zâmbetului meu plăcut. Cum poate să-i slujească lui Stannis o sabie arsă?

– O sabie ***arzătoare,*** îl corectă Davos.

– Arsă, zise Salladhor Saan, şi să te bucuri de asta, prietene. Ştii povestea fabricării Aducătoarei de Lumină? Am să ți-o spun. A fost o vreme când întunericul apăsa greu asupra lumii. Ca să i se opună, eroul trebuia să aibă o sabie de erou, una cum nu a mai existat vreodată. Şi astfel, timp de treizeci de zile şi treizeci de nopți, Azor Ahai a lucrat fără odihnă în templu, făurind o sabie în focurile sacre. Căldură, ciocan, îndoitură, căldură, ciocan, îndoitură, o, da, până ce sabia a fost gata. Totuşi, când a vârât-o în apă ca să călească oțelul, sabia s-a sfărâmat în bucăți. Fiind erou, nu era demn de el să dea din umeri şi să plece în căutarea unor struguri excelenți ca aceştia, aşa că a luat-o de la capăt. A doua oară i-a luat cincizeci de zile şi cincizeci de nopți, iar sabia aceasta părea mai bună decât prima. Azor Ashai a prins un leu, ca să călească oțelul împlântând sabia în inima roşie a animalului, dar din nou oțelul a crăpat şi s-a rupt în bucăți. Mare i-a fost necazul şi mare i-a fost durerea atunci, căci ştia ce trebuia să facă. O sută de zile şi o sută de nopți a trudit la cea de-a treia sabie şi, când a strălucit incandescentă în focurile sacre, şi-a chemat soția. „Nissa Nissa", i-a spus, căci aşa o chema, „dezgoleşte-ți pieptul şi află că te iubesc mai mult decât orice pe lume." A făcut acest lucru - de ce, nu ştiu -, iar Azor Ashai i-a înfipt sabia fumegândă în inimă. Se spune că strigătul ei de durere şi extaz a lăsat o cicatrice pe fața lunii, dar sângele şi sufletul ei, puterea şi curajul, toate au pătruns în oțel. Aceasta e povestea făuririi sabiei Aducătoare de Lumină, Sabia Roşie a Eroilor. Acum înțelegi ce vreau să spun? Bucură-te că aceea este doar o sabie arsă pe care înălțimea Sa a smuls-o din foc. Prea multă lumină poate să-ți strice ochii, prietene, iar focul arde. Sal-ladhor Saan termină ultimul strugure şi se şterse cu palma pe buze. Când crezi că ne va porunci regele să plecăm?

- Curând, cred, zise Davos, dacă vrea zeul.

- Zeul lui, prietene? Nu al nostru? Unde este zeul lui Davos Seaworth, cavalerul corabiei-ceapă?

Davos îşi sorbi berea ca să-şi acorde un răgaz. ***Hanul e plin de oameni, iar tu nu eşti Salladhor Saan,*** îşi reaminti. ***Ai grijă cum răspunzi.***

– Regele Stannis este zeul meu. El m-a ridicat şi m-a binecuvântat cu încrederea lui.

– O să-mi amintesc. Salladhor Saan se ridică în picioare. Scuzele mele. Strugurii ăştia mi-au făcut foame şi mă aşteaptă cina la ***Valyrianul*** meu. Miel tocat cu piper, friptură de pescăruş umplut cu ciuperci, fenicul şi ceapă. In curând vom mânca împreună la Debarcaderul Regelui, da? Ne vom ospăta în Fortăreața Roşie, în timp ce piticul va cânta o mel-die veselă. Când vorbeşti cu Regele Stannis, amin-teşte-i, dacă vrei, că îmi va datora încă treizeci de mii de dragoni la următoarea lună neagră. Ar fi trebuit să-mi dea mie zeii aceia. Erau prea frumoşi ca să fie arşi şi ar fi putut aduce un câştig pe cinste la Pentos sau Myr. Ei bine, dacă mi-o promite pe Regina Cersei pentru o noapte, am să-1 iert.

Il bătu pe Davos pe spate şi ieşi țanțoş din han, de parcă ar fi fost al lui.

Ser Davos zăbovi lângă halba lui o bună bucată de vreme, adâncit în gânduri. Cu un an în urmă, când Regele Robert a organizat un turnir cu ocazia onomasticii Prințului Joffrey, fusese cu Regele Stannis la Debarcaderul Regelui. își amintea de preotul roşu, Thoros din Myr, şi de sabia lucitoare pe care o avea în luptă. Omul se pregătise pentru un spectacol deosebit, cu veşmintele roşii fluturând în timp ce pe sabie îi jucau flăcări verzui, dar toată lumea ştia că nu era vorba despre o magie adevărată, şi în cele din urmă focul s-a prelins şi Bronze Yohn Royce 1-a lovit în cap cu o măciucă obişnuită.

O ***adevărată sabie de foc, asta ar fi o minune de văzut Totuşi, cu un asemenea preț...*** Când se gândea la Nissa Nissa, şi-o imagina pe Marya a lui, o femeie durdulie, jovială, cu sânii căzuți şi zâmbet blând, cea mai bună femeie din lume. încercă să se imagineze trecând o sabie prin trupul ei şi se cutremură. ***Nu sunt făcut din plămada eroilor,*** hotărî el. Dacă acesta era prețul unei săbii vrăjite, era mai mult decât avea de gând să plătească.

Davos îşi termină berea, împinse la o parte halba şi părăsi hanul. In drum, mângâie garguiul pe cap şi mormăi:

- Noroc. Avem cu toții nevoie.

Se întunecase de-a binelea când Devan coborî la ***Betha Neagra,*** ducând de căpăstru un armăsar.

- Tată, anunță el, înălțimea Sa îți porunceşte să i te înfățişezi în Camera Mesei Pictate. Trebuie să iei calul şi să te duci îndată.

Era plăcut să-1 vadă pe Devan arătând atât de frumos în veşmintele de scutier, dar convocarea îl nelinişti. ***Ne va porunci să plecăm pe mare?*** se întrebă. Salladhor Saan nu era singurul căpitan care era de părere că Debarcaderul Regelui era numai bun de atacat, dar un contrabandist trebuia să învețe ce e răbdarea. ***Nu avem nici o speranță de victorie. I-am spus asta lui Maester Cressen, în ziua în care m-am întors la Piatra Dragonului, şi nimic nu s-a schimbat. Suntem prea puțini, inamicii prea mulți. Dacă ne vârâm vâslele în apă, vom muri.*** Totuşi încalecă.

Când Davos ajunse la Toba de Piatră, doisprezece cavaleri de soi şi de mari lorzi stegari tocmai plecau. Lorzii Celtigar şi Velaryon îl salutară printr-o scurtă înclinare a capului şi se îndepărtară, iar ceilalți îl ignorară total, dar ***Ser*** Axell Florent se opri să schimbe cu el o vorbă.

Unchiul reginei Selyse era un butoiaş de om, cu brațe groase şi picioare crăcănate. Avea urechile proeminente ale unui Florent, chiar mai mari decât ale nepoatei sale. Părul aspru care îi răsărea din urechi nu îl împiedica să audă aproape tot ce se întâmpla în castel. Timp de zece ani, ***Ser*** Axell slujise în calitate de castelan al Pietrei Dragonului, în timp ce Stannis a stat în consiliul lui Robert de la Debarcaderul

Regelui, dar în ultimul timp se remarcase ca omul cel mai de seamă al reginei.

– ***Ser*** Davos, îmi face plăcere să te văd, ca întotdeauna.

– Şi mie, domnul meu.

– Te-am observat şi azi-dimineață. Zeii falşi au ars cu o lumină veselă, nu-i aşa?

– Flăcările au fost strălucitoare. Davos nu avea încredere în acest om, cu toată amabilitatea lui. Casa Florent se declarase de partea lui Renly.

– Lady Melisandre zice că uneori R'hllor le îngăduie slujitorilor lui credincioşi să zărească în flăcări viitorul. In dimineața asta, în timp ce priveam focul, mi s-a părut că văd douăsprezece dansatoare frumoase, fecioare înveşmântate în mătase galbenă, învârtin-du-se şi răsucindu-se în fața marelui rege. Cred că a fost o viziune adevărată. Un crâmpei din gloria care îl aşteaptă pe Stannis după ce vom prelua Debarcaderul Regelui şi tronul care îi aparține de drept.

Lui Stannis nu îi plac asemenea dansuri, gândi Davos, dar nu îndrăzni să-1 jignească pe unchiul reginei.

- Eu am văzut doar focul, zise el, dar ochii mi-au lăcrimat din cauza fumului. Trebuie să mă scuzi, ser, regele mă aşteaptă.

Se strecură pe lângă el, întrebându-se de ce se deranjase ***Ser*** Axell. ***Este omul reginei, iar eu sunt omul regelui.***

Stannis stătea la Masa Pictată, alături de Maester Pylor, cu un maldăr de hârtii în fața lor.

- Ser, zise regele când intră Davos, vino să te uiți la scrisoarea asta.

Supus, alese o scrisoare la întâmplare.

- Pare destul de frumoasă, înălțimea Ta, dar mă tem că nu pot citi cuvintele.

Davos ştia să descifreze hărți la fel de bine ca oricare altul, dar scrisorile şi celelalte scrieri erau mai presus de puterile lui. ***Dar Devan al meu a învățat aceste litere, la fel şi tânărul Steffon, şi Stannis.***

- Uitasem. O cută de iritare apăru între sprâncenele regelui. Pylos, citeşte-i.

Maester luă unul dintre pergamente şi îşi drese glasul.

- „Toți oamenii mă cunosc drept adevăratul fiu al lui Steffon Baratheon, Lordul de la Capătul Furtunii după soția sa, doamna Cassana din Casa Estermont. Declar, pe onoarea Casei mele, că preaiubitul meu frate Robert, ultimul nostru rege, nu a lăsat nici un urmaş legitim, fiul său, Joffrey, fiul său Tommen şi fiica sa Myr-cella fiind monstruozități născute din incestul dintre Cersei Lannister şi fratele ei Jaime, Regicidul. Prin dreptul conferit de naştere şi de sânge, în această zi revendic Tronul de Fier al Celor Şapte Regate ale Westerosului. Toți oamenii cinstiți să-şi declare loialitatea. Săvârşit în Lumina Domnului, sub semnul şi pecetea lui Stannis al Casei Baratheon, Primul Purtător al Numelui Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarilor şi al Primilor Oameni, Stăpânul Celor Şapte Regate."

Pergamentul foşni uşor când Pylos îl puse pe masă.

- Spune-i ***Ser*** Jaime Regicidul de-acum înainte, zise Stannis încruntându-se. Orice ar fi, omul acesta rămâne cavaler. Nu ştiu dacă trebuie să-1 numim pe ***Robert preaiubitul*** meu frate. Nu m-a iubit mai mult decât a trebuit, şi nici eu pe el.

- O curtoazie nevinovată, zise Pylos.

- O minciună. Scoate-o afară. Stannis se întoarse către Davos: Maester îmi spune că avem o sută şaptesprezece corbi la îndemână, am de gând să-i folosesc pe toți. O sută şaptesprezece corbi vor duce o sută şaptesprezece copii ale scrisorii mele în fiecare colț al regatului, de la Arbor până la Zid. Poate că doar o sută vor reuşi să înfrunte furtuna, şoimii şi săgețile. Dacă e aşa, o sută de maesteri vor citi cuvintele mele

■

tot atâtor lorzi, în tot atâtea solarii şi dormitoare... Şi pe urmă scrisorile vor sfârşi probabil în foc, iar buzele vor fi pecetluite. Aceşti mari lorzi îl iubesc pe Joffrey, pe Renly sau pe Robb Stark. Sunt regele lor de drept, dar mă vor renega dacă pot. Aşa că am nevoie de tine.

- Sunt la porunca ta, regele meu. Ca întotdeauna. Stannis clătină din cap aprobator.

- Vreau să pleci cu ***Betha Neagra*** la miazănoapte, la Gulltown, la Degete şi la Trei Surori, chiar şi la Portul Alb. Fiul tău, Dale, va pleca la miazăzi cu ***Mânia,*** dincolo de Capul Mâniei şi de Brațul Rupt, de-a lungul coastei Dorhe, până la Arbor. Fiecare dintre voi va duce un cufăr cu scrisori şi va preda câte una în fiecare port, cetate şi sat de pescari. Prindeți-le de uşile templelor şi ale hanurilor, ea toți cei care ştiu să citească să le citească.
Davos zise:

- Vor fi destul de puțini.

- ***Ser*** Davos spune adevărul, înălțimea Ta, zise Maester Pylor. Ar fi mai bine să citim scrisorile cu voce tare.

- Mai bine, dar mai periculos, răspunse Stannis. Aceste cuvinte nu vor fi primite cu îngăduință.

- Dă-mi cavaleri să le citească, spuse Davos. Asta le va da mai multă greutate.

Stannis părea destul de mulțumit de această idee.

- Iți pot da asemenea oameni, da, am o sută de cavaleri care ar prefera să citească decât să se lupte. Arată-te acolo unde poți şi furişează-te acolo unde trebuie. Foloseşte toate trucurile de tâlhar pe care le ştii, pânzele negre, golfurile ascunse, orice va fi nevoie. Dacă duci lipsă de scrisori, capturează câțiva septoni şi pune-i să mai copieze. Am de gând să-1 folosesc şi pe cel de-al doilea fiu al tău. Va merge cu ***Lady Marya*** peste marea îngustă, către Bravos şi celelalte Oraşe Libere, să ducă celelalte scrisori celor care domnesc acolo. Lumea va afla despre spusele mele şi despre infamia lui Cersei.

Tu poți să le spui, gândi Davos, ***dar te vor crede?*** Ii aruncă o privire circumspectă lui Maester Pylos. Regele îi prinse privirea.

- Maester, poate că ar trebui să te întorci la scrisul tău. Vom avea nevoie de mult mai multe scrisori, şi asta cât de curând.

- Cum ți-e voia. Pylos făcu o plecăciune şi plecă. Regele aşteptă până ce dispăru, apoi spuse:

– Ce anume n-ai vrut să spui în fața Maesterului meu, Davos?

– Stăpânul meu, Pylos e destul de agreabil, dar nu pot să văd lanțul de la gâtul lui fără să plâng după Maester Cressen.

– E vina lui că bătrânul a murit? Stannis aruncă o privire către foc. Nu am vrut ca Cressen să vină la acel ospăț. Poate că m-a enervat, poate că mi-a dat sfaturi proaste, dar nu l-am vrut mort. Sperasem că ar putea să aibă parte de câțiva ani de linişte şi odihnă. Merita măcar atât, dar - îşi încleşta dinții - a murit. Iar Pylos mă slujeşte cu competență.

– Pylos e doar o mică parte. Scrisoarea... Cum au privit-o lorzii tăi, mă întreb?

Stannis pufni.

– Celtigar a declarat-o admirabilă. Dacă i-aş arăta ce e în privata mea, ar declara şi asta admirabil. Ceilalți au dat din cap în sus şi-n jos, ca un cârd de gâşte, toți, cu excepția lui Velaryon, care a spus că problema va fi rezolvată prin sabie, nu prin cuvinte sau pergamente. De parcă eu nu m-aş fi gândit la asta niciodată! Lua-i-ar Ceilalți pe lorzii mei, vreau să aud părerea ta.

– Vorbele tale au fost directe şi dure.

– Şi adevărate.

– Şi adevărate. Totuşi, nu ai nici o dovadă a acestui incest. Nu mai mult decât ai avut cu un an în urmă.

– Există o oarecare dovadă la Capătul Furtunii. Bastardul lui Robert. Cel pe care 1-a făcut în noaptea nunții mele, chiar în patul pe care-1 pregătiseră pentru mine şi mireasa mea. Delena era din familia Florent şi era fecioară când a luat-o, aşa că Robert a recunoscut copilul. Edric Storm e numele lui. Se spune că e întruchiparea fratelui meu. Dacă oamenii l-ar vedea şi pe urmă s-ar uita din nou la Joffrey şi la Tommen, n-ar putea să nu-şi pună întrebări, mă gândesc.

– Totuşi, cum să-1 vadă oamenii, dacă este la Capătul Furtunii?

Stannis bătu darabana pe Masa Pictată.

- Asta e o problemă. Una dintre multele. îşi ridică privirea. Mai ai şi altceva de spus despre scrisoare? Ei bine, dă-i drumul. Nu te-am făcut cavaler ca să înveți să rosteşti polițeturi goale. Pentru asta îi am pe lorzii mei. Spune ce ai de spus, Davos.

Davos îşi plecă fruntea.

– Era o propoziție la sfârşit. Cum zicea? ***Săvârşit în Lumina Domnului..***

– Da. Fălcile regelui se încleştară.

– Oamenilor tăi nu le vor plăcea acele cuvinte.

– Cum nu ți-au plăcut nici ție? întrebă tăios Stannis.

– Dacă ar fi să spui în schimb „Săvârşit în fața zeilor şi a oamenilor" sau „prin grația zeilor vechi şi noi...".

– Faci pe evlaviosul cu mine, contrabandistule?

– Asta urma să te întreb eu, stăpâne.

– Acum? Mi se pare că nu-mi iubeşti noul zeu mai mult decât îmi iubeşti noul Maester.

– Nu-1 cunosc pe acest Stăpân al Luminii, recunoscu Davos, dar cunosc zeii care au fost arşi în această dimineaţă. Fierarul mi-a ocrotit corăbiile, în timp ce Mama mi-a dat şapte fii puternici.

– Soţia ta ţi-a dat şapte fii puternici. Te rogi la ea? Lemn am ars în dimineaţa asta.

– Poate că aşa este, zise Davos, dar când eram flăcău la Fundătura Puricilor, cerşind o monedă de aramă, uneori septonii mă hrăneau.

– Acum te hrănesc eu.

– Mi-ai dat un loc de cinste la masa ta. Şi în schimb eu îţi dau adevărul. Oamenii tăi nu te vor iubi dacă le iei zeii pe care i-au venerat dintotdeauna şi le dai unul al cărui nume sună ciudat pe buzele lor.

Stannis se ridică dintr-odată.

– ***R'hllor.*** Ce e atât de greu? Nu mă vor iubi, spui? Dar m-au iubit vreodată? Cum pot să pierd ceva ce nu am avut niciodată? Se îndreptă către fereastra dinspre miazăzi să privească afară, la marea scăldată în lumina lunii. Am încetat să cred în zei în ziua în care am văzut cum ***Mândria Vânturilor*** se sfărâmă în golf. Nişte zei atât de monstruoşi încât să-mi înece mama şi tatăl nu vor avea niciodată parte de veneraţia mea, am jurat. La Debarcaderul Regelui, înaltul Septon mi-a îndrugat vorbe despre toată dreptatea şi toată bunătatea care se revarsă de la Cei Şapte, dar tot ce am văzut din acestea a fost făcut de oameni.

– Dacă nu crezi în zei...

– ... de ce să-mi bat capul cu acest zeu nou? izbucni Stannis. M-am întrebat şi eu. Ştiu puţine despre zei şi mă interesează încă şi mai puţin, dar preoteasa roşie are putere.

Da, dar ce fel de putere?

– Cressen avea înţelepciune.

– M-am încrezut în acea înţelepciune şi în vicleşugurile tale, şi ce folos mi-au adus, tâlharule? Lorzii furtunii te-au trimis la plimbare. M-am dus la ei ca un cerşetor şi au râs de mine. Ei bine, nimeni n-o să mai cerşească şi nimeni n-o să mai râdă. Tronul de Fier este al meu de drept, dar cum să-1 iau? Sunt patru regi în regat, iar trei dintre ei au mai mulţi oameni şi mai mult aur decât mine. Eu am corăbii... şi o am pe ***ea.*** Pe femeia roşie. Jumătate dintre cavalerii mei se tem până şi să-i rostească numele, ştiai? Şi dacă nu poate să facă nimic altceva, o vrăjitoare care inspiră unor oameni maturi o asemenea teroare nu e de dispreţuit. Un bărbat înfricoşat este un bărbat înfrânt. Şi probabil că ***ea poate*** să facă mai mult. Am de gând să aflu.

– Când eram flăcău, am găsit o femelă de uliu rănită. Am îngrijit-o până ce s-a însănătoşit. I-am dat numele ***Vânt Semeţ.*** Se cocoţa pe umărul meu şi ţo-păia dintr-o cameră în alta după mine, îmi mânca din palmă, dar nu voia să zboare. Tot mereu o duceam la vânat, dar niciodată nu zbura mai sus de vârful copacilor. Robert a numit-o ***Aripă Moale.*** El avea un şoim pe nume ***Bubuit de Tunet,*** care nu rata nici o lovitură. Intr-o zi, unchiul nostru ***Ser*** Harbert mi-a spus să încerc o altă pasăre. Mă făceam de râs cu ***Vânt Semeţ,*** zicea el pe bună dreptate. Stannis Baratheon a întors spatele ferestrei şi nălucilor care se mişcau pe marea sudului. Cei Şapte nu mi-au adus niciodată nici măcar o vrabie. E timpul să încerc alt şoim, Davos. Un şoim ***roşu.***

–

THEON

Nu puteau să ancoreze în siguranță la Pyke, dar Theon Greyjoy dorea să se uite la castelul tatălui său de pe mare, să-1 vadă aşa cum îl văzuse ultima oară, cu zece ani în urmă, când galerele de război ale lui Robert Baratheon îl duseseră departe, să devină străjer al lui Eddard Stark. In ziua aceea a stat lângă parapet, ascultând loviturile vâslelor şi bubuitul tobei, în timp ce privea cum Pyke se micşorează în zare. Acum voia să-1 vadă crescând, ridicându-se din mare în fața lui.

Supunându-se dorințelor lui, corabia ***Myrahan*** îşi urmă drumul dincolo de promontoriu, cu pânzele trosnind şi căpitanul înjurând vântul, echipajul şi nebuniile lorzilor de obârşie nobilă. Theon îşi trase gluga mantiei pe cap, să se ferească de stropii de ploaie, şi căută cu privirea locurile de acasă.

Țărmul era numai pietre ascuțite şi stânci fioroase, iar castelul părea una cu ele, cu turnurile, zidurile şi podurile cioplite din aceeaşi piatră neagră-cenuşie, udat

de aceleaşi valuri sărate, festonat cu aceleaşi petice de licheni verzi şi împestrițat de murdăria aceloraşi păsări de mare. Peticul de pământ pe care cei din familia Greyjoy îşi ridicaseră fortăreața fusese cândva împlântat ca o sabie în măruntaiele oceanului, dar valurile l-au lovit zi şi noapte până ce pământul s-a sfărâmat şi s-a spulberat, cu mii de ani în urmă. Tot ceea ce rămăsese erau trei insule golaşe şi sterpe şi o duzină de pietre care se ridicau din apă, asemenea coloanelor unui templu închinat vreunui zeu al mării, în timp ce valurile furioase se spărgeau, înspumate, în jurul lor.

Mohorât, întunecat şi ostil, Pyke se ridica deasupra acestor insule şi coloane, fiind aproape o parte din ele, cu zidurile sale de apărare risipite pe promontoriu, în jurul piciorului unui imens pod de piatră care făcea un salt de pe vârful stâncii până la cea mai mare insuliță, dominată de trupul masiv al Marii Fortărețe. Mai departe, se aflau Fortăreața Bucătăriei şi Fortăreața Sângeroasă, aflate fiecare pe propria sa insulă. De magaziile îndepărtate erau lipite turnuri şi acareturi, unite între ele prin culoare boltite, acolo unde stâlpii erau apropiați, sau de poduri unduitoare din lemn şi frânghii, acolo unde erau îndepărtați.

Turnul Mării se ridica din insula cea mai îndepărtată, în vârful sabiei frânte, cea mai veche parte a castelului rotund şi înalt, cu coloana abruptă mâncată pe jumătate de nesfârşita bătaie a valurilor. Baza turnului era albită de secolele de apă sărată, nivelurile sale superioare erau verzi de lichenii care îl acopereau ca o pătură groasă, iar coroana zimțată era neagră de funinginea focului de veghe din fiecare noapte.

Deasupra Turnului Mării fâlfâia flamura tatălui său. ***Myrahan*** era prea departe ca Theon să poată vedea mai mult decât pânza propriu-zisă, dar ştia ce blazon purta: hidra aurie a Casei Greyjoy, cu brațele încolăcite şi acaparatoare, pe fond negru. Flamura fâlfâia pe un catarg de fier, tremurând şi răsucindu-se în bătaia vântului, ca o pasăre care se chinuie să-şi ia zborul. Iar aici, cel puțin, lupul străvechi al clanului Stark nu zbura deasupra şi nu-şi arunca umbra asupra hidrei familiei Greyjoy.

Theon nu văzuse niciodată o privelişte mai impresionantă. Pe cer, în spatele castelului, coada subțire a cometei era vizibilă prin stratul subțire de nori răzleți. Tot drumul de la Riverrun la Seagard, Mallis-terii se certaseră pe tema cometei. ***Este cometa mea,*** îşi spuse Theon, vârând o mână sub mantia îmblănită, pentru a atinge punga din pânză uleiată din buzunar, înăuntru se afla scrisoarea pe care i-o dăduse Robb Stark, o hârtie care valora cât o coroană.

– Castelul arată aşa cum ți-1 aminteşti, stăpâne? întrebă fata căpitanului, lipindu-se de brațul lui.

– Pare mai mic, mărturisi Theon, deşi probabil de vină e doar distanța.

Myraham era o corabie burduhănoasă de negoț de la miazăzi, din Oraşul Vechi, care ducea vin şi pânză şi semințe pentru a fi schimbate pe minereu de fier. Căpitanul ei era şi el un negustor burduhănos de la miazăzi, iar țărmul stâncos de la poalele castelului îi făcea buza dolofană să tremure, aşa că se ținea departe, mai departe decât i-ar fi plăcut lui Theon. Un căpitan hârşit într-ale mării i-ar fi dus în apropierea stâncilor şi sub podul înalt care acoperea distanța dintre poartă şi Marea Fortăreață, dar acest dolofan din Oraşul Vechi nu avea nici priceperea, nici echipajul şi nici curajul pentru a se încumeta la aşa ceva. Aşa că trecură pe lângă țărm, la o distanță sigură, iar Theon fu nevoit să se mulțumească să privească din depărtare. Chiar şi aşa, ***Myraham*** trebuia să se lupte din răsputeri să se țină la distanță de acele stânci.

- Trebuie să fie vânturi puternice pe-aici, remarcă fata căpitanului.

Theon râse.

- Vânturi puternice, frig şi umezeală. Cu adevărat un loc îngrozitor de aspru..., dar nobilul meu tată mi-a spus odată că locurile aspre nasc oameni neînduplecați, iar oamenii neînduplecați conduc lumea...

Fața căpitanului era verde ca marea când se apropie, făcând o reverență şi întrebându-1 pe Theon:

- Acum putem să ne îndreptăm spre port, stăpâne?

- Puteți, răspunse Theon, cu un zâmbet palid ju-cându-i pe buze. Promisiunea aurului îl transformase pe căpitan într-un lingău neruşinat. Călătoria ar fi fost cu totul altfel dacă pe Theon l-ar fi aşteptat o corabie lungă la Seagard, aşa cum sperase. Căpitanii născuți pe Insulele de Fier erau mândri şi îndărătnici şi nu se lăsau impresionați de sângele unui om. Insulele erau prea mici pentru aşa ceva, iar o corabie era şi mai mică. Dacă fiecare căpitan era rege pe vasul lui, aşa cum se spunea adesea, nu era de mirare că insulelor li se spunea „țara celor zece mii de regi". Iar când ai văzut regi făcându-şi nevoile peste parapet sau înverzindu-se la o furtună, era greu să pleci genunchii şi să te prefaci că.sunt zei. „Zeul înecat îi face pe oameni", spusese cândva bătrânul rege Urron Redhand, cu mii de ani în urmă, „dar oamenii sunt cei care fac coroanele."

De asemenea, o corabie lungă ar fi făcut traversarea în jumătate din timp. ***Myraham*** era o covată, la drept vorbind, şi nu i-ar plăcea să fie la bordul ei pe timp de furtună. Totuşi, Theon nu putea fi prea nemulțumit. Era aici, teafăr, iar călătoria îi oferise şi anumite distracții. îşi trecu un braț peste umerii fetei căpitanului.

- Cheamă-mă când ajungem la Lordsport, îi spuse tatălui ei. Vom fi jos, în cabina mea. Plecă de la pupa împreună cu fata, în timp ce tatăl ei îi privea însde-părtându-se, într-o tăcere posomorâtă.

Cabina era de fapt a căpitanului, dar îi fusese încredințată lui Theon când au plecat de la Seagard. Fata căpitanului nu-i fusese încredințată, dar venise în patul lui de bunăvoie. O cupă cu vin, câteva şoapte şi atât i-a trebuit. Fata era puțin cam durdulie pentru gustul lui, cu pielea pătată ca făina de ovăz, dar sânii îi umpleau mâna frumuşel şi fusese fecioară când s-a culcat cu ea prima oară. Era surprinzător la vârsta ei, dar lui Theon i s-a părut distractiv. Nu credea că tatăl fetei era de acord, şi asta era la fel de amuzant să-1 privească pe căpitan cum se chinuie să-şi înghită indignarea, în timp ce făcea pe curtenitorul în fața înaltului lord, fără să uite nici o clipă de punga grasă ce-i fusese promisă.

In timp ce Theon se dezbrăca de mantia-i udă, fata zise:

– Trebuie să fii atât de fericit să-ți revezi locurile natale, stăpâne. Câți ani ai fost plecat?

– Zece, sau cam pe acolo, îi răspunse. Aveam zece ani când am fost dus la Winterfell, ca străjer al lui Eddard Stark. Străjer cu numele, ostatic în fapt. O jumătate din viață fusese ostatic, dar gata. Propria viață îi aparținea din nou, şi nu mai avea de-a face cu nici un Stark. O trase aproape şi o sărută pe ureche: Scoate-ți mantia.

îşi plecă ochii, dintr-odată sfioasă, dar făcu aşa cum i-a cerut. Când haina grea, plină de apă, îi căzu de pe umeri, ea se înclină uşor şi-i zâmbi cu nelinişte. Arăta chiar prostuță când zâmbea, dar Theon nu avusese niciodată pretenția ca o femeie să fie deşteaptă.

– Vino aici, îi spuse. Ea se apropie.

– N-am văzut niciodată Insulele de Fier.

- Poți să te socoteşti norocoasă. Theon o mângâie pe păr. Era moale şi negru, deşi vântul i-1 încâlcise. Insulele sunt locuri aspre şi stâncoase, lipsite de confort şi cu perspective sumbre. Aici moartea nu e niciodată departe, iar viața e aspră şi săracă. Oameni îşi petrec nopțile bând bere şi discutând a cui viață este mai rea, a pescarilor, care se luptă cu marea, sau a țăranilor, care se chinuie să smulgă o recoltă din bietul sol sărac. La drept vorbind, minerii o duc mai rău decât oricare dintre ei, spetindu-se jos, în întuneric, şi pentru ce? Fier, plumb, cositor, acestea sunt comorile noastre. Nu e de mirare că oamenii Insulelor de Fier de odinioară au trecut la jafuri. Prostuța nu părea să asculte.

– Aş putea merge pe țărm cu tine, zise ea, dacă ți-ar face plăcere.

– Ai putea merge pe țărm, fu de acord Theon, strângându-i sânul, dar mă tem că nu cu mine.

– Aş lucra în castelul tău, stăpâne. Ştiu să curăţ peşte, să coc pâine şi să frec untul. Tata spune că tocana mea de crab e cea mai bună din câte a gustat vreodată. Mi-ai putea găsi un loc în bucătăria ta şi ţi-aş putea face tocană de crab.
– Şi mi-ai încălzi patul noaptea? Apucă şnururile corsajului şi începu să i le desfacă, cu degete îndemânatice şi exersate. Cândva, poate că te-aş fi dus acasă ca pe un trofeu şi te-aş fi făcut nevasta mea, fie că ai fi vrut, fie că nu. Oamenii Insulelor de Fier din vechime au făcut asemenea lucruri. Un bărbat îşi avea nevasta sa de piatră, adevărata lui mireasă, născută din fier, asemenea lui, dar îşi avea şi femeile de sare, femei capturate în timpul jafurilor.

Ochii fetei se lărgiră, şi nu din cauză că îi dezgolise sânii.
– Eu aş fi nevasta ta de sare, stăpâne.
– Mă tem că vremurile acelea au trecut. Degetele lui Theon înconjurară un sfârc tare, jucându-se cu el. Nu mai putem călători duşi de vânt, cu foc şi sabie, luând tot ceea ce poftim. Acum scrijelim pe pământ şi tragem linii pe mare, şi ne socotim norocoşi dacă avem destul cod sărat şi destul terci ca să putem trece iarna. Ii luă sfârcul în gură şi îl muşcă până ce fata începu să gâfâie.

- Poţi să intri din nou în mine, dacă-ţi face plăcere, îi şopti fata în ureche în timp ce el îi sugea mamelonul.

Când Theon îşi înălţă capul de la pieptul ei, pielea fetei era stacojie în locul unde fusese atinsă de gura lui.

- Mi-ar face plăcere să te învăţ ceva nou. Desfă-mi pantalonii şi dezmiardă-mă cu gura.

- Cu gura?

îşi trecu degetul mare peste buzele ei groase.

- Pentru asta au fost făcute aceste buze, dulceaţă. Dacă ai fi nevasta mea de sare, ai face cum îţi poruncesc.

La început fu sfioasă, dar învăţă repede pentru o fată atât de prostuţă, iar asta îi plăcea lui Theon. Gura îi era la fel de umedă şi de moale ca vaginul, iar în felul acesta nu era nevoit să-i asculte trăncăneala prostească. ***Cândva, aş fi păstrat-o cu adevărat ca soţie de sare,*** gândi el în timp ce-şi lăsa degetele să alunece prin părul ei încâlcit. ***Cândva. Când păstram încă Vechea Rânduială, trăiam de pe urma bardei în loc să trăim de pe urma culesului, luând ceea ce voiam, fie că era vorba de bogăţii, femei sau glorie.*** In acele vremuri, oamenii insulelor de fier nu lucrau în mine, asta era o muncă pentru prizonierii din bătălii, la fel şi ocupaţia jalnică a cultivării pământului, a creşterii caprelor şi oilor. Războiul era îndeletnicirea potrivită pentru un om de fier. Zeul înecat îi făurise pentru a prăda şi a silui, pentru a sfârteca regate şi a-şi scrie numele în foc, în sânge şi în cântec.

Aegon Dragonul a distrus Vechea Rânduială când a ars Black Harren, a dat regatul lui Harren pe mâna pescarilor bicisnici şi a făcut din Insulele de Fier doar un braţ mort al unui regat mai mare. Totuşi, vechile poveşti însângerate erau spuse şi acum în jurul focurilor şi al căminelor afumate de pe tot cuprinsul insulelor, chiar şi în spatele zidurilor înalte de piatră ale castelului Pyke. Tatăl lui Theon număra printre titlurile sale pe cel de Lordul cu Coasa, iar sloganul cu care se mândrea familia Greyjoy era ***Noi Nu Semănăm.***

Lordul Balon pusese la cale marea sa revoltă mai mult pentru a readuce Vechea Rânduială decât pentru vanitatea unei coroane. Robert Baratheon a sortit acelei speranţe un sfârşit însângerat, cu ajutorul prietenului său Eddard Stark, dar amândoi erau morţi acum. In locul lor domneau nişte băieţandri, iar regatul pe care îl făurise Aegon Cuceritorul era sfâşiat şi zdrobit. ***Acesta e anotimpul,*** gândi Theon în timp ce fata căpitanului îşi lăsa buzele să alunece în sus şi în jos, ***anotimpul, anul, ziua, iar eu sunt omul.*** Zâmbi şiret, întrebându-se ce părere ar avea tatăl lui dacă i-ar spune că el, ultimul născut, copil şi ostatic, el reuşise acolo unde Lordul Baratheon însuşi eşuase.

Ajunse dintr-odată la apogeu şi umplu gura fetei cu sământa lui. Speriată, încercă să se dea înapoi, dar Theon o ţinu strâns de păr. Pe urmă, ea se ridică lângă el.

- Te-am mulţumit, stăpâne?

– Suficient, îi răspunse.

– A avut gust de sare, murmură ea.

– Ca marea?

Ea clătină din cap.

– Mi-a plăcut întotdeauna marea, stăpâne.

– Şi mie, zise el, răsucindu-i aiurea sfârcul între degete.

Era adevărat. Marea însemna libertate pentru bărbaţii din Insulele de Fier. Uitase asta până ce ***Myraham*** a ridicat pânzele la Seagard. Sunetele îi stârniră vechi sentimente, scârţâitul lemnului şi al frânghiei, ordinele pe care le striga căpitanul, pocnetul pânzelor umflate de vânt, fiecare la fel de cunoscut ca bătăile propriei inimi, şi la fel de liniştitor. ***Trebuie să-mi aduc aminte de asta,*** îşi jură Theon. ***Nu mai trebuie să mă îndepărtez de mare niciodată.***

- Ia-mă cu tine, stăpâne, îl imploră fata. Nu e nevoie să merg la castelul tău. Pot să rămân într-un oraş oarecare şi să fiu nevasta ta de sare. Se întinse să-i mângâie obrazul.

Theon Greyjoy îi dădu mâna la o parte şi se ridică din pat.

- Locul meu e Pyke, iar al tău e pe această corabie.

– Acum nu mai pot rămâne aici. Theon îşi legă pantalonii.

– De ce nu?

- Tata, răspunse ea. După ce vei pleca, mă va pedepsi, stăpâne. Mă va face în fel şi chip şi mă va bate.

Theon îşi luă mantia din cui şi şi-o azvârli pe umeri.

- Aşa sunt taţii, recunoscu el, în timp ce îşi prindea faldurile cu o broşa de argint. Spune-i că ar trebui să fie mulţumit. De câte ori m-am culcat cu tine, ai fi putut rămâne însărcinată. Nu oricine are onoarea de a creşte bastardul unui rege. Ea îl privea prosteşte, aşa că Theon o lăsă acolo.

Myraham se învârtea în jurul unui loc împădurit. Dincolo de falezele acoperite de pini, o duzină de nave de pescuit îşi aruncau plasele. Corabia mare rămase la o distanţă considerabilă de ele, schimbând direcţia. Theon înainta spre prora, ca să vadă mai bine. Prima dată zări castelul, adăpostul familiei Botley. Când era mic, fusese doar lemn şi nuiele, dar Robert Baratheon a ras acea construcţie din temelii. Lordul Sawane o reconstruise din piatră, iar acum o mică fortăreaţă pătrată încununa dealul. Steaguri verzi, decolorate, atârnau din turnurile turtite din colţuri, fiecare împodobit cu un banc de peşti argintii.

Dincolo de fragilele ziduri de apărare ale micului castel dominat de peşti se întindea satul Lordsport, cu portul lui înţesat de corăbii. Când văzuse ultima oară satul, era doar un pustiu fumegând, cu scheletele corăbiilor arse şi ale galerelor sfărâmate murdărind ţărmul stâncos ca oasele leviatanilor morţi, cu casele doar ziduri sparte şi cenuşă rece. După zece ani, mai rămăseseră puţine urme ale războiului. Oamenii construiseră alte bordeie din pietrele celor vechi şi tăiaseră iarbă proaspătă pentru acoperişuri. Un nou han se ridicase lângă debarcader, de două ori mai mare decât cel vechi, cu etajul inferior din piatră tăiată şi cu cele două etaje superioare din lemn. Totuşi, septul din apropiere nu fusese niciodată reconstruit, doar o fundaţie cu şapte laturi rămăsese la locul ei. Se pare că furia lui Robert Baratheon otrăvise gustul oamenilor de fier pentru noi zei.

Theon era mai interesat de corăbii decât de zei. Printre catargele vaselor de pescuit zări o galeră comercială a Tyroshilor, descărcând lângă o corabie din Ibben, cu carena acoperită cu smoală. Galere, cel puţin cincizeci sau şaizeci la număr, stăteau în larg sau zăceau ancorate la ţărmul bolovănos dinspre miazănoapte. Unele dintre pânze purtau însemne ale altor insule: luna sângerie a casei Wynch, cornul de război negru cu dungi aurii

al Lordului Goodbrother, secera de argint a lui Harlaw. Theon căută cu privirea corabia unchiului său, Euron, ***Tăcerea.*** Nu văzu nici urmă de acea corabie roşie şi înspăimântătoare, dar ***Marele Kraken,*** corabia tatălui său, era acolo, cu prora împodobită cu o armătură gri din fier, în forma monstrului adâncurilor ce purta acelaşi nume.

Oare Lordul Balon anticipase venirea lui şi chemase flamurile Greyjoy? Mâna îi alunecă din nou sub mantie, la punga din pânză uleiată. Nimeni nu ştia despre această scrisoare, în afară de Robb Stark. Nu erau proşti să-şi încredinţeze secretele unei păsări. Totuşi, nici Lordul Balon nu era prost. Ar fi putut foarte bine să ghicească de ce venea acasă fiul lui, după atâta amar de vreme, şi să acţioneze în consecinţă.

Gândul acesta nu-i plăcea. Războiul tatălui său era de mult terminat şi pierdut. Acesta era ceasul lui Theon - planul lui, gloria lui şi, cu timpul, coroana lui. ***Totuşi, dacă toate corăbiile lungi se adună...***

Ar fi putut fi doar un gest de prudenţă, acum, că se gândea mai bine. O mişcare defensivă, ca războiul să nu se întindă dincolo de mare. Bătrânii erau prudenţi din fire. Tatăl lui era bătrân, la fel şi unchiul său Victarion, care fusese comandantul Flotei de Fier. Unchiul Euron era altfel, fără doar şi poate, dar ***Linişte*a** lui nu părea să fie în port. ***Cu atât mai bine,*** îşi zise Theon. ***Astfel, voi putea să lovesc mai repede.***

In timp ce ***Myraham*** îşi urma drumul spre mal, Theon măsura puntea cu pasul, agitat, scrutând ţărmul cu privirea. Nu se aştepta să-1 găsească pe însuşi Lordul Balon la chei, dar cu siguranţă tatăl său trimisese pe cineva să-1 întâmpine. Sylas Southmouth, administratorul, Lordul Botley, poate chiar Dagmer Cleftjaw. I-ar fi plăcut să privească din nou bătrânul chip hidos al lui Dagmer. Nu era ca şi cum n-ar fi fost înştiinţaţi de sosirea lui. Robb trimisese corbi de la Riverrun şi, când nu găsiseră nici o galeră la Seagard, Jason Mallister îşi trimisese propriile păsări la Pyke, presupunând că ale lui Robb se rătăciseră.

Cu toate acestea, nu vedea nici un chip cunoscut, nici o gardă de onoare aşteptând să-1 escorteze de la Lordsport la Pyke, doar oameni de rând umblând de colo-colo după treburile lor mărunte. Hamalii rostogoleau butoaie cu vin de pe corabia celor din Tyroshi, pescarii anunţau prada zilei, copiii alergau şi se jucau. Un preot în straiele marine ale Zeului înecat ducea o pereche de cai de-a lungul ţărmului bolovănos, în timp ce, deasupra lui, o târfă deschise o fereastră a hanului, strigând la câţiva marinari din Ibben aflaţi în trecere. Câţiva negustori din Lordsport se adunaseră să întâmpine nava. Strigau fel şi fel de întrebări, în timp ce ***Myraham*** ancora.

- Venim din Oraşul Vechi, le răspunse căpitanul, aducem mere şi portocale, struguri de la Arbor, pene din Insulele Verii. Am piper, piei împletite, un sul de dantelă din Myr, oglinzi pentru doamne, două harpe de lemn din Oraşul Vechi, suave cum n-aţi mai auzit. Pasarela coborî cu un scârţâit şi o bubuitură. Şi v-am adus înapoi moştenitorul.

Oamenii din Lordsport se holbară la Theon cu ochi goi, bovini, iar el îşi dădu seama că nu ştiau cine e. Asta îl înfurie. Vârî un dragon de aur în palma căpitanului.

– Spune-le oamenilor tăi să-mi aducă lucrurile. Fără să aştepte un răspuns, porni repede în josul pasarelei. Hangiu, răcni, am nevoie de un cal.

– Cum spui, stăpâne, răspunse omul, fără să facă nici măcar o plecăciune. Uitase cât de îndrăzneţi puteau fi oamenii de fier. întâmplarea face să am unul care s-ar putea să fie ceea ce vrei. Şi unde zici că mergi, stăpâne?

– La Pyke.

Prostul nu-1 cunoştea nici acum. Ar fi trebuit să-şi îmbrace jiletca cea bună, cu un kraken brodat pe piept.

– Atunci tre' să pleci repede, ca să ajungi la Pyke înainte să se-ntunece, zise hangiul. Băiatul meu va merge cu tine şi-ţi va arăta drumul.

– Nu va fi nevoie de băiatul tău, anunţă o voce gravă, şi nici de calul tău. O să-mi conduc nepotul înapoi la casa tatălui său.

Cel care vorbise era preotul pe care îl văzuse adineauri ducând caii de-a lungul ţărmului. In timp ce bărbatul se apropie, oamenii de rând îşi plecau genunchii, iar Theon îl auzi pe hangiu şoptind.

- Damphair.

înalt şi slab, cu ochi negrii, sălbatici, şi un nas ca un cioc, preotul era înveşmântat în straie bălțate în verde, gri şi albastru, vârtejul de culori al Zeului înecat. Sub braț, prins de o curea de piele, îi atârna un burduf de apă, iar prin părul său negru, lung până la brâu, şi prin barba netunsă erau împletite sfori din alge uscate.

Theon fu străfulgerat de o amintire. Intr-una dintre rarele sale depeşe, Lordul Balon scrisese despre fratele lui mai mic, care a fost prins de o furtună şi a devenit evlavios după ce a fost adus de valuri teafăr la mal.

– Unchiule Aaeron? întrebă el cu îndoială.

– Nepoate Theon, răspunse preotul. Nobilul tău tată m-a rugat să te duc acasă. Vino.

– Intr-o clipă, unchiule. Se întoarse către ***Myra-ham.*** Lucrurile mele, îi porunci căpitanului.

Un marinar îi dădu jos arcul înalt din lemn de tisă şi o tolbă cu săgeți, dar fata căpitanului fu cea care îi aduse pachetul cu hainele lui bune.

- Stăpâne.

Avea ochii roşii. Când Theon luă pachetul, ea dădu parcă să-1 îmbrățişeze acolo, în fața propriului ei tată, a cucernicului lui unchi şi-a unei jumătăți a populației de pe insulă. Theon se dădu abil la o parte.

– Ai mulțumirile mele.

– Te rog, zise ea. Eu chiar țin la tine, stăpâne.

– Trebuie să plec. Porni în grabă după unchiul său, care era deja binişor în josul digului. După zece ani, credeam că probabil nobilul meu tată şi mama mea ar putea să vină personal, sau să-1 trimită pe Dagmer cu o gardă de onoare.

– Nu e locul tău ca să pui sub semnul întrebării poruncile Lordului Secerător din Pyke. Preotul avea un comportament rece, cu totul diferit de cel al omului pe care şi-1 amintea Theon. Aeron Greyjoy fusese cel mai agreabil dintre unchii lui, nesăbuit şi vesel, iubitor de cântece, bere şi femei. Cât despre Dagmer, ***Falcă Despicată,*** a plecat la Vechiul Wyk, la porunca tatălui tău, să răscolească Toba şi Casele de Piatră.

– In ce scop? De ce se adună corăbiile lungi?

– De ce s-au adunat mereu corăbiile lungi? Unchiul său lăsase caii legați în fața hanului de la malul apei. Când ajunseră lângă ei, se întoarse către Theon:

– Spune-mi adevărul, nepoate. Te rogi acum la zeii-lupi?

Theon nu se ruga defel, dar nu era un lucru pe care să-1 mărturiseşti unui preot, chiar dacă era fratele tatălui tău.

- Ned Stark se ruga la un copac. Nu, nu mă interesează deloc zeii lui Stark.

- Bine, îngenunchează.

Pe jos era numai piatră şi noroi.

- Unchiule, eu...

- îngenunchează! Sau eşti prea mândru acum, un lord din țările verzi, venit printre noi?

Theon îngenunche. Venirea lui aici avea un scop şi s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul lui Aeron ca să-1 împlinească. O coroană merita puțin noroi şi balegă de cal pe pantaloni, bănuia.

– Pleacă-ți capul. Ridicând burduful, unchiul său scoase dopul şi turnă un şuvoi de apă peste capul lui Theon. Apa îi udă tot părul şi i se prelinse peste frunte, în ochi. Şiroaie îi spălau obrajii, iar un firicel i se furişă sub mantie şi sub jiletcă, în jos pe spate, un pârâiaş rece de-a lungul şirei spinării. Simțea pe buze gustul mării. Fie ca Theon, slujitorul tău, să

renască din mare, aşa cum te-ai născut tu, intona Aeron Greyjoy. Binecuvântează-1 cu sare, binecuvân-tează-1 cu piatră, binecuvântează-1 cu oțel. Nepoate, mai ştii cuvintele?

– Ce e mort să nu moară niciodată, zise Theon, amintindu-şi.

– Ce e mort să nu moară niciodată, repetă unchiul său, ci să se ridice din nou, mai tare şi mai puternic. Ridică-te.

Theon se ridică în picioare, clipind pentru a-şi alunga picăturile sărate din ochi. Fără să scoată o vorbă, unchiul său astupă burduful, dezlegă calul şi încalecă. Theon făcu acelaşi lucru. Porniră la drum împreună, lăsând hanul şi portul în urma lor, sus, dincolo de castelul Lordului Botley, pe munții stân-coşi. Preotul nu mai rosti nici un cuvânt.

– Am fost departe de casă jumătate din viață, îndrăzni Theon să spună în cele din urmă. Voi găsi insulele schimbate?

– Oamenii pescuiesc în mare, sapă în pământ şi mor. Femeile nasc copii cu sânge şi cu durere, iar noaptea urmează după zi. Vânturile, fluxul şi refluxul rămân. Insulele sunt aşa cum le-a făcut zeul nostru.

O, ***Zei, a devenit necruțător,*** gândi Theon.

– Le voi găsi pe sora şi pe mama mea la Pyke?

– Nu. Mama ta locuieşte la Harlaw, cu sora ei. Acolo vremea nu e atât de aspră, şi tuşea o sâcâia. Sora ta s-a îmbarcat pe ***Vântul Negru*** către Marele Wyk, cu mesaje de la nobilul tău tată. Se va întoarce cât de curând, poți fi sigur.

Lui Theon nu trebuia să i se spună că ***Vântul Negru*** era corabia lungă a lui Asha. Nu-şi văzuse sora de zece ani, dar atâta lucru ştia despre ea. Ciudat că o numise aşa, când Robb Stark avea un lup pe nume ***Vânt Cenuşiu.***

- Stark e cenuşiu şi Greyjoy e negru, şopti Theon zâmbind, dar se pare că suntem amândoi bătuți de vânt.

Preotul nu avea nimic de comentat la asta.

– Iar tu, unchiule? întrebă Theon. Nu erai preot pe vremea când am fost dus la Pyke. îmi amintesc cum cântai vechile cântece de război, stând în picioare pe masă cu un corn de bere în mână.

– Tânăr am fost, şi înfumurat, zise Aeron Greyjoy, dar marea mi-a spălat nebuniile şi vanitățile. Omul acela s-a înecat, nepoate. Plămânii i s-au umplut de apa mării, iar peştii i-au ciugulit ochii. Când mi-am revenit, am văzut limpede.

E la fel de nebun pe cât e de posac. Lui Theon îi plăcea mai mult ceea ce îşi amintea despre Aeron Greyjoy.

– Unchiule, de ce şi-a chemat tata oştenii şi corăbiile?

– Fără îndoială, îți va spune asta la Pyke.

– Aş prefera să-i aflu planurile acum.

– De la mine nu le vei afla. Avem poruncă să nu vorbim despre asta cu nimeni.

– Nici cu ***mine? Theon*** se aprinse de mânie. Condusese oameni în război, vânase alături de un rege, câştigase onoare în turniruri, călătorise cu Brynden, Peştele Negru şi Marelejon Umber, se luptase în Pădurea Şoaptelor, se culcase cu mai multe fete decât putea numi, şi totuşi, unchiul lui îl trata de parcă ar fi fost tot un copil de zece ani. Dacă tatăl meu face planuri de război, trebuie să le cunosc. Nu sunt un ***nimeni,*** sunt moştenitor în Pyke şi în Insulele de Fier.

- Cât despre asta, zise unchiul său, vom vedea. Cuvintele îl plesniră ca o palmă peste față.

– *Vom vedea?* Frații mei sunt morți amândoi, sunt singurul fiu în viață al nobilului meu tată.

– Sora ta trăieşte.

Asha, gândi el stupefiat. Era cu trei ani mai mare decât Theon, şi totuşi...

- O femeie poate fi moştenitoare numai dacă nu există nici un urmaş bărbat pe linie directă, insistă el zgomotos. Nu voi accepta să îmi fie furate drepturile, te avertizez.

Unchiul său mârâi:

- *Avertizezi* un slujitor al Zeului înecat, băiete? Ai uitat mai mult decât ştii. Şi eşti un mare nătărău dacă îţi închipui că tatăl tău va da aceste insule sfinte pe mâna unui Stark. Acum taci din gură. Drumul e destul de lung şi fără flecărelile tale.

Theon nu mai scoase nici o vorbă, deşi se abţinu cu greu. ***Deci aşa stau lucrurile,*** gândi el. Ca şi cum zece ani la Winterfell ar putea să te facă un Stark. Lordul Eddard îl crescuse împreună cu propriii lui copii, dar Theon nu fusese niciodată unul de-al lor. Toţi cei de la castel, de la Lady Stark până la cel de pe urmă băiat de la bucătărie, ştiau că era ţinut ostatic drept chezăşie pentru buna purtare a tatălui său şi îl tratau ca atare. Chiar şi bastardul Jon Snow avusese parte de mai multe onoruri decât el.

Lord Eddard încercase să joace din când în când rolul de tată, dar pentru Theon rămăsese mereu omul care a adus sânge şi pârjol la Pyke şi 1-a luat din casa lui. Când era copil, trăise cu spaima chipului aprig al lui Stark şi a imensei sale săbii întunecate. Soţia lui era chiar mai distantă şi mai bănuitoare.

Cât despre copiii lor, cei mici fuseseră doar nişte ţânci plângăcioşi în cea mai mare parte a timpului pe care şi-1 petrecuse la Winterfell. Numai Robb şi fratele său vitreg, Jon Snow, fuseseră destul de mari ca să fie demni de luat în seamă. Snow fusese destul de mare ca să merite atenţia lui. Bastardul era un băiat posomorât, iritabil şi era gelos pe obârşia nobilă ă lui Theon şi pe atenţia pe care i-o acorda Robb. Pentru Robb, Theon avea o oarecare afecţiune, ca pentru un frate mai mic..., dar cel mai bine ar fi să nu po-

A

menească asta. In Pyke, vechile războaie se mai purtau, pesemne, şi acum. Asta nu trebuia să-1 surprindă. Insulele de Fier trăiau în trecut, prezentul era prea amar şi prea greu de suportat. In plus, tatăl şi unchii lui erau bătrâni şi aşa erau vechii lorzi, îşi duceau vrajbele prăfuite în mormânt, fără să uite nimic şi iertând şi mai puţin.

Fusese la fel cu Mallisterii, tovarăşii săi în drumul de la Riverrun la Seagard. Patrek Mallister nu era un om prea rău, împărtăşeau gustul pentru fetişcane, vin şi vânat. Dar când bătrânul Lord Jason a văzut că moştenitorului său îi place prea mult compania lui Theon, 1-a luat pe Patrek deoparte ca să-i aducă aminte că Seagard a fost construit pentru a apăra coasta împotriva corbilor din Insulele de Fier, cu Greyjoy din Pyke drept căpetenie. Turnul Vuietului fusese numit astfel datorită clopotului său imens de bronz, care, în vechime, era tras pentru a chema oamenii din oraş şi din sate la castel, atunci când la orizontul dinspre apus erau zărite corăbii lungi.

– Nu contează că acest clopot a sunat doar o dată în trei sute de ani, îi spusese Patrek lui Theon în ziua următoare, împărtăşindu-i grijile tatălui său şi împărţind cu el o carafă cu vin din mere verzi.

– Când fratele meu a luat cu asalt cetatea Seagard, zise Theon, Lordul Jason 1-a ucis pe Rodrik Greyjoy sub zidurile castelului şi i-a alungat oamenii de fier înapoi în golf. Dacă tatăl tău bănuieşte că-i port vreo duşmănie pentru asta, e doar pentru că nu 1-a cunoscut pe Rodrik.

Au râs straşnic pe tema asta, în timp ce se îndreptau în goană către tânăra soţie focoasă a unui morar pe care o cunoştea Patrek. ***Aş vrea ca Patrek sa fie acum cu mine.*** Mallister sau nu, era un tovarăş de drum mai plăcut decât acest preot bătrân şi ursuz în care se transformase unchiul său Aeron.

Cărarea pe care mergeau şerpuia sus, tot mai sus, printre colinele golaşe şi stâncoase. Curând marea nu se mai vedea, deşi aerul umed păstra încă mirosul ei înţepător. îşi continuară drumul într-un ritm constant, lent, trecând pe lângă stâna unui cioban şi pe lângă o mină părăsită. Acest nou Aeron Greyjoy, evlavios, nu era prea vorbăreţ. Călătoriră într-o tăcere sumbră. In cele din urmă, Theon nu mai putu suporta:

– Robb Stark este acum Lord de Winterfell, zise el. Aeron îşi continuă drumul.

– Un lup seamănă cu altul.

– Robb a trădat Tronul de Fier şi s-a încoronat Rege în Nord. Este război.
– Corbii Maesterului zboară peste mare la fel cum zboară peste stânci. Vestea e veche şi răsuflată.
– înseamnă un nou început, unchiule.
– Fiecare dimineață e un nou început, care seamănă leit cu cel vechi.
– In Riverrun ți s-ar spune altceva. Se zice despre cometa roşie că este un vestitor al unei noi ere. Un mesager al zeilor.
– Un semn este, într-adevăr, fu de acord preotul, dar de la zeul nostru, nu de la al lor. Este o torță aprinsă, cum duceau cei din vechime. Este flacăra Zeului înecat, adusă din mare, care anunță fluxul. Este timpul să ne ridicăm pânzele şi să plecăm în lume, cu foc şi sabie, aşa cum a făcut el.

Theon zâmbi.
– Sunt întru totul de acord.
– Omul e de acord cu zeul, aşa cum picătura aparține ploii.

Această picătură va fi rege într-o bună zi, bătrâne. Theon suportase destul posomoreala unchiului său. Dădu pinteni calului şi o luă la trap, zâmbind.

Soarele era la asfințit când ajunseră la zidurile cetății Pyke - o semilună de pietre întunecate care se înălța din pisc în pisc, cu poarta acoperită la mijloc şi cu trei turnuri drepte de fiecare parte. Theon desluşea încă urmele lăsate în piatră de catapultele lui Robert Baratheon. Un nou turn sudic fusese ridicat pe ruinele celui vechi, cu piatra de un cenuşiu mai palid, nesluțit încă de peticele de licheni. Asta se întâmplase când Robert încălcase înțelegerile, năvălind peste ruine şi cadavre, cu ciocanul de război în mână şi cu Ned Stark alături. Theon privise de la adăpostul Turnului Mării şi uneori, în vis, vedea şi acum torțele şi auzea tunetul surd al prăbuşirii.

Porțile erau deschise, cu bariera-ghilotină ruginită ridicată. Străjile de pe vârful meterezelor priveau cu ochi străini cum Theon Greyjoy venea, în sfârşit, acasă.

Dincolo se întindeau cincizeci de acri de promontoriu, înfruntând cerul şi marea. Aici se aflau grajdurile, țarcurile şi alte câteva acareturi răzlețe. Oile şi porcii se îngrămădeau în țarcurile lor, în timp ce câinii castelului alergau liberi. Către miazăzi se aflau dealurile şi podul mare de piatră ce ducea la Marea Fortăreață. In timp ce coborî din şa, Theon auzi valurile izbindu-se de stânci. Un grăjdar veni să-i ia calul. Vreo doi copii pricăjiți şi câțiva sclavi se holbau la el cu ochi trişti, dar nu era nici urmă de tatăl său, nici de altcineva pe care să şi-1 amintească din copilărie. O ***întoarcere acasă tristă şi amară,*** gândi el.

Preotul nu descălecase.
– Nu rămâi peste noapte, să stai la masa noastră, unchiule?
– Să te aduc, aşa mi s-a spus. Te-am adus. Acum mă întorc la treburile zeului nostru. Aeron Greyjoy îşi întoarse calul şi dispăru încet dincolo de țepuşele pline de noroi ale barierei-ghilotină.

O babornīță cocoşată, într-o rochie gri, lălâie, se apropie cu prudență de el.
– Stăpâne, am fost trimisă să-ți arăt camerele.
– Din a cui poruncă?
– A nobilului tău tată, stăpâne. Theon îşi scoase mănuşile.

– Aşadar, ştii cine sunt. De ce nu e aici tatăl meu, să mă întâmpine?
– Te aşteaptă în Turnul Mării, stăpâne. După ce te odihneşti.

Şi eu care îl credeam rece pe Ned Stark.
– Şi cine eşti tu?
– Helya, cea care are grijă de acest castel pentru nobilul tău tată.
– Sylas era îngrijitor aici. I se spunea Gură Amară. Chiar şi acum, Theon îşi amintea duhoarea de vin din răsuflarea bătrânului.
– A murit acum cinci ani, stăpâne.

– Iar cu Maester Qualen ce s-a întâmplat, unde este?
– Se odihneşte în mare. Wendamyr se ocupă acum de corbi.

Parcă aş fi străin aici, gândi Theon. ***Nimic nu s-a schimbat şi, cu toate acestea, totul s-a schimbat.*** Incli-nându-se ceremonios, femeia îl conduse de-a lungul promontoriului, către pod. Cel puțin acesta era aşa cum şi-1 amintea, cu pietrele bătrâne netezite de apă şi năpădite de licheni, cu marea înspumată sub picioare, ca un uriaş animal sălbatic, cu vântul sărat apucându-1 de haine.

Ori de câte ori îşi imaginase venirea lui acasă, se văzuse mereu întorcându-se în dormitorul tihnit din

Turnul Mării, unde obişnuia să doarmă pe când era copil. In schimb, bătrâna îl conduse în Fortăreața însângerată. Sălile de aici erau mai mari şi mai bine mobilate, chiar dacă erau la fel de reci şi de umede. Theon fu introdus într-un apartament cu camere răcoroase, cu tavane atât de înalte încât se pierdeau în întuneric. Ar fi fost mai impresionat dacă nu ar fi ştiut că acestea erau tocmai camerele care dăduseră numele Fortăreței Sângeroase. Cu o mie de ani în urmă, fiii Regelui Râului fuseseră ucişi aici, ciopârțiți în paturi, ca bucăți din trupurile lor să poată fi trimise înapoi la tatăl lor, pe continent.

Dar cei din familia Greyjoy nu avuseseră parte de moarte la Pyke decât o singură dată, ucişi de frații lor. Iar frații lui Theon erau morți amândoi. Nu teama de fantome îl făcea să privească în jur cu dezgust. Draperiile erau înverzite de mucegai, saltelele aveau un miros închis şi greu, rogojinile erau vechi şi sfărâmicioase. Trecuseră ani şi ani de când aceste camere nu mai fuseseră deschise. Umezeala îți pătrundea până în oase.

- Vreau un vas cu apă fierbinte şi un foc în acest cămin, îi spuse baborniței. Vezi să aprindă mangalurile şi în celelalte camere, ca să mai alunge frigul. Şi, pentru numele zeilor, adu îndată pe cineva să schimbe rogojinile astea.

- Da, stăpâne. Cum porunceşti. Femeia plecă. După o bucată de vreme, aduseră apa fierbinte pe

care o ceruse. Era doar dezmorțită, se răci repede şi pe deasupra mai era şi apă de mare, dar îi fu de folos să-şi spele praful de pe față, păr şi mâini. In timp ce doi robi aprindeau mangalurile, Theon se dezbrăcă de hainele murdare de drum şi se îmbrăcă pentru a-şi întâlni tatăl. Alese cizme din piele fină, neagră, pantaloni din lână moale de miel, gri-argintie, o jiletcă din catifea neagră, având pe piept brodat un ***kraken,*** monstrul auriu din adâncuri al familiei Greyjoy. In jurul gâtului îşi legă un lanț subțire de aur, iar la încheietură o curea din piele albită. îşi agăță un pumnal la un şold şi o sabie la celălalt, vârâte în teci cu dungi negre şi aurii. Scoțând pumnalul, îi încercă tăişul cu degetul mare, scoase o bucată de gresie din buzunarul curelei şi îl şterse de câteva ori. Era o mândrie să-şi păstreze armele ascuțite.

- Când mă întorc, aştept o cameră caldă şi rogojini curate, îi avertiză pe robi în timp ce îşi trăgea pe mâini o pereche de mănuşi negre, cu mătasea împodobită cu arabescuri delicate din fir de mătase.

Theon se întoarse la Marea Fortăreață prin culoarele din piatră, în care ecoul paşilor lui se îngemăna cu uruitul neîncetat al mării de dedesubt. Ca să ajungă în Turnul Mării, pe coloana lui coşcovită, trebuia să traverseze alte trei poduri, fiecare mai îngust decât cel anterior. Ultimul era din funie şi lemn, iar sarea udă şi vântul îl făceau să se legene sub picior, ca o ființă vie. Theon era cu inima în gât la jumătatea drumului. Jos, departe, valurile se ridicau, spărgân-du-se de stâncă, împroşcând stropi mari de apă. Copil fiind, trecea în fugă acest pod, chiar şi în toiul nopții.

Băieții cred că nu li se poate întâmpla nimic, îi şopti glasul îndoielii. ***Oamenii mari ştiu mai bine.***

Uşa era din lemn cenuşiu, ghintuită cu fier, iar Theon o găsi zăvorâtă pe dinăuntru. O lovi cu pumnul şi înjură când o aşchie îi agăță mănuşa. Lemnul era umed şi putred, iar cuiele de fier erau ruginite.

După o clipă, uşa fu deschisă dinăuntru de un străjer care purta o platoşă neagră şi un coif cilindric.

– Eşti fiul?

– La o parte din calea mea, sau te învăț eu cine sunt.

Omul se dădu în lături. Theon urcă treptele întortocheate până la solariu. îşi găsi tatăl aşezat lângă un mangal, sub o blană care îl acoperea din vârful picioarelor până la bărbie. Auzind sunetul cizmelor pe podeaua de piatră, Lordul Insulelor de Fier îşi ridică privirea către ultimul său fiu în viață. Era mai scund decât şi-1 amintea Theon. Şi atât de pricăjit. Balon Greyjoy fusese întotdeauna slab, dar acum arăta de parcă zeii îl puseseră într-un cazan şi îi fierseseră fiecare bucățică de carne de pe oase, până ce nu mai rămăsese altceva din el decât păr şi piele. Era slab şi osos, cu un chip care ar fi putut fi cioplit din cremene. Şi ochii îi erau ca de cremene, negri şi tăioşi, dar anii şi vânturile sărate făcuseră ca părul lui să ia culoarea cenuşie pătată de valuri înspumate pe care o avea marea în miezul iernii. Dezlegat, părul îi atârna pe spate.

– Nouă ani, nu-i aşa? zise în cele din urmă Lordul Balon.

– Zece, răspunse Theon, scoțându-şi mănuşile.

– Au luat un băiat, zise tatăl său. Ce eşti acum?

– Un bărbat, răspunse Theon. Sângele şi moştenitorul tău.

Lordul Balon mormăi:

– Vom vedea.

– Vei vedea, îi promise Theon.

– Zece ani, spui. Stark te-a avut tot atât timp cât mine. Iar acum vii ca trimis al lui.

– Nu al lui, zise Theon, Lordul Eddard e mort, decapitat de regina Lannister.

– Sunt morți amândoi, Stark şi acel Robert care mi-a zdrobit zidurile cu pietre. Am jurat că voi trăi să-i văd pe amândoi în mormânt şi am trăit. Se strâmbă. Cu toate acestea, încă mă dor încheieturile din cauza frigului şi a umezelii, ca atunci când erau în viață. Aşadar, la ce foloseşte?

– Foloseşte. Theon se apropie. Aduc o scrisoare...

– Ned Stark te-a îmbrăcat aşa? îl întrerupse tatăl său, aruncându-i o privire de sub blana de focă. A fost plăcerea lui să te înveşmânteze în aceste catifele şi mătăsuri şi să te facă dulcea lui fiică?

Theon simți cum sângele i se ridică în obraji.

– Nu sunt fiica nimănui. Dacă-ți displace îmbrăcămintea mea, o voi schimba.

– Aşa vei face. Aruncând blănurile la o parte, Lordul Balon se ridică în picioare. Nu era atât de înalt cum şi-1 amintea Theon. Fleacul ăla din jurul gâtului tău a fost cumpărat cu aur sau cu fier?

Theon atinse lanțul de aur. Uitase. ***A trecut atât de mult timp...*** După vechea Rânduială, femeile puteau să-şi pună podoabe cumpărate cu monede, dar un războinic purta doar acele giuvaiere pe care le lua de pe trupurile duşmanilor ucişi de mâna lui. ***Plata prețului de fier,*** i se spunea.

- Roşeşti ca o fecioară, Theon. Ți-am pus o întrebare. Ai plătit prețul aurului sau al fierului?

- Al aurului, recunoscu Theon.

Tatăl său îşi vârî degetele sub colan şi îl smulse cu atâta putere, încât putea să-i frângă lui Theon gâtul, dacă lanțul nu s-ar fi rupt primul.

– Fiica mea are drept iubit un topor de război, zise Lordul Balon. Nu voi permite ca fiul meu să umble cu găteli, ca o târfă. Lordul Balon aruncă lanțul rupt în mangal, unde alunecă printre cărbuni. Este aşa cum m-am temut. Mâinile verzi au făcut din tine un om moale, iar cei din familia Stark te-au făcut omul lor.

– Te înşeli. Ned Stark mi-a fost temnicer, dar inima mea e încă din sare şi fier.

Lordul Balon se întoarse cu spatele, să-şi încălzească mâinile osoase la focul din mangal.

– Totuşi, flăcăiaşul Stark te trimite la mine ca pe un corb bine dresat care îşi ține strâns micul mesaj.

– Scrisoarea pe care o aduc nu e un mesaj mic, zise Theon, iar oferta pe care ți-o face e una pe care ***eu*** i-am sugerat-o.

– Regele-lup ia seama la sfatul tău, nu-i aşa? Ideea părea că-1 amuză pe Lordul Balon.

– Mă ia în seamă pe mine, da, am vânat împreună cu el, m-am antrenat cu el, am împărțit carnea şi miedul, m-am luptat alături de el. I-am câştigat încre-derea. Mă priveşte ca pe un frate mai mare, el...

– ***Nu.*** Tatăl său îşi înfipse degetele în fața lui. Nu aici, nu în Pyke, nu la urechile mele, nu îl vei numi ***frate*** pe acest fiu al bărbatului care i-a trecut prin sabie pe adevărații tăi frați. Sau i-ai uitat pe Rodrik şi Ma-ron, care au fost din acelaşi sânge cu tine?

– Eu nu uit nimic. Ned Stark nu-i ucisese de fapt pe nici unul dintre frații săi. Rodrik fusese ucis de Lordul Jason Mallister la Seagard, Maron murise zdrobit când s-a prăbuşit vechiul turn de la miazăzi, iar Stark le-ar fi venit de hac la fel de repede, dacă s-ar fi întâmplat ca vâltoarea bătăliei să-i aducă unul lângă altul. îmi amintesc foarte bine de frații mei, insistă Theon. Mai cu seamă îşi amintea scatoalcele pe care i le trăgea Rodrik la beție, farsele crude şi minciunile nesfârşite ale lui Maron. îmi amintesc şi de vremea când tatăl meu era rege. Scoase scrisoarea lui Robb şi i-o întinse. Uite. Citeşte... înălțimea Ta.

Lordul Balon rupse sigiliul şi desfăcu pergamentul. Ochii negri îi fugeau peste rânduri.

– Aşa deci, băiatul îmi va da din nou coroana, zise el, iar tot ceea ce trebuie să fac eu este să-i distrug duşmanii. Buzele sale subțiri se răsuciră într-un zâmbet.

– Acum Robb trebuie să fi ajuns la Dintele de Aur, spuse Theon, Odată căzut, va trece peste dealuri într-o zi. Oastea Lordului Tywin este la Harrenhal, iar drumul îi este tăiat dinspre apus. Regicidul este prizonier la Riverrun. Doar ***Ser*** Stafford Lannister şi recruții nepricepuți pe care i-a adunat mai rămân să i se opună lui Robb la apus. ***Ser*** Stafford se va aşeza între armata lui Robb şi Lannisport, ceea ce înseamnă că oraşul va fi lipsit de apărare când vom descinde noi dinspre mare. Dacă zeii sunt buni cu noi, chiar Casterly Rock ar putea cădea înainte ca Lannisterii să-şi dea măcar seama că am năvălit asupra lor. Lordul Balon mormăi:

– Casterly Rock nu a căzut niciodată.

– Până acum. Theon zâmbi. ***Şi cât de dulce va fi acea cădere.***

Tatăl său nu-i întoarse zâmbetul.

– Aşadar, de-asta te trimite Robb Stark înapoi la mine, după atâta vreme. Ca să mă faci să consimt la acest plan al său?

– Este planul meu, nu al lui Robb, zise Theon cu mândrie. ***Al meu, aşa cum victoria va fi a mea şi, cu timpul, şi coroana.*** Voi conduce eu însumi atacul, dacă doreşti. Drept răsplată, îți voi cere să-mi încredințezi Casterly Rock ca reşedință proprie, odată ce o vom lua de la Lannisteri. Cu Casterly Rock, putea să fie stăpân peste Lannisport şi pământurile de aur ale apusului. Asta ar însemna o bogăție şi o putere cum nu a mai cunoscut Casa Greyjoy niciodată.

– Te răsplăteşti frumuşel pentru o idee şi câteva rânduri mâzgălite pe hârtie. Flăcăiaşul nu zice nimic despre recompensă. Doar că tu vorbeşti în numele lui, iar eu trebuie să ascult, să-i dau navele şi oştirile, iar în schimb el îmi va da coroana. Ochii lui reci se ridicară pentru a întâlni ochii fiului său. îmi va ***da*** o coroană, repetă, cu glasul tot mai tăios.

– O alegere nepotrivită a cuvintelor, ceea ce a vrut să spună este...

– A vrut să spună ce a spus. Băiatul îmi va ***da*** mie o coroană. Şi ce este dat nu poate fi luat înapoi. Lordul Balon aruncă scrisoarea în mangal, deasupra colanului. Pergamentul se răsuci, se înnegri şi se aprinse.

Theon era îngrozit.

- Ai înnebunit?

Tatăl său îi întoarse un dos de palmă peste obraz.

- Ai grijă cum vorbeşti. Acum nu eşti în Win-terfell, iar eu nu sunt Robb Băiatul, ca să-mi vorbeşti aşa. Eu sunt Greyjoy, Lordul Secerător din Pyke, Rege al Sării şi al Fierului, Fiu al Vântului Mării, şi nimeni nu-mi dă mie coroana. Eu plătesc preţul fierului, îmi voi ***lua*** coroana, aşa cum a făcut Urron Mână Roşie acum cinci mii de ani.

Theon se trase în spate, departe de furia neaşteptată din tonul tatălui său.

- Ia-o atunci, scuipă el, cu obrajii încă tremurând. Numeşte-te Rege al Insulelor de Fier, nimănui n-o să-i pese... până când se vor termina războaiele şi când învingătorul îl va cerceta şi-1 va iscodi pe bătrânul nebun cocoţat pe ţărmul său, cu o coroană de fier pe cap.

Lordul Balon izbucni în râs.

- Ei bine, cel puţin nu eşti laş. Aşa cum nici eu nu sunt prost. Credeai că îmi adun corăbiile ca să le privesc cum se leagănă la mal? Am de gând să făuresc un regat prin foc şi sabie..., dar nu de la apus şi nu la porunca Regelui Robb Băiatul. Casterly Rock e prea puternic, iar Lordul Tywin prea viclean. Da, s-ar putea să luăm Casterly Rock, dar nu o vom păstra niciodată. Nu, eu la alt fruct jinduiesc..., şi nu unul atât de zemos şi dulce, poţi fi sigur, dar care aşteaptă acolo, copt şi lipsit de apărare.

Unde? ar fi putut să întrebe Theon, dar deja ştia.

DAENERYS

Dothraki numiseră cometa ***Shierak Qiya,*** Steaua însângerată. Bătrânii murmurau că e semn rău, dar Daenerys Targaryen o văzuse prima dată în noaptea în care 1-a ars pe ***Khal*** Drogo, în noaptea când drago-nii ei s-au trezit. ***Este într-adevăr mesagerul venirii mele,*** îşi spuse, în timp ce îşi ridica privirea către cerul nopţii, cu inima plină de uimire. ***Zeii au trimis-o ca să-mi arate calea.***

Totuşi, când puse gândul în cuvinte, Doreah, slujnica ei, începu să tremure.

– într-acolo se află pământurile roşii, ***Khaleesi.*** Un loc sumbru şi înfricoşător, spun călătorii.

– Drumul indicat de cometă este drumul pe care trebuie să mergem, insistă Dany, deşi, de fapt, era singurul drum care îi era deschis.

Nu îndrăznea să se îndrepte către miazănoapte, spre vastul ocean de iarbă căruia i se spunea Marea Dothraki. Primul ***khalasar*** pe care l-ar întâlni i-ar înghiţi grupul obosit, omorând luptătorii şi făcându-i

sclavi pe ceilalți. Meleagurile Oamenilor Miei de la sudul râului le erau, de asemenea, închise. Erau prea puțini ca să se apere chiar şi împotriva unui popor atât de paşnic, iar Lhazareenii nu prea aveau motive să-i iubească. Ar fi putut să pornească în josul râului, către porturile de la Meerseen, Yurkai şi Astapor, dar Rakharo o prevenise că în direcția aceea plecase ***kha-lasarul*** lui Pono, ducând mii de prizonieri ca să-i vândă în piețele de carne vie care supurau, ca nişte răni deschise, pe țărmurile Golfului Sclavilor.

– De ce m-aş teme de Pono? obiectă Dany. A fost ***ko-ul*** lui Drogo şi mi-a vorbit întotdeauna cu blândețe.

– ***Ko*** Pono ți-a vorbit frumos, zise ***Ser*** Jorah Mormont. ***Khal*** Pono te va ucide. A fost primul care 1-a părăsit pe Drogo. Zece mii de războinici au plecat cu el. Tu ai o sută.

Nu, gândi Dany, ***am patru. Restul sunt femei, bătrâni bolnavi şi băieți care nu şi-au împletit încă niciodată părul.***

– Am dragonii, sublinie ea.

– Prăzi uşoare, zise ***Ser*** Jorah. Un singur atac al unui ***arkh*** le-ar veni de hac, deşi Pono mai degrabă i-ar înhăța el însuşi. Ouăle tale de dragon au fost mai prețioase decât rubinele. Un dragon viu e neprețuit. In toată lumea, sunt doar trei. Oricine îi va vedea, îi va dori, regina mea.

– Sunt ***ai mei,*** zise ea cu furie. Se născuseră din credința şi nevoia ei, primiseră viață prin moartea soțului şi a fiului ei nenăscut, şi a lui ***maegi*** Mirri Maz Duur. Dany a intrat în flăcări când s-au născut şi au băut lapte de la pieptul ei. Nimeni nu mi-i va lua, atât cât voi trăi.

- Nu vei trăi mult dacă te vei întâlni cu ***Khal*** Pono. Nici cu ***Khal*** Jhaqo, nici cu oricare altul. Trebuie să mergi acolo unde nu sunt ei.

Dany îl numise primul dintre Străjerii Reginei, iar când sfatul ursuz al lui Mormont şi semnele se potriveau, era limpede ce avea de făcut. îşi adună oamenii şi urcă pe iapa ei argintie. Părul îi arsese pe rugul lui Drogo, aşa că slujitoarele o îmbrăcaseră în blana unui ***hrakkar*** ucis de Drogo, leul alb al clanului Dothraki. Capul lui înfricoşător forma o glugă care-i acoperea scalpul dezgolit, blana, o mantie care îi curgea pe umeri şi pe spate. Dragonul de culoarea untului îşi vârî colții negri, ascuțiți, în coama leului şi îşi încolăci coada în jurul brațului reginei, în timp ce ***Ser*** Jorah îşi ocupă locul obişnuit lângă ea.

- Urmărim cometa, îi spuse Dany ***khalasarului*** ei. Odată ce acest lucru era spus, nimeni nu mai avea

nimic de obiectat. Fuseseră oamenii lui Drogo, dar acum erau ai ei. ***Cea Nearsă*** o numeau, ***Mama Drago-nilor.*** Cuvântul reginei era lege pentru ei.

Călătoreau noaptea, iar ziua se adăposteau de soare în corturi. Destul de curând, Dany află adevărul vorbelor lui Doreah. Nu era o țară prietenoasă. Lăsară pe drum, în urma lor, un şir de cai morți, căci Pono, Ihaqo şi ceilalți luaseră cei mai buni cai din hergheliile lui Drogo, lăsându-i doar pe cei bătrâni şi sfrijiți, bolnavi şi şchiopi, caii răniți şi nărăvaşi. La fel era şi cu oamenii. ***Nu sunt puternici,*** îşi zise Dany, ***aşa că trebuie săfiu eu tăria lor. Nu mai trebuie să arăt teamă, slăbiciune, îndoială. Oricât de înfricoşată mi-ar fi inima, când îmi vor privi chipul, trebuie să o vadă doar pe Regina lui Drogo.*** Se simțea mai bătrână decât cei paisprezece ani pe care îi avea. Dacă fusese vreodată o fetişcană, vremea aceea era apusă.

După trei zile de drum, primul om muri. Un bătrân ştirb, cu ochi albaştri, tulburi, căzu epuizat din şa şi nu se mai ridică. O oră mai târziu, se sfârşi. Muştele roiau în jurul trupului său, ducând celor vii destinul lui nefericit.

- I-a trecut vremea, afirmă slujnica Irri. Nimeni nu poate trăi mai mult decât dinții săi. Ceilalți o aprobară. Dany le porunci să omoare cel mai slab dintre caii muribunzi, ca mortul să poată merge călare pe tărâmurile nopții.

Două nopți mai târziu, se stinse o fetiță. Vaietele chinuite ale mamei sale durară toată ziua, dar nu era nimic de făcut. Copila fusese prea mică pentru a călători, sărăcuța. Nu erau pentru ea nesfârşitele ierburi negre de pe tărâmurile nopții, trebuia să se nască din nou.

Era puțină hrană în pustiul roşu, şi apă încă şi mai puțină. Era un ținut veşted şi părăsit, cu dealuri joase şi câmpii sterpe spulberate de vânt. Râurile pe care le traversau erau uscate, ca oasele morților. Supraviețuiau mestecând iarba dracului, aspră şi maronie, care creştea în smocuri la baza pietrelor şi a copacilor uscați. Dany trimise cercetaşi în fața coloanei, dar nu găsiseră nici fântâni, nici izvoare, doar iazuri amare, cu apă mică şi stătută, împuținându-se sub soarele fierbinte. Cu cât se adânceau mai mult în pustiu, cu atât heleşteiele deveneau mai mici, iar distanța dintre ele creştea. Dacă existau zei în acest pustiu fără urmă, numai piatră, nisip şi lut, erau zei aspri şi sterpi, surzi la rugăciunile pentru ploaie.

Vinul se termină primul, şi curând după aceea laptele de iapă care le plăcea lorzilor mai mult decât miedul. Pe urmă proviziile de lipii şi carne uscată se terminară şi ele. Vânătorii nu găsiră nici un vânat şi doar carnea cailor morți le umplea stomacurile. Moartea fu urmată de moarte. Copii firavi şi bătrâne încercănate, bolnavi, proşti şi neglijenți, pământul crud îi ceru pe toți. Doreah era tot mai sfrijită, avea ochii adânciți în orbite, iar părul ei moale, auriu, deveni subțire ca paiul.

Dany suferea de foame şi de sete împreună cu ceilalți. Laptele din piept îi secă, sfârcurile îi erau crăpate şi sângerau, iar carnea de pe trup i se împuțina cu fiecare zi, până ce ajunse slabă şi uscată ca un băț, dar cel mai mult se temea pentru dragonii ei. Tatăl ei fusese ucis înainte ca ea să se nască, la fel şi iubitul ei frate Rhaegar. Mama îi murise aducând-o pe lume, în timp ce afară urla furtuna. Bunul ***Ser*** Willem Darry, care trebuie că a iubit-o în felul lui, fusese doborât de o boală necruțătoare când era foarte tânăr. Fratele ei Viserys, ***Khal*** Drogo, care fusese pentru ea soarele şi luna, chiar şi fiul ei nenăscut, pe toți îi ceruseră zeii. ***Nu-mi vor lua dragonii,*** jură Dany. ***Nu mi-i vor lua.***

Dragonii nu erau mai mari decât pisicile sfrijite pe care le văzuse cândva furişându-se de-a lungul zidurilor de pe moşia lui Magister Illyrio din Pentos... până ce-şi desfăcură aripile. Deschiderea lor era de trei ori mai mare decât lungimea, fiecare aripă era ca un evantai delicat de piele translucidă, admirabil colorată, bine întinsă între oasele lungi şi subțiri. Dacă te uitai cu atenție, puteai vedea că trupul le era aproape în întregime gât, coadă şi aripi. ***Făpturi atât de mici,*** se gândi ea în timp ce îi hrănea din mână, sau mai degrabă încerca să îi hrănească, fiindcă dragonii nu voiau să mănânce. Sâsâiau şi scuipau la fiecare bucățică însângerată de carne de cal, scoțând fum pe nări, dar fără să accepte mâncarea, până ce Dany îşi aminti ceva ce-i spusese Viserys pe când erau copii.

Doar dragonii şi oamenii se hrănesc cu came gătită, spusese el.

Şi-a pus slujnicele să ardă carnea până se înnegreşte. Atunci dragonii o devorară cu nerăbdare, cu capetele izbind ca nişte şerpi. Atâta timp cât carnea era uscată, înfulecau în fiecare zi o cantitate de câteva ori mai mare decât propria lor greutate, iar în cele din urmă începură să devină mai mari şi mai puternici. Dany se minuna de netezimea solzilor şi de ***căldura*** care se revărsa din trupurile lor, atât de palpabilă încât în nopțile reci parcă scoteau aburi.

In fiecare seară, când ***khalasarul*** pornea la drum, alegea un dragon pe care să-1 ducă pe umăr. Irri şi Jhqui îi duceau pe ceilalți într-o colivie din lemn împletit, atârnată între caii lor, şi mergeau aproape de ea, aşa că Dany nu-i pierdea niciodată din ochi. Era singurul mod de a-i ține liniştiți.

- Dragonii lui Aegon au primit nume după zeii din Vechea Valyria, le spuse războinicilor săi într-o dimineață, după o lungă călătorie de noapte. Dragonul lui Visenya era Vhagar, Rhaenys îl avea pe Meraxes, iar Aegon călărea pe Malerion, Spaima Neagră. Se spune că răsuflarea lui Vhagar era atât de fierbinte încât putea să topească armura unui cavaler şi să-1 prăjească pe cel aflat înăuntru, că Meraxes înghițea cai întregi, iar Balerion...,

focul lui era negru ca solzii pe care îi avea, aripile atât de largi încât oraşe întregi erau acoperite de umbra lor când trecea pe deasupra.

Dothraki îi priveau puii cu nelinişte. Cel mai mare dintre cei trei pe care îi avea era de un negru strălucitor, cu solzii brăzdaţi de fâşii de un roşu aprins, asemenea aripilor şi coarnelor.

– ***Khaleesi,*** murmură Aggo, acesta e Balerion renăscut.

– S-ar putea să fie aşa cum spui, sânge din sângele meu, răspunse Dany cu gravitate, dar va avea un nume nou în această nouă viaţă. Ii voi numi pe toţi după cei pe care i-au luat zeii. Cel verde va fi Rhaegal, în amintirea bravului meu frate care a murit pe malurile verzi ale Tridentului. Pe cel crem cu auriu îl numesc Viserion. Viserys a fost crud, slab şi speriat. Totuşi a fost fratele meu. Dragonul lui va face ceea ce el nu a putut.

– Iar cel negru? întrebă ***Ser*** Jorah Mormont.

– Cel negru, spuse ea, este Dragon.

Chiar dacă dragonii ei prosperau, ***khalasarul*** ei se usca şi murea. In jurul ei, ţinutul devenise pustiu. Chiar şi iarba dracului creştea rar, caii cădeau pe drum, rămânând atât de puţini încât unii dintre oamenii ei erau nevoiţi să se târâie pe jos. Doreah făcu febră şi se simţea tot mai rău cu fiecare leghe pe care o străbăteau. Buzele şi mâinile i se umplură de pustule sângerii, părul îi cădea în smocuri, iar într-o seară nu mai avu putere să se urce pe cal. Jhgo a spus că trebuia să o părăsească sau să o lege în şa, dar Dany şi-a amintit de o noapte, la Marea Dothraki, când o fată din Lys a învăţat-o secretele ei, ca Drogo să o poată iubi mai mult. Ii dădu lui Doreah apă din plosca ei, îi răcori fruntea cu o pânză umedă şi o ţinu de mână până ce muri. Doar atunci îngădui ***khalasarului*** să-şi continue drumul.

Nu văzură nici o urmă a altor călători. Dothraki începură să mormăie înfricoşaţi că fuseseră conduşi de cometă în vreun infern. Dany se duse la ***Ser*** Jorah într-o dimineaţă, pe când îşi aşezau tabăra în mijlocul unui talmeş-balmeş de pietre negre, roase de vânt.

– Ne-am rătăcit? îl întrebă ea. Pustiul acesta nu are capăt.

– Are un capăt, îi răspunse el obosit. Am văzut hărţile pe care le-au desenat negustorii, regina mea. Puţine caravane vin pe acest drum, asta aşa este, dar către răsărit sunt regate mari şi oraşe pline de minunăţii. Yi Ti, Qarth, Asshai de lângă Umbră...

– Vom apuca să le vedem?

– N-am să te mint. Drumul e mai greu decât am îndrăznit să-mi imaginez. Chipul cavalerului era cenuşiu şi epuizat. Rana pe care o avea la şold din noaptea în care se luptase cu războinicii lui ***Khal*** Drogo nu se vindecase de tot. Dany îl vedea cum se crispează când urcă pe cal, iar în timpul mersului se prăbuşea parcă în şa. Poate că suntem sortiţi pierzaniei dacă mai continuăm, dar ştiu sigur că suntem sortiţi pierzaniei dacă ne întoarcem.

Dany îl sărută uşor pe obraz. Zâmbetul lui o încuraja. ***Trebuie să fiu puternică şi pentru el,*** gândi ea cu tristeţe. ***Poate că e cavaler, dar eu am sângele dragonului.***

Următorul heleşteu pe care îl găsiră era fierbinte şi duhnea a sulf, dar aveau ploştile aproape goale. Dothraki răciră apa în oale şi ulcioare şi o băură călduţă. Gustul nu era mai puţin mizerabil, dar apa era apă, şi erau cu toţii însetaţi. Dany privi la orizont cu disperare. Pierduseră o treime din numărul lor şi pustiul continua să se întindă în faţa lor, sumbru, roşu şi nesfârşit. ***Cometa îşi bate joc de speranţele mele,*** gândi ea, ridicându-şi ochii spre locul de pe cer unde se afla. ***Am traversat o jumătate de lume şi am văzut naşterea dragonilor doar ca să mor cu ei în acest aspru deşert fierbinte?*** Nu voia să creadă aşa ceva.

In ziua următoare, zorii se iviră în timp ce străbăteau o câmpie cu pământul roşu şi tare, uscat şi crăpat. Dany era pe punctul să le ordone să îşi aşeze tabăra, când cercetaşii veniră înapoi alergând la galop.

- Un oraş, ***Khaleesi,*** strigară. Un oraş palid ca luna şi fermecător ca o fecioară. O oră de mers, nu mai mult.

- Arătaţi-mi, spuse ea.

Când oraşul i se înfăţişă înaintea ochilor, cu zidurile şi turnurile strălucind albe în spatele unui văl de căldură, lui Dany i se păru atât de frumos încât era sigură că trebuie să fie un miraj.

- Ştii ce loc ar putea fi acesta, ***Ser*** Jorah? Cavalerul clătină obosit din cap.

- Nu, regina mea. N-am călătorit niciodată atât de departe.

Zidurile albe, îndepărtate, promiteau odihnă şi siguranţă, o şansă să se vindece şi să se întremeze, iar Dany nu îşi dorea altceva mai mult decât să alerge către ele. In schimb, li se adresă călăreţilor ei de sânge:

– Sânge din sângele meu, mergeţi înaintea noastră, aflaţi numele acestui oraş şi la ce fel de primire ne putem aştepta.

– Da, ***Khaleesi,*** zise Aggo.

Călăreţii nu întârziară mult. Rakharo sări jos din şa. Din centura sa cu cataramă atârna un ***arakh*** mare, curbat, pe care Dany i-1 dăruise când 1-a numit călăreţ de sânge.

- Oraşul acesta e mort, ***Khaleesi.*** Fără nume şi fără zei l-am găsit, cu porţile sparte, doar vânt şi muşte bântuind străzile.

Jhiqui dădu din umeri.

- Când zeii nu mai sunt, fantomele rele petrec noaptea. E mai bine să eviţi asemenea locuri. E un lucru cunoscut.

- E un lucru cunoscut, fu de acord Irri.

-"Nu şi pentru mine. Dany dădu pinteni calului şi o luă înainte, păşind la trap pe sub arcul spart al unei porţi vechi şi în josul unei străzi tăcute. ***Ser*** Jorah şi călăreţii ei de sânge o urmară, şi pe urmă, mai încet, porniră şi ceilalţi Dothraki.

De cât timp era părăsit oraşul, nu avea cum să ştie, dar zidurile albe, atât de frumoase şi de îndepărtate, văzute de aproape erau crăpate şi sfărâmate. înăuntru era un hăţiş de alei înguste, cotite. Clădirile erau aproape, cu faţadele lor goale, albe ca varul, fără ferestre. Totul era alb, de parcă oamenii care locuiseră aici nu cunoşteau nici o altă culoare. Trecură pe lângă mormane de moloz arse de soare, unde casele se prăbuşiseră, iar altundeva zări urmele stinse ale focului. Intr-un loc unde se întâlneau şase alei, Dany trecu pe lângă un soclu gol de marmură. Dothraki mai vizitaseră acest loc, pesemne. Probabil că şi acum statuia care lipsea se afla printre ceilalţi zei furaţi din Vaes Dothraki. S-ar putea să fi trecut pe lângă ele de o sută de ori, fără să ştie. Pe umărul ei, Viserion sâsâi.

îşi aşezară tabăra în faţa rămăşiţelor unui palat jefuit, într-o piaţă spulberată de vânt unde iarba dracului creştea printre pietrele de pavaj. Dany trimise oameni să cerceteze ruinele. Unii se duseră şovăitor, dar se duseră, iar un bătrân plin de cicatrici se întoarse la scurt timp după aceea, ţopăind de bucurie, cu mâinile încărcate de smochine. Erau mici, uscate, dar oamenii le înhăţară cu lăcomie, îmbrâncindu-se, împingându-se, şi îşi îndesară fructele în gură, mestecând în extaz.

Alţi cercetaşi se întoarseră povestind despre alte fructe, ascunse în spatele unor uşi închise, în grădinile lor secrete. Aggo îi arătă o grădină năpădită de vi-ţă-de-vie chircită, cu struguri mici, verzi, iar Jhogo descoperise o fântână unde apa era limpede şi rece. Găsiră, totuşi, şi oase, craniile morţilor neîngropaţi, albite şi sfărâmate.

– Fantome, şopti Irri. Fantome înfricoşătoare. Nu trebuie să rămânem aici, ***Khaleesi,*** acesta este locul lor.

– Nu mă tem de nici o fantomă. Dragonii sunt mai puternici decât stafiile. ***Şi smochinele sunt mai importante.*** Du-te cu Jhiqui şi găseşte-mi nişte nisip curat pentru baie şi nu mă mai deranja cu vorbăria ta prostească.

In cortul ei friguros, Dany arse carne de cal deasupra unui mangal şi îşi cântări opţiunile. Aici era hrană şi apă îndeajuns, iarbă suficientă ca animalele să-şi recapete puterile. Cât de plăcut ar fi să se trezească în fiecare zi în acelaşi loc, să zăbovească prin grădinile umbroase, să mănânce smochine şi să bea apă rece după pofta inimii.

Când Irri şi Jhiqui se întoarseră cu oalele pline cu nisip alb, Dany se dezbrăcă şi le lăsă să o curețe.

- Părul tău îşi revine, ***Khaleesi,*** spuse Jhiqui în timp ce îi dădea jos nisipul de pe spate. Dany îşi trecu o mână peste creştet, simțind părul nou care creştea. Bărbații Dothraki îşi purtau părul în împletituri lungi, unse cu ulei, şi îl tăiau doar când erau învinşi. ***Poate că ar trebui să fac la fel,*** se gândi, ***să le reamintesc că puterea lui Drogo se află acum în mine. Khal*** Drogo murise cu părul netăiat, lucru cu care puțini oameni se puteau mândri.

La capătul celălalt al cortului, Rhaegal îşi desfăcu aripile verzi, fâlfâind şi ridicându-se la o palmă de pământ, înainte de a se prăbuşi pe covor. Când ateriza, dădu din coadă în sus şi-n jos de furie, îşi înălță capul şi țipă. ***Dacă aş avea aripi, aş vrea şi eu să zbor,*** gândi Dany. Când mergeau la război, targaryenii din vechime călătoreau pe spatele dragonilor. încercă să-şi imagineze cum s-ar simți să stea călare pe gâtul unui dragon şi să plutească sus, în aer. ***Ar fi ca şi cum aş sta pe vârful unui munte, dar mai frumos. Dedesubt, s-ar întinde lumea întreagă. Dacă aş zbura destul de sus, aş putea chiar să văd Cele Şapte Regate, să întind mâna şi să ating cometa.***

Irri îi întrerupse reveria spunându-i că ***Ser*** Jorah Mormont era afară, aşteptând să se pună la dispoziția ei.

– Spune-i să intre, porunci Dany, simțind furnicături pe pielea frecată cu nisip. Se înveli cu o blană de leu. ***Hrakkarul*** fusese mult mai mare decât Dany, aşa că blana lui acoperea tot ce era de acoperit.

– Ți-am adus o piersică, zise ***Ser*** Jorah îngenunchind. Era atât de mică încât Dany o putea ascunde în palmă, era răscoaptă, dar când luă prima muşcătură, fructul era atât de dulce încât aproape că îi veni **să** plângă. **Mancă** piersica încet, savurând fiecare înghițitură, în timp ce ***Ser*** Jorah îi povestea despre pomul din care fusese culeasă, dintr-o grădină de lângă zidul dinspre apus.

– Fructe, apă şi umbră, zise Dany cu obrajii lipi-cioşi de la zeama piersicii. Zeii au fost buni să ne aducă în acest loc.

– Ar trebui să ne odihnim aici până ce ne mai înzdrăvenim, o imploră cavalerul. Pământurile roşii nu sunt blânde cu cei slabi.

– Slujitoarele mele spun că aici sunt fantome.

– Fantome sunt peste tot, zise domol ***Ser*** Jorah. Le ducem cu noi oriunde mergem.

Da, gândi ea. ***Viserys, Khal Drogo, fiul meu Rhaego, sunt cu mine mereu.***

- Spune-mi numele fantomei tale, Jorah. Tu le ştii pe toate ale mele.

Fața lui rămase neclintită.

– O chema Lynesse.

– Soția ta?

– Cea de-a doua soție.

Il doare sa vorbească despre ea, observă Dany, dar voia să ştie adevărul.

– Este tot ceea ce-mi spui despre ea? Blana de leu îi alunecă de pe un umăr, iar ea o trase la loc. Era frumoasă?

– Foarte frumoasă. ***Ser*** Jorah îşi ridică ochii de la umăr la fața ei. Prima oară când am ținut-o în brațe am crezut că este o zeiță coborâtă pe pământ, Fecioara însăşi, întrupată. Obârşia ei era cu mult mai nobilă decât a mea. Era fiica cea mai mică a Lordului

Leyton Hightower din Oraşul Vechi. Taurul Alb care a comandat Garda Regală a tatălui tău era unchiul ei. Familia Hightower este foarte veche, foarte bogată şi foarte mândră.

- Şi loială, zise Dany. îmi amintesc că Viserys spunea că membrii familiei Hightower au fost cei care au rămas credincioşi tatălui meu.

– Aşa este, recunoscu el.

– Tatăl tău a fost cel care a hotărât căsătoria?

- Nu, răspunse el. Căsătoria noastră... Asta e o poveste lungă şi tristă. înălţimea Ta, n-aş vrea să te plictisesc cu ea.

- N-am de mers nicăieri, zise ea. Te rog.

- Cum porunceşte regina mea. ***Ser*** Jorah se încruntă. Casa mea - trebuie să înţelegi asta pentru a înţelege şi ceea ce va urma. Insula Ursului este frumoasă, dar îndepărtată. Imaginează-ţi stejari bătrâni, noduroşi, pini înalţi, tufe înflorite, pietre cenuşii acoperite cu muşchi şi pâraie reci ca gheaţa curgând în josul dealurilor râpoase. Castelul familiei Mormont este construit pe buşteni imenşi şi e înconjurat de palisade de pământ. Cu excepţia câtorva mici moşieri, oamenii mei locuiesc de-a lungul coastelor şi pescuiesc în mare. Insula se află departe, la miazănoapte, iar iernile noastre sunt mai teribile decât îţi poţi imagina, ***Khaleesi.***

Cu toate acestea, insula îmi convenea, nu duceam niciodată lipsă de femei. Am avut parte destul de soţii de pescari şi fiice de moşieri, înainte şi după ce am fost căsătorit. M-am însurat de tânăr, cu o soţie aleasă de tatăl meu, o fată din familia Glover de la Movila Pădurii Adânci. Aproape zece ani am fost căsătoriţi. Era o femeie cu o înfăţişare comună, dar nu neplăcută. Cred că am ajuns s-o iubesc într-o oarecare măsură, deşi relaţiile noastre erau mai degrabă cuminţi decât pasionate. De trei ori a pierdut sarcina, încercând să-mi dăruiască un urmaş. Ultima oară nu şi-a mai revenit. A murit la scurt timp după aceea.

Dany îşi puse mâna peste a lui şi îi strânse uşor degetele.

- îmi pare rău pentru tine, sincer. ***Ser*** Jorah clătină din cap.

- Tatăl meu murise deja, aşa că eram Lord al Insulei Ursului, prin dreptul meu de urmaş. Nu duceam lipsă de oferte de căsătorie, dar înainte de-a putea lua o decizie, Lordul Balon Greyjoy porni o revoltă împotriva Uzurpatorului, iar Ned Stark şi-a adunat oamenii ca să vină în ajutorul prietenului său, Robert. Bătălia decisivă s-a dat la Pyke. Când aruncătorii de pietre ai lui Robert au făcut o breşă în zidul Regelui Balon, un preot din Myr a fost cel dintâi care a trecut, dar nici eu nu am fost cu mult în urmă. Pentru asta, am câştigat dreptul de a deveni cavaler.

Pentru a-şi sărbători victoria, Robert a stabilit să se ţină un turnir lângă Lannisport. Acolo am văzut-o pe Lynesse, o fecioară care avea pe jumătate vârsta mea. Venise din Oraşul Vechi cu tatăl ei, să-şi vadă fraţii cum se luptă în turnir. Nu-mi puteam dezlipi ochii de la ea. Intr-o pornire de nebunie, am rugat-o să mă lase să-i port panglica în turnir, fără să visez nici o clipă că va da curs solicitării mele, dar ea a făcut-o. Lupt la fel de bine ca orice bărbat, ***Khaleesi,*** dar n-am fost niciodată cavalerul unui turnir. Cu toate acestea, cu panglica Lynessei legată în jurul braţului, eram alt om. Am câştigat probă după probă. Lordul Jason Mallister a căzut în faţa mea, la fel şi Bronze Yohn Royce. ***Ser*** Ryman Frey, fratele lui, ***Ser*** Hosteen, Lordul Whent, Strongboar, chiar şi ***Ser*** Boros Blount din Garda Regală. I-am doborât pe toţi de pe cal. In ultima rundă, am rupt nouă lănci împotriva lui Jaime Lannister fără nici un rezultat, iar Regele Robert mi-a dat laurii de campion. Am încoronat-o pe Lynesse regina dragostei şi a frumuseţii şi în aceeaşi seară m-am dus la tatăl ei şi i-am cerut mâna. Eram beat, de glorie şi de vin în egală măsură. Aş fi meritat un refuz dispreţuitor, dar Lordul Ley-ton mi-a acceptat propunerea. Ne-am căsătorit acolo, în Lannisport, şi timp de două săptămâni am fost cel mai fericit bărbat din întreaga lume.

– Doar două săptămâni? întrebă Dany. ***Chiar şi eu am avut parte de mai multă fericire, cu Drogo, care a fost lumina vieţii mele.***

– Două săptămâni ne-a luat să călătorim pe mare de la Lannisport înapoi la Insula Ursului. Casa mea a fost o mare dezamăgire pentru Lynesse. Era prea rece, prea umedă, prea îndepărtată, castelul meu nu era altceva decât un conac de lemn. Nu aveam baluri, spectacole de pantomimă, petreceri sau târguri. Puteau trece anotimpuri întregi fără ca nici un cântăreţ să vină să ne cânte, iar pe insulă nu exista nici un aurar. Chiar şi mesele deveniseră un supliciu. Bucătarul meu nu ştia să gătească mai nimic în afară de fripturile şi tocanele lui, iar Lynesse se satură în curând de peşte şi carne de căprioară. Nu trăiam decât

pentru zâmbetul ei, aşa că am trimis tocmai în Vechiul Oraş după un bucătar şi am adus un harpist de la Lannisport. Aurari, bijutieri, croitori, orice şi-a dorit i-am adus, dar n-a fost niciodată îndeajuns. Insula Ursului e bogată în urşi şi copaci, dar săracă în orice altceva. Am construit pentru ea o corabie frumoasă şi călătoream la Lannisport şi în Oraşul Vechi, la festivaluri şi târguri, iar o dată am mers chiar la Braavos, unde m-am împrumutat din greu de la cămătari. Ii câştigasem mâna şi inima când am fost campion al turnirului, aşa că m-am înscris şi la alte turniruri de dragul ei, dar vraja dispăruse. Nu m-am mai remarcat niciodată şi fiecare înfrângere însemna pierderea unui alt armăsar şi-a unei alte armuri, care trebuia recuperată sau înlocuită. Nu puteam suporta costurile. In cele din urmă, am insistat să ne întoarcem acasă, dar curând lucrurile s-au înrăutățit şi mai mult. Nu mai puteam să plătesc bucătarul şi harpistul, iar Lynesse s-a înfuriat când am pomenit de amanetarea bijuteriilor ei. Ceea ce a urmat... Am făcut lucruri de care mi-e ruşine să vorbesc. Pentru aur. Ca Lynesse să-şi poată păstra bijuteriile, harpistul şi bucătarul. Până la urmă, am pierdut totul. Când am auzit că Eddard Stark se îndreaptă spre Insula Ursului, am fost atât de lipsit de onoare încât, în loc să rămân şi să-i înfrunt judecata, am preferat să plec cu Lynesse în exil. Nimic nu conta în afară de dragostea noastră, mi-am spus. Am fugit la Lys, unde mi-am vândut corabia şi aurul pentru a ne întreține.

Glasul lui era plin de suferință, iar Dany nu mai dorea să-1 chinuie, dar trebuia să afle cum s-a terminat.

- Acolo a murit? 1-a întrebat cu blândețe.

- Doar pentru mine, răspunse el. In jumătate de an, aurul meu s-a terminat, şi am fost obligat să mă angajez ca scutier. In timp ce mă luptam cu cei din Braavos pe Rhoyne, Lynesse s-a mutat în casa unui nabab pe nume Tregar Ormollen. Am auzit că acum e concubina lui şefă şi până şi nevasta lui se teme de ea.

Dany era oripilată.

- O urăşti?

- Aproape la fel de mult cât o iubesc, răspunse ***Ser*** Jorah. Te rog să mă ierți, regina mea, cred că sunt foarte obosit.

Ii dădu permisiunea să plece, dar în timp ce ***Ser*** Jorah deschidea clapa cortului, nu se putu împiedica să-i strige o ultimă întrebare:

- Cum arăta Lady Lynesse a ta? ***Ser*** Jorah zâmbi cu tristețe.

- Ei bine, semăna puțin cu tine, Daenerys. Făcu o plecăciune adâncă. Somn uşor, regina mea.

Dany începu să tremure şi-şi strânse blana de leu în jurul trupului. ***Semăna cu mine.*** Asta explica multe lucruri pe care nu le înțelesese cu adevărat. ***Mă doreşte,*** îşi dădu ea seama. ***Mă iubeşte aşa cum o iubeşte pe ea, nu aşa cum îşi iubeşte un cavaler regina, ci aşa cum iubeşte un bărbat o femeie.*** încercă să se imagineze în brațele lui ***Ser*** Jorah, sărutându-1, alintându-1, lăsân-du-1 să o pătrundă. Nu avea nici un sens. Când închidea ochii, chipul lui se transforma în chipul lui Drogo.

Khal Drogo fusese lumina vieții ei, primul ei bărbat şi probabil că trebuia să fie şi ultimul. ***Maegi*** Mirri Maz Durr îi jurase că nu va mai putea avea copii niciodată, şi ce bărbat ar dori o soție stearpă? Şi ce bărbat ar putea spera să rivalizeze cu Drogo, care murise cu părul netăiat şi acum călătorea prin tărâmurile nopții, cu stelele drept ***khalasar?***

Simțise dorul din glasul lui Jorah, când a vorbit despre Insula Ursului. ***Pe mine nu mă poate avea, dar într-o bună zi am sa-i pot reda casa şi onoarea. Pot face măcar atât pentru el.***

Nici o fantomă nu-i tulbură somnul în noaptea aceea. Il visă pe Drogo şi primul drum călare pe care îl făcuseră în noaptea când s-au căsătorit. In vis, nu călăreau cai, ci dragoni.

In dimineața următoare, îşi chemă călăreții de sânge.

– Sânge din sângele meu, le spuse celor trei. Am nevoie de voi. Fiecare va alege câte trei cai, cei mai puternici şi mai sănătoşi care ne-au mai rămas. încărcați câtă apă şi hrană

pot căra şi plecaţi. Aggo va porni către sud-vest, Rakharo către sud, Jhogo, tu vei urmări ***Shierak Qiya,*** către sud-est.

– Ce vom căuta, ***Khaleesi?*** întrebă Jhogo.

– Orice există, răspunse Dany. Căutaţi alte oraşe, vii sau moarte. Căutaţi caravane şi oameni. Căutaţi râuri şi lacuri şi marea de sare. Aflaţi cât de departe se întinde acest pustiu şi ce se găseşte în partea cealaltă. Când voi părăsi acest loc, nu am de gând să merg din nou pe bâjbâite. Vreau să ştiu încotro mă îndrept şi cum pot ajunge acolo cel mai bine.

Şi astfel plecară, cu clopoţeii din păr sunându-le domol, iar Dany se stabili cu micul ei grup de supravieţuitori în locul pe care-1 numiră ***Vaes Tolorro,*** oraşul oaselor. Trecu zi, după noapte, după zi. Femeile culegeau fructe din grădinile celor morţi. Bărbaţii îşi îngrijeau caii şi îşi reparau şeile, scările de şa şi încălţările. Copiii hoinăreau pe aleile întortocheate şi găseau monede vechi de bronz, cioburi de sticlă roşie şi carafe de piatră cu mânerele sculptate în formă de şerpi. O femeie fu înţepată de un scorpion roşu, dar moartea ei a fost singura. Caii începură să se mai întremeze. Dany oblojea şi ea rana lui ***Ser*** Jorah, care începuse să se vindece.

Rakham se întoarse primul. Către sud, pustiul roşu se întindea hăt, departe, raportă el, până ce se sfârşea într-un ţărm mohorât de lângă apa otrăvită. Din locul în care se aflau şi până acolo erau doar nisipul stârnit de vânt, stânci roase de vreme şi plante acoperite de spini ascuţiţi. întâlnise în drum oasele unui dragon, atât de mari încât, se jura el, trecuse cu calul prin fălcile lui mari şi negre. In afară de asta, nu văzuse nimic.

Dany îi încredinţa o duzină dintre cei mai puternici oameni ai ei şi îi trimise să scoată pavajul din piaţa oraşului, pentru a ajunge la pământul de dedesubt. Dacă iarba dracului putea creşte printre pietre, când acestea vor dispărea vor creşte şi alte ierburi.

Aveau fântâni destule, nu duceau lipsă de apă, aşa că puteau să facă piaţa să înflorească.

Următorul care se întoarse fu Aggo. Ţinutul dinspre sud-vest era sterp şi pârjolit, jură el. Găsise ruinele altor două oraşe, mai mici decât ***Vaes Tolorro,*** dar în rest la fel. Unul dintre ele era străjuit de un cerc de cranii ridicate în ţepe ruginite de fier, aşa că nu a îndrăznit să intre, dar a explorat cel de-al doilea oraş cât de mult a putut. I-a arătat lui Dany o brăţară de fier pe care o găsise, cu un opal de foc, întreg, de dimensiunea degetului ei mare. Se mai găseau acolo şi suluri de pergament, dar erau uscate şi sfărâmicioase şi Aggo le-a lăsat unde le-a găsit.

Dany i-a mulţumit şi i-a spus să se ocupe de repararea porţilor. Dacă duşmanii traversaseră deşertul ca să distrugă aceste oraşe în vremurile de demult, s-ar putea foarte bine să vină din nou.

- Dacă se întâmplă, trebuie să fim pregătiţi, declară ea.

Jhogo lipsi atât de mult încât Dany se temu că 1-a pierdut, dar în cele din urmă, când renunţaseră cu toţii să-1 mai aştepte, veni călare dinspre sud-vest. Unul dintre străjerii puşi de Aggo îl văzu primul şi strigă, iar Dany alergă pe metereze să vadă cu ochii ei. Era adevărat. Jhogo venea, dar nu singur. In spatele lui veneau trei străini ciudat îmbrăcaţi, călare pe nişte creaturi cocoşate pe lângă care orice cal era pipernicit.

Se opriră în faţa porţilor oraşului şi îşi ridicară ochii, s-o privească pe Dany, aflată pe zidul de deasupra lor.

– Sânge din sângele meu, strigă Jhogo. Am fost în marele oraş Qarth şi m-am întors cu trei oameni care vor să te vadă cu ochii lor.

– Iată-mă. Uitaţi-vă la mine, dacă asta vă e dorinţa..., dar mai întâi spuneţi-mi cum vă cheamă.

Omul cu chipul palid şi buzele albastre răspunse cu glas gutural, în limba Dothraki:

- Eu sunt Pyat Pree, marele vrăjitor.

Cel chel, cu giuvaiere în nas, răspunse în valyriana Oraşelor Libere:

- Sunt Xaro Xhoan Daxos din Cei Treisprezece, un prinţ din Qarth.

Femeia cu masca de lemn lăcuit zise, în Limba Comună a Celor Şapte Regate:

– Eu sunt Quaithe of the Shadow. Am venit să căutăm dragoni.

– Nu mai căutați, le spuse Daenerys Targaryen. I-ați găsit.

–

JON

Copacul Alb, aşa era numit satul în vechile hărți ale lui Sam. Jon nu-1 prea considera un sat. Patru case dărăpănate, cu câte o singură încăpere din piatră ne-tencuită, înconjurau un țarc de oi gol şi o fântână. Casele aveau acoperişurile de pământ, ferestrele erau acoperite cu bucăți de blană zdrențuită. Iar deasupra lor se iveau amenințătoare ramurile palide şi frunzele sângerii ale unui copac al inimii monstruos de mare.

Era cel mai mare copac pe care îl văzuse vreodată Jon Snow, cu trunchiul gros de aproape patru picioare şi jumătate, cu crengile întinzându-se atât de departe încât întreg satul se afla în umbra bolții sale. Dimensiunea nu îl tulbura atât de mult cât chipul, mai cu seamă gura, nu o simplă tăietură, ci o gaură crestată, suficient de mare ca să poată înghiți o oaie.

Totuşi, acelea nu sunt oase de oi. Nici craniul de colo, din cenuşă, nu e al unei oi.

- Un copac bătrân. Mormont îşi priponi calul, încruntându-se. ***Bătrân,*** îl aprobă de pe umăr corbul său, ***Bătrân, bătrân, bătrân.***

- Şi puternic. Jon îi simţea puterea.

Thoren Smallwood descăleca lângă trunchiul copacului, întunecat în platoşa şi cămaşa lui de zale.

- Priveşte acel chip. Nu e de mirare că oamenii s-au temut de el la început, când au venit la Westeros. Mi-ar plăcea şi mie să înfig un topor în chestia aia mizerabilă.

Jon spuse:

– Nobilul meu tată credea că nimeni nu poate spune o minciună în fața unui copac al inimii. Vechii zei ştiu când oamenii mint.

– Şi tatăl meu credea la fel, zise Bătrânul Urs. Lasă-mă să mă uit puțin la craniu.

Jon descăleca. Intr-o teacă din piele neagră, îi atârna pe spate Gheară Lungă, spada pentru două mâini pe care i-o dăduse Bătrânul Urs pentru că-i salvase viața. ***O spadă pentru două mâini pentru un fiu fără doi părinți,*** glumeau oamenii. Mânerul fusese făcut special pentru el, împodobit cu un cap de lup din piatră gălbuie, dar lama era din oțel Valyrian, veche, uşoară şi ucigător de tăioasă.

Ingenunche şi întinse o mână înmănuşată. Interiorul era roşu de sevă uscată şi înnegrit de foc. Dedesubtul craniului văzu un altul, mai mic, cu maxilarul rupt. Era pe jumătate îngropat în cenuşă şi în fărâme de oase.

Când îi aduse lui Mormont craniul, Bătrânul Urs îl ridică cu ambele mâini şi se uită lung în orbitele goale.

- Sălbaticii îşi ardeau morții. Am ştiut asta întotdeauna. Acum mi-aş dori să-i fi întrebat de ce, atunci când încă erau destui prin preajmă ca să-i pot întreba.

Jon Snow îşi aminti hârca ridicându-se, cu ochii de un albastru strălucitor pe chipul palid, de mort. Ştia de ce, era sigur.

- Aş vrea ca oasele să poată vorbi, mormăi Bătrânul Urs. Creatura ne-ar putea spune măcar atât. Cum a murit. Cine 1-a ars şi de ce. Unde au plecat sălbaticii. Oftă. Copiii pădurii pot vorbi cu morții, aşa se spune. Dar eu nu pot. Azvârli craniul înapoi în gura copacului, unde acesta ateriza stârnind praful fin de cenuşă. Cercetați toate aceste case. Uriaşule, urcă-te în vârful acestui copac, aruncă o privire. Voi aduce şi copoii. Poate că de data asta urmele vor fi mai proaspete.

Judecând după tonul lui, nu avea prea mari speranțe să fie aşa.

Fiecare casă fu cercetată de câte doi oameni, ca să se asigure că nu le scapă nimic. Jon făcu pereche cu ursuzul Eddison Tollett, un cavaler cu părul alb şi suplu ca o ştiucă, pe care ceilalți frați îl numeau Edd cel Trist.

- Rău destul când morții încep să umble, îi spuse lui Jon în timp ce traversau satul, acum Bătrânul Urs mai vrea şi să vorbească. Nu se va alege nimic bun din ***asta,*** garantez. Şi cine poate spune că oasele nu mint? De ce l-ar face moartea pe un om mai sincer sau chiar mai deştept? Morții sunt mai degrabă nişte indivizi plicticoşi, care se plâng întruna - pământul e prea rece, mormântul meu ar trebui să fie mai mare, de ce ***el*** are mai mulți viermi decât mine...

Jon fu nevoit să se aplece pentru a trece prin uşa joasă. înăuntru găsi o podea de pământ bătătorit. Nu era nici o mobilă, nici un semn că aici locuiseră oameni, doar nişte cenuşă sub coşul de fum din acoperiş.

- Ce loc sumbru de locuit, zise el.

- Eu m-am născut într-o casă asemănătoare cu aceasta, declară Edd cel Trist. Aceia au fost anii mei fermecați. Mai târziu, am dat de vremuri grele.

Un culcuş aşternut cu paie uscate ocupa un colț al încăperii. Edd îl privi cu jind.

- Aş da tot aurul din Casterly Rock să dorm iarăşi într-un pat.

- Tu numeşti ăsta pat?

- E mai moale decât pământul şi are un acoperiş deasupra. Il numesc pat. Edd cel trist adulmecă aerul. Miroase a bălegar.

Mirosul era foarte slab.

- Bălegar vechi, zise Jon. Casa avea aerul că era goală de o bună bucată de vreme. îngenunchind, cotrobăi cu mâinile printre paie, să vadă dacă dedesubt se găsea ceva ascuns, pe urmă făcu un ocol al zidurilor. Nu îi luă prea mult timp.

- Nu e nimic aici.

Nici nu se aşteptase la ceva. Copacul Alb era cel de-al patrulea sat prin care trecuseră şi la fel fusese în toate. Oamenii plecaseră, dispăruseră cu puținele lucruri şi animalele pe care le-or fi avut. Nici unul dintre sate nu arăta că ar fi fost atacat. Erau pur şi simplu... goale.

– Ce crezi că s-a întâmplat cu toate? întrebă Jon.

– Ceva mai rău decât ne putem imagina, sugeră Edd cel Trist. Ei bine, s-ar putea ca ***eu*** să-mi pot imagina, dar prefer să nu. E destul de rău să ştii că vei ajunge la un sfârşit îngrozitor fără să te gândeşti la el dinainte.

Doi dintre copoi adulmecau în jurul uşii, când îşi făcură din nou apariția. Alți câini se înşirară prin sat. Chett îi înjura zgomotos, cu glasul înăbuşit de furia pe care nu părea că o poate lăsa deoparte. Lumina filtrată printre frunzele roşii ale copacului inimii îi făceau furunculele de pe față să pară şi mai umflate decât de obicei. Când îl văzu pe Jon, ochii i se îngustară; nu se înghițeau unul pe altul.

Celelalte case nu prezentară nici un interes.

Plecați, striga corbul lui Mormont, zburând în copacul inimii pentru a se cocoța deasupra lor. ***Plecați, plecați, plecați.***

- La Copacul Alb au fost sălbatici doar cu un an în urmă. Thoren Smallwood arăta a lord mai mult decât Mormont, înveşmântat în zalele negre, strălucitoare, şi platoşa cu reliefuri a lui ***Ser*** Jaremy Ryk-ker. Mantia lui grea era dichisită cu zibelină şi prinsă cu o broşa în forma ciocanelor încrucişate ale Ryk-kerilor, montate în argint. Cândva fusese mantia lui ***Ser*** Jaremy, dar hârca îl revendicase pe ***Ser*** Jaremy şi Rondul de Noapte nu lăsa nimic să se irosească.

– Acum un an, Robert era rege, iar regatul era în pace, declară Jarman Buckwell, un bărbat solid, cu un aer nepăsător, care era comandantul cercetaşilor. Multe se pot schimba într-un an.

– Un singur lucru nu s-a schimbat, insistă ***Ser*** Mallador Locke. Mai puțini sălbatici înseamnă mai puține griji. Nu voi jeli, orice s-a ales de ei. Tâlhari şi criminali, toată şleahta.

Jon auzi un foşnet dinspre frunzele roşii de deasupra. Două ramuri se despărțiră şi zări un omuleț sărind din creangă în creangă, ca o veveriță. Bedwyck nu era mai înalt de cinci picioare, dar şuvițele albe din părul lui îi arătau vârsta. Ceilalți cercetaşi îi spuneau Uriaşul. Se aşeză într-o bifurcație a unor ramuri, deasupra lor, şi spuse:

– La nord este apă. Un lac, poate. Câteva dealuri.

– Putem să rămânem aici peste noapte, sugeră Smallwood.

Marele Urs îşi ridică privirea, căutând un crâmpei de cer printre crengile palide şi frunzele roşii ale copacului inimii.

– Nu, declară el. Uriaşule, cât timp mai avem pe lumină?

– Trei ore, stăpânul meu.

– Vom continua să înaintăm spre miazănoapte, hotărî Mormont. Dacă ajungem la acest lac, putem să poposim acolo, pe mal, poate avem norocul să prindem câțiva peşti. Jon, pregăteşte-mi hârtie, e timpul să-i scriu lui Maester Aemon.

în tolba de la şa, Jon găsi pergament, pană şi cerneală, şi i le aduse Lordului Comandant. ***La Copacul Alb*** scrise mâzgălit Mormont. ***Cel de-al patrulea sat. Cu totul gol. Sălbaticii au plecat.***

- Caută-1 pe Tarly şi ai grijă să primească asta pe drum, îi spuse lui Jon, înmânându-i mesajul. Când fluieră, corbul coborî fâlfâind şi se opri pe capul calului.

Grâu, sugeră el, săltând. Calul necheză.

Jon încalecă pe calul lui mic, îi dădu pinteni şi porni la trap. Dincolo de umbra imensului copac al inimii, oamenii Rondului de Noapte stăteau sub copaci mai mici, îngrijindu-şi caii, mestecând bucăți de carne sărată, urinând, scărpinându-se şi discutând. Când se dădu comanda, se mişcară din nou, conversația încetă şi se urcară înapoi în şei. Cercetaşii lui Jarman Buckwell porniră primii, cu avangarda aflată sub comanda lui Thoren Smallwood conducând coloana propriu-zisă. Pe urmă venea Bătrânul Urs cu plutonul principal, ***Ser*** Mallador Locke cu convoiul de bagaje şi caii de povară şi, în sfârşit, ***Ser*** Ottyn Wythers şi ariergarda. Două sute de oameni în total, cu încă jumătate pe atâția cai.

Ziua se conduceau după urmele vânatului şi după albiile râurilor, „drumurile cercetaşilor", care îi duceau mereu mai adânc în ținutul sălbatic de frunze şi rădăcini. Noaptea, poposeau sub cerul înstelat şi priveau cometa. Frații în negru părăsiseră Castelul Negru cu moralul ridicat, glumind şi povestind, dar în ultimul timp, liniştea apăsătoare a pădurii îi amuțise parcă pe toți. Glumele erau mai puține şi perioadele de calm mai scurte. Nimeni nu recunoştea că îi era frică - erau, în definitiv, oameni ai Rondului de Noapte -, dar Jon simțea starea de nelinişte. Patru sate goale, nicăieri nici un sălbatic, chiar şi vânatul parcă dispăruse. Pădurea bântuită nu păruse niciodată mai bântuită, chiar şi veteranii recunoşteau asta.

In timp ce înaintau, Jon îşi scoase mănuşa ca să-şi aerisească degetele arse. ***Urâte lucruri.*** îşi aminti din-tr-o dată cum răvăşea părul Aryei, surioara lui slăbuță. Se întreba cum se descurca. Gândul că s-ar putea să nu-i mai ciufulească niciodată părul îl întrista oarecum, începu să-şi îndoaie mâna, deschizându-şi şi închizându-şi pumnul. Dacă-şi lăsa mâna dreaptă să se înțepenească şi devenea neîndemânatic, s-ar fi putut foarte bine să se termine cu el, ştia asta. Un bărbat avea nevoie de sabie dincolo de Zid.

Jon îi găsi pe Samwell Tarly şi pe ceilalți slujitori adăpându-şi caii. Samwell avea trei în îngrijire, al lui şi doi cai de povară, fiecare ducând câte o colivie mare din sârmă şi nuiele, cu corbi. Păsările fâlfâiră din aripi când Jon se apropie, şi țipară la el printre gratii. Câteva țipete aduceau suspect de bine cu cuvintele.

– I-ai învățat să vorbească? îl întrebă pe Sam.

– Câteva cuvinte. Trei dintre ei ştiu să spună ***Snow.***

- O pasăre care-mi spune numele îmi ajungea, zise Jon, iar zăpada nu e ceva de care să vrea să audă un frate în negru. Zăpada înseamnă adesea moarte în nord.

- Au găsit ceva la Copacul Alb?

- Oase, cenuşă şi case goale. Jon îi dădu lui Sam un sul de pergament. Bătrânul Urs vrea să trimită veste la Aemon.

Sam luă o pasăre dintr-una dintre colivii, îi mângâie aripile, ataşă mesajul şi spuse:

– Zboară acasă acum, viteazule. Acasă. Corbul croncăni ceva neinteligibil, iar Sam îl aruncă în aer. Fâlfâind din aripi, îşi croi drum spre cer, printre copaci. Mi-aş dori să mă poată duce cu el.

– Şi acum?

– Păi, spuse Sam, da, dar... nu mai sunt atât de speriat cum am fost, adevărat. In prima noapte, de fiecare când cineva s-a ridicat să se uşureze, am auzit. Credeam că sunt sălbatici care se furişează să-mi taie gâtul. Mă temeam că, dacă închid ochii, s-ar putea să nu-i mai deschid niciodată, doar că, ei bine, zorii au venit. Schiță un zâmbet stins. Oi fi eu laş, dar nu sunt ***prost*** Sunt rănit şi mă doare spatele din cauza călăritului şi-a dormitului pe pământ, dar nu sunt speriat deloc. Priveşte. întinse o mână ca Jon să vadă cât de neclintită era. Lucrez la hărțile mele.

Lumea e ciudata, gândi Jon. Două sute de bărbați neînfricați plecaseră de la Zid şi singurul care nu era tot mai speriat era Sam, mărturisitul laş.

– Vom face un cercetaş din tine în curând, glumi el. Imediat după aceea, vei dori să faci parte din avangardă, ca Grenn. Să vorbesc cu Marele Urs?

– Să nu îndrăzneşti! Sam îşi puse imensa mantie neagră şi se cocoță cu greu înapoi pe calul său. Era un cal de plug, mare, încet şi neajutorat, dar mai capabil să-şi ducă povara decât caii mici pe care călăreau cercetaşii.

- Prea puține acoperişuri pentru noi toți. Jon încalecă din nou, îi zâmbi complice lui Sam şi plecă. Coloana era rămasă mult în urmă, aşa că dădu un ocol mare satului, ca să evite aglomerația. Văzuse destul din Copacul Alb.

Nălucă îşi făcu apariția ca din pământ, atât de neaşteptat încât calul săltă şi se dădu la o parte. Lupul cel alb vâna destul de departe de linia de marş, dar nu avea mai mult noroc decât hăitaşii trimişi de Small-wood după vânat. Pădurile erau la fel de goale ca satele, îi spusese Dywen într-o noapte, lângă foc.

– Suntem un grup numeros, îi răspunsese Jon. Vânatul s-a speriat probabil de zgomotul pe care-1 facem pe drum.

– S-au speriat de ***ceva,*** fără îndoială.

După ce caii s-au liniştit, Nălucă săltă uşor pe lângă el. Jon îl ajunse din urmă pe Mormont, care se învârtea în jurul unui desiş de păducel.

- Pasărea a plecat? întrebă Bătrânul Urs.
- Da, stăpâne. Sam învață corbii să vorbească. Bătrânul Urs pufni.
- O să-i pară rău. Blestemații fac mult zgomot, dar niciodată nu spun nimic demn de ascultat.

Merseră în linişte, până ce Jon spuse:

– Dacă unchiul meu ar fi găsit toate satele astea goale...

– ... şi-ar fi făcut un scop din a afla de ce, completă Lordul Mormont, şi s-ar putea foarte bine să fie cineva sau ceva care să nu vrea ca aceste lucruri să fie aflate. Ei bine, vom fi trei sute când ni se va alătura Qhorin. Orice duşman ne va pândi aici, nu vom fi aşa uşor de învins. Ii vom găsi, Jon, îți promit. ***Sau ne vor găsi ei pe noi,*** gândi Jon.

AR YA

Râul era o panglică albastră-verzuie strălucind în soarele dimineții. De-a lungul râului, stuful creştea des în vaduri, iar Arya văzu un şarpe de apă plutind la suprafață, lăsând valuri înspumate în urma lui. Deasupra, un şoim zbura în cercuri domoale.

Părea un loc liniştit... până ce Koss zări un om mort.

- Acolo, în stufăriş.

Făcu semn cu mâna, iar Arya îl văzu. Trupul unui soldat, diform şi umflat. Mantia lui verde, udă leoarcă, se agățase într-un buştean putred, iar un banc de peştişori argintii îi ciuguleau fața.

- Ți-am spus că sunt cadavre, anunță Lommy. Le-am simțit gustul în apă.

Când Yoren văzu cadavrul, scuipă.

- Dobber, vezi dacă are ceva care merită să fie luat. Zale, cuțit, vreo monedă, ce găseşti. Dădu pinteni calului şi intră în apă, dar animalul se împotmoli în nămolul moale şi, dincolo de stuf, apa se adâncea.

Yoren se întoarse furios, cu calul acoperit până la genunchi de noroi maroniu. Nu vom putea trece pe aici. Koss, vino cu mine în susul râului, să căutăm un vad. Woth, Gerren, voi mergeți în jos. Ceilalți aşteptați aici. Puneți pe cineva de pază.

Dobber găsi o pungă de piele la cureaua mortului, înăuntru erau patru monede de aramă şi o şuviță de păr blond legată cu panglică roşie. Lommy şi Tarber se dezbrăcară până la piele şi traversară apa, iar Lommy îşi umplu mâinile de noroi lipicios şi îl aruncă în Plăcintă Fierbinte, strigând:

- Plăcintă de Noroi! Plăcintă de Noroi!

In spatele căruței, Rorge înjură, amenință şi le spuse să-1 dezlege cât timp era Yoren plecat, dar nimeni nu-1 băgă în seamă. Kurt prinse un peşte cu mâinile goale. Arya văzu cum 1-a prins, stând deasupra unei bălți cu apă mică, liniştită, năpustindu-se repede cu mâinile, ca un şarpe la apropierea peştelui. Părea mai uşor decât să prinzi pisici. Peştii nu aveau gheare.

Era amiază când ceilalți se întoarseră. Woth relată despre existența unui pod de lemn, la vreo trei leghe în josul râului, căruia cineva îi dăduse foc Yoren luă o frunză acrişoară din balot.

- Cu caii s-ar putea să trecem înot, sau cu măgarii, dar n-avem cum să traversăm cu căruțele. Iar la nord-vest este fum - alte focuri. Poate că ar fi mai bine să rămânem pe partea asta a râului. Luă un băț lung şi desenă un cerc în noroi, cu o linie coborând dinspre el. Acesta este Ochiul Zeilor, cu râul care curge către sud. Noi suntem aici. Scobi cu bățul o gaură lângă linia râului, sub cerc. Nu putem să ocolim lacul pe la vest, aşa cum am crezut. Estul ne duce înapoi la drumul regelui. Mută bățul sus, unde linia şi cercul se întâlneau. Dacă îmi aduc bine aminte, aici este un oraş. Cetatea e de piatră şi acolo şi-a stabilit reşedința un lord, e doar un turn, dar sigur are străjeri şi poate un cavaler sau doi. Dacă urmărim râul către nord, trebuie să ajungem acolo înainte să se întunece. Probabil că au corăbii, aşa că am de gând să vând tot ce avem şi să împrumutăm una. Trase o linie cu bățul prin mijlocul cercului care reprezenta lacul, de jos până sus. Dacă zeii sunt buni, vom avea vânt şi vom traversa Ochiul Zeilor, până la Harrentown. Vârî bățul în pământ, în partea de sus a cercului. Acolo putem cumpăra cai noi sau putem să ne adăpostim la Harrenhal. Este reşedința Doamnei Whent, iar ea a fost întotdeauna prietena Rondului. Plăcintă Fierbinte făcu ochii mari.

- La Harrenhal sunt fantome. Yoren scuipă:

- Asta e pentru fantomele tale. Azvârli bățul înapoi în noroi. încălecați.

Arya îşi amintea poveştile pe care i le spunea Bătrâna Nan despre Harrenhal. Regele Harren cel afurisit se baricadase înăuntru, astfel că Aegon eliberase dragonii şi transformase castelul într-un rug. Nan spunea că spirite înverşunate mai bântuiau şi acum turnurile înnegrite. Uneori oamenii se duceau la culcare în paturile lor, nevătămați, şi dimineața erau găsiți morți, arşi de vii. Arya nu credea toate astea; nu fantome erau la Harrenhal, ci *cavaleri.* Iar ea ar putea să-i spună Doamnei Whent cine e, iar cavalerii ar putea s-o escorteze până acasă şi s-o protejeze. Asta era treaba cavalerilor, protejau în special femeile. Poate că Lady Whent chiar ar ajuta-o.

Făgaşul râului nu era un drum al regelui, dar nu era chiar aşa de rău pentru ceea ce era, şi în sfârşit căruțele înaintau repede. Văzură prima casă doar la o oră înainte de lăsarea serii, o căscioară plăcută, cu acoperişul de paie, încunjurată de lanuri de grâu. Yon o luă înainte, strigând, dar nu primi nici un răspuns.

- Poate că sunt morți. Sau se ascund. Dobber, Rey, veniți cu mine. Cei trei bărbați intrară în casă. Banii s-au dus, nici urmă de vreo monedă lăsată pe acolo, bombăni Yoren când se întoarseră. Nici un animal. Au fugit, pasămite. Poate că le-am întâlnit pe drumul regelui.

Cel puțin casa şi câmpul nu fuseseră pârjolite, şi prin preajmă nu erau cadavre. Tarber găsi o grădină, undeva în spate, scoaseră din pământ nişte ceapă şi nişte ridichi, şi umplură un sac cu varză înainte de a-şi vedea de drum.

Puțin mai departe, zăriră cabana unui pădurar, înconjurată de copaci bătrâni şi de buşteni stivuiți cu grijă, gata să fie crăpați, iar mai încolo, o casă părăginită, sprijinită deasupra râului pe piloni înalți de zece picioare. Ambele erau părăsite. Trecură pe lângă mai multe lanuri de grâu, porumb şi orz care se coceau la soare, dar nu se zăreau oameni în copaci, nici umblând printre rânduri cu secerile în mâini. In cele din urmă, oraşul se înfățişă privirii, un grup de case albe, în jurul zidurilor unei cetăți, un templu septim mare, cu acoperişul de şindrilă, turnul lordului aşezat pe o movilă către apus... şi nici urmă de oameni, nicăieri.

Yoren rămase călare, încruntându-se:

- Nu-mi place, zise el, dar e la o aruncătură de băț. Mergem să aruncăm o privire. O privire *prudentă.* Vedeți, poate sunt pe acolo oameni care se ascund. Poate au lăsat vreo barcă în urmă, sau ceva arme pe care le putem folosi.

Fratele în negru lăsă zece oameni să stea de pază lângă căruțe şi lângă fetița plângăcioasă şi îi împărți pe ceilalți în patru grupe de câte cinci, să cerceteze oraşul.

- Țineți-vă urechile şi ochii deschişi, îi preveni, înainte de a porni către turn, să vadă dacă lordul sau gărzile lui erau de găsit.

Arya se pomeni cu Gendry, Plăcintă Fierbinte şi Lommy. Woth cel scund şi burduhănos trăsese cândva la vâsle pe o galeră, aşa că era cel mai bun marinar pe care îl aveau la îndemână. Yoren îi spuse să-i ducă jos, pe malul lacului, să vadă dacă pot găsi o barcă. In timp ce treceau printre casele tăcute şi albe, Arya simțea furnicături pe brațe. Acest oraş gol o înspăimânta aproape la fel de mult ca şi cetatea incendiată unde le găsiseră pe fetița plângăcioasă şi pe femeia cu un singur braț. De ce au fugit oamenii, părăsindu-şi casele şi tot ce aveau? Ce i-a putut speria atât de tare?

Soarele cobora spre apus şi caii lăsau umbre lungi, întunecate. O bufnitură neaşteptată o făcu pe Arya să întindă mâna după Ac, dar era doar un oblon trântit de vânt. După malul larg al râului, spațiul închis al oraşului îi dădea o stare de nervozitate.

Când zări lacul în fața ei, între case şi copaci, dădu pinteni calului, trecând în galop pe lângă Woth şi Gendry. Țâşni pe pajiştea acoperită de iarbă de lângă malul pietros. Suprafața liniştită a apei strălucea, în lumina soarelui la apus, ca o foiță de aramă. Era cel mai mare lac pe care-1 văzuse vreodată, căci părea nemărginit. Văzu la stânga un han construit deasupra apei, pe piloni masivi de lemn. La dreapta, un ponton lung pătrundea adânc în apă, iar mai departe, spre răsărit, se mai aflau şi alte docuri, degete de lemn ce se întindeau dinspre oraş. Dar singura barcă pe care o zări era una uşoară, răsturnată cu susul în jos, cu fundul putrezit.

- Au plecat, spuse Arya dezamăgită. Ce vor face acum?

– Acolo e un han, zise Lommy, când ceilalți îi ajunseră din urmă. Crezi că au lăsat ceva de mâncare? Sau bere?

– Hai să vedem, sugeră Plăcintă Fierbinte.

– Lasă tu hanul, se repezi Woth, Yoren a spus că trebuie să găsim o barcă.

– Au luat bărcile.

Cumva, Arya ştia că era adevărat; puteau scotoci tot oraşul şi nu vor găsi altceva decât acea barcă răsturnată. Demoralizată, descăleca şi îngenunche lângă lac. Apa îi clipocea în jurul picioarelor. Câțiva licurici ieşeau la suprafață, cu luminițele sclipind intermitent. Apa verzuie era caldă ca un şuvoi de lacrimi, dar nu era sărată. Avea gust de vară, de nămol şi de plante vii. Arya îşi adânci fața în apă, ca să-şi spele praful, murdăria şi transpirația de peste zi. Când se ridică, firicele de apă i se prelinseră pe ceafă şi pe sub guler. Era o senzație plăcută. îşi dorea să-şi poată scoate hainele şi să înoate, alunecând prin valurile calde ca o vidră suplă, rozalie. Poate că ar ajunge tocmai până la Winterfell.

Woth o chemă să-i ajute, aşa că se conformă, cer-cetând hangare şi magazii, în timp ce calul ei păştea la mal. Găsiră nişte vâsle, nişte cuie, găleți cu smoală întărită şi o pisică, împreună cu o droaie de pisoi nou-născuți. Dar nici o barcă.

Oraşul era întunecat ca o pădure, când Yoren şi ceilalți îşi făcură din nou apariția.

- Turnul e gol, spuse el. Lordul a plecat, la luptă poate, sau să-şi ducă oamenii la adăpost, nu se ştie. Nici un cal şi nici un porc nu au mai rămas în oraş, dar vom mânca. Am văzut o gâscă alergând slobodă şi nişte găini, iar în Ochiul Zeilor e peşte bun.

- Bărcile au dispărut, raportă Arya.

- Am putea petici fundul acelei bărci uşoare, zise Koss.

– Ar ajunge, poate, pentru patru dintre noi, spuse Yoren.

– Sunt şi vâsle, sublinie Lommy. Şi sunt copaci de jur-împrejur. Am putea să construim bărci pentru toți.

– Ştii tu ceva despre construcția de bărci, fiu de vopsitor?

– O plută, sugeră Gendry. Oricine poate construi o plută, şi prăjini lungi pentru împins.

Yoren îl privi gânditor.

- Lacul e prea adânc ca să poată fi străbătut cu pluta, dar dacă am sta pe lângă mal, unde apa e mică, ar însemna să părăsim căruțele. Poate că ar fi mai bine. O să mă gândesc până mâine.

- Putem să stăm la han? întrebă Lommy.

- Vom sta în cetate, cu porțile zăvorâte, răspunse bătrânul. îmi place să mă simt înconjurat de ziduri de piatră când dorm.

Arya nu putu să tacă şi izbucni:

- N-ar trebui să rămânem aici. Oamenii n-au rămas. Au fugit cu toții, chiar şi lordul lor.

– Arry e speriat, anunță Lommy cu un râs nechezat.

– Eu *nu* sunt, i-o trânti ea înapoi, dar *ei* au fost.

- Isteț mai eşti, interveni Yoren. Problema e că oamenii care au locuit aici au fost în război, fie că ne place sau nu. Noi nu suntem. Rondul de Noapte nu ia partea nimănui, aşa că nimeni nu ne e duşman.

Şi nimeni nu ne e prieten, gândi ea, dar de data aceasta tăcu. Lommy şi ceilalți se uitau la ea şi nu voia să pară laşă în fața lor.

Porțile cetății erau prinse în cuie de fier. In interior, dădură peste doi drugi de oțel de dimensiunea unor copăcei, înfipți adânc în pământ şi fixați cu scoabe de metal de poartă. Când traseră drugii prin scoabe, formară o întăritură imensă în X. Nu era Fortăreața Roşie, anunță Yoren când terminară de cercetat cetatea de sus până jos, dar era mai bună decât majoritatea şi ar trebui să le fie îndeajuns pentru o noapte. Zidurile erau din piatră brută, netencuită, înalte de nouă picioare, cu o pasarelă din lemn în spatele crenelurilor. In partea de nord era o poartă, iar Garren descoperi sub paie o trapă în vechiul hambar de lemn, care ducea la un tunel îngust, şerpuitor. Merse cale lungă pe sub pământ şi ieşi lângă lac. Yoren îi puse să rostogolească o căruță deasupra trapei, ca să se asigure că nimeni nu va intra pe acolo. Ii împărți în trei schimburi şi îi trimise pe Tarber, Kurz şi Cutjack la turnul părăsit să vegheze de la înălțime. Kurz avea un corn de vânătoare ca să sune în caz de pericol.

îşi aduseră căruțele şi animalele înăuntru şi zăvo-râră uşile în urma lor. Hambarul era o clădire dărăpănată, suficient de mare ca să adăpostească jumătate din animalele din oraş. Refugiul, unde se ascundeau locuitorii oraşului în vremuri de primejdie, era şi mai mare, scund şi lung, zidit din piatră, cu acoperişul de paie. Koss ieşi pe poarta lăturalnică şi aduse gâscă şi două găini, iar Yoren ordonă să se facă un foc. In cetate era o bucătărie mare, dar toate oalele şi vasele fuseseră luate. Gendry, Dobber şi Arya preluară sarcinile de la bucătărie. Dobber îi spuse Aryei să jumulească păsările până când Gendry tăia lemne.

- De ce nu pot să tai eu lemnele? întrebă ea, dar nimeni nu îi dădu atenție. Bosumflată, se apucă să jumulească o găină, în timp ce Yoren se aşeză la un capăt al băncii, ascuțindu-şi lama pumnalului cu o tocilă.

Când mâncarea fu gata, Arya mancă un picior de găină şi o bucată de ceapă. Nimeni nu prea vorbi, nici măcar Lommy. Gendry se retrase apoi, lustruin-du-şi coiful cu un aer absent. Fetița plângăreață scânci şi plânse, dar când Plăcintă Fierbinte îi oferi o bucată de gâscă, o înghiți şi aşteptă să mai primească.

Arya era de pază în cea de-a doua tură, aşa că îşi căută un pat de paie în refugiu. Somnul venea greu. împrumută piatra lui Yoren şi începu să-şi ascută Acul. Syrio Forel spunea că o lamă tocită era ca un cal şchiop. Plăcintă Fierbinte se aşeză pe vine pe salteaua de lângă ea, privind-o cum lucrează.

– De unde ai făcut rost de o sabie aşa de bună? întrebă el. Când văzu privirea pe care i-o aruncă Arya, ridică mâinile, scuzându-se: N-am spus că ai furat-o, voiam doar să ştiu de unde o ai, atâta tot.

– Mi-a dat-o fratele meu, mormăi ea.

– N-am ştiut că ai un frate.

Arya se opri ca să se scarpine sub cămaşă. In fân erau purici, deşi nu-şi dădea seama de ce ar deranja-o câțiva în plus.

- Am o mulțime de frați.

- Adevărat? Sunt mai mari decât tine sau mai mici?

N-ar trebui sa vorbesc aşa. Yoren mi-a spus să-mi țin gura.

– Mai mari, minți ea. Au şi ei săbii, săbii lungi şi m-au învățat cum să-i omor pe cei care mă sâcâie.

– Eu discutam, nu te sâcâiam. Plăcintă Fierbinte plecă şi o lăsă singură, iar Arya se ghemui pe salteaua de paie. Auzea fetița plângând din celălalt capăt al refugiului. *Aş vrea doar să tacă. De ce trebuie să plângă tot timpul?*

Probabil adormise, deşi nu-şi amintea să fi închis ochii. Visa că urla un lup, iar sunetul era atât de îngrozitor încât o trezi. Arya se ridică în capul oaselor pe saltea, cu inima spărgându-i pieptul.

- Plăcintă Fierbinte, trezeşte-te. Se ridică în picioare. Woth, Gendry, n-ați auzit? îşi trase o cizmă.

Peste tot în jurul ei, bărbați şi băieți se agitau şi se ridicau de pe saltele.

– Ce este? întrebă Plăcintă Fierbinte.

– Ce să auzim? vru să ştie Gendry.

– Arry a visat urât, zise un altul.

– Nu, am auzit, insistă ea. Un lup.

– Arry are lupi în cap, rânji Lommy.

– Lasă-i să urle, zise Garren, sunt afară, noi suntem înăuntru.

Woth fu de acord:

– N-am văzut niciodată un lup să atace o cetate. Plăcintă Fierbinte spuse:

– Eu n-am auzit nimic.

- A fost un *lup,* țipă Arya şi îşi trase a doua cizmă. Geva e în neregulă, vine cineva, ridicați-vă!

înainte să apuce să o reducă din nou la tăcere cu batjocurile lor, sunetul veni cutremurând noaptea -doar că de data aceasta nu era un lup, ci Kurz care sufla din cornul lui de vânătoare, vestind pericolul. Intr-o clipită, cu toții îşi trăgeau hainele pe ei şi înhățau armele pe care le aveau la îndemână. Arya fugi spre poartă, când cornul sună din nou. In timp ce țâşnea pe poartă, Muşcătorul se zbătu cu furie în lanțuri, iar Jaquen H'ghar strigă din spatele căruței.

- Băiete! Dragă băiete! E război, război roşu? Băiete, eliberează-ne. Un bărbat poate lupta. *Băiete!*

Arya îl ignoră şi se avântă mai departe. Auzea deja caii şi strigătele dincolo de ziduri. Se cațără pe pasarelă. Parapetele erau puțin prea înalte iar Arya puțin prea scundă. Fu nevoită să-şi fixeze vârfurile picioarelor în crăpăturile dintre pietre ca să vadă pe deasupra. Pentru o clipă, avu impresia că oraşul era plin de licurici. Apoi îşi dădu seama că erau oameni cu torțe, gonind călare printre case. Văzu un acoperiş cuprins de flăcări, limbi de foc portocalii brăzdând întunericul de nepătruns când paiele se aprinseră. Urmă un alt foc, apoi un altul şi, curând, totul era in flacari.

Gendry se urcă lângă ea, cu coiful pe cap.

- Câţi sunt?

Arya încercă să numere, dar călăreau prea repede, cu torţele răsucindu-se în aer când le aruncau.

– O sută, răspunse ea. Două sute, nu ştiu. Peste vuietul flăcărilor, auzea strigăte. Vor veni curând după noi.

– Uite, zise Gendry arătând cu degetul.

O coloană de călăreţi înainta către cetate printre clădirile în flăcări. Coifurile sclipeau în lumina focurilor, iar zalele şi platoşele străluceau cu reflexe portocalii şi galbene. Unul ducea o flamură în vârful unei lănci înalte. Avu impresia că era roşie, dar era greu de desluşit în noapte, cu focurile vâjâind de jur-împrejur. Totul părea roşu sau negru sau portocaliu.

Focul sălta de la un cal la altul. Arya văzu un copac mistuit, cu flăcările strecurându-se printre ramuri până când copacul se profila, pe fundalul întunecat al nopţii, în veşminte portocalii. Erau cu toţii treji acum, ocupând pasarelele sau încercând să strunească animalele speriate pe care le călăreau. II auzi pe Yoren strigând ordine. Se împiedică de ceva şi privi în jos, descoperind-o pe fetiţa plângăcioasă care o ţinea de picior.

- Pleacă de aici! îşi smulse piciorul. Ce faci aici sus? Fugi şi ascunde-te undeva, proasto. O împinse la o parte.

Călăreţii se opriră în faţa porţilor.

– *Voi, din cetate!* strigă un cavaler cu un coif înalt cu creasta ţintată. *Deschideţi, în numele regelui!*

– Da, şi care rege e ăsta? îi strigă bătrânul Reysen, înainte ca Woth să apuce să-1 înghiontească.

Yoren se urcă pe parapetul din faţa porţii, cu mantia sa neagră, decolorată, legată de un toiag.

– *Hei, voi, rămâneţi acolo!* strigă el. *Locuitorii oraşului au plecat.*

– Şi tu cine eşti, bătrâne? Vreun laş al Lordului Beric? întrebă cavalerul cu coiful ţintat. Dacă nătărăul acela grăsan, Thoros, e înăuntru, întreabă-1 cum îi plac focurile *astea.*

– N-avem pe nimeni cu numele ăsta aici, îi răspunse Yoren. Doar nişte flăcăi pentru Rond. N-avem de-a face cu războiul vostru. Ridică toiagul, ca să poată vedea cu toţii culoarea mantiei sale. Priviţi. Este neagră, culoarea Rondului de Noapte.

– Sau culoarea Casei Dondarrion, strigă omul care purta flamura inamicului. Arya îi putea vedea acum mai desluşit culoarea, în lumina oraşului în flăcări: un leu auriu pe fond roşu. Blazonul Lordului Beric este un fulger roşu pe fundal negru, continuă bărbatul.

Dintr-odată, Arya îşi aminti dimineaţa în care îi aruncase în faţă Sansei portocala şi se pătase cu suc pe toată rochia ei stupidă din mătase de culoarea fildeşului. La turnir venise un lord de la miazăzi, iar prietena netoată a surorii sale, Jeyne, era îndrăgostită de el. Avea un fulger pe scut, iar tatăl ei 1-a trimis să-1 decapiteze pe fratele Cîinelului. Acum i se părea că trecuseră o mie de ani, că era ceva ce i se întâmplase într-o altă viaţă, unei alte persoane... Aryei Stark, fiica Mâinii Regelui, nu lui Arry, băiatul orfan. Cum ar fi putut Arry să cunoască lorzi şi alţii asemenea?

- Eşti orb, omule? Yoren îşi flutură toiagul înainte şi înapoi, unduind mantia. Vezi vreun nenorocit de fulger?

- Noaptea toate flamurile par negre, observă cavalerul cu coif ascuţit. Deschideţi sau vă vom considera proscrişi, în cârdăşie cu duşmanii regelui.

Yoren scuipă.

– Cine e la comanda voastră?

– Eu.

Reflexele caselor arzând străluceau sumbru pe armura calului său de război, în timp ce ceilalţi se dădeau la o parte pentru a-1 lăsa să treacă. Era un bărbat robust. Pe armură avea un sfinx, iar platoşa-i de oţel era ornamentată cu arabescuri. Prin viziera deschisă a coifului, un chip palid şi murdar privea în sus.

- *Ser* Amory Lorch, stegar al Lordului Tywin Lan-nister de Casterly Rock, Mâna Regelui. A *adevăratului* rege, Joffrey. Avea o voce subțire, pițigăiată. In numele lui, vă poruncesc să deschideți aceste porți.

De jur-împrejur, oraşul ardea. Aerul nopții era plin de fum, iar tăciunii roşii, purtați de vânt, depăşeau numărul stelelor. Yoren se încruntă.

- Nu văd de ce. Faceți ce vreți cu oraşul, nu dau doi bani pe el, dar lăsați-ne în pace. Nu suntem duşmanii voştri.

Priveşte cu ochii tai, vru Arya să-i strige omului de jos.

– Nu-şi dau seama că nu suntem lorzi sau cavaleri? şopti ea.

– Nu cred că le pasă, îi răspunse, tot în şoaptă, Gendry.

Iar Arya privi chipul Lordului Amory aşa cum o învățase Syrio să privească, şi văzu că Gendry avea dreptate.

- Dacă nu sunteți trădători, deschideți porțile, strigă *Ser* Amory. Ne vom asigura că spuneți adevărul şi ne vom vedea de drum.

Yoren mesteca o frunză acrişoară.

- Ți-am spus că nu e nimeni aici în afară de noi. Ai cuvântul meu.

Cavalerul cu coiful ascuțit începu să râdă.

– Cioroiul ne dă *cuvântul* lui.

– Ai pierdut, bătrâne, îl luă în derâdere unul dintre lăncieri. Zidul e departe de aici, către nord.

– Iți mai poruncesc o singură dată, în numele Regelui Joffrey, dovedeşte-ți loialitatea şi deschide porțile, zise *Ser* Amory.

Yoren chibzui pe îndelete, mestecând.

– Nu cred că le voi deschide.

– Aşa să fie. Sfidați porunca regelui şi astfel vă proclamați rebeli, cu sau fără mantii negre.

– Am băieți tineri aici, strigă Yoren.

– Băieții tineri şi oamenii bătrâni mor la fel. *Ser* Amory ridică apatic un pumn şi o suliță țâşni din umbrele străvezii din spatele lui. Probabil că ținta fusese Yoren, dar cel rănit fu Woth, aflat în spatele lui. Vârful îi străpunse gâtul şi îi ieşi prin ceafă, întunecat şi umed. Woth apucă sulița cu mâinile şi se prăbuşi moale de pe metereze.

– Atacați meterezele şi ucideți-i pe toți, ordonă *Ser* Amory pe un ton plictisit. Alte sulițe zburară.

Arya îl trase jos pe Plăcintă Fierbinte, de spatele tunicii. De afară se auzea zăngănitul armurilor, hâr-şâitul săbiilor scoase din teacă, loviturile sulițelor pe scuturi, amestecate cu înjurături şi cu tropotele cailor ce se apropiau în goană. O torță zbură învârtindu-se deasupra lor, lăsând în urmă limbi de foc, când se prăbuşi în noroiul din curtea interioară.

- *La arme!* Imprăştiați-vă, apărați zidul peste tot unde atacă. Koss, Urreg, țineți spatele. Lommy, scoate sulița aia din gâtlejul lui Woth şi urcă acolo unde a fost el.

Plăcintă Fierbinte îşi scăpă spada, încercând să o scoată din teacă. Arya îi împinse arma înapoi în mână.

- Nu ştiu să mă lupt cu sabia, zise el speriat.

- E simplu, zise Arya, dar minciuna îi îngheță în gâtlej când o mână se prinse de marginea parapetului. O văzu la lumina oraşului în flăcări, atât de limpede de parcă timpul s-ar fi oprit în loc. Degetele erau boante, bătătorite, acoperite de fire de păr negru, sârmos; sub unghia degetului mare avea mizerie. *Teama taie mai adânc decât săbiile,* îşi aminti Arya în timp ce vârful unui coif se ivea din spatele mâinii.

Arya lovi în jos cu putere, iar oțelul Acului, forjat în fierăriile cetății, împă degetele între încheieturi.

- *Winterfell>* strigă ea. Sângele țâşni, degetele zburară, iar chipul cu coif dispăru la fel de brusc cum apăruse.

- La o parte! strigă Plăcintă Fierbinte.

Arya se răsuci. Cel de-al doilea bărbat era bărbos şi nu purta coif. Ţinea pumnalul între dinți, ca să aibă ambele mâini libere pentru cățărat. Când îşi azvârli un picior peste parapet, Arya întinse vârful sabiei în dreptul ochilor lui. Acul nici nu-l atinse; căzu pe spate şi se prăbuşi. *Sper să cada cu fața în jos şi sâ-şi taie limba.*

- Uită-te la *ei,* nu la mine, țipă Arya la Plăcintă Fierbinte.

Data următoare când cineva încercă să se cațere în partea lor de zid, băiatul îi sfârtecă mâinile cu spada lui până ce omul căzu înapoi.

Ser Amory nu avea scări, dar zidurile fortăreței erau grosolane şi netencuite, uşor de urcat, şi parcă duşmanii nu se mai sfârşeau. De fiecare dată când Arya tăia, împungea sau împingea vreunul, un altul venea peste zid. Cavalerul cu coiful ascuțit ajunse la metereze, dar Yoren învârti flamura neagră în jurul țepuşei şi îi împlântă vârful pumnalului prin armură, în timp ce bărbatul se lupta cu flamura. De fiecare dată când Arya ridica privirea, zburau mai multe torțe, lăsând în urmă limbi lungi de foc, care îi zăboveau în spatele ochilor. Văzu un leu auriu pe un stindard roşu şi se gândi la Joffrey, dorindu-şi să fie aici, ca să-şi poată împlânta Acul în fața lui sarcastică. Când patru oameni atacară poarta cu topoarele, Koss îi doborî cu săgeți, unul câte unul. Dobber trânti un om jos de pe zid, iar Lommy îi crăpă capul cu o piatră înainte ca acesta să se poată ridica şi începu să strige, până ce văzu cuțitul din burta lui Dobber şi îşi dădu seama că nici el nu se va mai ridica. Arya sări peste trupul unui băiat nu mai mare decât Jon, care zăcea cu brațul tăiat. Nu credea că ea îi făcuse asta, dar nu era sigură. Il auzi pe Qyle cerşind îndurare înainte ca un cavaler cu o viespe pe scut să-i zdrobească fața cu un buzdugan. Totul mirosea a sânge şi a fum, a fier şi a urină, dar după o vreme era ca şi cum toate acestea ar fi fost un singur miros. Nu apucă să vadă cum băr-batul slăbănog a trecut peste zid, dar când ajunse sus, se năpusti asupra lui, împreună cu Gendry şi Plăcintă Fierbinte. Sabia lui Gendry izbi coiful bărbatului, trăgându-i-l jos de pe cap. Era chel, avea un aer speriat, era ştirb şi purta o barbă cenuşie, pestriță, dar chiar în timp ce îi era milă de el, Arya îl omora, strigând: *Winterfell! Winterfell!,* în vreme ce Plăcintă Fierbinte striga în spatele ei: *Plăcinta Fierbinte!,* tăind gâtul sfrijit al omului.

După ce slăbănogul îşi dădu duhul, Gendry îi luă sabia şi sări jos în curte, să mai înfrunte şi alții. Arya privi în urma lui şi văzu umbrele unor săbii, oameni înarmați alergând prin cetate, cu zalele şi armele strălucind în lumina focului şi îşi dădu seama că reuşiseră să treacă peste zid sau să spargă poarta din spate. Sări jos, lângă Gendry, aterizând aşa cum o învățase Syrio. Noaptea răsuna de zăngănitul săbiilor, de urletele răniților şi muribunzilor. Pentru o clipă, Arya rămase descumpănită, fără să ştie încotro s-o apuce. Moartea o înconjura.

Şi pe urmă Yoren se afla în fața ei, scuturând-o şi țipând.

- *Băiete!* urlă el. *Ieşi afară,* s-a terminat, am pierdut. Adună tot ce poți, tu şi ceilalți; scoateți-i afară. *Acum!*

- Cum? întrebă Arya.

- Prin trapa aia, țipă Yoren. Sub hambar, tunelul. Yoren plecă grăbit, cu sabia în mână, să se lupte.

Arya îl apucă pe Gendry de braț.

- A spus să mergem, țipă ea, hambarul, tunelul. Prin crăpăturile coifului, ochii Taurului străluciră,

oglindind lumina focului. Clătină din cap. Il chemă pe Plăcintă Fierbinte să coboare de pe zid şi îl găsiră pe Lommy Mâini Verzi acolo unde zăcea însângerat, cu o suliță înfiptă în gambă. Il găsiră şi pe Garren, dar el nu era rănit atât de grav încât să nu se poată mişca. Alergând către hambar, Arya o zări pe fetița plângăcioasă în mijlocul debandadei, înconjurată de fum şi de moarte. O înhață de mână şi o trase în picioare, în timp ce toți ceilalți goneau înainte. Fata nu voia să se clintească nici pălmuită. Arya o trase după ea, cu mâna dreaptă, în vreme ce cu stânga ținea Acul. In față, noaptea era roşie, un roşu închis. *Hambarul e în flăcări,* gândi Arya. Limbi de foc se înălțau pe ziduri, dinspre locul unde, în

fân, căzuse o torță, şi auzea țipetele animalelor prinse înăuntru. Plăcintă Fierbinte ieşi din hambar.

- Arry, vino! Lommy a plecat, las-o dacă nu vrea să vină!

Arya se încăpățâna să rămână în urmă, trăgând-o după ea pe fetița plângăcioasă. Plăcintă Firebinte se precipită înăuntru, abandonând-o, dar Gendry se întoarse, cu focul strălucind atât de puternic pe coiful său lustruit încât coarnele aruncau parcă sclipiri portocalii. Alergă la ele şi o ridică pe fetiță pe umeri.

- *Fugi!*

Să năvăleşti pe uşile hambarului era ca şi cum ai intra într-un furnal. Aerul era un vârtej de fum, zidul din spate, o perdea de flăcări de sus până jos. Caii şi măgarii loveau, se opinteau şi țipau. *Bietele animale,* gândi Arya. Pe urmă văzu căruța şi trei oameni legați de cadrul ei cu cătuşe. Muşcătorul se trăgea de lanțuri, cu sângele şiroindu-i pe brațe din locurile unde fiarele îi strângeau încheieturile. Rorge înjura cât îl ținea gura, lovind lemnul căruței.

- Băiete, strigă Jaqen H'ghar. Dragă băiete! Trapa deschisă se afla la doar câțiva metri mai în

față, dar focul se întindea repede, mistuind lemnul bătrân şi fânul uscat mai repede decât ar fi putut crede. Arya îşi aminti fața arsă, oribilă, a Câinelui.

- Tunelul e îngust, strigă Gendry. Cum trecem?

A

- Trage-o, zise Arya. Impinge-o.
- Băieți buni, dragi băieți, strigă Jaqen H'ghar, tuşind.

– *Scoateți-ne blestematele astea de lanțurii!* urlă Rorge. Gendry îi ignoră.

– Intră tu prima, apoi ea. Grăbeşte-te, e cale lungă.

– Când ai tăiat lemnele de foc, îşi aminti Arya, unde ai lăsat toporul?

– Afară, lângă adăpost. Aruncă o privire către omul înlănțuit. Aş salva mai întâi măgarii. Nu avem timp.

– Tu ia-o pe ea, țipă Arya. Pleacă de aici! Fă ce-ți spun! Focul o lovea în spate, cu aripi roşii, fierbinți, în timp ce fugea din hambarul în flăcări. Era o binecuvântare să se afle afară, la răcoare, dar peste tot în jurul ei mureau oameni. Il văzu pe Koss azvârlindu-şi sabia pentru a capitula şi îl văzu ucis acolo, pe loc. Pretutindeni era fum. Nu se zărea nici urmă de Yoren, dar toporul era acolo unde-1 lăsase Gendry, lângă stiva de lemne. In timp ce îl smulgea, o mână acoperită de zale o apucă de braț. Arya împlântă capul toporului chiar între picioarele bărbatului. Nu-i văzu chipul, doar sângele întunecat prelingându-se printre zale. Să se întoarcă în hambar a fost cel mai greu lucru pe care 1-a făcut vreodată. Fumul se revărsa prin uşa deschisă, ca un şarpe negru, încolăcindu-se, iar Arya auzea țipetele bietelor ființe dinăuntru: cai, măgari şi oameni. îşi muşcă buza şi țâşni pe uşă, ghemuin-du-se cât mai jos, unde fumul nu era chiar atât de gros.

Un măgar era prins într-un cerc de foc, zbierând de spaimă şi durere. Simțea duhoarea blănii arse. Acoperişul era şi el cuprins de flăcări, şi pe jos cădeau obiecte, bucăți de lemn arzând, nuiele şi fân. Arya îşi acoperi gura şi nasul cu mâna. Nu putea vedea căruța din cauza fumului, dar îl auzea şi acum pe Muşcător strigând. Se târî în direcția sunetului.

Şi pe urmă o roată se ivi amenințătoare deasupra ei. Căruța sări şi se deplasă când Muşcătorul trase din nou de lanțuri. Jaque o văzu, dar era prea greu şi să respiri, darămite să vorbeşti. Arya azvârli toporul în căruță. Rorge îl ridică deasupra capului, cu râuri de transpirație plină de funingine şiroindu-i pe fața fără nas. Arya fugi, tuşind. Auzi oțelul căzând peste lemnul bătrân, iar şi iar. O clipă mai târziu se auzi un pocnet puternic, ca un tunet şi fundul căruței se făcu țăndări, într-o explozie de aşchii.

Arya se rostogoli cu capul în jos în tunel şi căzu. Avea noroi în gură, dar nu-i păsa, gustul era bun, gustul de nămol şi de apă, de viermi şi de viață. Sub pământ aerul era rece şi întunecat. Deasupra nu era nimic decât sânge, roşu clocotitor, fum înecăcios şi țipetele cailor murind. îşi roti centura, dându-şi sabia la spate, ca să n-o încurce, şi începu să se

târască. La zece picioare în josul tunelului auzi un sunet, ca răgetul unei bestii monstruoase şi un nor de fum fierbinte şi praf negru se ridică în spatele ei, mirosind a iad. Arya îşi ținu respirația, sărută noroiul de pe fundul tunelului şi începu să plângă. Pentru cine, nu putea să spună.

TYRION

Regina nu era dispusă să stea la dispoziția lui Varys.

- Trădarea este destul de mârşavă, declară furioasă, dar aceasta e o mârşăvie fățişă, neruşinată, iar mie nu trebuie să-mi spună eunucul acela afectat ce trebuie făcut cu ticăloşii.

Tyrion luă scrisorile din mâna surorii sale şi le compară bucată cu bucată. Erau două copii, cuvintele erau identice, deşi fuseseră scrise de mâini diferite.

- Maester Frenken a primit prima misivă, la Castle Stokeworth, explică Marele Maester Pycelle. Cea de-a doua copie a venit prin Lordul Gyles.

Degețel îşi mângâie barba.

– Dacă Stannis s-a ostenit cu *ei,* e mai mult ca sigur că toți ceilalți lorzi din Cele Şapte Regate au văzut câte o copie.

– Vreau ca scrisorile astea să fie arse, toate, spuse Cersei. Nici o vorbă despre asta nu trebuie să ajungă la urechile fiului sau ale tatălui meu.

–

- îmi închipui că tata a auzit deja mai mult decât o vorbă până acum, spuse Tyrion sec. Fără îndoială, Stannis a trimis o pasăre la Casterly Rock şi o alta la Harrenhal. Cât despre arderea scrisorilor, la ce bun? Faptul e consumat. Şi, în realitate, nu e atât de groaznic cum pare.

Cersei se întoarse către el, clocotind de furie:

- Ți-ai pierdut mințile cu totul? Ai citit ce spune? Il numeşte „băiatul Joffrey". Şi îndrăzneşte să mă acuze *pe mine* de incest, adulter, trădare?

Doar pentru că eşti vinovată. Era uimitor să vadă cât se putea înfuria Cersei pentru nişte acuzații despre care ştia foarte bine că erau adevărate. *Dacă pierdem războiul, ar trebui să se apuce de teatru, are talent.* Tyrion aşteptă până când Cersei termină, apoi spuse:

– Stannis are nevoie de un pretext ca să-şi justifice revolta. Ce te-ai fi aşteptat să scrie? *Joffrey este fiul legitim şi moştenitorul fratelui meu, dar cu toate astea am de gând să-i iau tronul?*

– Nu suport să mi se spună târfă.

Păi, surioară, Stannis nu susține că Jaime te-a plătit. Tyrion se prefăcu a arunca din nou o privire asupra scrisorii. Era acolo o frază sâcâitoare...

- „Scris în Lumina Domnului", citi el. O exprimare ciudată.

Pycelle îşi drese glasul.

- Aceste cuvinte apar adesea în scrisorile şi documentele din Oraşele Libere. înseamnă nimic mai mult decât, să zicem, *scris în fața zeului.* Zeul preoților roşii. Este o uzanță a lor, asta cred eu.

- Varys ne-a spus acum câțiva ani că Lady Selyse s-a însoțit cu un preot roşu, le reaminti Degețel.

Tyrion bătu hârtia cu palma.

– Iar acum s-ar părea că nobilul ei soț a făcut la fel. Putem folosi asta împotriva lui. Putem să-1 stârnim pe înaltul Septon să dea în vileag cum s-a întors Stannis împotriva zeilor, la fel ca împotriva regelui de drept...

– Da, da, spuse regina nervoasă, dar mai întâi trebuie să oprim murdăria asta să se mai împrăştie. Consiliul trebuie să emită un edict. Orice om care va fi auzit vorbind despre incest sau numindu-1 pe Joff bastard îşi va pierde limba pentru asta.

– O măsură prudentă, spuse Marele Maester Py-celle, cu lanțul de la gât, semn al distincției sale, zornăind în timp ce clătina din cap aprobator.

– O nebunie, oftă Tyrion. Dacă tai limba unui om, nu dovedeşti că e mincinos, doar arăți lumii că te temi de ceea ce ar putea să spună.

- Atunci, *tu* ce-ai vrea să facem? îl întrebă sora lui pe un ton poruncitor.

– Mai nimic Lasă-i să şuşotească, se vor plictisi destul de repede. Orice om cu o fărâmă de minte va vedea în asta doar o încercare stângace de a justifica uzurparea coroanei. Oferă Stannis vreo dovadă? Cum ar putea, când nu e nimic adevărat? Tyrion îi acordă surorii sale un zâmbet dulce.

– Aşa este, fu ea nevoită să spună. Dar...

– înălțimea Ta, fratele tău are dreptate aici. Petyr Baelish îşi întinse degetele. Dacă încercăm să potolim aceste vorbe, nu facem decât să le creditãm. Mai bine să le tratăm cu dispreț, ca pe nişte jalnice minciuni ce sunt. Şi, între timp, vom răspunde focului cu foc. Cersei îi aruncă o privire iscoditoare.

- Ce fel de foc?

– O poveste oarecum de aceeaşi natură, poate. Dar mai uşor de crezut. Lordul Stannis şi-a petrecut cea mai mare parte din căsătorie departe de soția sa. Nu că l-aş învinui, aş face şi eu la fel dacă aş fi căsătorit cu Lady Selyse. In orice caz, dacă dăm de înțeles că fiica ei este nelegitimă, iar Stannis încornorat, ei bine..., oamenii sunt mereu gata să creadă cele mai rele lucruri despre stăpânii lor, mai ales despre cei atât de severi, ursuzi şi arțăgoşi cum e Stannis Baratheon.

– N-a fost niciodată foarte iubit, asta e adevărat. Cersei rămase pe gânduri o clipă. Aşadar, îi plătim cu aceeaşi monedă. Da, îmi place ideea. Pe cine putem să pomenim drept iubit al lui Selyse? Are doi frați, cred. Iar unul dintre unchii ei a fost cu ea la Piatra Dragonului în tot acest timp...

– *Ser* Axell Florent este castelanul ei. Deşi Tyrion nu recunoştea cu dragă inimă, planul lui Degețel avea şanse. Stannis nu a fost niciodată înamorat de soția lui, dar era țepos ca un arici când venea vorba de onoarea lui, şi era suspicios din fire. Dacă puteau semăna discordie între el şi urmaşii lui, asta nu putea decât să le slujească. Copilul are urechile familiei Florent, după câte am auzit.

Degețel făcu un gest apatic.

- Un negustor din Lys mi-a spus cândva că Lordul Stannis trebuie să-şi iubească foarte mult fiica, de vreme ce a ridicat sute de statui reprezentând-o pe ea de-a lungul zidurilor Pietrei Dragonului. „Domnul meu", a trebuit să-i spun, „acelea sunt garguie". Chicoti. *Ser* Axell poate servi drept tată al lui Shireen, dar după experiența mea, cu cât mai bizară şi mai şocantă este o poveste, cu atât e mai aptă de a fi repetată. Stannis are un bufon deosebit de grotesc, un smintit cu fața tatuată.

Marele Maester Pycelle se holbă la el îngrozit:

– Doar nu ai de gând să sugerezi că Lady Selyse ar lua un *nebun* în patul ei?!

– Trebuie să fii nebun ca să vrei să te culci cu Selyse Florent, răspunse Degețel. Fără îndoială, Chip Peticit îi amintea reginei de Stannis. Şi cele mai bune minciuni conțin în ele un sâmbure de adevăr, destul cât să-i dea de gândit celui care le ascultă. Se întâmplă că nebunul este total devotat fetei şi o urmează peste tot. Chiar seamănă într-un fel. Shireen are şi ea fața pătată, pe jumătate amorțită.

Pycelle nu mai înțelegea nimic.

– Dar asta este de la *vărsatul-de-vânt,* care era cât p-aci s-o omoare când era copil, biata fată.

– îmi place mai mult povestea mea, spuse Degețel, şi le va plăcea şi oamenilor. Majoritatea cred că dacă o femeie mănâncă, în timp ce e însărcinată, carne de iepure, copilul se va naşte cu urechi lungi şi pleoştite.

Cersei zâmbi - acel gen de zâmbet care de obicei îi era rezervat lui Jaime.

– Lord Petyr, eşti o ființă periculoasă.

– Mulțumesc, înălțimea Ta.

- Şi un mincinos cât se poate de iscusit, adăugă Tyrion, cu mai puțină căldură. *Asta e mai periculos decât ştiam,* cugetă el.

Ochii verzi-cenuşii ai lui Degețel întâlniră, fără urmă de stânjeneală, ochii strâmbi ai piticului.

- Avem fiecare calitățile noastre, stăpâne. Regina era prea absorbită de răzbunarea ei ca să

audă schimbul de replici.

– încornorat de un bufon nătâng. Stannis va fi batjocorit la fiecare crâşmă de partea aceasta a mării înguste.

– Povestea nu trebuie să vină de la noi, spuse Tyrion, altfel va fi privită ca o minciună interesată. *Ceea ce şi este, ca să fim sinceri.*

Şi de data aceasta, Degețel oferi răspunsul:

- Târfelor le palce să bârfească şi întâmplător am vreo două-trei bordeluri. Şi, fără îndoială, Varys poate arunca sămânța în crâşme şi prăvălii.

– Varys, zise Cersei, încruntându-se. Unde e Varys?

– Mă întrebam şi eu, înălțimea Ta.

- Păianjenul îşi țese plasa secretă zi şi noapte, remarcă amenințător Marele Maester Pycelle. Eu nu am încredere în el, domnii mei.

- Iar el vorbeşte atât de frumos despre tine. Tyrion se ridică din scaun. întâmplător, ştia ce punea la cale eunucul, dar nu era nimic de spus ca să poată fi auzit de ceilalți consilieri. Vă rog să mă scuzați, domnii mei. Alte treburi mă cheamă.

Cersei deveni dintr-odată bănuitoare:

– Treburi de rege?

– Nimic pentru care să-ți faci griji.

– Asta o să judec eu.

– Vrei să-mi strici surpriza? răspunse Tyrion. Pregătesc un dar pentru Joffrey. Un mic lanț.

– Ce nevoie are el de încă un lanț? Are lanțuri de aur şi de argint, mai multe decât poate purta. Dacă crezi măcar o clipă că poți cumpăra dragostea lui Joff cu daruri...

– Păi, cu siguranță, *am* dragostea regelui, după cum el o are pe a mea. Cât despre *acest* lanț, cred că s-ar putea să-1 prețuiască într-o bună zi mai presus de toate celelalte. Omulețul făcu o plecăciune şi păşi legănat spre uşă.

Bronn aştepta în fața sălilor de consiliu, pentru a-1 escorta înapoi la Turnul Mâinii Regelui.

– Fierarii sunt în sala de audiențe, la dispoziția ta, spuse el în timp ce traversau încăperea.

– La dispoziția mea. îmi place cum sună asta, Bronn. Vorbeşti aproape ca un adevărat curtezan, încă puțin şi îngenunchezi.

Te aranjez eu, piticule.

– Asta e treaba lui Shae. Tyrion o auzi pe Lady Tanda strigându-1 veselă din vârful scărilor şerpuite. Prefăcându-se că n-o observă, păşi puțin mai repede.

– Vezi să mi se pregătească lectica, voi pleca de la castel îndată ce termin aici.

Doi dintre Frații Lunii străjuiau uşa. Tyrion îi salută amabil şi se strâmbă înainte de a porni pe scări.

Drumul până sus, în dormitor, îi provoca dureri de picioare.

înăuntru găsi un băiat de doisprezece ani întin-zând hainele pe pat, valetul lui, cum ar veni. Podrick Payne era atât de timid, încât Tyrion nu depăşise cu totul bănuiala că tatăl său i 1-a dat pe băiat ca să râdă de el.

- Veşmintele tale, stăpâne, bâigui băiatul când intră Tyrion, privindu-şi, cu ochii plecați, cizmele. Chiar şi când îşi făcea curaj să vorbească, Pod nu reuşea să privească omul în ochi. Pentru audiențe. Şi lanțul tău. Lanțul Mâinii Drepte.

- Foarte bine. Ajută-mă să mă îmbrac.

Jiletca era din catifea neagră, cu butoni de aur în formă de cap de leu, iar lanțul, un şirag de mâini din aur masiv, ale căror degete apucau, fiecare, încheietura celeilalte. Pod îi aduse o mantie din mătase purpurie, festonată cu aur, scurtată pe măsura lui. Pe un om de statură obişnuită n-ar fi fost decât o capă scurtă.

Sala de audiențe a Mâinii nu era atât de mare ca a regelui, nici cât un petic pe lângă imensitatea sălii tronului, dar lui Tyrion îi plăceau carpetele din Myr, draperiile de pe pereți şi aerul de intimitate al încăperii. Când intră, slujitorul lui strigă:

- Tyrion Lannister, Mână a Regelui.

Şi asta îi plăcea. Gloata de fierari, armurieri şi negustori de fierărie adunată de Bronn căzu în genunchi. Se cațără în scaunul cu spătar înalt de sub fereastra rotundă, aurie, şi le făcu semn să se ridice.

- Oameni buni, ştiu că sunteți cu toții ocupați, aşa că voi fi succint. Pod, te rog. Băiatul îi înmâna un sac de pânză. Tyrion trase de sfoară şi răsturnă sacul. Conținutul lui se împrăştie pe covor cu un zgomot surd de metal pe lemn. Am pus să se facă astea în fierăria castelului. Vreau încă o sută exact la fel.

Unul dintre fierari îngenunche să studieze obiectul: trei zale imense de oțel, împletite una într-alta.

- Un lanț puternic.

– Puternic, dar scurt, răspunse piticul. Oarecum ca mine. îmi doresc unul mult mai lung. Ai un nume?
– Mi se spune Burtă de Fier, stăpâne Fierarul era scund şi gras, îmbrăcat simplu, în haine de lână şi piele, dar brațele sale erau groase, ca grumazul unui taur.
– Vreau ca toate fierăriile din Debarcaderul Regelui să înceapă să facă aceste zale şi să le unească. Toate celelalte lucrări vor fi lăsate deoparte. Vreau ca fiecare bărbat care cunoaşte arta prelucrării metalului să primească această sarcină, fie el meşter, calfă sau ucenic. Când voi merge de-a lungul Străzii Oțelului, vreau să aud ciocane răsunând noapte şi zi. Şi vreau un om, un om puternic, să urmărească realizarea lor. Eşti tu acel om, Burtă de Fier?
– Se prea poate să fiu, stăpâne. Dar ce se va întâmpla cu zalele şi săbiile pe care le aşteaptă regina?

Un alt fierar interveni:

- înălțimea Sa ne-a poruncit să facem cămăşi de zale şi armuri, săbii, pumnale şi topoare, toate în număr mare. Pentru înarmarea noilor ei oşteni, stăpâne.
– Treaba asta poate să aştepte, răspunse Tyrion. Prima dată lanțul.
– Stăpâne, să-mi fie cu iertare, înălțimea Sa a spus că acelora care nu-şi vor face norma li se vor strivi mâinile, insistă neliniştitul fierar. Zdrobite de propriile lor nicovale, a spus.

Draga Cersei, mereu străduindu-se să fie iubita de supuşii ei!
– Nimeni nu va avea mâinile zdrobite. Aveți cuvântul meu.
– Fierul a devenit scump, afirmă Burtă de Fier, iar pentru lanțul ăsta va fi nevoie de mult fier, şi pe lângă asta, de cărbune pentru foc.
– Lordul Baelish se va îngriji să aveți câți bani vă sunt de trebuință, le promise Tyrion. Spera că se putea baza pe Degețel pentru atâta lucru. Voi porunci Gărzii Oraşului să vă ajute să găsiți fier. Topiți toate potcoavele din oraş, dacă e nevoie.

Un bărbat mai în vârstă păşi înainte, îmbrăcat somptuos, cu o tunică de damasc cu catarame de argint şi o mantie tivită cu blană de vulpe. Ingenun-che să examineze inelele mari de oțel pe care Tyrion le aruncase pe podea.

- Stăpâne, anunță el pe un ton grav, aceasta este în cel mai bun caz o lucrare butucănoasă. E lipsită de rafinament. O treabă potrivită pentru fierari de rând, fără îndoială, pentru oameni care îndoaie potcoave şi bat cuie, dar eu sunt maestru armurier, dacă nu-ți e cu supărare. Asta nu e o treabă pentru mine, nici pentru ceilalți maeştri. Noi facem săbii ascuțite ca un țipăt, armuri demne de un zeu. Nu *aşa ceva.*

Tyrion îşi înclină capul într-o parte şi îl privi cu ochii săi strâmbi.

- Cum te numeşti, maestre armurier?
- Salloreon, la dispoziția ta, stăpâne. Dacă Mâna Regelui îmi va îngădui, voi fi cât se poate de onorat să-i făuresc o armură completă pe măsura Casei şi a înaltei sale funcții. Doi dintre ceilalți chicotiră, dar Salloreon continuă nepăsător. Cu platoşă şi solzi, mă gândesc. Solzi aurii, strălucitori ca soarele, platoşa emailată în roşul închis al Casei Lannister. Ți-aş sugera un cap de demon drept coif, cu coarne înalte, aurii. Când vei merge la luptă, oamenii vor fugi speriați din calea ta.

Capul unui demon, gândi Tyrion liniştit, *ce spune asta despre mine?*

- Maestre Salloreon, am de gând să port toate celelalte bătălii pornind de la acest lanț. De zale am nevoie, nu de coarne de demon. Aşadar, lasă-mă să-ți explic altfel: Tu vei face lanțuri sau te vei teme de ele. Alegerea îți aparține.

Se ridică şi plecă, fără să privească în urmă. Bronn îl aştepta la poartă, cu lectica şi o escortă de Urechi Negre călare.

- Ştii unde mergem? îl întrebă Tyrion.

Se lăsă ajutat să urce în lectică. Făcuse tot ceea ce-i stătea în putere să hrănească oraşul înfometat - trimisese mai multe sute de tâmplari să construiască bărci de pescuit în locul praştiilor, deschisese pădurea regală pentru orice vânător care îndrăznea să traverseze

râul, trimisese chiar mantiile aurii să caute hrană la vest şi la sud - cu toate acestea, oriîncotro mergea, vedea priviri acuzatoare. Perdelele lecticii îl apărau de asta şi, în plus, îi ofereau răgazul pentru a gândi.

In timp ce şerpuiau încet pe întortocheata Alee a Umbrelor Negre către poalele Muntelui Aegon, Tyrion reflectă asupra evenimentelor din acea dimineaţă. Mânia surorii sale îl făcuse să piardă din vedere adevărata semnificaţie a scrisorii lui Stannis Bara-theon. Fără dovezi, acuzaţiile lui nu însemnau nimic, ce conta că se autoproclamase rege? *Şi cum va reacţiona Renly? Nu* puteau sta amândoi pe Tronul de Fier.

Plictisit, dădu puţin la o parte draperia, să arunce o privire afară, la drum. Urechile Negre veneau călare, în stânga şi în dreapta lecticii, cu colanele lor înspăimântătoare atârnate la gât, în timp ce Bronn mergea în faţă, să elibereze drumul. Ii privi pe trecătorii care se uitau la *el. Cei care par cei mai suspecţi sunt probabil cei mai nevinovaţi,* hotărî el. *De cei care par nevinovaţi trebuie să ma feresc.*

Destinaţia lui era în spatele dealului Rhaenys şi drumurile erau înţesate de oameni. Trecu aproape o oră până când lectica îşi opri mersul legănat. Tyrion picotea, dar se trezi brusc când mişcarea încetă, se frecă la ochi şi acceptă mâna lui Bronn pentru a coborî.

Casa avea două etaje, piatră jos şi lemn deasupra. Un turnuleţ rotund se ridica dintr-un colţ al clădirii.

Multe dintre ferestre aveau geamuri plumbuite. Deasupra uşii atârna o lampă ornamentată, un glob de metal aurit şi sticlă stacojie.

– Un bordel, spuse Bronn. Ce vrei să faci aici?

– Ce se face de obicei într-un bordel? Mercenarul izbucni în râs.

– Shae nu-ţi ajunge?

- A fost destul de frumoasă pentru o floare de câmp, dar eu nu mai sunt în câmp. Oamenii mici au pofte mari, şi am auzit că fetele de-aici sunt şi pe placul regelui..

- Băiatul e destul de mare?

- Nu Joffrey, Robert. Tare i-a plăcut casa asta. *Deşi Joffrey ar putea, într-adevăr, să fie destul de mare. O idee interesantă.* Dacă tu şi Urechile Negre doriţi să vă distraţi, aveţi toată libertatea, dar fetele Chatayei sunt scumpe. Veţi găsi case mai ieftine peste tot de-a lungul drumului. Lasă un om aici, care să ştie unde să-i găsească pe ceilalţi când voi vrea să mă întorc.

Bronn încuviinţă:

- Cum spui tu. Urechile Negre erau numai zâmbet. Dincolo de uşă, o femeie înaltă, în falduri de mătase, îl aştepta. Avea pielea ca abanosul şi ochii ca de santal.

– Eu sunt Chataya, se prezentă ea, făcând o plecăciune adâncă. Iar tu eşti...

– Haide să nu rostim nume. Numele sunt periculoase. In aer plutea un parfum exotic, iar podeaua de sub picioarele lui etala un mozaic ce înfăţişa două femei înlănţuite. Ai un stabiliment plăcut.

– Am muncit mult ca să-1 realizez. Mă bucur că Mâna Regelui e mulţumită. Avea un glas curgător, ca de chihlimbar topit, cu accente din îndepărtatele Insule ale Verii.

– Titlurile pot fi la fel de periculoase ca şi numele, o atenţiona Tyrion. Arată-mi câteva dintre fetele tale.

– Va fi plăcerea mea deosebită. Vei descoperi că sunt toate pe cât de frumoase, pe atât de dulci şi pricepute în toate tainele dragostei. Se răsuci cu graţie, lăsându-1 pe Tyrion să o urmeze cu pas legănat, înaintând cât putea de repede cu picioarele sale scurte, pe jumătate cât ale ei.

Prin spatele unui paravan sculptat din Myr, împodobit cu flori, arabescuri şi fecioare visătoare, se furişară neobservaţi într-o sufragerie unde un bătrân cânta un cântec vesel din fluier. Intr-un alcov moale, un Tyroshi beat, cu o barbă roşie, legăna pe genunchi o fetişcană durdulie. Ii desfăcuse corsetul şi îşi înclina cupa, turnându-i un firicel de vin peste sâni, ca să-1 poată linge. Alte două fete jucau cărţi în faţa unei ferestre cu geam plumbuit. Cea pistruiată purta o cunună de flori albastre în părul ca mierea. Cealaltă avea pielea

catifelată şi neagră ca un cărbune lustruit, ochi mari, negri, sâni mici şi ascuțiți. Erau îmbrăcate în mătase vaporoasă, încinse la brâu cu şiraguri de mărgele. Lumina soarelui, revărsată prin sticla colorată, le contura trupurile tinere, dulci, prin hainele subțiri, iar Tyrion simți împunsături în testicule.

- Aş sugera, cu respect, fata cu pielea neagră, spuse Chataya.
- E tânără.
- Are şaisprezece ani, stăpâne.

O *vârstă potrivită pentru Joffrey,* gândi el, amin-tindu-şi ce spusese Bronn. Prima lui femeie fusese chiar mai tânără. Tyrion îşi amintea cât de sfioasă păruse când şi-a tras rochia peste cap pentru prima oară. Avea păr lung, negru, şi ochi albaştri în care te puteai îneca - şi el se înecase. *Ce biet nătărău eşti, piticule.* Vine din ținuturile tale natale, fata asta?

- Sângele ei e sângele verii, stăpâne, dar fiica mea a fost născută aici, la Debarcaderul Regelui. Surpriza i se citi probabil pe chip, căci Chataya continuă: Poporul meu consideră că nu e nici o ruşine să te afli într-o casă a plăcerii. In Insulele Verii, cei care se pricep să ofere plăcere sunt foarte prețuiți. Mulți tineri cu obârşie nobilă şi fecioare slujesc câțiva ani după ce îmbobocesc, pentru a onora zeii.
- Ce legătură au zeii cu asta?
- Zeii ne-au făcut trupurile, precum şi sufletele, nu-i aşa? Ei ne dau glasul, ca să-i putem slăvi în cântec. Ne dau mâini, ca să putem să le ridicăm temple. Şi ne dau dorința, ca să putem să ne unim şi să-i slăvim în acest fel.
- Să-mi aminteşti să-i spun asta înaltului Septon, zise Tyrion. Dacă m-aş putea ruga cu penisul, aş fi mult mai religios. Dădu din mână. Accept bucuros propunerea ta.
- îmi voi chema fiica. Vino.

Fata îl întâmpină în josul scărilor. Mai înaltă decât Shae, deşi nu la fel de înaltă ca mama sa, fu nevoită să se aşeze în genunchi pentru ca Tyrion s-o poată săruta.

- Numele meu este Alayaya, zise ea, cu o umbră palidă a accentului mamei sale. Vino, stăpâne.

Il luă de mână şi îl conduse sus, urcând două şiruri de trepte, pe urmă coborând într-un coridor lung. Din spatele uneia dintre uşile închise se auzeau gâfâieli şi țipete de plăcere, chicoteli şi şoapte din spatele alteia. Tyrion îşi simți penisul strivit de pantaloni. *Asta ar putea fi umilitor,* gândi el, urcând, în urma fetei, o altă scară, către camera din turn. Aici se afla o singură uşă. Alayaya îl conduse înăuntru şi o închise.

In încăpere era un pat mare cu baldachin, un dulap înalt, decorat cu sculpturi erotice, şi o fereastră îngustă din sticlă plumbuită, cu un model în formă de diamante roşii şi galbene.

- Eşti foarte frumoasă, Alayaya, îi spuse Tyrion când rămaseră singuri. Din cap până-n picioare, fiecare parte a trupului tău este încântătoare. Dar ştii că partea care mă interesează cel mai mult este limba.
- Stăpânul meu va găsi că limba mea este foarte pricepută. Când eram mică, am învățat când s-o folosesc şi când nu.
- Asta îmi place. Tyrion zâmbi. Aşadar, ce facem acum? Poate ai vreo propunere.
- Da, spuse ea. Dacă stăpânul meu va deschide dulapul, va găsi ceea ce caută.

Tyrion îi sărută mâna şi se cocoță în dulapul gol. Alayaya închise uşa în urma lui. El căută pe bâjbâite panoul de lemn din spate, simți cum îi alunecă sub degete şi îl dădu la o parte. Spațiul gol din spatele zidurilor era negru ca smoala, dar continuă să bâjbâie până ce dădu de metal. Mâna i se închise peste o treaptă de metal. Descoperi cu piciorul o treaptă mai joasă şi începu să coboare. Mult sub nivelul drumului, puțul se deschidea către un tunel înclinat de pământ, unde îl găsi pe Varys aşteptându-1 cu lumânarea în mână.

Varys nu semăna deloc cu el însuşi. O față brăzdată de cicatrici şi o barbă neagră se zăreau de sub cascheta de oțel, purta zale peste hainele de piele fiartă, pumnal şi spadă la brâu.

- Chataya a fost pe placul tău, stăpâne?

– Aproape prea mult, recunoscu Tyrion. Eşti sigur că putem avea încredere în femeia asta?
– Nu sunt sigur de nimic în această lume nestatornică şi vicleană. Totuşi, Chataya nu are nici un motiv s-o iubească pe regină şi ştie că ție trebuie să-ți fie recunoscătoare pentru că ai scăpat-o de Allar Deem. Mergem? Porni în josul tunelului.

Până şi mersul îi e diferit, remarcă Tyrion. Varys răspândea miros de vin sec şi usturoi, în loc de lavandă.
– îmi plac noile tale veşminte, îi spuse Tyrion în timp ce mergeau.
– Munca pe care o fac nu îmi permite să umblu pe străzi în mijlocul unei coloane de cavaleri. Aşadar, când părăsesc castelul, adopt veşminte mai potrivite şi astfel rămân în viață să te slujesc mai mult.
– Iți vine bine în haine de piele. Ar trebui să vii îmbrăcat aşa la următoarea întrunire a consiliului.
– Sora ta n-ar fi de acord, stăpâne.
– Sora mea şi-ar murdări lenjeria. Zâmbi în întuneric. N-am văzut nici urmă de vreun spion al ei pe urmele mele.
– Mă bucur să aud asta, stăpâne. Unii dintre slujbaşii surorii tale sunt în aceeaşi măsură şi ai mei, fără ştirea ei. Urăsc să cred că au devenit atât de neglijenți încât să se lase văzuți.
– Ei bine, *eu* urăsc ideea că m-am cățărat prin dulapuri şi am suportat chinurile poftelor zădărnicite, pentru nimic.
– Nicidecum pentru nimic, îl asigură Varys. Ei ştiu că eşti aici. Dacă cineva va fi destul de îndrăzneț să intre în casa Chatayei dându-se drept client, nu pot să spun, dar cred că e de preferat să greşim prin a fi prea prudenți.
– Cum de un bordel are o intrare secretă?
– Tunelul a fost săpat pentru o altă Mână a Regelui, un om a cărui onoare nu-i permitea să fie văzut intrând într-o asemenea casă. Chataya a păzit cu străşnicie secretul acestui tunel.
– Şi totuşi, tu ai ştiut.
– Păsările mici zboară prin multe tunele întunecoase. Ai grijă, treptele sunt abrupte.

Intrară, printr-o trapă, în spatele unui grajd, după ce parcurseseră probabil o distanță de vreo trei sute de metri pe sub Dealul Rhaenys. Un cal necheză în staul când Tyrion lăsă uşa să se trântească. Varys stinse lumânarea şi o aşeză pe o grindă, iar Tyrion privi împrejur. Un catâr şi trei cai ocupau staulele. Se duse la armăsar şi îi studie dinții.
– Bătrân, spuse el. Şi am dubii în privința suflului său.
– Nu e un cal care să te poarte în luptă, răspunse Varys, dar va fi de folos şi nu va atrage atenția. Ca şi ceilalți. Iar grăjdarii văd şi aud doar animalele. Eunucul luă o mantie dintr-un cui. Era din lână aspră, decolorată de soare şi deşirată, dar avea o croială amplă. Dacă-mi permiți. Când o întinse peste umerii lui Tyrion, îl acoperi din cap până-n picioare, având o glugă care putea fi trasă în față pentru a-i umbri chipul. Oamenii văd ceea ce se aşteaptă să vadă, spuse Varys în timp ce o potrivea. Piticii nu sunt atât de des întâlniți cum sunt copiii, aşa că vor vedea un copil. Un băiat într-o mantie veche, pe calul tatălui său, umblând după treburile acestuia. Deşi cel mai bine ar fi să vii mai ales noaptea.
– Aşa intenționez... după ziua de azi. Cel puțin deocamdată. Shae mă aşteaptă. O instalase într-un conac înconjurat de ziduri, în colțul dinspre nord-est al Debarcaderului Regelui, nu departe de mare, dar nu îndrăznea să o viziteze de teamă să nu fie urmărit.

– Ce cal preferi? Tyrion dădu din umeri.
– Acesta e destul de bun.
– Am să-i pun şaua pentru tine. Varys luă şaua dintr-un cârlig.

Tyrion îşi aranja mantia grea şi începu să măsoare grajdul cu pasul, nerăbdător.
– Ai pierdut un consiliu interesant. Stannis s-a încoronat, se pare.

– Ştiu.
– Mi-a acuzat fratele şi sora de incest. Mă întreb cum a ajuns la o asemenea bănuială.
– Poate că a citit o carte şi s-a uitat la culoarea pe care o are părul bastardului, aşa cum au făcut Ned Stark şi Jon Arryn înaintea lui. Sau poate cineva i-a şoptit la ureche. Râsul eunucului nu era chicotitul lui obişnuit, ci un râs mai gros şi mai gutural.
– Cineva ca tine, poate.
– Sunt suspectat? N-am fost eu.
– Dacă ai fi fost, ai recunoaşte?
– Nu. Dar de ce aş trăda un secret pe care l-am păstrat atâta vreme? Una e să înşeli un rege şi cu totul alta este să te ascunzi după tufiş. In plus, bastarzii au fost în văzul tuturor.
– Bastarzii lui Robert? Ce-i cu ei?
– Are opt, din câte ştiu eu, spuse Varys în timp ce se chinuia să potrivească şaua. Mamele lor au fost ca arama şi mierea, ca untul şi castanele, dar copiii lor au fost cu toții negri precum corbii... şi, se pare, tot de rău augur. Aşa că, atunci când Myrcella şi Tommen au ieşit dintre coapsele surorii tale, amândoi aurii ca soarele, adevărul nu a fost greu de ghicit.

Tyrion clătină din cap. *Dacă ar fi născut măcar un copil al soțului ei, ar fi fost îndeajuns ca să dezarmeze bănuielile... Dar atunci Cersei n-ar fi fost Cersei.*

- Dacă n-ai fost tu şoptitorul, cine a fost?
- Vreun trădător, fără îndoială. Varys strânse chinga.

– Degețel?
– Eu n-am pronunțat nici un nume. Tyrion îl lăsă pe eunuc să-1 ajute să urce în şa.

- Lord Varys, spuse el de pe cal, uneori am sentimentul că eşti cel mai bun prieten pe care îl am la Debarcaderul Regelui, iar alteori am sentimentul că îmi eşti cel mai rău duşman.
- Ce ciudat, şi eu gândesc exact la fel despre tine.

BRAN

Cu mult înainte ca primele degete de lumină să dea la o parte obloanele, ochii lui Bran erau deschişi. Aveau oaspeți la Winterfell, vizitatori veniți pentru sărbătoarea recoltei. In dimineața aceasta vor trage la țintă. Cândva, această perspectivă l-ar fi umplut de emoție, dar asta se întâmpla *înainte.*

Nu acum. Walderii se vor bate în săbii cu cavalerii din escorta Lordului Manderly, dar Bran nu va avea nici un rol în această întrecere. El trebuia s-o facă pe prințul în solariul tatălui său.

- Ascultă şi s-ar putea să înveți ceva despre ce înseamnă să fii lord, îi spusese Maester Luwin.

Bran nu ceruse să fie prinț. Cavaler se visase el dintotdeauna, călare pe un cal de război, în armură strălucitoare, înconjurat de flamuri fluturând în vânt, de lănci şi de săbii. De ce trebuia să-şi irosească zilele ascultând discuțiile bătrânilor despre lucruri pe care le înțelegea doar pe jumătate? *Pentru că eşti infirm,* îi reaminti un glas interior. Un schilod în scaunul

său moale putea să fie lord - băieții Walder spuneau că bunicul lor era atât de plăpând încât trebuia să fie dus peste tot cu lectica - dar nu un cavaler călare pe armăsarul său. In plus, era datoria lui.

- Eşti urmaşul fratelui tău la Winterfell şi eşti un Stark, i-a spus *Ser* Rodrik, aducându-i aminte cum stătea Robb lângă tatăl său atunci când veneau să-1 vadă lorzii stegari.

Lordul Wyman Manderly sosise de la Portul Alb cu două zile în urmă, călătorind cu barca şi cu lectica, căci era prea gras ca să stea pe cal. In urma lui venise un lung alai de servitori, cavaleri, scutieri, lorzi mărunți şi doamne, vestitori, muzicanți, chiar şi un jongler, cu flamuri şi tunici sclipitoare, în zeci de culori. Bran îi întâmpinase la Winterfell din jilțul de piatră al tatălui său, cu lupi străvechi sculptați pe brațe, iar pe urmă *Ser* Rodrik i-a spus că s-a descurcat bine. Dacă acela ar fi fost sfârşitul, nu s-ar fi supărat. Insă a fost doar începutul.

- Ospățul e un pretext plăcut, îi explicase *Ser* Rodrik, dar nimeni nu străbate o sută de leghe doar pentru o bucată de rață şi o înghițitură de vin. Doar cei care au de adus în fața noastră probleme importante sunt dispuşi să facă acest drum.

Bran îşi ridică privirea spre tavanul de piatră brută de deasupra capului. Robb i-ar spune să nu se comporte ca un copil. Parcă îl auzea, şi glasul nobilului lor tată deopotrivă. *Vine iarna, iar tu eşti aproape om matur, Bran. Ai o datorie.*

Când Hodor năvăli înăuntru, zâmbind şi mor-măind fără noimă, îl găsi pe băiat resemnat cu soarta sa. Il ajută să se spele şi să se pieptene.

– Astăzi, jiletca din lână albă, porunci Bran. Şi broşa de argint. *Ser* Rodrik vrea să arăt ca un lord. Pe cât putea, Bran prefera să se îmbrace singur, dar erau anumite mişcări - să-şi tragă în sus pantalonii, să-şi lege ghetele - care îl chinuiau. Mergeau mai repede cu ajutorul lui Hodor. Odată ce învăța să facă un lucru, îl făcea cu îndemânare. Mâinile sale erau mereu blânde, cu toate că avea o forță uimitoare.

– Dacă zeii nu ți-ar fi luat puterea, ai fi fost un mare cavaler.

– Hodor? Hodor îl privi, cu ochii căprui, nevinovați, ochi lipsiți de înțelegere.

- Da, răspunse Bran, Hodor. Ii arătă cu degetul. Pe perete, lângă uşă, atârna un coş rezistent din

nuiele şi piele, cu găuri tăiate pentru picioarele lui Bran. Hodor îşi trecu brațele prin curele şi îşi strânse bine cureaua lată în jurul pieptului, pe urmă înge-nunche lângă pat. Bran se sprijini de barele fixate în perete şi se balansa, vârându-şi picioarele inerte în coş şi apoi prin găuri.

- Hodor, spuse din nou Hodor, ridicându-se. Băiatul de la grajduri măsura aproape doi metri. Urcat în spatele lui, Bran aproape că atingea tavanul cu capul. Când ieşiră pe uşă, se aplecă. Odată, Hodor simțise miros de pâine coaptă şi *alergase* către bucătărie, iar Bran s-a lovit atât de tare, încât Maester Luwin a trebuit să-i coasă scalpul. Mikken îi adusese din depozitul de arme un coif vechi, ruginit, fără vizieră, dar rareori Bran se ostenea să-1 poarte. Walderii râdeau ori de câte ori îl vedeau cu el pe cap.

îşi odihni mâinile pe umerii lui Hodor, în timp ce coborau scara şerpuitoare. Afară, curtea răsuna deja de sunet de săbii, de scuturi şi de cai. Era o muzică dulce. *O să arunc doar o privire,* gândi Bran, *o privire fugară, atâta tot*

Lorzii Portului Alb vor apărea mai târziu cu oştenii şi cavalerii lor. Până în momentul acela, curtea aparținuse scutierilor lor, cu vârste cuprinse între zece şi patruzeci de ani. Bran îşi dorea cu atâta ardoare să fi fost unul dintre ei, încât îl durea stomacul.

In curte fuseseră ridicate două ținte, fiecare formată dintr-un stâlp solid care sprijinea o grindă transversală, cu un scut la unul dintre capete şi o țintă căptuşită la celălalt. Scuturile fuseseră pictate în roşu şi auriu, dar leii Lannisterilor erau zgrunțuroşi şi deformați şi erau deja zgâriați binişor de primii băieți care i-au atacat.

Apariția lui Bran în coş stârni priviri uimite din partea celor care nu-1 mai văzuseră până atunci, dar era obişnuit să ignore asemenea priviri. Ii vedea pe Walderi încălecând. îşi

aduseseră armuri frumoase tocmai de la Gemeni, platoşe strălucitoare de argint, cu încrustații albastre. Walder cel Mare avea un coif cu o creastă în formă de castel, în timp ce Walder cel Mic preferase panglicile de mătase, albastre şi gri. Scuturile şi tunicile lor erau, de asemenea, diferite. Walder cel Mie purta pe blazonul împărțit în patru careuri turnurile gemene ale familiei Frey, alături de mistrețul vărgat al Casei bunicii sale şi plugarul ce o reprezenta pe cea a mamei; Crakehall şi Darry. Blazonul lui Walder cel Mare înfățişa copacii şi corbii Casei Blackwood şi şerpii încolăciți ai Casei Paege. *Sunt, probabil, avizi de onoruri,* gândi Bran privindu-i în timp ce-şi luau lăncile. *Un Stark nu are nevoie decât de lupul străvechi.*

Armăsarii lor bălțați erau iuți, puternici şi bine dresați. Aliniați unul lângă altul, atacară țintele de paie. Amândoi loviră scuturile în plin şi erau deja departe când țintele căptuşite se răsuciră. Walder cel Mic dădu lovitura cea mai puternică, dar Bran se gândi că Walder cel Mare se ținea mai bine pe cal. Şi-ar fi dat ambele picioare nefolositoare în schimbul şansei de a se lua la întrecere cu oricare dintre ei.

Walder cel Mic îşi azvârli deoparte lancea sfărâmată, îl observă pe Bran şi opri calul lângă el:

– Ce mai cal urât, zise, referindu-se la Hodor.

– Hodor nu e cal, răspunse Bran.

– Hodor, spuse Hodor.

Walder cel Mare se apropie la trap, alăturându-se vărului său:

– Păi nu e la fel de *deştept* ca un cal, asta e sigur. Câțiva dintre flăcăii de la Portul Alb se înghiontiră şi începură să râdă.

– Hodor. Radiind de voioşie, Hodor privi de la un Frey la altul, fără să-şi dea seama că e batjocorit. Hodor hodor?

Calul lui Walder cel Mic necheză.

– Vezi, discută. Poate că „hodor" înseamnă „te iubesc" pe limba cailor.

– Tacă-ți gura, Frey! Bran simțea cum sângele îi năvăleşte în obraji.

Walder cel Mic îşi aduse calul mai aproape, izbin-du-1 pe Hodor, cât p-aci să-1 dărâme.

– Şi ce-o să faci dacă nu mi-o țin?

– O să-şi asmuță asupra ta lupul, vere, îl atenționa Walder cel Mare.

– Foarte bine. întotdeauna mi-am dorit o blană de lup.

– *Vara* ți-ar smulge capul tău mare şi gras, zise Bran.

Walder cel Mic se bătu cu pumnul în piept, lovin-du-şi armura.

– Lupul tău are dinți de oțel, să muşte prin platoşă şi prin zale?

– *Ajunge!* Glasul lui Maester Luwin răsună ca un tunet, acoperind zgomotul din curte. Cât anume auzise, Bran nu-şi dădea seama, dar, evident, suficient ca să se înfurie. Nu se cuvin asemenea amenințări şi nu vreau să mai aud aşa ceva. Aşa te porți tu la Gemeni, Walder Frey?

– Dacă vreau. De pe cal, Walder cel Mic îi aruncă lui Luwin o privire semeață, de parcă ar fi vrut să spună: *Eşti un simplu maester,cine eşti tu să-i aduci reproşuri lui Frey de la Răscruce?*

– Ei bine, nu aşa trebuie să se comporte străjerii Doamnei Stark la Winterfell. De la ce ați început?

Maester privi spre fiecare băiat în parte. Unul dintre voi îmi va spune, vă jur, altfel...

- Glumeam şi noi cu Hodor, mărturisi Walder cel Mare. îmi pare rău dacă l-am jignit pe Prințul Bran. Voiam doar să fim amuzanți.

Cel puțin el avea decența să pară ruşinat. Walder cel Mic avea un aer arțăgos.

- Şi eu la fel, spuse el. încercam doar să fiu amuzant.

Bran observă că lui Maester i se înroşise chelia, dacă nu altceva. Luwin era mai furios ca înainte.

- Un adevărat lord îi alină şi-i protejează pe cei slabi şi neajutoraţi, le spuse băieţilor Frey. N-am să vă permit să faceţi glume crude pe seama lui Hodor, m-aţi auzit? E un băiat inimos, săritor şi ascultător, ceea ce e mai mult decât pot spune despre voi amândoi. Maester arătă spre Walder cel Mic: Iar tu nu te vei mai apropia de pădurea zeilor şi de acei lupi, altfel vei avea de plătit pentru asta. Cu mânecile fluturând, se întoarse pe călcâie, făcu vreo doi paşi clătinaţi, pe urmă întoarse capul: Bran, vino. Lordul Wyman aşteaptă.

- Hodor, du-te după Maester, porunci Bran.

- Hodor, zise Hodor. Cu pasul lui mare, îl ajunse din urmă pe Maester, care gonea cu furie. Maester Luwin ţinu uşa deschisă, iar Bran cuprinse cu braţele gâtul lui Hodor şi se aplecă în timp ce intrară.

- Walderii, începu el...

- Nu mai vreau să aud nimic despre asta, gata! Maester Luwin arăta obosit şi speriat. Ai avut dreptate să-i iei apărarea lui Hodor, dar n-ar fi trebuit să te afli acolo. *Ser* Rodrik şi Lordul Wyman au luat deja micul dejun aşteptându-te. E nevoie să vin personal să te aduc, ca pe un copil mic?

– Nu, răspunse Bran ruşinat. îmi pare rău, voiam doar...

– Ştiu ce voiai, zise Maester Luwin pe un ton mai blând. Aş vrea să se poată adeveri, Bran. Ai vreo întrebare înainte să începem această audienţă?

- Vom vorbi despre război?

- *Tu* nu vei vorbi despre nimic. Glasul lui Luwin redevenise tăios. Eşti încă un copil de opt ani...

- Aproape nouă.

- Opt, repetă Maester cu fermitate. Să nu spui nimic altceva decât amabilităţi, doar dacă *Ser* Rodrik sau Lordul Wyman îţi pun întrebări.

Bran clătină din cap:

- O să ţin minte. N-am să-i pomenesc nimic lui *Ser* Rodrik despre ceea ce s-a întâmplat între tine şi băieţii Frey.

- Mulţumesc.

L-au aşezat pe Bran în scaunul de stejar al tatălui său, căptuşit cu perne gri de catifea, în spatele unei mese lungi din scânduri. *Ser* Rodrik stătea la dreapta lui, iar Maester Luwin la stânga, înarmaţi cu pene, călimări cu cerneală şi un teanc de hârtii albe pe care aveau să scrie tot ceea ce se petrecea. Bran îşi trecu o mână peste lemnul aspru al mesei şi îşi ceru scuze pentru că a întârziat.

– Păi prinţii nu întârzie niciodată, răspunse amabil Lordul Portului Alb. Cei care vin înaintea lui sosesc prea devreme, atâta tot. Wyman Manderly avea un râs răsunător. Nu era de mirare că nu se putea ţine în şa, părea mai mare decât orice cal. Bun de gură, pe cât era de uriaş, începu prin a cere curţii de la Winterfell să confirme noii grăniceri pe care îi numise la Portul Alb. Bătrânii preferaseră să păstreze argintul pentru Debarcaderul Regelui decât să-1 trimită noului Rege al Nordului.

– Regele Robb are nevoie de propria sa monetărie, declară el, iar Portul Alb este locul potrivit pentru asta.

Se oferi să preia problema, dacă regele era de acord, şi trecu apoi la descrierea felului în care întărise apărarea portului, detaliind costurile fiecărei lucrări de îmbunătăţire. Pe lângă baterea monedei, Lordul Manderly mai propuse construirea unei flote de război pentru Robb.

- Nu am mai avut putere pe mare de sute de ani, de când Brandon Pârjolitorul a dat foc corăbiilor tatălui său. Dă-mi aurul necesar, şi într-un an îţi voi aduce suficiente galere ca să poţi lua Piatra Dragonului şi Debarcaderul Regelui laolaltă.

Discuţiile despre corăbiile de război îi stârniră lui Bran interesul. Nimeni nu-1 întrebă pe el, dar se gândi că ideea Lordului Wyman era excepţională. Le şi vedea, cu ochii minţii. Se întrebă dacă vreun infirm comandase vreodată o navă de război. Dar *Ser* Rodrik promise

doar să-i înainteze lui Robb propunerea, spre analiză, în timp ce Maester Luwin scrijelea pergamentul.

Miezul zilei veni şi trecu. Maester Luwin îl trimise pe Poxy Tym jos, la bucătării, iar ei mâncară, în solariu, brânză, clapon şi pâine de ovăz. In timp ce rupea carnea cu degetele sale groase, Lordul Wyman ceru politicos mâna Doamnei Hornwood, care îi era verişoară.

- A fost născută Manderly, ştiţi. Poate că, după ce-şi va potoli amărăciunea, i-ar plăcea să fie din nou o Manderly, ce ziceţi? Muşcă din clapon şi zâmbi larg: Se face că sunt şi eu văduv de opt ani de zile. E vremea să-mi iau altă nevastă, nu sunteţi de acord, domnii mei? Omul începe să se simtă singur. Aruncând oasele, întinse mâna după un copan. Sau, dacă doamna visează un fecior mai tânăr, fiul meu, Wendel, şi el e neînsurat. E plecat la sud, unde o păzeşte pe Lady Catelyn, dar, fără îndoială, la întoarcere va dori să-şi ia o nevastă. îşi şterse un strop de grăsime de pe bărbie cu mâneca tunicii.

Bran auzea prin ferestre zăngănitul îndepărtat al armelor. Nu îl interesau căsătoriile câtuşi de puţin. *Mi-aş dori să fiu jos, în curte.*

Lordul Wyman aşteptă ca masa să fie curăţată, înainte de a ridica problema unei scrisori pe care o primise de la Lordul Tywin Lannister, care îl ţinea ostatic la Furca Verde pe fiul lui mai mare, *Ser* Wylis. Mi-1 oferă înapoi fără răscumpărare, cu condiţia să-mi retrag trupele de la înălţimea Sa şi să jur că nu voi mai lupta.

– Il vei refuza, desigur, spuse *Ser* Rodrik.

– N-aveţi nici o teamă în privinţa asta, îl asigură lordul. Regele Robb nu are slujitor mai devotat decât Wyman Manderly. Totuşi, n-aş vrea să-mi văd fiul lâncezind la Harrenhal mai mult decât trebuie. E un loc nefast. Blestemat, se spune. Nu că aş fi genul care să înghită asemenea baliverne, dar... Uitaţi-vă ce a păţit acest Janos Slynt. Ridicat de regină la rangul de Lord de Harrenhal şi alungat de fratele ei. Trimis la Zid, după cum se spune. Mă rog să putem aranja, nu peste mult timp, un schimb echitabil de prizonieri. Ştiu că Wylis n-ar vrea să stea deoparte tot restul războiului. E viteaz fiul meu, şi fioros ca un dulău.

Când audienţa luă sfârşit, umerii lui Bran erau înţepeniţi de atâta stat în acelaşi scaun. Iar în seara aceea, în timp ce stătea la cină, un corn sună, vestind sosirea unui alt oaspete. Lady Donella Hornwood nu aduse cu sine o suită şi un lung şir de cavaleri, ci veni doar ea, însoţită de şase oşteni obosiţi, cu însemnul unui cap de elan pe uniformele portocalii şi pline de praf.

– Regretăm nespus toate suferinţele prin care ai trecut, doamna mea, zise Bran când i se înfăţişă pentru a-şi aduce salutul. Lordul Hornwood fusese ucis în bătălia de la Furca Verde, iar singurul lor fiu murise în Pădurea Şoaptelor. Winterfell nu va uita.

– Mă bucur să aud asta. Era o femeie palidă, uscăţivă, cu fiecare cută a feţei marcată de suferinţă. Sunt foarte ostenită, stăpâne. Dacă mi-ai îngădui să mă odihnesc, ţi-aş fi recunoscătoare.

- Negreşit, zise *Ser* Rodrik. E timp destul mâine pentru discuţii.

Când sosi ziua următoare, cea mai mare parte a dimineţii fu dedicată discuţiilor despre grâne, legume şi carnea în saramură. Odată ce maesterii din Citadelă decretaseră începutul toamnei, oamenii înţelepţi puneau deoparte o parte din fiecare recoltă, deşi cantitatea era o problemă care părea să necesite multe dezbateri. Lady Hornwood depozita o cincime din recolta ei. La propunerea lui Maester Luwin, promise să mărească această cantitate la o pătrime.

– Bastardul lui Bolton masează trupe la Fortul Groazei, îi preveni ea. Nădăjduiesc că are de gând să-i ducă spre sud, să se alăture tatălui său, la Gemeni, dar când am trimis să fie întrebat despre intenţiile lui, mi-a transmis că nici un Bolton nu va fi vreodată luat la întrebări de o femeie. De parcă ar fi fost un fiu legitim şi ar fi avut dreptul să poarte acel nume.

– Lordul Bolton nu 1-a recunoscut niciodată pe băiat, din câte ştiu, interveni *Ser* Rodrik. Mărturisesc că nu-1 cunosc.

– Puțini îl cunosc, răspunse ea. A locuit cu mama sa până acum doi ani, când tânărul Domeric a murit şi 1-a lăsat pe Bolton fără urmaş. Atunci şi-a adus ea bastardul la Fortul Groazei. Băiatul e o creatură perfidă, în orice caz, şi are un servitor care este aproape la fel de crud ca el. *Puturosul* i se spune. Se zice că nu face baie niciodată. Merg împreună la vânătoare, Bastardul şi acest Puturos, şi nu la vânătoare de cerbi. Am auzit poveşti, lucruri cărora nu-mi vine să le dau crezare, nici măcar când vine vorba despre un Bolton. Iar acum, că nobilul meu soț şi fiul meu iubit au plecat la zei, Bastardul priveşte cu jind la pământurile mele.

Bran ar fi vrut să-i dea o sută de oameni ca să-şi apere drepturile, dar *Ser* Rodrik spuse doar:

– Poate să se uite, dar de va face mai mult, îți jur că va primi o pedeapsă cumplită. Vei fi în siguranță, doamna mea, deşi, probabil, cu timpul, când durerea îți va trece, s-ar putea să găseşti că e prudent să te recăsătoreşti.

– Am trecut de anii când pot naşte copii, câtă frumusețe am avut s-a dus de mult, răspunse ea schițând un zâmbet obosit, şi, cu toate acestea, bărbații se țin după mine cum n-au făcut-o niciodată când am fost fecioară.

– Nu-i priveşti cu ochi buni pe aceşti pretendenți? întrebă Luwin.

– Mă voi recăsători, dacă înălțimea Sa porunceşte, răspunse Lady Hornwood, dar Mors Crowfood e o brută bețivă şi e mai bătrân decât tatăl meu. Cât despre nobilul meu văr, Manderly, patul stăpânului meu nu e destul de mare să-1 încapă pe unul de dimensiunea lui, iar eu sunt cu siguranță prea mică şi firavă să stau sub el.

Bran ştia că bărbații dormeau deasupra femeilor când împărțeau patul. Să dormi sub Lordul Manderly, îşi imagina el, ar fi ca şi cum ai dormi sub un cal prăbuşit. *Ser* Rodrik clătină din cap cu înțelegere:

- Vei avea alți pețitori, doamna mea. Vom încerca să-ți găsim un pretendent mai pe gustul tău.

- Poate că nu e nevoie să cauți prea departe, ser. După ce Lady Hornwood plecă, Maester Luwin

zâmbi:

– *Ser* Rodrik, cred sincer că doamna te place. *Ser* Rodrik îşi drese glasul, cu un aer stânjenit.

– Era foarte tristă, spuse Bran. *Ser* Rodrik încuviință:

- Tristă şi blândă, şi deloc neatrăgătoare pentru o femeie de vârsta ei, cu toată modestia de care dă dovadă. Totuşi, un pericol pentru pacea regatului fratelui tău.

- Ea? întrebă Bran uluit. Maester Luwin răspunse:

- Fără urmaş direct, bineînțeles că există mulți care revendică pământurile familiei Hornwood. Clanurile Talahart, Flint şi Karstark, au cu toții legături cu Casa Hornwood pe linie feminină, iar familia Glover îl creşte pe bastardul Lordului Harys la Deep-wood Motte. Dreadfort nu are nici un fel de pretenții, după câte ştiu eu, în afară de pământurile învecinate, iar Roose Bolton nu e omul care să rateze o asemenea ocazie.

Ser Rodrik se trase de mustăți.

– In asemenea cazuri, seniorul ei trebuie să-i găsească o partidă potrivită.

– De ce *nu poți* să te căsătoreşti tu cu ea? întrebă Bran. Spuneai că e atrăgătoare, iar Beth ar avea mamă.

Bătrânul cavaler aşeză o mână pe brațul lui Bran:

– Eşti amabil, prințul meu, dar sunt doar un cavaler şi, în plus, sunt prea bătrân. Aş putea să-i fiu alături câțiva ani, dar îndată ce aş muri, Lady Hornwood s-ar afla din nou în aceeaşi încurcătură, iar perspectivele lui Beth ar putea fi primejduite şi ele.

– Atunci lasă-1 pe bastardul Lordului Hornwood să fie moştenitor, zise Bran, gândindu-se la fratele său vitreg, Jon.

Ser Rodrik răspunse:

– Asta ar fi pe placul Gloverilor, poate şi umbra Lordului Hornwood ar fi mulțumită, dar nu cred că Lady Hornwood ne-ar iubi. Băiatul nu este din sângele ei.

– Totuşi, interveni Maester Luwin, trebuie să ne gândim la asta. Lady Donella nu mai e la vârsta la care să poată avea urmaşi, după cum a mărturisit ea însăşi. Dacă nu bastardul, atunci cine?

– Pot să mă retrag? Bran auzea în curte antrenamentul cavalerilor, sunetul de oțel pe oțel.

Bran roşi de plăcere. Nu era atât de plictisitor să fii lord pe cât se temuse şi, de vreme ce Lady Hornwood fusese atât de succintă în comparație cu Lordul Manderly, îi rămăseseră câteva ore de lumină să-1 viziteze pe Vara. Ii plăcea să-şi petreacă timpul cu lupul său în fiecare zi, atât cât îi îngăduiau *Ser* Rodrik şi Maester.

De îndată ce Hodor intră în pădurea zeilor, Vara se ivi de sub un stejar, de parcă ar fi ştiut că veneau. Bran mai zări o siluetă zvealtă, neagră, privind din tufişuri.

- Lățosule! Strigă el. Aici, Lățosule. La mine. Dar lupul lui Rickon dispăru la fel de repede precum se ivise.

Hodor cunoştea locul preferat al lui Bran, aşa că îl duse la marginea unui iaz, sub coroana deasă a copacului inimii, unde Lordul Eddard obişnuia să îngenuncheze pentru a se ruga. Când ajunse acolo, valuri mici unduiau oglinda apei, făcând ca imaginea copacului să tremure şi să danseze. Totuşi, nu era nici o suflare. Pentru o clipă, Bran fu derutat.

In clipa următoare, Osha țâşni din iaz, împroş-când apa de jur-împrejur, atât de neaşteptat, încât până şi Hodor sări la o parte, jeluindu-se, îngrozit, *Hodor, Hodor,* până ce Bran îl bătu pe umăr ca să-1 liniştească.

- Cum poți înota acolo, o întrebă pe Osha, nu e rece?

Osha înotă până la pietre şi se ridică, cu apa şiroindu-i pe trup. Era goală şi i se făcuse pielea de găină. Vara se apropie şi o adulmecă.

– Voiam să ating fundul apei.

– N-am ştiut că iazul are fund.

– S-ar putea să nu aibă. Osha zâmbi. La ce te holbezi, băiete? N-ai mai văzut niciodată o femeie?

– Ba da. Bran făcuse baie cu surorile ei de sute de ori, şi văzuse şi servitoare în iazurile fierbinți. Totuşi, Osha arăta altfel, cu trupul robust, solid şi viguros, în loc să fie suplu şi arcuit. Avea picioarele musculoase, sânii plați ca două pungi goale. Ai o grămadă de cicatrici.

– Fiecare câştigată cu trudă. îşi ridică de jos rochia maro, o scutură de frunze şi şi-o trase peste cap.

– Te-ai luptat cu uriaşi?

Osha susținea că mai existau şi acum uriaşi dincolo de Zid. *Poate, într-o zi, chiar voi vedea unul...*

– M-am luptat cu oameni. Se încinse la brâu cu o bucată de sfoară. Ciori negre, cel mai adesea. Am şi ucis un om, zise ea, scuturându-şi părul. Ii crescuse de când venise la Winterfell, trecându-i binişor peste urechi. Avea o înfățişare mai blândă decât femeia care încercase cândva să-1 ucidă în pădurea lupilor. Am auzit astăzi nişte vorbe la bucătărie despre tine şi băieții Frey.

– Ce? Ce spuneau?

Osha îi zâmbi cu amărăciune.

– Că un băiat care-şi bate joc de un uriaş e un prost, iar lumea în care un infirm trebuie să-1 apere e nebună.

– Hodor nu şi-a dat seama că-şi bat joc de el, zise Bran. Oricum, el nu se bate niciodată. îşi aminti că odată, pe când era mic, s-a dus la piață cu mama şi cu Septa Mordane. L-au luat cu ei pe Hodor, să le ducă bagajele, dar acesta s-a rătăcit şi, când l-au găsit, nişte băieți îl înghesuiseră într-un gang şi îl loveau cu bețele. *Hodor!,* striga el întruna,

plângând şi ferindu-se, dar n-a ridicat nici o clipă mâna împotriva lor. Septonul Chayle spune că are un suflet nobil.

– Da, răspunse Osha, şi mâini destul de puternice ca să poată suci gâtul unui om, dacă-şi pune în minte. Dar ar fi mai bine să se ferească de băieții Walder, şi tu la fel. Cel mare, căruia i se spune Micuțul, am impresia că are numele care i se potriveşte. Mare la trup, mic pe dinăuntru, şi rău până-n măduva oaselor.

– N-ar îndrăzni niciodată să-mi facă vreun rău. Se teme de Vara, orice-ar zice el.

– Atunci poate că nu e atât de prost cum pare. Osha era mereu prudentă în preajma lupilor străvechi. In ziua în care a fost luată, Vara şi Vânt Cenuşiu sfâşiaseră în bucăți trei vietăți sălbatice. Sau poate că este. Şi asta miroase a necazuri. îşi legă părul. Mai visezi lupii?

– Nu. Lui Bran nu-i plăcea să vorbească despre visele sale.

– Un prinț ar trebui să mintă mai bine de atât, râse Osha. Ei bine, visele tale sunt treaba ta. Treaba mea e în bucătării şi aş face mai bine să mă întorc înainte ca Gage să înceapă să se pună pe țipat şi fluturat lingura aia mare de lemn. Cu permisiunea ta, prințul meu.

Ea n-ar fi trebuit sa pomenească despre visele cu lupi, gândi Bran în timp ce Hodor îl căra în sus, pe scări, către dormitorul său. Se luptă cu somnul cât putu, dar în cele din urmă acesta îl învinse, ca de obicei. In noaptea aceasta visă copacul inimii. Il privea, cu ochii săi adânci şi roşii, chemându-1 cu gura-i strâmbă de lemn, iar din crengile sale palide se ivi corbul cu trei ochi, fâlfâind, ciugulindu-i fața şi strigându-i numele, cu glasul tăios ca o sabie.

Fu însă trezit de sunetul goarnelor. Bran se împinse pe o parte, recunoscător că a fost trezit. Auzi tropot de cai şi strigăte zgomotoase. *Au sosit alți oaspeți, şi sunt pe jumătate beți după scandalul pe care îl fac.* Apucându-se cu mâinile de bare, îşi ridică trupul din pat şi se duse la scaunul de lângă fereastră. Pe flamură aveau un uriaş cu lanțurile sfărâmate, semn că erau din clanul Umber, de pe tărâmurile nordului, de dincolo de Ultimul Râu.

In ziua următoare, doi dintre ei veniră împreună la audiență, unchii Mareluijon, nişte fanfaroni în amurgul vieții, cu bărbi albe ca mantiile din blană de urs polar pe care le purtau. Cândva, o cioară îl luase pe Mors drept mort şi îi ciugulise un ochi, aşa că acesta purta o piatră a dragonului în loc de ochi. După cum spusese Bătrâna Nan povestea, Mors a apucat cioara în pumn şi i-a muşcat capul, şi astfel l-au botezat Mâncătorul de Ciori. Nu a vrut niciodată să-i spună lui Bran de ce fratelui său slăbănog i se spunea Urgia Târfelor.

De îndată ce se aşezară, Mors le ceru permisiunea să se însoare cu Lady Hornwood.

– Marelejon este mâna dreaptă a Tânărului Lup, toți ştiu asta. Cine poate fi mai potrivit să apere pământurile văduvei decât un Umber, şi care Umber e mai potrivit decât mine?

– Lady Donella e încă în doliu, spuse Maester Luwin.

– Am sub veşminte un leac pentru doliu, râse Mors. *Ser* Rodrik îi mulțumi politicos şi îi promise că îi va prezenta această problemă doamnei şi regelui.

Hother voia corăbii.

- Dinspre nord, se furişează sălbatici, mai mulți decât am văzut vreodată. Au traversat Golful Focilor în bărci mici şi acostează pe țărmurile noastre. Ciorile din Eastwick sunt prea puține ca să-i oprească, iar ei se ascund repede ca nişte nevăstuici. Avem nevoie de corăbii lungi, da, şi de oameni puternici să le conducă. Marelejon a luat prea mulți. Jumătate din recolta noastră s-a scuturat din lipsă de oameni care să dea cu coasa.

Ser Rodrik se trase de mustăți.

– Aveți păduri de pini înalți şi stejari bătrâni. Lordul Manderly are constructori de corăbii şi marinari cu duiumul. împreună, ar trebui să puteți ține pe apă destule corăbii ca să păzească ambele coaste ale voastre.

– Manderly? pufni Mors Umber. Sacul acela de seu care se clatină pe picioare? E batjocorit chiar de oamenii lui, care-1 numesc Lordul Mreană, după câte am auzit. Omul abia poate să umble. Dacă i-ai înfige o sabie în burtă, ar țâşni din ea zece mii de țipari.

– E gras, recunoscu *Ser* Rodrik, dar nu e prost. Vei colabora cu el, altfel regele va şti care e motivul. Şi, spre uimirea lui Bran, brutalul Umber fu de acord să facă aşa cum i s-a poruncit, deşi nu fără să bombăne.

Pe durata audienței, sosiră Gloverii din Deep-wood Motte şi un grup mare de membri ai familiei Tallhart din Cetatea lui Torrhen. Galhart şi Robert Glover lăsaseră Deepwood Motte pe mâna soției lui Robert, dar cel care veni la Winterfell era administratorul lor.

- Doamna mea îți cere iertare că nu a putut veni. Copilaşii ei sunt încă prea mici pentru o asemenea călătorie şi n-a fost dispusă să-i lase singuri.

Curând, Bran îşi dădu seama că administratorul, şi nu Lady Glover, era cel care conducea cu adevărat Deepwood Motte. Omul îi înștiința că deocamdată punea deoparte doar o zecime din recoltele sale. Susținea că un vraci de ocazie îi spusese că va urma o vară îmbelşugată înainte de-a se aşterne frigul. Maester Luwin avea numai cuvinte alese despre vracii de ocazie. *Ser* Rodrik le porunci oamenilor să pună deoparte o cincime şi îl chestiona pe administrator cu de-amănuntul despre bastardul Lordului Hornwood, Larence Snow. In nord, toți bastarzii de viță nobilă primeau numele de Snow. Acest flăcău avea aproape doisprezece ani, iar administratorul îi slăvea istețimea şi curajul.

– Poate că ideea ta cu privire la băiat poate fi pusă în practică, Bran, spuse Maester Luwin. Intr-o bună zi, cred că vei fi un bun lord pentru Winterfell.

– Ba nu. Bran ştia că nu va fi niciodată lord, nu mai mult decât avea să fie vreodată cavaler. Robb se va căsători cu o fată din familia Frey, mi-ai spus-o chiar tu, iar Walderii spun şi ei acelaşi lucru. Va avea fii, iar aceştia vor fi stăpâni la Winterfell după el, nu eu.

– S-ar putea să fie aşa, zise *Ser* Rodrik, dar eu am fost însurat de trei ori şi soțiile mi-au dat fiice. Acum nu-mi mai rămâne decât Beth. Fratele meu, Martyn, a avut parte de patru fii puternici, dar numai unul a trăit să devină bărbat. Când şi acesta a fost ucis, neamul lui Martyn a pierit odată cu el. Când vorbim re ziua de mâine, nimic nu e sigur. In ziua următoare, i-a venit rândul lui Leobald Tallhart. Vorbi despre prevestirile legate de vreme şi despre mintea înapoiată a oamenilor din popor şi povesti cum nepotul lui ardea de dorul luptei.

- Benfred şi-a ridicat propria trupă de lăncieri. Băieți, nici unul mai mare de nouăsprezece ani, dar fiecare dintre ei se crede un tânăr lup. Când le-am spus că sunt doar nişte iepuri, au râs de mine. Acum îşi spun Iepuri Sălbatici şi aleargă prin țară cu blănuri de iepuri legate la capetele lăncilor şi cântând cântece cavalereşti.

Bran se gândi că asta suna grozav. Şi-1 aminti pe Benfred Tallhart, un băiat necioplit, gălăgios, care vizitase adesea Winterfell împreună cu tatăl său, *Ser* Helman, şi fusese prietenos cu Robb şi cu Theon Greyjoy. Dar *Ser* Rodrik era evident neplăcut impresionat de ceea ce auzea.

– Dacă regele ar avea nevoie de mai mulți oameni, ar trimite după ei, spuse el. Informează-1 pe nepotul tău că trebuie să rămână în Cetatea lui Torrhen, aşa cum a poruncit nobilul său tată.

– Aşa voi face, ser, zise Leobald, şi abia apoi o aduse în discuție pe Lady Hornwood. Biata ființă, fără un soț care să-i apere pământurile şi fără nici un fiu care s-o moştenească. îşi aminteau, fără îndoială, că propria lui soție era o Hornwood, sora ultimului Lord Halys. Un castel gol e un castel trist, continuă el. Mi-a trecut prin minte să-mi trimit fiul cel mai mic la Lady Donella, să aibă grijă de el ca de propriul ei copil. Beren are aproape zece ani, un flăcău potrivit, iar ea îi este mătuşă. Ar înveseli-o, sunt sigur, şi probabil că el chiar ar lua numele de Hornwood...

– Dacă ar fi numit moştenitor? sugeră Maester Luwin.

– ... ca să poată duce mai departe Casa Hornwood, îl completă Leobald.

Bran ştia ce avea de spus.

- Mulțumesc pentru idee, domnul meu, se repezi el cu vorba, înainte ca *Ser* Rodrik să apuce să spună ceva. Vom aduce această problemă în fața fratelui meu Robb. O, şi a Doamnei Hornwood.

Leobald păru surprins să-1 audă pe băiat vorbind.

A

- Iți sunt recunoscător, prințul meu, zise el. Dar Bran văzu milă în ochii săi albaştri, palizi, amestecată probabil cu puțină bucurie că băiatul schilod nu era, în definitiv, fiul *lui.* Pentru o clipă îl urî.

Totuşi, Maester Luwin îl simpatiza mult.

– Beren Tallhart ar putea foarte bine să fie cel mai bun răspuns pentru noi, le spuse după ce acesta plecă. După obârşie, este pe jumătate Hornwood. Dacă ia numele unchiului său...

– ... va fi tot un băiat, interveni *Ser* Rodrik, şi va fi strâns cu uşa să-şi păstreze pământurile, împotriva voinței lui Mors Umber şi a bastardului Roose Bolton. Trebuie să chibzuim bine la asta. Va trebui să-1 sfătuim cât mai bine pe Robb înainte de a lua vreo decizie.

– Totul se poate reduce la aspectele practice, spuse Maester Luwin. Care lord îi este mai necesar? Pământurile riverane sunt parte a regatului său, s-ar putea să dorească să cimenteze alianța căsătorind-o pe Lady Hornwood cu unul dintre lorzii Tridentului. Un Blackwood, poate, sau un Frey...

– Lady Hornwood îl poate avea pe unul dintre Freyii voştri, zise Bran. Ii poate avea pe amândoi, dacă vrea.

– Nu eşti prea amabil, prințul meu, îl dojeni *Ser* Rodrik.

Nici Walderii nu sunt. Incruntându-se, Bran fixă masa cu privirea şi nu mai spuse nimic.

In zilele următoare, sosiră corbi de la alte Case nobile, aducând refuzuri politicoase. Bastardul de la Dreadfort nu putea să li se alăture, cei din familia Mormont şi Karstark erau cu toții plecați în sud, cu Robb. Lordul Locke era prea bătrân ca să se aventureze în această călătorie, Lady Flint era însărcinată, iar la Rondul Văduvei era epidemie. In sfârşit, primiseră de veste de la toți principalii vasali ai Casei Stark, cu excepția lui Howland Reed, insularul care nu pusese piciorul în afara mlaştinilor sale de mulți ani, şi a Cerwyinilor, al căror castel se afla la o jumătate de zi depărtare de Winterfell. Lordul Cerwyn era prizonier al Lannisterilor, dar fiul său, un flăcău de paisprezece ani, sosi, într-o dimineață strălucitoare şi vântoasă, în fruntea unui grup de două duzini de lăncieri. Bran dădea ocol curții, călare pe Dansator, când intrară pe poartă. Alergă să-i întâmpine. Cley

Cerwyn fusese mereu prietenul lui Bran şi al fraților săi.

- Bună dimineața, Bran, îi strigă Cley cu voioşie. Sau trebuie acum să-ți spun *Prințe Bran?*

- Numai dacă vrei. Cley râse.

– De ce nu? Toți ceilalți sunt regi sau prinți în ultimul timp. Stannis a scris şi la Winterfell?

– Stannis? Nu ştiu.

– E şi el rege acum, îi mărturisi Cley. Spune că Regina Cersei s-a culcat cu fratele ei, astfel că Joffrey este bastard.

-Joffrey Bastardul, mârâi unul dintre cavalerii lui Cerwyn. Nu e de mirare că e perfid, dacă tatăl său e Regicidul.

- Aşa e, spuse un altul, zeii urăsc incestul. Uita-ți-vă cum i-au doborât pe Targaryieni.

Pentru o clipă, Bran simți că se sufocă. O mână uriaşă îl izbea în piept. Avea impresia că se prăbuşeşte şi se agăță cu disperare de frâiele Dansatorului. Teroarea i se citise probabil pe față.

– Bran? zise Cley Cerwyn. Nu te simți bine? E doar un alt rege, nimic altceva.

– Robb îl va înfrânge şi pe el. întoarse capul Dansatorului către grajduri, ignorând privirile nedumerite pe care i le arunca Cerwyn. Sângele îi bubuia în urechi, şi, dacă nu ar fi fost legat în şa, probabil că ar fi căzut.

In seara aceea, Bran se rugă la zeii tatălui său să-i dea un somn fără vise. Dacă zeii auziseră, i-au înşelat aşteptările, căci coşmarul pe care i l-au trimis a fost mai rău decât orice vis cu lupi.

Zboară sau mori, striga corbul cu trei ochi în timp ce îl ciugulea. El plângea şi se ruga, dar corbul nu avea milă. I-a scos ochiul stâng şi apoi pe dreptul, iar când a rămas orb în întuneric, i-a ciugulit fruntea, vârându-şi ciocul ascuțit adânc în craniul lui. A zbierat până când a simțit că plămânii îi vor lua foc. Durerea era ca o secure spintecându-i capul, dar când corbul şi-a scos ciocul, mânjit de bucăți de oase şi păr, Bran vedea din nou. Ceea ce a văzut 1-a făcut să geamă de spaimă. Era agățat de un turn înalt, iar degetele îi alunecau, unghiile zgâriau piatra, iar picioarele îl trăgeau în jos, picioare moarte, inutile. *Ajută-mă!* striga. Un om de aur apăru pe cer, deasupra lui, şi îl trase în sus. *Lucrurile pe care le fac din dragoste,* murmură el încet, în timp ce-1 azvârli în aer.

TYRION

- Nu mai dorm cum dormeam când eram tânăr, îi spuse Marele Maester Pycelle, ca să justifice întâlnirea matinală. Prefer să mă scol, deşi e încă întuneric, decât să zac fără odihnă în pat, frământându-mă cu problemele nerezolvate, spuse el - deşi pleoapele grele îl făceau să pară pe jumătate adormit.

In camerele aerisite de sub stâncărie, slujitoarea le servea ouă fierte, compot de prune şi terci, în timp ce Pycelle le servea judecățile lui:

– In aceste vremuri de restrişte, când atât de mulți oameni mor de foame, cred că e potrivit ca masa mea să fie frugală.

– Lăudabil, recunoscu Tyrion, spărgând un ou mare, cu coaja maronie, care îi amintea în mod nemeritat de capul chel, pătat, al Marelui Maester. Eu am un alt punct de vedere. Dacă este mâncare, o mănânc, în caz că mâine nu mai e nimic. Zâmbi. Spune-mi, şi corbii tăi se trezesc cu noaptea-n cap?

–

Pycelle îşi mângâie barba albă ca zăpada care i se revărsa pe piept.

– Fără doar şi poate. Să trimit după pană şi cerneală când terminăm de mâncat?

– Nu-i nevoie. Tyrion aşeză scrisorile pe masă, lângă terci, două pergamente împreunate, rulate strâns şi pecetluite cu ceară la ambele capete. Trimite fata de aici, să putem discuta.

– Lasă-ne, copilă, porunci Pycelle. Slujitoarea se precipită afară din încăpere. Acum, aceste scrisori...

– Pentru ochii lui Doran Martell, Prinț de Dorne. Tyrion curăță coaja spartă de pe ou şi luă o înghițitură. Era nesărat. O scrisoare, în două exemplare. Trimite-ți cele mai agere păsări. Problema e de maximă importanță.

– Le voi trimite îndată ce terminăm micul dejun.

– Trimite-le acum. Compotul de prune mai poate aştepta. Regatul s-ar putea să nu mai aştepte. Lordul Renly îşi conduce oastea pe drumul rozelor, şi nimeni nu ştie când va pleca Lordul Stannis de la Piatra Dragonului.

Pycelle clipi.

– Dacă stăpânul meu doreşte...

– Doreşte.

– Sunt aici ca să slujesc. Maester se ridică cu greu în picioare, cu lanțul rangului său zornăind încet. Era un obiect greu, o duzină de zale de maester legate laolaltă şi împodobite cu pietre prețioase. Iar lui Tyrion i se păru că inelele de aur, argint şi platină erau cu mult mai numeroase decât cele din metale mai puțin nobile.

Pycelle se mişca atât de încet, încât Tyrion avu timp să-şi termine oul şi să guste compotul de prune - apos şi fiert prea mult, după gustul lui - înainte ca sunetul aripilor să-1 îndemne să se ridice. Observă corbul, negru pe cerul zorilor, şi se întoarse sprinten către labirintul de rafturi de la celălalt capăt al încăperii.

Leacurile maesterului erau etalate într-un număr impresionant, zeci de vase pecetluite cu ceară, sute de sticluțe astupate cu dopuri şi multe flacoane mate, nenumărate borcane cu plante uscate, fiecare având câte o etichetă scrisă cu grijă de mâna lui Pycelle. O *minte ordonată,* reflectă Tyrion şi, într-adevăr, după ce desluşeai aranjamentul, era uşor să vezi că fiecare poțiune îşi avea locul său. *Şi lucruri atât de interesante.* Observă calmante şi somnifere, laptele macului, lacrimile din Lys, pudră de potir cenuşiu, otrava lupilor şi dansul demonilor, venin de bazilisc, ochiul orb, sângele văduvei...

Stând pe vârfuri şi întinzându-se, reuşi să tragă o sticluță plină de praf de pe raftul de sus. Când citi eticheta, zâmbi şi şi-o vârî în mânecă.

Era înapoi la masă, decojind alt ou, când Marele Maester Pycelle coborî târându-şi picioarele pe scări.

- Am rezolvat, stăpâne. Bătrânul se aşeză. O chestiune ca aceasta... e mai bine să fie rezolvată cu promptitudine, într-adevăr, într-adevăr... De mare importanță, spui?

– O, da. Terciul era prea gros, după gustul lui Tyrion, şi îi lipseau untul şi mierea. Fără doar şi poate, untul şi mierea erau rareori întâlnite în ultima vreme la Debarcaderul Regelui, deşi Lordul Gyles avea provizii serioase la castel. Jumătate din hrana pe care o mâncau în această perioadă venea de pe pământurile lui sau de pe cele ale Doamnei Tanda. Rosby şi Stokeworth se aflau în apropierea oraşului, către nord, şi erau încă neatinse de război.

– însuşi Prinţul de Dorne, dacă îmi e îngăduit să întreb...
– Mai bine nu.
– Cum spui. Curiozitatea lui Pycelle era atât de mare, încât Tyrion aproape că îi putea simţi gustul. Poate că... consiliul regelui...

Tyrion lovi cu lingura de lemn marginea castronului, şi zise:
– Consiliul există ca să-1 *sfătuiască* pe rege, Maester.
– întocmai, răspunse Pycelle, iar regele...
– ... este un băiat de treisprezece ani. Eu vorbesc în numele lui.
– Aşa faci, într-adevăr. Eşti Mâna Regelui. Dar... graţioasa ta soră, Regina Noastră Regentă, ea...

... poartă o grea povară pe umerii ei albi şi drăgălaşi. Nu doresc să-i sporesc povara. Tu vrei? Tyrion îşi iţi capul şi îl privi întrebător pe Marele Maester.

Pycelle îşi plecă ochii înapoi la mâncare. Ceva din privirea ochilor desperecheaţi ai lui Tyrion îi făcea pe oameni să se simtă stânjeniţi; conştient de asta, se folosea din plin de ei.

- Ah, bolborosi bătrânul privindu-şi prunele. Fără îndoială, ai dreptul, stăpâne. Eşti foarte atent... s-o scuteşti de această... povară.
– întocmai, aşa sunt eu. Tyrion reveni la terciul nesatisfăcător. Atent. In definitiv, Cersei e sora mea dragă.
– Şi femeie, neîndoios, zise Marele Maester Pycelle. O femeie cât se poate de deosebită, Şi totuşi... nu e lucru puţin să te ocupi de toate grijile regatului, în ciuda fragilităţii sexului femeiesc...

O, da, e o porumbiţă delicată, întreabă-l numai pe Eddard Stark.

- Mă bucur că-mi împărtăşeşti preocuparea. Şi îţi mulţumesc pentru ospitalitate. Dar mă aşteaptă o zi lungă. îşi întinse picioarele şi sări de pe scaun. Eşti bun să mă informezi îndată ce primim un răspuns din Dorne?
– Cum ţi-e voia, stăpâne.
– Şi *numai* pe mine?
– A... desigur.

Pycelle se ţinea de barbă cu mâna-i pătată, aşa cum un înecat se agăţa de frânghie. Inima lui Tyrion tresaltă de bucurie. *Unul,* gândi el.

Ieşi cu mersu-i legănat în curtea interioară, mun-cindu-şi pe scări picioarele scurte. Soarele era deja sus, iar castelul forfotea. Străjerii patrulau pe ziduri, iar cavalerii şi oştenii se antrenau cu săbii boante. In apropiere, pe marginea unei fântâni, şedea Bronn.

Două slujitoare drăgălaşe trecură alene pe lângă el, ducând între ele un coş de nuiele, dar mercenarul nu le aruncă nici măcar o privire.

- Bronn, te plâng. Tyrion făcu semn către fetişcane. Cu asemenea imagini încântătoare în jurul tău, tot ceea ce vezi este o ceată de mocofani care fac hărmălaie. Se opri, rămânând în picioare. Cine este băiatul cu tunica albastră în carouri, cu cei trei ochi pe scut?

- Un cavaler rătăcitor, Tallad îşi zice. De ce? Bronn îşi dădu la o parte o şuviţă de păr din ochi.

– E cel mai bun. Dar uită-te la el, se mişcă într-un anumit ritm, dând aceleaşi lovituri, în aceeaşi ordine, de fiecare dată când atacă. Rânji. Asta îi va aduce moartea în ziua când mă va înfrunta.
– Ii e jurat lui Joffrey, nu e cazul să te înfrunte pe tine.
Străbătură curtea interioară, Bronn potrivindu-şi pasul lung după pasul scurt al lui Tyrion. Mercenarul arăta aproape respectabil în aceste zile. Părul negru îi era spălat şi pieptănat, era proaspăt bărbierit şi purta platoşa neagră de ofițer al Rondului de Noapte. Pe umeri îi atârna mantia purpurie a Lannisterilor, împodobită cu mâini aurii. Tyrion i-o dăruise când 1-a numit căpitan al gărzii sale personale.
– Câți petiționari avem astăzi? se interesă el.
– Treizeci şi ceva, răspunse Bronn. Cei mai mulți au plângeri sau vor ceva, ca întotdeauna. Ți s-a întors favorita.
Oftă.
- Lady Tanda?
– Pajul ei. Te invită din nou să iei cina cu ea. Veți avea pulpă de vânat, zice, o pereche de gâşte umplute cu sos de dude, şi...
– ... fiica ei, îl completă Tyrion posac. Din clipa când sosise la Fortăreața Roşie, Lady Tanda îl vâna, înarmată cu un arsenal nesfârşit de plăcinte cu mrea-nă, mistreți şi tocană cu cimbru şi smântână. Ii intrase cumva în cap ideea că lordul pitic ar fi consortul ideal pentru fiica sa, Lollys, o fată masivă, moale, redusă la minte, despre care se zvonea că era încă fecioară la cei treizeci şi trei de ani ai săi.
- Transmite-i refuzul meu politicos.
– N-ai poftă de gâscă umplută? rânji Bronn răutăcios.
– Poate că ar trebui să mănânci gâscă şi să te însori cu fata. Sau, şi mai bine, trimite-1 pe Shagga.
– Shagga mai degrabă ar mânca fata şi s-ar căsători cu gâscă, remarcă Bronn. Oricum, Lollys e mai grea decât el.
– Asta cam aşa e, recunoscu Tyrion în timp ce pătrundeau în umbra unei pasarele acoperite dintre două turnuri. Cine altcineva mă mai doreşte?
Mercenarul deveni mai serios.
– E un cămătar din Braavos, cu hârtii bizare şi chestii dintr-astea, care cere să fie primit la rege în legătură cu plata unui împrumut.
– De parcă Joff ar şti să numere peste douăzeci. Trimite-1 la Degețel, va găsi el o cale să-1 pună pe fugă. Altcineva?
- Un lord de la Trident. Zice că oamenii tatălui tău i-au incendiat cetatea, i-au siluit nevasta şi i-au ucis toți țăranii.
- Mi se pare că asta se numeşte *război.* Tyrion mirosea că era mâna lui Gregor Clegane, a lui *Ser* Amory Lorch sau a celuilalt câine al iadului, favoritul tatălui său, Qohorik. Ce vrea de la Joffrey?
– Alți țărani, răspunse Bronn. A bătut tot drumul ca să se laude cât de loial este el şi să cerşească o recompensă.

– îmi voi face timp pentru el mâine dimineață. Fie că era loial cu adevărat, fie că era doar disperat, un lord riveran nemulțumit ar putea fi de folos. Vezi să i se dea o cameră confortabilă şi o masă caldă. Tri-mite-i şi o pereche nouă de cizme, dintr-acelea bune, un dar din partea Regelui Joffrey. O dovadă de generozitate nu strică niciodată.

Bronn încuviință scurt.

– Mai e şi un grup mare de brutari, măcelari şi legumicultori care cer zgomotos să fie ascultați.

– Le-am spus ultima oară, n-am nimic să le dau. La Debarcaderul Regelui sosea doar o cantitate redusă de mâncare, destinată în cea mai mare parte castelului şi garnizoanei. Prețurile crescuseră revoltător de mult la legume, făină şi fructe, iar Tyrion nu voia să se gândească la ce fel de carne ar putea să intre în oalele crâşmelor de la Fundătura Puricilor. Peşte, spera. Aveau încă râul şi marea... cel puțin până când venea Lordul Stannis.

– Vor protecție. Noaptea trecută, un brutar a fost copt în propriul său cuptor. Gloata susținea că cerea prea mult pe pâine.

– Şi e adevărat?

– Nu are cum să nege.

– Nu l-au mâncat, nu-i aşa?

– Nu, din câte am auzit.

– Data viitoare o vor face, zise Tyrion neîndurător. Le voi da ce protecție pot. Mantiile aurii...

– Oamenii susțin că în mulțime erau mantii aurii, răspunse Bronn. Cer să vorbească cu regele în persoană.

– Nebuni! Tyrion îi alungase cu vorbe politicoase, nepotul său i-ar alunga cu bice şi cu sulițe. Era cât p-aci să îngăduie asta... Dar, nu, nu îndrăznea. Mai devreme sau mai târziu, Debarcaderul Regelui va fi atacat de un duşman sau altul, şi ultimul lucru pe care îl voia era să aibă trădători între zidurile oraşului. Spune-le că Regele Joffrey le împărtăşeşte îngrijorarea şi va face tot ce poate pentru ei.

– Vor pâine, nu promisiuni.

– Dacă le dau astăzi pâine, mâine voi avea de două ori mai mulți la poartă. Altcineva?

– Un frate în negru, de la Zid. Administratorul susține că a adus o mână putrezită într-un vas.

Tyrion schiță un zâmbet.

– Mă miră că nu a mâncat-o nimeni. Presupun că ar trebui să-1 primesc. Nu cumva e Yoren?

– Nu. Un cavaler, Thorne.

– *Ser Alliser* Thorne? Dintre toți frații în negru pe care îi cunoscuse la Zid, lui Tyrion Lannister îi plăcuse cel mai puțin *Ser* Alliser Thorne. Un om aspru, ursuz, prea plin de sine. M-am răzgândit, nu cred că vreau să-1 văd pe *Ser* Alliser chiar acum. Găseşte-i o cameră ferită, unde nimeni nu a schimbat aşternuturile de un an, şi mai lasă-i mâna să putrezească puțin.

Bronn râse zgomotos şi plecă să-şi vadă de treburi, în timp ce Tyrion se căznea să urce scările şerpuitoare. Când trecu şchiopătând prin curtea exterioară, auzi bariera-ghilotină ridicându-se cu un huruit. Sora lui, însoţită de o suită numeroasă, aştepta la poarta principală.

Călare pe armăsarul ei alb, Cersei era cu mult mai înaltă decât el, o zeiţă în verde.

– Frate, strigă ea fără căldură în glas. Regina nu era mulţumită de felul în care Tyrion se ocupase de Janos Slynt.

– înălţimea Ta. Tyrion făcu o reverenţă. Eşti încântătoare în dimineaţa aceasta.

Coroana îi era aurie, mantia de hermină. Membrii suitei stăteau călare în spatele ei: *Ser* Boros Blount din Garda Regală, cu cămaşa albă cu solzi şi obiş-nuita-i privire încruntată, *Ser* Balon Swann, cu arcul atârnat de şaua cu încrustaţii de argint, Lordul Gyles Rosby, cu tuşea lui hârâită, mai rea ca oricând, Hal-lyne, Profetul Breslei Alchimiştilor şi cel mai nou favorit al reginei, vărul lor, *Ser* Lance Lannister, scutierul răposatului ei soţ, ridicat la rang de cavaler la insistenţele văduvei sale. Vylarr şi douăzeci de străjeri îi escortau.

– încotro te îndrepţi astăzi, surioară? întrebă Tyrion.

– Fac un tur al porţilor, să cercetez noile catapulte şi aruncătoarele de flăcări. N-aş vrea să fim cu toţii la fel de indiferenţi la problemele apărării oraşului cum pari a fi tu. Cersei îl fixă cu ochii ei verzi, limpezi, frumoşi chiar şi când priveau cu dispreţ. Am fost informată că Renly Baratheon a plecat din High-garden. Se îndreaptă către drumul rozei, cu toată oştirea în urma lui.

– Varys mi-a spus acelaşi lucru.

– Ar putea ajunge aici când va fi lună plină.

– Nu în ritmul relaxat în care înaintează acum, o asigură Tyrion. Se ospătează în fiecare seară la alt han şi face câte un popas la fiecare răscruce.

– Şi cu fiecare zi tot mai mulţi oameni i se alătură. Se zice că oastea lui este acum de o sută de mii de oameni.

– Asta pare destul de mult.

– Are în spatele lui forţa Capătului Furtunii şi a Casei Highgarden, nătărăule, i-o trânti Cersei. Toţi lorzii stegari ai Casei Tyrell, în afară de familia Red-wyne, şi pentru asta trebuie să-mi mulţumeşti mie. Atâta vreme cât îi am pe acei gemeni blestemaţi ai săi, Lordul Paxter se va pitula la Arbor şi se va socoti norocos să stea deoparte.

– Păcat că l-ai lăsat pe Cavalerul Florilor să îţi alunece printre drăgălaşele degete. Totuşi, Renly are şi alte preocupări în afară de noi. Tatăl nostru la Harrenhal, Robb Stark la Riverrun... De-aş fi în locul lui, aş face aproape la fel. Aş avansa, aş face paradă de putere, să vadă regatul, aş urmări, aş aştepta. Mi-aş lăsa rivalii să se bată între ei, în timp ce eu aş aştepta să-mi vină vremea. Dacă Stark ne înfrânge, sudul va cădea în mâinile lui Renly ca o pleaşcă din partea zeilor, fără să piardă nici un om. Iar dacă merge pe partea cealaltă, poate să ne atace când suntem mai slabi.

Cersei nu era satisfăcută:

- Vreau să-1 faci pe tata să-şi aducă armata la Debarcaderul Regelui.

Unde nu va fi de nici un folos, dar te va face pe tine să te simţi ocrotită.

- Când am fost eu în stare să-1 *fac* pe tata să mă asculte?

Cersei ignoră întrebarea.

- Şi când ai de gând să-1 eliberezi pe Jaime? Face cât o sută ca tine.

Tyrion zâmbi strâmb:
– Nu-i spune asta Doamnei Stark, te implor. Nu vom avea o sută ca mine de dat în schimb.
– Tata trebuie să fi fost nebun să te trimită pe tine. Eşti mai mult decât nefolositor. Cersei smuci hăţurile şi îşi întoarse bidiviul. Ieşi pe poartă la trap, cu mantia de hermină fluturând în urma ei. Suita o urmă în mare grabă.

De fapt, Renly Baratheon nu-1 înspăimânta pe Tyrion nici pe jumătate cât fratele său, Stannis. Renly era iubit de oamenii de rând, dar nu mai condusese niciodată o oştire la luptă. Pe de altă parte, Stannis era dur, rece, neînduplecat. De-ar avea cum să afle ce se petrecea la Piatra Dragonului... Dar nici unul dintre pescarii pe care îi plătise să spioneze insula nu se întorsese şi până şi informatorii pe care eunucul pretindea că i-a plasat în casa lui Stannis erau îngrijorător de tăcuţi. Totuşi, carenele dungate ale galerelor din Lys fuseseră văzute în larg, iar Varys avea informaţii din Myr despre căpitani ai unor corăbii de mercenari care s-au pus în slujba Pietrei Dragonului. *Dacă Stannis atacă pe mare, în timp ce fratele lui, Renly, ia porţile cu asalt, curând vor înălţa capul lui Joffrey într-o ţeapă. Mai rău, capul meu va fi lângă al lui.* Un gând deprimant. Ar trebui să facă planuri cum să o scoată pe Shae în siguranţă din oraş, în caz de pericol.

Podrick Payne stătea în faţa uşii solariului său, fixând podeaua cu privirea.

- E înăuntru, anunţă el cu ochii pe catarama de la centura lui Tyrion. In solariu. Stăpâne. Iartă-mă.

Tyrion oftă:
– *Uită-te* la mine, Pod. Mă enervează când vorbeşti cu prohabul meu. Cine e în solariu?
– Lordul Degeţel. Podrick reuşi să-1 privească repede în faţă, apoi îşi plecă ochii în grabă. Voiam să spun, Lordul Petyr, Lordul Baelish. Maestrul monedelor.
– Vorbeşti despre el de parcă ar fi mai mulţi. Băiatul se cocoşă, ca trăsnit, făcându-1 pe Tyrion să se simtă aberant de vinovat.

Lordul Petyr era aşezat pe scaunul de la fereastră, languros şi elegant, într-o jiletcă somptuoasă de culoarea prunei şi o capă de satin galben, cu o mână înmă-nuşată pe genunchi.

- Regele vânează iepuri cu arbaleta, zise el. Iepurii câştigă. Vino să vezi.

Tyrion fu nevoit să se ridice pe vârfuri ca să vadă. Jos, un iepure mort zăcea pe pământ, un altul, smu-cindu-şi urechile lungi, era pe cale să iasă din bătaia săgeţii, lângă el. Săgeţi folosite stăteau pe pământul înţesat, ca nişte paie împrăştiate de furtună.

- Acum! strigă Joff. Organizatorul de jocuri eliberă iepurele pe care îl ţinea şi se îndepărtă ţopăind. Joffrey trase piedica. Săgeata rată la jumătate de metru. Iepurele rămase pe picioarele din spate, cu nările fremătând. înjurând, Joff învârti roata, ca să tragă coarda înapoi, dar animalul plecase înainte să apuce să încarce. Altul! Organizatorul întinse mâna în cuşcă. Iepurele lăsă o dâră neagră pe pietre, în timp ce lovitura grăbită a lui Joffrey aproape îl plesni pe *Ser* Preston în burtă.

Degeţel întoarse capul.

- Băiete, îţi place pateul de iepure? îl întrebă pe Podrick Payne.

Pod îşi îndreptă privirea către cizmele musafirului, încălţări frumoase, din piele roşie, împodobite cu arabescuri:
– De mâncat, stăpâne?

– Investeşte în oale, îl sfătui Degețel. In curând iepurii vor năpădi castelul. O să mâncăm carne de iepure de trei ori pe zi.
– Mai bine decât carne de şobolan sau aşchii de lemn, zise Tyrion. Pod, lasă-ne singuri. Dacă Lordul Petyr nu doreşte cumva o băutură răcoritoare.
– Nu, mulțumesc. Degețel îşi flutură zâmbetul ironic. Bea cu piticul, se spune, şi te vei trezi umblând pe Zid. Negrul îmi evidențiază paloarea bolnăvicioasă.

Nu te teme, domnul meu, gândi Tyrion, *nu la Zid m-am gândit pentru tine.* Se aşeză într-un scaun înalt, căptuşit, şi spuse:
– Eşti foarte elegant astăzi, stăpâne.
– Mă simt ofensat. Mă străduiesc să arăt elegant în *fiecare* zi.
– Jiletca e nouă?
– Da. Ai un spirit de observație foarte bun.
– Mov şi galben. Sunt culorile Casei tale?
– Nu. Dar omul se plictiseşte să poarte aceleaşi culori de dimineața până seara, sau cel puțin mie aşa mi se pare.
– Ai şi un cuțit frumos.
– Vorbeşti serios? Degețel avea o privire malițioasă. Scoase cuțitul şi îl privi nepăsător, de parcă nu l-ar mai fi văzut niciodată. Oțel Valyrian şi o teacă din os de dragon. Totuşi, un fleac. Este al tău, dacă îți place.
– Al meu? Tyrion îl privi lung. Nu, cred că nu. Niciodată. *Ştie, nemernicul. Ştie, şi ştie că eu ştiu şi crede că nu-l pot atinge.*

Dacă vreodată un om se îmbrăcase în aur, acesta era Petyr Baelish, nu Jaime Lannister. Celebra armură a lui Jaime era doar oțel aurit, dar Degețel, ah...

Tyrion învățase câteva lucruri despre dragul de Petyr, spre îngrijorarea sa crescândă.

Cu zece ani în urmă, Jon Arryn îi dăduse o mică sinecură la vamă, unde Lordul Petyr se remarcase curând aducând de zece ori mai multe venituri decât oricare alt perceptor al regelui. Regele Robert era un risipitor prodigios. Un om ca Petyr Baelish, care avea darul de a freca doi dragoni de aur unul de altul pentru a naşte un al treilea, era de neprețuit pentru Mâna lui. Ascensiunea lui Degețel a fost iute ca săgeata. In trei ani de la venirea lui la curte, era maestru al monedelor şi membru al consiliului mic, iar astăzi veniturile coroanei erau de zece ori cât fuseseră sub predecesorul său, deşi datoriile coroanei deveniseră şi ele imense. Petyr Baelish era un adevărat maestru scamator.

O, a fost deştept! Nu a colectat pur şi simplu aurul, ca să-1 încuie într-o vistierie. A cumpărat căruțe, prăvălii, corăbii, case. A cumpărat grâne când erau din belşug şi a vândut pâine când era penurie. A cumpărat lână din nord, pânză din sud şi dantelă din Lys, le-a pus la păstrare, le-a mutat, le-a vopsit, le-a vândut. Dragonii de aur se năşteau şi se înmulțeau, iar Degețel îi împrumuta şi îi aducea înapoi acasă cu vârf. Şi între timp, şi-a pus oamenii lui peste tot. Chelarii erau ai lui, toți patru. Trezorierul Regelui şi Balanța Regelui erau oameni numiți de el. Funcționarii care răspundeau de toate cele trei monetarii. Şefii de port, arendaşii, comisarii vamali, negutătorii de lână, perceptorii, comisarii de bord, neguțătorii de vin, nouă din zece îi aparțineau lui Degețel. In general, erau oameni de condiție medie, fii de negustori, de lorzi

mărunți, uneori chiar străini, dar judecând după rezultatele lor, erau mult mai capabili decât predecesorii lor de obârşie nobilă.

Nimeni nu s-a gândit vreodată să pună aceste numiri sub semnul întrebării, şi de ce ar fi făcut-o? Degețel nu era o amenințare pentru nimeni. Un bărbat deştept, zâmbitor, amabil, prieten cu toată lumea, mereu capabil să găsească oricât aur cerea regele sau Mâna lui, şi totuşi, de obârşie joasă, doar cu un pas mai sus decât un cavaler rătăcitor, nu era un om de temut. Nu avea lorzi stegari la care să apeleze, nici o armată de escorte, vreo cetate mare sau proprietăți de care să pomenească şi nici perspective pentru o căsătorie importantă.

Dar îndrăznesc eu să-l ating? se întrebă Tyrion. *Chiar dacă este un trădător? Nu* era pe deplin convins că putea, cu atât mai puțin acum, când se dezlănțuia războiul. Cu timpul, i-ar putea înlocui pe oamenii lui Degețel cu propriii lui oameni în pozițiile cheie, dar...

Din curte răsună un strigăt.

– Ah, înălțimea Sa a ucis iepurele, remarcă Lordul Baelish.

– Fără îndoială, un iepure leneş, zise Tyrion. Domnul meu, ai fost crescut la Riverrun. Am auzit spu-nându-se că ai crescut aproape de familia Tully.

– Se poate spune aşa. Mai ales de fete.

– Cât de aproape?

- Le-am luat fecioria. E destul de aproape? Minciuna - Tyrion era destul de sigur că era o minciună - i-a fost servită cu un asemenea aer de nonşalanță încât aproape că puteai s-o crezi. Se poate să fi fost Catelyn Stark cea care a mințit? Despre dezvirginarea ei şi despre pumnal? Cu trecerea anilor, Tyrion îşi dăduse seama că nimic din ceea ce era simplu şi neînsemnat nu era adevărat.

– Fiicele Lordului Hoster nu mă iubesc, mărturisi el. Mă îndoiesc că ar pleca urechea la propunerea pe care le-aş face-o. Dar, venind de la tine, aceleaşi cuvinte ar putea să le sune mai dulce în urechi.

– Asta depinde de cuvinte. Dacă vrei s-o oferi pe Sansa în schimbul fratelui tău, n-ai decât să-i iroseşti altcuiva timpul. Joffrey nu şi-ar preda niciodată jucăria, iar Lady Catelyn nu e atât de proastă încât să-1 dea pe Regicid în schimbul unei copilite.

– Am de gând s-o găsesc şi pe Arya. Am pus oamenii mei să o caute.

– A căuta nu înseamnă a găsi.

– Voi ține minte asta, domnul meu. In orice caz, am sperat s-o lămureşti pe Lady Lysa. Pentru ea am o ofertă mai bună.

– Lysa e mai maleabilă decât Catelyn, e adevărat..., dar, de asemenea, şi mai fricoasă. Am înțeles că te urăşte.

- Crede că are motive întemeiate. Când am fost oaspetele ei la Eyrie, a insistat că i-am ucis soțul şi n-a fost dispusă să asculte dezmințirile. Se apleca în față. Dacă i l-aş da pe adevăratul ucigaş al lui Jon Arryn, s-ar putea să fie mai îngăduitoare cu mine. Degețel sări în picioare.

- Adevăratul ucigaş? Mărturisesc că mă faci curios. La cine te referi?

Era rândul lui Tyrion să zâmbească.

– Darurile le dau prietenilor mei pe gratis. Lysa Arryn va trebui să priceapă asta.

– Ii ceri prietenia sau săbiile?

– Ambele.

Degețel își mângâie barba netedă.

– Lysa are şi ea necazurile ei. Clanurile atacă din Munții Lunii, cu oştiri mai numeroase ca niciodată... şi mai bine înarmate.

– Catastrofal, spuse Tyrion, care îi înarmase. Aş putea s-o ajut. Un cuvânt de-al meu...

– Şi cât ar costa-o acest cuvânt?

– Vreau ca Lady Lysa şi fiii ei să-1 recunoască pe Joffrey ca rege, să-i jure credință şi să...

– ... să declare război împotriva clanurilor Stark şi Tully. Degețel clătină din cap. Ăsta-i necazul tău, Lannister. Lysa nu-şi va trimite niciodată cavalerii împotriva Riverrunului.

– Nici nu i-aş cere asta. Nu ducem lipsă de duşmani. Aş folosi puterea ei ca să mă opun Lordului Renly sau Lordului Stannis, dacă s-ar mişca de la Piatra Dragonului. In schimb, îi voi oferi dreptate pentru Jon Arryn şi pace în Vale. Chiar l-aş numi pe acel fiu îngrozitor al ei Păzitor al Estului, aşa cum a fost tatăl său. *Vreau sa-l văd zburând,* îi şopti în amintire un glas de băiat. Şi, ca să pecetluiesc înțelegerea, i-o voi da pe nepoata mea.

Avu plăcerea să vadă o expresie de uimire sinceră în ochii verzi-cenuşii ai lui Petyr Baelish.

– Myrcella?

– Când va ajunge la vârsta cuvenită, se poate căsători cu micul Lord Robert. Până atunci, va fi sub tutela Doamnei Lysa la Eyrie.

– Şi ce părere are înălțimea Sa Regina despre această mişcare? Când Tyrion ridică din umeri, Degețel izbucni în râs. Mă gândeam eu. Eşti un omuleț periculos, Lannister. Da, aş putea să-i cânt Lysei acest cântec. Din nou zâmbetul viclean, privirea malițioasă. Dacă aş vrea.

Tyrion clătină din cap, ştiind că Degețel nu putea suporta o tăcere lungă.

– Aşadar, continuă Lordul Petyr după o pauză, peste măsură de arogant, mie ce-mi pică?

– Harrenhalul.

Era interesant să-i priveşti chipul. Tatăl Lordului Petyr fusese cel mai mărunt dintre lorzii mărunți, bunicul său, un cavaler rătăcitor fără patrie, care nu avea mai mult de câțiva acri de pământ stâncos pe țărmul bătut de vânturi al Degetelor. Harrenhal era una dintre poamele cele mai bogate ale celor Şapte Regate, cu pământuri întinse, bogate şi fertile, cu castelul său imens, mai grozav ca oricare din regat... şi atât de mare încât umbrea Riverrunul, locul unde Petyr Baelish fusese crescut de Casa Tully, doar ca să fie alungat pe neaşteptate, când îndrăznise să-şi ridice privirea la fiica Lordului Hoster.

Degețel îşi luă un scurt răgaz, pentru a-şi aranja capa, dar Tyrion zări acel licăr de dorință în ochii lui şireți de pisică. *Il am la mână,* ştia el.

– Harrenhal e blestemat, spuse Lordul Petyr după o clipă, străduindu-se să pară plictisit.

– Atunci rade-1 din temelii şi construieşte din nou, după placul tău. Nu vei duce lipsă de bani. Am de gând să te fac lord vasal al Tridentului. Aceşti lorzi riverani au dovedit că nu pot fi de încredere. Lasă-i să-şi arate loialitatea pentru pământurile lor.

– Chiar şi clanul Tully?

– Dacă va mai rămâne vreun Tully când vom termina.

Degețel arăta ca un băiețel care tocmai luase pe furiş o muşcătură dintr-un fagure de miere. *încerca* să se ferească de albine, dar mierea era atât de dulce! Harrenhal şi toate pământurile şi veniturile sale.

– Dintr-o lovitură, mă vei face unul dintre cei mai mari lorzi ai regatului. Nu că aş fi nerecunoscător, domnul meu, dar... de ce?

– Mi-ai slujit sora cu multă credință în problema succesiunii.

– La fel a făcut şi Janos Slynt, căruia acelaşi castel de la Harrenhal i-a fost acordat de curând, doar ca să-i fie răpit când n-a mai fost de folos.

Tyrion începu să râdă.

- M-ai prins, domnul meu. Ce pot să spun? Am nevoie de tine să mi-o dai pe Lady Lysa, nu de Janos

Slynt. Dădu din umeri, încovoiat. Te prefer pe tine instalat la Harrenhal decât pe Renly aşezat pe Tronul de Fier. Ce ar putea fi mai limpede?

– Ce, într-adevăr? Iți dai seama că s-ar putea să fiu nevoit să mă culc din nou cu Lysa Arrya ca să-i obțin consimțământul la această căsătorie?

– Sunt sigur că nu vei fi indiferent la această misiune.

– I-am spus odată lui Ned Stark că, atunci când te trezeşti gol lângă o femeie urâtă, singurul lucru pe care poți să-1 faci e să închizi ochii şi să duci treaba până la capăt. Degețel îşi întinse degetele şi privi în ochii strâmbi ai lui Tyrion. Dă-mi două săptămâni să-mi închei afacerile şi să fac aranjamentele ca să plec cu o corabie către Oraşul Pescăruşilor.

- Ar fi tocmai bine. Oaspetele său se ridică.

- A fost o dimineață de-a dreptul plăcută, Lan-nister. Şi profitabilă... pentru amândoi, sper. Făcu o plecăciune, fluturându-şi capa într-un vârtej galben şi ieşi pe uşă cu pas grăbit.

Doi, gândi Tyrion.

Se duse sus, în dormitor, să-1 aştepte pe Varys, care urma să-şi facă apariția în curând. Pe înserat, bănuia. Probabil la răsăritul lunii, deşi spera că nu atât de târziu. Spera s-o viziteze pe Shae în seara aceasta. Fu plăcut surprins când Galt, de la Ciorile de Piatră, îl informă, după nici o oră, că bărbatul pudrat se afla la uşa lui.

- Eşti un om crud să-1 faci pe Marele Maester să se agite aşa, îl dojeni eunucul. Omul nu poate ține un secret.

- Ce aud acolo este o cioară care cheamă corbul negru? Sau ai prefera să nu auzi ce i-am propus lui Doran Martell?

Varys chicoti.

– Poate că mi-au şoptit păsărelele mele.

– Chiar aşa? Voia să audă asta. Continuă.

– Oamenii din Dornish s-au ținut până acum departe de aceste războaie. Doran Martell şi-a adunat flamurile, dar nimic mai mult. Ura sa față de Casa Lannister este bine cunoscută şi toată lumea crede că i se va alătura Lordului Renly. Tu vrei să-1 faci să se răzgândească.

– Toate acestea sunt lucruri evidente, zise Tyrion.

– Singura enigmă este ce i-ai putut oferi în schimbul supunerii. Prințul e un om sentimental, şi îi plânge şi acum pe sora sa Elia şi pe dulcele ei copil.

– Tata mi-a spus cândva că un lord nu-şi lasă niciodată sentimentele să stea în calea ambiției... şi întâmplător avem un scaun gol în consiliul mic, acum că Lordul Janos a dispărut.
– Un loc în consiliu nu e de dispreţuit, recunoscu Varys, dar va fi destul ca să facă un om mândru să uite de uciderea surorii sale?
– De ce să uite? zâmbi Tyrion. I-am promis că i-i voi preda pe ucigaşii surorii sale, vii sau morți, cum preferă. *După* ce se va sfârşi războiul, bineînțeles.
Varys îi aruncă o privire vicleană.
– Micuțele mele păsări mi-au şoptit că Prințesa Elia a strigat... un anumit nume... când au venit după ea.
– Un secret mai e un secret dacă îl cunoaşte toată lumea? La Casterly Rock era un lucru cunoscut că
Gregor Clegane îi ucisese pe Elia şi pe cu copilul ei. Se spune că a violat-o, având mâinile încă pătate de sângele şi de creierii copilului ei.
-*Acest* secret este omul credincios al nobilului tău tată.
- Tatăl meu ar fi primul care să-ți spună că cincizeci de mii de oameni din Dornish valorează cât un câine turbat.
Varys se lovi peste obrazul pudrat.
– Şi dacă Prințul Doran cere şi sângele lordului care a dat ordinul, nu numai al cavalerului care a săvârşit fapta...
– Robert Baratheon a condus rebeliunea. Toate ordinele au venit de la el, până la urmă.
– Robert nu a fost la Debarcaderul Regelui.
– Nici Doran Martell.
– Aşadar, sânge pentru mândria lui, un scaun pentru ambiție. Aur şi pământ, se înțelege de la sine. O ofertă dulce..., dar dulciurile pot fi otrăvite. Dacă aş fi în locul lui, aş cere ceva în plus, înainte de-a întinde mâna după acest fagure de miere. O dovadă de bu-nă-credință, o pavăză sigură împotriva trădării. Varys îşi afişă cel mai dezgustător zâmbet. Pe care anume i-1 vei da, mă întreb.
Tyrion oftă.
– Ştii, nu-i aşa?
– Dacă pui aşa problema, da. Tommen. N-ai cum să le-o dai pe Myrcella şi lui Doran Martell şi Lysei Arryn în acelaşi timp.
– Aminteşte-mi să nu mă mai joc niciodată cu tine de-a ghicitul. Trişezi.
– Prințul Tommen e un băiat bun.
– Dacă-1 smulg de lângă Cersei şi Joffrey cât mai e încă tânăr, s-ar putea chiar să devină un bărbat bun.
– Şi un rege bun?
– Joffrey este rege.
– Iar Tommen e moştenitor, dacă se întâmplă ceva rău cu înălțimea Sa. Tommen, care are o fire atât de dulce şi mai cu seamă... maleabilă.
– Ai o minte bănuitoare, Varys.

– Voi lua asta drept compliment, domnul meu. In orice caz, Prințul Doran nu va fi insensibil la marea onoare pe care i-o faci. Foarte abil lucrat, aş spune... cu un singur cusur.

Piticul râse:

– Numit Cersei.

– Ce valoare are coroana în comparație cu dragostea unei mame pentru rodul dulce al pântecelui ei? Poate că, pentru gloria Casei sale şi pentru siguranța regatului, regina ar putea fi lămurită să-i trimită fie pe Tommen, fie pe Myrcella. Dar amândoi? Cu siguranță, nu.

– Ceea ce nu ştie Cersei nu-mi va face rău niciodată.

– Și dacă înălțimea Sa ți-ar descoperi intențiile înainte ca planurile tale să fie puse la punct?

– Păi, răspunse el, atunci aş şti că omul care i-a spus îmi e cu siguranță duşman. Iar când Varys chicoti, Tyrion gândi: *Trei.*

SANSA

Vino în pădurea zeilor diseară, dacă vrei să mergi acasă.

Cuvintele erau la a suta citire aceleaşi care fuseseră la prima, atunci când Sansa descoperise bucata împăturită de pergament sub perna ei. Nu ştia cum ajunsese acolo sau cine o trimisese. Biletul era nesemnat, nesigilat, iar scrisul îi era necunoscut. Strânse pergamentul la piept şi îşi repetă vorbele, cu glas şoptit:

- „Vino în pădurea zeilor diseară, dacă vrei să mergi acasă."

Ce putea să însemne asta? Ar trebui să ducă biletul la regină, să dea dovadă că e ascultătoare? Agitată, se frecă pe stomac. Urma vineție pe care i-o lăsase Ser Meryn pălise,

devenind de-un galben urât, şi încă o durea. Era vina ei. Trebuia să învețe să-şi ascundă mai bine sentimentele, ca să nu-1 înfurie pe Joffrey. Când a auzit că Pezevenghiul 1-a trimis pe Lordul Slynt la Zid, a uitat de sine şi a spus: „Sper să-1 prindă Ceilalți." Regelui nu i-a plăcut.

Vino în pădurea zeilor diseara, dacă vrei să mergi acasă.

Sansa se rugase cu atâta ardoare! Putea, oare, să fie acesta răspunsul? In sfârşit, un cavaler adevărat trimis s-o salveze? Poate că era unul dintre gemenii Redwyne, sau neînfricatul Ser Balon Swann, sau chiar Beric Dondarrion - tânărul lord de care se îndrăgostise prietena ei, Jeyne Poole -, cu părul lui roş-cat-auriu şi o puzderie de stele pe mantia-i neagră.

Vino în pădurea zeilor diseară, dacă vrei să mergi acasă.

Dacă era o glumă crudă de-a lui Joffrey, ca în ziua când a dus-o sus, pe metereze, să-i arate capul tatălui ei? Sau poate era o cursă subtilă, ca să arate că nu e loială. Dacă s-ar duce în pădurea zeilor, l-ar găsi oare pe Ser Ilyn Payne, aşteptând-o în tăcere sub un copac al inimii, cu Gheață în mână, privind cu ochii săi palizi să vadă dacă vine?

Vino în pădurea zeilor diseară, dacă vrei să mergi acasă.

Când uşa se deschise, îşi vârî iute biletul sub cearceaf şi se aşeză pe el. Era slujitoarea ei, fata sfioasă cu părul moale, castaniu.

- Ce vrei? o întrebă Sansa.
- Stăpâna vrea o baie în seara asta?
- Un foc, cred... Simt un frison. Tremura, deşi ziua fusese fierbinte.
- Cum doreşti.

Sansa o urmări pe fată cu priviri bănuitoare. Oare văzuse biletul? Oare ea i-1 pusese sub pernă? Nu era ea, probabil, părea o fată proastă, nu una pe care ai pune-o să-ți transmită mesajele secrete, dar Sansa nu o cunoştea. Regina îi schimba servitorii o dată la două săptămâni, ca să se asigure că nu se împrietenea cu niciunul.

Când focul ardea în cămin, Sansa îi mulțumi scurt fetei şi îi porunci să iasă. Fata se supuse repede, ca de obicei, dar Sansa hotărî că avea o privire vicleană. Fără îndoială, va alerga s-o informeze pe regină, sau poate pe Varys. Toate slujnicele o spionau, era sigură de asta.

Rămasă singură, azvârli biletul în foc, privind cum pergamentul se răsuceşte şi se înnegreşte. Vino în pădurea zeilor diseară, dacă vrei să mergi acasă. Se duse la fereastră. Jos, vedea un cavaler scund, înveşmântat într-o armură gălbuie şi o mantie albă, grea, plim-bându-se pe podul mobil. Judecând după statură, nu putea fi decât Ser Preston Greenfield. Regina îi dăduse Sansei libertate de mişcare în castel, dar şi aşa, dacă ar fi încercat să părăsească Citadela lui Maegor la această oră din noapte, Ser Preston ar vrea să ştie unde se duce. Ce i-ar putea spune? Dintr-odată, se bucură că a ars biletul.

îşi desfăcu rochia şi se vârî în pat, dar nu adormi. Oare mai era acolo? se întrebă. Cat timp va aştepta? Era un gest atât de crud să-i trimită un bilet şi să nu-i spună nimic. Gândurile i se învârteau în cap.

De-ar avea pe cineva care să-i spună ce să facă... Ii lipsea Septa Mordane şi, încă şi mai mult, Jeyne Poole, prietena ei cea mai bună. Septa plătise cu capul, împreună cu ceilalți, pentru crima de a sluji Casa Stark. Sansa nu ştia ce s-a întâmplat cu Jeyne, care dispăruse din camerele ei după aceea, fără să se mai pomenească nimic despre ea. încerca să nu se gândească la ele prea des, dar uneori era năpădită de amintiri, şi atunci îi era greu să-şi stăpânească lacrimile. Din când

în când, Sansei îi era dor chiar şi de sora ei. Arya trebuia să fi ajuns deja la Winterfell, unde probabil dansa, cosea şi se juca cu Bran şi cu micul Rickon sau, dacă voia, călărea prin oraşul iernii. Şi Sansei îi era îngăduit să călărească, dar numai în curtea interioară a castelului, şi era plictisitor să te învârti toată ziua într-un cerc.

Era trează ca lumina zilei când auzi strigătele. La început îndepărtate, pe urmă tot mai puternice. Multe glasuri țipând laolaltă. Nu putea distinge cuvintele. Se auzeau şi cai, tropot de paşi, ordine. Se furişă la fereastră şi văzu oameni alergând pe ziduri, cu sulițe şi torțe în mâini. Treci înapoi în pat, îşi spuse Sansa, nu e nimic care să te privească, e doar vreo nouă tulburare în oraş. La fântână se discuta în ultimul timp numai despre tulburările din oraş. Oamenii dădeau năvală, fugind din calea războiului, şi mulți nu aveau alt mod de a supraviețui decât să jefuiască şi să se ucidă unii pe alții. Du-te la culcare.

Dar când privi, cavalerul alb dispăruse, podul care traversa şanțul secat era coborât, dar rămăsese nepăzit.

Sansa se răsuci pe călcâie fără să stea pe gânduri şi aleargă la şifonier. O, ce fac? se întrebă, în timp ce se îmbrăca. E o nebunie. Vedea pe zidurile de apărare luminile mai multor torțe. Oare veniseră, în sfârşit, Stannis şi Renly să-1 omoare pe Joffrey şi să revendice tronul fratelui lor? Dacă era aşa, străjerii vor ridica podul mobil despărțind Citadela lui Maegor de castelul exterior. Sansa îşi aruncă pe umeri o mantie simplă, gri, şi luă cuțitul cu care obişnuia să taie carnea. Dacă e vreo cursă, mai bine mor decât să-i mai las să-mi facă rău, îşi spuse. Ascunse cuțitul sub mantie.

O coloană de spadasini în mantii roşii trecu, în timp ce Sansa se furişă afară în noapte. Aşteptă până când se îndepărtară destul de mult înainte de a traversa iute ca o săgeată podul mobil, nestrăjuit. In curte, oamenii îşi încheiau centurile şi îşi potriveau şeile pe cai. Il zări pe Ser Preston lângă grajduri, cu alți trei bărbați din garda regală, cu mantii albe, strălucitoare ca luna plină, ajutându-1 pe Joffrey să-şi pună armura. Când îl zări pe rege, rămase cu răsuflarea tăiată. Din fericire, el nu o observă. Țipa să i se aducă sabia şi arbaleta.

Zgomotul se estompă, pe măsură ce Sansa se adânci tot mai mult în castel, fără să îndrăznească să privească înapoi, de teamă că Joffrey s-ar putea să o zărească... sau, mai rău, să o urmărească. Scările şerpuitoare se răsuceau în fața ei, brăzdate de fâşii de lumină pâlpâitoare dinspre ferestrele înguste de deasupra. Când ajunse sus, răsufla greu. Coborî în josul unei colonade întunecoase şi se propti de un perete să-şi tragă sufletul. Când ceva i se frecă de picior, sări înnebunită de spaimă, însă era doar o pisică, un

motan negru, jerpelit, cu o ureche muşcată. Animalul o scuipă şi se îndepărtă în salturi.

Când ajunse în pădurea zeilor, zgomotele erau stinse, doar un răpăit de oțel şi un vuiet îndepărtat. Sansa îşi strânse mantia în jurul trupului. Aerul era înviorat de mirosul de pământ şi frunze. Doamnei i-ar fi plăcut locul acesta, gândi Sansa. Pădurea zeilor avea ceva sălbatic, chiar şi aici, în inima castelului din inima oraşului, simțeai cum zeii te privesc cu o mie de ochi nevăzuți.

Sansa se simțea mai apropiată de zeii mamei sale decât de cei ai tatălui. Iubea statuile, picturile pe sticlă plumbuită, parfumul de tămâie arsă, septonii cu robele şi cristalele lor, jocul magic al curcubeielor pe deasupra altarelor încrustate cu sidef, onix şi safir. Totuşi, nu putea

nega că pădurea zeilor avea şi ea o anumită putere. Mai cu seamă noaptea. Ajută-ma, se rugă ea, trimite-mi un prieten, un adevărat cavaler care să mă apere...

Se duse de la un copac la altul, pipăind cu degetele coaja aspră. Frunzele îi ştergeau obrajii. Venise oare prea târziu? El n-ar fi plecat atât de repede, nu-i aşa? Dar fusese vreodată aici? Să rişte să strige? Totul părea atât de tăcut, atât de liniştit...

- M-am temut că nu vei veni, copilă.

Sansa se răsuci. Din umbră ieşi un bărbat îndesat, cu ceafa groasă, târşâindu-şi picioarele. Purta o haină cenuşie, cu gluga trasă pe ochi, dar când o fâşie îngustă de lumină îi atinse obrazul, îl recunoscu pe dată, după pielea pătată şi urzeala de vinişoare sparte de dedesubt.

- Ser Dontos, spuse ea, cu răsuflarea întretăiată. Tu ai fost?

- Da, doamna mea. Când Sansa se apropie, îi simți duhoarea acră de vin în respirație. Eu. întinse mâna.

Sansa se dădu înapoi.

- Nu. îşi vârî mâna sub mantie, către cuțitul ascuns. Stai... Ce vrei cu mine?

- Doar să te ajut, zise Dontos, aşa cum m-ai ajutat tu pe mine.

- Eşti beat, nu-i aşa?

- Doar o cupă de vin, să-mi fac curaj. Dacă mă prind acum, o să mă jupoaie.

Şi mie ce-mi vor face? Sansa se pomeni gândindu-se din nou la Doamna. Ea ar fi putut mirosi minciuna, ea ar fi putut, dar era moartă. Tata o omorâse, din pricina Aryei. Trase cuțitul şi îl ținu în față cu ambele mâini.

- Ai de gând să mă înjunghii? întrebă Dontos.

- Da, răspunse ea. Spune-mi cine te-a trimis.

- Nimeni, draga mea. Jur pe onoarea mea de cavaler.

- Cavaler? Joffrey decretase că Dontos nu va mai fi cavaler, ci doar un simplu bufon, mai neînsemnat chiar decât Băiatul Lunii. De ce mi-ar trimite un bătrân nebun şi bețiv?

- Asta merit, deşi... ştiu că e ciudat, dar... în toți aceşti ani, cât am fost cavaler, am fost cu adevărat un bufon, iar acum, că sunt bufon, cred... cred că aş putea să găsesc dorința de a fi din nou cavaler, dulce doamnă. Şi toate acestea datorită ție... grației şi curajului tău. Tu m-ai salvat, nu numai de Joffrey, dar şi de mine însumi. Glasul i se pierdu. Cântăreții spun că a mai fost cândva un bufon care a fost cel mai mare cavaler dintre toți...

- Florian, şopti Sansa. O străbătu un fior.

- Iubită doamnă, voi fi Florianul tău, zise Dontos cu umilință, căzând în genunchi în fața ei.

încet, Sansa coborî cuțitul. îşi simțea capul neobişnuit de uşor, de parcă ar fi plutit. E o nebunie să mă încred în acest bețivan, dar dacă îi întorc spatele, voi mai avea vreodată o asemenea ocazie?

- Cum... cum vei face asta? Cum mă vei duce de aici?

Ser Dontos îşi ridică fața, privind-o.

- Să te scot din castel va fi partea cea mai grea. Odată ce te vei afla afară, există corăbii care te vor duce acasă. Ar trebui să găsesc banii şi să fac pregătirile, asta e tot.

- Am putea pleca acum? întrebă ea, neîndrăznind să spere.

- Chiar în noaptea asta? Nu, doamna mea, mă tem că nu. Mai întâi trebuie să găsesc o cale sigură să te scot din castel la momentul potrivit. Nu va fi nici uşor, nici repede. Sunt cu ochii şi pe mine. îşi linse buzele cu nervozitate. Vrei să laşi deoparte cuțitul?

Sansa îşi vârî cuțitul sub mantie.

- Ridică-te, ser.

- Mulțumesc, doamna mea. Ser Dontos se ridică în picioare împleticindu-se şi îşi şterse pământul şi frunzele de pe genunchi. Nobilul tău tată a fost un bărbat adevărat, cum n-a mai cunoscut regatul, dar eu am stat deoparte şi i-am lăsat să-1 ucidă, am stat cu brațele încrucişate... Şi totuşi, când Joffrey a avut de gând să mă omoare, tu ai ridicat glasul. Doamnă, eu n-am fost niciodată erou, aşa cum n-au fost nici Ryam Redwyne, nici Barristan cel Viteaz. N-am câştigat turniruri, nici renume în război, dar am fost cândva cavaler, iar tu m-ai ajutat să-mi amintesc ce înseamnă asta. Viața mea este un lucru neînsemnat, dar îți aparține. Ser Dontos aşeză o mână pe trunchiul noduros al unui copac al inimii. Sansa îl vedea cum tremură. Jur în fața zeilor tatălui tău că te voi trimite acasă.

A jurat. Un jurământ solemn, în fața zeilor.

- Atunci... mă voi lăsa în mâinile tale. Dar cum îmi voi da seama când e timpul să plec? îmi vei trimite din nou un bilet?

Ser Dontos privi împrejur cu nervozitate.

- Riscul e prea mare. Trebuie să vii aici, în pădurea zeilor. Cât de des vei putea. Acesta e locul cel mai sigur. Singurul loc sigur. Nicăieri altundeva. Nu în camerele tale sau ale mele, nici pe scări, nici în grădină, nici măcar dacă aparent suntem singuri. Pietrele au urechi la Fortăreața Roşie şi doar aici putem vorbi liber.

- Numai aici, spuse Sansa. O să țin minte.

- Şi dacă îți voi părea crud, batjocoritor sau indiferent când suntem priviți, iartă-mă, copilă. Am un rol de jucat, iar tu trebuie să faci la fel. Un singur pas greşit şi capetele noastre vor împodobi zidurile, aşa cum s-a întâmplat cu capul tatălui tău.

Sansa încuviință:

- înțeleg.

- Va trebui să fii curajoasă şi puternică... şi răbdătoare; mai presus de toate, răbdătoare.

- Voi fi, promise ea, dar, te rog... fă-o cât de repede poți. Mă tem...

- Şi eu, spuse Ser Dontos, cu un zâmbet stins. Iar acum trebuie să pleci, înainte să ți se simtă lipsa.

- Nu vii cu mine?

- Mai bine să nu fim văzuți împreună, încuviințând, Sansa făcu un pas, apoi se întoarse agitată şi aşeză cu blândețe un sărut pe obrazul lui, cu ochii închişi.

- Florian al meu, şopti ea. Zeii mi-au auzit rugămințile mele.

Alergă pe malul râului, pe lângă mica bucătărie şi prin curtea porcilor, cu paşii grăbiți pierzându-se dincolo de guițatul porcilor în țarcuri. Acasă, gândi ea, acasă, mă va duce acasă, va avea grijă de mine, Florian al meu. Cântecele despre Florian şi Jonquil erau preferatele ei. Florian era şi el urât, deşi nu era atât de bătrân.

Alerga năvalnic în josul treptelor unduitoare, când un bărbat se ivi din spatele unei intrări ascunse. Sansa se ciocni de el şi îşi pierdu echilibrul. Degete de fier o apucară de încheietură, înainte să cadă, şi o voce gravă îi scrâşni în urechi:

- E drum lung să te rostogoleşti pe scări în jos, micuță pasăre. Vrei să ne omori pe amândoi? Râsul lui era aspru, ca lama unui ferăstrău tăind în piatră. Poate că da.

Câinele.

- Nu, domnul meu, scuze, n-aş face asta niciodată. Sansa îşi feri privirea, dar era prea târziu, el îi văzuse fața. Te rog, mă doare. încercă să se elibereze din strânsoare.

- Şi ce face mica pasăre a lui Joff în toiul nopții, zburând pe scări în jos? Când Sansa nu răspunse, el o scutură. Unde ai fost?

- In p-p-pădurea zeilor, domnul meu, răspunse ea, neîndrăznind să mintă. M-am rugat, m-am rugat pentru tata şi... pentru rege, m-am rugat să nu fie rănit.

- Mă crezi atât de beat încât să cred aşa ceva? Ii eliberă brațul din strânsoare, balansându-se pe picioare, cu fața arsă, îngrozitoare, brăzdată de dâre de lumină şi întuneric.

- Eşti aproape femeie..., chipul, sânii, eşti şi mai înaltă, aproape... Ah, eşti încă o păsărică proastă, nu-i aşa? Cânți ce cântece te învață... Cântă-mi un cântec. Un cântec despre cavaleri şi fete frumoase. Iți plac cavalerii, nu-i aşa?

O speria.

- A-adevărații cavaleri, domnul meu.

- Adevărații cavaleri, o luă el în răspăr. Iar eu nu sunt lord mai mult decât sunt cavaler. E nevoie să-ți vâr asta în cap cu forța? Clegane se clătină, gata să cadă. O, Zei, înjură el, prea mult vin. Ție îți place vinul, păsărică? Vinul adevărat? O carafă de vin roşu, sec, întunecat ca sângele, e tot ceea ce îi trebuie unui bărbat. Sau unei femei. începu să râdă, clătinându-şi capul. Beat ca un câine, lua-m-ar naiba. Haide acum. înapoi în colivie, micuță pasăre. Te duc eu. Te voi apăra, pentru rege. Câinele o împinse, neaşteptat de blând, şi coborî în urma ei. Când ajunseră jos, căzuse într-o tăcere meditativă, de parcă ar fi uitat de prezența ei.

Când se apropiară de Citadela lui Maegor, Sansa intră în panică observând că podul era acum ocupat de Ser Boros Blount. Coiful său alb, înalt, se întoarse anevoie la sunetul paşilor lor. Sansa se dădu înapoi. Ser Boros era cel mai aprig dintre străjerii Gărzii Regale, un bărbat urât, cu o fire dezgustătoare, numai priviri amenințătoare şi fălci încleştate.

- N-ai de ce să te temi de el, fetițo. Câinele aşeză pe umărul ei o mână grea. Chiar dacă vopseşti în dungi o broască râioasă, tot nu devine tigru.

Ser Boros îşi ridică viziera.

- Ser, unde...

- Lua-te-ar naiba, ser Boros. Tu eşti cavalerul, nu eu. Eu sunt câinele regelui, mai ții minte?

- Regele şi-a căutat câinele mai devreme.

- Câinele a băut. Era rândul tău noaptea asta să-1 aperi, ser. Al tău şi al celorlalți frați ai mei.

Ser Boros se întoarse către Sansa:

- Cum de nu eşti în camera ta la ora aceasta, doamnă?

- M-am dus în pădurea zeilor să mă rog pentru siguranța regelui. Minciuna sună mai bine de data asta, aproape verosimil.

- Ai vrea să doarmă în gălăgia asta? zise Clegane. Care a fost necazul?

- Nebuni la poartă, mărturisi Ser Boros. Nişte oameni slobozi la gură au răspândit vestea pregătirilor pentru ospățul de nuntă al lui Tyrek, iar acestor nenorociți le-a intrat în cap că ar trebui să petreacă şi ei. înălțimea Sa a dat o raită şi i-a trimis valvârtej.

- Viteaz băiat, zise Clegane, cu o mişcare spasmodică a gurii.

Să vedem cât de viteaz va fi când va avea de-a face cu fratele meu, gândi Sansa. Câinele o conduse peste podul mobil. In timp ce îşi urmau drumul întortocheat în josul scărilor, Sansa îl întrebă:

- De ce-i laşi să-ți spună câine? Nu vrei să laşi pe nimeni să-ți spună cavaler.

- îmi plac mai mult câinii decât cavalerii. Tatăl tatălui meu a fost îngrijitorul adăpostului de animale de la Casterly Rock. Intr-un an de toamnă, Lordul Tytos s-a vârât între o leoaică şi prada ei. Pe leoaică o durea în fund de blazonul Casei Lannister. Femela a sfâşiat iapa lordului şi ar fi făcut la fel şi cu el, dar bunicul a venit cu câinii de vânătoare. Trei dintre câini au murit, alergând leoaica. Bunicul a pierdut un picior, aşa că Lannister 1-a răsplătit pentru asta

cu pământuri şi un turn, şi i-a luat fiul ca să facă din el un cavaler. Cei trei câini de pe stindardul nostru sunt cei trei care au murit în iarba îngălbenită a toamnei. Un copoi şi-ar da viața pentru tine, dar nu te-ar minți niciodată. Şi te va privi drept în față. O apucă de sub maxilar, ridicându-i bărbia, ciupind-o dureros cu degetele. Şi asta e mai mult decât sunt în stare păsărelele, nu-i aşa? Nu mi-am căpătat cântecul.

- Eu... eu ştiu un cântec despre Florian şi Jonquil.

- Florian şi Jonquil. Un nebun şi târfa lui. Scu-teşte-mă. Dar într-o zi o să-mi cânți un cântec, fie că vrei sau nu.

- Am să-ți cânt bucuroasă. Sandor Clegane pufni.

- O făptură drăgălaşă şi o mincinoasă atât de nepricepută. Un câine poate să miroasă minciuna. Priveşte în jurul tău şi adulmecă bine. Sunt cu toții mincinoşi aici, şi fiecare dintre ei mai priceput decât tine.

ARYA

Când se cocoţă pe cea mai înaltă creangă, Arya putu să vadă coşurile de fum iţindu-se printre copaci. Acoperişuri de paie se îngrămădeau pe malul lacului şi al pârâiaşului care se vărsa în el, iar un ponton de lemn pătrundea în apă lângă o clădire lungă, joasă, cu un acoperiş de ţiglă. Continuă să se caţere, până ce creanga începu să se îndoaie sub greutatea ei. Nici o barcă nu era legată de ponton, dar zărea spirale subţiri de fum ridicându-se din câteva hornuri şi o parte dintr-o căruţă ieşind în spatele unui grajd.

Aici se află cineva, Arya îşi muşcă buza. Toate celelalte aşezări pe care le întâlniseră în cale fuseseră goale şi pustii. Ferme, sate, castele, hambare, nu avea importanţă. Dacă fusese ceva de pârjolit, Lannisterii pârjoliseră, dacă fusese de omorât, omorâseră. In-cendiaseră şi pădurile acolo unde au putut, deşi frunzele erau încă verzi şi umede de la ploile recente, iar focurile nu se răspândiseră. Ar fi ars şi lacul dacă ar fi putut, remarcase Gendry, şi Arya ştia că avea

dreptate. în noaptea evadării, flăcările oraşului străluciseră atât de puternic pe luciul apei, încât aveai impresia că lacul luase, într-adevăr, foc.

Când, în noaptea următoare, îşi făcură curaj să se furişeze înapoi între dărâmături, nu mai rămăsese nimic, doar pietre înnegrite, case distruse şi cadavre. In unele locuri, dâre palide de fum se mai ridicau din cenuşă. Plăcintă Fierbinte îi implorase să nu se întoarcă, iar Lommy i-a numit nebuni şi a jurat că Ser Amory îi va prinde şi-i va omorî şi pe ei, dar Lorch şi oamenii lui plecaseră de mult când au ajuns ei la fortăreaţă. Au găsit porţile sfărâmate, zidurile parţial

demolate, iar înăuntru zăceau cadavre neîngropate, împrăştiate peste tot. O privire i-a fost lui Gendry îndeajuns.

- Sunt morți cu toții, spuse el. Şi câinii le-au dat târcoale, priviți.
- Sau lupii.

- Câini, lupi, nu are importanță. Aici s-a terminat. Dar Arya nu a vrut să plece până ce nu l-au găsit

pe Yoren. Nu se putea să-1 fi omorât pe el, îşi spusese, era prea puternic, prea aspru şi, în plus, era frate al Rondului de Noapte. I-a spus asta lui Gendry, în timp ce au căutat printre cadavre.

Lovitura de topor care 1-a omorât îi despicase craniul, dar barba lungă, încâlcită, nu putea fi a altcuiva, nici veşmintele peticite, nespălate şi atât de decolorate încât erau mai mult gri decât negre. Ser Amory Lorch nu s-a gândit mai mult să-şi îngroape propriii morți decât se gândise să-i îngroape pe cei ucişi de el, iar trupurile a patru ostaşi ai lui Lannister se aflau aşezate grămadă lângă cel al lui Yoren. Arya s-a întrebat de câți fusese nevoie ca să-1 doboare.

Urma să mă ducă acasă, gândi ea în timp ce îi săpau bătrânului groapa. Erau prea mulți morți ca să-i îngroape pe toți, dar cel puțin Yoren trebuia să aibă un mormânt, insistase Arya. Urma să mă ducă în siguranță la Winterfell, îmi promisese. O parte din ea simțea nevoia să plângă. Cealaltă parte voia să-1 lovească.

Gendry fusese cel care s-a gândit la turnul lordului, iar cei trei au fost trimişi de Yoren să-1 ocupe. Au fost şi ei atacați, dar turnul circular avea o singură intrare, o uşă aflată la cel de-al doilea etaj, la care se ajungea pe o scară. Odată scara trasă înăuntru, oamenii lui Ser Amory nu puteau să ajungă la ei. Lannisterii au stivuit lemne la baza turnului, de jur-împrejur, şi le-au dat foc, dar piatra nu ardea, iar Lorch nu avusese răbdare să-i ucidă prin înfometare. Cutjack a deschis uşa la strigătele lui Gendry, iar când Kurz a spus că ar fi mai bine să forțeze drumul spre nord decât să se întoarcă, Arya se agățase de speranța că ar mai putea ajunge la Winterfell.

Ei bine, acest sat nu era Winterfell, dar acele acoperişuri de paie promiteau căldură şi adăpost, şi poate şi ceva mâncare, dacă erau destul de curajoşi să rişte. Dacă nu cumva acolo se află Lorch. Are cai, probabil că a călătorit mai repede decât noi.

Privi din copac vreme îndelungată, sperând să vadă ceva: un om, un cal, o flamură, orice ar fi putut-o

ajuta să afle. De câteva ori zări mişcare, dar clădirile erau prea departe şi nu puteai fi sigur. O dată, foarte limpede, auzi nechezatul unui cal.

Văzduhul era plin de păsări, în cea mai mare parte ciori. De departe, nu erau mai mari decât muştele, rotindu-se şi fâlfâind din aripi pe deasupra acoperişurilor de paie. Către est, Ochiul Zeilor era o peliculă de albastru brăzdat de lumina soarelui, care acoperea jumătate din lume. In unele zile, când îşi croiau încet drum pe malul mlăştinos (Gendry nu voia să parcurgă nici măcar o porțiune de drum, iar Plăcintă Fierbinte şi Lommy considerau că avea dreptate), Arya simțea chemarea lacului. Voia să se arunce în acele ape albastre, liniştite, să se simtă din nou curată, să înoate, să se bălăcească şi să se tolănească la soare. Dar nu îndrăznea să se dezbrace în văzul tuturor, nici măcar ca să-şi spele hainele. La sfârşitul zilei, stătea adesea pe o piatră şi îşi bălăbănea picioarele în apa rece. In sfârşit, îşi aruncase pantofii crăpați şi mucegăiți. La început i-a fost greu să umble desculță, dar băşicile i se spărseseră, rănile i se vindecaseră şi tălpile îi

erau bătătorite. Noroiul o gâdila între degete şi îi plăcea să simtă pământul sub picioare când umbla.

De acolo, de sus, putea vedea o mică insulă împădurită, departe, la nord-est. La treizeci de picioare de ţărm, trei lebede negre alunecau pe luciul apei, atât de liniştite... Nimeni nu le spusese că a început războiul, iar lor nici că le păsa de oraşele incendiate şi de oamenii măcelăriţi. Le privi cu jind. O parte din

ea îşi dorea să fie lebădă. Cealaltă parte dorea să mănânce o lebădă. Mâncase de dimineaţă nişte pastă de ghindă şi o mână de gândaci. Gândacii nu erau atât de răi după ce te obişnuiai cu ei. Viermii erau mai răi, dar nu atât de răi ca o durere de stomac după zile în şir fără hrană. Gândacii erau uşor de găsit, nu trebuia decât să loveşti o piatră cu piciorul. Arya mâncase un gândac odată, când era mică, doar ca s-o facă pe Sansa să ţipe, aşa că nu se temuse să-1 mănânce pe al doilea. Nici Nevăstuică nu era sensibilă, dar Plăcintă Fierbinte a vomitat gândăcelul pe care a vrut să-1 înghită, iar Lommy şi Gendry nici nu voiau să încerce. In ziua precedentă, Gendry a prins o broască şi a împărţit-o cu Lommy, iar cu câteva zile înainte, Plăcintă Fierbinte găsise mure şi golise tot tufişul, dar în general se hrăneau cu apă şi ghindă. Kurz îi învăţase cum să folosească pietrele şi să facă un fel de pastă de ghindă. Avea un gust oribil.

îşi dorea ca braconierul să nu fi murit. El ar fi ştiut mai multe despre păduri decât toţi ceilalţi la un loc, dar se alesese cu o săgeată în umăr în timp ce trăgea înăuntru scara, la turn. Tarber îi învelise rana cu muşchi şi nămol din lac, şi o zi sau două Kurz a jurat că rana era un fleac, chiar dacă pe gât carnea i se înnegrea, iar maxilarul şi pieptul îi erau năpădite de umflături sângerii. Pe urmă, într-o dimineaţă, n-a mai găsit puterea să se ridice, iar în dimineaţa următoare era mort.

L-au îngropat sub un morman de pietre, iar Cut-jack a avut pretenţia să-i ia sabia şi cornul, în timp ce Tarber s-a servit cu arcul, cizmele şi cuţitul lui. Au luat tot când au plecat. La început au crezut că cei doi s-au dus doar să vâneze, că se vor întoarce curând cu vânatul şi-i vor hrăni pe toţi. Dar au aşteptat ce-au aşteptat, până când, în cele din urmă, Gen-dry i-a convins să meargă mai departe. Poate că Tarber şi Cutjack se gândiseră că vor avea mai multe şanse fără un cârd de orfani de păstorit. Probabil că aşa şi era, dar asta n-o împiedica să-i urască pentru că i-au părăsit.

Sub copac, Plăcintă Fierbinte lătră ca un câine. Kurz le spusese să folosească între ei sunete de animale drept semnale. Un vechi truc de braconier, le spusese el, dar a murit înainte de-a apuca să-i înveţe cum să scoată bine sunetele. Ciripiturile lui Plăcintă Fierbinte erau îngrozitoare. Lătratul suna mai bine, dar nu cu mult.

Arya sări de pe creanga înaltă pe una aflată dedesubt, cu mâinile depărtate, ca să-şi ţină echilibrul. Un dansator pe apă nu cade niciodată. Uşor, cu degetele de la picioare răsucite strâns în jurul crengii, făcu câţiva paşi, sări jos, pe o ramură mai mare, pe urmă îşi legănă o mână după alta prin desişul de frunze, până ce ajunse la trunchi. Coaja era aspră sub palme şi sub degetele picioarelor. Coborî repede, sărind şi rostogolindu-se la aterizare.

Gendry îi întinse mâna ca s-o ajute să se ridice.

- Ai stat acolo, sus, multă vreme. Ce ai putut vedea?

- Un sat de pescari, o aşezare mică, la nord, de-a lungul ţărmului. Douăzeci şi şase de acoperişuri de paie şi unul de ţiglă am numărat. Am văzut o parte dintr-o căruţă. E cineva acolo.

Nevăstuică ieşi târâş din tufişuri. Lommy o numise aşa. Spunea că arăta ca o nevăstuică, ceea ce nu era adevărat, dar nu puteau s-o numească la infinit fetiţa plângăcioasă, după ce, în sfârşit, se oprise din plâns. Era murdară pe gură. Arya spera că nu mâncase iarăşi noroi.

- Ai văzut oameni? întrebă Gendry.

- Numai acoperişuri, recunoscu Arya, dar unele hornuri fumegau şi am auzit un cal. Nevăstuică îi cuprinse piciorul cu braţele, agăţându-se strâns. Făcea asta uneori.

- Dacă sunt oameni, este mâncare, spuse Plăcintă Fierbinte, foarte zgomotos. Gendry îi spunea mereu să vorbească mai încet, dar degeaba. Poate că ne-ar da şi nouă.

- Poate că ne-ar şi omorî, spuse Gendry.

- Nu şi dacă ne predăm, răspunse Plăcintă Fierbinte, plin de speranţă.

- Acum vorbeşti ca Lommy.

Lommy Mâini Verzi stătea proptit între două rădăcini groase, la poalele unui stejar. Fusese lovit de o săgeată în gamba dreaptă, în timpul luptei de la fortăreaţă. La sfârşitul zilei următoare, fu nevoit să meargă şchiopătat, într-un picior, cu un braţ în jurul lui Gendry, iar acum nu putea face nici măcar asta. Au tăiat crengi ca să-i facă o lectică, dar să-1 poarte era greu şi lent, iar el scâncea la fiecare scuturătură.

- Trebuie să ne predăm, spuse el. Asta ar fi făcut Yoren. Ar fi trebuit să deschidă porţile, aşa cum i-au cerut.

Arya se săturase să-1 asculte pe Lommy perorând despre cum ar fi capitulat Yoren. Numai despre asta vorbea când îl duceau cu lectica, despre asta, despre piciorul lui şi despre stomacul gol.

Plăcintă Fierbinte fu de acord.

- I-au spus lui Yoren să deschidă porţile, i-au cerut asta în numele regelui. Trebuie să faci ceea ce ţi se cere în numele regelui. A fost vina acelui bătrân puturos. Dacă s-ar fi predat, ne-ar fi lăsat în pace.

Gendry se încruntă.

- Cavalerii şi lorzii se iau prizonieri unii pe alţii şi plătesc răscumpărări, dar nu le pasă dacă unii ca voi se predau sau nu. Se întoarse către Arya: Ce altceva ai mai văzut?

- Dacă e un sat de pescari, ne vor vinde peşte, pun rămăşag.

Lacul era plin de peşti, dar nu aveau cu ce să-i prindă. Arya încerca să-şi folosească mâinile, aşa cum îl văzuse făcând pe Koss, dar peştii erau mai iuţi decât porumbeii, iar apa juca feste ochilor ei.

- Nu ştiu dacă sunt peşti. Arya o trase de părul încâlcit pe Nevăstuică, gândindu-se că ar fi mai bine să-1 taie. Lângă apă sunt ciori. E un cadavru pe acolo.

- Peşti duşi la mal, spuse Plăcintă Fierbinte. Dacă ciorile îi mănâncă, sunt sigur că putem şi noi.

- Ar trebui să prindem nişte ciori, am putea să le mâncăm pe ele. Am putea să facem un foc şi să le frigem ca pe nişte pui de găină.

Gendry avea un aer fioros când se încrunta. Barba îi crescuse, neagră şi ţepoasă.

- Am spus fără focuri.

- Lui Lommy îi e foame, se văicări Plăcintă Fierbinte, şi mie la fel.

- Tuturor ne este foame, zise Arya.

- Ție nu îți este, scuipă Lommy de jos, de unde se afla. Duhneşti a viermi.

Arya ar fi putut să-1 lovească în rană.

- Ți-am spus că voi scoate viermi din pământ şi pentru tine, dacă vrei.

Lommy făcu o mutră scârbită.

- Dacă n-ar fi piciorul, aş vâna nişte mistreți pentru noi toți.

- Nişte mistreți, îl batjocori ea. Ai nevoie de o țepuşă, de cai şi de câini, de oameni care să hăituiască mistrețul din adăpost.

Tatăl ei obişnuia să vâneze mistreți în pădurea lupilor, cu Robb şi Jon. O singură dată 1-a luat şi pe Bran, dar niciodată n-a luat-o pe Arya, chiar dacă era mai mare. Septa Mordane spunea că vânătoarea de mistreți nu e pentru femei, iar mama i-a promis doar că, atunci când va fi mai mare, s-ar putea să aibă propriul ei şoim. Acum era mai mare, dar dacă ar avea un şoim, l-ar mânca.

- Ce ştii tu despre vânătoarea de mistreți? o întrebă Plăcintă Fierbinte.

- Mai multe decât tine.

Gendry nu avea nici un chef să asculte cioro-văielile lor.

- Tăceți, amândoi. Trebuie să mă gândesc ce să fac. întotdeauna părea chinuit când încerca să gândească, de parcă l-ar fi durut îngrozitor.

- Predă-te, spuse Lommy.

- Ți-am spus să termini cu predatul. Nu ştim cine e acolo. Poate că vom fura nişte mâncare.

- Lommy ar fi putut să fure, dacă nu era piciorul, spuse Plăcintă Fierbinte. In oraş a fost hoț.

- Un hoț nepriceput, răspunse Arya, altfel nu l-ar fi prins.

Gendry privi soarele, mijindu-şi ochii.

- Seara e cel mai bun moment să ne furişăm înăuntru. Voi merge să dau o raită când se întunecă.

- Nu, mă duc eu, spuse Arya. Tu faci prea multă gălăgie.

Gendry făcu din nou acea mutră chinuită.

- Vom merge amândoi.

- Arry ar trebui să meargă, interveni Lommy. Se furişează mai bine decât tine.

- Vom merge amândoi, am spus.

- Şi dacă nu vă întoarceți? Plăcintă Fierbinte nu mă poate duce singur, ştiți că nu poate...

- Şi sunt lupi, adăugă Plăcintă Fierbinte. I-am auzit noaptea trecută, când am stat de veghe. Păreau aproape.

Arya îi auzise şi ea. Adormise între crengile unui ulm, dar urletul lupilor o trezise. A rămas trează o oră bună, ascultându-i, cu fiori pe şira spinării.

- Şi nici măcar nu ne laşi să facem foc ca să-i ținem la distanță, se plânse Plăcintă Fierbinte. Nu-i corect să ne laşi pradă lupilor.

- Nu vă lasă nimeni, spuse Gendry în silă. Lommy are sulița, dacă vin lupii, iar tu vei fi cu el. Mergem doar să vedem, atâta tot. Ne întoarcem.

- Oricine ar fi, ar trebui să vă predați, se văicări Lommy. Am nevoie de o poțiune pentru picior, mă doare rău.

- Dacă vedem vreo poțiune pentru picior, o să ți-o aducem, răspunse Gendry. Arry, hai să mergem. Vreau să ajungem în apropiere înainte să apună soarele. Plăcintă Fierbinte, tu ține-o pe Nevăstuică aici. Nu vreau să se ia după noi.

- Data trecută m-a lovit.

- O să te lovesc eu dacă n-o ții aici. Fără să mai aştepte un răspuns, Gendry îşi puse coiful de oțel şi se îndepărtă.

Arya fu nevoită să alerge ca să țină pasul. Gendry era cu cinci ani mai mare şi cu treizeci de centimetri mai înalt decât ea, şi mai era şi lung de picioare. O vreme, Gendry nu spuse nimic, doar îşi croia drum printre copaci, cu un aer furios, făcând prea multă gălăgie. Dar, în cele din urmă, se opri şi spuse:

- Cred că Lommy o să moară.

Arya nu fu surprinsă. Kurz murise şi el din cauza rănii, şi fusese mult mai rezistent decât Lommy. Ori de câte ori era rândul Aryei să ajute la cărat, simțea cât de caldă îi era pielea şi mirosea duhoarea pe care o răspândea piciorul lui.

- Poate că vom găsi un maester...

- Maesteri se găsesc numai în castele, şi chiar dacă ai găsi vreunul, nu şi-ar murdări mâinile cu unul ca Lommy. Gendry îşi feri capul de o ramură joasă.

- Nu-i adevărat.

Maester Luwin ar fi ajutat pe oricine ar fi venit la el, era sigură.

- O să moară, şi cu cât moare mai repede, cu atât mai bine pentru noi ceilalți. Ar trebui să-1 abandonăm, aşa cum spune el. Dacă am fi răniți tu sau eu, ştii că ne-ar părăsi. Coborâră o pantă abruptă şi se cățărară pe partea cealaltă, agățându-se cu mâinile de rădăcini. M-am săturat să-1 car şi m-am săturat de toată trăncăneala lui despre capitulare. Dacă ar putea sta în picioare, i-aş da un pumn între dinți. Lommy nu foloseşte nimănui. Nici fata aia plângăcioasă nu e bună de nimic.

- Las-o pe Nevăstuică în pace, e doar speriată şi înfometată, atâta tot. Arya aruncă o privire înapoi, dar de data aceasta fetița nu îi urmărea. Probabil că Plăcintă Fierbinte o ținea bine, aşa cum îi spusese Gendry.

- Nu e bună de nimic, repetă Gendry. Ea, Plăcintă Fierbinte şi Lommy ne încetinesc şi din cauza lor o să murim. Tu eşti singurul din toată trupa care e bun de ceva. Chiar dacă eşti fată.

Arya încremeni.

- Nu sunt fată!

- Ba da, eşti. Crezi că sunt la fel de prost ca ei?

- Nu, eşti şi mai prost. Rondul de Noapte nu primeşte fete, toată lumea ştie asta.

- Este adevărat, nu ştiu de ce te-a adus Yoren, dar trebuie să fi avut vreun motiv. Totuşi, eşti fată.

- Nu sunt!

- Atunci scoate-ți puța şi fă pipi. Haide.

- Nu simt nevoia să fac pipi. Dacă aş vrea, aş putea.

- Mincinoaso. Nu poți să-ți scoți puța pentru că nu ai aşa ceva. înainte, când eram treizeci, n-am observat, dar mereu mergi în pădure să te uşurezi. Nu-1 vezi pe Plăcintă Fierbinte să facă asta, şi nici pe mine. Dacă nu eşti fată, poate că eşti vreun eunuc.

- Eunuc eşti tu.

- Ştii că nu sunt, zâmbi Gendry. Vrei să-mi scot puța şi să-ți dovedesc? N-am nimic de ascuns.

- Ba da, ai, izbucni Arya, înnebunită să schimbe subiectul despre penisul pe care nu-1 avea. Mantiile aurii au fost pe urma ta la han, şi nu vrei să spui de ce.

- Aş vrea să ştiu şi eu, cred că Yoren ştia, dar nu mi-a spus niciodată. De ce crezi totuşi că mă urmăreau?

Arya îşi muşcă buza. îşi aminti ce spusese Yoren în ziua în care i-a tăiat părul. Ăştia, jumătate dintre ei, te-ar da pe mâna reginei cât ai zice peşte, pentru o favoare şi poate pentru câțiva arginți. Cealaltă jumătate ar face la fel, numai că te-ar viola mai întâi. Dar Gendry era altfel, regina îl voia şi pe el.

- Iți spun dacă îmi spui şi tu, zise ea obosită.

- Arry, ți-aş spune dacă aş şti... Chiar aşa te cheamă sau ai nume de fată?

Arya fixă cu privirea rădăcina noduroasă de sub picioarele ei. îşi dădea seama că se sfârşise cu prefăcătoria. Gendry ştia, iar ea nu avea nimic în pantaloni ca să-1 convingă de contrariul. Putea să tragă Acul din teacă şi să-1 doboare acolo unde stătea, sau să se încreadă în el. Nu era sigură că ar fi în stare să-1 ucidă, chiar dacă ar încerca; avea şi el propria lui sabie, şi era cu mult mai puternic. Tot ceea ce îi rămăsese era adevărul.

- Lommy şi Plăcintă Fierbinte nu trebuie să afle, zise Arya.

- Nu vor afla, jură Gendry. Nu de la mine.

- Arya. Fata îşi ridică ochii, privindu-1. Numele meu este Arya. Din Casa Stark.

- Din Casa... Ii luă o clipă până ce reuşi să continue. Mâna Regelui purta numele de Stark. Cel pe care l-au ucis ca fiind trădător.

- N-a fost niciodată trădător. A fost tatăl meu. Gendry făcu ochii mari.

- Aşadar, de aceea ai crezut... Arya încuviință.

- Yoren mă ducea acasă, la Winterfell.

- Eu... Păi atunci eşti de viță nobilă... eşti o doamnă...

Arya îşi opri privirea la hainele ei zdrențuite şi la picioarele goale, crăpate şi bătătorite. îşi văzu mizeria de sub unghii, crusta de pe coate şi zgârieturile de pe mâini. Septa Mordane nici măcar nu m-ar recunoaşte, sunt sigură. Poate Sansa, dar ea s-ar preface că nu mă recunoaşte.

- Mama mea este o doamnă, la fel şi sora mea, dar eu nu am fost niciodată.

- Ba da, ai fost. Eşti fiica unui lord şi ai locuit într-un castel, nu-i aşa? Şi tu... Zei, aveți milă, eu niciodată... Dintr-odată, Gendry părea şovăitor, aproape temător. Toată discuția aceea despre penisuri. N-ar fi trebuit să spun aşa ceva. Şi am urinat în fața ta şi aşa mai departe. Eu... te rog să mă ierți, stăpână.

- încetează! şuieră Arya. Oare îşi bătea joc de ea?

- Ştiu să mă port, stăpână, răspunse Gendry, încăpățânat ca întotdeauna. Ori de câte ori fetele de neam intrau în prăvălie cu tații lor, stăpânul meu îmi spunea că trebuie să plec genunchiul şi să vorbesc numai când mi se adresează, şi să le spun stăpână.

- Dacă începi să-mi spui stăpână, până şi Plăcintă Fierbinte îşi va da seama. Şi ar fi mai bine şi să continui să faci pipi în acelaşi fel.

- Cum porunceşti, stăpâni

Arya îi lovi pieptul cu ambele mâini. Gendry se împiedică de o piatră şi căzu cu o bufnitură.

- Ce fel de fiică de lord mai eşti? întrebă el râzând.

- Aşa îl lovi în şold cu piciorul, dar nu reuşi decât să-1 facă să râdă şi mai tare. Râzi cât vrei, eu mă duc să văd cine e în sat. Soarele coborâse deja în spatele copacilor, înserarea se va lăsa într-o clipită. De data aceasta, Gendry fu cel nevoit să țină pasul cu ea.

- Simți mirosul? îl întrebă ea. El adulmecă.

- Peşte stricat?

- Ştii că nu.

- Am face mai bine să avem grijă. Eu dau un ocol pe la vest, să văd dacă e vreun drum. Trebuie să fie, dacă ai văzut o căruță. Tu ia-o pe mal. Dacă ai nevoie de ajutor, latră ca un câine.

- E o prostie. Dacă am nevoie de ajutor, o să strig ajutor.

Arya se îndepărtă, călcând iarba cu picioarele goale, fără zgomot. Când privi înapoi, peste umăr, Gendry o urmărea cu acea privire chinuită care însemna că gândea. Probabil se gândeşte că nu ar trebui să lase o fată nobilă să fure mâncare. Arya ştia că Gendry se va purta prosteşte acum.

Mirosul devenea tot mai puternic pe măsură ce se apropia de sat. Nu-i mirosea a peşte stricat. Duhoarea era mai puternică, mai dezgustătoare. îşi încreți nasul.

Din locul unde copacii începură să se rărească, se folosi de vegetația mică, alunecând de la o tufă la alta, tăcută ca o umbră. La fiecare câțiva paşi se oprea să asculte. A treia oară, auzi caii şi glasul unui om. Iar mirosul era tot mai puternic. Miros de om mort, asta era. Mai simțise acest miros, cu Yoren şi cu ceilalți.

Un desiş compact de mur creştea la sud de oraş. Când ajunse lângă el, umbrele lungi ale asfințitului începuseră să se estompeze şi se zăreau felinarele. Vedea acoperişurile de paie chiar în spatele tufişului. Continuă să se furişeze până ce descoperi o spărtură şi se strecură înăuntru, pe burtă, rămânând bine ascunsă până când zări de unde venea mirosul.

Lângă apele ce clipoceau domol ale Ochiului Zeilor era ridicată o spânzurătoare din lemn verde, neprelucrat, de care atârnau, legănându-se, rămăşițe care cândva fuseseră oameni, cu picioarele în lanțuri. Ciorile le ciuguleau carnea, zburând de la un cadavru la altul. Pentru fiecare cioară erau câte o sută de muşte. Când vântul suflă dinspre lac, trupul cel mai apropiat se răsuci în lanțuri, mişcându-se foarte încet. Ciorile îi mâncaseră aproape toată fața şi mai fusese şi altceva prin preajmă, ceva mult mai mare. Gâtul şi pieptul îi erau sfâşiate, iar din locul unde cândva fusese burta, atârnau, sclipind, intestine verzi şi panglici de carne zdrențuită. Un braț fusese smuls chiar din umăr. Arya văzu oasele la câțiva metri depărtare, mâncate şi sfărâmate, curățate de carne.

Se forță să se uite la omul de alături, la cel de dincolo de el şi la cel de mai departe, spunându-şi că e tare ca o stâncă. Toate cadavrele erau atât de distruse şi de putrezite, încât la început nu şi-a dat seama că oamenii fuseseră dezbrăcați înainte de a fi spânzurați. Nu arătau ca nişte oameni goi, de fapt nu semănau defel cu nişte oameni. Ciorile le mâncaseră ochii şi, în

unele cazuri, fețele. Din cel de-al şaselea din lungul şir de cadavre nu mai rămăsese decât un singur picior, încâlcit încă în lanțuri, bălăbănindu-se la fiecare suflare de vânt.

Teama taie mai adânc decât o sabie. Morții nu-i puteau face nici un rău, dar cei care i-au ucis puteau.

Mult în spatele spânzurătorii, doi bărbați în zale stăteau sprijiniți în sulițe, în fața unei clădiri lungi, joase, aflate lângă apă, cea cu acoperişul de țiglă. O pereche de stâlpi înalți fuseseră înfipți în pământul mlăştinos din fața casei, cu flamuri atârnând din fiecare catarg. Una era roşie şi cealaltă mai palidă, galbenă poate, dar amândouă erau mototolite şi pline de praf, astfel că Arya nu putea fi sigură că flamura roşie era a Lannisterilor. Nu e nevoie să văd leul, pot vedea toți morții, cine altcineva ar putea fi în afară de Lannisteri?

Pe urmă se auzi un strigăt.

Cei doi lăncieri se întoarseră la auzul țipătului şi un al treilea bărbat îşi făcu apariția, îmbrâncind un prizonier în fața lui. Era prea întuneric ca să distingă chipuri, dar prizonierul purta un coif strălucitor de oțel, iar când Arya văzu coarnele, ştiu că era Gendry. Tu, prostule prost, prost, PROST! gândi ea. Dacă ar fi fost în fața ei, l-ar fi lovit din nou.

Străjerii vorbeau zgomotos, dar Arya era prea departe ca să distingă ce spuneau, mai cu seamă cu ciorile flecărind şi fâlfâindu-şi aripile atât de aproape. Unul dintre lăncieri smulse coiful de pe capul lui Gendry şi îi puse o întrebare, dar probabil nu-i plăcu răspunsul, căci îl lovi peste față cu capătul suliței şi îl doborî la pământ. Cel care îl capturase îl lovi cu piciorul, în timp ce al doilea lăncier proba coiful cu coarne. In cele din urmă, îl ridicară în picioare şi îl îmbrânciră către hambar. Când deschiseră uşile masive de lemn, un băiețel țâşni afară, dar unul dintre străjeri îl înhață de braț şi îl azvârli înapoi înăuntru. Arya auzi planşete venind din clădire şi pe urmă un țipăt, atât de puternic şi plin de suferință încât îşi muşcă buza.

Străjerii îl împinseră pe Gendry înăuntru, împreună cu băiatul, şi zăvorâră uşile în urma lor. Abia atunci, o pală de vânt veni vâjâind dinspre lac, iar flamurile începură să se mişte şi să se ridice. Cel de pe catargul înalt avea, aşa cum se temuse, însemnul leului auriu. Pe celălalt, trei siluete negre, lucioase, alergau pe un câmp galben ca untul. Câini, gândi Arya. Mai văzuse acei câini, dar unde?

Nu avea importanță. Singurul lucru care conta era că îl capturaseră pe Gendry. Chiar dacă băiatul era încăpățânat şi prost, Arya trebuia să-1 elibereze. Se întreba dacă ştiau că era căutat de regină.

Unul dintre străjeri îşi scoase coiful şi în locul lui şi-1 puse pe al lui Gendry. O înfuria să-1 vadă pur-tându-1, dar ştia că nu putea face nimic ca să-1 împiedice. I se păru că aude din nou țipete, înăbuşite de ziduri, din hambarul fără ferestre, dar nu putea fi sigură.

Rămase pe loc destul ca să vadă paza schimbân-du-se şi încă mult mai multă vreme după aceea. Oamenii veneau şi plecau. îşi duceau caii jos, la pârâu, să-i adape. Un grup de vânătoare se întoarse din pădure, ducând un stârv de cerb, atârnat de un țăruş. Ii privi cum îl spală şi-1 curăță de intestine şi cum fac un foc pe partea cealaltă a pârâului, iar mirosul de carne friptă se amesteca ciudat cu duhoarea descompunerii.

Stomacul gol i se întoarse pe dos şi avu impresia că o să vomite. Perspectiva mâncării scoase şi alți oameni din case, aproape toți înveşmântați în zale sau piele fiartă. Când cerbul fu gata, porțiile cele mai alese fură duse într-una dintre case.

Arya se gândi că, la adăpostul nopții, ar putea să se apropie târâş şi să-1 elibereze pe Gendry, dar străjile aprinseră torțe de la focul pentru gătit. Un scutier le aduse carne şi pâine celor doi străjeri care păzeau hambarul, iar mai târziu, alți doi li se alăturară şi trecură cu toții din mână în mână o ploscă cu vin. Când plosca se goli, ceilalți plecară, dar cei doi străjeri rămaseră pe loc, sprijiniți în sulițe.

Brațele şi picioarele Aryei erau înțepenite când, în sfârşit, se strecură din mărăciniş în întunericul pădurii. Era o noapte neagră, cu o lună firavă, argintie, ce apărea şi dispărea, după cum treceau norii. Tăcută ca o umbră, îşi spuse în timp ce înainta printre copaci. Pe un asemenea întuneric, nu îndrăznea să alerge, de teamă să nu se împiedice de vreo rădăcină sau să nu se rătăcească. La stânga ei, Ochiul Zeilor spăla liniştit țărmul. La dreapta, vântul vâjâia printre ramuri, iar frunzele se agitau şi foşneau. In depărtare, auzi urletul lupilor.

Lommy şi Plăcintă Fierbinte fură cât p-aci să facă pe ei când Arya se ivi dintre copaci, în spatele lor.

- Linişte, le spuse, cuprinzând-o cu un braț pe Nevăstuică, atunci când fetița se apropie în goană.

Plăcintă Fierbinte se holbă la ea cu ochii mari.

- Am crezut că ne-ați părăsit. Avea spada în mână, cea pe care Yoren o luase de la omul cu mantia aurie. M-am speriat că eşti un lup.

- Unde e Taurul? întrebă Lommy.

- L-au prins, şopti Arya. Trebuie să-1 eliberăm. Plăcintă Fierbinte, trebuie să mă ajuți. Ne vom furişa şi vom omorî străjile, apoi eu voi deschide uşa.

Plăcintă Fierbinte şi Lommy schimbară o privire.

- Câți sunt?

- N-am putut să număr, recunoscu Arya. Cel puțin douăzeci, dar numai doi sunt la uşă.

Plăcintă Fierbinte arăta de parcă îi venea să plângă.

- Nu ne putem lupta cu douăzeci.

- Tu trebuie să te lupți doar cu unul. Eu mă ocup de celălalt, îl vom scoate afară pe Gendry şi vom fugi.

- Ar trebui să ne predăm, spuse Lommy. Mergeți înăuntru şi predați-vă pur şi simplu.

Arya clătină din cap cu încăpățânare.

- Atunci lasă-1 acolo, Arry, se rugă Lommy. Nu ştiu despre noi ceilalți. Dacă ne ascundem, vor pleca, ştii că vor pleca. Nu e vina noastră că Gendry a fost capturat.

- Eşti prost, Lommy, spuse Arya cu furie. Vei muri dacă nu îl eliberăm pe Gendry. Cine o să te care?

- Tu şi Plăcintă Fierbinte.

- Tot timpul, fără nimeni care să ne ajute? Nu vom reuşi niciodată. Gendry era cel puternic. Oricum, nu-mi pasă ce spui. Mă întorc după el. Se uită la Plăcintă Fierbinte: Vii?

Plăcintă Fierbinte se uită la Lommy, la Arya, apoi din nou la Lommy.

- Vin, spuse el nehotărât.

- Lommy, tu ai grijă ca Nevăstuică să rămână aici. Lommy o înhață pe fetiță de mână şi o trase mai

aproape.

- Şi dacă vin lupii?

- Te predai, sugeră Arya.

Li se păru că le-a luat ore să-şi croiască drum înapoi către sat. Plăcintă Fierbinte se tot împiedica în întuneric şi se rătăcea, iar Arya era nevoită să îl aştepte şi să se întoarcă după el. In cele din urmă, îl luă de mână şi îl conduse printre copaci.

- Tu doar taci şi urmează-mă. Când zăriră pe cer primele sclipiri palide ale focurilor din sat, Arya spuse: De cealaltă parte a tufişurilor atârnă cadavre, dar n-ai de ce să te sperii, doar ține minte că teama taie mai adânc decât o sabie. Trebuie să mergem foarte încet şi în deplină linişte. Plăcintă Fierbinte dădu aprobator din cap.

Arya se furişă prima pe sub mărăciniş şi îl aşteptă pe partea cealaltă, ghemuită. Plăcintă Fierbinte se ivi, palid şi gâfâind, cu fața şi brațele brăzdate de zgârieturi lungi, însângerate. Dădu să spună ceva, dar Arya îi duse un deget la buze. Pe mâini şi pe genunchi, se târâră de-a lungul spânzurătorii, pe sub cadavrele legănate de vânt. Plăcintă Fierbinte nu privi în sus nici măcar o dată, nici nu scoase vreun sunet.

Până când cioara ateriza pe spatele lui, şi atunci scoase un geamăt înfundat.

- Cine-i acolo? răsună un glas din întuneric. Plăcintă Fierbinte sări în picioare.

- Mă predau! îşi scoase sabia, în timp ce zeci de ciori se ridicară țipând şi începând să se agite în jurul cadavrelor. Arya îl apucă de picior şi încercă să-1 tragă în jos, dar Plăcintă Fierbinte se eliberă şi alergă înainte, fluturându-şi brațele. Mă predau, mă predau!

Arya săltă în sus şi trase Acul din teacă, dar era deja înconjurată. Il lovi pe cel mai apropiat, dar acesta o imobiliza cu brațul înveşmântat în oțel, iar un altul se aruncă asupra ei şi o doborî la pământ, în timp ce un al treilea îi luă sabia din mână. Când încercă să-1 muşte, dinții i se încleştară pe zalele de oțel reci şi murdare.

- Oho, unul sălbatic, spuse omul râzând. Lovitura pumnului său înmănuşat în fier aproape că îi zbură capul.

Bărbații începură să discute, în timp ce ea zăcea, în dureri, dar nu putea înțelege cuvintele. Urechile îi țiuiau. Când încercă să se îndepărteze târâş, pământul se mişcă sub ea. Au luat Acul. Ruşinea îi provoca mai multă suferință decât durerea, iar durerea o chinuia cumplit. Jon îi dăduse sabia. Syno o învățase cum s-o folosească.

In cele din urmă, cineva o înşfacă de pieptul vestei şi o ridică în genunchi. Plăcintă Fierbinte era şi el îngenuncheat în fața celui mai înalt bărbat pe care Arya îl văzuse vreodată, un monstru din poveştile Bătrânei Nan. Nu reuşise să vadă de unde apăruse uriaşul. Pe cămaşa galbenă, decolorată, se zăreau doi

câini alergând, iar chipul bărbatului era parcă cioplit în piatră. Dintr-odată, Arya îşi aminti unde mai văzuse câinii aceia. In seara turnirului, la Debarcaderul Regelui, toți cavalerii îşi atârnaseră scuturile în fața pavilioanelor. „Acela apaține fratelui Câinelui", i-a destăinuit Sansa când au trecut pe lângă câinii negri pe fond galben. „E chiar mai mare decât Hodor, vei vedea. I se spune Muntele care Călăreşte".

Arya îşi lăsă capul să cadă, doar pe jumătate conştientă de ceea ce se petrecea în jurul ei. Plăcintă Fierbinte se tot preda. Muntele spuse:

- Ne vei duce la ceilalți, şi se îndepărtă. In clipa următoare, Arya trecea clătinându-se pe picioare pe lângă oamenii morți în spânzurătoarea lor, în vreme ce Plăcintă Fierbinte le spunea

celor care i-au luat ostatici că le va face plăcinte şi tarte dacă nu-i vor face nici un rău. Patru bărbaţi mergeau cu ei. Unul ducea o torţă, altul o sabie lungă, doi aveau suliţe.

Il găsiră pe Lommy acolo unde l-au lăsat, sub stejar.

- Mă predau! strigă el de îndată ce îi văzu. îşi azvârli sabia şi ridică mâinile, pline de pete verzi de vopsea veche. Mă predau. Vă rog.

Bărbatul cu torţa scotoci pe sub copaci.

- Eşti ultimul? Băiatul brutar zicea că mai e o fată.

- A fugit când v-a auzit venind, spuse Lommy. Faceţi mult zgomot. Iar Arya gândi: Fugi, Nevăstuică, fugi cât poţi de departe, fugi şi ascunde-te şi să nu te întorci niciodată.

- Spune-ne unde putem să-1 găsim pe acel fiu de târfă, Dondarrion, şi vei căpăta o masă fierbinte.

- Cine? întrebă Lommy nedumerit.

- Ţi-am spus, ăştia nu ştiu mai mult decât târfele alea din sat. Am pierdut vremea.

Unul dintre lăncieri se apropie de Lommy.

- Ai ceva la picior, băiete?

- M-am lovit.

- Poţi să umbli? Părea îngrijorat.

- Nu, răspunse Lommy. Trebuie să mă căraţi.

- Aşa crezi?

Bărbatul ridică neglijent suliţa şi înfipse vârful în gâtul moale al băiatului. Lommy nici măcar nu mai apucă să se predea din nou. Se chirci o dată şi asta a fost tot. Când omul scoase sabia, sângele ţâşni într-o cascadă întunecată.

- Să-1 cărăm, zicea, bolborosi el chicotind.

TYRION

îl preveniseră să se îmbrace bine. Tyrion Lannister le ascultase. Purta pantaloni groşi, căptuşiți, pieptar de lână şi, peste toate acestea, aruncase o mantie de blană pe care o dobândise la Munții Lunii. Mantia era nefiresc de lungă, croită pentru un om de două ori mai înalt decât el. Când nu era călare, singura modalitate de-a o purta era să şi-o înfăşoare de mai multe ori în jurul trupului, ceea ce îl făcea să semene cu o minge de blană dungată.

Chiar şi aşa, se bucura că le ascultase. Frigul din beciul lung şi umed îți pătrundea până-n oase. Timett alesese să se retragă înapoi în beci după ce intraseră în contact cu frigul de dedesubt. Se aflau undeva sub dealul Rhaenys, sub Castelul Alchimiştilor. Zidurile umede de piatră erau împroşcate cu silitră, şi singura lumină venea de la lampa de ulei din fier şi sticlă pe care Hallyne Piromantul o ducea cu atâta grijă.

Cu grijă, într-adevăr, iar acestea trebuie să fie vase cu ghimbir. Tyrion ridică unul, pentru a-1 inspecta.

Era rotund şi rumen, un grepfrut dolofan, de lut, puțin cam mare pentru mâna lui, dar care s-ar potrivi tocmai bine în mâna unui om obişnuit, ştia asta. Vasul era subțire, atât de fragil încât chiar şi el fusese avertizat să nu-1 strângă prea tare, ca să nu-1 zdrobească în pumn. Lutul era aspru la pipăit, grunjos. Hallyne îi spusese că anume era făcut aşa.

- Un vas neted alunecă mai uşor din mâna unui om.

Focul sălbatic se prelinse încet către buza vasului când Tyrion îl înclină ca să arunce o privire înăuntru. Culoarea era un fel de verde întunecat, după cum ştia, dar lumina slabă făcea acest lucru imposibil de confirmat.

- Gros, remarcă el.

- Asta e din cauza frigului, stăpâne, spuse Hallyne, un bărbat palid, cu mâini moi, umede, şi purtări slugarnice. Era îmbrăcat în haine cu dungi negre şi roşii, căptuşite cu zibelină, dar blana arăta peticită şi mâncată de molii. Pe măsură ce se încălzeşte, substanța curge mai uşor, ca uleiul de lampă.

Substanța era termenul folosit de alchimişti pentru focul sălbatic. De asemenea, îşi spuneau unii altora înțelepți, ceea ce Tyrion găsea că e aproape la fel de sâcâitor ca şi obiceiul lor de a face aluzie la vastele cunoştințe pe care voiau să-1 facă să creadă că le dețin. Cândva, fuseseră o ghildă puternică, dar în secolele din urmă, Maesterii Citadelei îi înlocuiseră pe alchimişti aproape peste tot. Acum mai rămăseseră doar câțiva din vechiul ordin, şi nici măcar nu se mai prefăceau că transformă metalele, dar puteau să facă focul sălbatic.

- Apa nu-1 poate stinge, mi s-a spus.

- Aşa este. Odată aprinsă, substanța va arde năprasnic până ce nu mai rămâne nimic. Mai mult, se infiltrează în pânză, lemn, piele, chiar şi oțel, astfel că acestea se aprind şi ele.

Tyrion îşi aminti de preotul roşu, Thoros din Myr, şi de sabia lui sclipitoare. Chiar şi un strat subțire de foc sălbatic poate arde timp de o oră. Thoros avea nevoie mereu de o sabie nouă după o încăierare, dar Robert ținuse la el şi fusese mereu gata să-i ofere bucuros una.

- De ce nu se infiltrează şi în lut?

- O, ba da, răspunse Hallyne. Există o pivniță, sub aceasta, unde depozităm vasele mai vechi. Cele de pe vremea Regelui Aerys. Era capriciul lui să aibă vase făcute în formă de fructe. Fructe foarte periculoase, într-adevăr, stăpâne, şi, hmm, mai coapte acum ca oricând, dacă înțelegi ce vreau să zic. Le-am sigilat cu ceară şi am umplut pivnița de jos cu apă, dar chiar şi

aşa... In mod normal ar fi trebuit distruse, dar atât de mulți dintre maesterii noştri au fost ucişi în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui, încât cele câteva ajutoare care au rămas au fost incapabile să îndeplinească această misiune. Iar multe dintre proviziile pe care le-am făcut pentru Aerys s-au pierdut. Numai anul trecut două sute de vase au fost descoperite într-o magazie de sub Marele Sept al lui Baelor. Nimeni nu şi-a putut aminti cum au ajuns acolo, dar sunt sigur că nu trebuie să-ți spun că înaltul Septon şi-a ieşit din minți de spaimă. M-am îngrijit personal să fie mutate cu mare atenție. Am pus să se umple carele cu nisip şi i-am trimis cu ele pe cei mai mulți dintre slujitorii noştri capabili. Am lucrat numai noaptea, am...

- ... ați făcut o treabă nemaipomenită, nu am nici o îndoială. Tyrion puse vasul înapoi printre celelalte. Acopereau rafturile, aşezate ordonat pe patru rânduri ce se pierdeau în întunecimea subterană. Şi mai erau şi alte rafturi dincolo de ele, multe alte rafturi. Aceste, ah, fructe ale răposatului Rege Aerys, pot fi folosite?

- O, da, cu siguranță... Dar cu grijă, stăpâne, cu foarte mare grijă. Cu trecerea anilor, substanța devine tot mai, hmm, instabilă, să spunem. O flacără cât de mică o poate aprinde. Orice scânteie. Prea multă căldură, şi vasele se aprind de la sine. Nu e înțelept să le laşi la soare, nici măcar pentru scurt timp. Odată focul aprins, căldura face substanța să se extindă cu violență, iar vasele se fac țăndări cât ai clipi. Dacă se întâmplă ca în apropiere să se afle alte vase, se vor aprinde şi acelea, şi astfel...

- Câte vase avem în prezent?

- în dimineața aceasta, înțeleptul Munciter mi-a spus că avem şapte mii opt sute patruzeci. Această socoteală include, desigur, şi cele patru mii de vase de pe vremea Regelui Aerys.

- Fructele noastre răscoapte? Hallyne clătină din cap.

- înțeleptul Malliard crede că vom fi capabili să livrăm zece mii de vase în cap, aşa cum i s-a promis reginei. Sunt de aceeaşi părere.

Piromantul părea neruşinat de mulțumit de această perspectivă.

Cu condiția ca duşmanii noştri să ne acorde acest răgaz. Alchimiştii păstrau cu sfințenie secretul rețetei pentru focul sălbatic, dar Tyrion ştia că era un proces laborios, periculos şi îndelungat. Presupuse că promisiunea celor zece mii de vase era o lăudăroşenie fantezistă, ca aceea a stegarului care jură să-i aducă lordului său zece mii de oşteni, dar în ziua bătăliei apare cu o sută doi. Dacă ne-ar putea da, într-adevăr, zece mii...

Nu ştia dacă trebuia să fie încântat sau îngrozit. Poate câte puțin din amândouă.

- Sper că frații tăi de ghildă nu se avântă în acțiuni pripite, Ințeleptule. Nu vrem zece mii de vase de foc sălbatic stricat, nici măcar unul... şi, cu siguranță, nu vrem nici un fel de incidente.

- Nu vor fi nici un fel de incidente, stăpâne. Substanța este preparată de cele mai pricepute ajutoare, în mai multe celule cu totul din piatră, iar fiecare vas este luat de un ucenic şi adus aici, jos, în clipa în care este gata. Deasupra fiecărei celule de lucru se află o încăpere plină cu nisip. S-a făcut o vrajă protectoare asupra podelelor, hmm, foarte puternică. Orice foc în celula de dedesubt face podeaua să se prăbuşească, iar nisipul stinge văpaia pe loc.

- Ca să nu pomenim de ajutoare neglijente. Prin vrajă, Tyrion îşi imagina că Hallyne voia să spună truc inteligent. Se gândi că i-ar plăcea să viziteze una dintre aceste celule acoperite, să vadă cum funcționează, dar nu era momentul potrivit. Poate dacă războiul va fi câştigat.

- Confrații mei nu sunt niciodată neglijenți, insistă Hallyne. Dacă aş putea fi, hmm, sincer...

- O, te rog.

- Substanța îmi curge prin vene şi trăieşte în inima oricărui alchimist. Noi îi respectăm puterea. Dar soldatul de rând, hmm, echipajul unuia dintre aruncătoarele de flăcări ale reginei, să zicem, în entuziasmul necugetat al luptei... Orice mică greşeală poate provoca o catastrofă. Nu e niciodată prea mult să repeți asta. Tata i-a spus-o adesea Regelui Aerys, iar tatăl lui i-a spus bătrânului Rege Jaehaerys.

- Probabil că au ascultat, zise Tyrion. Dacă ar fi dat foc oraşului, mi-ar fi povestit cineva. Aşadar, sfatul tău este să fim cât se poate de atenți.

- Foarte atenți, răspunse Hallyne. Fiți foarte atenți.

- Vase dintr-astea de lut... aveți o cantitate mare?

- Avem stăpâne, şi mulțumesc de întrebare.

- Atunci nu te deranjează dacă iau câteva? Câteva mii.

- Câteva mii?

- Sau de câte se poate lipsi ghilda ta, fără să încurce producția. Mă refer la vase goale, se înțelege. Trimi-te-le căpitanilor de la fiecare poartă a oraşului.

- Aşa voi face, stăpâne, dar de ce?...

Tyrion îi zâmbi.

- Când îmi spui să mă îmbrac gros, mă îmbrac gros. Când îmi spui să fiu atent, ei bine... Ridică din umeri. Am văzut destul. Poate că vei fi atât de bun să mă conduci înapoi la lectica mea.

- Va fi marea mea, hmm, plăcere, stăpâne. Hallyne ridică lampa şi o luă înainte pe scări. A fost frumos din partea ta să ne vizitezi. O mare onoare, hmm. A trecut prea mult timp de când Mâna Regelui nu ne-a mai onorat cu prezența. N-am mai primit o asemenea vizită de la Lordul Rossart, iar el era o excepție. Asta a fost pe vremea Regelui Aerys. Regele Aerys era foarte interesat de munca noastră.

Regele Aerys v-a folosit pentru a prăji carnea duşmanilor săi Fratele lui, Jaime, îi istorisise câteva poveşti despre Regele Nebun şi favoriții săi, alchimiştii. Joffrey va fi şi el interesat, sunt convins. Motiv pentru care am să-l țin departe de voi

- Marea noastră speranță este să avem parte de vizita regelui în persoană, în Castelul Alchimiştilor. Am vorbit despre asta cu nobila ta soră. Un mare ospăț...

Se făcea tot mai cald, pe măsură ce urcau.

- înălțimea Sa a interzis toate ospețele până când războiul va fi câştigat. La insistențele mele. Regele nu consideră că e potrivit un ospăț cu bucate alese când oamenii lui duc lipsă de pâine.

- Un gest, hmm, cât se poate de drăgăstos, stăpâne. Poate că, în schimb, câțiva dintre noi îi vor face o vizită regelui la Fortăreața Roşie. O mică demonstrație a puterilor noastre, cum ar veni, ca să-1 abatem pe Rege pentru o seară de la multele sale griji. Focul sălbatic e doar unul dintre secretele extraordinare ale ordinului nostru străvechi. Multe şi fermecătoare sunt lucrurile pe care vi le-am putea arăta.

- Voi discuta asta cu sora mea. Tyrion nu avea nimic împotriva câtorva trucuri de magie, dar faptul că lui Joff îi plăcea atât de mult să vadă oamenii luptându-se până la moarte era o încercare suficientă, şi nu avea de gând să-i permită băiatului să probeze posibilitatea de a-i arde de vii.

Când, în cele din urmă, ajunseră în capul scărilor, Tyrion îşi scutură pelerina de blană de pe umeri şi şi-o puse peste braț. Castelul Ghildei Alchimiştilor era o clădire impunătoare, din piatră neagră, dar Hallyne îl conduse prin tunelurile întortocheate până ce ajunseră la Galeria Torțelor de Fier, o sală lungă, răsunătoare, unde coloane de foc verde dansau în jurul coloanelor negre de metal, înalte de zece picioare. Flăcări fantomatice îşi oglindeau sclipirile pe marmura neagră şi lustruită de pe ziduri şi podele, şi inundau încăperea într-o strălucire de smarald. Tyrion ar fi fost mai impresionat dacă n-ar fi ştiut că torțele imense de fier au fost aprinse doar în dimineața aceea, în cinstea vizitei sale, şi vor fi stinse în clipa în care uşile se vor închide în urma lui. Focul sălbatic era prea scump ca să fie risipit.

Ieşiră la lumină în capul scărilor largi, curbate, care dădeau în centrul Străzii Surorilor, lângă poalele Dealului Visenya. îşi luă rămas-bun de la Hallyne şi coborî împleticindu-se către locul unde Timett, fiul lui Timett, îl aştepta cu escorta sa de Oameni Arşi. Având în vedere obiectivul de astăzi, păruse singura opțiune potrivită pentru a fi păzit. In plus, cicatricile lor inspirau teroare prostimii din oraş. Era tot ce trebuia în zilele astea. Doar cu trei zile în urmă, o altă gloată se adunase la porțile Fortăreței Roşii, scandând după mâncare. Joff i-a întâmpinat cu o furtună de săgeți, omorând patru dintre ei, şi pe urmă le-a strigat că aveau permisiunea să-şi mănânce morții. Făcându-ne astfel şi mai mulți prieteni.

Tyrion fu surprins să-1 vadă şi pe Bronn lângă lectică.

- Ce faci aici?

- Iți aduc mesajele, răspunse Bronn. Mâna de Fier te vrea de urgență la Poarta Zeilor. Nu mi-a spus de ce. Şi ai fost chemat şi la Maegor.

- Chemat? Tyrion cunoştea o singură persoană care ar fi putut folosi acel cuvânt. Şi ce vrea Cersei de la mine?

Bronn ridică din umeri.

- Regina îți porunceşte să te întorci la castel îndată şi să i te înfățişezi în camerele ei. Țâncul acela de văr al tău a transmis mesajul. Are patru fire de mustață şi se crede bărbat.

- Patru fire şi titlul de cavaler. Acum e Ser Lancel, nu uita. Tyrion ştia că Ser Jacelyn nu ar fi trimis după el decât dacă problema era importantă. Mai bine merg să văd ce vrea Bywater. Informeaz-o pe sora mea că o voi vizita la întoarcere.

- Surorii tale n-o să-i placă asta, îl preveni Bronn.

- Bine. Cu cât Cersei aşteaptă mai mult, cu atât va deveni mai nervoasă, iar mânia o face proastă. O prefer nervoasă şi proastă decât liniştită şi vicleană. Tyrion îşi azvârli pelerina împăturită în lectică, iar Timett îl ajută să se urce după ea.

Piața din interiorul Porții Zeilor, care în vremuri obişnuite ar fi fost înțesată de țărani care vindeau legume, era aproape goală când o traversă Tyrion. Ser Jacelyn îl întâmpină la poartă, ridicându-şi mâna de fier, într-un salut scurt.

- Stăpâne, vărul tău, Cleos Frey, se află aici, venit din Riverrun sub un steag de pace, cu o scrisoare de la Robb Stark.

- Condiții de pace?
- Aşa spune.
- Dragul meu văr! Condu-mă la el.

Mantiile aurii îl închiseseră pe Ser Cleos într-o cameră de strajă, fără ferestre, în casa porții. Când Tyrion intră, acesta se ridică.

- Tyrion, e minunat să te văd.
- Acesta e un lucru pe care nu-1 aud prea des, vere.
- Cersei a venit cu tine?
- Sora mea are altceva de făcut. Asta e scrisoarea lui Stark? O smulse de pe masă. Ser Jacelyn, poți să ne laşi singuri.

Bywater făcu o plecăciune şi ieşi.

- Mi s-a cerut să duc oferta în fața Reginei Regente, zise Ser Cleos în timp ce uşa se închise.
- O vei duce. Tyrion se uită peste harta trimisă de Robb Stark împreună cu scrisoarea. Toate la timpul lor, vere. Ia loc. Odihneşte-te. Eşti slab şi tras la față. De fapt, arăta mai rău de atât.
- Da. Ser Cleos se făcu mic pe bancă. In țările riverane merge prost, Tyrion. In jurul Ochiului Zeilor şi de-a lungul drumului regelui, în special. Lorzii riverani incendiază recoltele, încercând să ne înfometeze, iar soldații tatălui tău pârjolesc fiecare sat pe care îl cuceresc şi trec oamenii prin sabie.

Aşa se proceda în timp de război. Oamenii de rând erau măcelăriți, în timp ce nobilii erau ținuți pentru răscumpărare. Să-mi aduc aminte să le mulțumesc zeilor pentru că m-am născut Lannister.

Ser Cleos îşi trecu o mână prin părul-i subțire, castaniu.

- Chiar şi cu un steag de pace, am fost atacați de două ori. Lupi în zale, gata să devoreze pe oricine e mai slab decât ei. Doar zeii ştiu de ce parte au fost la început, însă acum sunt doar de partea lor. Am pierdut trei oameni şi am avut de două ori mai mulți răniți.
- Ce veşti ai despre duşmanii noştri? Tyrion îşi îndreptă din nou atenția către condițiile transmise de Stark. Băiatul nu vrea prea multe. Doar o jumătate din regat, eliberarea prizonierilor, ostaticilor, sabia tatălui său... O, da, şi pe surorile lui.
- Băiatul stă fără să facă nimic la Riverrun, zise Ser Cleos. Cred că se teme să-1 înfrunte pe tatăl tău pe câmpul de luptă. Puterea îi slăbeşte cu fiecare zi. Lorzii riverani au plecat să-şi apere propriile pământuri.

Asta are de gând tata? Tyrion rulă harta lui Stark.

- Aceste condiții nu vor fi îndeplinite niciodată.
- Cel puțin consimți să schimbi fetele Stark pentru Tion şi Willem? întrebă Ser Cleos plângător.

Tion Frey era fratele lui mai mic, îşi aminti Tyrion.

- Nu, răspunse el cu blândețe, dar vom propune propriul nostru schimb de prizonieri. Lasă-mă să mă consult cu Cersei şi cu consiliul. Te vom trimite înapoi la Riverrun cu condițiile noastre.

Evident, perspectiva nu-1 încânta.

- Stăpâne, nu cred că Lordul Stark va capitula cu uşurinţă. Lady Catelyn este cea care doreşte această pace, nu băiatul.

- Lady Catelyn îşi vrea fiicele. Tyrion coborî de pe banchetă, cu scrisoarea şi harta în mâini. Ser Jacelyn se va îngriji să ai mâncare şi foc. Se vede că ai neapărat nevoie de somn, vere. Voi trimite după tine când vom şti mai multe.

Il descoperi pe Ser Jacelyn pe metereze, urmărind mai multe sute de noi recruţi antrenându-se pe câmpul de dedesubt. Cu atât de mulţi refugiaţi la Debarcaderul Regelui, nu duceau lipsă de bărbaţi dornici să intre în Garda Oraşului pentru a avea stomacul plin şi un pat de paie în barăci, dar Tyrion nu-şi făcea iluzii despre modul cum aceşti apărători zdrenţuiţi vor lupta dacă se va ajunge la război.

- Ai făcut bine că ai trimis după mine, spuse Tyrion. O să-1 las pe Ser Cleos în mâinile tale. Vezi să aibă parte de toată ospitalitatea.

- Şi cei din escorta sa? vru să ştie comandantul.

- Dă-le mâncare şi îmbrăcăminte curată şi găseşte un maester să vadă de rănile lor. Nu vor pune piciorul în oraş, s-a înţeles? N-ar fi bine ca adevărul despre condiţiile de la Debarcaderul Regelui să ajungă la Robb Stark, la Riverrun.

- S-a înţeles foarte bine, stăpâne.

- O, şi încă un lucru. Alchimiştii vor trimite o cantitate mare de vase de lut la fiecare poartă a oraşului. Le vei folosi ca să antrenezi oamenii care se vor ocupa de aruncătoarele de flăcări. Umple vasele cu Vopsea verde şi antrenează-i la încărcat şi la ochit. Oricine e împroşcat va fi înlocuit. Când s-au învăţat cu vasele cu vopsea, înlocuieşte-le cu ulei de lampă şi pune-i să înveţe să aprindă vasele şi să le arunce cât sunt încă în flăcări. După ce au învăţat să facă asta fără să se ardă, s-ar putea să fie gata pentru focul sălbatic.

Ser Jacelyn se scarpină pe obraz cu mâna de fier.

- înţelepte măsuri. Deşi nu-mi place acea urină a alchimiştilor.

- Nici mie, dar folosesc ceea ce mi se dă. Odată revenit în lectică, Tyrion Lannister trase draperiile şi îşi înghesui o pernă sub cot. Lui Cersei nu-i va plăcea să afle că a interceptat scrisoarea lui Stark, dar tatăl lui îl trimisese aici să conducă, nu să-i facă lui Cersei pe plac.

I se părea că Robb Stark le dăduse o şansă de aur. Băiatul putea să aştepte la Riverrun, visând o pace uşoară. Tyrion le va răspunde cu propriile condiţii, dându-i Regelui Nordului destul din ceea ce voia ca să-i întreţină speranţele. Ser Cleos putea să-şi tocească fundul osos de Frey mergând călare încoace şi încolo cu oferte şi contraoferte. In tot acest timp, vărul lor, Ser Stafford, va antrena şi va înarma noua oaste pe care o ridicase la Casterly Rock. Când va fi gata, el şi Lordul Tywin puteau să strivească între ei clanurile Tully şi Stark.

Acum, de-ar fi fraţii lui Robert atât de îndatoritori! Aşa greoi cum înainta, Renly Baratheon continua să se strecoare spre nord şi spre est, cu imensa lui oaste a sudului şi cu greu trecea o noapte fără ca Tyrion să se teamă că va fi trezit de vestea că Lordul Stannis îşi conducea flota în susul Apei Negre. Ei bine, s-ar părea că am provizii frumuşele de foc sălbatic, şi totuşi...

Gândurile îi fură întrerupte de zarva ce se auzea de pe stradă. Tyrion privi afară cu grijă, printre draperii. Treceau prin Piaţa Cizmarilor, unde o mulţime considerabilă se adunase în spatele marchizelor de lemn să asculte vorbele sforăitoare ale unui profet. O robă de lână nevopsită, încinsă la brâu cu o sfoară de cânepă, îl desemnau drept unul dintre fraţii cerşetori.

- Depravare! striga omul cu glas ascuțit. Iată avertismentul! Feriți-vă de pedeapsa Tatălui!

Arătă către rana roşie, tulbure, de pe cer. Din această poziție, castelul îndepărtat de pe Dealul înalt al lui Aegon se afla exact în spatele lui, cu cometa atârnând, prevestitoare de rele, deasupra turnurilor. O alegere inteligentă a decorului, reflectă Tyrion.

- Am devenit fuduli, trufaşi, ticăloşi, continua profetul. Frații se împerechează cu surorile în paturile regilor, iar roadele incestului lor țopăie prin palat, în cântecul de fluier al unui diavol împielițat. Până şi înaltul Septon a uitat de zei! Se îmbăiază în ape înmiresmate, se veseleşte şi se îmbuibă cu mrene, în timp ce poporul lui flămânzeşte! Trufia e pusă înaintea rugăciunii, viermii domnesc în castelele noastre şi aurul e totul... Dar s-a terminat!Vara. Putredă e pe sfârşite, iar Regele Desfrânat este adus la judecată! Când mistrețul 1-a sfâşiat, o duhoare grea s-a ridicat către cer, iar din pântecele lui au ieşit şerpi, sâsâind şi muşcând! îşi întinse din nou degetul osos în direcția cometei şi a castelului: Iată, vine vestitorul! Cură-țați-vă, strigă zeii, altfel veți fi curățați! Scăldați-vă în vinul dreptății, sau vă voi scălda în foc! Foc!

- Foc! repetară alte glasuri, dar huiduielile batjocoritoare le acoperiră aproape cu totul.

Asta îl consolă pe Tyrion. Dădu ordin să pornească mai departe, iar lectica se legănă ca o corabie pe o mare dezlănțuită, în timp ce Oamenii Arşi îşi croiau drum prin mulțime. într-adevăr, diavol împe-lițat. Nefericitul avea într-adevăr dreptate în privința septonului, fără doar şi poate. Ce spusese Băiatul Lunii despre el mai deunăzi? Un om pios, care îi slăveşte pe Cei Şapte cu atâta ardoare încât mănâncă pentru fiecare dintre ei câte un fel, ori de câte ori se aşează la masă. Amintindu-şi gluma bufonului, Tyrion zâmbi.

Fu bucuros să ajungă la Fortăreața Roşie fără alte incidente. în timp ce urca scările către camerele sale, Tyrion se simți ceva mai încrezător decât de dimineață. Timp, asta e tot ce îmi trebuie cu adevărat, timp săpun toate piesele cap la cap. Când lanțul va fi gata... Deschise uşa solariului.

Cersei se întoarse de lângă fereastră, cu fustele ră-sucindu-se în jurul şoldurilor ei înguste.

- Cum îndrăzneşti să-mi ignori chemarea?

- Cine ți-a dat voie în turnul meu?

- Turnul tău? Acesta este castelul regal al fiului meu.

- Aşa am auzit. Tyrion nu era amuzat. Pe Crawn l-ar amuza şi mai puțin. Insă astăzi erau de strajă Frații Lunii. întâmplător, eram pe cale să vin la tine.

- Chiar aşa?

Trânti uşa în spatele lui.

- îmi pui vorbele la îndoială?

- întotdeauna, şi pe bună dreptate.

- Sunt jignit. Tyrion se îndreptă cu pas legănat către bufet, să-şi toarne o cupă de vin. Nu cunoştea o metodă mai bună să i se facă sete decât să stea de vorbă cu Cersei. Dacă aş fi vrut să te ofensez, aş fi ştiut cum s-o fac.

- Ce vierme dezgustător eşti! Myrcella este singura mea fiică. Chiar ți-ai imaginat că ți-aş îngădui s-o vinzi ca pe un sac de ovăz?

Myrcella, gândi el. Ei bine, oul acela a scos pui. Să vedem ce culoare are.

- Nicidecum un sac de ovăz. Myrcella e prinţesă. Unii ar spune că pentru asta s-a născut. Sau intenţionai s-o măriţi cu Tommen?

Palma lui Cersei lovi cu putere, doborând cupa cu vin din mâna lui Tyrion şi vărsând-o pe podea.

- Frate sau nu, am să pun să-ţi smulgă limba pentru asta. Eu sunt regenta lui Joffrey, nu tu, eu sunt cea care spune că Myrcella nu va fi expediată la acest bărbat din Dome, aşa cum am fost eu trimisă la Robert Baratheon.

Tyrion îşi scutură picăturile de vin de pe degete şi oftă.

- De ce nu? Ar fi mult mai apărată în Dorne decât este aici.

- Eşti complet naiv sau pur şi simplu pervers? Ştii la fel de bine ca mine că familia Martell nu are nici un motiv să ne iubească.

- Familia Martell are toate motivele să ne urască. Cu toate acestea, mă aştept să fie de acord. Nemulţumirea Prinţului Doran faţă de Casa Lannister merge doar cu o generaţie în urmă, dar cei din Dorne se războiesc cu Capătul Furtunii şi Highgarden de o mie de ani, iar Renly a luat de bună supunerea celor din Dorne. Myrcella are nouă ani. Trystane Martell, unsprezece. Am propus să se căsătorească atunci când ea împlineşte paisprezece ani. Până atunci, Myrcella va fi oaspete de seamă la Sunspear, sub protecţia Prinţului Doran.

- Ostatică, spuse Cersei, strângând din buze.

- Un oaspete de seamă, insistă Tyrion, şi bănuiesc că Martell o va trata pe Myrcella cu mai multă blândeţe decât a tratat-o Joffrey pe Sansa Stark. Mă gândesc să-1 trimit pe Ser Arys Oakheart cu ea. Având ca scut de nădejde un cavaler din Garda Regelui, nimeni nu va putea să uite cine sau ce este ea.

- Slab ajutor. Ser Arys îi va veni de hac dacă Do-ran Martell hotărăşte că moartea fiicei mele ar spăla moartea surorii lui.

- Martell e prea onorabil ca să ucidă o fetiţă de nouă ani, mai cu seamă una atât de dulce şi de nevinovată ca Myrcella. Atâta timp cât se află la el, poate fi sigur că ne vom ţine de cuvânt, iar condiţiile sunt prea generoase ca să fie refuzate. Myrcella este cea mai mică parte. I-am oferit, de asemenea, un loc în consiliu, nişte castele la Hotare, i-am promis că i-1 voi da pe ucigaşul surorii sale....

- Prea mult. Cersei se îndepărtă de el, agitată ca o leoaică, cu fustele învolburate.

- Vorbim despre Prinţul din Dorne. Dacă i-aş oferi mai puţin, m-ar scuipa în faţă.

- Prea mult! insistă Cersei, întorcându-se valvârtej.

- Tu ce i-ai fi oferit, gaura dintre picioare? întrebă Tyrion scânteind de mânie.

De data aceasta văzu palma apropiindu-se. Capul

i se răsuci, cu un pocnet.

- Dulce, dulce surioară, zise el. Iţi jur, asta a fost ultima oară când m-ai lovit.

Sora lui izbucni în râs.

- Nu mă ameninţa, micuţule. Crezi că scrisoarea tatei te ţine la adăpost? O bucată de hârtie. Şi Eddard Stark a avut o bucată de hârtie, şi tare i-a mai fost de folos.

Eddard Stark n-a avut Garda Oraşului, gândi Tyrion, nici oamenii clanului meu, nici mercenarii angajaţi de Bronn. Eu îi am. Sau cel puţin aşa spera.

încrezându-se în Varys, în Ser Bywater, în Bronn, Lordul Stark avusese probabil şi el iluziile sale. Cu toate acestea, nu spuse nimic. Un om înțelept nu turna foc sălbatic într-un mangal aprins. In schimb, îşi puse altă cupă cu vin.

- Cât de protejată crezi că va fi Myrcella dacă Debarcaderul Regelui cade? Renly şi Stannis îi vor pune capul pe zid lângă al tău.

Şi Cersei începu să plângă. Tyrion Lannister n-ar fi putut fi mai uluit nici dacă Aegon Cuceritorul în persoană ar fi năvălit în cameră, călare pe un dragon şi jonglând cu tarte cu lămâie. Nu-şi mai văzuse sora plângând de când copilăriseră împreună la Casterly Rock. Cu stângăcie, făcu un pas către ea. Când sora ta plânge, e firesc să o linişteşti, dar aceasta era Cersei! întinse o mână nesigură către umărul ei.

- Nu mă atinge! strigă ea ferindu-se. N-ar fi trebuit ca asta să-1 rănească. Şi totuşi 1-a rănit, mai mult decât orice palmă. Roşie la față, la fel de furioasă pe cât era de îndurerată, Cersei gâfâia. Nu te uita la mine... Nu aşa... Nu tu.

Politicos, Tyrion se întoarse cu spatele.

- N-am avut de gând să te sperii. Iți promit, Myrcella nu va păți nimic.

- Mincinosule, zise ea, în spatele lui. Nu sunt copil, să fiu mângâiată cu vorbe goale. Mi-ai spus şi că-1 vei elibera pe Jaime. Ei bine, unde este?

- In Riverrun, îmi închipui. La adăpost şi bine păzit, până ce voi găsi o cale să-1 eliberez.

Cersei pufni.

- Ar fi trebuit să mă nasc bărbat. N-aş avea nevoie de nici unul dintre voi. N-aş fi îngăduit ca nimic din toate acestea să se întâmple. Cum a putut Jaime să se lase capturat de acel băiat? Şi tata, am avut încredere în el, proasta de mine, dar unde e el acum, când e nevoie de el? Ce face?

- Război.

- Din spatele zidurilor de la Harrenhal, spuse ea înciudată. Un mod ciudat de a lupta. Pare mai degrabă că se ascunde.

- Fii mai atentă.

- Cum altfel ai numi tu asta? Tata stă într-un castel, iar Robert Stark într-altul, şi nimeni nu face nimic.

- Există moduri şi moduri de a sta, sugeră Tyrion. Fiecare aşteaptă ca celălalt să facă o mişcare, dar leul stă liniştit, stăpân pe sine, cu coada zvâcnind, în timp ce prada, cu inima cât un purice, îngheață de frică. Oricum ar sări, leul o va prinde, şi prada ştie asta.

- Şi tu eşti chiar sigur că tata este un leu? Tyrion rânji.

- Leul e pe toate flamurile noastre. Cersei ignoră gluma.

- Dacă tata ar fi luat ostatic, Jaime nu ar sta deoparte nepăsător. Ți-o jur.

Jaime şi-ar face oastea țăndări de zidurile River-runuluiy şi n-ar avea nici o şansă. N-a avut niciodată pic de răbdare, nu mai multă decât tine, surioară.

- Nu putem fi cu toții atât de viteji ca Jaime, dar sunt şi alte căi de a câştiga un război. Harrenhalul e puternic şi bine amplasat.

- Iar Debarcaderul Regelui nu este, după cum ştim foarte bine amândoi. In timp ce tata se joacă de-a leul şi căprioara cu băiatul Stark, Renly înaintează pe drumul regelui. De acum, ar putea să ajungă la porți în orice clipă!

- Oraşul nu va cădea într-o singură zi. De la Har-renhal, pe drumul regelui, se ajunge repede şi direct. Renly nici nu va apuca să-şi desfăşoare dispozitivele de asediu, că tata îl va lovi din spate. Oastea lui va fi ciocanul, zidurile oraşului, nicovala. O privelişte încântătoare.

Ochii verzi ai lui Cersei îl sfredeliră, precauți, dar dornici de asigurările cu care el o hrănea.

- Şi dacă Robb Stark înaintează?

- Harrenhalul e destul de aproape de vadurile Tridentului ca Roose Bolton să nu-şi poate aduce infanteria de la nord pentru a se alătura călăreților Tânărului Lup. Stark nu se poate apropia de Debarcaderul Regelui fără să aibă mai întâi Harrenhalul şi, chiar împreună cu Bolton, nu e destul de puternic pentru asta. Tyrion se strădui să afişeze cel mai cuceritor zâmbet. Intre timp, tata trăieşte pe spinarea țărilor riverane, în timp ce unchiul nostru Stafford adună noi recruți la Casterly Rock.

Cersei îl privi cu suspiciune.

- De unde ştii tu toate astea? Ți-a destăinuit tata intențiile lui înainte de a te trimite aici?

- Nu. M-am uitat la hartă. Privirea ei deveni disprețuitoare.

- Ai născocit fiecare cuvânt în capul tău ăla grotesc, nu-i aşa, Pezevenghiule?

Tyrion țâțâi.

- Dulce surioară, te întreb eu, dacă n-am fi pe cale să câştigăm, ar cere clanul Stark pacea? Scoase scrisoarea adusă de Ser Cleos Frey. Uite, Tânărul Lup ne-a transmis condițiile lui. Condiții inacceptabile, desigur, dar e un început. Vrei să le vezi?

- Da. Intr-o clipă, era din nou regină. Cum ai ajuns în posesia lor? Ar fi trebuit să ajungă la mine.

- Pentru ce altceva există Mâna, dacă nu să-ți înmâneze una-alta? Tyrion îi dădu scrisoarea. Obrazul încă îi pulsa în locul unde palma lui Cersei îşi lăsase amprenta. Poate să-mi jupoaie jumătate din față, va fi un preț mic de plătit pentru consimțământul ei la căsătoria din Dorne. Acum ar putea obține asta, aşa simțea.

Şi anumite informații... Ei bine, asta era cireaşă de pe tort.

BRAN

Dansatoarea era îmbrăcată în veşminte pentru cai, din lână albă, cu blazonul lupului străvechi, cenuşiu, al Casei Stark, în timp ce Bran purta pantaloni gri şi o jiletcă albă, cu mânecile şi gulerul dichisite cu blană argintie de veveriță. In dreptul inimii avea broşa lui în formă de cap de lup, din argint şi jasp lustruit. Ar fi preferat să-1 aibă pe Vara la piept în locul unui lup de argint, dar Ser Rodrick fusese de neclintit.

Treptele abrupte de piatră făcură iapa să şovăie doar o clipă. Când Bran îi dădu pinteni, le urcă uşor. In spatele uşilor largi din stejar şi fier, opt rânduri lungi de mese aşezate pe capre de lemn umpleau Sala Mare a Winterfellului, patru pe fiecare parte a culoarului central. Oamenii se îngrămădeau pe bănci, umăr lângă umăr.

- Stark! strigară oamenii, când Bran trecu la trap ridicându-se în picioare. Winterfell! Winterfell!

Era destul de mare ca să ştie că nu pentru el strigau de fapt - aclamau recolta, pe Robb şi victoriile lui,

pe nobilul său tată şi pe bunicul său, şi toată familia Stark, cu o istorie de opt mii de ani. Totuşi, îi creştea inima în piept de mândrie. Cât timp a străbătut călare toată lungimea acelei săli, a uitat că e infirm. Totuşi, când a ajuns la platformă, cu toți ochii ațintiți asupra lui, Osha şi Hodor i-au desfăcut cataramele şi curelele, l-au ridicat de pe spatele Dansatoarei şi l-au dus pe brațe până la tronul înaintaşilor săi.

Ser Rodrik era aşezat la stânga lui Bran, cu fiica sa, Beth, alături. Rickon stătea la dreapta, cu chica lui de păr zburlit, castaniu-roşcat, atât de lung încât îi mătura capa din blană de hermină. Refuzase să se lase tuns de când mama lor nu mai era. Ultima fată care încercase fusese răsplătită cu o muşcătură.

- Am vrut şi eu să călăresc, zise el, în timp ce Hodor scotea iapa afară. Călăresc mai bine decât tine.

- Ba nu, aşa că tacă-ţi gura, îi răspunse fratelui său. Ser Rodrik strigă să se facă linişte. Bran îşi ridică glasul. Le ură bun venit în numele fratelui său, Regele Nordului, şi îi rugă să mulţumească zeilor vechi şi noi pentru victoriile lui Robb şi pentru darul recoltei. Fie să mai avem parte de încă o sută, îşi termină el discursul, ridicând pocalul de argint al tatălui său.

- încă o sută!

Căni cositorite, cupe de lut şi cornuri de băut întărite cu benzi de fier se ciocniră. Vinul lui Bran era îndulcit cu miere şi aromat cu scorţişoară şi cui-şoare, dar era mai tare decât cel cu care era obişnuit. In timp ce-1 înghiţea, îi simţea degetele fierbinţi, perfide, şerpuindu-i prin piept. Când aşeză jos pocalul, i se învârtea capul.

- Te-ai descurcat bine, Bran, îi spuse Ser Rodrik. Lordul Eddard ar fi fost cât se poate de mândru de tine. In josul mesei, Maester Luwin clătină aprobator din cap, în timp ce servitorii începeau să aducă mâncarea.

Bran nu mai văzuse asemenea mâncăruri, fel după fel, atât de multe încât nu reuşea să ia mai mult de o înghiţitură sau două din fiecare. Erau bucăţi mari de carne de zimbru, fripte cu praz, plăcinte de căprioară împănate cu morcovi, şuncă şi ciuperci, cotlet de berbec cu sos de miere şi cuişoare, raţă cu cimbru, mistreţ cu ardei, raţă, frigărui de porumbel, clapon, tocană de vită cu orz, supă rece de fructe. Lordul Wyman adusese douăzeci de butoaie cu peşte de la Portul Alb, conservate cu sare şi alge de mare, peşti albi şi melci, crabi şi midii, moluşte, hering, cod, somon, homar şi mreană. Aveau pâine neagră, prăjituri cu miere şi biscuiţi de ovăz, napi, mazăre şi sfeclă, fasole şi dovleci şi cepe mari, uriaşe, mere coapte şi tarte cu fructe de pădure şi pere fierte în vin tare. Pe fiecare masă erau aşezate roţi de brânză albă, iar sarea, carafele de vin fiert şi de bere rece de toamnă circulau din mână în mână.

Muzicanţii Lordului Wyman cântau frumos, vitejeşte, dar harpa, scripca şi cornul fură curând înecate de valul de vorbe şi râsete, de zornăitul cupelor şi al farfuriilor şi de câinii de vânătoare care mârâiau, luptându-se pentru resturile de la masă.

Cântăreţul dădu glas unor cântece minunate - Lăn-cierii de Fier, Arderea corăbiilor şi Ursul şi Zâna Fecioară -, dar numai Hodor părea să-1 asculte. Stătea lângă flautist, ţopăind de pe un picior pe altul.

Zgomotul se intensifică, până ce deveni un vuiet continuu, o imensă, ameţitoare beţie de sunete. Ser Rodrik vorbea cu Maester Luwin peste capul buclat al lui Beth, în timp ce Rickon striga voios către Walderi. Bran nu îi dorise pe băieţii Frey la masa de onoare, dar Maester i-a amintit că în curând vor fi rude. Robb urma să se însoare cu una dintre mătuşile lui, iar Arya se va mărita cu unul dintre unchi.

- Nu va face asta niciodată, a spus Bran, nu Arya, dar Maester Luwin fusese de neclintit, aşa că acum Walderii se aflau la masă, lângă Rickon.

Slujitorii îi aduceau mai întâi lui Bran fiecare fel, ca să poată să-şi ia partea stăpânului, dacă voia. Când ajunseră la raţă, Bran nu mai putea mânca. După aceea, clătină doar din cap, aprobând pe rând fiecare fel şi făcând servitorilor semn cu mâna să se îndepărteze. Dacă felul respectiv avea un miros deosebit de rafinat, îl trimitea la unul dintre lorzii de pe platformă, un gest de prietenie şi bunăvoinţă pe care Maester Luwin îi spusese că trebuia să-1 facă. Trimise nişte somon sărmanei Lady Hornwood, mistreţul gălăgioşilor Umberi, gâscă în sos de mure lui Cley Cerwyn şi un homar uriaş lui Joseth, căpitanul cavaleriei, care nu era nici lord, nici oaspete,

dar se ocupase de dresarea Dansatoarei şi i-a oferit lui Bran posibilitatea să călărească. Le trimise dulciuri lui

Hodor şi Bătrânei Nan, fără nici un motiv, dar îi iubea. Ser Rodrik îi reaminti să trimită ceva fraților săi vitregi, astfel că îi trimise Micului Walder nişte sfeclă fiartă şi Marelui Walder napi cu unt.

Pe băncile de jos, bărbații din Winterfell se amestecau cu oamenii de rând din oraşul iernii, cu prietenii din fortărețele apropiate şi escortele oaspeților de seamă. Bran nu mai văzuse unele fețe, pe altele le ştia ca pe propriul său chip, şi totuşi îi păreau cu toții la fel de străini. Ii privea parcă din depărtare, ca şi cum s-ar fi aflat la fereastra camerei sale, uitându-se în jos, la curtea de dedesubt, văzând totul şi în acelaşi timp aproape nimic.

Osha înainta printre mese, turnând bere. Unul dintre oamenii lui Leobald Tallhart îşi strecură o mână sub fustele ei, iar ea sparse carafa în capul lui, în hohotele de râs ale celorlalți. Insă Mikken îşi coborî mâna peste corsetul unei femei, iar pe ea nu părea că o deranjează. Bran îl privi pe Farlen făcând-o pe cățeaua sa roşcată să cerşească oase şi îi zâmbi Bătrânei Nan care apuca o coajă de plăcintă fierbinte cu degetele-i zbârcite. Pe platformă, Lordul Wyman atacă un platou aburind cu mrene, de parcă ar fi fost o oaste duşmană. Era atât de gras, încât Ser Rodrik poruncise să i se facă un scaun special, destul de larg pentru el, însă râdea zgomotos şi foarte des, aşa că Bran îl simpatiza. Biata Lady Hornwood stătea lângă el, lividă, cu fața ca o mască de piatră, ciugulind apatică din mâncare. La capătul opus al mesei de onoare, Hother şi Mors se jucau un joc, ciocnindu-şi cu putere cornurile cu băutură, de parcă ar fi fost nişte cavaleri care se întreceau în turnir.

Eprea zăpuşeală aici şi prea mult zgomot şi se îmbată cu toții Bran avea mâncărimi sub hainele de lână gri cu alb şi îşi dori dintr-odată să se afle oriunde altundeva decât aici. In pădurea zeilor e răcoare acum. Aburii se ridică din iazurile fierbinți şi frunzele roşii ale copacilor inimii foşnesc. Mirosurile sunt mai puternice decât aici şi în scurt timp luna va răsări şi fratele meu va cânta.

- Bran? îi vorbi Ser Rodrik. Văd că nu mănânci. Visul cu ochii deschişi fusese atât de viu preț de

o clipă, încât Bran uitase unde se află.

- O să mai mănânc mai târziu, răspunse el. Mi-e stomacul plin până la refuz.

Mustața albă a bătrânului cavaler se înroşise de la vin.

- Te-ai descurcat bine, Bran. Şi aici şi la audiențe. Cred că, într-o bună zi, vei fi un lord foarte bun.

Vreau să fiu cavaler. Bran luă încă o sorbitură din vinul aromat, îndulcit cu miere, din pocalul tatălui său, recunoscător că se poate agăța de ceva. Intr-o parte a pocalului se înălța capul lipsit de viață al unui lup străvechi care-şi arăta colții. Simțea apăsarea botului de argint în palmă şi îşi aminti ultimul prilej cu care-şi văzuse tatăl bând din acel pocal.

Fusese în seara ospățului dat în onoarea Regelui Robert, când acesta şi-a adus curtea regală la Winterfell. Vara încă domnea acolo. Părinții lui au împărțit atunci platforma cu Robert şi regina lui, cu frații ei alături. Unchiul Benjen a fost şi el acolo, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. Bran, frații şi surorile lui stăteau cu copiii regelui, Joffrey, Tommen şi prințesa Myrcella, care şi-au petrecut tot timpul uitându-se la Robb cu ochi plini de admirație. Arya se

strâmba peste masă când nu se uita nimeni, Sansa asculta fermecată cântecele cu cavaleri ale înaltului harpist, iar Rickon întreba întruna de ce Jon nu se afla acolo.

- Fiindcă este bastard, a fost nevoit să-i şoptească până la urmă.

Iar acum nici unul nu mai este. Era ca şi cum un zeu crud întinsese o mână uriaşă şi îi luase pe toți, fetele în captivitate, Jon la Zid, Robb şi mama lui la război, Regele Robert şi tatăl său în mormânt, unde era probabil şi unchiul Benjen...

Până şi pe băncile de jos erau oameni noi la mese. Jory murise, la fel şi Tom Grăsanul, Porther, Alyn, Desmond, Hullen, care fusese maestru de echitație, Harwin, fiul lui, şi toți cei care plecaseră spre sud, alături de tatăl său, până şi Septa Mordane şi Vayon Poole. Ceilalți plecaseră la război, cu Robb, şi s-ar putea să moară şi ei în curând, din câte ştia Bran. Ii simpatiza destul de mult pe Poxy Tyn, pe Skittrick şi pe ceilalți nou-veniți, însă îi era dor de vechii săi prieteni.

îşi plimbă privirea pe deasupra băncilor, la toate chipurile, vesele şi triste, şi se întrebă cine va lipsi la anul şi în anul următor. Ii venea să plângă, dar nu avea voie. Era un Stark de Winterfell, fiul tatălui şi urmaşul fratelui său şi, azi-mâine, bărbat în toată firea.

In josul sălii, uşile se deschiseră şi o pală de aer rece făcu torțele să se aprindă mai strălucitoare preț de o clipă. Burtă de Bere conduse doi dintre noii musafiri în sala de ospețe.

- Lady Meera din Casa Reed, zbieră străjerul durduliu peste hărmălaie. împreună cu fratele ei, Jojen, de la Rondul Greywater.

Oamenii îşi ridicară privirile de la cupele şi bucatele lor, ca să-i privească pe nou-veniți. Bran îl auzi pe Walder cel Mic şoptindu-i lui Walder cel Mare, aflat lângă el:

- Mâncători de broaşte.

Ser Rodrik se ridică în picioare.

- Fiți bineveniți, prieteni, şi poftiți alături de noi la acest ospăț. Servitorii se grăbiră să lungească masa de pe platformă, aducând noi mese şi scaune.

- Cine sunt ei? întrebă Rickon.

- Oamenii nămolului, zise Micul Walder cu dispreț. Sunt tâlhari şi laşi şi au dinții verzi pentru că mănâncă broaşte.

Maester Luwin se ghemui lângă Bran, să-i şoptească un sfat la ureche:

- Oameni ai nămolului. Pe aceştia trebuie să-i întâmpini cu căldură. Nu mă aşteptam să-i văd aici, dar... ştii cine sunt?

Bran încuviință:

- Oameni ai lacurilor, de la Gât.

- Howland Reed a fost foarte bun prieten cu tatăl tău, îi şopti Ser Rodrik. Ăştia doi sunt ai lui, s-ar părea.

In timp ce nou-veniții străbăteau sala, Bran observă că printre ei se afla, într-adevăr, o fată, deşi după veşminte nu şi-ar fi putut da seama. Avea pantaloni din piele de miel, înmuiată de atâta purtat, şi o vestă cu solzi de oțel. Deşi era de-o seamă cu Robb, era slabă ca un băiat, cu părul lung, castaniu, legat la ceafă şi cu sânii abia mijiți. Un năvod împletit îi atârna de unul dintre şoldurile zvelte, un cuțit lung de bronz, de celălalt, sub braț ducea un vechi coif de fier, pătat de rugină, iar pe spate avea prins un harpon şi un scut de piele.

Fratele ei era cu mulți ani mai mic şi nu purta nici un fel de arme. Toate veşmintele lui erau verzi, până şi cizmele de piele, şi când acesta se apropie, Bran observă că avea ochii de culoarea

muşchilor, deşi dinții săi erau la fel de albi ca ai oricui. Amândoi frații Reed erau zvelți, supli ca nişte săbii şi puțin mai înalți decât Bran. îşi plecară genunchii în fața platformei.

- Lorzi ai Casei Stark, spuse fata. Au trecut anii cu sutele şi miile de când poporul meu a jurat pentru prima dată loialitate față de Regele Nordului. Nobilul meu tată ne-a trimis aici să ne reînnoim jurământul, în numele tuturor supuşilor noştri.

Se uită la mine, îşi dădu seama Bran. Trebuie să dau un răspuns.

- Fratele meu, Robb, luptă la sud, spuse Bran, dar poți să rosteşti cuvintele în fața mea, dacă doreşti.

- Jurăm credință față de Winterfell. Credința ținutului Greywater. Vatra, inima şi recoltele ți le încredințăm ție, stăpâne. Săbiile, sulițele şi săgețile noastre sunt la porunca ta. Ai milă de cei slabi, ajută-i pe cei neajutorați, fă dreptate tuturor şi nu te vom trăda niciodată.

-Jur, pe pământ şi pe apă, spuse băiatul în verde.

- Jur, pe bronz şi pe fier, spuse sora lui.

- Jurăm pe gheață şi pe foc, sfârşiră într-un glas. Bran îşi căuta, bâjbâind, cuvintele. Trebuia oare

să facă şi el un jurământ în fața lor? Nu îl învățase nimeni jurământul lor.

- Fie ca iernile voastre să fie scurte şi verile roditoare, zise el. Acesta era un lucru care de obicei era bine să fie spus. Ridicați-vă. Eu sunt Brandon Stark.

Fata, Meera, se ridică în picioare şi îl ajută şi pe fratele ei să se ridice. Băiatul se holba încontinuu la Bran.

- Iți aducem daruri, peşte, broaşte şi păsări, spuse

el,

- Vă mulțumesc. Bran se întreba dacă va trebui să mănânce din ele ca să fie politicos.

- Eu vă ofer carnea şi miedul Winterfellului. încercă să-şi amintească tot ce învățase despre oamenii lacurilor care locuiau printre mlaştinile de la Gât şi rareori îşi părăseau pământurile lor nămoloase. Un popor sărac de pescari şi vânători de broaşte care trăiau în case de stuf şi trestii împletite, pe insule plutitoare, ascunse în adâncurile smârcurilor. Se spunea că sunt oameni laşi, care luptă cu arme otrăvite şi preferă să se ascundă de inamici decât să-i înfrunte în luptă deschisă. Şi totuşi, Howland Reed fusese unul dintre cei mai de nădejde camarazi ai tatălui său în timpul războiului pentru coroana lui Robert, înainte ca Bran să se fi născut.

Băiatul, Jojen, îşi roti ochii prin sală cu curiozitate şi se aşeză.

- Unde sunt lupii străvechi?

- In pădurea zeilor, răspunse Rickon. Lățosul a fost rău.

- Fratele meu ar vrea să-i vadă, zise fata. Walder cel Mic glăsui cu voce tare:

- Ar face mai bine să nu-i vadă, altfel îl vor muşca.

- N-o să-1 muşte dacă sunt eu aici. Bran era încântat că voiau să vadă lupii. Lupul Vara nu i-ar muşca oricum, iar pe Lățos îl va ține la distanță. Aceşti oameni ai nămolului îi stârneau curiozitatea. Nu-şi amintea să mai fi văzut unul vreodată. De-a lungul anilor, tatăl lui trimisese scrisori către Lordul de Greywater, dar nici unul dintre oamenii lacurilor nu venise vreodată la Winterfell. I-ar fi plăcut să stea mai mult de vorbă cu ei, dar Sala Mare era atât de gălăgioasă, încât era dificil să auzi pe cineva care nu era chiar lângă tine.

Ser Rodrik era lângă Bran.

- Chiar mănâncă broaşte? îl întrebă pe bătrânul cavaler.
- Da, răspunse Ser Rodrik. Broaşte şi peşte, lei-şo-pârle şi tot felul de păsări.

Poate că nu au oi şi vite, gândi Bran. Le porunci servitorilor să aducă cotletele de berbec şi o felie de carne de zimbru şi să le umple străchinile de lemn cu tocană de vită cu orz. Aveau aerul că le plăcea foarte mult. Fata observă că se uita la ea şi zâmbi. Bran roşi şi îşi feri privirea.

Mult mai târziu, după ce dulciurile fuseseră servite şi stropite cu galoane de vin de vară, mâncarea fu luată şi mesele fură din nou aşezate la perete, ca să se facă loc pentru dans. Muzica se dezlănţui, intrară tobele, iar Hother Umber aduse un corn imens de vânătoare, curbat, bandat cu argint. Când cântăreţul ajunse la partea din Noaptea ce s-a sfârşit în care Rondul de Noapte pleca la drum să-i înfrunte pe ceilalţi în Bătălia pentru Răsăritul Soarelui, scoase un astfel de strigăt, încât toţi câinii se puseră pe lătrat.

Doi bărbaţi de la Glover începură să cânte la cimpoi, un sunet ascuţit, ameţitor, de buhai şi de harpă de lemn. Mors Umber sări primul în picioare, înhaţă de braţ o slujitoare care trecea pe acolo, do-borându-i carafa cu vin din mână. Carafa căzu şi se făcu ţăndări de podea. Printre paie, oase şi bucăţi de pâine împrăştiate pe duşumea, o învârti, o suci şi o aruncă în aer. Fata ţipă şi hohoti, roşindu-se când fusta i se răsuci şi i se ridică.

Curând li se alăturară şi alţii. Hodor începu să danseze de unul singur, în timp ce Lordul Wyman o invită pe micuţa Beth Cassel să-i fie parteneră. In ciuda dimensiunilor sale, lordul se mişca graţios. Când obosi, Cley Cerwyn îi luă locul şi dansă cu fata.

Ser Rodrik se apropie de Lady Hornwood, dar ea se scuză şi ceru permisiunea să plece. Bran privi suficient de mult ca să fie politicos şi pe urmă îl chemă pe Hodor. Era înfierbântat şi obosit, îmbujorat de vin şi dansul îl întrista. Era un alt lucru pe care el nu-1 va putea face niciodată.

- Vreau să plec.
- Hodor, îi strigă Hodor, îngenunchind. Maester Luwin şi Cap de Paie îl ridicară în coş.

Oamenii din Winterfell văzuseră această imagine de zeci de ori, dar, fără îndoială, părea ceva ciudat pentru oaspeţi, dintre care unii se dovediră mai mult curioşi decât politicoşi. Bran simţea privirile aţintite asupra lui.

Preferară să iasă prin spate decât să traverseze întreaga sală, iar când trecură prin uşa lordului, Bran îşi feri capul. Ieşiţi din Sala Mare în galeria prost luminată, dădură peste Joseth, căpitanul cavaleriei, ocupat cu un alt fel de călărit. Avea cu el o femeie pe care Bran nu o cunoştea, lipită de perete, cu fustele în jurul taliei. Chicotea, până în clipa când Hodor s-a oprit să privească. Atunci începu să ţipe.

- Lasă-i în pace, Hodor, fu nevoit Bran să-i spună. Du-mă în dormitor.

Hodor îl urcă pe treptele întortocheate către turnul său şi îngenunche lângă una dintre barele de fier pe care Mikken le fixase în zid. Bran le folosi ca să se deplaseze singur până la pat, iar Hodor îi scoase cizmele şi pantalonii.

- Acum te poţi întoarce la ospăţ, dar nu-i lua in
seamă pe Joseth şi pe acea femeie, zise Bran.
- Hodor, răspunse Hodor, legănându-şi capul. Când stinse lumânarea de lângă pat, întunericul

îl acoperi ca o pătură moale, îmbietoare. Sunetul îndepărtat al muzicii pătrundea prin ferestrele acoperite de obloane.

Pe neaşteptate, îi reveni în minte ceva ce-i spusese tatăl lui odată, pe când era mic. Il întrebase pe Lordul Eddard dacă în Garda Regelui se aflau într-adevăr cei mai de soi cavaleri din Cele Şapte Regate.

- Nu mai este aşa, i-a răspuns acesta, dar cândva erau o minunăție, o lecție strălucitoare dată lumii.

- A existat vreunul care să fie cel mai bun dintre toți?

- Cel mai bun cavaler pe care l-am cunoscut a fost Ser Arthur Dayne, cel care a luptat cu o sabie pe nume Răsărit, făurită din inima unei stele căzătoare. L-au numit Sabia Dimineții şi m-ar fi omorât dacă n-ar fi fost Helward Reed.

Tatăl său s-a întristat apoi şi nu a mai vrut să spună nimic. Bran îşi dorea acum să-1 fi întrebat ce a vrut să spună.

Adormi cu mintea plină de cavaleri în armuri strălucitoare, luptându-se cu săbii cu sclipiri de stele, dar când începu să viseze, se afla din nou în pădurea zeilor. Mirosurile din bucătărie şi din Sala Mare erau atât de puternice încât i se părea că se afla şi acum la ospăț. Dădu târcoale pe sub copaci, urmat îndeaproape de frații lui. Noaptea aceasta era sălbatic de vie, plină de urletele haitei oamenilor, în joaca lor. Sunetele îl agitau. Ii venea să fugă, să vâneze, îi venea să...

Un zăngănit de fier îl făcu să-şi ciulească urechile. Il auziră şi frații lui. Porniră în goană, prin tufişuri, în direcția sunetului. Săltând peste luciul liniştit al apei, în urma bătrânului lup alb, simți mirosul unui străin, miros de om, amestecat cu mirosul de piele, pământ şi fier.

Intruşii pătrunseseră câțiva metri în pădure când dădu peste ei, o femeie cu un bărbat tânăr, fără urmă de teamă, chiar şi atunci când el le arătă albul dinților. Fratele lui mârâia înfundat, şi totuşi cei doi nu fugiră.

- Iată-i! spuse femeia. Meera, şoptea o parte a lui, o fărâmă din băiatul adormit pierdut în visul de lup. Ştiai că sunt atât de mari?

- Vor fi şi mai mari când vor creşte, răspunse tânărul bărbat, privindu-i cu ochi mari, verzi şi neînfricați. Cel negru e plin de teamă şi furie, dar cel cenuşiu e puternic, mai puternic decât îşi dă seama... Il simți, surioară?

- Nu, spuse ea, întinzând o mână către plăselele cuțitului mare pe care îl purta. Fii atent, Jojen.

- Nu-mi va face nici un rău. Aceasta nu e ziua în care voi muri. Flăcăul se apropie de el, fără teamă, şi îi atinse botul, o atingere uşoară ca un vânt de vară. Totuşi, la atingerea acelor degete, pădurea se destramă şi pământul se transformă în fum sub picioarele lui şi Bran începu să se învârtă, râzând, şi pe urmă se răsucea şi cădea, cădea, cădea...

CATELYN

In timp ce dormea în mijlocul stepelor deluroase, Catelyn visă că Bran era din nou întreg, că Arya şi Sansa se ţineau de mâini, că Rickon era încă un prunc la sânul mamei sale. Robb, fără coroană, se juca cu o sabie de lemn şi când adormiră cu toţii, îl găsi pe Ned în patul ei, zâmbind.

Un vis dulce, dulce şi întrerupt prea curând. Zorile se iviră crude, un pumnal de lumină. Se trezi bolnavă, singură şi obosită, obosită de drum, obosită de durere, obosită de îndatoriri. Vreau să plâng, gândi ea. Vreau să fiu mângâiată. Am obosit să fiu puternică, vreau să fiu măcar o dată nesăbuită şi speriată. Doar pentru puţin timp, atâta tot... O zi, o oră...

In preajma cortului ei, oamenii se agitau. Auzi nechezatul cailor, îl auzi pe Shadd plângându-se că-1 doare spatele, pe Ser Wendel întrebând despre arcul lui. Catelyn şi-ar fi dorit să dispară cu toţii. Erau oameni de treabă, credincioşi, dar se săturase de toţi. O chinuia dorul de copiii ei. Intr-o zi, îşi promise

în timp ce zăcea în pat, într-o zi îşi va îngădui să fie mai puţin puternică.

Dar nu astăzi. Nu se putea astăzi.

Imbrăcându-se pe bâjbâite, degetele îi erau parcă mai neîndemânatice decât de obicei. Bănuia că ar trebui să fie recunoscătoare că îşi putea folosi mâinile. Pumnalul fusese din oţel Valyrian, iar oţelul Valy-rian muşcă adânc şi puternic. Nu trebuia decât să se uite la cicatrici ca să-şi aducă aminte.

Afară, Shadd amesteca ovăz într-un cazan, în timp ce Ser Wendel Manderly şedea întinzând coarda arcului.

- Doamna mea, spuse Ser Wendel când apăru Catelyn. Prin păşunea asta sunt păsări. Ţi-ar plăcea să frigem o prepeliţă, să o mănânci în dimineaţa aceasta?

- Ovăzul şi pâinea sunt suficiente... pentru noi toţi, presupun. Mai avem multe leghe de mers, Ser Wendel.

- Cum ţi-e voia, doamna mea. Faţa umflată a cavalerului părea mâhnită, iar vârfurile mustăţii sale lungi şi pleoştite zvâcniră dezaprobator.

- Ovăz şi pâine, ce ar putea fi mai bun? Era unul dintre cei mai graşi oameni pe care îi cunoscuse vreodată Catelyn, dar oricât de mult îşi iubea mâncarea, onoarea şi-o iubea şi mai mult.

- Am găsit nişte urzici şi am făcut un ceai, anunţă Shadd. Doamna mea doreşte o ceaşcă?

- Da, mulţumesc.

Legănă ceaiul în mâinile pline de cicatrici şi suflă ca să-1 răcească. Shadd era unul dintre oamenii Win-terfellului. Robb trimisese douăzeci dintre cei mai buni oameni ai săi să o escorteze până la Renly. Trimisese şi cinci lorzi, ale căror nume şi rang aveau să dea greutate şi solemnitate misiunii ei. In timp ce înaintau către sud, ţinându-se departe de cetăţi şi oraşe, văzuseră de mai multe ori grupuri de oameni în zale şi zăriseră fum la orizontul dinspre răsărit, dar nimeni nu îndrăznise să se atingă de ei. Erau prea slabi ca să reprezinte o ameninţare, prea mulţi ca să fie o pradă uşoară. Odată trecuţi de Apa Neagră, lăsaseră în urmă ce era mai rău. In ultimele patru zile nu mai văzuseră semne de război.

Catelyn nu dorise această misiune. Ii spusese lui Robb, când se afla încă la Riverrun:

- Când l-am văzut pe Renly ultima oară, era un băiat de vârsta lui Bran. Nu-1 cunosc, trimite pe altcineva. Locul meu este aici, cu tata, câte zile i-au mai rămas de trăit.

Fiul ei o privise nemulțumit.

- Nu există altcineva. Eu nu mă pot duce. Tatăl tău e prea bolnav. Peştele Negru reprezintă ochii şi urechile mele, nu-mi permit să-1 pierd. De fratele tău am nevoie ca să se ocupe de Riverrun când noi plecăm în marş.

- Plecați în marş? Nimeni nu-i spusese o vorbă despre aşa ceva.

- Nu pot sta la Riverrun aşteptând pacea. Asta dă impresia că mă tem să intru din nou pe câmpul de luptă. Când nu sunt bătălii, oamenii încep să se gândească la casă şi la recoltă. Tata mi-a spus asta.

Chiar şi oamenii mei din Nord încep să devină neliniştiți.

Oamenii mei din Nord, gândise ea. începe să vorbească deja ca un rege.

- Nimeni n-a murit până acum de nelinişte, dar pripa e altă treabă. Am semănat semințe, lasă-le să crească.

Robb şi-a scuturat capul cu încăpățânare.

- Am azvârlit nişte semințe în vânt. Dacă sora ta, Lysa, avea de gând să vină să ne ajute, am fi aflat până acum. Câte păsări am trimis la Eyre, patru? Şi eu vreau pace, dar de ce ar trebui să-mi dea Lannisterii ceva, dacă tot ceea ce fac este să stau aici în timp ce armata se topeşte în jurul meu, la fel de repede ca o ninsoare de vară?

- Aşadar, decât să pari laş, preferi să dansezi cum îți cântă Lordul Tywin? i-o trântise Catelyn. Vrea ca tu să intri în Harrenhal, întreabă-1 pe unchiul tău Brynden dacă...

- N-am spus nimic despre Harrenhal, i-a răspuns Robb. Acum spune-mi, te duci la Renly pentru mine, sau trebuie să-1 trimit pe Marelejon?

Această amintire îi aduse un zâmbet palid pe față. Un şiretlic atât de evident, dar abil pentru un băiat de cincisprezece ani. Robb ştia cât de nepotrivit era un om ca Marelejon Umber pentru a trata cu Renly Baratheon, şi era conştient că ştia şi ea. Ce altceva ar fi putut să facă decât să consimtă, rugându-se ca tatăl ei să trăiască până ce se va întoarce? Dacă Lordul Hoster ar fi fost sănătos, s-ar fi dus el însuşi, Catelyn ştia asta. Totuşi, despărțirea a fost grea, grea. Nici măcar nu a recunoscut-o când a venit să-şi ia rămas bun.

- Minisa, i-a spus el, unde sunt copiii? Mica mea Cat, dulcea mea Lysa... Catelyn 1-a sărutat pe frunte şi i-a spus că fetițele lui sunt bine.

- Să mă aştepți, stăpânul meu, i-a spus Catelyn, când ochii bătrânului s-au închis. Te-am aşteptat, o, de atâtea ori. Acum e rândul tău să mă aştepți.

Soarta mă conduce spre sud şi iarăşi spre sud, gândi Catelyn sorbindu-şi ceaiul amar, când către nord ar trebui să mă duc, către nord, spre casă. Le scrisese lui Bran şi lui Rickon în ultima seară de la Riverrun. Nu vă uit, iubiții mei, trebuie să mă credeți. Numai că fratele vostru are nevoie de mine mai mult.

- Ar trebui să ajungem mai sus de râul Mander astăzi, doamna mea, anunță Ser Wendel în timp ce Shadd învârtea în terci. Lordul Renly nu poate fi departe, dacă e adevărat ce se zice.

Şi ce-i voi spune când îl voi găsi? Că fiul meu nu-l consideră un rege adevărat? Nu-i surâdea această întâlnire. Aveau nevoie de prieteni, nu de şi mai mulți duşmani, dar Robb n-ar

pleca niciodată genunchiul în fața unui om despre care considera că nu avea dreptul să fie pe tron.

Castronul ei era gol, deşi abia dacă-şi amintea să fi gustat terciul. Il aşeză deoparte.

- E timpul să plecăm. Cu cât vorbea mai repede cu Renly, cu atât mai curând se putea întoarce acasă, încalecă prima şi porni în capul coloanei. Hal Mollen mergea alături de ea, purtând flamura Casei Stark, lupul străvechi, cenuşiu, pe un fond alb ca zăpada.

Se aflau încă la o jumătate de zi distanță de tabăra lui Renly când au fost luați în primire. Robert Flint plecase înainte să cerceteze şi se întoarse în goană cu vorbă despre ochi îndepărtați care-i urmăreau de pe acoperişul unei mori de vânt. Când grupul lui Catelyn ajunse la moară, omul era de mult plecat. înaintară, străbătând aproape o milă, când călăreții lui Renly se năpustiră asupra lor, douăzeci de oameni în zale, conduşi de un cavaler cu barba albă, cu gaițe albastre pe cămaşă.

Când îi observă flamurile, se apropie de ea, singur.

- Doamna mea, îi spuse. Sunt Ser Colen de Green-pools, la dispoziția ta. Ținuturile pe care le străbați sunt periculoase.

- Treburile noastre sunt de primă importanță, îi răspunse Catelyn. Vin ca mesager din partea fiului meu, Robb Stark, Regele Nordului, să tratez cu Renly Baratheon, Regele Sudului.

- Regele Renly este stăpânul uns şi încoronat al Celor Şapte Regate, doamna mea, îi replică Ser Colen suficient de curtenitor. înălțimea Sa şi-a aşezat tabăra, cu oastea, lângă Podul Amar, unde drumul rozelor trece prin Mander. Voi fi deosebit de onorat să te conduc la el. Cavalerul ridică o mână acoperită de zale şi oamenii săi formară o coloană dublă, flancân-d-o pe Catelyn şi suita sa. Să mă conduci sau să mă capturezi? se întrebă ea. Nu avea altceva de făcut decât să se încreadă în onoarea lui Ser Colen şi a Lordului Renly.

Văzură fumul focurilor din tabără când se aflau încă la o distanță de o oră de râu. Pe urmă sunetul străbătu până la ei, peste fermă, peste câmp şi peste coline, vag ca murmurul unei mări îndepărtate, dar învolburându-se pe măsură ce se apropiau. Când zăriră apele tulburi ale râului Mander sclipind în soare, puteau distinge glasurile oamenilor, zăngănitul oțelului, nechezatul cailor. Cu toate acestea, nici sunetul, nici fumul nu i-au pregătit pentru ceea ce însemna oastea propriu-zisă.

Mii de focuri umpleau văzduhul de o negură palidă, fumurie. Doar rândurile cavaleriei se întindeau pe mai multe leghe. Cu siguranță tăiaseră o pădure întreagă ca să facă parii înalți care susțineau flamurile. Maşini imense de atac erau aliniate pe marginea ierboasă a drumului rozei, catapulte şi trebuşete şi berbeci pe roți, mai înalți decât un om călare. Vârfurile de oțel ale lăncilor erau învăpăiate de lumina soarelui, de parcă sângerau deja, în timp ce pavilioanele cavalerilor şi lorzilor de rang înalt răsăreau din iarbă ca nişte ciuperci mătăsoase. Catelyn văzu oameni cu sulițe şi oameni cu săbii, oameni cu coifuri de oțel şi cămăşi de zale, slugi, arcaşi împodobindu-şi arcurile, căruțaşi conducând căruțe, porcari mânând porci, paji ducând mesaje, scutieri ascuțind săbii, cavaleri călare, grăjdari ducând de căpăstru cai nărăvaşi de luptă.

- Sunt înspăimântător de mulți oameni, remarcă Ser Wendel Manderly în timp ce traversau vechiul arc de piatră de la care îşi căpătase numele Podul Amar.

- Aşa e, îl aprobă Catelyn.

După toate aparențele, aproape toată cavaleria sudului se adunase la chemarea lui Renly. Trandafirul auriu al cetății Highgarden era peste tot, cusut în partea dreaptă pe pieptul soldaților şi servitorilor, fluturând şi fâlfâind pe steagurile din mătase verde care împodobeau lăncile şi sulițele, pictat pe scuturile atârnate în fața pavilioanelor ocupate de fiii, frații, verii şi unchii Casei Tyrell. Catelyn observă şi vulpea şi florile Casei Florent, merele verzi şi roşii ale Casei Fossoway, vânătorul călare al Lordului Tarly, frunzele de stejar ale familiei Oakheart, cocorii Casei Crane, fluturii negri cu portocaliu ai familiei Mullendor.

Dincolo de Mander, lorzii furtunii îşi ridicaseră stindardele - stegarii lui Renly, devotați casei Bara-theon şi Capătului Furtunii. Catelyn recunoscu privighetorile lui Bryce Caron, penele de gâscă ale lui Penrose şi țestoasa de mare a Lordului Estermont, verde pe fond verde. Cu toate acestea, pe lângă fiecare scut cunoscut mai erau alte zece care-i erau străine, purtate de lorzi mărunți, jurați stegarilor, şi de cavaleri rătăcitori şi călăreți liberi care se înghesuiseră să vină să-1 facă pe Renly Baratheon rege în fapt, nu numai cu numele.

Stindardul lui Renly flutura sus, deasupra tuturor celorlalte. Din vârful celui mai înalt turn de atac, o construcție colosală din stejar, pe roți, acoperită cu piei netăbăcite, flutura cel mai mare drapel de luptă pe care Catelyn îl văzuse vreodată - o pânză destul de mare ca să acopere mai multe săli, cu cerbul încoronat al Casei Baratheon, negru pe fundalul de aur strălucitor, săltând mândru şi înalt.

- Doamna mea, auzi zgomotul? o întrebă Hallis Mollen apropiindu-se călare.

Catelyn ascultă. Strigăte şi cai nechezând, zăngănit de arme şi...

- Urale, spuse ea. înaintau pe o pantă domoală către un şir de pavilioane viu colorate de pe colină. Trecând printre ele, îmbulzeala devenea tot mai mare, sunetul tot mai puternic. Şi apoi Catelyn văzu. Mai jos, sub parapetele de piatră şi lemn ale micului castel, avea loc o busculadă.

Era un teren viran, în jurul căruia fuseseră ridicate garduri, galerii şi bariere mobile. Sute de oameni se adunaseră să privească, poate mii. După aspectul terenului, distrus, noroios şi presărat cu bucăți de armuri zimțate şi sulițe rupte, se luptau de mai bine de o zi, dar acum sfârşitul era aproape. Mai puțin de douăzeci de cavaleri rămăseseră călare, atacându-se şi ciopârțindu-se între ei, în timp ce privitorii şi luptătorii căzuți îi aclamau. Văzu doi cai de luptă cu armuri ciocnindu-se în plin, prăbuşindu-se într-un amestec de oțel şi carne.

- Un turnir, declară Hal Mollen. Avea o predilecție pentru a anunța ceea ce se vedea cu ochiul liber.

- O, minunat, spuse Wendel Manderly în timp ce un cavaler într-o mantie în culorile curcubeului

se răsuci pentru a izbi cu dosul palmei, cu o secure cu mânerul lung, un bărbat care îl urmărea. Scutul se făcu fărâme, iar bărbatul se clătină în şa.

îmbulzeala din fața lor le făcea înaintarea dificilă.

- Doamnă Stark, zise Ser Colen, dacă oamenii tăi ar fi atât de buni să aştepte aici, te-aş duce înaintea regelui.

- Cum spui.

Catelyn dădu ordinul, deşi fu nevoită să ridice glasul ca să fie auzită peste hărmălaia turnirului. Ser Colen îşi conduse calul încet prin mulțime, cu Catelyn în urma lui. Un murmur se ridică dinspre gloată când un bărbat cu barba roşcată, fără coif, cu un grifon pe scut, căzu la

pământ în fața unui cavaler voinic, în armură albastră. Sabia lui era de culoarea cobaltului, la fel şi buzduganul pe care îl mânuia cu un efect atât de puternic, şi calul ce purta pe veşminte însemnele heraldice ale Casei Tarth, soarele şi luna.

- Ronnet cel Roşu a căzut, blestemați fie zeii, înjură el.

- Loras ajunge pentru acel albastru..., răspunse un tovarăş, înainte ca vuietul să-i înece restul cuvintelor.

încă un om era căzut, prins sub calul său rănit, ambii urlând de durere. Scutierii alergară să le vină în ajutor.

Asta e o nebunie, gândi Catelyn. Duşmani adevărați în toate părțile şi jumătate din regat în flăcări, iar Renly şade aici şi se joacă de-a războiul ca un băiețandru cu prima lui sabie de lemn.

Doamnele din galerie şi lorzii erau captivați de încăierare la fel de mult ca şi oamenii de pe teren. Catelyn îi cercetă cu atenție. Tatăl ei tratase adesea cu lorzii sudului şi nu puțini fuseseră oaspeți la Riverrun. Il recunoştea pe Lordul Mathis Rowan, mai voinic şi mai înfloritor ca oricând, cu copacul auriu al Casei sale desfăşurat pe jiletca-i albă. Ceva mai jos stătea Lady Oakheart, firavă şi delicată, iar la stânga ei era Lordul Randyll Tarly de Horn Hill, cu sabia lui mare cu două tăişuri, Blestemul Inimii, rezemată de spătarul scaunului. Pe alții îi cunoştea doar după blazoane, iar pe câțiva nu îi ştia deloc.

In mijlocul lor, privind şi râzând, cu tânăra sa regină alături, stătea o fantomă cu o coroană de aur.

Nu e de mirare că lorzii se adună în jurul lui cu atâta ardoare, gândi ea, e Robert renăscut. Renly era frumos, aşa cum frumos fusese Robert, cu picioare lungi şi umeri largi, cu acelaşi păr negru ca tăciunele, moale şi drept, aceiaşi ochi de un albastru intens, acelaşi zâmbet degajat. Cununa subțire care-i înconjura fruntea părea că i se potriveşte de minune. Era din aur moale, un cerc de trandafiri, lucrați cu măiestrie; în față se ridica un cap de cerb din jad verde închis, cu ochi de aur şi coarne de aur.

Cerbul încoronat împodobea şi tunica verde de catifea a regelui, cusut cu fir de aur pe piept; blazonul Casei Baratheon, în culorile Cetății Highgarden. Fata cu care împărțea jilțul era tot din Highgarden: tânăra lui regină, Margaery, fiica Lordului Mace Tyrell. Căsătoria lor era liantul care ținea marea alianță a sudului, şi Catelyn ştia asta. Renly avea douăzeci şi unu de ani, fata nu era mai mare decât Robb, foarte drăguță, cu ochi blânzi de căprioară şi cu o coamă de păr castaniu, ondulat, care-i cădea pe umeri în bucle domoale. Avea zâmbetul sfios şi dulce.

Pe câmpul de luptă, un alt om căzu de pe cal în fața unui cavaler cu mantia în culorile curcubeului, iar regele îl aclamă, alături de ceilalți.

- Loras! îl auzi Catelyn strigând. Loras High-garden! Regina bătu din palme emoționată.

Catelyn se întoarse să vadă sfârşitul scenei. Doar patru bărbați mai rămăseseră acum în luptă şi nu era greu de ghicit cine era preferatul regelui şi al mulțimii. Nu-1 întâlnise niciodată pe Loras Tyrell, dar chiar şi în îndepărtatul nord se auzeau poveşti despre bărbăția tânărului Cavaler al Florilor. Ser Loras călărea un armăsar alb, înalt, în zale argintii şi lupta cu o secure cu mâner lung. Coiful îi era brăzdat la mijloc de o creastă de trandafiri aurii.

Doi dintre ceilalți supraviețuitori făcuseră cauză comună. Se năpustiră cu caii spre cavalerul în armura de culoarea cobaltului. Când se apropiară din ambele părți, cavalerul albastru îşi struni calul, izbindu-1 pe unul dintre bărbați direct în față cu scutul său despicat, în timp ce

calul negru al acestuia îl pocni pe celălalt cu potcoava de oțel. Intr-o clipită, unul dintre luptători era doborât de pe cal, iar celălalt se clătina. Cavalerul albastru îşi lăsă scutul zdrobit să cadă la pământ, pentru a-şi elibera brațul stâng, şi pe urmă Cavalerul Florilor se năpusti asupra lui. Povara armurii nu diminua defel grația şi rapiditatea cu care se mişca Ser Loras, cu mantia învolburată, în culorile curcubeului.

Calul alb şi calul negru se rotiră ca doi îndrăgostiți la dansul recoltei, călăreții oferindu-şi arme în loc de sărutări. Securea lungă străluci şi buzduganul se răsuci. Ambele arme erau boante, dar cu toate acestea zăngăneau îngrozitor. Fără scut, cavalerul albastru lua loviturile în plin. Ser Loras îşi revărsa loviturile asupra capului şi-a umerilor săi, în timp ce mulțimea striga Highgarden!. Celălalt îi răspundea cu buzduganul, dar de fiecare dată când măciuca se apropia, lovind cu putere, Ser Loras aşeza în fața ei scutul său verde, zdrobit, cu blazonul celor trei trandafiri aurii. Când securea izbi din spate mâna cavalerului albastru, zburându-i buzduganul, mulțimea începu să urle ca un animal. Cavalerul Florilor ridică securea pentru lovitura finală.

Cavalerul albastru atacă. Armăsarii se ciocniră, securea tocită lovi în platoşa albastră, zgâriată, dar, cumva, cavalerul albastru reuşi să prindă mânerul între degetele acoperite de mănuşa de oțel. O smulse din mâna lui Ser Loras şi, dintr-odată, cei doi se luptau călare, corp la corp, şi o clipă mai târziu se prăbuşeau. In timp ce caii se depărtară unul de altul, cei doi căzură la pământ, cu o putere zdrobitoare. Loras Tyrell, dedesubt, prelua forța impactului. Cavalerul albastru scoase un pumnal şi deschise viziera lui Tyrell. Vuietul mulțimii era atât de puternic încât Catelyn nu putu să audă ce a spus Ser Loras, dar văzu cuvântul conturându-se pe buzele sale însângerate: Capitulez.

Cavalerul albastru se ridică în picioare, clătinân-du-se, şi îşi ridică pumnalul în direcția lui Renly Baratheon, salutul unui campion către regele său. Scutierii năvăliră în arenă pentru a-1 ajuta pe cavalerul înfrânt să se ridice în picioare. Când îi scoaseră coiful de pe cap, Catelyn fu uluită să vadă cât de tânăr era. Nu putea fi mai mare decât Robb cu mai mult de doi ani. Băiatul ar fi putut fi la fel de drăgălaş ca şi sora lui, dar buza spartă, ochii chiorâşi şi sângele şiroind prin părul său încâlcit făceau îndoielnică această asemănare.

- Apropie-te, îi strigă Regele Renly campionului. Se îndreptă şchiopătând către galerie. Văzută de

aproape, strălucitoarea armură albastră nu mai părea magnifică; avea pretutindeni zgârieturi, urme de buzdugane şi de ciocane de război, scobituri lăsate de săbii, fisuri în platoşa şi-n coiful emailate. Mantia îi atârna în zdrențe. După felul în care se mişca, omul din spatele armurii nu era mai puțin dărâmat. Câteva glasuri îl aclamară strigând Tarth! şi, lucru curios, O Frumusețe! O Frumusețe!, dar cei mai mulți rămaseră tăcuți. Cavalerul albastru îngenunche înaintea regelui.

- înălțimea Ta, spuse el cu glasul înăbuşit de coif.

- Eşti tot ceea ce nobilul tău tată a spus că eşti, răsună glasul lui Renly peste câmpul de luptă. L-am văzut pe Ser Loras doborât de pe cal o dată sau de două ori, dar niciodată chiar în maniera asta.

- Asta n-a fost o doborâre de pe cal cum se cuvine, se plânse un arcaş beat din apropiere, cu trandafirul Casei Tyrell cusut pe pieptar. Un truc mârşav, să-1 tragă pe flăcău jos de pe cal.

Gloata începu să-şi dea drumul la gură.

- Ser Colen, îşi întrebă Catelyn escorta, cine e omul şi de ce au atâta aversiune faţă de el?

Ser Colen se încruntă.

- Pentru că nu e bărbat, doamna mea. Aceea este Brienne din Tarth, fiica Lordului Selwyn, Luceafărul de Seară.

- Fiica? Era oripilată.

- Brienne cea Frumoasă, îi spun oamenii, deşi nu pentru chipul ei, dacă nu vor să fie chemaţi să apere acele cuvinte cu trupurile lor.

Il auzi pe Regele Renly declarând-o pe Lady Brienne de Tarth învingătoarea marii bătălii de la Podul Amar, ultima rămasă pe cal dintr-o sută şaisprezece cavaleri.

- In calitate de campion, poţi să-mi ceri orice favoare vrei. Dacă stă în puterile mele, îţi aparţine.

- înălţimea Ta, răspunse Brienne. Cer onoarea de a avea un loc în rândul Gărzii Curcubeului. Aş vrea să fiu unul dintre cei şapte străjeri ai tăi, să-ţi închin viaţa mea şi să merg oriunde mergi tu, să călăresc alături de tine şi să te păzesc de toate relele.

- Bine, zise el. Ridică-te şi scoate-ţi coiful. Fata făcu aşa cum i-a cerut. Şi, când îşi scoase coiful, Catelyn înţelese vorbele lui Ser Colen.

Frumoasa îi spuneau... în batjocură. Părul de sub vizieră era un cuib de veveriţe din paie murdare, iar chipul... Ochii erau mari şi foarte albaştri, ochi de fetişcană, încrezători şi nevinovaţi, dar restul... Avea trăsături largi şi grosolane, dinţi proeminenţi şi strâmbi, gura prea mare, buzele atât de groase încât păreau umflate. O mie de pistrui îi pătau obrajii şi fruntea, iar nasul îi fusese spart de nenumărate ori. Inima lui Catelyn se umplu de milă. Există vreo fiinţă mai nefericită decât o femeie urâtă?

Şi totuşi, când Renly dădu la o parte mantia sfâşiată şi îi legă în loc o mantie-curcubeu, Brienne din Tarth nu părea nefericită. Zâmbetul îi lumină faţa şi glasul îi răsuna puternic şi mândru când spuse:

- Viaţa mea pentru a ta, înălţimea Ta. De azi înainte sunt scutul tău, jur pe zeii vechi şi noi. Era dureros să vezi felul în care se uita la rege - îl privea de sus în jos, fiind cu mai mult de o palmă mai înaltă, deşi Renly era aproape al fel de înalt cum fusese fratele său.

- înălţimea Ta! Ser Colen de Greenpools coborî de pe cal, apropiindu-se de galerie. Iţi cer permisiunea. Aşeză jos un genunchi. Am onoarea să ţi-o aduc pe Lady Catelyn Stark, trimisă ca mesager al fiului său, Robb, Lord de Winterfell.

- Lord de Winterfell şi Rege al Nordului, ser, îl corectă Catelyn. Descăleca şi înainta lângă Ser Colen.

Regele Renly părea surprins.

- Lady Catelyn? Ne face o deosebită plăcere. Se întoarse către tânăra sa regină: Margaery, draga mea, aceasta este Lady Catelyn Stark de Winterfell.

- Eşti cât se poate de binevenită aici, Lady Stark, zise fata, plină de dulce curtoazie. Regret pierderea pe care ai suferit-o.

- Eşti amabilă, răspunse Catelyn.

- Doamna mea, îţi jur, voi avea grijă ca Lannister să răspundă pentru uciderea soţului tău, declară regele. Când voi ocupa Debarcaderul Regelui, îţi voi trimite capul lui Cersei.

Şi asta mi-l va aduce pe Ned înapoi? se întrebă ea.

- Va fi îndeajuns ca să ştiu că s-a făcut dreptate, stăpâne.

- înălțimea Ta, o corectă aspru Brienne cea Albastră. Şi ar trebui să îngenunchezi când te înfățişezi înaintea regelui.

- Diferența dintre stăpân şi înălțime este mică, doamna mea, răspunse Catelyn. Lordul Renly poartă coroană, ca şi fiul meu. Dacă doreşti, putem să stăm aici, în noroi, şi să dezbatem ce onoruri şi ce titluri se cuvin fiecăruia, dar mi se pare că avem probleme mai urgente de discutat.

Câțiva dintre lorzii lui Renly începură să zbiere la auzul acestor vorbe, dar regele râse doar.

- Bine zis, doamna mea. Va fi timp destul pentru politețuri când războiul se va sfârşi. Spune-mi, când are de gând fiul tău să se îndrepte împotriva Harren-halului?

Până ce va afla dacă regele îi era prieten sau duşman, Catelyn nu voia să-i dezvăluie nici cea mai mică parte din intențiile lui Robb.

- Nu sunt membră a consiliilor de război ale fiului meu, stăpâne.

- Atâta timp cât îmi lasă şi mie câțiva Lannisteri, n-am să mă plâng. Ce-a făcut cu Regicidul?

- Jaime Lannister e ținut ostatic la Riverrun.

- E încă în viață? Lordul Mathis Rowan părea dezamăgit.

Năucit, Renly spuse:

- Se pare că lupul străvechi este mai blând decât leul.

- Mai blând decât Lannisterii, murmură Lady Oakheart cu un zâmbet amar, înseamnă mai uscat ca marea.

- Eu numesc asta slăbiciune. Lordul Randyll Tartly avea o barbă scurtă, țepoasă, şi renumele că vorbea pe şleau. Fără să te jignesc, Lady Stark, dar ar fi fost mult mai nimerit ca Lordul Robb să vină personal să aducă regelui omagiile sale decât să se ascundă după fustele mamei.

- Regele Robb duce un război, răspunse Catelyn cu glacială politețe, nu se joacă la turniruri.

Renly rânji,

- Las-o mai moale, Lord Randyll, mă tem că exagerezi. Făcu semn unui slujitor îmbrăcat în livreaua Capătului Furtunii. Găseşte un loc pentru însoțitorii doamnei şi vezi să aibă tot ce le trebuie. Lady Catelyn va sta în propriul meu pavilion. De vreme ce Lordul Caswell a fost atât de bun să mă lase să-i folosesc castelul, nu am nevoie de el. Doamna mea, după ce te odihneşti, voi fi onorat să te avem alături la ospățul pe care îl dă Lordul Caswell în această seară. Un ospăț de adio. Mă tem că domnia sa e nerăbdător să vadă plecată hoarda mea înfometată.

- Nu-i adevărat, înălțimea Ta, protestă un tânăr subțire care trebuia să fie Caswell. Ce este al meu îți aparține.

- Ori de câte ori cineva îi spunea asta fratelui meu Robert, el o lua de bună, răspunse Renly. Fiice ai?

- Da, înălțimea Ta, două.

- Atunci mulţumeşte zeilor că nu sunt Robert. Dulcea mea regină este singura femeie pe care o doresc. Renly întinse mâna să o ajute pe Margaery să se ridice în picioare. Vom mai discuta după ce te-ai odihnit, Lady Catelyn.

Renly îşi conduse soţia înapoi către castel, în timp ce slujitorul lui o îndrumă pe Catelyn spre pavilionul de mătase al regelui.

- Dacă ai nevoie de ceva, nu trebuie decât să ceri, doamna mea.

Catelyn nici nu-şi putea imagina de ce anume ar mai putea avea nevoie în afară de lucrurile care-i fuseseră deja puse la dispoziţie. Pavilionul era mai mare decât sălile principale ale multor hanuri şi aveau tot confortul: somiere cu pene şi blănuri de învelit, o cadă din lemn şi aramă, suficient de mare pentru două persoane, mangaluri ca să îndepărteze frigul nopţii, scaune din piele, o masă de scris cu pene de gâscă şi călimări, castroane cu piersici, prune şi pere, o carafă cu vin lângă un set de cupe de argint, cufere de cedru, înţesate cu hainele, cărţile, hărţile şi jocurile lui Renly, o harpă înaltă şi o tolbă cu săgeţi, o pereche de şoimi de vânătoare cu cozile roşii, un veritabil depozit de arme mici. Nu se zgârceşte la nimic acest Renly, gândi Catelyn, privind de jur-împrejur. Nu e de mirare că oastea lui înaintează atât de încet.

Chiar la intrare, armura lui stătea de strajă, o platoşă verde-pădure, cu accesoriile gravate cu aur, cu coiful încoronat cu o pereche imensă de coarne aurii. Oţelul era atât de bine şlefuit încât Catelyn se vedea oglindită pe suprafaţa lucioasă a platoşei, privindu-se ca din adâncurile unui iaz verde, adânc. Chipul unei femei înecate, gândi Catelyn. Te poţi îneca în durere? Se întoarse brusc, furioasă pe propria ei slăbiciune. Nu avea timp să-şi permită luxul de a se autocom-pătimi. Trebuia să-şi spele praful de pe păr şi să se schimbe într-o rochie potrivită pentru ospăţul unui rege.

Ser Wendel Manderly, Lucas Blackwood, Ser Per-wyn Frey şi ceilalţi companioni de obârşie nobilă o însoţiră la castel. Sala mare a fortăreţei Lordului Caswell putea fi numită mare cu indulgenţă, dar se găsea loc pe băncile înţesate pentru oamenii lui Catelyn, printre cavalerii lui Renly. Lui Catelyn îi fu rezervat un loc între Lordul Mathis Rowan, cel cu faţa roşie, şi jovialul Ser Jon Fossoway. Ser Jon făcea glume, în timp ce Lordul Mathis se interesă politicos de starea de sănătate a tatălui ei, a fratelui şi a copiilor.

Brienne de Tarth fusese aşezată în celălalt capăt al mesei de onoare. Nu se îmbrăcase ca o femeie, ci alesese straiele de cavaler: o jiletcă de catifea, cu blazonul în pătrate trandafirii şi azurii, pantaloni şi cizme şi o centură de sabie din piele fină, iar noua sa mantie-curcubeu i se revărsa pe spate. Totuşi, nici un fel de veşminte nu puteau să-i mascheze urâţenia: mâinile imense, acoperite de pistrui, faţa mare şi lătăreaţă, dinţii ieşiţi în afară. Fără armură, trupul ei părea dizgraţios, cu şolduri largi şi picioare groase, adus de spate şi cu umeri musculoşi, dar nici urmă de sân. Şi era limpede din fiecare mişcare a ei că Brienne ştia asta şi suferea. Vorbea numai când era întrebată şi rareori îşi ridica privirea din farfurie.

Mâncare era din belşug. Războiul nu afectase bogăţia legendară a cetăţii Highgarden. In timp ce barzii cântau şi acrobaţii se dădeau de-a dura, începură să aducă pere înmuiate în vin şi trecură la peşte cu cimbru, rulat prin sare şi prăjit, şi clapon umplut cu ceapă şi cu ciuperci. Mai erau felii mari de pâine neagră, mormane de napi şi porumb dulce şi mazăre, jamboane imense şi carne de gâscă friptă şi străchini de lemn pline de tocană de vânat cu bere şi orz. Ca desert, servitorii Lordului Caswell aduseră tăvi cu pateuri din bucătăriile castelului, lebede de frişca şi

unicorni din zahăr, prăjituri cu lămâie în formă de trandafiri, biscuiți cu miere şi tarte cu mure, cro-chete cu mere şi roți de brânză untoasă.

Mâncărurile bogate îi făcură greață lui Catelyn, dar nu se cuvenea să dea dovadă de slăbiciune când atât de multe depindeau de tăria ei. Mancă cumpătat, uitându-se la bărbatul acesta care-şi spunea rege. Renly şedea la masă cu tânăra lui soție şi cu fratele ei în dreapta. In afară de bandajul din pânză albă pe care îl avea în jurul frunții, Ser Loras nu părea să fie grav afectat de accidentele zilei. Era, într-adevăr, frumos, aşa cum bănuise Catelyn. Când nu erau sticloşi, ochii săi erau vii şi inteligenți, părul îi era o revărsare de bucle rebele, castanii, pe care orice fecioară le-ar fi invidiat. îşi înlocuise mantia zdrențuită de la turnir cu una nouă, din aceeaşi mătase strălucitoare ca a Gărzii Curcubeului aflate în slujba lui Renly, prinsă cu trandafirul auriu al casei Highgarden.

Din când în când, Regele Renly îi vâra în gură lui Margaery cu vârful pumnalului, bucățele de mâncăruri alese, sau se apleca să-i aşeze un sărut uşor pe obraz, dar Ser Loras era cel cu care împărțea cele mai multe glume şi confidențe. Regele mânca şi bea cu plăcere, era evident, deşi nu părea nici gurmand, nici bețiv. Râdea des şi cu poftă şi vorbea cordial cu lorzii de obârşie nobilă şi cu slujitorii de rând deopotrivă.

Unii dintre oaspeții săi erau mai puțin moderați. Beau prea mult şi se grozăveau prea zgomotos, după gustul ei. Fiii Lordului Willum, Josia şi Elyas, discutau aprins despre cine va trece primul de zidurile de la Debarcaderul Regelui. Lordul Varner legăna în poală o servitoare, sărutând-o pe gât în timp ce o mână îi aluneca pe corsetul fetei. Guyard cel Verde, care se visa cântăreț, ciupea corzile unei harpe, ofe-rindu-le o strofă despre legatul cozilor de lei cu

noduri, din care o parte rima. Ser Mark Mullendore aduse o maimuță neagră cu alb şi o hrăni cu bucățele de mâncare din propria lui farfurie, în timp ce Ser Tanton al Mărului Roşu Fossoway se urcă pe masă şi jură că-1 va omorî pe Sandor Clegane într-o luptă corp la corp. Jurământul ar fi putut fi privit cu mai multă solemnitate dacă Ser Tanton nu ar fi stat cu un picior într-un castron cu supă pe când îl făcea.

Culmea nebuniei fu atinsă când un bufon dolofan ieşi săltând dintr-o cutie de tinichea, cu un cap de leu din pânză, şi îl fugări pe pitic în jurul meselor, co-tonogindu-1 peste cap cu o băşică. In cele din urmă, Regele Renly ceru să-i spună de ce îl bătea pe fratele său.

- De ce, înălțimea Ta? Sunt Regicidul, răspunse bufonul.

- E Regicidul, nebunul nebunilor, spuse Renly, şi sala răsună de hohote de râs.

Lordul Rowan, aşezat lângă ea, nu se alătură distracției.

- Sunt cu toții atât de tineri, spuse el.

Era adevărat. Cavalerul Florilor nu ajunsese la cea de-a doua aniversare a sa când Robert 1-a ucis pe Prințul Rhaegar, la Trident. Doar puțini dintre ceilalți fuseseră cu mult mai mari. Fuseseră prunci pe vremea Jafului de la Debarcaderul Regelui, şi doar nişte băiețandri când Balon Greyjoy a ridicat Insulele de Fier la răzmeriță. Sunt încă neînsângerați, gândi Catelyn în timp ce-1 privea pe Lordul Bryce îndemnându-1 pe Ser Robar să jongleze cu o pereche de pumnale.

Pentru ei totul e încă un joc, un turnir, şi tot ceea ce văd este şansa de a ajunge la glorie, onoare şi trofee. Sunt baiețandri îmbătați de cântece şi poveşti şi, asemenea băiețandrilor, se cred nemuritori.

- Războiul îi va îmbătrâni, spuse Catelyn, aşa cum ne-a îmbătrânit pe noi. Fusese doar o fetişcană când Robert, Ned şi Jon Arryn şi-au ridicat flamurile împotriva lui Aerys Targaryen, iar când războiul s-a sfârşit, era femeie. Ii compătimesc.

- De ce? o întrebă Lordul Rowan. Uită-te la ei. Sunt tineri, puternici, plini de viață şi de voioşie. Şi poftă trupească, da, atât de multă încât nu ştiu cum s-o folosească. Mulți bastarzi vor fi zămisliți în noaptea asta, ți-o jur. De ce să-i compătimeşti?

- Pentru că nu va dura, răspunse Catelyn cu tristețe. Pentru că sunt cavalerii verii şi iarna se apropie.

- Lady Catelyn, te înşeli. Brienne o privi cu ochii săi la fel de albaştri ca armura pe care o purta. Iarna nu va veni niciodată pentru unii ca noi. De vom muri în luptă, cu siguranță vor cânta despre noi, iar în cântece este întotdeauna vară. In cântece, toți cavalerii sunt galanți, toate fecioarele sunt frumoase şi soarele străluceşte întotdeauna.

Iarna vine pentru noi toți, gândi Catelyn. Pentru mine a venit când a murit Ned. Va veni şi pentru tine, copilă, şi mai curând decât ai vrea. Nu avu inima să spună asta.

Regele o scoase din încurcătură:

- Catelyn, o strigă Renly, simt nevoia să iau puțin aer. Vii cu mine la o plimbare?

Catelyn se ridică îndată.

- Aş fi onorată.

Brienne era şi ea în picioare.

- înălțimea Ta, dă-mi doar o clipă să-mi îmbrac zalele. N-ar trebui să ieşi fără protecție.

Regele Renly zâmbi.

- Dacă nu sunt în siguranță în inima castelului Lordului Caswell, înconjurat de oastea mea, o sabie în plus nu va conta... Nici măcar sabia ta, Brienne. Aşază-te şi mănâncă. Dacă voi avea nevoie, am să trimit după tine.

Cuvintele regelui o loviră parcă mai puternic decât toate loviturile pe care le primise în după-amia-za aceea.

- Cum ți-e voia, înălțimea Ta.

Brienne se aşeză, cu ochii plecați. Renly o luă pe Catelyn de braț şi o conduse afară din sală, trecând pe lângă un străjer care stătea pleoştit şi care se îndreptă atât de repede încât aproape că-şi scăpă sulița. Renly îl bătu pe umăr şi luă totul în glumă.

- Pe aici, doamna mea. Regele o duse, printr-o uşă joasă, într-un turn cu scări. In timp ce începură să urce, spuse: întâmplător, Ser Barristan Selmy se află la Riverrun, cu fiul tău?

- Nu, răspunse ea nedumerită. Nu mai e cu Joffrey? Era Lordul Comandant al Gărzii Regale.

Renly clătină din cap.

- Lannisterii i-au spus că e prea bătrân şi i-au dat Câinelui mantia sa. Am auzit că a părăsit Debarcaderul Regelui jurând să se pună în slujba adevăratului rege.

Mantia aceea pe care a cerut-o astăzi Brienne era cea pe care o păstram pentru Selmy, în speranța că-şi va pune sabia în slujba mea. Când nu a apărut la Highgarden, m-am gândit că poate a plecat la Riverrun.

- Noi nu l-am văzut.

- Era bătrân, într-adevăr, dar încă de nădejde. Sper că nu i s-a întâmplat nimic rău. Lannisterii sunt nişte mari nătărăi. Mai urcară câteva trepte. In noaptea morții lui Robert, i-am oferit soțului tău o sută de oşteni şi l-am îndemnat să-1 ia pe Joffrey sub oblăduirea lui. De m-ar fi ascultat, astăzi ar fi fost regent şi nu mai era nevoie ca eu să revendic tronul.

- Ned te-a refuzat. Catelyn ştia.

- A jurat să-i apere pe copiii lui Robert, spuse Renly. N-am avut puterea să acționez de unul singur; aşadar, când Lordul Eddard m-a refuzat, n-am avut de ales decât să fug. Dacă aş fi rămas, ştiam că regina ar fi avut grijă să nu-i supraviețuiesc prea mult timp fratelui meu.

Dacă ai fi rămas şi i-ai fi acordat lui Ned sprijinul, poate că ar fi fost încă în viață, gândi Catelyn cu amărăciune.

- Mi-a plăcut destul de mult soțul tău, doamna mea. Ii era prieten devotat lui Robert, ştiu asta, dar nu voia să asculte şi nu voia să se plece. Uite, vreau să-ți arăt ceva.

Ajunseseră în capul scărilor. Renly deschise o uşă de lemn şi păşiră afară, pe acoperiş. Fortăreața Lordului Caswell nu era nici pe departe destul de înaltă ca să poată fi numită turn, dar ținutul era întins şi neted, iar Catelyn putu vedea la leghe depărtare, în toate direcțiile. Oriîncotro privea, vedea focuri. Acopereau pământul ca nişte stele căzătoare şi, asemenea stelelor, erau nesfârşite.

- Numără-le, dacă vrei, doamna mea, şopti Renly. Vei număra până când se luminează de ziuă dinspre răsărit. Mă întreb câte focuri ard în preajma River-runului în seara aceasta.

Catelyn auzea sunetul îndepărtat al unei muzici, purtat de vânt dinspre Sala Mare, furişându-se prin noapte. Nu îndrăznea să numere stelele.

- Am auzit că fiul tău a traversat Gâtul cu douăzeci de mii de oşteni după el, continuă Renly. Acum, că lorzii Tridentului sunt cu el, s-ar putea să conducă patruzeci de mii.

Nu, gândi ea, nici pe departe atât de mulți, am pierdut oameni în lupta, iar pe alții la seceriş.

- Am de două ori mai mulți aici, spuse Renly, iar aceasta e doar o parte din puterea mea. Mace Tyrell a rămas la Highgarden cu alți zece mii, am o garnizoană puternică la Capătul Furtunii şi foarte curând cei din Dorne mi se vor alătura cu toată puterea lor. Şi nu-1 uita pe fratele meu Stannis, care stăpâneşte Piatra Dragonului şi îi are sub comanda sa pe lorzii mării înguste.

- S-ar părea că tu eşti cel care 1-a uitat pe Stannis, spuse Catelyn, mai tăios decât intenționase.

- Pretențiile sale, vrei să spui? Renly începu să râdă. Să vorbim deschis, doamna mea. Stannis ar fi un rege îngrozitor. Şi nici nu are şanse să devină rege.

Oamenii îl respectă, chiar se tem de el, dar foarte puțini l-au iubit vreodată.

- Totuşi, e fratele tău mai mare. Dacă ar fi ca vreunul dintre voi să aibă dreptul să stea pe Tronul de Fier, acela trebuie să fie Lordul Stannis.

Renly ridică din umeri.

- Spune-mi ce drept a avut vreodată fratele meu Robert asupra Tronului de Fier? Nu aşteptă răspunsul O, se vorbea despre legăturile de sânge dintre Baratheon şi Targaryen, despre căsătorii de-acum o sută de ani, de fii mezini şi fiice mai mari. In afară de Maesteri, pe nimeni nu interesează nimic din toate acestea. Robert şi-a câştigat tronul cu ciocanul de război. îşi roti brațul pe deasupra focurilor de tabără care ardeau din zare-n zare. Ei bine, iată drepturile mele, la

fel de întemeiate precum au fost vreodată ale lui Robert. Dacă fiul tău mă sprijină, aşa cum 1-a sprijinit pe Robert tatăl său, nu mă va găsi lipsit de mărinimie. Ii voi confirma bucuros toate pământurile, titlurile şi onorurile. Poate domni la Winter-fell, dacă vrea. Poate chiar să continue să-şi spună Regele Nordului, dacă pofteşte, atâta timp cât îşi pleacă genunchiul şi mă recunoaşte drept suveran. Rege e doar un cuvânt, dar credință, loialitate, supunere, acestea trebuie să-mi revină mie.

- Şi dacă nu ți le va da, stăpâne?
- Am de gând să fiu rege, doamna mea, şi nu al unui regat fărâmițat. Nu pot s-o spun mai răspicat. Acum trei sute de ani, un rege Stark a îngenuncheat în fața lui Aegon Dragonul când a văzut că nu poate

spera să triumfe. Asta a fost înțelepciune. Şi fiul tău trebuie să fie înțelept. Când mi se va alătura, acest război va fi ca şi terminat. Noi... Renly se întrerupse dintr-odată. Asta ce mai e?

Zornăitul lanțurilor vesti ridicarea barierei-ghi-lotină. Jos, în curtea de dedesubt, un călăreț cu un coif înaripat îşi zori calul înspumat pe sub țepuşe.

- Chemați regele, strigă el. Renly sări pe un crenel.
- Sunt aici, ser.

- înălțimea Ta. Călărețul dădu pinteni calului şi se apropie. Am venit cât de iute am putut. De la capătul Furtunii. Suntem asediați, înălțimea Ta. Ser Cortnay îi apără, dar...
- Dar... e imposibil. Aş fi aflat dacă Lordul Tywin ar fi plecat de la Harrenhal.
- Nu sunt Lannisterii, stăpânul meu. La porți este Lordul Stannis. Regele Stannis îşi zice acum.

JON

Rafalele de ploaie biciuiau faţa lui Jon, în timp ce traversa, dând pinteni calului, pârâul umflat. Alături de el, Lordul Comandant Mormont îşi scutură gluga pelerinei, mormăind înjurături la adresa vremii. Corbul îi stătea pe umăr, cu penele zburlite, la fel de ud şi de morocănos ca şi Bătrânul Urs. O pală de vânt împrăştie în jurul lor frunze ude, legănându-se ca un cârd de păsări moarte. Pădurea bântuită, gândi Jon cu tristețe. Pădurea înecată, mai degrabă.

Spera că Sam rezista, în spatele coloanei. Nu era un bun călăreț nici pe vreme bună, iar după şase zile de ploaie pământul era nesigur, numai noroi moale şi pietre ascunse. Când vântul bătea, le arunca apa drept în ochi. Zidul se scurgea, probabil, către sud, gheața se topea, amestecându-se cu ploaia caldă, pentru a se revărsa în râuri şi perdele de apă. Probabil că Pyp şi Toad stăteau la masă, lângă foc, în sufragerie, bând vin fiert cu mirodenii. Jon îi invidia. Haina udă de lână atârna pe el, îmbibată, provocându-i mâncărimi,

gâtul şi umerii îl dureau îngrozitor din cauza greutății zalelor şi a sabiei şi se săturase de cod în saramură, vită în saramură şi brânză uscată.

Undeva, în față, un corn scoase un sunet tremurat, pe jumătate înecat de răpăitul constant al ploii.

- Cornul lui Buckwell, anunță Bătrânul Urs. Zeii sunt buni, Craster e încă acolo. Corbul bătu o singură dată din aripile-i imense, croncănind: Bob, şi îşi zburli din nou penele.

Jon îi auzise adesea pe frații în negru spunând poveşti despre Craster şi fortăreața lui. Acum o va vedea cu ochii lui. După şapte sate goale, se temuseră cu toții că o vor găsi pustie şi lipsită de viață ca şi celelalte, dar se părea că vor fi scutiți de asta. Poate că Bătrânul Urs va primi, în sfârşit, unele răspunsuri, gândi el. Oricum, vom scăpa de ploaie.

Thoren Smallwood jurase că Craster era un prieten al Rondului, în ciuda reputației sale dubioase.

- Omul e pe jumătate nebun, n-am să neg asta, îi spusese Bătrânului Urs, dar şi tu ai fi la fel dacă ți-ai petrece toată viața în pădurea asta blestemată. Chiar şi aşa, n-a alungat niciodată un drumeț de lângă focul lui, şi nici nu-1 iubeşte pe Mance Rayder. Ne va da un sfat bun.

Atâta timp cât ne oferă o mâncare caldă şi şansa de a ne usca hainele, voi fi mulțumit. Dywen spunea că Craster era un ucigaş, un mincinos, un violator şi un laş şi bănuia că făcea negoț cu sclavi şi demoni.

- Şi mai rău, adăugase bătrânul pădurar scrâşnin-du-şi dinții. Omul ăla are un miros rece, e adevărat.

- Jon, porunci Lordul Mormont, du-te înapoi de-a lungul coloanei şi dă de ştire. Şi reaminteşte-le ofițerilor că nu vreau să avem necazuri cu nevestele lui Craster. Să facă bine să-şi țină mâinile acasă şi să le vorbească acestor femei doar atât cât e necesar.

- Am înțeles, stăpâne.

Jon îşi întoarse calul pe drumul pe care veniseră. Era plăcut să nu-1 mai bată ploaia în față, chiar dacă doar pentru scurt timp. Toți cei pe lângă care trecea parcă plângeau. Coloana se întindea pe o jumătate de milă de pădure.

In mijlocul convoiului de bagaje Jon trecu pe lângă Samwell Tarly prăbuşit în şa, sub o pălărie largă, pleoştită. Călărea un cal de tracțiune şi îi conducea pe ceilalți. Ropotul ploii pe acoperitoarele coliviilor făcea corbii să cârâie şi să bată din aripi.

- Pune o vulpe cu ei înăuntru, strigă Jon.

Apa se scurse de pe borul pălăriei lui Sam când îşi înălță capul.

- O, Jon. Nu, corbii doar urăsc ploaia, ca şi noi.

- Cum eşti, Sam?

- Ud. Grăsanul reuşi să schițeze un zâmbet. Totuşi, încă n-am murit.

- Bine. Fortăreața lui Craster e chiar în fața noastră. Dacă zeii sunt buni, ne va lăsa să înnoptăm la căldură.

Sam privi neîncrezător.

- Edd cel Trist spune că Craster e un sălbatic înspăimântător. Se căsătoreşte cu fiicele sale şi nu respectă nici un fel de legi, în afară de cele pe care le

face el. Iar Dywen i-a spus lui Grenn că în vene îi curge sânge negru. Mama lui, o sălbatică, s-a culcat cu un cercetaş, aşa că el e un bas... Dintr-odată, îşi dădu seama ce era să spună.

- Un bastard, zise Jon râzând. Poți s-o spui, Sam. Am mai auzit cuvântul ăsta. Dădu pinteni căluțului său cu mersul apăsat. Trebuie să-1 ajung pe Ser Ottyn. Ai grijă cu femeile lui Craster. De parcă Samwell Tarly ar fi avut nevoie de un asemenea avertisment. Vorbim mai târziu, după ce poposim.

Jon îi duse vestea lui Ser Ottyn Wythers, care mergea împreună cu ariergarda. Mic, cu fața stafidită, de o vârstă cu Mormont, ser Ottyn avea mereu un aer obosit, chiar şi la Castelul Negru, iar ploaia îl bătuse fără milă.

- Veşti binevenite, spuse el. Umezeala asta mi-a pătruns până-n oase şi fiecare rană a mea se plânge de durere.

La întoarcere, Jon se îndepărtă de coloană şi-o luă pe-o scurtătură, prin desişul pădurii. Sunetele făcute de oameni şi de cai se diminuară, înghițite de umeda sălbăticie verde, şi curând

nu mai auzea decât ropotul liniştit al ploii pe frunze, pe copaci şi pe pietre. Era pe la prânz, dar pădurea părea întunecată, ca în amurg. Jon îşi croi drum printre pietre şi băltoace, printre stejarii mari, santinele gri-verzui şi copaci de fier cu scoarţa neagră. Pe alocuri, crengile formau o boltă şi Jon avu parte de un scurt răgaz, ferit de ploaia care răpăia. Când trecu pe lângă un castan lovit de trăsnet, năpădit de trandafiri albi, auzi un foşnet în tufişuri.

- Nălucă! Strigă el. Nălucă, la mine.

Insă cel care ieşi din tufişuri fu Dywen, ducând în zigzag un cal zburlit, gri, cu Grenn călare lângă el. Bătrânul Urs îşi desfăşurase cercetaşii de o parte şi de alta a coloanei principale, să le protejeze marşul şi să-i avertizeze dacă se apropia vreun inamic, şi nici măcar în privinţa lor nu-şi asumase nici un risc, trimiţându-i doi câte doi.

- A, tu erai, Lord Snow. Dywen afişă un zâmbet de stejar, cu dinţii săi strâmbi, ciopliţi din lemn. Credeam că eu şi băiatul am dat peste vreunul dintre Ceilalţi. Ţi-ai pierdut lupul?

- A plecat să vâneze.

Nălucă nu suporta să meargă cu coloana, dar nu putea fi departe. Când poposeau ca să înnopteze, îşi găsea drumul până la cortul Lordului Comandant.

- Să pescuiască, mai degrabă, pe umezeala asta, zise Dywen.

- Mama mea spunea mereu că ploaia e bună pentru recolte, interveni Grenn, încurajator.

- Da, o recoltă bună de mucegai, răspunse Dywen. Cel mai bun lucru legat de ploaie e că scuteşte omul să mai facă baie. Cloncăni din dinţii săi de lemn.

- Buckwell 1-a găsit pe Craster, le spuse Jon.

- Il pierduse? chicoti Dywen. Vezi să nu dai târcoale pe lângă soţiile lui Craster, mă auzi?

Jon zâmbi.

- Le vrei numai pentru tine, Dywen? Dywen îşi clănţăni din nou dinţii:

- Poate că da. Craster are zece degete şi un singur penis, aşa că nu numără decât până la unsprezece. N-ar rata ocazia să-şi găsească o pereche.

- Câte soţii are, de fapt? întrebă Grenn.

- Mai multe decât vei avea tu vreodată, frăţioare. Ei, nu e aşa de greu când ţi le creşti singur. Uite-ţi animalul, Snow.

Nălucă tropăia pe lângă calul lui Jon, cu coada în sus, cu blana albă zburlită în bătaia ploii. Se mişca atât de silenţios, încât Jon n-ar fi putut să spună exact când a apărut. Calul lui Grenn se sperie când îi simţi mirosul. Chiar şi acum, după mai mult de un an, caii erau agitaţi în prezenţa lupului.

- Cu mine, Nălucă! Jon dădu pinteni calului, spre Fortăreaţa lui Craster.

Nu-şi închipuise niciodată că va vedea chiar un castel de piatră în capătul îndepărtat al Zidului, dar îşi imaginase un fel de castel de pământ cu curte interioară, cu palisadă şi cu donjon din lemn. In schimb, găsiră un morman de gunoi, o cocină, un ţarc de oi gol şi un castel din chirpici, fără ferestre, care nu-şi merita nici pe departe numele. Era lung şi scund, sprijinit cu buşteni şi acoperit cu iarbă. Construcţia era aşezată în vârful unei ridicaturi prea mici ca să fie numită deal, înconjurată de o întăritură de pământ. Râuleţe maronii curgeau în josul pantei - acolo unde ploaia săpase şanţuri în zidul de apărare -, văr-sându-se în pârâul repede care cotea către nord, cu apele sale tulburi transformate de ploaie într-un şuvoi întunecos.

In partea de sud-vest, găsi o poartă deschisă, flancată de două cranii de animale, ridicate pe ţăruşi înalţi, un urs, într-o parte, un berbec în cealaltă. Ală-turându-se coloanei şi trecând poarta călare, Jon observă că din craniul ursului atârnau încă bucăţi de carne. In interior, cercetaşii lui Jarman Buckwell şi oamenii din avangarda lui Thoren Smallwood priponeau caii şi se chinuiau să ridice corturile. O ceată de purcei râmau în cocină, în jurul unor scroafe imense, trei la număr. In apropiere, o fetiţă scotea morcovi dintr-o grădină, goală, în ploaie, în timp ce două femei legau un porc pentru tăiere. Ţipetele animalului erau ascuţite şi îngrozitoare, aproape umane în disperarea lor. Câinii de vânătoare ai lui Chett lătrară sălbatic, în replică, mârâind şi arătându-şi colţii, în ciuda înjurăturilor lui, în timp ce o pereche de câini ai lui Craster lătrau la ei. Când îl văzură pe Nălucă, unii dintre câini se opriră şi o luară la fugă, în timp ce alţii începură să mârâie. Lupul străvechi îi ignoră, la fel şi Jon.

Ei bine, treizeci dintre noi vor sta la căldură şi se vor usca, gândi Jon după ce studie cu atenţie castelul. Poate chiar cincizeci. Locul era mult prea mic pentru a adăposti două sute de oameni, aşa că majoritatea vor fi nevoiţi să rămână afară. Şi unde să-i aşeze? Ploaia transformase jumătate din curtea zidită în băltoace adânci până la glezne, iar cealaltă jumătate era plină de noroi. Aveau în faţă încă o noapte mohorâtă.

Lordul Comandant îi încredinţa calul lui Edd cel Trist. Când Jon descăleca, Edd curăţa noroiul de pe copitele calului său.

- Lordul Mormont e în castel, îl anunţă el. A spus să i te alături. Mai bine lasă-1 pe lup afară, pare destul de înfometat ca să-1 mănânce pe unul dintre copiii lui Craster. Adevărul e că şi mie îmi e destul de foame ca să-1 mănânc pe unul dintre copiii lui Craster, numai să-mi fie servit fierbinte. Hai, du-te, mă ocup eu de calul tău. Dacă înăuntru e cald şi uscat, să nu-mi spui. Eu n-am fost invitat. îndepărtă o plăcintă de noroi ud de pe o potcoavă. Noroiul ăsta nu ţi se pare că seamănă cu rahatul? S-ar putea ca tot dealul să fie făcut din rahatul lui Craster?

Jon zâmbi.

- Păi am auzit că e aici de multă vreme.
- Nu mă înveseleşti. Du-te să te întâlneşti cu Bătrânul Urs.
- Nălucă, stai, ordonă el.

Uşa de la intrarea în Fortăreaţa lui Craster era făcută din două clape din blană de căprioară. Jon se strecură printre ele, aplecându-se ca să treacă pe sub pragul scund de sus. Castelul duhnea a funingine, a balegă şi a câine ud. Aerul era greu de fum, dar, cumva, tot umed. Ploaia se prelingea prin gaura pentru fum din acoperiş. Era o singură încăpere, cu un pod de dormit deasupra, la care se ajungea pe două scări şubrede.

Jon îşi aminti cum se simţise în ziua când au părăsit Zidul, emoţionat ca o fecioară, dar nerăbdător să întrezărească minunile şi misterele din spatele fiecărui nou orizont. Ei bine, iată una dintre minuni, îşi spuse, stând şi privind încăperea sordidă, urât mirositoare. Fumul înţepător îl făcea să lăcrimeze. Păcat că Pyp şi Tad nu pot vedea ce pierd.

Craster stătea lângă foc, singurul om care se bucura de propriul scaun. Până şi Lordul Comandant Mormont fusese nevoit să se aşeze pe o banchetă comună, cu corbul bodogănind pe umăr. Jarman Buck-well stătea în spate, picurând din zalele bălţate şi veşmintele ude din piele lucioasă, alături de Thoren Smallwood, îmbrăcat cu platoşa şi pelerina cu zibe-lină a răposatului Ser Jaremy.

Vesta din blană de oaie şi mantia din piei cusute ale lui Craster contrastau prin aspectul lor ponosit, dar, în jurul încheieturii groase, avea o brăţară ce strălucea ca aurul. Părea un om puternic, deşi era acum în amurgul vieţii, cu coama de păr cenuşiu încărunţind. Un nas plat şi o gură căzută îi confereau o înfăţişare crudă, iar una dintre urechi îi lipsea. Aşadar, este un sălbatic, îşi aminti Jon. Ca în poveştile Bătrânei Nan despre oamenii sălbatici care beau sânge din craniile oamenilor. Craster bea, se pare, o bere gălbuie, apoasă, dintr-o cupă cioplită în piatră. Poate că el nu auzise poveştile.

- Nu l-am mai văzut pe Benjen Stark de trei ani, îi spuse lui Mormont. Şi, la drept vorbind, nu mi-a lipsit defel.

O jumătate de duzină de căţei negri şi vreo doi porci ciudaţi se strecurau printre bănci, în timp ce

câteva femei înveşmântate în piei zdrenţuite de căprioară împărţeau cornuri de băut pline cu bere, aţâţau focul şi tăiau morcovi şi ceapă într-un ceaun.

- Ar fi trebuit să treacă pe aici anul trecut, zise Thoren Smallwood. Un câine veni adulmecând în jurul său. Il alungă, lovindu-1 cu piciorul, iar câinele schelălăi.

Lordul Mormont spuse:

- Ben îl căuta pe Ser Waymar Royce, care a dispărut cu Gared şi cu tânărul Will.

- Da, mi-i amintesc pe ăia trei. Lordul nu era mai în vârstă decât căţeluşii ăştia. Prea mândru ca să doarmă sub acoperişul meu, cu mantia lui de zibelină şi cu armura din oţel negru. Soţiile mele îl priveau şi ele cu ochi bovini. Privi cu coada ochiului către cea mai apropiată dintre femei. Gared zicea că urmăreau tâlhari. I-am spus că ar fi mai bine să nu-i prindă, cu un comandant atât de ageamiu. Gared nu era chiar atât de rău pentru o cioară. Omul ăla avea mai puţine urechi decât mine. I le-a luat gerul, la fel ca pe a mea. Craster începu să râdă. Acum aud că nu mai are nici cap. I l-o fi luat gerul şi pe el?

Jon îşi aminti un şuvoi de sânge roşu pe zăpada imaculată şi felul în care Theon Greyjoy a lovit cu piciorul capul omului mort. Era un dezertor. Pe drumul de întoarcere spre Winterfell, Jon şi Robb s-au luat la întrecere şi au găsit şase pui de lupi străvechi în zăpadă. Cu o mie de ani în urmă.

- Când Ser Wyman a plecat de la tine, încotro se îndrepta?

Craster dădu din umeri.

- Se face că am lucruri mai bune de făcut decât să le ţin ciorilor socoteala de unde vin şi unde se duc. Bău o duşcă de bere şi puse cupa deoparte. N-am mai avut strop de vin bun, de la sud, de un car de vreme. Mi-ar prinde bine nişte vin şi o secure nouă. A mea nu mai taie, nu se poate aşa ceva, trebuie să-mi apăr femeile. Privi de jur-împrejur, la soţiile sale care roboteau.

- Sunteţi puţini aici, şi izolaţi, spuse Mormont. Dacă vrei, îţi dau nişte oameni să te escorteze către sud, la Zid.

Corbului, se pare, îi plăcea cuvântul; Zid, ţipă el, desfăcându-şi aripile negre ca un guler înalt, la ceafa lui Mormont.

Gazda zâmbi maliţios, dezvelindu-şi gura plină de dinţi stricaţi.

- Şi ce-ai vrea să facem acolo, să te servim la cină? Suntem oameni liberi. Craster nu slujeşte pe nimeni.

- Vremurile sunt potrivnice, nu e bine să locuieşti singur în sălbăticie. Se ridică vânturile reci.

- Poa' să se ridice. Rădăcinile mele sunt înfipte adânc. Craster apucă de mână o femeie care trecea pe lângă el. Spune-i, nevastă. Spune-i Lordului Cioară cât de mulțumiți suntem.

Femeia îşi umezi buzele subțiri.

- Asta e casa noastră. Craster ne apără. Mai bine să murim în libertate decât să trăim în sclavie.

Sclavie, repetă corbul. Mormont se aplecă în față.

- Fiecare sat prin care am trecut era părăsit. Voi sunteți primele ființe vii pe care le-am văzut de când am plecat de la Zid. Oamenii au dispărut... Nu ştiu dacă au murit, dacă au plecat sau au fost luați ostatici. La fel şi animalele. N-a mai rămas nimic. Şi, mai devreme, am găsit trupurile a doi dintre cercetaşii lui Ben Stark la doar câteva leghe de Zid. Erau palizi şi reci, aveau mâinile şi picioarele negre şi răni care nu sângerau. Totuşi, când i-am dus înapoi la Castelul Negru, s-au ridicat într-o noapte şi au ucis. Unul 1-a omorât pe Ser Jaremy Rykker, iar celălalt a venit să mă omoare pe mine, ceea ce-mi arată că şi-au amintit câte ceva din ceea ce ştiau atunci când erau în viață, dar nu le mai rămăsese pic de îndurare omenească.

Gura femeii rămase deschisă, o grotă rozalie, umedă, dar Craster scoase doar un mârâit:

- Aici nu avem asemenea probleme... şi ți-aş fi recunoscător dacă n-ai spune astfel de poveşti sub acoperişul meu. Sunt un om credincios şi zeii mă apără. Dacă acele creaturi ar veni la mine, aş şti cum să le trimit înapoi în mormânt. Deşi mi-ar fi de folos o secure nouă, ascuțită. îşi trimise femeia la treabă, cu o palmă peste picior, strigând: Mai adu bere, şi mişcă-te repede.

- Poate că n-ai probleme cu morții, spuse Jarman Buckwell, dar ce te faci cu viii, stăpâne? Ce te faci cu regele?

Rege, strigă corbul lui Mormont, Rege, rege, rege.

- Acel Mance Rayder? Craster scuipă în foc. Regele de dincolo de Zid? Ce să vrea oamenii liberi cu regii? îşi îndreptă privirea către Mormont. Aş putea să-ți spun multe despre Rayder şi faptele sale, dacă aş vrea. Satele astea goale sunt toate mâna lui. Ai fi găsit părăsit şi acest castel dacă aş fi fost omul să mă ploconesc la unul ca el. Trimite un călăreț, îmi spune că trebuie să-mi părăsesc propria fortăreață şi să vin târâş la picioarele sale. I-am trimis omul înapoi, dar i-am păstrat limba. E prinsă de peretele de colo. Făcu un semn cu mâna. Poate că ți-aş spune unde să-1 cauți pe Mance Rayder. Dacă aş avea chef. Din nou, zâmbetul sumbru. Dar vom avea timp cu toții pentru asta. Pesemne că vreți să dormiți sub acoperişul meu şi să-mi mâncați toți porcii.

- Un acoperiş ar fi cât se poate de binevenit, stăpâne, răspunse Mormont. Am avut parte de un drum greu şi de prea multă umezeală.

- Atunci veți poposi aici pentru o noapte. Nu mai mult. Nu-mi plac ciorile într-atât. Podul e pentru mine şi ai mei, dar veți avea tot spațiul de pe podea pe care-1 doriți. Am carne şi bere pentru douăzeci, nu mai mult. Celelalte ciori negre ale tale să-şi ciugulească grăunțele lor.

- Avem propriile noastre provizii, domnul meu, răspunse Bătrânul Urs. Ne-ar face plăcere să împăr-țim cu tine mâncarea şi vinul nostru.

Craster îşi şterse gura căzută cu dosul mâinii sale păroase.

- Voi gusta din vinul tău, Lordule Cioară, asta da. Şi încă un lucru. Dacă pune cineva mâna pe soțiile mele, şi-o va pierde.

- Casa ta, regulile tale, zise Thoren Smallwood, iar Lordul Mormont încuviință bățos, deşi nu părea prea încântat.

- Atunci, ne-am înțeles, mârâi Craster. N-aveți cumva un om care ştie să deseneze o hartă?

- Sam Tarly ştie. Jon înainta şi adăugă: Sam iubeşte hărțile.

Mormont îi făcu semn să se apropie.

- Trimite-1 aici după ce a mâncat. Spune-i să-şi aducă o pană şi pergament. Şi găseşte-1 şi pe Tollett. Spune-i să-mi aducă securea. Un dar pentru gazda noastră.

- Cine mai e şi ăsta? întrebă Craster înainte ca Jon să apuce să plece. Arată ca un Stark.

- E slujitorul şi scutierul meu, Jon Snow.

- Bastard, nu-i aşa? Craster îl privi pe Jon de sus până jos. Dacă omul vrea să se culce cu o femeie, mi se pare că ar trebui să-şi ia nevastă. Asta fac eu. Ii făcu semn lui Jon că e liber să plece. Ei bine, fugi şi fă-ți treaba, bastardule, şi vezi, securea aia să fie nouă şi ascuțită, n-am nevoie de oțel tocit.

Jon Snow făcu o plecăciune ceremonioasă şi se îndepărtă. Ser Ottyn Wythers tocmai intra şi aproape că se ciocniră în dreptul uşii acoperite cu blană de căprioară. Afară, ploaia parcă se mai domolise. Pretutindeni în interiorul cetății fuseseră ridicate corturi. Sub copaci, Jon putea zări vârfurile altora.

Edd cel trist hrănea caii.

- Dă-i sălbaticului o secure, de ce nu? Făcu semn către arma lui Mormont, o secure de luptă cu coada scurtă, cu ornamente încrustate pe lama din oțel negru. Ți-o va da înapoi, îți jur. împlântată în craniul Bătrânului Urs, probabil. De ce să nu le dăm toate securile şi toate topoarele noastre? Nu-mi place cum zăngăne şi zornăie când mergem. Am călători mai repede fără ele, direct prin poarta iadului. Mă întreb, oare plouă în iad? Poate lui Craster i-ar plăcea în schimb o pălărie drăguță. Jon zâmbi.

- Vrea o secure. Şi vin.

- Vezi, Bătrânul Urs e deştept. Dacă reuşim să-1 îmbătăm bine pe ticălos, poate că ne va tăia doar o ureche când va încerca să ne omoare cu securea aia. Am două urechi, dar un singur cap.

- Smallwood zice că Craster e prietenul Rondului.

- Ştii care e diferența dintre un sălbatic care e prietenul Rondului şi unul care nu este? întrebă scutierul încăpățânat. Duşmanii noştri ne lasă trupurile pradă ciorilor şi lupilor. Prietenii noştri ne îngroapă în gropi ascunse. Mă întreb de cât timp e țintuit ursul acela la poartă şi ce avea Craster acolo înainte să venim noi hăulind. Edd privi securea plin de îndoieli, cu ploaia şiroindu-i pe fața prelungă. E uscat acolo, înăuntru.

- Mai uscat decât aici, afară.

- Dacă mă pitesc pe urmă, nu prea aproape de foc, probabil că nu mă va observa până dimineață. Cei dinăuntru vor fi primii pe care îi va omorî, dar cel puțin vom muri uscați.

Jon nu-şi putu stăpâni râsul.

- Craster e unul singur, noi suntem două sute. Mă îndoiesc că va omorî pe cineva.

- Mă faci să râd, zise Edd pe un ton morocănos. Şi, în plus, sunt multe de spus despre o secure bună, ascuțită. N-aş suporta să fiu ucis cu o ghioagă, am văzut odată un om lovit în frunte cu ghioaga. Pielea nici nu i-a crăpat, dar capul devenise o masă vâscoasă şi se umflase cât un dovleac, numai că era roşu aprins. Un om arătos, dar a murit urât. E bine că nu le dăm ghioage. Edd se îndepărtă, clătinând din cap, cu pelerina neagră şi udă şiroind în urma lui.

Jon termină de hrănit caii fără a înceta să se gândească la cina proprie. Se întreba unde îl poate găsi pe Sam, când auzi un strigăt înspăimântat:

-Lup!

Ocoli în goană castelul, în direcția de unde venea țipătul, afundându-şi cizmele în pământ. Una dintre femeile Craster era lipită cu spatele de zidul împroşcat cu noroi al fortăreței.

- La o parte! îi striga lui Nălucă. Stai la o parte! Nălucă avea un iepure în gură şi un altul, mort şi plin de sânge, pe pământ, în fața lui. Ia-1 de-aici, stăpâne, se rugă ea când îl văzu pe Jon.

- N-o să-ți facă nici un rău. îşi dădu seama îndată ce se întâmplase. O cuşcă de lemn, cu stinghiile sfărâmate, zăcea răsturnată în iarba udă. Probabil că i-a fost foame. N-am prea văzut vânat.

Jon fluieră. Lupul înhățase un iepure, zdrobindu-i oasele mici între dinți, şi se aşezase peste el. Femeia le arunca priviri neliniştite. Era mai tânără decât i se păruse la început. O fată de cincisprezece ani, după părerea lui, cu părul negru, pe care ploaia i-1 lipise de fața suptă, cu picioarele goale, pline de noroi până la glezne. Trupul fetei, ascuns sub pieile cusute, dădea semne că e în primele luni de sarcină.

- Eşti una dintre fiicele lui Craster? o întrebă el.

îşi aşeză o mană peste pântece.

- Nevastă, acum. Indepărtându-se de lup, înge-nunche tristă lângă cuşca sfărâmată.

- Aveam de gând să-i cresc. Nu mai avem nici o oaie.

- Rondul te va despăgubi pentru ei. Jon nu avea nici un ban al său, altfel i-ar fi oferit, deşi nu era sigur la ce ar folosi câteva monede de aramă sau chiar de argint dincolo de Zid. Voi vorbi cu Lordul Mormont mâine dimineață.

Fata îşi şterse mâinile de fustă.

- Stăpâne...

- Nu sunt nici un stăpân.

Dar alții începură să mişune prin preajmă, atraşi de țipătul femeii şi de pârâitul cuştii pentru iepuri.

- Să nu-1 crezi, fetițo, strigă Lark Sisterman, e o javră de cercetaş. Acela este Lordul Snow însuşi.

- Bastard al Winterfellului şi frate al regilor, glumi Chett, care-şi lăsase câinii de vânătoare ca să vadă ce era cu zarva aceea.

- Lupul te priveşte înfometat, fetițo, zise Lark. S-ar putea să poftească la bucățica aceea fragedă din pântecele tău.

Pe Jon nu îl amuza.

- O sperii.

- Mai degrabă o avertizez. Rânjetul lui Chett era la fel de urât ca şi abcesul care-i acoperea toată faţa.

- N-avem voie să vorbim cu voi, îşi aminti fata dintr-odată.

- Aşteaptă, zise Jon, dar prea târziu. Fata ţâşni, luând-o la fugă.

Lark întinse mâna după cel de-al doilea iepure, dar Nălucă fu mai rapid. Când lupul îşi dezveli colţii, Sisterman alunecă pe noroi şi căzu în fundul său osos. Ceilalţi izbucniră în râs. Lupul luă în gură iepurele şi i-1 aduse lui Jon.

- Nu era nevoie s-o speriaţi pe fată, le spuse.

- N-o să ne lăsăm certaţi de tine, bastardule. Chett îl considera vinovat pe Jon de pierderea poziţiei sale comode alături de Maester Aemon, şi pe bună dreptate. Dacă nu i-ar fi vorbit lui Aemon despre Sam Tarly, Chett ar îngriji şi acum un bătrân orb în loc de o haită de câini răi de vânătoare. Oi fi tu favoritul Lordului Comandant, dar nu eşti Lordul Comandant în persoană... Şi, dacă nu ţi-ar fi mereu în preajmă monstrul ăla al tău, n-ai vorbi aşa de-al naibii de obraznic.

- N-am să mă pun cu un frate cât timp suntem dincolo de Zid, răspunse Jon, cu vocea mai calmă decât se simţea.

Lark plecă un genunchi.

- Se teme de tine, Chett. La Surori avem un nume pentru cei ca el.

- Ştiu toate numele. Nu te obosi. Se îndepărtă, cu Nălucă alături. Ploaia se domolise, iar când ajunse la poartă, ploua mocnit. în curând asupra lor se va lăsa asfinţitul, urmat de încă o noapte întunecată, umedă şi mohorâtă. Norii ascundeau luna şi stelele şi Torţa lui Mormont, iar pădurile deveniră negre ca smoala. Fiecare urinat era o aventură, chiar dacă nu de felul celei pe care şi-o imaginase Jon cândva.

Afară, sub copaci, nişte cercetaşi găsiră destul lemn vechi şi uscat ca să poată face un foc la poalele unui povârniş. Alţii ridicaseră corturi sau îşi încropiseră adăposturi întinzându-şi mantiile peste crengile mai joase. Uriaşul se înghesuise în scorbura unui stejar uscat.

- Cum îţi place castelul meu, Lord Snow?

- Pare confortabil. Ştii cumva unde e Sam?

- Ţine-o în direcţia în care mergeai. Dacă ajungi la pavilionul lui Ser Ottyn, ai mers prea departe. Uriaşul zâmbi. Dacă nu cumva Sam şi-a găsit şi el un copac. Ce mai copac ar fi acela!

In cele din urmă, cel care îl găsi pe Sam fu Nălucă. Lupul ţâşni în faţă ca un arc din arbaletă. Sub o ridi-cătură de pietre care îl adăpostea oarecum de ploaie, Sam hrănea corbii. Când se mişcă, cizmele îi pleoscăiră.

- Picioarele îmi sunt destul de ude, recunoscu el nefericit. Când m-am dat jos de pe cal, am călcat într-o groapă şi am intrat în ea până la genunchi.

- Scoate-ţi cizmele şi usucă-ţi ciorapii. Am să caut nişte lemn uscat. Dacă sub piatră pământul nu e ud, s-ar putea să reuşim să aprindem un foc. Jon îi arătă lui Sam iepurele. Şi ne vom ospăta.

- Nu te duci în castelul Lordului Mormont?

- Nu, dar te vei duce tu. Bătrânul Urs vrea să-i faci o hartă. Craster spune că ni-1 va găsi pe Mance Rayder.

- Oh. Sam nu părea nerăbdător să-1 întâlnească pe Craster, chiar dacă asta însemna un foc primitor.

- Totuşi, a spus să mănânci mai întâi. Usucă-ți picioarele. Jon se apucă să adune lemne, săpând sub frunzele moarte după lemnul mai uscat de dedesubt şi dând la o parte straturile de crengi îmbibate de apă, până ce găsi lemne bune de foc. Chiar şi după aceea, dură parcă o veşnicie până ce se o scânteie se aprinse, îşi atârnă coiful pe o piatră, făcând un mic alcov ferit, ca să ferească de ploaie foculețul care fumega.

Când se aşeză în genunchi ca să jupoaie iepurele, Sam îşi scoase cizmele.

- Cred că-mi cresc muşchi printre degete, zise el cu tristețe, mişcându-şi degetele în cauză. Iepurele va fi bun la gust, nici măcar nu mă deranjează sângele şi toate celelalte. Privi într-o parte. Ei bine, doar puțin...

Jon despică iepurele, împrejmui focul cu câteva pietre şi legănă mâncarea deasupra lor. Iepurele fusese un animal costeliv, dar pe măsură ce se frigea, răspândea mirosul unui ospăț regal. Alți cercetaşi le aruncau priviri invidioase. Până şi Nălucă îşi ridică privirea înfometat, adulmecând, cu flăcările licărind în ochii săi întunecați.

- Tu pe al tău l-ai mâncat, îi aminti Jon.

- Craster este atât de sălbatic precum spun cerce-taşii? întrebă Sam. Iepurele era o idee nefăcut, dar avea un gust minunat. Cum arată castelul lui?

- Un morman de gunoi cu acoperiş şi groapa pentru foc. Jon îi spuse lui Sam ce văzuse şi ce auzise în Fortăreața lui Craster.

Când termină de povestit, afară era întuneric şi Sam se lingea pe degete.

- A fost bun, dar acum aş dori o ciozvârtă de miel. Un picior întreg, doar pentru mine, cu sos de mentă, miere şi cuişoare. Ai văzut vreun miel?

- Am văzut un țarc, dar nici o oaie.

- Cum îşi hrăneşte toți oamenii?

- Nu văd nici un om. E doar Craster cu femeile lui, şi câteva fetițe. Mă mir că e în stare să-şi întrețină domeniul. Apărarea lui nu era nimic demn de pomenit, doar un şanț cu noroi. Mai bine te-ai duce sus, pe deal, şi i-ai desena harta. Ştii pe unde s-o apuci?

- Dacă nu cad în noroi. Sam se căzni să-şi vâre din nou picioarele în cizme, adună pene de gâscă şi pergament şi porni vitejeşte în noapte, cu ploaia ră-păindu-i pe pelerină şi pe pălăria pleoştită.

Nălucă îşi aşeză capul pe labe şi se culcă lângă foc. Jon se întinse lângă el, recunoscător pentru căldura pe care i-o oferea. Era rece şi ud, dar nu atât de rece şi de ud precum fusese cu scurt timp în urmă. Poate că diseara Bătrânul Urs va afla ceva ce ne va conduce la unchiul Benjen.

Se trezi cu imaginea propriei răsuflări răspândind aburi în aerul rece al dimineții. La fiecare mişcare, oasele îl dureau. Nălucă dispăruse, focul era stins. Jon întinse mâna să dea jos pelerina pe care o atârnase peste piatră şi o găsi țeapănă şi înghețată. Se strecură pe sub ea şi se ridică în picioare, descoperind o pădure transformată în cristal.

Lumina palidă şi trandafirie a dimineții arunca sclipiri pe frunze, pe ramuri şi pe pietre. Fiecare fir de iarbă era cioplit din smarald, fiecare picătură de apă era preschimbată într-un diamant. Flori şi ciuperci deopotrivă erau înveşmântate în straie de gheață. Până şi băltoacele de

noroi erau acoperite de un luciu maroniu, strălucitor. Prin frunzişul sclipitor, corturile negre ale fraților săi aveau un lustru delicat de gheață.

Aşadar, dincolo de Zid există, până la urmă, magie. Se pomeni gândindu-se la surorile sale, poate fiindcă le visase noaptea trecută. Sansa ar spune că este o vrajă şi ochii ei plini de uimire s-ar umple de lacrimi, dar Arya ar alerga râzând şi țipând, dornică să atingă totul.

- Lord Snow? se auzi strigat. Dulce şi blajin. Se întoarse.

Ghemuită în vârful pietrei care-1 adăpostise pe el în timpul nopții era îngrijitoarea de iepuri, înveşmântată într-o pelerină neagră, atât de largă încât se pierdea în ea. Pelerina lui Sam, îşi dădu seama Jon. De ce poartă pelerina lui Sam?

- Grăsanul mi-a spus că te găsesc aici, stăpâne, zise
ea.

- Am mâncat iepurele, de asta ai venit? Recunoaşterea acestui fapt îl făcu să se simtă, prosteşte, vinovat.

- Bătrânul Lord Corb, el cu pasărea lui vorbitoare, i-a dat lui Craster o arbaletă care valorează cât o sută de iepuri. Brațele i se închiseră peste pântecele umflat. E adevărat, stăpâne? Eşti frate cu regele?

- Frate vitreg, recunoscu el. Sunt bastardul lui Ned Stark. Fratele meu Robb este Regele Nordului. De ce te afli aici?

- Grăsanul, Sam, mi-a zis să vin la tine. Mi-a dat pelerina sa, ca nimeni să nu poată spune că n-am ce căuta aici.

- N-o să se supere Craster pe tine?

- Aseară tata a băut foarte mult din vinul de la Lordul Cioară. Va dormi aproape toată ziua. Răsuflarea fetei îngheță aerul în cristale mici, fără astâmpăr. Se spune că regele face dreptate şi îi apără pe cei slabi. începu să coboare, cu greutate, de pe bolovan, dar gheața îl făcuse alunecos sub piciorul ei. Jon o prinse înainte de-a cădea şi o ajută să coboare. Femeia îngenunche pe pământul înghețat: Stăpâne, te rog...

- Nu mă ruga nimic. Intoarce-te la castelul tău, n-ar trebui să te afli aici. Ni s-a poruncit să nu vorbim cu femeile lui Craster.

- Nu trebuie să vorbeşti cu mine, stăpâne. Ia-mă doar cu tine când vei pleca, e tot ce-ți cer.

Tot ce-mi cere, gândi el. Ca şi cum ar fi o nimica toată.

- Voi... voi fi soția ta, dacă vrei. Tata are acum nouăsprezece, una mai puțin n-o să-1 deranjeze nici un pic.

- Frații în negru au legământ să nu-şi ia niciodată soții, nu ştii asta? Şi, în plus, suntem oaspeți în casa tatălui tău.

- Nu tu, răspunse fata. Am fost atentă. Tu n-ai mâncat la masa lui, nici nu ai dormit lângă foc. Nu te-a tratat ca pe un oaspete, aşa că nu ai nici o obligație față de el. Pentru copil trebuie să plec.

- Nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

- Micsandra, aşa îmi spune, de la numele florii.

- E frumos. îşi aminti cum Sansa îi spusese odată că asta ar trebui să spună ori de câte ori o femeie îşi rostea numele. N-o putea ajuta, dar poate că politețea i-ar face plăcere. Craster te sperie, Micsanda?

- Pentru copil, nu pentru mine. Dacă e fată, nu e atât de rău. Va creşte câțiva ani şi apoi o va lua de nevastă. Dar Nella zice că va fi băiat, iar ea a avut şase copii şi se pricepe. Craster dă băieții zeilor. Cum vine gerul alb, cum îi dă, şi în ultimul timp vine tot mai des. De-asta a început să le dea zeilor oi, deşi îi place să mănânce carne de oaie. Numai că acum nu mai avem nici oi. Vor urma câinii, până ce... îşi plecă ochii şi îşi mângâie pântecele.

- Care zei? Jon îşi amintea că nu văzuseră nici un băiat în fortăreața lui Craster, şi nici bărbați, în afară de Craster.

- Zeii înghețați, răspunse ea. Cei din noapte. Umbrele albe.

Şi dintr-odată, Jon se văzu din nou în Turnul Lordului Comandant. O mână retezată se cățăra pe gamba sa şi, când a îndepărtat-o cu vârful sabiei, a căzut, cu degetele deschizându-se şi închizându-se. Mortul s-a ridicat în picioare, cu ochii albaştri strălucind pe chipul spintecat şi umflat. Fâşii de carne sfârtecată îi atârnau din imensul pântece rănit, dar nu era strop de sânge.

- Ce culoare au ochii lor? o întrebă.

- Albaştri. Strălucitori ca stelele şi la fel de reci. La văzut, îşi spuse. Craster a mințit

- Mă iei cu tine? Numai până la Zid...

- Noi nu mergem spre Zid. Mergem spre nord, după Mance Rayder şi după Ceilalți, aceste umbre albe şi creaturile lor. Ii căutăm, Micsandra. Copilul tău nu va fi în siguranță cu noi.

Teama i se citea pe chip.

- Dar te vei întoarce. Când lupta se va termina, veți trece din nou pe aici.

- S-ar putea. Dacă va mai fi vreunul dintre noi în viață. Asta decide Bătrânul Urs, cel pe care îl numeşti Lordul Cioară. Nu sunt decât cavalerul lui. Eu nu aleg drumul, eu merg.

- Nu. Auzea înfrângerea din glasul ei. Iartă-mă că te-am deranjat, stăpâne. Eu doar... Se spune că regele ocroteşte oamenii şi am crezut...

Fugi, disperată, cu pelerina lui Sam fluturând în urma ei, ca nişte aripi negre, uriaşe. Jon o privi înde-părtându-se, iar bucuria stârnită de frumusețea fragilă a dimineții dispăruse. La naiba cu ea, gândi el înciudat, şi la naiba cu Sam, care mi-a trimis-o. Ce-şi închipuia că pot face pentru ea? Suntem aici să ne luptăm cu sălbaticii, nu să-i salvăm.

Alți oameni ieşeau târâş din adăposturile lor, căs-când şi întinzându-se. Vraja pălise deja, strălucirea de gheață redevenind picături obişnuite de rouă în lumina soarelui ce răsărea. Cineva aprinsese un foc. Jon simțea miros de lemn ars, purtat de vânt printre copaci, şi mireasmă afumată de slănină. îşi scoase pelerina şi o lovi de piatră, scuturând-o de crusta subțire de gheață care se formase peste noapte, pe urmă îşi luă Gheara Lungă şi îşi trecu brațul printr-o curea. La câțiva metri mai departe, se uşura într-un tufiş înghețat. Urina făcu aburi în aerul rece, topind gheața în locul unde cădea. Pe urmă îşi legă pantalonii negri de lână şi o luă pe urma mirosurilor.

Grenn şi Dywen erau printre frații care se adunaseră în jurul focului. Hake îi dădu lui Jon o coajă de pâine umplută cu slănină prăjită şi bucăți mari de peşte sărat, încălzit în grăsime. O înfulecă în timp ce-1 asculta pe Dywer fălindu-se că în noaptea aceea a avut trei dintre femeile lui Craster.

- Nu-i adevărat, zise Grenn privindu-1 încruntat. Aş fi văzut.

Dywen îl plesni peste ureche cu dosul palmei.

- Tu? Să vezi? Eşti orb ca Maester Aemon. Nici măcar n-ai văzut ursul ăla.
- Care urs? A fost un urs?
- întotdeauna e un urs, afirmă Edd cel Trist, cu tonul său obişnuit de posomorâtă resemnare. Unul mi-a omorât fratele când eram mic. După aceea i-am purtat dinții în jurul gâtului, înşirați pe o curea de piele. Şi erau dinți buni, mai buni ca ai mei. N-am avut decât necazuri cu dinții mei.
- Sam a dormit în castel noaptea trecută? îl întrebă Jon.
- Nu l-aş numi dormit. Pământul a fost tare, paiele urât mirositoare, iar frații mei sforăie îngrozitor.

Poți vorbi de urşi, dacă vrei, nimeni nu mârâie atât de fioros ca Brown Bernarr. Totuşi, mi-a fost cald. Nişte câini s-au cățărat pe mine în timpul nopții. Pelerina îmi era aproape uscată când unul dintre ei a făcut pe ea. Sau poate că a fost Brown Bernarr. Ai observat că ploaia s-a oprit în clipa când am avut un acoperiş deasupra capului? Acum, că sunt iar afară, va porni din nou. Zeilor şi câinilor deopotrivă le face plăcere să mă ude.

- Mai bine mă duc să văd de Lordul Mormont, zise Jon.

Poate că ploaia se oprise, dar împrejmuirea era şi acum o mocirlă de noroi alunecos. Frații în negru îşi strângeau corturile, îşi hrăneau caii şi mestecau felii de carne sărată de vită. Cercetaşii lui Jarman Buck-well îşi strângeau curelele la şei înainte de-a porni la drum.

- Jon, îl salută Buckwell de pe cal. Ascute bine sabia aia a ta. Vom avea nevoie de ea cât de curând.

Castelul lui Craster era întunecos după lumina de afară, torțele nopții se stinseseră şi era greu să-ți dai seama că soarele răsărise. Corbul Lordului Mormont fu primul care-1 ochi când intră. Dădu de trei ori leneş din imensele-i aripi negre şi se cocoță pe teaca sabiei Gheară Lungă. Grăunțe? începu să ciugulească o şuviță din părul lui Jon.

- Ignoră nenorocita aia de pasăre cerşetoare, Jon, tocmai a mâncat jumătate din slănina mea. Bătrânul Urs era aşezat la masa lui Craster, mâncând, împreună cu ceilalți soldați, pâine prăjită, slănină şi cârnați din măruntaie de oaie. Noua secure a lui Craster era pe masă, cu încrustațiile din aur strălucind palid în lumina torțelor. Stăpânul ei era tolănit, fără vlagă, în podul de dormit de deasupra, dar femeile erau toate în picioare, umblând de colo-colo şi servind. Cum va fi ziua de azi?
- Rece, dar ploaia s-a oprit.
- Foarte bine. Vezi să mi se pregătească şi să mi se înşeueze caii. Am de gând să plecăm într-o oră. Ai mâncat? Craster serveşte mâncare simplă, dar din belşug.

Nu voi mânca din mâncarea lui Craster, decise Jon într-o clipă.

- Am luat micul dejun cu oamenii mei, stăpâne. Jon alungă corbul de pe Gheara Lungă. Pasărea sări înapoi pe umărul lui Mormont, unde se găinată instantaneu.
- Ar fi trebuit să faci asta pe Snow, în loc să te păstrezi pentru mine, bombăni Bătrânul Urs. Corbul croncăni.

Il găsi pe Sam în spatele castelului, lângă cuşca sfărâmată a iepurilor, cu Micsandra. Il ajuta să-şi îmbrace pelerina, dar când îl văzu pe Jon, se dădu la o parte. Sam îi aruncă o privire plină de reproş.

- Credeam că o s-o ajuți.

- Şi cum era să fac asta? întrebă Jon tăios. S-o iau cu noi, îmbrăcată în pelerina ta? Ni s-a poruncit să nu...

- Ştiu, răspunse Sam cu un aer vinovat, dar fata se teme. Ştiu cum e să-ți fie frică. I-am spus... înghiți.

- Ce? Că o s-o luăm cu noi?

Fața dolofană a lui Sam roşi, un roşu aprins.

- La întoarcere. Nu putea să-1 privească pe Jon în ochi. Aşteaptă un copil.

- Sam, ți-ai pierdut mințile cu totul? S-ar putea să nu ne întoarcem pe drumul ăsta. Şi, dacă o vom face, crezi că Bătrânul Urs o să te lase să iei una dintre soțiile lui Craster?

- M-am gândit... că poate până atunci aş găsi o soluție...

- N-am timp de aşa ceva. Am de pregătit şi de înşeuat caii. Jon se îndepărtă, la fel de tulburat pe cât era de furios. Inima lui Sam era mare, ca şi trupul lui, dar oricât de citit era, uneori era la fel de nătărău ca Grenn. Era imposibil şi, în plus, dezonorant. Atunci, de ce mă simt ruşinat?

Jon îşi ocupă poziția obişnuită lângă Mormont, în timp ce Rondul de Noapte se desfăşură pe lângă craniile de la poarta lui Craster. Porniră spre nord-vest, de-a lungul unei cărări întortocheate. Gheața topită picura în jurul lor, un fel de ploaie mai domoală, cu propria-i muzică dulce. La nord de castel, pârâul se revărsase, acoperit de frunze şi bucăți de lemn, dar cercetaşii găsiseră vadul şi coloana putu să-1 traverseze. Apa era adâncă până la burta calului. Nălucă trecu râul înot, oprindu-se pe mal, cu stropi maronii picurându-i din blana albă. Când se scutură, împrăştie noroi şi apă în toate direcțiile. Mormont nu spuse nimic, dar, de pe umărul său, corbul cârâi.

- Stăpâne, îi şopti Jon, când pădurea se închise din nou în jurul lor. Craster nu are oi. Nici fii.

Mormont nu răspunse.

- La Winterfell, una dintre slujitoare ne-a spus poveşti, continuă Jon. Zicea că există sălbatici care se culcă cu Ceilalți, ca să dea naştere unor copii pe jumătate oameni.

- Poveşti de spus în fața focului. Craster îți pare pe jumătate om?

Intr-o sută de feluri.

- Ii dă pădurii pe fiii săi. O lungă tăcere. Pe urmă: -Da.

Şi Da îngână şi corbul, umflându-se în pene. Da, da, da.

- Ştiai?

- Mi-a spus Smallwood. Cu multă vreme în urmă. Toți cercetaşii ştiu, deşi puțini vorbesc despre asta.

- Unchiul meu ştia?

- Toți cercetaşii, repetă Mormont. Tu crezi c-ar trebui să-1 opresc. Să-1 omor, dacă e nevoie. Bătrânul Urs oftă. De-ar vrea numai să se scape de câteva guri de hrănit, i-aş trimite bucuros pe Yoren şi Conwy să-i adune pe băieți. I-am creşte ca frați în negru şi Rondul ar fi cu atât mai puternic. Dar sălbaticii slujesc zei mai cruzi decât slujim tu sau eu. Aceşti băieți sunt ofrandele lui Craster. Rugăciunile lui, dacă vrei.

Iar soțiile lui trebuie să-i ofere altfel de rugăciuni, gândi Jon.

- Cum ai ajuns să afli asta? îl întrebă Bătrânul Urs. De la una dintre soțiile lui Craster?

- Da, stăpâne, mărturisi Jon. Aş prefera să nu-ți spun care. Era înspăimântată şi avea nevoie de ajutor.

- Lumea largă e plină de oameni care au nevoie de ajutor, Jon. Ar fi bine ca unii să găsească curajul să se ajute pe ei înşişi. Craster zace tolănit în pod chiar şi acum, duhnind a vin şi fără simțire. Dedesubt, pe masa lui, se află o secure nouă, ascuțită. Dac-aş fi eu acolo, aş numi-o „Răspunsul la Rugăciune" şi i-aş pune capăt.

Da. Jon se gândea la Micsandra. La ea şi la surorile ei. Erau nouăsprezece la număr şi Craster era unul singur, dar...

- Dar ar fi o zi nefastă pentru noi dacă Craster ar muri. Unchiul tău ți-ar putea povesti despre vremurile când Fortăreața lui Craster făcea diferența dintre viață şi moarte pentru cercetaşii noştri.

- Tata... Şovăi.

- Continuă, Jon. Spune ce ai vrut să spui.

- Tata mi-a spus odată că unii oameni nu merită să existe, sfârşi Jon. Un stegar care e brutal sau nedrept îşi dezonorează lordul la fel cum se dezonorează pe sine.

- Craster e propriul său stăpân. Nu ne-a făcut nici un jurământ. Nici nu se supune legilor noastre. Ai inima nobilă, dar ascultă la mine. Nu putem îndrepta lumea. Nu acesta este rolul nostru. Rondul de Noapte are de purtat alte bătălii.

Alte bătălii. Da, trebuie să țin minte.

- Jarman Buckwell mi-a spus că s-ar putea să am nevoie de sabia mea cât de curând.

- Chiar aşa? Mormont nu părea încântat. Craster a spus multe şi încă altele aseară, şi mi-a confirmat destule dintre temeri, ca să mă condamne la o noapte fără somn pe podeaua sa. Mance Rayder îşi adună oamenii la Ghearele înghețate. De aceea satele sunt goale. E aceeaşi poveste pe care Ser Denys Mallister a auzit-o de la sălbaticii capturați la Gorge, dar Craster a adăugat şi unde, iar asta are mare însemnătate.

- Ridică un oraş sau o armată?

- Tocmai asta e întrebarea. Câți sălbatici sunt? Câți bărbați apți de luptă? Nimeni nu ştie cu exactitate. Ghearele înghețate, uite un loc aspru, neprimitor, o sălbăticie de piatră şi gheață. Nu vor mai susține mult timp un număr mare de oameni. Nu văd decât un singur scop al acestei adunări: Mance Rayder are de gând să lovească la sud Cele Şapte Regate.

- Sălbaticii au mai invadat regatul. Jon auzise poveştile de la Bătrâna Nan şi de la Maester Luwin, la Winterfell. Raymun Barbă-Roşie i-a condus la sud pe vremea stră-străbunicului meu şi, înainte de el, a mai fost un rege pe nume Bael Bardul.

- Da, şi mult înaintea lor a venit Lordul cu Coarne şi regii frați Gendel şi Gorne, iar în vremurile străvechi, Joramun, care a suflat în Cornul Iernii şi a trezit uriaşii din pământ. Fiecare dintre ei şi-a zdrobit puterea de Zid sau a fost zdrobit de puterea îndepărtatului Winterfell. Dar Rondul de Noapte este doar o umbră a ceea ce a fost, şi cine rămâne să înfrunte sălbaticii în afară de noi? Lordul de Winterfell a murit şi moştenitorul lui şi-a desfăşurat oastea la

sud, să se lupte cu Lannisterii. Sălbaticii s-ar putea să nu mai aibă o asemenea ocazie. L-am cunoscut pe Mance Rayder, Jon. E un sperjur, da, dar are ochi de văzut şi nimeni n-a îndrăznit vreodată să-1 numească slab de înger.

- Ce vom face? întrebă Jon.
- Il vom găsi, zise Mormont. Ne vom lupta cu el. Il vom opri.
Trei sute, gândi Jon, împotriva furiei sălbaticilor. Degetele i se închiseră şi i se deschiseră.

THEON

Era, fără îndoială, o frumuseţe. Dar primul născut e întotdeauna frumos, gândi Theon Greyjoy.

- Ei, iată o fetiţă drăgălaşă, zise un glas de femeie în spatele lui. Lordului îi place să o privească, nu-i aşa?

Theon se întoarse pentru a-i arunca femeii o privire cercetătoare. Ii plăcea ceea ce vedea. O femeie a Insulei de Fier, zveltă, cu picioare lungi, cu părul negru tuns scurt şi pielea bătătorită de vânt, mâini puternice şi sigure şi un pumnal la cingătoare. Avea nasul prea mare şi prea ascuţit pentru faţa-i subţire, dar zâmbetul compensa acest neajuns. Era, după părerea lui, cu câţiva ani mai mare decât el, dar nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Se mişca de parcă ar fi fost obişnuită să aibă o punte sub picioare.

- Da, e o imagine dulce, îi răspunse, deşi nici pe jumătate atât de dulce ca tine.
- Oho! Fata zâmbi larg. Ar trebui să am grijă. Lordul acesta are limba de miere.
- Gust-o şi vezi.
- Aşa se face, aşadar? răspunse ea privindu-1 cu îndrăzneală. In Insulele de Fier existau femei - nu multe, dar erau câteva - care se îmbarcau pe corăbiile lungi, cu bărbații lor, şi se spunea că sarea şi marea le schimba, le dădea pofte bărbăteşti. Ai fost atât de mult timp plecat pe mare, domnul meu? Sau acolo de unde vii nu au fost femei?
- Au fost destule, dar nici una ca tine.
- Şi de unde ştii tu cum sunt eu?
- Ochii mei îți pot vedea chipul. Urechile mele îți pot auzi râsul, şi mădularul mi s-a întărit ca un catarg de dragul tău.

Femeia se apropie şi îşi apăsă o mână pe pantalonii lui, în față.

- Ei bine, nu eşti mincinos, zise ea, strângându-1 prin pânza pantalonilor. Cât de tare te doare?
- Cumplit.
- Bietul de tine. Ii dădu drumul şi făcu un pas înapoi. Din întâmplare, sunt femeie căsătorită şi sunt însărcinată.
- Zeii sunt buni. Aşa, nu e nici o şansă să-ți fac un bastard.
- Oricum, soțul meu nu ți-ar mulțumi.
- Nu, dar poate mi-ai mulțumi tu.
- Şi de ce aş face-o? Am mai avut şi alți lorzi. Sunt la fel ca orice alt bărbat.
- Ai avut vreodată un prinț? o întrebă el. Când vei fi bătrână şi căruntă, şi sânii îți vor atârna mai jos de burtă, le vei putea spune nepoților că ai iubit, cândva, un rege.
- O, acum vorbim despre dragoste? Şi eu care credeam că era vorba doar de mădulare.

După dragoste tânjeşti?

Decise că-i place tânăra, oricine ar fi. Spiritul ei ascuțit era o binevenită pauză de la umeda mohoreală din Pyke.

- Să-mi numesc corabia după tine, să-ți cânt din harpă şi să te țin în turnul castelului meu, acoperită de bijuterii, ca o prințesă dintr-un cântec?
- Ar trebui să-ți numeşti corabia după mine, zise ea ignorând toate celelalte. Eu am construit-o.
- Sigrin a construit-o, constructorul de corăbii al tatălui meu.
- Eu sunt Esgred, fiica lui Ambrode şi soția lui Sigrin.

Nu ştiuse că Ambrode avea o fiică, sau Sigrin o nevastă, dar îl întâlnise pe mai tânărul constructor de corăbii o singură dată, iar pe cel bătrân abia dacă şi-1 amintea. Te iroseşti pentru Sigrin.

- Oho, Sigrin mi-a spus că nava lui e irosită pe tine.

Theon se zbârli.

- Ştii cine sunt eu?
- Prințul Theon din Casa Greyjoy. Cine altul? Spune-mi adevărul, stăpâne, cât de mult îți place noua ta fecioară? Sigrin ar vrea să ştie.

Corabia lungă era atât de nouă încât mirosea încă a smoală şi-a răşină. Unchiul său, Aeron, urma să o binecuvânteze a doua zi, dar Theon venise de la Pyke să arunce o privire înainte de a fi lansată la apă. Nu era la fel de mare ca Marele Kraken, corabia Lordului Balon, sau Victoria de Fier a unchiului său, dar părea ageră şi încântătoare, chiar aşa, stând în leagănul său de lemn, pe malul apei, lungă de o sută de picioare, cu un singur catarg înalt, cu cincizeci de vâsle şi puntea destul de mare pentru o sută de oameni... şi, la prora, berbecele mare de fier, în forma unui cap de săgeată.

- Sigrin a făcut o treabă bună, recunoscu el. E atât de rapidă pe cât pare?
- Mai rapidă - pentru un stăpân care ştie cum să o mânuiască.
- Au trecut câțiva ani de când am navigat pe o corabie. Şi, la drept vorbind, n-am fost niciodată căpitan. Totuşi, sunt un Greyjoy şi un om de fier. Am marea în sânge.
- Şi sângele tău va fi în mare, dacă navighezi la fel cum vorbeşti, îi zise ea.
- Nu m-aş purta niciodată urât cu o fecioară atât de frumoasă.
- Fecioară frumoasă. începu să râdă. Asta e o târfă a mării.
- Iată, acum ai botezat-o. Târfa Mării.

Asta o amuza. Ii vedea sclipirea din ochii întunecați.

- Şi ziceai că-i vei da numele meu, zise ea pe ton de reproş.
- Da. O apucă de mână. Ajută-mă, doamna mea. In ținuturile verzi există credința că o femeie însărcinată aduce noroc pentru cel care se culcă cu ea.
- Şi ce ştiu ei despre corăbii, în ținuturile verzi? Sau despre femei, dacă veni vorba. In plus, cred că ai inventat asta.
- Dacă mărturisesc, o să mă mai iubeşti?
- Să te mai iubesc? Dar când te-am iubit?
- Niciodată, recunoscu el, dar încerc să repar acest neajuns, draga mea Esgred. Vântul suflă rece. Vino pe corabia mea şi lasă-mă să te încălzesc. Mâine dimineață, unchiul meu Aeron va turna apă de mare pe prora corăbiei şi va murmura o rugăciune către Zeul înecat, dar aş prefera s-o binecuvântez cu laptele meu şi-al tău.
- Zeului înecat s-ar putea să nu-i fie pe plac.
- La naiba cu Zeul înecat. Dacă ne deranjează, îl voi îneca din nou. In două săptămâni plecăm la război. Vrei să mă trimiți la luptă plin de dor şi de nesomn?
- Bucuroasă.
- O fată crudă. Corabia mea are numele potrivit. Dacă o voi conduce către stânci, în neatenția mea, va trebui să ai mustrări de conştiință.
- Ai de gând să o cârmuieşti cu asta? Esgred îi frecă din nou pantalonii şi zâmbi, trecându-şi un deget peste conturul de fier al bărbăției sale.
- Intoarce-te cu mine la Pyke, zise el pe neaşteptate, gândind: Ce-ar zice Lordul Balon? Şi de ce i-ar păsa? Sunt om în toată firea, dacă vreau să-mi aduc o fătucă să mă culc cu ea, e numai treaba mea.
- Şi ce aş putea să fac eu la Pyke? Mâna îi rămase acolo unde era.
- In seara asta, tata îşi va ospăta căpitanii.

Ii ospăta în fiecare seară, cât timp aşteptau să sosească ultimii soldați rătăciți, dar Theon considera necesar să-i spună toate astea.

- Mă faci căpitanul tău în noaptea asta, prinţul meu? Avea zâmbetul cel mai păcătos pe care-1 văzuse vreodată la o femeie.
- S-ar putea, dacă aş şti că mă aduci în siguranţă la mal.
- Ei bine, vom vedea care capăt al vâslei intră în mare, şi nu se pricepe nimeni mai bine ca mine la funii şi la noduri. Cu o singură mână, îi desfăcu pantalonii, pe urmă zâmbi şi se îndepărtă uşor de el. Păcat că sunt femeie măritată şi însărcinată.

îmbujorat, Theon se legă înapoi la pantaloni.

- Trebuie să mă întorc la castel. Dacă nu vii cu mine, s-ar putea să mă rătăcesc de durere şi toate insulele vor rămâne mai sărace.
- Nu putem lăsa să se întâmple aşa ceva, dar nu am cal, stăpâne.
- Ai putea lua calul scutierului meu.
- Şi să-1 las pe bietul tău scutier să bată drumul până la Pyke pe jos?
- Atunci urcă şi tu pe calul meu.
- Ţi-ar plăcea ţie asta. Acelaşi zâmbet. Dar aş sta în spatele tău sau în faţă?
- Unde ţi-ar plăcea ţie.
- Mie îmi place deasupra. Unde a fost fata asta până acum?
- Castelul tatălui meu e întunecos şi rece. Are nevoie de Esgred să-i aprindă focurile.
- Lordul are limba de miere.
- Nu de aici am început? Esgred ridică mâinile.

- Şi acolo unde vom încheia, Esgred e a ta, dulce prinţ. Du-mă la castelul tău. Vreau să văd turnurile tale semeţe înălţându-se din mare.
- Mi-am lăsat calul la han. Vino.

Merseră de-a lungul plajei împreună, iar când Theon o apucă de braţ, ea nu se retrase. Ii plăcea mersul ei, avea un soi de îndrăzneală, puţin ştrengăresc, puţin legănat, ceea ce sugera că era la fel de îndrăzneaţă şi în aşternut.

Lordsport era mai înţesat ca niciodată de corăbii lungi care mărgineau ţărmul pietros şi pluteau ancorate departe de dig. Oamenii de fier nu plecau genunchiul prea des, nici cu prea mare uşurinţă, dar Theon observă că vâslaşii şi orăşenii deopotrivă rămâneau tăcuţi când treceau pe lângă ei, şi îl salutau, înclinând capul cu respect. Au învăţat în sfârşit cine sunt, gândi el. Era şi timpul

Lordul Goodbrother de la Great Wyk sosise cu o seară înainte, cu grosul flotei sale, aproape patruzeci de corăbii lungi. Oamenii lui erau peste tot, fă-cându-se remarcaţi prin eşarfele lor dungate din păr de capră. Când venea vorba despre han, se spunea că băieţii imberbi cu eşarfe se culcau cu târfele lui Otter Gimpknee's până când le crăcănau. Din partea lui Theon, n-aveau decât. Insă el spera să nu vadă vreodată un bârlog de târfe atât de infect. Tovarăşa lui de drum era mai pe gustul lui. Faptul că era

căsătorită cu constructorul de corăbii al tatălui său şi era însărcinată o făcea şi mai interesantă.

- A început nobilul meu prinţ să-şi aleagă echipajul? întrebă Esgred în timp ce se îndreptau către grajd. Ho, Dinte-Albastru, îi strigă unui navigator, un bărbat înalt, cu un pieptar din blană de urs şi coif cu aripi de corb. Ce-ţi face soaţa?

- E cu burta la gură, şi cică aşteaptă gemeni.
- Atât de curând? Esgred zâmbi, acel zâmbet neruşinat. Ți-ai vârât repede vâsla în apă.
- Da, şi am vâslit, am vâslit şi iar am vâslit, hohoti bărbatul.
- Un om voinic, remarcă Theon. Era Dinte-Albastru, nu-i aşa? Ar trebui să-1 aleg pentru Târfa Mării?
- Doar dacă vrei să-1 jigneşti. Dinte-Albastru are propria lui corabie.
- Am fost plecat prea mult timp ca să pot deosebi un om de altul, recunoscu Theon. Căutase câțiva dintre prietenii cu care se jucase în copilărie, dar erau cu toții plecați, morți, sau îi deveniseră străini. Unchiul meu, Victarion, mi-a împrumutat cârmaciul lui.
- Rymolf Stormdrunk? Un bărbat de treabă, când e treaz. Văzu şi alți cunoscuți şi îi strigă în trecere: Uller, Quarl! Unde e frate-tău, Skyte?
- Mă tem că Zeul înecat a avut nevoie de un vâslaş puternic, răspunse bărbatul îndesat, cu şuvițe albe în barbă.
- Vrea să spună că Eldiss a băut prea mult vin şi i-a plesnit burtoiul, zise tânărul cu obrajii rozalii de lângă el.
- Ce-i mort nu va muri niciodată, zise Esgred.
- Ce-i mort nu va muri niciodată. Theon murmură cuvintele împreună cu ei.

- Se pare că te cunoaşte multă lume, îi zise el, după ce bărbații trecură.
- Orice bărbat o iubeşte pe nevasta constructorului de corăbii. Ar face bine s-o iubească, dacă nu vrea să i se înece corabia. Dacă ai nevoie de oameni să tragă la vâsle, poți găsi mai răi decât ăştia trei.
- Lordsport nu duce lipsă de brațe puternice. Theon se gândise destul de mult la asta. Luptători

voia el, şi oameni care să-i fie credincioşi lui şi nu nobilului său tată sau unchilor săi. Deocamdată juca rolul unui prinț ascultător, aşteptând ca Lordul Balon să-şi dezvăluie planurile în întregime. Dacă se dovedea că nu-i plac acele planuri sau rolul pe care-1 avea de jucat, ei bine, atunci...
- Puterea nu e totul. Vâslaşii unei corăbii lungi trebuie să se mişte ca unul dacă vrei să ai cea mai bună viteză. Dacă eşti chibzuit, alege oameni care au mai vâslit împreună.
- înțelept sfat. Poate că mă ajuți să-i aleg. Să creadă că am nevoie de înțelepciunea ei, femeilor le place asta.

- S-ar putea, dacă te porți frumos.
- Cum altfel?

Theon grăbi pasul când se apropiară de Myraham, legănându-se, înaltă şi goală, lângă chei. Căpitanul ei încercase să plece acum două săptămâni, dar Lordul Balon nu 1-a lăsat. Nici uneia dintre corăbiile de negoț care ancoraseră la Lordsport nu îi fusese îngăduit să mai plece; tatăl lui voia să nu ajungă nici o vorbă pe continent despre faptul că-şi adună oastea, până ce nu era gata de atac.
- Stăpâne! strigă un glas tânguitor de pe teuga corabiei. Fata căpitanului era aplecată peste parapet, uitându-se lung după el. Tatăl ei îi interzisese să vină pe țărm, dar ori de câte ori Theon

venea la Lordsport, o zărea umblând pe punte, de colo-colo. Stăpâne, o clipă! strigă după el. Dacă eşti bun, stăpâne...

- A fost? întrebă Esgred, în timp ce Theon o zorea pe lângă corabie. A fost bună, stăpâne?

Nu avea nici un rost să facă pe sfiosul.

- O vreme. Acum vrea să fie nevasta mea de sare.

- Oho! Păi ar avea parte de ceva sare, nu încape îndoială. Prea moale şi fără haz fata asta. Sau mă înşel?

- Nu te înşeli. Moale şi fără haz. Exact. Cum îşi dăduse seama?

Ii spusese lui Wex să-1 aştepte la han. Sala de mese era atât de aglomerată încât Theon fu nevoit să se înghesuie pe uşă. Nu era chip să găseşti vreun loc la masă sau pe bancă. Şi scutierul nu era de găsit.

- Wex, strigă el peste hărmălaie. Dacă e sus cu vreuna dintre târfele alea netrebnice, îl jupoi de viu, gândea Theon când, în sfârşit, îl zări pe băiat jucând zaruri lângă cămin... şi câştigând, după cum arăta grămada de monede din fața lui.

- E timpul de plecare, anunță Theon.

Când văzu că băiatul nu-i acordă nici o atenție, îl apucă de ureche şi îl trase de la joc. Wex înşfacă un pumn de monede şi îl urmă fără să scoată o vorbă.

Acesta era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la el. Majoritatea scutierilor aveau gura mare, dar Wex se născuse mut, ceea ce nu-1 împiedica să fie isteț, ca orice băiat de doisprezece ani. Era fiul unui om de rând, unul dintre frații vitregi ai lui Botley. Theon plătise o parte din prețul calului său luându-1 ca scutier.

Când Wex o văzu pe Esgred, făcu ochii mari. Ai zice că n-a mai văzut niciodată o femeie, gândi Theon.

- Esgred vine cu mine la Pyke. Pune şaua pe cai, şi mişcă-te repede.

Băiatul venise pe un căluț costeliv din grajdul Lordului Balon, dar calul lui Theon era cu totul altfel.

- De unde ai găsit armăsarul ăsta? întrebă Esgred când îl văzu, dar după râsul ei, Theon îşi dădea seama că era impresionată.

- L-a adus Lordul Botley la Lannisport, anul trecut, dar s-a dovedit a fi un cal prea bun pentru el, aşa că s-a hotărât să-1 vândă.

Insulele de Fier erau prea răzlețe şi prea stâncoase ca să poți creşte acolo cai buni. Majoritatea insularilor erau în cel mai bun caz călăreți mediocri, care se simțeau mai în largul lor pe puntea unei corăbii decât în şa. Până şi lorzii călăreau cai mici sau ponei lățoşi din Harlaw, iar carele cu boi erau mai frecvente decât căruțele. Oamenii de rând, prea săraci ca să aibă fie una, fie alta, îşi trăgeau singuri plugurile peste pământul pietros, neroditor.

Dar Theon petrecuse zece ani la Winterfell şi nu avea de gând să plece la război fără un cal bun.

Judecata greşită a Lordului Botley fusese norocul lui: un armăsar la fel de ager pe cât era de negru, mai mare decât un cal de povară, chiar dacă nu la fel de mare ca majoritatea cailor de luptă, întrucât Theon nu era nici el la fel de voinic ca marea parte a cavalerilor, calul i se potrivea de minune. Ochii animalului aruncau văpăi. Când şi-a întâlnit noul stăpân, şi-a strâns buzele şi a încercat să-1 muşte de față.

- Are un nume? îl întrebă Esgred, în timp ce Theon încăleca.
- Zâmbitorul. Ii întinse o mână şi o ridică în fața lui, unde putea s-o cuprindă în brațe, în timp ce călăreau. Am cunoscut cândva un om care mi-a spus că zâmbesc când nu trebuie.
- E adevărat?
- Doar din perspectiva celor care nu zâmbesc deloc. Se gândea la tatăl său şi la unchiul Aeron.
- Acum zâmbeşti, nobilul meu prinț?
- O, da. Theon întinse brațele în jurul ei, pentru a apuca hățurile. Era aproape de înălțimea lui. Ar fi putut să-şi spele părul, iar pe frumosu-i gât avea o cicatrice palidă, roz, dar îi plăcea mirosul ei: era sărată, dulce şi femeie. Drumul de întoarcere către Pyke promitea să fie cu mult mai interesant decât drumul până aici.

Când se îndepărtară bine de Lordsport, Theon îi puse o mână pe sân. Esgred i-o îndepărtă.

- In locul tău aş ține ambele mâini pe hamuri, altfel bestia asta neagră a ta ne va azvârli pe amândoi şi ne va omorî cu o lovitură de picior.
- L-am dezvățat de asta. Amuzat, Theon stătu cuminte o vreme, trăncănind afabil despre vreme (cenuşie şi mohorâtă, cum era de când sosise, cu ploi frecvente) şi povestindu-i despre oamenii pe care i-a omorât în Pădurea Şoaptelor. Când ajunse la cât de aproape se aflase de Regicidul însuşi, îşi furişă din nou o mână acolo unde fusese mai înainte. Sânii ei erau mici, dar îi plăcea cât erau de tari.
- Nu vrei să faci asta, nobilul meu prinț.
- O, ba da. Theon o strânse.
- Scutierul tău te priveşte.
- Să mă privească. Nu va vorbi niciodată despre asta, ți-o jur.

Esgred îi desfăcu degetele de pe sânul ei. De data aceasta îl imobiliza cu fermitate. Avea mâini puternice.

- îmi plac femeile care strâng tare. Esgred pufni.
- Nu mi-aş fi închipuit, judecând după fătuca aia din port.
- Nu trebuie să mă judeci după ea. Era singura femeie de pe vas.
- Povesteşte-mi despre tatăl tău. Mă va primi bine în castelul lui?
- De ce ar face-o? Nu m-a primit bine nici pe mine, sânge din sângele lui, moştenitorul cetății Pyke şi al Insulelor de Fier.
- Eşti, într-adevăr? întrebă ea cu blândețe. Se spune că ai unchi, frați, o soră.
- Frații mei au murit de mult, iar sora mea... Ei bine, se spune că rochia preferată a lui Asha este o

haină de zale care îi atârnă peste genunchi, cu lenjerie din piele fiartă pe dedesubt. Cu toate acestea, straiele de bărbat n-o vor face bărbat. Voi face cu ea o alianță bună prin căsătorie, după ce câştigăm războiul, dacă voi putea găsi un bărbat care s-o ia. După câte îmi amintesc, are un nas ca un cioc de vultur, o recoltă bogată de pistrui şi nu are pieptul mai dezvoltat decât un băiat.

- Poți să-ți căsătoreşti sora, dar unchii nu, remarcă Esgred.
- Unchii... Drepturile lui Theon aveau întâietate față de ale celor trei frați ai tatălui său, dar femeia atinsese un punct sensibil. In Insulele de Fier era un lucru obişnuit ca un unchi puternic şi ambițios să-şi deposedeze de drepturi nepotul slab şi, de obicei, să-1 ucidă cu ocazia asta. Dar eu

nu sunt slab, îşi zise Theon, şi am de gând să fiu şi mai puternic când tatăl meu va muri. Unchii nu reprezintă nici un pericol pentru mine, afirmă el. Aeron e îmbătat de apă de mare şi de sanctuarul lui. Trăieşte doar pentru zeul lui...

- Zeul lui? Al tău nu?

- Şi al meu. Ce e mort nu poate muri. Zâmbi subțire. Dacă fac paradă de evlavie, aşa cum mi se cere, Damphair nu-mi va da bătăi de cap. Iar unchiul meu Victarion...

- Lordul Căpitan al Flotei de Fier şi un luptător feroce. Am auzit cântece despre el prin cârciumi.

- In timpul rebeliunii nobilului meu tată, a plecat la Lannisport împreună cu unchiul meu Euron şi a incendiat flota Lannisterilor, acolo unde era ancorată, îşi aminti Theon. Totuşi, planul a fost al lui Euron. Victarion e ca un taur jugănit, puternic, neobosit şi ascultător, dar fără şanse de a câştiga vreo competiție. Fără îndoială, mă va sluji cu acelaşi devotament ca şi pe tatăl meu. Nu are nici inteligența, nici ambiția să pună la cale vreo trădare.

- Dar Euron Croweye nu duce lipsă de viclenie. Am auzit oamenii povestind lucruri înfricoşătoare despre asta.

Theon se foi în şa.

- Unchiul meu Euron n-a fost văzut în insule de aproape doi ani. Poate că a murit. Dacă e aşa, s-ar putea să fie mai bine. Fratele cel mare al Lordului Balon nu a renunțat niciodată la Rânduiala Veche, nici măcar o zi. Tăcerea lui, cu pânzele sale negre şi carena sângerie, era rău famată în toate porturile, de la Ibben la Asshai, aşa se spunea.

- S-ar putea să fie mort, fu de acord Esgred, iar dacă trăieşte, ei bine, a petrecut atât de mult timp pe mare încât aici e aproape un străin. Oamenii de fier nu vor aşeza niciodată un străin pe Scaunul de Stâncă.

- Presupun că nu, răspunse Theon, înainte de a-şi da seama că pentru unii şi el e un străin. Gândul acesta îl făcu să se încrunte. Zece ani sunt vreme lungă, dar acum m-am întors, iar tatăl meu e departe de a fi pe moarte. Am destul timp să arăt cine sunt.

Se gândi din nou la sânii ispititori ai lui Esgred, dar probabil că ea nu ar face decât să-i îndepărteze mâna din nou, iar toată discuția asta despre unchii lui îi stinseseră oarecum pasiunea. Era timp destul pentru astfel de jocuri la castel, în intimitatea camerelor sale.

- Voi vorbi cu Helya când ajungem la Pyke şi voi avea grijă să ai un loc de cinste la ospăț, zise el. Eu trebuie să stau pe platformă, în dreapta tatălui meu, dar voi coborî să stau cu tine când el va pleca din sală. Arareori zăboveşte mult. Nu mai are stomac pentru băutură în ultimul timp.

- Lucru trist când un om mare îmbătrâneşte.

- Lordul Balon este doar tatăl unui om mare.

- Un lord modest.

- Numai prostul se înjoseşte, când lumea e plină de oameni gata să facă asta pentru el. O sărută uşor pe ceafă.

- Ce voi purta la acest mare ospăț? întinse mâna şi îi împinse fața.

- Ii voi cere Helyei să te îmbrace. O rochie de-a mamei va fi numai bună. E plecată la Harlaw şi nu e aşteptată să se întoarcă.

- Am auzit că vânturile reci au distrus-o. Vei merge s-o vezi? Harlaw e doar la o zi depărtare şi cu siguranță Lady Greyjoy îți duce dorul.

- Aş vrea să pot. Sunt prea ocupat aici. Tatăl meu se bazează pe mine, acum, că m-am întors. Dacă va fi pace, poate...

- Venirea ta ar putea să fie pacea ei.

- Acum vorbeşti ca o femeie, se plânse Theon.

- Mărturisesc, sunt femeie... Şi însărcinată. Cumva, gândul acesta îl excită.

- Aşa spui tu, dar trupul tău nu arată nici un semn. Cum poţi dovedi? înainte să te cred, va trebui să-ți văd sânii crescând şi să-ți gust laptele de mamă.

- Și ce va spune soțul meu despre asta? Omul devotat şi slujitorul tatălui tău!

- Ii vom da atât de multe corăbii de construit, încât nici nu va observa că l-ai părăsit.

Esgred începu să râdă.

- Lordul care a pus mâna pe mine e crud. Dacă îți promit că într-o zi o să poți să priveşti cum îmi alăptez copilul, îmi spui mai multe despre războiul tău, Theon din Casa Greyjoy? Mai avem multe leghe şi mulți munți de străbătut, şi aş vrea să aud despre acest rege lup pe care l-ai slujit, şi despre leii de aur cu care se luptă.

Mereu nerăbdător să-i facă pe plac, Theon se supuse. Restul lungului drum trecu iute, în timp ce el îi umplea drăgălaşul cap cu poveşti despre Winter-fell şi despre război. Unele lucruri pe care le spunea îl uimeau. E plăcut să-i vorbeşti, fie lăudată, reflectă el. Am impresia că o cunosc de ani de zile. Dacă se pricepe la jocurile de aşternut pe jumătate cât e de ageră la minte, va trebui s-o păstrez... Se gândi la Sigrin Constructorul de Corăbii, un om cu trupul greoi, cu mintea greoaie, cu părul ca de in retrăgându-se deja de pe fruntea plină de coşuri, şi clătină din cap. O pierdere. O pierdere cât se poate de tragică.

Timpul trecu parcă în zbor şi marele zid de apărare al cetății Pyke li se înălța în fața ochilor. Porțile erau deschise. Theon dădu pinteni calului şi trecu

poarta într-un trap sprinten. Câinii de vânătoare lătrau sălbatic în timp ce o ajuta pe Esgred să desca-lece. Mai mulți veniră săltând, dând din coadă. Țâşniră drept pe lângă Theon şi o doborâră pe femeie, sărind în jurul ei, lătrând şi lingând-o.

- Jos, strigă Theon, lovind zadarnic cu piciorul cățeaua mare şi maro, dar Esgred râdea şi se lupta cu ei.

Un grăjdar veni gonind în urma câinilor.

- Ia calul! îi porunci Theon, şi ia de aici blestemații ăştia de câini...

Mocofanul nu-i acordă nici o atenție. Fața i se deschise, zâmbind larg cu toți dinții săi rari şi spuse:

- Lady Asha. Te-ai întors.

- Aseară, răspunse ea. Am venit cu corabia de la Great Wyk, cu Lordul Goodbrother, şi am înnoptat la han. Frățiorul meu a fost atât de bun să mă lase să vin cu el de la Lordsport. Sărută pe nas unul dintre câini şi îi zâmbi lui Theon.

Nu putea decât să stea şi să se uite la ea cu gura căscată. Asha... Nu. Nu putea fi Asha. îşi dădu seama dintr-odată că în mintea lui erau două Asha. Una era fetița pe care o cunoscuse. Cealaltă, mai vag imaginată, aducea oarecum cu mama lui. Nici una nu semăna nici un pic cu această... această... această...

- Coşurile mi-au trecut când mi-au crescut sânii, îi explică în timp ce se hârjonea cu câinele, dar ciocul de vultur l-am păstrat.

Theon îşi regăsi glasul:

- De ce nu mi-ai spus?

Asha dădu drumul câinelui şi se îndreptă.

- Mai întâi am vrut să văd cine eşti. Şi am văzut. Se maimuțări, făcând o jumătate de plecăciune. Iar acum, frățioare, te rog să mă scuzi, dar trebuie să mă spăl şi să mă îmbrac pentru ospăț. Mă întreb dacă mai am rochia aceea de zale pe care îmi place s-o port peste lenjeria din piele fiartă. Ii aruncă acel zâmbet malițios şi traversă podul cu mersul care-i plăcuse lui Theon atât de mult, puțin ştrengăresc, puțin legănat.

Când Theon întoarse capul, Wex îi zâmbea. Il trase băiatului o palmă peste ureche.

- Asta e pentru că ți-a plăcut atât de mult. Il mai trase încă o palmă, mai tare: Şi asta pentru că nu m-ai prevenit. Data viitoare, să-ți crească limba.

Camerele sale din Fortăreața Oaspeților nu i se păruseră niciodată atât de reci, deşi sclavii lăsaseră un mangal arzând. Theon îşi azvârli cizmele din picioare, îşi lăsă mantia să cadă pe podea şi-şi turnă o cupă de vin, amintindu-şi de fata bleaga, cu genunchi noduroşi şi coşuri pe față. Mi-a desfăcut pantalonii, gândi el contrariat, şi a spus... O, zei, şi eu am spus... Oftă. N-ar fi putut să se facă de râs mai îngrozitor.

Nu, gândi el apoi. Ea a fost cea care m-a făcut de râs. Cățeaua afurisită a savurat probabil fiecare moment. Şi felul cum mă tot atingea pe...

îşi luă cupa şi se duse lângă fereastră, unde se aşeză şi bău, privind marea, în timp ce soarele se întuneca deasupra cetății. N-am loc aici, gândi el, şi motivul e Asha, lua-o-ar Ceilalți! Apa de dedesubt îşi preschimbă culoarea din verde în gri şi apoi în negru. Auzi o muzică îndepărtată şi ştiu că era timpul să se schimbe pentru ospăț.

Theon alese o pereche de cizme simple şi haine şi mai simple, în nuanțe mohorâte de negru şi gri, potrivite cu starea lui de spirit. Fără podoabe; nu avea nimic cumpărat cu fier. Aş fi putut să iau ceva de la sălbaticul acela pe care l-am ucis ca să-l salvez pe Bran Stark, dar nu avea nici un lucru de valoare. Asta mi-e soarta blestemată, să-i ucid pe cei săraci.

Când Theon intră, sala lungă, plină de fum, era înțesată de lorzii şi căpitanii tatălui său, aproape patru sute la număr. Dagmer Cleftjaw nu se întorsese încă de la Vechiul Wyk cu cei din casele Stonehouse şi Drumms, dar toți ceilalți erau de față - clanul Harlaw din Harlaw, Blacktyde din Blacktyde, clanul Sparr, Merlyn şi Goodbrother din Marele Wyk, clanul Saltcliffe şi Sunderly din Saltcliffe, casele Botley şi Wynch din cealaltă parte a Cetății Pyke. Sclavii turnau bere, muzica răsuna, scripci şi tobe. Voinicii dansau dansul degetelor, învârtind securi cu cozile scurte unul în fața celuilalt. Şmecheria era să prinzi securea sau să sari peste ea, fără să greşeşti pasul. Era numit dansul degetelor pentru că de obicei se sfârşea prin aceea că unul dintre dansatori îşi pierdea un deget... sau două, sau cinci.

Nici dansatorii, nici băutorii nu-i acordară prea multă atenție lui Theon Greyjoy când înainta cu paşi mari către platformă. Lordul Balon ocupa Jilțul de Piatră, sculptat în forma unui kraken dintr-un imens bloc de piatră neagră, lucioasă. Legenda spunea că primii oameni l-au găsit pe țărmul Vechiului Wyk, când au venit pe Insulele de Fier. La stânga jilțului se aflau unchii lui Theon. Asha era instalată la dreapta, pe locul de onoare.

- Ai întârziat, Theon, remarcă Lordul Balon.

- Iți cer iertare. Theon se aşeză pe scaunul gol de lângă Asha. Inclinându-se, îi şuieră la ureche:

- Stai pe locul meu.

Asha se întoarse spre el cu o privire nevinovată:

- Frățioare, cu siguranță te înşeli. Locul tău este la Winterfell. Zâmbetul ei îl răni. Şi unde sunt toate hainele tale frumoase? Am auzit că-ți place să simți pe piele mătăsurile şi catifeaua. Era îmbrăcată într-o rochie de lână moale, verde, croită simplu, ce atârna în linii suple, pe lângă trup.

- Cămaşa ta de zale trebuie că a ruginit, surioară, i-o întoarse Theon. Mare păcat, mi-ar plăcea să te văd îmbrăcată cu totul în fier.

Asha se mulțumi să râdă.

- Poate că ți-ar plăcea, frățioare, dacă crezi că Târfa Mărilor poate să țină pasul cu Vântul Negru. Unul dintre sclavii tatălui său se apropie, aducând o carafă cu vin.

- Bei bere sau vin în seara asta, Theon? Asha se apropie de el. Sau încă eşti însetat după laptele meu de mamă?

Theon roşi.

- Vin, îi spuse sclavului. Asha se întoarse şi bătu în masă, cerând bere.

Theon rupse o bucată de pâine în două, goli o strachină de lemn şi chemă un bucătar să o umple cu tocană de peşte. Mirosul de smântână grasă îi provoca o uşoară greață, dar se forță să mănânce. Băuse destul vin ca să-1 țină pe linia de plutire preț de două feluri de mâncare. Daca vomez, o sa vomez pe ea.

- Tata ştie că te-ai căsătorit cu constructorul lui de corăbii? o întrebă pe sora lui.

- Nu mai mult decât ştie Sigrin. Ridică din umeri. Esgred a fost prima corabie pe care a construit-o. I-a dat numele după mama sa. Mi-ar fi greu să spun pe cine iubeşte mai mult.

- Fiecare cuvânt pe care mi l-ai spus a fost o minciună.

- Nu fiecare. Ții minte când ți-am spus că-mi place să fiu deasupra? rânji Asha.

Asta nu făcu decât să-1 înfurie.

- Toată povestea că eşti căsătorită şi însărcinată...

- O, partea asta a fost adevărată. Asha sări în picioare. Rolfe, aici, îi strigă unuia dintre dansatorii degetelor, ridicând o mână. Bărbatul o văzu, se răsuci şi, dintr-odată, o secure porni în zbor din mâna lui, cu lama strălucind când trecu, învârtindu-se amețitor, prin lumina torțelor. Theon mai apucă să scoată un oftat înăbuşit înainte ca Asha să prindă securea din aer şi s-o împlânte în masă, despicându-i planşeta de lemn în două şi împroşcându-i mantia cu stropi de grăsime. Iată-1 pe nobilul meu soț. Asha îşi vârî mâna sub rochie şi scoase un pumnal dintre sâni. Iar aici e copilaşul meu dulce, care suge.

Nu-şi putea imagina cum arăta în acel moment, dar brusc Theon Greyjoy îşi dădu seama că Sala Mare răsuna de râsete, toate pe seama lui. Până şi tatăl său zâmbea, pe toți zeii, iar unchiul său, Victarion, chicotea zgomotos. Singura replică pe care izbuti în stare să o dea fu un zâmbet îngrețoşat. Vom vedea cine râde la urma, târfă!

Asha smulse securea din masă şi le-o azvârli înapoi dansatorilor, în fluierături şi ovații puternice.

- Ai face bine să iei aminte la ce ți-am spus despre alegerea echipajului. Un sclav le oferi un platou, iar ea străpunse un pește sărat şi îl mancă direct din vârful pumnalului. Dacă te-ai fi ostenit să afli primul lucru despre Sigrin, nu te-aş fi putut păcăli. Ai fost lup zece ani, ai venit aici şi te şi vezi stăpân peste insule, dar nu ştii nimic şi nu cunoşti pe nimeni. De ce-ar lupta şi ar muri oamenii pentru tine?

- Sunt prințul lor de drept, spuse Theon înțepat.

- După legile țărilor verzi, poate că eşti. Dar aici ne facem propriile legi, sau ai uitat?

Incruntându-se, Theon se întoarse să se uite la strachina spartă din fața lui. Mai era puțin şi va avea tocană în poală. Chemă un sclav să curețe. Jumătate din viață am aşteptat să mă întorc acasă, şi pentru ce? Batjocură şi lipsă de considerație? Acesta nu era acel Pyke pe care şi-1 amintea. Sau şi-1 amintea oare? Fusese atât de tânăr când l-au luat ca să-1 țină ostatic!

Ospățul era destul de sărăcăcios, o succesiune de mâncăruri de peşte, pâine neagră şi carne de capră fără gust. Lucrul cel mai gustos pe care Theon îl găsi de mâncat fu o plăcintă cu ceapă. Berea şi vinul continuară să curgă mult timp după ce resturile ultimului fel de mâncare fuseseră luate de pe masă.

Lordul Balon Greyjoy se ridică din Jilțul de Piatră.

- Terminați-vă băutura şi veniți în solariul meu, le porunci tovarăşilor săi de pe platformă. Avem planuri de pus la punct.

Ii părăsi, fără alte cuvinte, flancat de doi dintre străjerii lui. Frații săi îl urmară la scurt timp, unul câte unul. Theon se ridică pentru a merge după ei.

- Frățiorul meu se grăbeşte să plece. Asha ridică cornul de băut şi mai ceru bere.

- Nobilul nostru tată ne aşteaptă.

- Şi ne-a aşteptat, timp de mai mulți ani. Nu-i va face nici un rău să ne mai aştepte puțin... Dar dacă te temi de mânia lui, fugi după el, nu sta pe gânduri. N-ar trebui să-ți fie greu să-i ajungi din urmă pe unchii noştri. Zâmbi. Unul s-a îmbătat cu apă de mare, iar celălalt este un bou jugănit, mare şi cenuşiu, atât de slab la minte încât probabil se va rătăci.

Theon se lăsă pe spătarul scaunului, plictisit.

- Nu fug după nici un bărbat.

- După nici un bărbat, dar după fiece femeie.

- Nu eu am fost cel care ți-a pus mâna pe bărbăție.

- Eu nu am aşa ceva, ştii? Tu ai pus mâna pe toate celelalte părți ale trupului meu destul de repede.

Putea simți cum sângele îi năvăleşte în obraji.

- Sunt bărbat, cu pofte de bărbat. Ce fel de ființă neomenească eşti tu?

- Doar o fecioară sfioasă. Mâna Ashei țâşni sub masă pentru a-1 strânge de pantaloni. Theon aproape sări din scaun.

- Ce, nu vrei să te duc de cârmă în port, frățioare?

- Căsătoria nu e pentru tine, hotărî Theon. Când voi domni eu, te voi expedia la surorile tăcute. Se ridică în picioare, clătinându-se, şi se îndepărtă.

Ploaia cădea când ajunse la podul mişcător care ducea către Turnul Mării. Stomacul i se zvârcolea şi i se agita, ca marea de dedesubt, iar vinul îl făcuse nesigur pe picioare. Theon

scrâşni din dinți şi, croin-du-şi drum peste pod, strânse frânghia cu putere, ima-ginându-şi că strângea gâtul Ashei.

Solariul era la fel de umed şi plin de praf ca întotdeauna, îngropat sub blănurile de focă, tatăl său stătea lângă mangal, cu frații săi de o parte şi de alta. Când intră Theon, Victarion vorbea despre maree şi despre vânturi, dar Lordul Balon îi făcu semn să tacă.

- Mi-am făcut planurile. E timpul să le auzi.

- Am unele sugestii...

- Când voi avea nevoie de sfatul tău, am să ți-1 cer, îi spuse tatăl său. Am primit un mesaj de la Vechiul Wyk. Dagmer aduce casele Drumm şi Stonehouse. Dacă zeii ne ajută să avem vânt prielnic, vom fi pe mare când sosesc ei, sau tu vei fi. Vreau ca tu să dai prima lovitură, Theon. Vei duce opt corăbii lungi la nord...

- Opt. Fața i se înroşi. Ce pot spera să realizez doar cu opt corăbii?

- Vei distruge Țărmul Stâncos, jefuind satele de pescari şi scufundând orice corăbii pe care ai ocazia să le întâlneşti. S-ar putea să-i scoți pe unii dintre lorzii de la nord din spatele zidurilor lor de piatră. Aeron te va însoți. La fel şi Dagmer Cleftjaw.

- Fie ca Zeul înecat să vă binecuvânteze săbiile, zise preotul.

Theon se simțea de parcă ar fi primit o palmă. Era trimis să facă o treabă de tâlhar, să dea foc colibelor de pescari şi să le siluiască fiicele urâte. Şi totuşi, după toate aparențele, Lordul Balon nu avea suficientă încredere în el nici măcar să facă atâta lucru. Era suficient de rău că trebuia să suporte privirile încruntate şi muştruluielile lui Damphair. Cu Dagmer Cleftjaw lângă el, comanda lui va fi pur formală.

- Asha, fiica mea, continuă Lordul Balon - iar Theon se întoarse şi văzu că sora lui se furişase înăuntru în tăcere -, tu vei duce treizeci de corăbii lungi cu oameni pe alese în preajma Dragonului Mării. Vei acosta la nord de Deepwood Motte. înaintează repede şi castelul s-ar putea să cadă înainte ca ei să-şi dea măcar seama că i-ai atacat.

Asha zâmbi ca o pisică în fața oalei cu smântână.

- întotdeauna mi-am dorit un castel, spuse ea dulce.

- Atunci ia-ți unul.

Theon fu nevoit să-şi muşte limba. Deepwood Motte era fortăreața Gloverilor. Cu Robert şi Galbart aflați amândoi în război la sud, era lipsită de apărare şi, după ce castelul va cădea, oamenii de fier vor avea un punct de sprijin în inima norodului. Eu ar trebui să fiu cel trimis să preiau Deepwood. Cunoştea ceta-tea, îi vizitase pe Gloveri de mai multe ori, cu Eddard Stark.

- Victarion, i se adresă Lordul Balon fratelui său, principalul atac îți revine ție. După ce fiii mei îşi vor fi dat loviturile, Winterfell va trebui să răspundă. Vei întâmpina puțină rezistență când vei naviga către Saltspear şi către Fever River. La izvoare, vă veți afla la mai puțin de douăzeci de mile de Moat Cailin. Gâtul este cheia către regat. Stăpânim deja mările vestului. Cândva am fost stăpâni peste Moat Cailin, puştiul nu va fi în stare să recâştige nordul, şi dacă e destul de nătărău să încerce, duşmanii lui vor închide capătul dinspre sud al digului în spatele lui, iar Robb, băiețandrul, se va pomeni prins ca un şobolan în capcană.

Theon nu mai putu să tacă.

- Un plan îndrăzneț, tată, dar lorzii din castelele lor...

Lordul Balon îl întrerupse:

- Lorzii au plecat la sud cu flăcăiaşul. Cei care au rămas în urmă sunt laşi, bătrâni sau băieţandri nepricepuţi. Se vor preda sau vor cădea, unul câte unul. Winterfell ne poate înfrunta timp de un an, dar la ce bun? Restul va fi al nostru, pădurea şi câmpul şi castelul, iar pe oamenii din popor îi vom transforma în sclavii noştri şi în femeile noastre de sare.

Aeron Damphair ridică braţele.

- Iar apele mâniei se vor ridica şi Zeul înecat îşi va întinde stăpânirea peste ţinuturile verzi!

- Ceea ce e mort nu poate învia, intona Victarion. Lordul Balon şi Asha îl îngânară, iar Theon nu avu de ales decât să murmure alături de ei. Şi pe urmă se sfârşi.

Afară, ploaia cădea mai puternic ca niciodată. Podul de frânghii se legăna şi se răsucea sub picioarele sale. Theon Greyjoy se opri la mijlocul distanţei şi contemplă stâncile de dedesubt. Sunetul valurilor era un vuiet copleşitor, iar pe buze simţea stropi de sare. O pală neaşteptată de vânt îl făcu să-şi piardă echilibrul şi căzu, clătinându-se, în genunchi.

Asha îl ajută să se ridice.

- Nu rezişti nici la vin, frăţioare.

Theon se sprijini de umărul ei şi o lăsă să-1 conducă peste scândurile alunecoase.

- îmi plăceai mai mult când erai Esgred, îi spuse el, pe un ton de reproş.

Ea râse.

- Mi se pare corect. Şi tu îmi plăceai mai mult când aveai nouă ani.

TYRION

Prin uşă răzbătea sunetul dulce al harpei, îngemănat cu trilurile fluierelor. Glasul cântăreţului era înăbuşit de pereţii groşi, dar Tyrion ştia versurile. Am iubit o fecioară, frumoasă ca o vară, îşi aminti el, cu soare în păr...

Ser Meryn Trant păzea uşa reginei în noaptea aceasta. Felul în care mormăi „Stăpâne" îi sună lui Tyrion a reproş, dar bărbatul îi deschise uşa. Cântecul se întrerupse brusc când Tyrion năvăli în dormitorul surorii sale.

Cersei se odihnea sprijinită de un morman de perne. Avea picioarele goale, părul auriu răvăşit cu dibăcie, iar rochia, o mătase grea, verde cu auriu, reflecta lumina lumânărilor şi sclipi când femeia îşi ridică privirea.

- Dulce surioară, spuse Tyrion, ce frumoasă eşti în seara asta. Se întoarse către cântăreţ. Şi tu la fel, vere. N-am avut habar că ai o voce atât de încântătoare.

La auzul complimentului, Ser Lancel deveni ursuz, probabil avea impresia că e luat peste picior. Lui Tyrion i se părea că flăcăul crescuse zece centimetri de când fusese făcut cavaler. Lancel avea părul des, de culoarea nisipului, ochii verzi ai Lannisterilor şi o dâră de puf moale, blond, deasupra buzei superioare. La cei şaisprezece ani ai săi, avea ghinionul să aibă toată încrederea nestrămutată a tinereţii, era lipsit de orice urmă de umor sau modestie şi era frate cu aroganţa care le venea atât de firesc celor născuţi blonzi, puternici şi chipeşi. Recenta lui ridicare în rang îl făcuse şi mai nesuferit.

- înălţimea Sa a trimis după tine? ceru explicaţii băiatul.

- Nu, după câte-mi amintesc, recunoscu Tyrion. Regret să-ţi întrerup spectacolul, Lancel, dar se întâmplă că am de discutat probleme importante cu sora mea.

Cersei îl privi cu suspiciune.

- Dacă eşti aici în legătură cu fraţii aceia cerşetori, Tyrion, scuteşte-mă de reproşuri. Nu accept să umple străzile cu vorbele lor murdare de trădători. îşi pot predica unul altuia în temniţă.

- Şi se pot socoti norocoşi că au o regină atât de milostivă, adăugă Lancel. Eu le-aş fi smuls limbile.

- Unul a îndrăznit chiar să spună că zeii ne pedepsesc pentru că Jaime 1-a ucis pe adevăratul rege, afirmă Cersei. Nu mă mai sâcâi, Tyrion. Ţi-am dat ocazia să te ocupi de păduchii ăia, dar tu şi Ser Jacelyn al tău n-aţi făcut nimic, aşa că i-am poruncit lui Vylarr să se ocupe de problemă.

- Şi aşa a şi făcut. Tyrion fusese deranjat când mantiile roşii au târât o jumătate de duzină de profeţi neruşinaţi jos, în temniţe, fără să-1 consulte, dar nu erau destul de importanţi ca să se războiască pentru ei. Nu încape îndoială că ne va prinde bine tuturor puţină linişte pe străzi. Nu de asta am venit. Am noutăţi pe care sunt sigur că eşti curioasă să le auzi, dragă surioară, dar ar fi mai bine să ţi le spun între patru ochi.

- Prea bine. Harpistul şi flautistul se înclinară şi se precipitară afară din încăpere, în timp ce Cersei îi dădu vărului său un sărut cast pe obraz. Lasă-ne singuri, Lancel. Fratele meu este inofensiv când e singur. Dacă şi-ar fi adus cu el favoriţii, le-am fi simţit mirosul.

Tânărul cavaler îi aruncă verişoarei sale o privire mâhnită şi trânti uşa cu putere în urma lui.

- Te informez că îl pun pe Shagga să facă baie o dată la două săptămâni, zise Tyrion după ce Lancel plecă.

- Eşti foarte mulţumit de tine, nu-i aşa? De ce?

- De ce nu? răspunse Tyrion. Zi şi noapte ciocanele răsună de-a lungul Străzii Oţelului, iar marele lanţ e tot mai lung. Se trânti pe patul mare, cu baldachin. Acesta e patul în care a murit Robert? Mă miră că-1 păstrezi.

- Mă face să visez frumos, zise ea. Acum scuipă ce ai de spus şi pleacă, Pezevenghiule.

Tyrion zâmbi.

- Lordul Stannis a plecat de la Piatra Dragonului. Cersei sări în picioare.

- Şi tu mai stai aici, rânjind ca un dovleac de Ziua Recoltei? Bywater a chemat Garda Oraşului? Trebuie să trimitem o pasăre la Harrenhal îndată. Tyrion râdea. Cersei îl înhaţă de umeri şi îl scutură. încetează! Eşti nebun sau beat? încetează!

Tyrion abia reuşi să scoată câteva vorbe:

- Nu pot, gâfâi el. E prea... O, zei, prea amuzant... Stannis...

- Ce?

- Nu vine împotriva noastră, reuşi să articuleze Tyrion. A atacat Capătul Furtunii. Renly a pornit spre el.

Unghiile surorii sale îi săpară dureros în carne. Preţ de o clipă, ea îl privi neîncrezătoare, de parcă Tyrion ar fi început să bolborosească într-o limbă necunoscută.

- Stannis şi Renly se luptă între ei? Când el clătină din cap, Cersei începu să chicotească. O, zei, aveţi milă, zise ea cu răsuflarea tăiată. încep să cred că Robert a fost cel deştept.

Tyrion îşi lăsă capul pe spate şi hohoti. Râseră amândoi. Cersei îl împinse jos din pat şi îl învârti, îl îmbrăţişa chiar, bucuroasă, preţ de o clipă, ca o fetiţă. Când îl lăsă jos, Tyrion era ameţit şi fără suflare. Se împletici până la servantă şi întinse o mână, ca să se sprijine.

- Crezi că se va ajunge într-adevăr la luptă între cei doi? Dacă ar putea ajunge la o anumită înţelegere...

- Nu vor ajunge, zise Tyrion. Sunt prea diferiţi şi totuşi, prea asemănători, şi nu s-au înghiţit niciodată.

- Iar Stannis a avut întotdeauna impresia că a fost văduvit de Capătul Furtunii, răspunse Cersei gânditoare. Străvechiul scaun al Casei Baratheon, al lui, de drept... Dacă ai şti de câte ori a venit la Robert cântând acelaşi cântec monoton, pe tonul acela posomorât şi îndurerat al său. Când Robert i-a dat lui Renly Capătul Furtunii, Stannis a strâns din dinţi atât de tare încât am crezut că o să i se sfărâme.

- A luat gestul ca pe un semn de dispreţ.

- A fost făcut în semn de dispreţ, zise Cersei.

- Da, răspunse el, cu respiraţia întretăiată. O, zei,

da.

Stătea cu spatele la ea când umplu două cupe cu vin roşu, dulce, de Arbor. Era cel mai simplu lucru din lume să presare un pic de praf fin în cupa ei.

- Pentru Stannis, zise el, dându-i vinul. Inofensiv când sunt singur, da?

- Pentru Renly, răspunse ea râzând. Fie să se lupte mult şi bine, şi Ceilalți să-i ia pe amândoi.

Aceasta e Cersei, cea pe care o vede Jaime? Când zâmbea, puteai vedea cât e de frumoasă, cu adevărat. Am iubit o fecioară, dulce ca o vară, cu soare în păr. Aproape că regreta că o otrăvea.

Mesagerul ei sosi în dimineața următoare, pe când Tyrion îşi lua micul dejun. Regina avea o indispoziție şi nu putea să iasă din camerele ei. Nu poate să iasă din privată, mai degrabă. Tyrion scoase cuvenitele sunete de compasiune şi îi trimise vorbă lui Cersei să se odihnească liniştită, el va trata cu Ser Cleos aşa cum s-au înțeles.

Tronul de Fier al lui Aegon Cuceritorul era o încâlceală de țepi periculoşi şi de dinți ascuțiți de metal, în aşteptarea oricărui nătărău care ar încerca să stea prea comod, iar când se cațără pe trepte, picioarele sfrijite i se încordară, prea conştient de spectacolul absurd pe care îl oferea. Totuşi, un singur lucru era de spus despre acel scaun: era prea înalt.

Străjerii Lannister stăteau tăcuți în mantiile lor purpurii şi purtând coifurile cu creste în formă de lei. Mantiile aurii ale lui Ser Jacelyn îi priveau din partea opusă a sălii. Treptele care duceau la tron erau flancate de Bronn şi Ser Preston, din Garda Regală. Curtenii umpleau galeria, în timp ce petiționarii se îngrămădeau lângă uşile înalte de stejar şi bronz. Sansa Stark arăta deosebit de frumoasă în dimineața aceasta, deşi avea fața albă ca laptele. Lordul Gyles tuşea, iar bietul văr Tyrek îşi purta mantia de mire din blană albă de hermină şi catifea. De la căsătoria sa cu micuța Lady Ermesande, cu trei zile în urmă, ceilalți cavaleri începuseră să-i spună „Doica" şi îl întrebau ce fel de scutece a purtat mireasa lui în noaptea nunții.

Tyrion îi privi pe toți, de sus, şi descoperi că îi plăcea.

- Să se apropie Ser Cleos Frey. Glasul său se lovi de pereții de piatră şi răsună în întreaga încăpere. Şi asta îi plăcea. Păcat că Shae nu poate fi aici să vadă toate acestea, cugetă el. Ea ceruse să vină, dar era imposibil.

Ser Cleos străbătu tot drumul printre mantiile aurii şi cele purpurii, fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta. Când îngenunche, Tyrion observă că vărul său începea să chelească.

- Ser Cleos, zise Degețel de la masa de consiliu, ai mulțumirile noastre pentru că ne-ai adus această ofertă de pace de la Lordul Stark.

Marele Maester Pycelle îşi drese glasul.

- Regina Regentă, Mâna Regelui şi micul consiliu au analizat condițiile oferite de autoproclamatul Rege al Nordului. Păcat, dar nu pot fi acceptate, iar tu, ser, trebuie să le spui asta acestor nordici.

- Iată condițiile noastre, zise Tyrion: Robb Stark trebuie să lase sabia deoparte, să jure loialitate şi să se întoarcă la Winterfell. Trebuie să-mi elibereze fratele, nevătămat, şi să-şi aşeze oastea sub comanda lui Jaime, să pornească împotriva rebelilor Renly şi Stannis Baratheon. Fiecare dintre stegarii lui Stark trebuie să ne trimită un fiu drept ostatic. O fată va fi îndeajuns,

dacă nu există nici un fiu. Vor fi tratați cu blândețe şi li se va acorda un loc de cinste aici, la curte, atâta timp cât tații lor nu înfăptuiesc nici o nouă trădare.

Cleos Frey avea un aer nefericit.

- Nobilă Mână a Regelui, Lordul Stark nu va accepta niciodată aceste condiții.

Nu ne-am aşteptat nici o clipă să le accepte, Cleos.

- Spune-i că am ridicat încă o oaste numeroasă la Casterly Rock, că în curând aceasta va înainta către el dinspre vest, în timp ce nobilul meu tată avansează dinspre est. Spune-i că e singur, fără nici o şansă să-şi facă aliați. Stannis şi Renly Baratheon se luptă între ei, iar Prințul din Dorne a consimțit la căsătoria fiului său Trystane cu Prințesa Myrcella.

Un murmur de încântare şi consternare deopotrivă se ridică dinspre galerie şi din fundul sălii.

- Cât despre verii mei, continuă Tyrion, îi oferim pe Harrion Karstark şi Ser Wylis Manderly în schimbul lui Willem Lannister, iar pe Lordul Cerwyn şi pe Ser Donnel Locke pentru fratele tău, Tion. Spune-i lui Stark că doi Lannisteri fac cât patru oameni ai nordului la orice oră. Aşteptă ca râsetele să se potolească. Oasele tatălui său le va avea, ca o dovadă de bună-credință din partea lui Joffrey.

- Lordul Stark a mai cerut să-i fie înapoiate surorile şi sabia tatălui său, îi reaminti Ser Cleos.

Ser Ilyn Payne amuți, cu teaca spadei lui Eddard Stark ridicată deasupra unui umăr.

- Gheață, zise Tyrion. O va primi când va face pace cu noi, nu mai devreme.

- Cum spui. Şi surorile sale?

Tyrion aruncă o privire către Sansa şi se simți săgetat de milă când spuse:

- Până când fratele meu, Jaime, va fi eliberat nevătămat, vor rămâne aici, ca ostatice. De el depinde cât de bine sunt tratate. Şi, dacă zeii sunt buni, Bywater o va găsi pe Arya în viață, înainte ca Robb să afle că ea lipseşte.

- Ii voi duce mesajul tău, stăpâne.

Tyrion trase de una dintre săbiile răsucite care atârnau de brațul tronului. Iar acum, lovitura.

- Vylarr, strigă el.

- Stăpâne.

- Oamenii pe care i-a trimis Stark sunt destui pentru a apăra oasele Lordului Eddard, dar un Lan-nister trebuie să aibă o escortă Lannister, afirmă Tyrion. Ser Cleos e vărul reginei şi al meu. Vom dormi mai liniştiți dacă ai grijă să fie adus teafăr înapoi la Riverrun.

- Cum porunceşti. Câți oameni ar trebui să iau?

- Păi pe toți.

Vylarr rămase încremenit ca o statuie. Marele Maester Pycelle se ridică, oftând:

- Mână nobilă a Regelui, nu se poate... Tatăl tău, Lordul Tywin însuşi a trimis aceşti oameni de nădejde în oraş, ca s-o apere pe Regina Cersei şi pe copiii ei...

- Garda Regală şi Garda Oraşului îi apără destul. Zeii să-ți călăuzească paşii pe drum, Vylarr.

La masa de consiliu, Varys zâmbi, Degețel se prefăcu plictisit, iar Pycelle rămase cu gura căscată ca un peşte spălăcit, perplex. Un vestitor făcu un pas înainte.

- Dacă cineva mai are alte probleme de adus în fața Mâinii Regelui, să vorbească acum sau să plece şi să păstreze tăcerea.

- Eu cer să fiu ascultat. Un bărbat subțire, îmbrăcat în negru, îşi croi drum printre gemenii Redwyne.

- Ser Alliser! exclamă Tyrion. Ei bine, n-am avut nici cea mai vagă idee că ai venit la curte. Ar fi trebuit să-mi trimiți vorbă!

- Ți-am trimis, după cum bine ştii. Thorne era înțepător, ca numele de ghimpe pe care îl purta, un bărbat uscățiv, cu trăsături ascuțite, de cincizeci de ani, cu privirea aspră, cu mâinile mari şi cu părul negru brăzdat de şuvițe cărunte. Am fost uitat, ignorat şi lăsat să aştept ca un slujitor de rând.

- Adevărat? Bronn, nu e bine ce s-a întâmplat. Ser Alliser şi cu mine suntem prieteni vechi. Am străbătut Zidul împreună.

- Dragă Ser Alliser, murmură Varys, nu trebuie să ne judeci prea aspru. Atât de mulți caută bunăvoința lui Joffrey în aceste vremuri tulburi şi tumultuoase.

- Mai tulburi decât îți dai seama, eunucule.

- Când ne adresăm lui, îi spunem Lord Eunuc, îl zeflemisi Degețel.

- Cum putem să te ajutăm, bunule frate? îl întrebă Marele Maester Pycelle cu glas mângâietor.

- Lordul Comandant m-a trimis la înălțimea Sa Regele, răspunse Thorne. Problema e prea gravă ca să fie lăsată pe seama slujitorilor.

- Regele se joacă cu noua sa arbaletă, zise Tyrion. Ca să scape de Joffrey nu a fost nevoie decât să-i aducă o arbaletă greoaie din Myr, care trăgea trei săgeți deodată, iar regele nu s-a lăsat până când nu a încercat-o îndată. Poți să vorbeşti cu slujitorii sau să păstrezi tăcerea.

- Cum doreşti, zise Alliser, rostind fiecare cuvânt pe un ton ofensat. Am fost trimis să-ți spun că am găsit doi cercetaşi, de mult dispăruți. Erau morți, dar când le-am adus trupurile înapoi la Zid, s-au ridicat în noapte. Unul 1-a ucis pe Ser Jaremy Rykker, iar celălalt a încercat să-1 omoare pe Lordul Comandant.

In depărtare, Tyrion auzi pe cineva râzând pe înfundate. Vrea sa-şi bata joc de mine cu aiureala asta? Se foi stânjenit şi privi în jos, către Varys, Degețel şi Pycelle, întrebându-se dacă vreunul dintre ei avea vreo contribuție. Unui pitic îi plăcea cel mai mult să-şi păstreze demnitatea. Odată ce curtea şi regatul începeau să râdă de el, era pierdut. Şi totuşi... totuşi...

Tyrion îşi aminti o noapte rece, sub stele, când a stat lângă Jon Snow, băiat pe atunci, şi văzuseră un lup mare, alb, în vârful Zidului, la capătul lumii, privind la întunericul nemărginit de dedesubt. Simțise - ce? - cu siguranță ceva, o spaimă tăioasă ca vântul înghețat al nordului. Un lup urlase în noapte şi sunetul îi străbătuse trupul ca un fior.

Nu fi prost, îşi spuse. Lupul, vântul, pădurea întu-necatânu însemnau nimic. Şi totuşi... începuse să aibă o simpatie pentru bătrânul Jeor Mormont în perioada petrecută la Castelul Negru.

- Sper că Bătrânul Urs a supraviețuit acestui atac.

- A supraviețuit.

- Şi că frații tăi i-au ucis pe acei, ăăă, morți?

- I-au ucis.

- Eşti sigur că de data asta sunt morți? întrebă blajin Tyrion. Când Bronn îşi înăbuşi un hohot de râs, ştiu cum trebuia să continue. Morți de-a binelea?

- Au fost morți de prima dată, se repezi Ser Alli-ser. Palizi şi reci, cu mâinile şi cu picioarele negre. Am adus mâna lui Jared, smulsă din trupul său de lupul bastardului.

Degețel se aprinse:

- Şi unde este această dovadă fermecătoare? Ser Alliser se încruntă stânjenit.

- A... a putrezit cât timp am aşteptat fără să fiu ascultat. Nu a mai rămas nimic de văzut în afară de oase.

Sala răsună de râsete înfundate.

- Lord Baelish, îi strigă Tyrion lui Degețel, fă-i rost bravului nostru Ser Alliser de o sută de lopeți să le ia cu el când se întoarce la Zid.

- Lopeți? Ser Alliser miji ochii, bănuitor.

- Dacă vă veți îngropa morții, nu se vor mai ridica, îi spuse Tyrion, şi întreaga adunare râse cu gura până la urechi. Lopețile vor pune capăt necazurilor voastre, cu câteva spinări puternice care să le mânuiască. Ser Jacelyn, vezi ca bunul nostru frate să-şi aleagă oameni din temnițele oraşului.

Ser Jacelyn Bywater spuse:

- Cum ți-e voia, stăpâne, dar celulele sunt aproape goale. Yoren a luat toți oamenii potriviți pentru aşa ceva.

- Atunci mai arestează câțiva, îi spuse Tyrion. Sau împrăştie vorba că pe Zid se află pâine şi napi, şi se vor duce de bună voie. Oraşul are prea multe guri de hrănit, iar Rondul de Noapte duce mereu lipsă de oameni. La semnalul lui Tyrion, vestitorul strigă sfârşitul şi sala începu să se golească.

Ser Alliser Thorne nu se lăsă atât de uşor expediat. Aştepta la piciorul Tronului de Fier când coborî Tyrion.

- Crezi că am bătut tot drumul de la East-watch-by-de-Sea ca să fiu batjocorit de unul ca tine? izbucni, ațiându-i calea. Nu e nici o glumă. Am văzut cu ochii mei. Iți spun că morții umblă.

- Ar trebui să încercați să-i omorâți până la capăt. Tyrion îl dădu la o parte şi trecu.

Ser Alliser îl înhață de mânecă, dar Preston Green-field îl împinse.

- Nu te apropia, ser.

Thorne ştia că nu era cazul să se pună cu un cavaler al Gărzii Regale.

- Eşti un nătărău, Pezevenghiule, strigă Ser Alliser în spatele lui Tyrion.

Piticul se întoarse pentru a-1 privi în față.

- Eu? Serios? Atunci mă întreb de ce râdeau de tine? Schiță un zâmbet. Ai venit după oameni, nu-i aşa?

- Vânturile reci se ridică. Zidul trebuie apărat.

- Şi ca să-1 aperi ai nevoie de oameni, ceea ce ți-aş fi dat... după cum ai fi putut observa, dacă urechile tale ar fi auzit şi altceva în afară de insulte. Ia-i, mulțumeşte-mi şi dispari înainte să fiu nevoit să agit iarăşi furca la tine. Transmite-i salutările mele prieteneşti Lordului Mormont... Şi lui Jon Snow, de asemenea.

Bronn îl apucă pe Ser Alliser de cot şi îl târî cu forța afară din încăpere. Marele Maester Pycelle ple case deja, dar Varys şi Degețel fuseseră martorii întregii scene, de la început până la sfârşit.

- Te admir tot mai mult, stăpâne, mărturisi eunucul. Il potoleşti pe băiatul Stark cu oasele tatălui său, îți laşi sora fără protectorii ei dintr-o singură mişcare ageră. Ii dai acelui frate în negru oamenii pe care îi caută, scapi oraşul de câteva guri înfometate şi faci, totuşi, ca toate acestea să pară o glumă, ca nimeni să nu poată spune că piticul se teme de lighioane. O, bine lucrat.

Degețel îşi mângâie barba.

- Chiar ai de gând să-ți trimiți departe toate gărzile, Lannister?

- Nu, am de gând să trimit departe toate gărzile surorii mele.

- Regina nu va îngădui asta niciodată.

- O, eu cred că da. Eu sunt fratele ei şi când mă vei cunoaşte mai bine, vei afla că vorbesc cât se poate de serios.

- Şi atunci când minți?

- Mai ales când mint. Lord Petyr, am impresia că eşti nemulțumit de mine.

- Te iubesc la fel de mult ca întotdeauna, stăpâne. Cu toate astea, nu-mi surâde să fiu luat de prost. Dacă Myrcella se căsătoreşte cu Trystane Martell, n-are cum să se mărite cu Robert Arryn, nu-i aşa?

- Nu fără să provoace un mare scandal, recunoscu Tyrion. Regret micul meu şiretlic, Lord Petyr, dar când am vorbit noi, n-aveam de unde să ştiu că oferta mea va fi acceptată de cei din Dorne.

Degețel nu era împăcat.

- Nu-mi place să fiu mințit, stăpâne. La următoarea înşelătorie, lasă-mă deoparte.

Numai dacă vei face şi tu acelaşi lucru pentru mine, gândi Tyrion, aruncând o privire spre pumnalul de la şoldul lui Degețel.

- Dacă te-am jignit, îmi pare nespus de rău. Toată lumea ştie cât de mult te iubim. Şi câtă nevoie avem de tine.

- încearcă să nu uiți asta. Cu aceasta, Degețel plecă.

- Fă cu mine câțiva paşi, Varys, zise Tyrion. Ieşiră împreună pe uşa regelui, cea din spatele tronului, iar papucii eunucului alergau uşor pe pietre.

- Lordul Baelish are dreptate, ştii. Regina nu-ți va îngădui niciodată să-i alungi paza.

- Va îngădui. Te vei ocupa tu de asta.

Pe buzele cărnoase ale lui Varys sclipi un zâmbet.

- Serios?

- O, cu siguranță. Ii vei spune că face parte din strategia mea pentru eliberarea lui Jaime.

Varys îşi mângâie obrazul pudrat.

- Asta va presupune, fără îndoială, implicarea celor patru oameni pe care Bronn al tău i-a căutat cu atâta sârguință în toate locurile rău famate de la Debarcaderul

Regelui: un hoț, un otrăvitor, un comediant şi un ucigaş.

- Imbracă-i cu mantii purpurii şi coifuri cu lei şi nu se vor deosebi nicidecum de orice alți străjeri. Am căutat o vreme un tertip prin care să-i aduc la River-run, până când m-am gândit să-i ascund la lumina zilei. Vor pătrunde pe poarta principală arborând flamurile Casei Lannister şi

escortând oasele Lordului Eddard. Zâmbi cu viclenie. Patru oameni singuri vor fi priviți cu circumspecție. Patru printre o sută se pot pierde. Aşa că trebuie să-i trimit pe adevărații străjeri, ca şi pe cei falşi, după cum îi vei spune surorii mele.

- Şi, de dragul iubitului ei frate, va consimți, în ciuda îndoielilor sale. înaintară printr-o colonadă pustie. Totuşi, pierderea mantiilor sale roşii o va face să se simtă neliniştită.

- îmi place când e neliniştită, zise Tyrion.

Ser Cleos Frey plecă chiar în după-amiaza aceea, escortat de Vylarr şi de o sută de străjeri Lannister, înveşmântați în mantii roşii. Oamenii trimişi de Robb Stark li se alăturară la Poarta Regelui, pentru drumul lung către vest.

Tyrion îl găsi pe Timett în cazarmă, jucând zaruri cu Oamenii Arşi.

- Vino la solariul meu la miezul nopții. Timett îi aruncă o privire şi dădu scurt din cap.

Nu era omul care să vorbească mult.

In seara aceea, chefui cu Ciorile de Piatră şi cu Frații Lunii, în Sala Mică, deşi de data aceasta se feri să bea vin. Voia să fie cât se poate de lucid.

- Shagga, ce lună este asta? Incruntătura lui Shagga era feroce.

- Neagră, cred.

- In vest, o numesc luna trădătorului. încearcă să nu te îmbeți prea tare în seara asta şi vezi să ai securea ascuțită.

- Securea unei Ciori de Piatră e mereu ascuțită, iar securile lui Shagga sunt mereu cele mai ascuțite. Odată am tăiat barba unui om, dar el nu şi-a dat seama până când nu a vrut să şi-o pieptene. Atunci i-a căzut.

- De asta nu te piepteni tu niciodată?

Ciorile de Piatră începură să râdă în hohote şi să bată din picioare. Shagga hohotea cel mai tare dintre toți.

La miezul nopții, castelul era întunecat şi tăcut. Cu siguranță, câteva mantii aurii de pe ziduri i-au observat când au părăsit Turnul Mâinii, dar nimeni nu ridică glasul. Era Mâna Regelui şi era treaba lui unde se afla.

Uşa subțire din lemn crăpă cu un pârâit zgomotos sub călcâiul cizmei lui Shagga. Bucăți de lemn se împrăştiară, iar Tyrion auzi gâfâitul de spaimă al unei femei. Shagga spintecă uşa cu trei lovituri puternice de topor şi îşi croi drum printre dărâmături. Timett îl urmă, apoi Tyrion, păşind cu băgare de seamă peste aşchii. Din foc mai rămăseseră doar câțiva tăciuni strălucitori, iar umbrele se întindeau groase deasupra dormitorului. Când Timett sfâşie draperiile grele ce acopereau patul, slujitoarea goală îl privi cu ochi mari, nevinovați.

- Te rog, stăpâne, nu mă lovi. Se dădu înapoi, speriată şi îmbujorată, încercând să-şi acopere farmecele fără a reuşi prea mult.

- Pleacă, îi spuse Tyrion. Nu pe tine te vrem.

- Shagga o vrea pe această femeie.

- Shagga vrea toate târfele din acest oraş de târfe, se plânse Timett, fiul lui Timett.

- Da, zise Shagga cu trufie. Shagga i-ar da un copil voinic.

- Dacă vrea un copil voinic, va şti pe cine să caute, zise Tyrion. Timett, condu-o afară... cu blândețe, te rog.

Omul Ars o trase pe fată de pe pat şi traversă cu ea camera, ba îmbrâncind-o, ba târând-o. Fata se împletici în dreptul uşii sfărâmate şi ajunse afară, pe culoar, ajutată de o lovitură fermă din partea lui Timett. Deasupra capetelor lor, corbii țipau.

Tyrion trase de pe pat pătura moale, descoperin-du-1 pe Marele Maester Pycelle, aflat dedesubt.

- Spune-mi, Citadela e de acord să te culci cu slujnicele depravate, Maester?

Bătrânul era la fel de gol ca şi fata, deşi priveliştea era mult mai puțin atrăgătoare. De data aceasta, ochii săi acoperiți de pleoape grele erau larg deschişi.

- Ce... ce înseamnă asta? Sunt om bătrân, slujitorul tău devotat...

Tyrion se aşeză pe pat.

- Atât de devotat încât i-ai trimis lui Doran Mar-tell doar una dintre scrisorile mele. Pe cealaltă i-ai dat-o surorii mele.

- N... nu, scânci Pycelle. Nu, e un neadevăr, îți jur, n-am fost eu acela. Varys, a fost Varys, Păianjenul, te-am prevenit...

- Toți Maesterii mint atât de prost? I-am spus lui Varys că i-1 dau Prințului Doran, spre creştere, pe nepotul meu, Tommen. I-am spus lui Degețel că intenționez s-o căsătoresc pe Myrcella cu Lordul Robert de Eyrie. N-am spus nimănui că o ofer celor din Dorne... Acel adevăr se afla doar în scrisoarea pe care ți-am încredințat-o ție.

Pycelle apucă de un colț al păturii.

- Păsările s-au pierdut, mesajele au fost furate sau vândute... Varys a fost, sunt lucruri despre acel eunuc pe care dacă ți le-aş spune ți-ar îngheța sângele în vene...

- Doamna mea preferă să am sângele fierbinte.

- Să nu ai nici o îndoială, pentru fiecare secret pe care eunucul ți-1 şopteşte la ureche, mai păstrează încă şapte. Iar Degețel, acela...

- Ştiu totul despre Lordul Petyr. E aproape la fel de nedemn de încredere ca şi tine. Shagga, taie-i bărbăția şi dă-o la capre.

Shagga ridică securea imensă, cu două tăişuri.

- Nu e nici o capră, Jumătate-de-Om!

- Dă-i drumul.

Răcnind, Shagga făcu un salt înainte. Pycelle țipă şi udă patul. Urina țâşni în toate direcțiile, în timp ce încerca să se ferească de lovitură. Sălbaticul îl prinse de capătul bărbii albe, tremurătoare, şi îi tăie trei sferturi din ea cu o singură lovitură de secure.

- Timett, crezi că prietenul nostru ar fi mai săritor fără barba aia după care să se ascundă? Tyrion îşi şterse urina de pe cizme cu o bucată de pânză.

- In curând va spune adevărul. Prăpastia goală a ochilor aprinşi ai lui Timett fu inundată de întuneric.

- Simt mirosul fricii.

Shagga azvârli o mână de păr pe salteaua de paie şi înhață ceea ce mai rămăsese din barbă. Nu te mişca, Maester, porunci Tyrion. Când Shagga se enervează, îi tremură mâinile.

- Mâinile lui Shagga nu tremură niciodată, zise uriaşul indignat, apăsând lama imensă, în formă de semilună, sub bărbia tremurătoare a lui Pycelle şi răzând un alt smoc de barbă.

- De când spionezi pentru sora mea? întrebă Tyrion. Respirația lui Pycelle era precipitată şi întretăiată.

- Tot ce am făcut am făcut pentru Casa Lannister. Bolta largă a frunții bătrânului strălucea de sudoare, iar pe pielea lui ridată atârnau smocuri de păr alb. Mereu..., timp de ani de zile..., nobilul tău tată, în-treabă-1 numai..., am fost slujitorul său devotat... Eu am fost cel care i-a cerut lui Aerys să deschidă porțile...

Asta îl luă pe Tyrion prin surprindere. Fusese doar un băiețandru la Casterly Rock când oraşul căzuse.

- Aşadar, Jaful de la Debarcaderul Regelui a fost tot lucrătura ta?

- Pentru regat! După ce Rhaegar a murit, războiul s-a sfârşit. Aerys era nebun, Viserys prea tânăr, Prințul Aegon, un copil de țâță, dar regatul avea nevoie de un rege... M-am rugat să fie nobilul tău tată, dar Robert era prea puternic şi Lordul Stark s-a mişcat prea iute...

- Pe câți i-ai trădat, mă întreb. Aerys, Eddard Stark, eu... şi Regele Robert, de asemenea? Lordul Arryn, Prințul Rhaegar? Unde începe, Pycelle? Unde se termina, ştia.

Securea zgârie mărul din gâtul lui Pycelle şi atinse pielea moale, flască de sub maxilar, bărbierind ultimele fire de păr.

- Tu... nu ai fost aici, gâfâi Pycelle când lama îi urcă spre obraji. Robert... rănile lui... dacă le-ai fi văzut, le-ai fi mirosit, n-ai fi avut nici o îndoială...

- O, ştiu că mistrețul a făcut treaba în locul tău..., dar, dacă ar fi lăsat treaba pe jumătate neterminată, cu siguranță că ai fi isprăvit-o.

- Era un rege destrăbălat, înfumurat, bețiv, afemeiat..., ți-ar fi dat sora la o parte, propria lui regină... Te rog... Renly punea la cale să o aducă la curte pe fecioara de la Highgarden, pentru a-1 ispiti pe fratele său... Martori stau zeii...

- Şi ce punea la cale Lordul Arryn?

- El ştia, zise Pycelle. Despre... despre...

- Ştiu despre ce ştia, i-o reteză Tyrion, care nu era dornic să afle şi Shagga şi Timett.

- Avea de gând să-şi trimită soția înapoi la Eyrie, şi fiul să fie crescut la Piatra Dragonului... Voia să acționeze...

- Aşa că tu l-ai otrăvit mai repede.

- Nu, se împotrivi fără vlagă Pycelle. Shagga mârâi şi îl apucă de barbă. Mâna bărbatului era atât de vânjoasă încât ar fi putut să zdrobească craniul Maes terului ca pe o coajă de ou dacă l-ar fi strâns.

Tyrion țâțâi.

- Am văzut lacrimile din Lys printre poțiunile tale. L-ai trimis pe propriul Maester al Lordului Arryn şi ai făcut singur preparatul ca să poți fi sigur că va muri.

- O minciună!

- Bărbiereşte-1 mai apăsat, sugeră Tyrion. Pe gât, din nou.

Securea zbură înapoi în jos, zgâriind pielea. O peliculă subțire de salivă se agită pe buzele lui Pycelle, în timp ce gura îi tremura.

- Am încercat să-1 salvez pe Lordul Arryn, îți jur...

- Ai grijă, Shagga, l-ai tăiat. Shagga mârâi:

- Dolf a adus pe lume luptători, nu bărbieri. Când simți sângele prelingându-i-se pe gât şi pe

piept, bătrânul începu să tremure, în timp ce ultimele puteri îl părăseau. Se împuținase parcă, era mai mic şi mai firav decât fusese când dăduseră buzna peste el.

- Da, scânci el, da, Colemon începea să se dezvinovățească, aşa că l-am alungat. Regina avea nevoie ca Lordul Arryn să fie mort, nu a spus ea asta, n-ar fi putut, Varys asculta, asculta mereu, dar când o priveam, ştiam. Totuşi, nu eu am fost cel care i-a dat otrava, jur. Bătrânul începu să plângă. Varys îți va

spune, a fost servitorul lui. Hugh îl chema, cu siguranță el a făcut-o, întreab-o pe sora ta, întreab-o. Tyrion era dezgustat.

- Legați-1 şi luați-1 de aici, porunci. Azvârliți-1 într-una dintre celulele negre.

Il împinseră afară, pe uşa sfărâmată.

- Lannister, suspină el, tot ce am făcut a fost pentru Lannister...

Când dispăru, Tyrion cercetă locuința pe îndelete şi mai adună câteva vase mici de pe rafturi. Corbii bolboroseau deasupra capului său în timp ce lucra, un sunet ciudat de liniştit. Va trebui să găsească pe cineva să se ocupe de păsări până ce de la Citadelă avea să fie trimis un om care să-1 înlocuiască pe Pycelle.

El a fost cel în care am sperat să mă încred. Varys şi Degețel nu erau nici ei mai loiali, bănuia Tyrion, doar mai subtili şi, de aceea, mai periculoşi. Poate că modul de a acționa al tatălui său ar fi fost mai bun: l-ar fi chemat pe Ilyn Payne, ar fi înălțat trei capete deasupra porților. Şi ce mai privelişte încântătoare ar fi, gândi el.

ARYA

Teama taie mai adânc decât o sabie, obişnuia să-şi spună Arya, dar teama nu dispărea. Făcea parte din viața ei de zi cu zi, ca pâinea uscată şi ca băşicile de pe degete, după o zi lungă de mers pe drumul aspru, croit de urmele roților de căruță.

Crezuse că ştia ce înseamnă teama, dar în acel hambar de lângă Ochiul Zeilor, învățase cu adevărat. Opt zile a zăcut acolo până ce Muntele i-a poruncit să pornească şi până când, în fiecare zi, a văzut pe cineva murind.

Muntele venea în hambar dimineața, după ce mânca, şi îl lua pe unul dintre prizonieri la interogatoriu. Sătenii nu se uitau niciodată la el. Poate aveau impresia că dacă nu-1 luau în seamă, nu-i va observa nici el..., dar el îi vedea şi alegea pe cine dorea. Nu aveau unde să se ascundă, ce şiretlicuri să facă şi cum să se ferească.

O fată împărți patul cu un soldat trei nopți la rând; Muntele a luat-o în cea de-a patra zi şi soldatul

nu a spus nimic. Un bătrân zâmbăreț le cârpea hainele şi trăncănea despre fiul său, înrolat în slujba mantiilor aurii, la Debarcaderul Regelui.

- E omul regelui, zicea, un bărbat de nădejde, ca şi mine, trup şi suflet alături de Joffrey. Zicea asta atât de des încât începură să-i spună „Trup şi Suflet pentru Joffrey" ori de câte ori paznicii nu auzeau. „Trup şi Suflet" a fost luat în cea de-a cincea zi.

O tânără mamă, cu fața mâncată de vărsat-de-vânt, se oferi să le spună de bunăvoie tot ce ştia, dacă îi promiteau să nu se atingă de fata ei. Muntele o ascultă până la capăt, iar în dimineața următoare o luă pe fată, ca să fie sigur că nu-i va ascunde nimic.

Cei aleşi erau interogați în fața tuturor celorlalți prizonieri, ca să vadă cu toții ce soartă îi aşteaptă pe rebeli şi pe trădători. Un bărbat pe care ceilalți îl numeau Gâdilătorul punea întrebările. Avea o față atât de obişnuită şi straie atât de simple, încât Arrya l-ar fi putut lua drept sătean înainte de a-1 vedea la treabă.

- Gâdilătorul îi face să urle atât de tare încât fac pe ei, le spuse gârbovul bătrân Chiswyck. Era bărbatul pe care încercase să-1 muşte, cel care o numise mică sălbăticiune şi îi lovise capul cu pumnul înmă-nuşat în zale. Uneori îl ajuta pe Gâdilător. Alteori îl ajutau ceilalți. Ser Gregor Clegane însuşi stătea nemişcat, privind şi ascultând, până ce victima murea.

întrebările erau mereu aceleaşi: Exista aur ascuns în sat? Argint, pietre prețioase? Mai era mâncare? Unde era Lordul Beric Dondarrion? Care dintre săteni l-au ajutat? Când a plecat, încotro s-a îndreptat? Câți oameni erau cu el? Câți cavaleri, câți arcaşi, câți soldați? Ce arme aveau? Câți erau călare? Câți erau răniți? Ce alt duşman mai văzuseră? Cât de numeroşi? Când? Ce flamuri arborau? Unde se duceau? Exista aur ascuns în sat? Argint, pietre prețioase? Unde era Lordul Beric Dondarion? Câți oameni erau cu el? In cea de-a treia zi, Arrya ar fi putut pune ea însăşi întrebările.

Găsiră puțin aur, puțin argint, un sac mare cu monede de aramă, un pocal încrustat cu granat pentru care doi soldați aproape că ajunseră să se bată. Aflară că Lordul Beric avea cu el zece muritori de foame, sau o sută de cavaleri călări, că plecaseră spre vest, spre nord sau spre sud, că trecuse lacul cu barca şi că era puternic ca un zimbru sau slăbit de hemoragie. Nimeni nu supraviețuise interogatoriului, nici bărbat, nici femeie, nici copil. Cel mai puternic a rămas în viață până la lăsarea serii. Trupurile le erau atârnate dincolo de focuri, pentru lupi.

Până când ajunseră să plece, Arrya ştia că nu era dansatoare pe apă. Syrio Forel nu i-ar fi lăsat niciodată să-1 doboare şi să-i ia sabia, nici nu ar fi stat deoparte când l-au ucis pe Lommy Mâini Verzi. Syrio nu ar fi rămas tăcut în acea casă de piatră, nici nu s-ar fi amestecat supus printre ceilalți prizonieri. Lupul străvechi era blazonul Casei Stark, dar Arya se simțea mai degrabă ca un miel înconjurat de o turmă de oi. Ii ura pe săteni pentru lipsa lor de voință, aproape la fel de mult cum se ura pe ea însăşi.

Lannisterii îi luaseră totul: tată, prieteni, casă, speranță, curaj. Unul îi luase Acul, în timp ce altul îi rupsese sabia de lemn pe genunchi. Ii luaseră până şi secretul stupid. Hambarul era destul de mare ca să se poată furişa într-un colț să se uşureze când nu se uita nimeni, dar pe drum era altfel. Se abținu cât putu mai mult, dar în cele din urmă se aşeză pe vine lângă un tufiş şi îşi dădu jos pantalonii în fața tuturor. Avea de ales: asta sau făcea pe ea. Plăcintă Fierbinte se uită la ea cu ochi mari, rotunzi, dar nimeni altcineva nu se sinchisi să privească. Fete-oi sau băieți-oi. Lui Ser Gregor şi oamenilor lui nu părea să le pese.

Cei care îi țineau ostatici nu le permiteau să flecărească. O buză spartă o învăță pe Arya să-şi țină gura. Alții nu învățară deloc. Un băiat de trei ani nu mai înceta să-şi strige tatăl, aşa că i-au zdrobit fața cu un buzdugan. Pe urmă mama băiatului începu să plângă, aşa încât Raff cel Dulce a ucis-o şi pe ea.

Arya îi privea murind şi nu făcea nimic. La ce bun să fii curajos? Una dintre femeile alese pentru interogatoriu încercase să fie curajoasă, dar murise ţipând, ca toţi ceilalţi. Nu erau oameni curajoşi în acel grup, doar oameni speriaţi şi înfometaţi. Majoritatea erau femei şi copii. Cei câţiva bărbaţi erau foarte bătrâni sau foarte tineri, ceilalţi fuseseră legaţi în lanţuri de spânzurătoarea aceea şi lăsaţi pradă lupilor şi ciorilor. Gendry fusese cruţat doar pentru că recunoscuse că şi-a făcut singur coiful cu coarne; fierarii sau ucenicii de fierari erau prea valoroşi ca să fie omorâţi.

Erau duşi să-1 slujească pe Lordul Tywin Lannister la Harrenhal, le-a spus Muntele.

- Sunteţi trădători şi rebeli, aşa că mulţumiţi-le zeilor voştri că Lordul Tywin vă dă această şansă. E mai mult decât aţi primi de la tâlhari. Supuneţi-vă, slujiţi şi trăiţi.

- Nu e corect, nu, o auzi pe-o bătrână uscăţivă plângându-i-se alteia, la culcare. N-am trădat nimic, ceilalţi au năvălit şi au luat ce au vrut, la fel ca şi ăştia.

- Dar Lordul Beric nu ne-a făcut nici un rău, şopti prietena sa. Şi preotul acela roşu care îl însoţea a plătit pentru tot ce au luat.

- A plătit? Mi-a luat două găini şi mi-a dat o bucată de hârtie cu un semn pe ea. Pot să mănânc o bucăţică de hârtie veche şi zdrenţuită, te întreb eu? îmi poate da ouă? Privi împrejur să vadă dacă era prin preajmă vreun străjer şi scuipă de trei ori. Asta e pentru clanul Tully, asta pentru Lannisteri şi asta pentru clanul Stark.

- E păcat şi e ruşine, şuieră un bătrân. Când bătrânul rege era încă în viaţă, n-ar fi îngăduit aşa ceva.

- Regele Robert? întrebă Arya, uitând de sine.

- Regele Aerys, fie binecuvântat de zei, răspunse cu voce tare bătrânul. Un străjer se apropie, ca să-i reducă la tăcere. Bătrânul îşi pierdu ambii dinţi, iar în noaptea aceea nu mai vorbi nimeni.

In afară de prizonieri, Ser Gregor mai ducea cu el o duzină de porci, o cuşcă cu găini, o vacă sfrijită cu lapte şi nouă căruţe de peşte sărat. Muntele şi oamenii lui aveau cai, dar prizonierii mergeau cu toţii pe jos, iar cei prea slabi ca să ţină pasul erau omorâţi pe loc, la fel ca toţi cei destul de nechibzuiţi care încercau să fugă. Noaptea, străjerii duceau femei în tufişuri şi majoritatea parcă aşteptau asta şi se supuneau destul de uşor. O fată, mai drăguţă decât celelalte, era obligată să meargă cu patru sau cinci bărbaţi în fiecare noapte, până ce-1 lovi pe unul cu o piatră. Ser Gregor îi puse pe toţi să se uite cum îi taie capul cu o singură lovitură a sabiei sale mari, pentru două mâini.

- Lăsaţi trupul fetei la lupi, porunci el când termină treaba, dându-i sabia scutierului său pentru a o curăţa.

Arya se uita pieziş la Ac, atârnat la şoldul unui soldat chel, cu barba neagră, pe nume Polliver. E bine că mi-au luat-o, gândi ea. Altfel ar fi încercat să-1 ucidă pe Ser Gregor, iar el ar fi tăiat-o în două şi ar fi lăsat-o şi pe ea pradă lupilor.

Polliver nu era atât de rău ca unii dintre ceilalţi, deşi îi furase Acul. In noaptea când a fost prinsă, oamenii lui Lannister fuseseră pentru ea străini fără nume, cu chipuri asemănătoare, cum le erau şi coifurile, dar ajunsese să-i cunoască pe toţi. Trebuia să ştii cine era leneş, cine crud, cine era deştept şi cine prost. Trebuia să afli că, deşi cel căruia îi spuneau Gură de Rahat avea cea mai spurcată limbă pe care o auzise vreodată, bărbatul îţi dădea o bucată de pâine în plus dacă

cereai, în timp ce veselul bătrân Chis-wyck şi Raff cel cu vorba dulce ți-ar da doar un dos de palmă.

Arya privea, asculta şi îşi şlefuia ura, aşa cum Gendry îşi şlefuise cândva coiful cu coarne. Dunsen purta acum acele coarne de taur, iar ea îl ura pentru asta. Il ura pe Polliver pentru Ac şi îl ura pe bătrânul Chiswyck care credea că e amuzant. Iar pe Raff cel Dulce, care-şi trecuse sulița prin gâtul lui Lommy, îl ura şi mai mult. Il ura pe Ser Amory Lorch pent ru Yoren şi îl ura pe Ser Meryn Trant pentru Syrio, îl ura pe Câine pentru că 1-a ucis pe Mycah, fiul măcelarului, îi ura pe Ser Ilyn şi pe Prințul Joffrey şi pe regină de dragul tatălui ei, al lui Tom Grăsanul, al lui Desmond şi al celorlalți, chiar şi pentru Lady, lupoaica Sansei. Gâdilătorul era aproape prea înfricoşător ca să-1 urăşti. Uneori, putea aproape să uite că era cu ei. Când nu punea întrebări, era doar un soldat printre ceilalți, mai tăcut decât majoritatea, cu un chip ca al altor o mie de bărbați.

In fiecare seară, Arya le rostea numele: Ser Gre-gor, îi şoptea ea pernei de piatră, Dunsen, Polliver, Chiswyck, Raff cel Dulce, Gâdilătorul şi Câinele, Ser Amory, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regele Joffrey, Regina Cersei. La Winterfell, Arya se ruga cu mama sa în templul septim şi cu tatăl său în pădurea zeilor, dar nu erau zei aici, pe drumul către Harrenhal, iar înşiruirea ei de nume era singura rugăciune pe care se sinchisea s-o țină minte.

In fiecare zi mărşăluiau şi în fiecare seară Arya rostea şirul ei de nume, până ce, în sfârşit, copacii începură să se rărească, cedând locul unui peisaj pestriț de coline domoale, râuri şerpuite şi câmpuri scăldate în soare, unde ruinele oraşelor arse se înălțau negre, ca nişte dinți stricați. Mai trecu o zi lungă de marş până ce zăriră în depărtare turnurile Harren-halului, profilându-se dincolo de apele albastre ale lacului.

Va fi mai bine după ce vor ajunge la Harrenhal, se îmbărbătau între ei prizonierii, dar Arya nu era atât de sigură. îşi aminti poveştile Bătrânei Nan despre castelul construit pe frică. Harren cel Negru amestecase sânge de om în mortar, obişnuia să spună Nan, coborând glasul, astfel încât copiii erau nevoiți să se aplece mai aproape ca să audă, dar dragonii lui Aegon i-au pârjolit pe Harren şi pe toți fiii săi între zidurile mari de piatră. Arya îşi muşcă buza, în timp ce înainta călcând cu picioarele bătătorite. Nu va mai dura mult, îşi spuse, acele turnuri nu pot fi la mai mult de câteva mile depărtare.

Totuşi, merseră ziua întreagă şi aproape toată ziua următoare înainte de a ajunge, în sfârşit, la marginea oştirii Lordului Tywin, care-şi aşezase tabăra la vest de castel, în mijlocul ruinelor arse ale oraşului. Din depărtare, Harrenhal era amăgitor, pentru că era atât de imens. Zidurile sale colosale de apărare se ridicau în spatele lacului, abrupte şi neaşteptate ca piscurile unor munți, în timp ce, deasupra parapetelor, şirurile de catapulte din lemn şi fier păreau mici ca nişte gândaci.

Duhoarea răspândită de oastea Lannisterilor ajunse la Arya cu mult înainte de a putea să desluşească însemnele de pe flamurile care răsăreau de-a lungul țărmului, în vârful pavilioanelor oamenilor vestului. După miros, Arya îşi dădea seama că Lordul Tyrion era aici de ceva vreme. Latrinele care înconjurau tabăra erau arhipline şi colcăiau de muşte, iar pe țăruşii ascuțiți care protejau perimetrul văzu un puf palid, verzui.

Casa porții de la Harrenhal, în sine la fel de impunătoare ca Marea Fortăreață de la Winterfell, era pe cât de masivă, pe atât de distrusă, cu pietrele fisurate şi decolorate. De afară, doar vârfurile a cinci turnuri imense puteau fi zărite în spatele zidurilor. Cel mai scund dintre ele era de două ori mai înalt decât cel mai mare turn din Winterfell, dar nu se avânta în văzduh ca un

turn adevărat. Arya se gândi că arătau ca degetele chircite, noduroase, ale unui bătrân, orbecăind după un nor trecător. îşi aminti că Nan îi spusese cum se topise piatra şi cum se scursese, precum ceara de lumânări, în jos, pe trepte şi pe ferestre, răspândind o strălucire sângerie, dogoritoare, căutându-1 pe Harren în ascunzătoare. I se părea verosimil; fiecare turn era mai grotesc şi mai diform decât celălalt, zgrunţuros, crăpat şi distrus.

- Nu vreau să merg acolo, protestă Plăcintă Fierbinte în timp ce Harrenhalul îşi deschidea porţile în faţa lor. Acolo sunt fantome.

Chiswyck îl auzi, dar de data aceasta, se mulţumi să zâmbească.

- Brutarule, ai de ales. Vino să te alături fantomelor, sau rămâi de unul singur.

Plăcintă Fierbinte intră, alături de ceilalţi. In răsunătoarea sală de baie din piatră şi lemn, ostaticii fură dezbrăcaţi şi puşi să se spele şi să se frece bine în căzi pline cu apă fierbinte. Două bătrâne fioroase supravegheau procesul, discutând despre ei fără menajamente, de parcă ar fi fost nişte măgari proaspăt achiziţionaţi. Când veni rândul Aryei, Jupâneasa Amabel cloncăni dezaprobator la vederea picioarelor sale, în timp ce Jupâneasa Harra îi pipăi bătăturile de pe degete, dobândite în lungile ore de exerciţii cu Acul.

- Le-a făcut frecând untul, pun pariu, zise ea. Eşti vreo progenitură de fermier, nu-i aşa? Ei, nu contează, fata mea, ai şansa să ajungi mai sus în lumea aceasta dacă munceşti din greu. Dacă nu-ţi vei da silinţa, vei fi bătută. Şi cum îţi zice?

Arya nu îndrăznea să-şi spună adevăratul nume, dar nici Arry nu era bun, căci era un nume de băiat şi puteau vedea că nu era băiat.

- Nevăstuică, zise ea, rostind primul nume de fată care îi veni în minte. Lommy îmi zicea Nevăstuică.

- îmi dau seama de ce, pufni Jupâneasa Amabel. Părul ăla ca de sperietoare, care mai e şi cuib pentru păduchi, pe deasupra. Il vom tăia şi pe urmă treci la bucătărie.

- Aş prefera să îngrijesc caii. Aryei îi plăceau caii şi poate, fiind în grajduri, ar fi putut să fure unul şi să evadeze.

Stăpâna Harra o pocni atât de tare încât buza umflată i se sparse din nou.

- Şi ţine-ţi gura, altfel o s-o capeţi şi mai rău. Nu ţi-a cerut nimeni părerea.

Sângele din gură avea un gust sărat, de metal. Arya plecă privirea fără să spună nimic. Dacă aş avea încă Acul, n-ar îndrăzni să mă lovească, gândi ea posomorâtă.

- Lordul Tywin şi cavalerii lui au grăjdari şi slujitori care să se îngrijească de caii lor, n-au nevoie de una ca tine, zise Jupâneasa Amabel. Bucătăriile sunt curate şi îngrijite, iar acolo e mereu un foc cald, lângă care poţi dormi, şi mâncare din belşug. Poate te-ai fi descurcat acolo, dar văd că nu eşti fată isteaţă. Harra, cred că trebuie să i-o dăm lui Weese.

- Dacă crezi tu, Amabel.

Ii dădură o haină de lână aspră, cenuşie, şi o pereche de pantofi care nu-i erau buni şi o trimiseră de acolo.

Weese era un slujbaş de rând al Turnului Plângător, un om îndesat, cu un buboi de nas cărnos şi un cuib de furuncule roşii, inflamate, într-un colţ al buzelor sale cărnoase. Arya era printre cei şase prizonieri trimişi la el. Ii privi de sus până jos cu ochi sfredelitori.

- Lannisterii sunt generoşi cu cei care îi slujesc bine, o onoare pe care nimeni de teapa voastră nu o merită, dar în vreme de război omul se descurcă doar cu ce are la îndemână. Munciţi

cu râvnă şi vedeți-vă de treabă, şi s-ar putea ca într-o zi să vă ridicați la fel de sus ca mine. Dar, dacă vă gândiți să vă bazați pe bunătatea stăpânului, la mine veți ajunge după ce pleacă el. Păşea țanțoş dintr-o parte în alta, în fața lor, spunându-le cum nu trebuie să se uite niciodată în ochii celor de obârşie nobilă, să nu vorbească

neîntrebați, nici să nu stea în calea stăpânului. Nasul meu nu mă înşală niciodată, se făli el. Simt mirosul sfidării, simt mirosul mândriei, simt mirosul nesupunerii. Dacă simt izul unei asemenea duhori, veți da socoteală. Când vă adulmec, nu vreau să simt altceva decât mirosul fricii.

DAENERYS

Pe zidurile Qarthului, oamenii băteau gongul vestind sosirea ei, în timp ce alții suflau în cornuri ciudate, care le înconjurau trupurile ca nişte şerpi mari de bronz. O coloană de oameni călare pe cămile ieşi din oraş pentru a-i fi gardă de onoare. Călăreții purtau armuri cu solzi de aramă, coifuri cu cioc împodobite cu colți de aramă şi cu pene lungi, negre, mătăsoase, stând înălțați în şeile încrustate cu granate şi rubine. Cămilele erau acoperite cu pături, în sute de culori diferite.

- Qarth e cel mai mare oraş care a existat sau va exista vreodată, îi spusese Pyat Pree mai demult, pe când se aflau printre oasele din Vaes Tolorro. Este centrul lumii, poarta dintre nord şi sud, puntea dintre est şi vest, vechi de când lumea şi atât de măreț, încât Saathos cel înțelept şi-a scos ochii după ce 1-a privit pentru prima oară, ştiind că tot ceea ce urma să vadă de atunci înainte i se va părea, prin comparație, sordid.

Dany considera cuvintele vrăjitorului cam exagerate, dar splendoarea marelui oraş era de netăgăduit. Trei ziduri groase, sculptate cu măiestrie, înconjurau Qarthul. Zidul exterior era din gresie roşie, înalt de treizeci de picioare şi decorat cu animale: şerpi târându-se, ulii zburând, peşti înotând, intercalați cu lupi din pustiul roşu, cu cai suri şi elefanți mon-struoşi. Peretele din mijloc, înalt de douăzeci de picioare, era din granit gri, acoperit de scene de război: săbii încăierate, scuturi şi sulițe, săgeți în zbor, eroi în luptă, copii măcelăriți şi ruguri aprinse. Zidul interior era de cincisprezece picioare înălțime, din marmură neagră, cu sculpturi care o făcură pe Dany să roşească până ce şi-a spus că e o proastă. Nu era fecioară; dacă se putea uita la scenele de măcel de pe zidul cenuşiu, de ce ar trebui să-şi îndepărteze privirile de la imaginile unor bărbați şi femei care-şi ofereau unul altuia plăcere?

Porțile exterioare erau bandate cu aramă, cele din mijloc cu fier, iar cele din interior erau țintuite cu ochi de aur. Toate se deschiseră la apropierea lui Dany. In vreme ce intra călare în

oraş, pe calul ei argintiu, copii mici se repeziră să presare flori în calea ei. Purtau sandale aurii şi erau pictați în culori vii, fără nimic altceva pe ei.

Toate culorile care lipseau de la Vaes Tolorro îşi găsiseră drumul către Qarth; clădirile se îngrămădeau în jurul ei, fantastice ca un vis febril, în nuanțe de trandafiriu, violet şi ocru. Trecu pe sub un arc de bronz, construit în forma unor şerpi care se împerecheau, cu solzi, fulgi delicați de jad, obsidian şi lapis lazuli. Turnuri înguste se ridicau mai înalte decât văzuse Dany vreodată, iar fântâni îngrijite construite în for-me de grifoni, de dragoni şi de manticore umpleau fiecare piață.

Qartheenii stăteau pe marginea străzilor şi priveau din balcoanele lor delicate care păreau prea fragile ca să le suporte greutatea. Erau oameni înalți, palizi, îmbrăcați în pânză, satin şi blănuri de tigru, fiecare fiind un lord sau o doamnă în ochii lui Dany. Femeile purtau rochii care lăsau un sân dezgolit, în timp ce bărbații preferau cămăşi de mătase cu şiraguri de mărgăritare. Trecând pe lângă ei, cu haina-i din piele de leu şi cu Dragonul negru pe un umăr, Dany se simțea jerpelită şi barbară. Oamenii ei îi numeau pe Qartheeni „Oameni de Lapte", pentru că erau palizi, iar Khal Drogo visase la ziua când va putea pustii marile oraşe din est. Privi la călăreții ei de sânge, cu ochii negri, migdalați, care nu lăsau să li se ghicească gândurile. Oare ei nu văd altceva decât prada? se întrebă ea. Cât de sălbatici trebuie să le părem acestor Qartheeni!

Pyat Pree conducea micul ei khalasar spre centrul unei arcade imense, unde se înălțau, pe coloane de marmură verde şi albă, eroii străvechi ai oraşului, de trei ori mai înalți decât statura unui om. Trecură printr-un bazar aflat într-o clădire cavernoasă, al cărei tavan din şipci găzduia o mie de păsări viu colorate. Pe zidurile terasate, deasupra prăvăliilor, înfloreau arbori şi flori, în timp ce dedesubt, parcă tot ceea ce zeii aşezaseră în această lume era de vânzare.

Armăsarul ei se retrase sperios când prințul negustor Xaro Xhoan Daxos se îndreptă către ea; caii nu suportau apropierea cămilelor, descoperise Dany.

- Dacă vezi aici ceva ce ți-ai dori, o, prea frumoasă femeie între femei, trebuie doar să spui şi va fi al tău, îi strigă Xaro de pe şaua sa împodobită cu coarne.

- Qarth însuşi este al ei, nu are nevoie de fleacuri, vorbi cu glas cântat Pyat Pree, omul cu buze albastre, din cealaltă parte. Va fi aşa cum am promis, Khalessi. Vino cu mine la Casa Celor Nemuritori şi vei bea din adevăr şi din înțelepciune.

- De ce ar avea nevoie de Palatul tău de Praf, când eu îi pot da lumina soarelui, apă dulce şi mătăsuri în care să doarmă? îi zise Xaro vrăjitorului. Cei Treisprezece vor aşeza o coroană de jad negru şi opale de foc pe frumosul ei cap.

- Singurul palat pe care îl doresc este castelul roşu de la Debarcaderul Regelui, nobile Pyat. Dany era circumspectă în privința vrăjitorului, maegi Mirri Maz Duur o prevenise asupra celor care se jucau de-a vrăjitoria. Şi dacă mai marele Qarthului vrea să-mi facă daruri, să-mi dea corăbii şi săbii, ca să-mi redobândesc ceea ce-mi aparține de drept.

Colțurile buzelor albastre ale lui Pyat se ridicară, într-un zâmbet grațios.

- Va fi aşa cum porunceşti, Khaleesi. Se îndepărtă, legănându-se odată cu mişcarea cămilei, cu veşmintele lungi, împodobite cu mărgăritare, fluturând în urma lui.

- Tânăra regină e înțeleaptă, în ciuda anilor săi, îi şopti Xaro Xhoan Daxos de pe şaua înaltă. In Qarth există o zicală: Casa unui vrăjitor e construită pe oase şi pe minciuni.

- Atunci de ce coboară oamenii glasul când vorbesc despre vrăjitorii din Qarth? Puterea şi înțelepciunea lor e venerată în tot estul.

- Cândva au fost puternici, fu de acord Xaro, dar acum sunt ridicoli, ca acei bătrâni soldați lipsiți de vlagă, care se fălesc cu vitejia lor multă vreme după ce puterea şi priceperea i-au părăsit. îşi citesc sulurile sfărâmate, beau umbra-înserării până ce li se al-băstresc buzele şi fac aluzii la puteri de temut, dar, în comparație cu cei de dinaintea lor, sunt nişte păstăi goale. Darurile lui Pyat Pree se vor transforma în praf în mâinile tale, te previn.

Dădu bice cămilei şi se îndepărtă.

- Cioara cheamă corbul înapoi, murmură Ser Jorah în Limba Comună din Westeros. Cavalerul exilului mergea călare în dreapta ei, ca întotdeauna. Pentru intrarea lor în Qarth, lăsase deoparte veşmintele Dothraki şi îşi puse din nou platoşa, zalele şi straiele de lână ale Celor Şapte Regate îndepărtate. Ai face bine să-i eviți pe amândoi, înălțimea Ta.

- Acei bărbați mă vor ajuta să-mi capăt coroana, răspunse ea. Xaro are o avere uriaşă, iar Pyat Pree...

- ... se preface că are putere, o completă fulgerător cavalerul. Pe tunica sa verde-închis, ursul Casei

Mormont stătea pe labele din spate, negru şi fioros. Jorah nu arăta mai puțin feroce în timp ce scruta încruntat mulțimea care umplea bazarul. N-aş zăbovi mult aici, regina mea. îmi displace chiar şi mirosul acestui loc. Dany zâmbi.

- Poate că simți miros de cămile. Qartheeni au un miros destul de dulce pentru nasul meu.

- Mirosurile dulci sunt uneori folosite pentru a le acoperi pe cele infecte.

Marele meu urs, gândi Dany. Sunt regina lui, dar voi fi mereu şi puiul lui, şi mă va păzi întotdeauna. O făcea să se simtă în siguranță, dar în acelaşi timp o întrista. Şi-ar fi dorit să-1 iubească mai mult decât îl iubea.

Xaro Xhoan Daxos îi oferise lui Dany ospitalitatea casei sale pe timpul cât se va afla în oraş. Se aşteptase la ceva măreț, dar nu se aşteptase la un palat mai mare decât multe târguri la un loc. Palatul lui Magister Illyrio pare cabana unui porcar pe lângă acesta, gândi ea. Xaro jurase că locuința lui îi putea găzdui confortabil pe toți oamenii ei, cu tot cu cai; într-adevăr, îi înghițea. Ii fusese repartizată o aripă întreagă. Urma să aibă propriile grădini, un bazin din marmură, un turn de observație şi labirintul vrăjitorului. Sclavii se vor ocupa de toate nevoile ei. In camerele ei, podelele erau din marmură verde, pereții erau acoperiți cu draperii colorate din mătase care sclipeau la fiecare pală de vânt.

- Eşti prea generos, îi spuse lui Xaro Xhoan Daxos.

- Pentru Mama Dragonilor nici un dar nu este prea mare. Xaro era un om elegant, cu capul pleşuv şi un nas mare ca un cioc, acoperit cu opal, rubine şi cu solzi de jad. Mâine, te vei ospăta cu păun şi limbă de ciocârlie şi vei asculta o muzică demnă de cea mai frumoasă dintre femei. Cei Treisprezece vor veni să-ți aducă omagii, şi toți mai marii Qarthului.

Toți mai marii Qarthului vor veni sa-mi vadă dragonii, gândi Dany, dar îi mulțumi lui Xaro pentru amabilitate înainte de a se despărți de el. Pyat Pree plecă şi el, promițând să le ceară Celor Nemuritori o audiență.

- O onoare rară, ca ninsorile de vară.

înainte de pleca, îi sărută picioarele goale cu buzele sale albăstrii şi o obligă să accepte un dar, un vas cu o pomadă care, jura el, îi va permite să vadă spiritele aerului. Ultimul dintre vizitatori care plecă fu Quaithe, prezicătoarea. De la ea, Dany primi doar un avertisment:

- Păzeşte-te, spuse femeia cu masca roşie, lăcuită.

- De cine?

- De toți. Vor veni zi şi noapte să vadă minunea care s-a născut din nou în lume, şi când vor vedea, vor râvni. Căci dragonii sunt foc întrupat, iar focul este putere.

Când plecă şi Quaithe, Ser Jorah zise:

- Adevăr grăieşte, regina mea..., deşi nici ea nu-mi place mai mult decât ceilalți.

- Nu o înțeleg.

Pyat şi Xaro o copleşiseră cu promisiuni din clipa în care i-au zărit dragonii, declarându-se slujitorii ei devotați în toate, dar de la Quaithe se alesese doar cu un cuvânt criptic. Şi o tulbura faptul că nu văzuse niciodată chipul femeii. Aminteşte-ți de Mirri Maz Duur, îşi spuse. Aminteşte-ți trădarea. Apoi se adresă călăreților ei de sânge:

- Vom continua să avem propria noastră pază cât timp vom sta aici. Vedeți ca nimeni să nu intre în aripa aceasta a castelului fără permisiunea mea şi aveți grijă ca dragonii să fie bine păziți.

- Aşa vom face, Khaleesi, răspunse Aggo.

- Am văzut doar acele părți ale Qarthului pe care Pyat Pree a vrut să le vedem, continuă ea. Rakharo, du-te şi vezi restul şi spune-mi ce ai descoperit. Ia cu tine bărbați de nădejde - şi femei, ca să meargă în locurile unde bărbații nu au acces.

- Cum spui, aşa voi face, sânge din sângele meu, zise Rakharo.

- Ser Jorah, caută docurile şi vezi ce fel de corăbii sunt ancorate. A trecut o jumătate de an de când am auzit ultima dată veşti de la Cele Şapte Regate. Poate că zeii au trimis aici vreun căpitan vrednic din Wes-teros, cu o corabie care să ne ducă acasă.

Cavalerul se încruntă.

- Asta nu ar fi politicos. Uzurpatorul te-ar ucide, e limpede ca lumina zilei. Mormont îşi agăță degetele de cingătoare. Locul meu e aici, lângă tine.

- Mă poate păzi şi Jhogo. Tu cunoşti mai multe limbi decât oricare dintre călăreții de sânge, iar clanul

Dothraki nu are încredere în mare şi în cei care navighează. Doar tu poți să îndeplineşti această misiune. Du-te printre corăbii şi vorbeşte cu echipajele, află de unde sunt şi încotro se îndreaptă, şi ce fel de oameni le conduc.

Fără tragere de inimă, exilatul încuviință.

- Cum spui, regina mea.

După ce plecară toți, slujitoarele o dezbrăcară de veşmintele murdare pe care le purta, iar Dany merse în vârful degetelor spre locul unde se afla bazinul de marmură, plin cu peşti aurii care începură, curioşi, să-i ciugulească pielea, gâdilând-o. Ii făcea bine să închidă ochii şi să plutească, ştiind că putea să se odihnească după pofta inimii. Se întreba dacă Fortăreața lui Aegon avea un asemenea bazin şi grădini înmiresmate, pline de lavandă şi de mentă. Trebuie să aibă, cu siguranță. Viserys a spus întotdeauna că Cele Şapte Regate sunt mai frumoase decât orice alt loc de pe pământ.

Gândul la casa ei o nelinişti. Dacă iubitul ei soț ar fi fost în viață, şi-ar fi condus khalassarul peste apele otrăvite şi ar fi măturat din cale duşmanii, dar puterea lui părăsise această lume. Călăreții ei de sânge rămăseseră devotați pe viață şi pricepuți în luptă, dar în felul lor. Dothrakii jefuiau oraşe şi prădau regate, nu le conduceau. Dany nu dorea să transforme Debarcaderul Regelui în ruine înnegrite, bântuite de fantome. Se scăldase destul în lacrimi. Vreau să am un regat frumos, sâ-l umplu de bărbați voinici, fecioare drăgălaşe şi copii veseli. Vreau ca oamenii mei să zâmbească atunci când mă văd trecând, aşa cum spunea Viserys că zâmbeau când îl vedeau pe tatăl meu.

Dar înainte de a putea face asta, trebuia să cucerească.

Uzurpatorul te va ucide, e limpede ca lumina zilei, spusese Mormont. Robert îl omorâse pe bravul ei frate Rhaegar, şi unul dintre sclavii săi trecuse marea Dothraki să o otrăvească pe ea şi pe fiul ei nenăscut. Se spunea că Robert Baratheon era puternic ca un taur şi neînfricat în luptă, un om care nu iubea nimic mai presus decât războiul. Şi alături de el erau marii lorzi pe care fratele ei îi numise câinii Uzurpatorului: Eddard Stark, cu ochii săi reci şi cu inima înghețată, şi Lannisterii aurii, tată şi fiu, atât de bogați, de puternici şi de perfizi.

Cum putea spera să răstoarne asemenea oameni? Când Khal Drogo era în viață, oamenii tremurau şi îi făceau daruri ca să-i potolească mânia. Dacă nu, le lua oraşele, bogățiile, nevestele şi tot. Dar khalassarul lui fusese imens, în timp ce al ei era slab. Oamenii ei o urmaseră peste deşertul roşu, când îşi urmărise cometa, şi o vor urma şi peste apa otrăvită, dar nu era îndeajuns. S-ar putea ca nici dragonii să nu fie suficienți. Viserys crezuse că regatul se va ridica pentru regele său de drept..., dar Viserys fusese un nebun, iar nebunii cred în lucruri nebuneşti.

îndoielile o făceau să tremure. Dintr-odată, apa i se păru rece, iar micii peşti care îi ciuguleau pielea deveniseră sâcâitori. Dany se ridică şi ieşi din bazin.

- Irri, strigă ea. Jhiqui!

în timp ce slujnicele o ştergeau şi o înveşmântau într-o rochie de mătase nisipie, gândurile ei se îndreptară către cei trei care o căutaseră în Oraşul Oaselor. Steaua însângerată m-a condus la Qarth cu un scop. Aici voi găsi ceea ce îmi trebuie, dacă am puterea să iau ceea ce mi se oferă şi înțelepciunea să mă feresc de curse şi capcane. Dacă zeii doresc ca eu să înving, se vor îngriji de'asta, îmi vor trimite un semn, iar dacă nu... dacănu...

Era aproape seară şi Dany îşi hrănea dragonii când Irri păşi înăuntru, printre draperiile de mătase, ca să-i spună că Ser Jorah s-a întors de la docuri... şi nu era singur.

- Trimite-1 înăuntru cu cine o fi cel pe care 1-a adus, zise ea curioasă.

Când intrară, Dany era aşezată pe un maldăr de perne, cu dragonii de jur-împrejur. Omul pe care-1 adusese purta o mantie din pene verzi şi galbene şi avea pielea neagră ca antracitul lustruit.

- înălțimea Ta, spuse cavalerul, ți-1 aduc pe Qu-huru Mo, căpitan al Vântului Cafeniu, din Oraşul Copacilor înalți.

Negrul îngenunche.

- Sunt profund onorat, regina mea, zise el, dar nu în limba Insulelor Verii, pe care Dany nu o cunoştea, ci în Valyriana dulce a Celor Nouă Oraşe Libere.

- Onoarea e de partea mea, Quhuru Mo, răspunse Dany în aceeaşi limbă. Ai venit din Insulele Verii?

- Aşa este, înălțimea Ta, dar, cu mai puțin de jumătate de an în urmă, am poposit în Oraşul Vechi. De acolo îți aduc un dar minunat.

- Un dar?

- O veste, Mamă neînfricată a Dragonilor. Iți spun că Robert Baratheon e mort.

Dincolo de ziduri, peste Qarth, se lăsa înserarea, dar în inima lui Dany răsărise un soare.

- Mort? repetă ea. In poala lui Dany, Dragonul negru sâsâi şi în fața ei se ridică un fum palid, ca un văl. Eşti sigur? Uzurpatorul e mort?

- Aşa se spune în Oraşul Vechi, în Dorne şi în Lys şi în toate celelalte porturi prin care am trecut.

Mi-a trimis vin otrăvit, dar eu sunt în viață, iar el este mort.

- Cum a murit? Pe umăr, palidul Viserion îşi fâlfâi aripile de culoarea untului, agitând aerul.

- Sfâşiat de un mistreț fioros, în timp ce vâna în pădurea sa regală, sau cel puțin aşa am auzit în Oraşul Vechi. Alții spun că regina lui 1-a trădat, sau fratele său, sau Lordul Stark, care era Mâna Regelui. Totuşi, poveştile se potrivesc într-o privință: Regele Robert e mort şi îngropat.

Dany nu văzuse niciodată chipul Uzurpatorului, dar rareori trecea o zi fără să se gândească la el. Umbra lui uriaşă se aşezase asupra ei din ceasul în care s-a născut, de când a ieşit la lumină, în mijlocul sângelui şi al furtunii, într-o lume în care nu mai avea loc. Iar acum acest străin de abanos alungase umbra aceea.

- Băiatul stă acum pe Tronul de Fier, spuse Ser Jorah.

- Regele Joffrey domneşte, îl aprobă Quhuru Mo, dar Lannisterii conduc. Frații lui Robert au părăsit

Debarcaderul Regelui. Umblă vorba că au de gând să revendice coroana. Iar Mâna Regelui a căzut, Lordul Stark, care a fost prietenul Regelui Robert. A fost arestat pentru trădare.

- Ned Stark trădător? mârâi Ser Jorah. Nu prea se nimereşte. Vară Lungă va reveni înainte ca cineva să-i mânjească prețioasa onoare.

- Ce onoare putea să aibă? zise Dany. Şi-a trădat adevăratul rege, la fel ca şi aceşti Lannisteri. Ii făcea plăcere să audă cum câinii Uzurpatorului se luptau între ei, deşi nu era surprinsă. Se întâmplase acelaşi lucru când a murit Drogo al ei şi marele său khalasar s-a sfâşiat în bucăți. E mort şi fratele meu, Viserys, care a fost adevăratul rege, îi spuse celui venit din Insula Verii. Khal Drogo, nobilul meu soț, 1-a ucis cu o coroană de aur topit.

Fratele ei ar fi fost oare mai înțelept dacă ar fi ştiut că răzbunarea pentru care se rugase îi era atât de la-ndemână?

- Atunci îți împărtăşesc durerea, Mamă a Dra-gonilor, şi plâng pentru însângeratul Westeros, văduvit de regele său de drept.

Sub degetele blânde ale lui Dany, Rhaegal cel verde îl privi pe străin cu ochi de aur topit. Când deschise gura, dinții îi străluciră ca nişte ace negre.

- Când se întoarce corabia ta la Westeros, căpitane?

- Mă tem că nu mai devreme de un an sau chiar mai mult. De aici, Vântul Cafeniu se îndreptă către est, să facă negoț în jurul Mării de Jad.

- înțeleg, zise Dany dezamăgită. Atunci îți doresc vânt bun şi bun negoț. Mi-ai adus un dar de preț.

- Am fost răsplătit din belşug, mare regină. Ea rămase nedumerită:
- Cum aşa?

Ochii omului străluciră.

- Am văzut dragonii. Dany râse.
- Şi îi vei vedea şi mai mult într-o bună zi, sper. Vino la mine, la Debarcaderul Regelui, când voi fi pe tronul tatălui meu, şi vei primi o mare răsplată.

Bărbatul promise că aşa va face şi îi sărută uşor degetele, luându-şi rămas-bun. Jhiqui îl conduse afară, în timp ce Ser Jorah Mormont rămase pe loc.

- Khaleesi, zise cavalerul când rămaseră singuri. Eu nu aş vorbi atât de deschis despre planurile mele dacă aş fi în locul tău. Acum omul ăsta va răspândi povestea peste tot unde se va duce.
- Foarte bine, răspunse ea. Lasă să ştie întreaga lume care îmi e scopul. Uzurpatorul e mort, ce contează?
- Nu toate poveştile marinarilor sunt adevărate, o avertiză Ser Jorah şi, chiar dacă Robert ar fi într-adevăr mort, în locul lui domneşte fiul său. Asta nu schimbă nimic, sincer.
- Asta schimbă totul. Dany se ridică brusc. Țipând, dragonii se descolăciră şi îşi întinseră aripile. Drogon fâlfâi şi se agăță cu ghearele de arcadă. Ceilalți traversară cu repeziciune podeaua, cu vârfurile aripilor frecându-se de marmură. Mai demult, Cele Şapte Regate erau asemenea khalasarului pe care 1-a avut

Drogo al meu, o sută de mii erau ca unul sub comanda lui. Acum zboară în bucăți, la fel cum s-a întâmplat cu khalasarul meu după ce khal al meu a murit.

- înalții lorzi s-au luptat dintotdeauna. Spune-mi cine a câştigat şi am să-ți spun ce înseamnă. Khaleesi, Cele Şapte Regate nu vor cădea în mâinile tale ca tot atâtea piersici coapte. Vei avea nevoie de o flotă, de aur, de armate, de alianțe...
- Ştiu toate astea. Ii luă mâna într-a ei şi îl privi în ochii negri, bănuitori. Uneori mă priveşte ca pe un copil pe care trebuie să-l apere, iar uneori cape o femeie cu care ar vrea să se culce, dar oare mă vede vreodată cu adevărat ca pe regina lui? Nu mai sunt fetița speriată pe care ai întâlnit-o în Pentos. Număr doar cincisprezece zile aniversare, e adevărat, dar sunt la fel de bătrână ca babele din dosh khaleen şi la fel de tânără ca dragonii mei. Jorah, am născut un copil, am ars un khal şi am traversat pustiul roşu şi Marea Dothraki. Sângele meu este sângele dragonilor.
- La fel a fost şi sângele fratelui tău, răspunse el cu încăpățânare.
- Eu nu sunt Viserys.
- Nu, recunoscu el. Ai mai mult din Rhaegar, cred, dar chiar şi Rhaegar a fost ucis. Robert a dovedit asta la Trident, cu un simplu ciocan de război. Chiar şi dragonii pot muri.
- Dragonii mor. Se ridică pe vârfuri pentru a-1 săruta uşor pe obrazul nebărbierit. Dar mor şi ucigaşii dragonilor.

BRAN

Meera se mişca prudentă în cerc, cu năvodul bălă-bănindu-i-se în mâna stângă şi cu tridentul în dreapta. Vara o urmărea cu ochii ei aurii, răsucindu-se, cu coada încordată şi ridicată. Pândind, pândind...

- Păzea! strigă fata, iar tridentul ţâşni.

Lupul trecu pe nesimțite în stânga şi sări, înainte ca ea să apuce să scoată tridentul. Meera aruncă năvodul, iar ochiurile lui încâlcite se desfăcură în fața ei. Săritura lupului îl aruncă pe Bran în plasă. O trase după el, în timp ce o lovea pe Meera în piept şi o izbea peste spate. Sulița fetei zbură, răsucindu-se. Iarba umedă îi amortiza căderea, dar se prăbuşi cu un oftat. Lupul se ghemui deasupra ei.

Bran strigă:

- Ai pierdut.

- A câştigat, spuse fratele ei, Jojen. Vara e prins în capcană.

Avea dreptate, vedea şi Bran. Mârâind şi trăgând de năvod, încercând să se elibereze, Vara nu făcea

decât să se încâlcească mai tare. Nici nu putea să treacă prin năvod, muşcându-1.

- Lasă-1 să iasă.

Râzând, fata Reed cuprinse lupul în brațe şi se rostogoli cu el. Vara scoase un scâncet jalnic, lovind cu picioarele corzile care i le țineau legate. Meera în-genunche, desfăcu o legătură, trase de un colț, smuci cu îndemânare ici şi colo, şi dintr-odată lupul fu liber.

- Vara, la mine! Bran îşi desfăcu brațele. Pază! spuse el, cu o clipă înainte ca lupul să se arunce asupra lui. Se agăță cu toată puterea, în timp ce lupul îl târa prin iarbă. Se luptară, se rostogoliră şi se agățară unul de altul, unul mârâind şi chelălăind, celălalt râzând. In cele din urmă, Bran se tolăni deasupra lupului plin de noroi.

- Lup cuminte, gâfâi el. Vara îl linse pe ureche. Meera clătină din cap.

- Nu se înfurie niciodată?

- Cu mine, nu. Bran îl înhață de urechi şi Vara îl apucă fioros cu dinții, dar totul era doar o joacă. Uneori mă trage de haine, dar nu a ajuns niciodată până la sânge.

- Sângele tău, vrei să spui. Dacă ar fi trecut prin năvodul meu...

- Nu ți-ar fi făcut nici un rău. Ştie că îmi placi. Toți ceilalți lorzi şi cavaleri plecaseră cu o zi sau

două în urmă la sărbătoarea recoltei, dar frații Reed rămăseseră, devenind tovarăşii constanți ai lui Bran. Jojen era atât de grav, încât Bătrâna Nan îl numea „Bunicuțul", dar Meera îi amintea lui Bran de sora lui, Arya. Nu se ferea să se murdărească, alerga, se lupta şi trăgea cu sulița ca un băiat. Totuşi, era mai mare decât Arya. Avea aproape şaisprezece ani, era femeie în toată puterea. Amândoi frații Reed erau mai mari decât Bran, şi chiar dacă cea de-a noua zi de naştere a lui venise şi trecuse în sfârşit, nu-1 tratau niciodată ca pe un copil.

- Mi-aş dori să fiți voi strājerii noştri, în locul Walderilor. începu să se târască spre cel mai apropiat copac. Mersul lui târâş, zvârcolit, era o privelişte dizgrațioasă, dar când Meera se apropie să-1 ridice, Bran spuse: Nu, nu mă ajuta. Se rostogoli greoi, se împinse şi se răsuci înapoi, folosindu-şi forța brațelor, până ce ajunse să stea sprijinit de trunchiul unui frasin uriaş. Vezi, ți-am spus eu. Vara se întinse, cu capul în poala lui Bran. N-am mai cunoscut până acum pe nimeni care să se lupte cu năvodul, îi spuse Meerei, scărpinând lupul după urechi. Maestrul tău de arme te-a învățat să lupți cu năvodul?

- Tata m-a învățat. La Greywater nu avem cavaleri. Nici maeştri de arme şi nici un maester.

- Cine se ocupă de corbi? Fata zâmbi.

- Corbii nu pot găsi Rondul Greywater, după cum nici duşmanii noştri nu pot.

- De ce nu?

- Pentru că se mişcă, îi răspunse.

Bran nu mai auzise niciodată despre un castel mişcător. O privi cu îndoială, dar nu-şi putea da seama dacă îl tachina sau nu.

- Aş vrea să îl pot vedea. Crezi că nobilul tău tată m-ar lăsa să vin în vizită când războiul se va sfârşi?

- Vei fi primit cu mare bucurie, prințul meu. Atunci sau acum.

-Acum? Bran îşi petrecuse toată viața la Winterfell. Ardea de dorința de a vedea locuri îndepărtate. Aş putea să-1 întreb pe Ser Rodrik când se întoarce.

Bătrânul cavaler era plecat la est, încercând să facă ordine acolo. Bastardul lui Roose Bolton provocase toate necazurile, punând mâna pe Lady Hornwood la întoarcerea ei de la sărbătoarea recoltei, căsăto-rindu-se cu ea chiar în noaptea aceea, deşi era destul de tânăr ca să-i fie fiu. Pe urmă, Lordul Manderly i-a luat castelul. Ca să apere proprietățile familiei Hornwood de clanul Bolton, scrisese el, dar Ser Rodrik se înfuriase pe el aproape la fel de tare ca şi pe bastardul lui.

- Ser Rodrik s-ar putea să mă lase să mă duc. Maester Luwin nu m-ar lăsa niciodată.

Aşezat cu picioarele încrucişate sub copacul inimii, Jojen Reed îl privi grav:

- Ar fi bine dacă ai pleca de la Winterfell, Bran.

- Serios?

- Da. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

- Fratele meu are viziunea verde, zise Meera. Visează lucruri care nu s-au întâmplat, dar uneori se adeveresc.

- Nu există uneori, Meera. Privirile li se întâlniră, el trist, ea sfidătoare.

- Spune-mi ce se va întâmpla, zise Bran.

- O să-ți spun, răspunse Jojen, dacă-mi spui şi tu despre visele tale.

Pădurea zeilor se cufundă în tăcere. Bran auzea frunzele foşnind şi, de departe, bălăceala lui Hodor în iazurile fierbinți. Se gândi la omul de aur şi la cioara cu trei ochi, îşi aminti oasele trosnindu-i între fălci şi gustul de aramă al sângelui.

- Eu nu visez. Maester Luwin îmi dă prafuri de dormit.

- Iți sunt de folos?

- Uneori. Meera spuse:

- întreg Winterfellul ştie că te trezeşti noaptea urlând şi năduşind, Bran. Şi femeile vorbesc despre asta. Şi paznicii, în camera lor.

- Spune-ne ce te sperie atât de tare, zise Jojen.

- Nu vreau. Oricum, sunt doar vise. Maester Luwin spune că visele pot să însemne ceva sau nimic.

- Fratele meu visează ca toți băieții, şi visele acelea pot să nu însemne nimic, zise Meera, dar visele verzi sunt altfel.

Ochii lui Jojen aveau culoarea ierbii şi uneori, când se uita la tine, vedea parcă altceva. Ca acum.

- Am visat un lup înaripat, legat de pământ cu lanțuri gri de piatră, zise el. A fost un vis verde, aşa că am ştiut că e adevărat. O cioară încerca să ciugulească lanțurile, dar piatra era prea dură pentru ciocul ei şi nu putea decât să le ciobească.

- Cioara avea trei ochi? Jojen încuviință.

Lupul înălță capul din poala lui Bran şi privi cu ochii săi aurii la băiatul mlaştinilor.

- Când am fost mic, era să mor de febra apei cenuşii. Atunci a venit cioara la mine.

- La mine a venit după ce am căzut, izbucni Bran. Dormeam de mult timp. Mi-a spus că trebuie să zbor sau să mor, iar eu m-am trezit, numai că eram rănit şi nu puteam să zbor.

- Dacă vrei, poți. Ridicându-şi năvodul, Meera scutură ultimele ochiuri încâlcite şi începu să îl aranjeze.

- Tu eşti lupul înaripat, Bran, zise Jojen. La început n-am fost sigur, dar acum sunt. Cioara ne-a trimis aici ca să-ți sfărâmăm lanțurile.

- Cioara e la Greywater?

- Nu, cioara este la nord.

- La Zid? Bran îşi dorise dintotdeauna să vadă Zidul. Jon, fratele lui bastard, era acum acolo, omul Rondului de Noapte.

- Dincolo de Zid. Meera Reed îşi atârnă năvodul la centură. Când Jojen i-a spus nobilului nostru tată ce a visat, ne-a trimis la Winterfell.

- Cum pot sfărâma lanțurile, Jojen? întrebă Bran.

- Deschide ochii.

- Sunt deschişi. Nu vezi?

- Doi sunt deschişi. Jojen arătă cu degetul: Unul, doi.

- Dar am numai doi.

- Ai trei. Cioara ne-a dat al treilea ochi, dar tu nu vrei să-1 deschizi. Avea un fel de a vorbi încet, domol. Cu doi ochi îmi vezi chipul. Cu trei, îmi poți vedea inima. Cu doi, poți vedea stejarul de colo. Cu trei, ai putea vedea ghinda din care a crescut stejarul şi buturuga care va deveni într-o zi. Cu doi ochi, nu vezi mai departe de zidurile tale. Cu trei, ai putea privi la sud, până la Marea Verii, şi la nord, dincolo de Zid.

Lupul se ridică în picioare.

- Nu am nevoie să văd atât de departe. Bran zâmbi nervos. M-am săturat să vorbesc despre ciori. Haide să vorbim despre lupi. Sau despre leii-şopârle. Ai vânat vreodată unul, Meera? Aici nu avem.

Meera îşi scoase tridentul din tufişuri.

- Trăiesc în apă. In râuri domoale şi-n mlaştini adânci...

Fratele ei o întrerupse:

- Ai visat un leu-şopârlă?
- Nu, răspunse Bran. Ți-am spus că nu vreau...
- Ai visat un lup? Il înfuria.
- Nu sunt obligat să-ți spun despre visele mele. Sunt prințul şi sunt un Stark de Winterfell.
- Era Vara?
- Tacă-ți gura!
- In noaptea sărbătorii recoltei ai visat că erai Vara, în pădurea zeilor nu-i aşa?
- încetează! țipă Bran. Vara alunecă lângă copacul inimii, dezvelindu-şi dinții albi.

Jojen Reed nu se sinchisi.

- Când am atins lupul, te-am simțit pe tine în el. Aşa cum tu eşti în el acum.

- Nu se poate. Eram în pat. Dormeam.
- Erai în pădurea zeilor, acoperit de blană cenuşie.
- A fost doar un vis urât... Jojen se ridică în picioare.
- Te-am simțit. Te-am simțit căzând. Asta te sperie, prăbuşirea?

Prăbuşirea, gândi Bran, şi omul de aur, fratele reginei, mă sperie şi el, dar mai cu seamă prăbuşirea. Totuşi, nu spuse asta. Cum ar fi putut? Nu fusese în stare să-i spună lui Ser Rodrik sau lui Maester Luwin, şi nu le putea spune nici fraților Reed. Dacă nu va vorbi despre asta, poate că va uita. Nu voia să-şi amintească. S-ar putea să nici nu fie o amintire adevărată.

- Te prăbuşeşti în fiecare noapte, Bran? îl întrebă Jojen cu glas scăzut.

Din gâtlejul lupului se ridică un mârâit hodorogit, şi nu era în joacă. Se apropie tiptil, numai colți şi ochi dogoritori. Meera păşi între lup şi fratele ei, cu tridentul în mână.

- Ține-1 pe loc, Bran.
- Jojen îl înfurie. Meera scutură năvodul.
- E furia ta, Bran, zise fratele ei. Teama ta.

- Nu-i adevărat. Eu nu sunt lup. Cu toate acestea, noaptea urlase împreună cu lupii şi gustase sânge, în visele sale cu lupi.
- O parte din tine e Vara, şi o parte din Vara eşti tu. Ştii asta, Bran.

Vara se năpusti înainte, dar Meera îl bloca, împun-gându-1 cu tridentul. Lupul se răsuci într-o parte, umblând în cercuri, pândind. Meera se întoarse cu fața spre el.

- Cheamă-1 la tine, Bran.
- Vara! strigă Bran. La mine, Vara! Se lovi cu palma deschisă peste şold. Simți furnicături în mână, dar piciorul său mort nu simți nimic.

Lupul făcu din nou un salt înainte, şi din nou tridentul Meerei țâşni. Lupul se feri, se răsuci. Tufele foşniră şi o făptură sfrijită, neagră, ieşi pe furiş din spatele copacului inimii, arătându-şi colții. Mirosul era puternic, fratele lui îi simțise furia. Bran simți cum i se ridică părul pe ceafă. Meera se aşeză în spatele fratelui său, cu lupii de o parte şi de alta.

- Bran, potoleşte-i.
- Nu pot.

- Jojen, în copac.

- Nu e nevoie. Azi nu e ziua în care voi muri.

- Fă cum ți-am spus, țipă ea, iar fratele ei escaladă trunchiul, sprijinindu-se de chipul din copacul inimii. Lupii se apropiară. Meera îşi abandonă tridentul şi năvodul, sări în sus şi se agăță de creanga pe care o avea deasupra capului. Fălcile Lățosului se închiseră trosnind sub călcâiul ei, în timp ce ea săltă pe creangă. Vara se aşeză pe labele din spate şi urlă, în vreme ce Lățosul sfâşia năvodul, trăgând de el cu dinții.

Doar atunci îşi aminti Bran că nu erau singuri, îşi duse mâinile pâlnie la gură:

- Hodor! strigă el. Hodor! Hodor! Era. îngrozitor de speriat şi cumva ruşinat. Lui Hodor nu-i vor face nimic, îşi asigură prietenii cocoțați în copac.

Trecură doar câteva momente până ce auziră un murmur strident. Hodor sosi, îmbrăcat pe jumătate şi plin de noroi de pe urma vizitei sale la iazurile fierbinți, dar Bran nu fusese niciodată atât de fericit că-1 vede.

- Hodor, ajută-mă. Alungă lupii. Alungă-i. Hodor se puse pe treabă bucuros, fluturându-şi

mâinile, strivind pământul cu picioarele-i imense şi strigând „Hodor! Hodor!", alergând mai întâi la un lup, pe urmă la celălalt. Câinele Lățos fugi primul, strecurându-se înapoi în frunziş cu un ultim mârâit. Când Vara se satură, se întoarse la Bran şi se aşeză lângă el.

Meera nici nu atinse bine pământul că îşi şi înşfacă tridentul şi năvodul. Jojen nu-şi lua ochii de la Vara.

- Vom mai discuta, îi promise lui Bran.

Au fost lupii, n-am fost eu. Nu înțelegea de ce deveniseră atât de sălbatici. Poate că Maester Luwin avea dreptate să-i închidă în pădurea zeilor.

- Hodor, zise el, du-mă la Maester Luwin. Turnul de sub stâncărie era unul dintre locurile

preferate ale lui Bran. Luwin era un dezordonat incurabil, dar cărțile, sulurile şi sticlele lui aruncate în neorânduială îi erau lui Bran atât de familiare şi de liniştitoare, ca şi chelia maesterului şi mânecile largi ale veşmintelor sale largi, cenuşii. Şi corbii îi plăceau.

Il găsi pe Luwin cocoțat pe taburetul lui înalt, scriind. Cu Ser Rodrik plecat, toată administrarea castelului căzuse pe umerii lui.

- Prințul meu, spuse el când intră Hodor, ai venit mai repede la lecții astăzi. Maester petrecea în fiecare după-amiază mai multe ore dându-le lecții lui Bran, Rickon şi băieților Walder Frey.

- Hodor, stai locului. Bran se apucă de un felinar de perete cu ambele mâini şi se folosi de el pentru a se ridica şi a ieşi din coş. Rămase o clipă agățat în mâini, până ce Hodor îl duse la un scaun.

- Meera spune că fratele ei are viziunea verde. Maester Luwin se scarpină lângă nas cu pana de

scris.

- Ştie?

Bran clătină din cap.

- Mi-ai spus despre copiii pădurii că au viziunea, îmi amintesc.

- Unii susțineau că au această putere. înțelepții lor erau numiți clarvăzători verzi.

- Era o magie?

- Poți să-i spui şi aşa, în lipsa unui cuvânt mai potrivit, dacă vrei. In esență, era doar un alt fel de cunoaştere.

- Ce era?

Luwin puse jos pana.

- Nimeni nu ştie cu adevărat, Bran. Copiii sunt plecați din această lume, şi cu ei, înțelepciunea lor. Era ceva legat de chipurile din copaci, aşa credem. Primii Oameni credeau că aceşti clarvăzători verzi pot vedea prin ochii copacilor inimii. De aceea tăiau copacii ori de câte ori se luptau cu copiii pădurii. Se presupune despre clarvăzătorii verzi că aveau putere şi asupra fiarelor pădurii şi a păsărilor din copaci. Chiar şi asupra peştilor. Băiatul Reed pretinde că are asemenea puteri?

- Nu, nu cred. Dar are vise care uneori se adeveresc, aşa zice Meera.

- Cu toții avem uneori vise care se adeveresc. Tu te-ai visat cu nobilul tău tată în cripte înainte de a şti că a murit, îți aminteşti?

- Şi Rickon la fel. Am avut acelaşi vis.

- Poți s-o numeşti viziune verde, dacă doreşti... Dar nu uita nici de toate acele zeci de mii de vise pe care le-ați visat tu şi Rickon şi care nu s-au adeverit. Iți aminteşti cumva ce te-am învățat despre lanțul pe care îl poartă fiecare maester?

Bran rămase un moment pe gânduri, încercând să-şi aducă aminte.

- Un maester îşi făureşte lanțul în Citadela Oraşului Vechi. Este un lanț fiindcă te legi să slujeşti şi e făcut din metale diferite pentru că slujeşti regatul, iar regatul are tot felul de oameni. De fiecare dată când înveți ceva, primeşti încă o za. Fierul negru este pentru cunoaşterea corbilor, argintul pentru arta vindecării, aurul pentru numere şi socoteli. Nu mi le amintesc pe toate.

Luwin vârî un deget sub lanț şi începu să-1 răsucească, centimetru cu centimetru. Avea un gât gros pentru un om mărunt, iar lanțul îi era strâmt, dar îl răsuci doar din câteva mişcări.

- E oțel Valyrian, spuse el când zaua din metal cenuşiu închis îi ajunse în față. Doar un maester dintr-o mie poartă o asemenea za. Asta înseamnă că am studiat ceea ce Citadela numeşte cele mai înalte mistere - magia, în lipsa unui cuvânt mai bun. Un demers fascinant, dar fără prea mare folos, fapt pentru care atât de puțini maesteri se ostenesc cu el. Toți cei care studiază misterele înalte îşi încearcă puterile, mai devreme sau mai târziu, cu vrăji. Am cedat şi eu tentației, trebuie să mărturisesc. Ei bine, eram doar un băiețandru, iar ce băiețandru nu-şi doreşte oare în secret să găsească în sine puteri ascunse? Efortul meu nu mi-a adus mai mult decât le-a adus altor o mie de băieți înaintea mea şi altor o mie de atunci încoace. E trist, dar magia nu funcționează.

- Uneori funcționează, protestă Bran. Am avut acel vis. Şi Rickon la fel. Iar la răsărit există magi şi vrăjitori...

- Există oameni care îşi zic magi şi vrăjitori, preciza Maester Luwin. Am avut un prieten la Citadelă care putea să scoată un trandafir din ureche, dar nu era mai vrăjitor decât mine. O, fără doar şi poate, sunt multe lucruri pe care nu le înțelegem. Anii trec cu sutele şi cu miile, şi ce vede omul din viață în afară de câteva veri şi câteva ierni? Privim munții şi spunem că sunt eterni, şi aşa par..., dar în curgerea timpului, munții se ridică şi se prăbuşesc, râurile îşi schimbă

cursul, stelele cad din cer şi marile oraşe se scufundă în mare. Până şi zeii mor, aşa credem. Totul se schimbă.

- Poate că magia a fost cândva o mare forță în lume, dar nu mai este. Puținul care a mai rămas nu e altceva decât un fum care zăboveşte în aer după ce focul imens s-a stins, şi până şi acesta piere. Valyria a fost ultimul tăciune aprins, şi Valyria nu mai este. Dragonii nu mai există, uriaşii au murit, copiii pădurii sunt uitați, cu toată ştiința lor.

- Nu, prințul meu. Poate că Jojen Reed a avut un vis sau două, despre care crede că s-au adeverit, dar nu are viziunea verde. Nici un om de pe pământ nu are acea putere.

Aşa i-a spus şi Bran Meerei Reed când a venit la el pe înserate şi s-a aşezat lângă fereastră, privind cum luminile prind viață.

- îmi pare rău de cele întâmplate cu lupii. Vara n-ar fi trebuit să încerce să-i facă rău lui Jojen, dar nici Jojen n-ar fi trebuit să spună toate lucrurile acelea despre visele mele. Cioara a mințit când a spus că pot zbura, iar fratele tău a mințit şi el.

- Sau poate că maester al tău se înşală.

- Nu se înşală. Până şi tata s-a bizuit pe sfatul lui.

- Tatăl tău 1-a ascultat, nu mă îndoiesc. Dar în final a decis de unul singur. Bran, mă laşi să-ți povestesc despre visul pe care 1-a avut Jojen cu tine şi cu frații tăi vitregi?

- Walderii nu sunt frații mei. Meera nu-1 luă în seamă.

- Stăteai la masă, mâncarea ți-a fost adusă de Maester Luwin în loc de slujitor. Ți-a servit bucata de friptură a regelui, carne crudă, în sânge, dar cu o aromă de tuturor le lăsa gura apă. Carnea pe care le-a servit-o băieților Frey era veche şi cenuşie, moartă. Totuşi, lor le-a plăcut mâncarea mai mult decât ție.

- Nu înțeleg.

- Fratele meu zice că vei înțelege. Când va fi aşa, mai discutăm.

Bran aproape că se temu să se aşeze la cină în seara aceea, dar când o făcu, în fața lui era plăcintă de porumbel. Toți ceilalți fură serviți cu acelaşi fel de mâncare şi nu văzu nimic în neregulă cu mâncarea servită Walderilor. Maester Luwin ştia ce spune, îşi zise. Nimic rău nu avea să se întâmple la Winterfell, indiferent ce spunea Jojen. Bran se simțea uşurat, dar şi dezamăgit. Atâta timp cât exista magie, se putea întâmpla orice: fantomele puteau să umble, copacii să vorbească şi băieții infirmi puteau să devină cavaleri.

- Dar nu există, spuse cu voce tare în întunericul patului său. Nu există magie şi poveştile sunt simple poveşti.

Şi nu va umbla niciodată, nici nu va zbura şi nici nu va fi cavaler.

TYRION

Paiele erau aspre sub tălpile sale goale.

- Vărul meu a ales o oră ciudată pentru vizite, îi spuse Tyrion lui Podrick Payne, care era ameţit de somn, şi se aşteptase, fără îndoială, să fie bine săpunit fiindcă 1-a trezit. Condu-1 în solariul meu, şi spune-i că voi coborî într-o clipă.

Era bine trecut de miezul nopţii, judecă Tyrion după priveliştea neagră de dincolo de fereastră. Oare Lancel se gândeşte că mă va găsi somnoros şi cu mintea înceată la ora aceasta? se întrebă el. Nu, Lancel nici măcar nu gândeşte, asta e mâna lui Cersei. Sora lui va fi dezamăgită. Chiar şi în pat, lucra bine dimineaţa -citea la lumina pâlpâitoare a lumânării, cercetând rapoartele şoptitorilor lui Varys şi cufundându-se în registrele contabile ale lui Degeţel, până ce coloanele se estompau şi ochii îl dureau.

își stropi fața cu niște apă călduță din ligheanul de lângă pat și se așeză pe vine, fără grabă, la closet, cu vântul rece al nopții pe pielea goală. Ser Lancel

avea șaisprezece ani și nu era cunoscut pentru răbdarea sa. N-avea decât să aștepte și să devină tot mai nerăbdător pe măsură ce așteaptă. După ce își goli mațele, Tyrion se vârî într-o cămașă de noapte și își ciufuli cu degetele părul subțire, blond deschis, ca să arate ca și cum ar fi fost trezit din somn.

Lancel se plimba prin fața șemineului plin de cenușă, înveșmântat în catifea roșie, cu mâneci din mătase neagră, iar la centură îi atârnau un pumnal împodobit și o teacă aurită.

- Vere, îl salută Tyrion. Vizitele tale sunt prea rare. Cărui fapt îi datorez această onoare nemeritată?

- înălțimea Sa, Regina Regentă, m-a trimis să-ți poruncesc să-1 eliberezi pe Marele Maester Pycelle. Ser Lancel îi arătă lui Tyrion o panglică purpurie, purtând sigiliul în formă de leu al lui Cersei imprimat în ceară aurie. Iată mandatul.

- Deci așa. Tyrion îl îndepărtă. Sper că sora mea nu-și suprasolicită puterile atât de curând după boală. Ar fi mare păcat să sufere o recădere.

- înălțimea Sa și-a revenit complet, spuse scurt Ser Lancel.

- Sunt încântat să aud asta. Deși nu într-un moment care îmi convine. Ar fi trebuit să-i dau o doză mai mare. Tyrion sperase la câteva zile în plus fără amestecul lui Cersei, dar nu era prea surprins de refacerea ei. Era geamăna lui Jaime, în definitiv. Se strădui să afișeze un zâmbet plăcut. Pod, fă focul, aerul e prea rece pentru gustul meu. Bei cu mine o cupă, Lancel?

Am descoperit că vinul acela cald, cu mirodenii, ma ajută să dorm.

- Eu n-am nevoie de ajutor ca să dorm, răspunse Ser Lancel. Am venit la porunca înălțimii Sale, nu ca să beau cu tine, Pezevenghiule.

Faptul că devenise cavaler îl făcuse pe băiat sa devină mai îndrăzneț, reflectă Tyrion - și asta, și rolul jalnic pe care-1 jucase în uciderea Regelui Robert.

- Vinul are într-adevăr pericolele sale. Zâmbi și turnă. Cât despre Marele Maester Pycelle..., daca scumpa mea surioară își face griji pentru el, aș crede că ar fi trebuit să vină singură. In schimb, te trimite pe tine. Ce să înțeleg din asta?

- înțelege ce vrei, atâta timp cât îți eliberezi prizonierul. Marele Maester e un prieten de nădejde al Reginei Regente și se află sub protecția ei personală. Umbra unui surâs sarcastic jucă pe buzele flăcăului; îi plăcea asta. învață de la Cersei. înălțimea Sa nu ar fi niciodată de acord cu această ofensă. Iți reamintește că e regenta lui Joffrey.

- După cum eu sunt mâna lui Joffrey.

- Mâna slujește, îl informă grațios tânărul cavaler. Regina domnește până ce regele ajunge la vârsta maturității.

- Poate că ar trebui să scrii asta, ca să țin minte mai bine. Focul trosnea vesel. Poți să ne lași, Pod, îi spuse Tyrion slujitorului său. Doar când biatul plecă se întoarse spre Lancel: Mai e și altceva?

- Da. înălțimea Sa mă roagă să te informez că Ser Jacelyn Bywater a sfidat o poruncă transmisă în numele regelui.

Ceea ce înseamnă că Cersei i-a poruncit deja lui Bywater să-l elibereze pe Pycelle și a fost refuzată.

- înțeleg.
- Cersei insistă să fie scos din încăperile lui şi plasat sub arest pentru trădare. Te avertizez că...

îşi lăsă deoparte cupa cu vin.

- N-am să ascult nici un fel de avertisment de la tine, băiete.
- Ser, zise Lancel bățos. îşi mângâie sabia, probabil ca să-i reamintească lui Tyrion că o avea. Ai grijă cum vorbeşti cu mine, Pezevenghiule.

Fără îndoială, intenția lui fusese să sune a amenințare, dar acel tremur ridicol al mustății strică efectul.

- O, lasă sabia. O singură chemare şi Shagga va năvăli şi te va ucide. Cu securea, nu cu plosca de vin.

Lancel roşi; era oare atât de prost încât să creadă că rolul pe care 1-a jucat în moartea lui Robert a trecut neobservat?

Sunt cavaler...

- Am băgat de seamă. Spune-mi, Cersei te-a făcut cavaler înainte sau după ce te-a luat în patul ei?

Sclipirea din ochii verzi ai lui Lancel era toată mărturisirea de care Tyrion avea nevoie. Aşadar, Varys spusese adevărul. Ei bine, nimeni nu va putea să susțină vreodată că sora mea nu-şi iubeşte familia.

- Ce-i? Nu mai ai nimic de zis? Nici o amenințare, ser?
- Iți vei retrage aceste acuzații murdare, de nu...
- Te rog. Te-ai gândit vreodată ce va face Joffrcy când îi voi spune că i-ai ucis tatăl ca să te culci cu mama lui?
- N-a fost aşa, protestă Lancel oripilat.
- Nu? Dar cum a fost, rogu-te?
- Regina mi-a dat vin tare. Propriul tău tată, Lordul Tywin, când am fost numit cavaler, mi-a spus să o ascult în toate.
- Ți-a spus şi să te culci cu ea? Uită-te la el Nu e chiar atât de înalt, cu trăsăturile nu atât de fine, iar părul lui e nisipos în loc să fie din fir de aur, şi totuşi..., chiar şi o biată copie a lui Jaime e mai dulce decât un pat gol, bănuiesc. Nu, aşa mă gândeam şi eu.
- N-am avut de gând... Am făcut doar ce mi-a poruncit; eu...
- ... tu ai urât fiecare clipă, asta vrei să mă faci să cred? Un loc de seamă la curte, rangul de cavaler, picioarele surorii mele deschise noaptea în fața ta, o, da, trebuie că ți-a fost îngrozitor de greu. Tyrion se ridică în picioare. Aşteaptă aici. înălțimea Sa va dori să audă asta.

Atitudinea sfidătoare îl părăsi pe Lancel dintr-o-dată. Tânărul cavaler căzu în genunchi ca un băie-țandru speriat.

- Indurare, stăpâne, te implor!
- Păstrează-ți rugămințile pentru Joffrey. Ii place să fie implorat.
- Stăpâne, a fost porunca surorii tale, regina, aşa cum ai spus, dar înălțimea Sa... El n-ar înțelege niciodată...
- Vrei să mă faci să-i ascund regelui adevărul?

- De dragul tatălui meu. Voi părăsi oraşul, va fi ca şi cum nu s-a întâmplat niciodată! Iți jur, voi pune capăt acestei...

Era greu să nu te pufnească râsul.

- Cred că nu.

Acum flăcăul avea un aer pierdut.

- Stăpâne!

- M-ai auzit. Tata ți-a spus să fii supus surorii mele? Foarte bine, fii supus. Ține-te aproape de ea, păstrează-i încrederea, dăruieşte-i plăcere cât de des îți cere. Nu e nevoie să afle nimeni, niciodată..., atâta timp cât îmi eşti credincios. Vreau să ştiu ce face Cersei. Unde merge, cu cine se întâlneşte, despre ce vorbeşte, ce planuri pune la cale. Totul. Iar tu vei fi cel care-mi va spune, nu-i aşa?

- Da, stăpâne. Lancel răspunse fără nici o clipă de ezitare. Lui Tyrion îi plăcu asta. Aşa voi face, jur. După cum îmi porunceşti.

- Ridică-te. Tyrion umplu a doua cupă cu vin şi îl forță s-o ia. Bea pentru înțelegerea noastră. In castel nu este nici un mistreț, după ştiința mea. Lancel ridică cupa şi bău, chiar dacă înghiți greu. Zâmbeşte, vere. Sora mea e o femeie frumoasă şi totul e spre binele regatului. Poți profita de situație. Să fii cavaler nu înseamnă nimic. Dacă eşti isteț, te voi face lord în scurt timp. Tyrion răsuci vinul în cupă. Cersei trebuie să aibă toată încrederea în tine. Du-te înapoi şi spune-i că o rog să mă ierte. Spune-i că m-ai speriat, că nu vreau să avem nici un conflict, că de acum înainte nu voi face nimic fără consimțământul ei.

- Dar... solicitările ei...

- O, am să i-1 dau pe Pycelle.

- O să i-1 dai? Lancel părea uluit. Tyrion zâmbi.

- Il voi elibera mâine. Aş putea să jur că nu i-am atins nici un fir de păr din cap, dar n-ar fi strict adevărat. In orice caz, se simte destul de bine, deşi pentru vigoarea lui n-aş băga mâna-n foc. Celulele negre nu sunt locuri sănătoase pentru un om de vârsta lui. Cersei îl poate ține ca pe favoritul ei sau îl poate trimite la Zid, mie mi-e totuna, dar nu vreau să-1 văd în consiliu.

- Şi Ser Jacelyn?

- Spune-i surorii mele că crezi că poți să-1 îndepărtezi de mine, cu timpul. Asta ar trebui s-o mulțumească o vreme.

- Cum spui tu. Lancel îşi termină vinul.

- Un ultim lucru. Cu Regele Robert mort, ar fi cât se poate de jenant dacă văduva lui îndurerată ar rămâne dintr-odată însărcinată.

- Stăpâne, eu..., noi..., regina mi-a poruncit să nu... Urechile i se înroşiră, roşul aprins al Casei Lannister. îmi revărs sămânța pe burta ei, stăpâne.

- O burtă încântătoare, n-am nici o îndoială. In-moaie-o cât de repede poți, dar vezi să nu-ți cadă picăturile de rouă în altă parte. Nu mai vreau nepoți, e limpede?

Ser Lancel făcu o reverență încordată şi plecă.

Tyrion îşi acordă un moment de milă pentru băiat. Alt prost şi, în aceeaşi măsură, un om slab, dar nu merită ceea ce-i facem Cersei şi cu mine. Era o binecuvântare faptul că unchiul său, Kevan, mai avea doi fii: acesta nu va supravieţui, probabil, până la sfârşitul anului. Cersei l-ar

ucide pe loc dacă ar afla că o trădează şi, dacă prin aceeaşi graţie a zeilor, ea nu va afla, Lancel nu va supravieţui zilei în care Jaime Lannister se va întoarce la Debarcaderul Regelui. Singura problemă va fi dacă Jaime îl va spinteca într-un acces de gelozie, sau dacă Cersei îl va omorî în somn, ca Jaime să nu afle. Tyrion paria pe Cersei.

Era cuprins de nelinişte şi ştia prea bine că nu se mai putea duce la culcare în noaptea aceasta. Nu aici, în orice caz. Il găsi pe Podrick Payne dormind într-un scaun, în faţa uşii solariului său, şi îl scutură de umăr.

- Cheamă-1 pe Bronn şi pe urmă fugi jos la grajduri şi pune şaua pe doi cai.

Ochii scutierului erau înceţoşaţi de somn.

- Cai.

- Animalele acelea mari, cărora le plac merele. Sunt sigur că ai mai văzut. Patru picioare şi o coadă. Dar mai întâi Bronn.

Nu trecu mult şi mercenarul apăru.

- Cine te-a călcat pe bătătură? îl întrebă.

- Cersei, ca întotdeauna. Crezi că ar fi trebuit să mă obişnuiesc cu senzaţia până acum, dar nu contează.

Blânda mea surioară m-a confundat, se pare, cu Ned Stark.

- Am auzit că era mai înalt.

- Nu după ce 1-a decapitat Joff. Ar fi trebuit sa te îmbraci mai gros, e o noapte friguroasă.

- Mergem undeva?

- Toţi mercenarii sunt la fel de isteţi ca tine? Străzile oraşului erau periculoase, dar cu Bronn

alături, Tyrion se simţea protejat. Străjerul îl lăsa sa iasă pe o poartă dosnică din zidul dinspre nord, si coborâră pe Aleea Umbrelor Negre, până la poalele Muntelui lui Aegon, şi de acolo pe Aleea Pelerinilor, pe lângă şirurile de ferestre cu obloane şi clădirile înalte, din lemn şi piatră, ale căror etaje superioare ieşeau atât de mult deasupra străzii încât aproape ca se atingeau. Luna parcă îi urmărea, jucându-se de-a v-aţi ascunselea printre coşurile de fum. Nu întâlnira pe nimeni, în afară de o baborniţă singură, care ducea de coadă o pisică moartă. Le aruncă o privire speriată, de parcă s-ar fi temut că i-ar putea fura mâncarea, şi se furişă în umbră fără nici un cuvânt.

Tyrion medita la cei care fuseseră Mâini ale Regelui înaintea lui, care se dovediseră nepotriviţi pentru şiretlicurile surorii sale. Oameni de felul acesta..., prea cinstiţi ca să trăiască, prea nobili să arunce cu noroi. Cersei îi devorează la micul dejun în fiecare dimineaţă. Singurul mod de a-mi înfrânge sora este să joc după regulile ei, iar asta e ceva ce Lordul Stark şi Arryn nu ar fi făcut niciodată. Nu era de mirare că amândoi erau morţi, în timp ce Tyrion Lannister nu se simţise niciodată mai viu. Poate că picioarele lui pipernicite îl făceau să semene cu un bufon la balul recoltei, dar dansul acesta îl cunoştea.

In ciuda orei înaintate, bordelul era înţesat de lume. Chataya îi întâmpină cu amabilitate şi îi conduse în sala mare. Bronn se duse sus, cu o fată din Dorne cu ochii negri, dar Alayaya era ocupată.

- Va fi foarte încântată să ştie că ai venit, zise Chataya. O să mă îngrijesc să ţi se pregătească încăperea din turn. Vrea stăpânul meu să bea o cupă de vin cât aşteaptă?

- Da, răspunse el.

Vinul era de proastă calitate în comparație cu vinurile vechi din Arbor pe care casa le servea de obicei.

- Trebuie să mă ierți, stăpâne, zise Chataya. Nu e chip să găsesc vin de calitate în ultima vreme.

- Mă tem că nu eşti singura.

Chataya îl mai căina puțin, apoi se scuză şi plecă pe nesimțite. O femeie frumoasă, reflectă Tyrion în timp ce o privea îndepărtându-se. Rareori văzuse eleganță şi demnitate la o târfă. Dar, cu siguranță, ea se vedea mai degrabă ca un fel de preoteasă decât ca o prostituată. Probabil că acesta e secretul. Nu contează atât de mult ceea ce facem, ci cum facem. Cumva, gândul acesta îl linişti.

Câțiva dintre clienți îi aruncau priviri piezişe. Ultima oară când îndrăznise să iasă, un bărbat îl scuipase... Ei bine, încercase să-1 scuipe. In schimb, îl nimerise pe Bronn şi pe viitor va scuipa fără dinți.

- Stăpânul se simte neiubit? Dancy se furişă în poala lui şi îl muşcă de ureche. Am un leac pentru asta.

Zâmbind, Tyrion scutură din cap:

- Dulceață, eşti prea frumoasă ca să poți fi descrisa în cuvinte, dar m-am ataşat de leacurile Alayayei.

- Nu le-ai încercat niciodată pe ale mele. Stăpânul nu alege niciodată pe altcineva, doar pe 'Yaya. E bună. dar eu sunt şi mai bună, nu vrei să vezi?

- Poate data viitoare. Tyrion nu se îndoia de faptul că Dancy ar fi o bucățică bună. Cu nasul cârn, îl avea pe vino-ncoa, era pistruiată şi avea o coamă de păr roşu care îi cădea până mai jos de talie. Dar la conac îl aştepta Shae.

Chicotind, fata îşi vârî mâna între coapsele lui Tyrion şi îl strânse prin pantaloni.

- Cred că el nu vrea să aştepte până data viitoare, anunță ea. Cred că vrea să iasă şi să-mi numere toți pistruii.

- Dancy! Alayaya se ivi în pragul uşii, întunecată şi rece, în mătase transparentă. înălțimea Sa a venit să mă viziteze pe mine.

Tyrion se eliberă cu blândețe şi se ridică în picioare. Dancy nu părea deranjată.

- Data viitoare, îi reaminti. îşi vârî un deget în gură şi începu să-1 sugă.

In timp ce îl conducea în sus pe scări, Alayaya spuse:

- Biata Dancy! Are două săptămâni ca să-1 facă pe stăpânul meu să o aleagă pe ea. Altfel îşi pierde perlele negre în favoarea lui Marei.

Marei era o fată rece, palidă şi delicată, pe care Tyrion o observase o dată sau de două ori. Ochi verzi şi piele de porțelan, păr lung, drept, argintiu, foarte frumos, dar mult prea serioasă.

- Urăsc ideea de-a o face pe biata fată să-şi piardă perlele din cauza mea.
- Atunci, data viitoare du-o sus.

- Poate că aşa voi face. Alayaya zâmbi.
- Nu prea cred, stăpâne.

Are dreptate, gândi Tyrion, nu o voi face. Poate că Shae e doar o prostituată, dar îi sunt credincios în felul meu.

In încăperea din turn, pe când deschidea uşa dulapului, o privi pe Alayaya curios.

- Ce faci cât timp sunt plecat?

Ridică brațele şi le întinse, ca o pisică neagră, mieroasă.

- Dorm. Sunt mult mai odihnită de când ai început să ne vizitezi, stăpâne. Iar Marei ne învață să citim, probabil că în curând voi fi în stare să-mi petrec timpul cu o carte.

- Somnul e bun, spuse el. Iar cărțile sunt şi mai bune. O sărută în fugă pe obraz. Pe urmă îşi văzu de drum prin gang şi prin tunel.

In timp ce părăsi grajdul călare pe un armăsar bălțat, Tyrion auzi sunetul muzicii rătăcind pe deasupra acoperişurilor. Era plăcut să te gândeşti că oamenii mai cântau, în mijlocul măcelului şi al foametei. Melodii păstrate în amintire îi răsunau în minte şi,

pentru o clipă, aproape că o auzi pe Tysha cântan-du-i, acum o veşnicie. Zori calul, ca să asculte. Tona-litatea era greşită, cuvintele prea slabe ca să poata fi auzite. De fapt, era un alt cântec, şi de ce nu? Ino-centa, dulcea lui Tysha fusese o minciună de la început până la sfârşit, doar o târfă pe care fratele lui. Jaime, o angajase ca să-1 facă bărbat.

Acum m-am eliberat de Tysha, gândi el. M-a bântuit jumătate din viață, dar nu mai am nevoie de ea, nu mai mult decât am nevoie de Alayaya, de Dancy sau de Marei, sau de sutele ca ele cu care m-am culcat dea lungul anilor. O am pe Shae acum. Shae.

Porțile conacului erau închise şi zăvorâte. Tyrion bătu până ce ochiul de bronz cu ornamente se deschise cu o pocnitură.

- Sunt eu.

Omul care îl primi înăuntru era una dintre cele mai straşnice descoperiri ale lui Varys, un cuțitar din clanul Braavos, cu o buză de iepure şi un ochi inert. Tyrion dorise ca nici un fel de tineri străjeri să nu tândălească zi de zi în preajma lui Shae. „Găseşte-mi bărbați bătrâni, urâți, plini de cicatrici, de preferință impotenți", îi spusese eunucului. „Bărbați care preferă băieți. Sau bărbați care preferă oi, dacă e vorba pe-aşa." Varys nu reuşise să vină cu vreun iubitor de oi, dar găsise un strangulator eunuc şi doi inşi din Ibben, urât mirositori, care țineau la securile lor la fel de mult cât țineau unul la altul. Ceilalți erau pe cât de rafinați puteau fi nişte mercenari care au onorat o temniță cu prezența lor, unul mai urât ca altul.

Când Varys i-a trecut în revistă în fața lui, Tyrion s-a temut că a mers prea departe, dar Shae nu s-a plâns niciodată, nici măcar cu o vorbă. Şi de ce sa se plângă? Nu s-a plâns niciodată de mine, iar eu sunt mai hidos decât toți străjerii ei la un loc. Poate că nici măcar nu vede urâțenia.

Chiar şi aşa, Tyrion ar fi preferat să-i folosească pe câțiva dintre muntenii clanului său ca să-i stea de pază la conac. Urechile Negre ale lui Chelia, poate, sau Frații Lunii. Avea mai multă încredere în simțul onoarei şi în devotamentul lor de fier decât în lăcomia unor mercenari. Totuşi, riscul era prea mare. întreg Debarcaderul Regelui ştia că sălbaticii erau ai lui. Dacă ar trimite aici Urechile Negre, ar fi doar o chestiune de timp până ce întreg oraşul ar afla unde îşi ținea Mâna Regelui concubina.

Unul dintre oamenii din Ibben îi luă calul.

- Ai trezit-o? îl întrebă Tyrion.

- Nu, stăpâne.
- Bine.

Din focul din dormitor mai rămăseseră doar tăciuni, dar camera era caldă încă. Shae îşi aruncase păturile şi cearceafurile de pe ea, în somn. Zăcea goală în patul de puf, iar palida strălucire a căminului îi contura curbele domoale ale trupului fraged. Tyrion rămase în pragul uşii, sorbind priveliştea. Mai tânără decât Mareiy mai dulce decât Dancy, mai frumoasă decât Alayaya, e tot ce îmi trebuie şi mai mult de atât Cum putea o târfă să arate atât de pură, de suavă şi de inocentă?

Nu avusese de gând s-o deranjeze, dar şi numai s-o privească era de ajuns ca să se excite. îşi lasa veşmintele să cadă pe podea, pe urmă se urcă în pat şi îi desfăcu picioarele, sărutând-o între coapse. She mormăi în somn. O sărută din nou şi îi linse dulceața secretă, până ce barba lui şi pubisul ei erau la fel de umede. Când Shae scoase un geamăt dulce şi se cutremură, se urcă deasupra ei, o pătrunse şi explodă aproape instantaneu.

Ochii ei erau deschişi. Zâmbi şi îl mângâie pe cap, şoptind:

- Tocmai am avut cel mai dulce vis, stăpâne. Tyrion o ciupi de sfârcul micuț şi tare şi îşi cuibări

capul pe umărul ei. Nu ieşi din ea, şi-ar fi dorit să nu iasă niciodată din ea.

- Nu e un vis, îi promise. E real totul... Eu, piticul, monstrul, cel pe care l-au dispreţuit şi l-au batjocorit, dar acum am totul, puterea, oraşul, fata. Pentru asta am fost făcut şi, zeii să mă ierte, îmi place la nebunie...

Şi ea. Şi ea.

AR YA

Oricare ar fi fost numele pe care Harren cel Negru dorise să le dea turnurilor sale înalte, acestea erau de mult uitate. Erau numite acum Turnul Groazei, Turnul Văduvei, Turnul Plângerii, Turnul Fantomelor şi Turnul Rugului Regilor. Arya dormea într-o nişă îngustă din pivniţele cavernoase de sub Turnul Plângerii, pe un pat de paie. Avea apă cu care să se spele ori de câte ori voia şi o bucată de săpun. Munca era grea, dar nu mai grea decât mersul pe jos, kilometri în şir, în fiecare zi. Nevăstuica nu era nevoită să găsească viermi şi gândaci ca să-i mănânce, aşa cum fusese nevoit Arry să facă. In fiecare zi avea pâine, fiertură de orz cu bucăţele de morcovi şi napi, şi, o dată la două săptămâni, chiar şi o bucăţică de carne.

Plăcintă Fierbinte mânca şi mai bine; era acolo unde-i era locul, la bucătării, o clădire circulară, de piatră, cu acoperişul boltit, care era o lume în sine. Arya mânca la o masă de scânduri, în beci, împreună cu Weese şi cu ceilalţi slujitori ai lui, dar uneori îi

venea rândul să ajute la servirea mesei, iar ea şi Pla cintă Fierbinte puteau să profite de câteva momente în care să stea de vorbă. El nu-şi putea aminti niciodată că ea era acum Nevăstuica şi îi spunea întruna Arry, deşi ştia că era fată. Odată a încercat să-i strecoare o tartă fierbinte cu mere, dar a fost atât de stângaci, încât doi dintre bucătari l-au văzut. I-au luai tarta şi l-au bătut cu o lingură mare de lemn.

Gendry fusese trimis la fierărie. Arya îl vedea rareori. Cât despre cei cu care lucra, nici măcar nu voia să le ştie numele. Asta nu ar fi făcut decât să îi aducă mai multă suferinţă când mureau. Majoritatea erau mai în vârstă decât ea şi se mulţumeau să o lase în pace.

Harrenhalul era imens, o mare parte din el fiind distrus. Lady Whent fusese proprietara castelului, în calitate de stegar al Casei Tully, dar folosise doar o treime - partea de jos - şi lăsase restul în paragină. Acum fugise, şi puţinii slujitori pe care îi lăsase în urmă nu puteau să se ocupe nici pe departe de nevoile tuturor cavalerilor, lorzilor şi prizonierilor de rang înalt pe care îi adusese Lordul Tywin, aşa că Lan-nisterii erau nevoiţi să caute servitori, aşa cum căutau de-ale gurii. Umbla vorba că Lordul Tywin plănuia să readucă Harrenhalului gloria şi să-1 facă noul său scaun, după ce războiul se va sfârşi.

Weese o folosea pe Arya pentru transmiterea mesajelor, la scosul apei şi la adusul mâncării şi, uneori, la servitul mesei din Sala Cazărmii, de deasupra depozitului de armament, unde mâncau soldaţii. Dar cea mai mare parte a muncii ei o reprezenta curăţenia. Primul nivel al Turnului Plângerii fusese transformat în camere de depozitare şi grânare, şi două etaje de deasupra găzduiau o parte a garnizoanei, dar etajele superioare nu fuseseră ocupate de optzeci de ani. Lordul Tywin poruncise acum să fie pregătite din nou pentru locuit. Erau de frecat podele, de spălat negreala de pe ferestre, de scos scaune rupte şi paturi putrezite. Ultimul etaj era năpădit de liliecii mari, negri, pe care Casa Whent îi pusese pe blazon, şi în pivniţă erau şobolani... şi fantome, ziceau unii, spiritele lui Harren cel Negru şi ale fiilor lui.

Aryei i se părea o prostie. Harren şi fiii lui muriseră în Turnul Rugului Regelui, de acolo i se trăgea numele, aşa că de ce ar traversa ei curtea ca s-o bântuie pe ea? Turnul Plângerii se tânguia numai când vântul bătea dinspre nord şi acesta era exact sunetul pe care îl făcea aerul care sufla prin crăpăturile pietrelor, acolo unde se fisuraseră din cauza căldurii. Dacă existau fantome la Harrenhal, pe ea nu o deranjaseră niciodată. De oamenii aflaţi în viaţă se temea, Weese şi Ser Gregor Clegane şi Lordul Tywin Lannister însuşi, care avea apartamentele în Turnul Rugului Regelui, cel mai înalt şi mai mare dintre toate, deşi se turtise într-o parte sub greutatea pietrei acoperite de zgură, ceea ce îl făcea să arate ca o lumânare neagră, uriaşă, pe jumătate topită.

Se întreba ce ar fi făcut Lordul Tywin dacă ea ar fi urcat la el şi i-ar fi mărturisit că este Arya Stark, dar ştia că nu va ajunge niciodată destul de aproape ca să-i vorbească şi, oricum, dacă ar face-o, el nu i-ar da crezare şi pe urmă Weese ar bate-o până la sange,

Scund, cu umbletul ţanţoş, Weese era aproape la fel de înfricoşător ca şi Ser Gregor. Muntele plesnea oamenii ca pe nişte muşte, dar în cea mai mare parte a timpului nici măcar nu părea să observe că musca era acolo. Weese ştia întotdeauna că erai de faţa, ce făceai şi, uneori, ce gândeai. Lovea la cea mai mica provocare şi avea un animal care. era aproape la fel de rău ca şi el, o căţea pătată, urâtă, care mirosea mai urât decât oricare câine pe care îl întâlnise ea vreodată. Odată 1-a văzut asmuţind căţeaua asupra unui băiat de la latrine care îl deranjase. Sfâşiase o bucată mare din pulpa băiatului, în timp ce Weese râdea.

I-au trebuit doar trei zile ca să câştige un loc de onoare în rugăciunile ei din fiecare seară. Weese, şoptea Arya, Dunsen, Chiswyck, Polliver, Raff cel Dulce, Gâdilătorul şi Câinele, Ser Gregor, Ser Amo-ry, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regele Joffrey, Regina Cersei. Dacă îşi îngăduia să uite fie şi pe unul dintre ei, cum să-1 găsească vreodată şi să-1 ucidă?

Pe drum, Arya se simţise ca o oaie, dar Harren-halul o transformase în şoarece. Era cenuşie ca un şoarece în cămaşa ei din lână aspră şi ca un şoarece umbla prin crăpăturile, spărturile şi găurile întunecate ale castelului, alergând din calea celor puternici.

Uneori se gândea că sunt cu toţii şoareci, între zidurile acelea groase, chiar şi cavalerii şi înalţii lorzi. Dimensiunea castelului îl făcea până şi pe Gregor Clegane să pară mic. Harrenhal acoperea de trei ori mai mult teren decât Winterfellul, iar construcţiile sale erau atât de mari încât nici nu puteau fi comparate. Grajdurile adăposteau o mie de cai, pădurea zeilor acoperea douăzeci de acri, bucătăriile erau cât Sala Mare din Winterfell, iar sala mare de aici, grandios numită Sala Celor o Mie de Inimi, deşi avea doar treizeci şi ceva (Arya încercase să le numere de două ori, dar o dată ajunsese la treizeci şi trei, iar altă dată la treizeci şi cinci), era atât de

cavernoasă încât Lordul Tywin ar fi putut să adăpostească acolo întreaga sa oştire, deşi nu a făcut asta niciodată. Zidurile, uşile, sălile, treptele, totul era construit la o scară neomenească, amintindu-i Aryei de poveştile spuse de Bătrâna Nan despre uriaşii care trăiau dincolo de Zid.

Iar lorzii şi doamnele nu observau niciodată micii şoareci gri de sub picioarele lor. Arya auzea tot felul de secrete doar ținând urechile deschise, în timp ce-şi vedea de treburi. Frumuşica Pia de la cămară era o otreapă care căuta să se apropie de fiecare cavaler din castel. Soția temnicerului era însărcinată, dar adevăratul tată era fie Ser Alyn Stackspear, fie un cântăreț pe nume Whitesmile Wat. Lordul Lefford făcea la masă glume pe seama fantomelor, dar ținea mereu aprinsă o lumânare lângă pat. Jodge, scutierul lui Ser Dunaver, făcea pe el în somn. Bucătarii îl disprețuiau pe Ser Harys Swyft şi scuipau în toată mâncarea lui. Odată, chiar a auzit-o pe servitoarea lui Maester Tothmure mărturisindu-i fratelui ei despre un mesaj care spunea că Joffrey era bastard şi că nu era

nicidecum regele de drept. „Lordul Tywin i-a cerut să ardă scrisoarea şi să nu mai spună asemenea ticăloşii", şoptise fata.

Frații Regelui Robert, Stannis şi Renly, se alatu-raseră luptei, auzise Arya. „Şi amândoi sunt regi acum", spusese Weese. „Regatul are mai mulți regi decât are castelul şobolani." Până şi oamenii Lan-nisterilor se întrebau cât timp va rămâne Joffrey pe Tronul de Fier. „Flăcăul nu are armată, are doar man-tiile aurii, şi e condus de un eunuc, de un pitic şi de o femeie", îl auzise pe un lord mărunt murmurând printre cupe. „La ce sunt buni unii ca ei, dacă se ajunge la luptă?". Mereu se vorbea despre Beric Don darrion. Un arcaş gras a spus odată că Măştile Sân-geroase l-au ucis, dar ceilalți doar au râs. „Lorch 1-a ucis, la Cascadele Repezi, iar Muntele 1-a ucis a doua oară. Să fiu al naibii dacă nu rămâne mort nici de data asta."

Arya nu a aflat cine erau Măştile Sângeroase până în noaptea următoare, când la Harrenhal sosi cea mai ciudată adunare de bărbați pe care o văzuse vreodată. Sub stindardul unei capre negre cu coarne însângerate, călăreau oameni de aramă cu clopoței în plete, lăncieri pe cai vărgați, în alb şi negru, arcaşi cu obrajii pudrați, bărbați îndesați, păroşi, cu scuturi grosolane, oameni cu pielea maronie în mantii cu pene, un bufon mărunțel în haine pestrițe, verzi şi roz, săbieri cu bărbi extravagante, bifurcate, vopsite în verde, violet şi argintiu, sulițaşi cu cicatrici colorate care le acopereau obrajii, un bărbat uscățiv în straie de septon, unul mai dolofan în hainele cenuşii de mae-ster şi unul bolnăvicios, a cărui mantie de piele era mărginită de păr lung, blond.

In fruntea lor se afla un om slab ca un băț şi foarte înalt, cu o față trasă, vlăguită, alungită şi mai mult de barba neagră şi sârmoasă care îi creştea din bărbie aproape până la brâu. Coiful care atârna de cornul de şa era din oțel negru, în forma unui cap de capră. La gât, purta un lanț făcut din monede de diferite dimensiuni, forme şi metale, iar calul său era unul dintre aceia ciudați, negru cu alb.

- N-ai vrea să-i cunoşti pe indivizii ăştia, Nevăs-tuică, îi spuse Weese când a văzut-o privindu-1 bărbatul cu coiful în formă de cap de capră. Cu Weese erau doi dintre tovarăşii săi de băutură, oşteni în slujba Lordului Lefford.

- Cine sunt? întrebă ea.

Unul dintre soldați izbucni în râs.

- Lacheii, fetițo. Degetele Caprei, Măştile însângerate ale Lordului Tywin.

- Fă numai pe deşteptul! Lasă-i s-o jupoaie şi poţi să freci tu nenorocitele de scări, zise Weese. Sunt mercenari, dragă Nevăstuică. îşi zic Bravi Camarazi. Nu le spune altfel când te pot auzi, altfel o să-ți facă rău de tot. Cel cu coiful cu cap de capră e căpitanul lor, Lordul Vargo Hoat.

- Nu e nici un nenorocit de lord, zise cel de-al doilea soldat. L-am auzit pe Ser Amory spunând asta. E doar un mercenar bălos, plin de sine.

- Aşa e, răspunse Weese, dar fata ar face mai bine să-i spună lord, dacă vrea să rămână întreagă.

Arya se uită din nou la Vargo Hoat. Oare câți monştri are Lordul Tywin?

Bravii Camarazi fură cazați în Turnul Văduvei, aşa că Arya nu trebuia să le fie slujitoare. Se bucura de asta; încă din prima seară izbucni o bătaie între mercenari şi câțiva dintre oamenii lui Lannister, Scutierul lui Ser Harys Swyft fusese înjunghiat si murise, iar doi dintre oamenii Măştilor însângerate fuseseră răniți. In dimineața următoare, Lordul Tywin îi spânzură pe amândoi de casa porții, împreună cu unul dintre arcaşii Lordului Lydden. Weese zicea ca arcaşul stârnise toată încăierarea luându-i în batjocura pe mercenari pe seama Lordului Beric Dondarrion. După ce spânzurații încetară să mai dea din picioare, Vargo Hoat şi Ser Harys se îmbrățişară şi se sărutată, jurând să se iubească de-a pururi, în timp ce Lordul Tywin îi privea de la fereastră. Aryei i se păru amuzant felul în care Vargo Hoat se bâlbâia şi se smiorcăia, dar ştia că nu era cazul să râdă.

Măştile însângerate nu zăboviră mult la Harren-hal, dar înainte de a porni din nou la drum, Arya îl auzi pe unul dintre ei povestind cum o armată a nordului, sub comanda lui Roose Bolton, ocupase vadul rubiniu al Tridentului.

- Dacă trece apa, Lordul Tywin îl va zdrobi din nou, aşa cum a făcut la Furca Verde, zise un arcaş al lui Lannister, dar tovarăşii lui îl luară în derâdere.

- Bolton nu va trece niciodată, atâta timp cât Tânărul Lup mărşăluieşte dinspre Riverrun, cu sălbaticii nordici şi cu toți lupii lui.

Arya nu ştiuse că fratele ei era atât de aproape. Riverrun era mult mai aproape decât Winterfell, deşi nu era sigură unde se afla față de Harrenhal. Aş putea să aflu cumva, ştiu că aş putea, dac-aş reuşi să scap de aici. Când se gândi că-1 va revedea pe Robb, Arya fu nevoită să-şi muşte buza. Şi vreau sâ-i văd şi pe Jon, pe Bran şi pe Rickon şi pe mama. Chiar şi pe Sansa... Am 5-0 sărut şi am s-o rog să mă ierte, ca o adevărată doamnă; asta îi va plăcea.

Din discuțiile din curte află că în camerele superioare ale Turnului Groazei locuiau peste treizeci de prizonieri, luați ostatici în timpul bătăliei de la Furca Verde a Tridentului. Majoritatea aveau parte de libertate de mişcare în castel, cu condiția să jure că nu vor încerca să fugă. Au jurat să nu evadeze, îşi zise Arya, dar n-au jurat că nu mă vor ajuta pe mine să evadez.

Ostaticii mâncau la propria lor masă în Sala Celor o Sută de Inimi şi puteau fi adesea văzuți prin împrejurimi. Patru frați îşi făceau împreună antrenamentul în fiecare zi, luptându-se cu stinghii şi cu scuturi din lemn, în Curtea Flowstone. Trei dintre ei erau din familia Frey de la Crossing, cel de-al patrulea era fratele lor bastard. Totuşi, erau acolo de puțină vreme; într-o dimineață, alți doi frați sosiră sub un stindard de pace, cu un cufăr cu aur, şi îi răscumpărară de la cavalerii care îi capturaseră. Cei şase Frey plecara împreună.

Dar pe nordici nu-i răscumpără nimeni. Un lord gras bântuia prin bucătării, îi spusese Plăcinta Fierbinte, căutând mereu o îmbucătură. Mustața îi era atât de stufoasă încât îi acoperea gura, iar agrafa cu care era prinsă mantia lui era un trident din argint şi safir. Aparținea Lordului Tywin, dar tânărul feroce, bărbos, căruia îi plăcea să se plimbe pe crestele zidurilor singur, într-o mantie neagră, ornamentata cu sori albi, fusese luat ostatic de către un cavaler rătăcitor care avusese intenția să se îmbogățească de pe urma lui. Sansa ar fi ştiut cine este, atât el cât şi grăsanul, dar Arya nu fusese niciodată prea preocupată de titluri şi blazoane. Ori de câte ori Septa Mordane îi vorbea despre istoria unei Case sau alta, îi venea să hoinărească, să viseze şi să se întrebe când se va termina lecția.

Totuşi, pe Lordul Cerwyn şi-1 amintea. Pământurile sale fuseseră aproape de Winterfell, aşa că el şi fiul lui, Cley, veneau adesea în vizită. Cu toate acestea, după voia soartei, era singurul ostatic care nu fusese văzut niciodată, dormea într-o celulă din turn, revenindu-şi de pe urma unei răni. Zile în şir, Arya încercă să-şi imagineze cum ar putea să se furişeze pe lângă paznicii uşii, ca să-1 vadă. Dacă ar recunoaşte-o, onoarea l-ar obliga să o ajute. Cu siguranță, un lord voia să primească aur, toți voiau asta, poate că va plăti câțiva mercenari de-ai lui Tywin ca să o ducă la Riverrun. Tatăl ei spunea mereu că majoritatea mercenarilor ar trăda pe oricine pentru aur.

Pe urmă, într-o dimineață, zări trei femei îmbrăcate cu robele cu glugă ale surorilor tăcute încărcând un cadavru în căruța lor. Cadavrul era împachetat într-o mantie din cea mai fină mătase, împodobită cu blazonul halebardei. Când Arya întrebă cine e, unul dintre străjeri îi spuse că a murit Lordul Cer-wyn. Primi aceste cuvinte ca pe o lovitură în stomac. Oricum, nu te-ar fi ajutat niciodată, gândi ea, în timp ce surorile ieşeau pe poartă cu căruța. Nu se putea ajuta nici măcar pe sine, şoarece prost ce eşti.

După aceasta, se întoarse la frecat şi alergătură şi la trasul cu urechea pe la uşi. Lordul Tywin urma să plece în curând spre Riverrun, auzise Arya, sau va merge către sud, la Highgarden. Nimeni nu s-ar fi aşteptat la asta. Nu, trebuia să apere Debarcaderul Regelui. Stannis era cea mai mare amenințare. Ii trimisese pe Gregar Clegane şi pe Vargo Hoat să-1 distrugă pe Roose Bolton şi să-i scoată pumnalul din spate. Trimisese corbi la Eyrie, avea de gând să se însoare cu Lady Lysa Arryn şi să cucerească Valea. Cumpărase o grămadă de argint ca să făurească săbii magice care îi vor ucide pe lupii Stark. Ii scrisese Doamnei Stark să facă pace, Regicidul va fi în curând eliberat.

Deşi în fiecare zi soseau şi plecau corbi, Lordul Tywin însuşi îşi petrecea majoritatea zilelor în spatele uşilor închise, cu consiliul său de război. Arya îl zărise de câteva ori, dar mereu din depărtare - o dată plimbându-se pe ziduri, însoțit de trei maesteri şi de prizonierul grăsan cu mustața stufoasă, o dată plini bându-se călare cu lorzii lui stegari, să viziteze tabe-rele, dar cel mai des stând într-o galerie boltita, privind oamenii care se antrenau jos, în curte. Stătea cu mâinile încleştate pe mânerul de aur al sabiei sale. Se spunea că Lordul Tywin iubea aurul mai mult decât orice, chiar se caca aur, îl auzise glumind pe un slujitor. Lordul Lannister avea o înfățişare puternica pentru un bărbat vârstnic, cu mustăți aspre, aurii, şi chelie. Ceva din chipul lui îi amintea Aryei de tatal său, chiar dacă nu semănau defel. Are chipul unui lord, atâta tot, îşi spuse. îşi aminti că odată a auzit-o pe nobila sa mamă spunându-i tatălui ei să-şi afişeze chipul de lord şi să meargă să se ocupe de cutare treabă. Tata a râs. Nu şi-1 putea imagina pe Lordul Tywin râzând de ceva.

Intr-o după-amiază, în timp ce îşi aştepta rândul să scoată o găleată de apă de la fântână, auzi balamalele de la poarta de est gemând. Un grup de oameni intră la pas pe sub bariera-ghilotină. Când observă manticora care se târa pe scutul căpeteniei lor, fu străfulgerată de un sentiment de ură.

In lumina zilei, Ser Amory Lorch părea mai puţin înfricoşător decât la lumina torțelor, dar avea şi acum ochii aceia de porc pe care şi-i amintea Arya. Una dintre femei spuse că oamenii săi înconjuraseră lacul urmărindu-1 pe Beric Dondarrion şi omorând rebeli. Nu eram rebeli, gândi Arya. Eram Rondul de Noapte; Rondul de Noapte nu ține partea nimănui. Totuşi, Ser

Amory avea mai puţini oameni decât îşi amintea Arya, şi mulți dintre ei erau răniţi. Sper că rănile lor vor putrezi, sper sa moară cu toţii.

Apoi îi văzu pe cei trei de la capătul coloanei. Rorge îşi pusese coiful negru, cu nazalul larg de fier, care făcea greu de observat faptul că nu avea nas. Muşcătorul călărea greoi lângă el, pe un cal de luptă care părea gata să se prăbuşească sub greutatea lui. Arsuri pe jumătate vindecate îi acopereau trupul, făcându-1 şi mai hidos decât înainte.

Dar Jaquen H'ghar continua să zâmbească. Hainele îi erau tot soioase şi zdrenţuite, dar îşi găsise timp să-şi spele şi să-şi pieptene părul. I se revărsa pe umeri, roşu şi alb şi strălucitor, iar Arya le auzi pe fete chicotind de admiraţie.

Ar fi trebuit să-i las pradă focului. Aşa a spus Gen-dry, ar fi trebuit să-l ascult Dacă nu le-ar fi aruncat acel topor, acum ar fi fost cu toţii morţi. Pentru o clipă, se sperie, dar trecură pe lângă ea fără vreo sclipire de interes. Numai Jaquen H'ghar aruncă o privire în direcţia ei, dar ochii săi trecură direct prin ea. Nu mă recunoaşte, gândi Arya. Arry era un băieţel aprig cu o sabie, iar eu sunt doar un şoarece gri cu o găleată.

îşi petrecu tot restul zilei frecând treptele din Turnul Plângerii. Seara, mâinile îi erau aspre şi sângerau, iar braţele o dureau atât de tare încât, când azvârli găleata înapoi în beci, îi tremurau. Prea obosită ca să mănânce, îşi ceru scuze de la Weese şi se vârî în patul său de paie ca să doarmă.

- Weese, căscă ea, Dunsen, Chiswyck, Polliver, Raff cel Dulce, Gâdilătorul şi Câinele. Ser Gregor, Ser Amory, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regele Joffrey, Regina Cersei. Se gândi că ar putea să mai adauge trei nume, dar era prea obosită ca să hotărască în seara asta.

Arya visa lupi care alergau sălbatic prin pădure, când o mână puternică îi acoperi gura, ca o piatra caldă, netedă şi fermă. Se trezi brusc, agitându-se şi luptându-se.

- Fata nu spune nimic, îi şopti un glas aproape, în spatele urechii. Fata îşi ţine buzele închise, nimeni nu aude, iar prietenii pot vorbi pe ascuns. Da?

Cu inima izbindu-i pieptul, Arya reuşi să dea aprobator din cap.

Jaqen H'ghar îşi retrase mâna. Beciul era negru ca smoala şi nu-i putea vedea chipul nici măcar de la câteva degete depărtare. Dar îl putea mirosi. Pielea lui avea un miros proaspăt, de săpun, şi îşi parfumase părul.

- Băiatul a devenit fată, şopti el.

- Am fost întotdeauna fată. Credeam că nu m-ai văzut.

- Omul vede. Omul ştie. îşi aminti că-1 ura.

- M-ai speriat. Acum eşti unul de-al lor. Ar fi trebuit să te las să arzi. Ce faci aici? Pleacă sau strig după Weese.

- Un bărbat îşi plăteşte datoria. Bărbatul îți e dator cu trei.
- Trei?
- Zeul Roşu îşi ia cele cuvenite, dulce copilă, şi numai moartea poate plăti pentru viață. Fata a luat trei care au fost ai lui. Fata trebuie să dea trei în locul lor. Rosteşte numele şi omul va face restul.

Vrea sa ma ajute, îşi dădu seama Arya, cu un licăr de speranță care îi dădu amețeli.

- Du-mă la Riverrun, nu e departe. Dacă furăm nişte cai, am putea...

Bărbatul îi duse degetul la buze.

- Trei vieți vei avea de la mine. Nu mai mult, nu mai puțin. Trei şi am terminat. Aşa că fata trebuie să chibzuiască. Ii sărută uşor părul. Dar nu prea mult.

Până când Arya apucă să aprindă un ciot de lumânare, în urma lui nu mai rămăsese decât un miros vag, o adiere de ghimbir şi de cuişoare care stăruia în aer. Femeia din nişa alăturată se întoarse pe partea cealaltă, pe paie, şi se plânse de lumină, aşa că Arya stinse lumânarea. Când închise ochii, văzu chipuri plutind în fața ei. Joffrey şi mama sa, Ilyn Payne şi Meryn Trant şi Sandor Clegane..., dar ei se aflau la Debarcaderul Regelui, la sute de leghe depărtare, iar Ser Gregor poposise doar câteva nopți înainte de a pleca din nou să continue jafurile, luându-i pe Raff, pe Chiswyck şi pe Gâdilător cu el. Dar Ser Amory Lorch era aici, iar ea îl ura aproape la fel de mult. Oare? Nu era sigură. Şi mai rămânea întotdeauna Weese.

Se gândi la el din nou în dimineața următoare când, din cauza somnului puțin, începu să caşte.

- Nevăstuică, bubui Weese, data viitoare când mai văd gura aia deschisă, am să-ți smulg limba şi am sa i-o dau de mâncare cățelei. Ii răsuci urechea între degete, ca să se asigure că a auzit, şi îi spuse să se întoarcă la scările acelea - până seara să fie curate pana la al treilea palier.

In timp ce muncea, Arya se gândea la oamenii pe care îi voia morți. îşi imagina că le vede chipurile pe trepte şi freca mai tare, ca să le îndepărteze. Familia Stark era în război cu Lannisterii, iar ea era o Stark, astfel că ar omorî cât de mulți Lannisteri ar putea, aşa se făcea în vreme de război. Dar nu credea că putea să aibă încredere în Jaqen. Ar trebui sâ-i omor cu mâna mea. Ori de câte ori tatăl ei condamnase un om la moarte, înfăptuise asta de unul singur, cu Gheață, spada lui.

- Dacă vrei să iei viața unui om, îi eşti dator să-1 priveşti în față şi să-i asculți ultimele cuvinte, îl auzise spunându-le cândva lui Robb şi lui Jon.

A doua zi îl evită pe Jaqen H'ghar, la fel şi în ziua următoare. Nu era greu. Ea era foarte mică, iar Harrenhalul foarte mare şi plin de locuri în care se putea ascunde un şoarece.

Şi pe urmă Ser Gregor se întoarse, mai devreme decât se aşteptau, conducând de data aceasta o turmă de capre în locul unei turme de prizonieri. Arya auzi că Ser Gregor a pierdut trei oameni într-unui dintre atacurile de noapte ale Lordului Beric, dar cei pe care ea îi ura se întorseseră nevătămați şi se cazaseră la al doilea etaj al Turnului Plângerii. Weese observă că erau bine aprovizionați cu băutură.

- Ăştia sunt mereu însetați, mormăi el. Nevăs-tuică, ridică-te şi întreabă-i dacă au haine care trebuie peticite. Voi pune femeile să se ocupe de asta.

Arya alergă sus pe scările bine frecate. Nimeni nu îi acordă nici o atenție când intră. Chiswyck stătea lângă foc, cu un corn de bere în mână, spunând una dintre poveştile sale amuzante. Nu îndrăzni să-1 întrerupă, nefiind dornică să se aleagă cu o buză spartă.

- După turnirul Mâinii Regelui s-a întâmplat, înainte de-a veni războiul, spunea el. Ne îndreptam către vest, şapte eram, împreună cu Ser Gregor. Raff era cu mine, şi tânărul Joss Stilwood, care fusese scutierul lui la turnir. Ei bine, ajungem noi la acest râu nenorocit care se umflase de la atâtea ploi. Nu era chip să treci apa, dar în apropiere era o cârciumă, aşa că ne ducem acolo. Ser îl înhață pe berar şi-i zice să ne țină cornurile pline cu bere până când scad apele. Să fi văzut ochii de porc ai omului strălucind la vederea arginților. Aşa că ne aduce bere, el cu fiică-sa, şi berea e proastă şi slabă, o scursoare maronie care nu mă face mai fericit, şi nici pe Ser. Şi în tot acest timp cârciumarul ne spune ce bucuros e el că i-am călcat pragul, fiindcă nu prea avea muşterii din cauza ploilor. Nătărăului nu-i mai tace melița, deşi Ser nu-i spune nici un cuvânt, ci doar cugetă la Cavalerul Laşilor şi la festa nemernică pe care o juca. Se vedea cât îi era gura de încleştată, aşa că eu şi ceilalți flăcăi ştiam că nu era cazul să-i spunem nici o vorbă, dar cârciumarul trebuia să vorbească. întreabă până şi cum s-a descurcat stăpânul la turnir. Ser doar se uita la el. Intre timp, fiica lui aducea şi servea bere, o fetişcană grasă, de vreo optsprezece ani...

- Mai degrabă treisprezece, rosti tărăgănat Raff cel Dulce.

- Ei, fie cum o fi, nu prea aveai ce vedea de ea. Dar Eggon, beat, începe s-o atingă şi poate că am atins-o şi eu nițel, iar Raff îi spune tânărului Stilwood că trebuie s-o târască pe fată sus, să se facă bărbat, dându-i băiatului curaj, cum ar veni. In cele din urmă, Joss îşi vâră mâna sub fusta ei iar ea țipă şi scapă carafa şi fuge la bucătărie. Ei, s-ar fi terminat acolo, dar ce face bătrânul nebun? Se duce la Ser şi îl roagă să ne facă pe noi să-i lăsăm fata în pace, el fiind un cavaler adevărat şi chestii dintr-astea.

Ser Gregor nu acorda nici o atenție distracției noastre, dar acum se uită, ştiți cum, şi porunceşte ca fata să fie adusă înaintea lui. Acum bătrânul trebuie s-o târască din bucătărie, doar din vina lui. Ser se uită la ea de sus până jos şi întreabă:

- Aşadar, aceasta este târfa pentru care eşti atât de îngrijorat? Iar nebunul de bătrân tâmpit îi spune lui Gregor direct în față:

- Layna mea nu e târfă, ser. Ser nu clipeşte, ci zice doar:

- Acum este.

Ii azvârle bătrânului încă o monedă de argint, sfâşie rochia de pe fată şi o ia chiar acolo, pe masă, în fața tatălui ei, în timp ce ea se zbate şi se zvârcoleşte ca un iepure şi scoate sunetele alea. Văzând expresia de pe chipul bătrânului, am râs atât de tare încât îmi ieşea berea pe nas. Apoi băiatul ăsta aude zgomotul, fiul lui îmi închipui, şi vine alergând din pivniță, aşa că Raff e nevoit să-i înfigă un pumnal în burtă. Ser termină până atunci şi se întoarce la băutură şi ne vine tuturor rândul. Tobbot, ştiți cum e el, o întoarce pe partea cealaltă şi o ia pe la spate. Fata încetase să se mai opună până când mi-a venit mie rândul, poate că hotărâse că, până la urmă, îi plăcea, deşi, la drept vorbind, nu mi-ar fi displăcut puțină mişcare. Iar acum vine cireaşă de pe tort... Când totul se termină, Ser îi spune bătrânului că vrea rest. Fata nu merita un argint, zice el, şi al naibii să fiu dacă bătrânul nu-i aduce un pumn de monede de aramă, îşi cere scuze de la stăpân şi îi mulțumeşte pentru plată!

Râdeau cu toţii în hohote, nici unul mai tare decât Chiswyck însuşi, care râdea atât de zgomotos de propria povestire încât îi săreau mucii din nas în barba căruntă, nepieptănată. Arya stătea în umbră, pe casa scărilor, şi îl privea. Se furişă înapoi în pivniţă, fără să scoată o vorbă. Când Weese află că nu 1-a întrebat despre haine, îi trase jos pantalonii şi o bătu cu nuiaua până ce din coapse începu să-i curgă sânge, dar Arya închise ochii şi se gândi la toate învăţăturile pe care i le dăduse Syrio şi nu simţi aproape nimic.

Două nopţi mai târziu, o trimise în Sala Cazărmii, să servească la masă. Ducea o carafă cu vin şi turna în cupe când îl zări pe Jaqen H'ghar la masa lui, în partea cealaltă a culoarului.. Muşcându-şi buza, privi

cu grijă de jur-împrejur, ca să se asigure că Weese nu o vedea. Teama taie mai adânc decât o sabie, îşi spuse.

Făcu un pas, şi încă unul, şi cu fiecare se simţi mai puţin şoarece. înainta de-a lungul băncii, umplând cupele cu vin. Rorge stătea în dreapta lui Jaqen, beat turtă, dar nu o observă. Arya se aplecă şi şopti direct în urechea lui Jaqen.

- Chiswyck.

Lorath nu dădu semne că ar fi auzit.

Când carafa se goli, Arya alergă în pivniţă să o umple din nou din butoi şi se întoarse repede la servit. Nimeni nu murise de sete cât timp fusese ea plecată şi scurta ei absenţă trecu neobservată.

Nu se întâmplă nimic a doua zi, nici în ziua următoare, dar în cea de-a treia, Arya se duse la bucătărie cu Weese să le aducă cina.

- Unul dintre oamenii Muntelui a căzut de pe metereze azi-noapte şi şi-a rupt gâtul lui de prost, îl auzi pe Weese spunându-i unei bucătărese.

- Beat?

- Nu mai mult decât în mod obişnuit. Unii spun că 1-a împins fantoma lui Harren. Pufni, ca să arate ce părere avea despre asemenea idei.

N-a fost Harren, îi veni Aryei să spună, am fost eu. Il ucisese pe Chiswyck cu o şoaptă şi va mai ucide încă doi până la sfârşit. Sunt fantoma Harrenhalului, gândi ea. Şi în noaptea aceea avu de urât cu un nume mai puţin.

CATELYN

Locul de întâlnire era o pajişte plină de verdeaţă, presărată cu ciuperci gri, palide, şi cu buştenii aspri ai copacilor doborâţi la pământ.

- Suntem primii, doamna mea, zise Hallis Mol-len în timp ce se opriră printre buşteni, singuri între armate. Flamura Casei Stark, cu însemnul lupului străvechi, flutura în vârful lăncii pe care o purta. Catelyn nu putea vedea marea de aici, dar simţea cât era de aproape. Vântul ce bătea dinspre vest era încărcat de mirosul de sare.

Cercetaşii lui Stannis Baratheon tăiaseră copacii pentru catapulte şi pentru turnurile sale de atac. Catelyn se întreba cât timp rezistase crângul şi dacă Ned poposise aici când şi-a condus oastea către sud, ca să ridice ultimul asediu asupra Capătului Furtunii. A câştigat atunci o mare victorie, cu atât mai mare cu cât a avut loc fără vărsare de sânge.

Fie ca Zeii să mă ajute să fac şi eu la fel, se rugă Catelyn. Propriii ei supuşi consideraseră că era nebună să vină până aici.

- Nu e lupta ta, doamna mea, spuse Ser Wendel Manderly. Ştiu că regele nu ar vrea ca mama lui sa se expună la un asemenea pericol.

- Suntem cu toții în pericol, îi răspunse, poate prea tăios. Crezi că eu vreau să fiu aici, ser? Locul meu e la Riverrun, lângă patul de moarte al tatălui meu, la Winterfell, cu fiii mei. Robb m-a trimis la sud să vorbesc în numele lui, şi asta voi face.

Nu era lucru uşor să aduci pacea între aceşti frați, Catelyn era conştientă, dar pentru binele regatului, trebuia să încerce.

Peste câmpiile îmbibate de ploaie şi peste culmile stâncoase putea vedea marele castel al Capătului Furtunii, înălțându-se spre cer, cu spatele către marea nevăzută. La poalele muntelui de stâncă cenuşie, armata Lordului Stannis Baratheon părea mică şi neînsemnată, ca o adunătură de şoareci cu flamuri.

In cântece se spunea că, în vremuri străvechi, Capătul Furtunii fusese ridicat de Durran, primul Rege al Furtunii, cel care a câştigat dragostea frumoasei Elenei, fiică a zeului mării şi a zeiței vântului. In noaptea nunții lor, Elenei şi-a dăruit virginitatea unui muritor, osândindu-se astfel la moartea de care aveau parte oamenii, iar părinții ei îndurerați şi-au revărsat mânia şi au trimis vânturi şi ape pentru a doborî fortăreața lui Durran. Prietenii săi, frații şi nuntaşii au fost zdrobiți sub zidurile prăbuşite sau duşi de vânt pe mare, dar Elenei 1-a adăpostit pe Durran în brațele sale, astfel că iubitul ei nu a pățit nimic, iar când, în cele din urmă, zorile s-au ivit, el a declarat război împotriva zeilor şi a jurat să reconstruiască fortăreața.

Cinci castele a mai construit, fiecare mai mare şi mai puternic decât celălalt, doar pentru a le vedea făcute țăndări când vijeliile s-a abătut, urlând, asupra Golfului Corăbiilor Sfărâmate, aducând cu ele ziduri imense de apă. Lorzii săi l-au implorat să construiască mai spre interior, preoții i-au spus că trebuie să înduplece zeii redând-o mării pe Elenei, până şi oamenii de rând l-au rugat să se potolească. Durran nu voia să asculte. Un al şaptelea castel a ridicat, cel mai mare dinte toate. Unii spuneau că l-au ajutat copiii pădurii, fasonând piatra cu puterea magiei; alții susțineau că un băiețel i-a spus ce trebuia să facă, un băiat care mai târziu avea să fie Bran Constructorul. Indiferent cum era spusă povestea, sfârşitul era acelaşi. Deşi zeii mânioşi au stârnit furtună după furtună împotriva sa, cel de-al şaptelea castel a rămas în picioare, sfidător, iar Durran, Mâhnirea Zeilor, şi frumoasa Elenei au locuit acolo împreună până la sfârşitul vieții.

Zeii nu uită, şi furtunile mai vin şi acum, dezlăn-țuindu-se asupra mării înguste. Cu toate acestea, la Capătul Furtunii a rezistat de-a lungul secolelor un castel cum altul nu mai era. Imensul său zid de apărare era înalt de trei sute de picioare, fără ambrazuri sau intrări secrete, rotunjit peste tot, curbându-se lin, cu pietrele atât de dibaci îmbinate încât nicăieri nu vedeai o crăpătură, un unghi sau o gaură prin care vântul să poată intra. Se spunea că zidul acela era gros de douăzeci de picioare în locul său cel mai îngust, şi de aproape douăzeci şi şase în partea dinspre mare, două rânduri de pietre, între ele cu nisip şi pietriş. In interiorul puternicului bastion, bucătăriile, grajdurile şi curțile erau ferite de vânturi şi de valuri. Cât despre turnuri, era numai unul, un turn-celulă, fără ferestre în partea ce dădea spre mare, atât de marc încât era grânar, cazarmă, sală de ospețe şi locuința lordului în acelaşi timp, încununat de parapete masive care îl făceau să pară, văzut de departe, un pumn cu ținte deasupra unui braț ridicat.

- Doamna mea, o strigă Hal Mollen. Doi călăreți ieşiră din mica tabără de la poalele castelului şi se îndreptarea către ei la pas. Acela trebuie să fie Regele Stannis.

- Fără îndoială.

Catelyn îi privi apropiindu-se. Stannis trebuie să fie, dar acela nu e steagul Baratheonilor. Era galben strălucitor, nu galbenul intens al steagurilor lui Renly, iar emblema pe care o purta era roşie, deşi Catelyn nu-i putea distinge forma. Renly trebuia să sosească ultimul. Ii spusese asta la plecare. Nu trebuia să urce pe cal până ce nu-1 vedea pe fratele său plecat de mult. Primul sosit trebuia să-1 aştepte pe celălalt, iar Renly nu avea să aştepte. E un fel de joc pe care-l joacă regii, îşi spuse. Ei bine, ea nu era rege, aşa că nu era nevoie să-1 joace. Catelyn era obişnuită să aştepte.

Când se apropie, văzu că Stannis purta o coroană din aur roşu, cu vârfurile în formă de flăcări. Centura îi era bătută cu granate şi cu topaze, iar pe teaca sabiei pe care o purta era aşezat un rubin mare, pătrat. In rest, veşmintele sale erau simple: vestă de piele cu ținte peste jiletca matlasată, cizme uzate, pantaloni din pânză aspră, maro. Stema de pe steagul lui gal-ben-auriu înfățişa o inimă roşie, înconjurată de o vâlvătaie de foc portocaliu. Cerbul încoronat era acolo, da... mic şi închis în interiorul inimii. Şi mai ciudat era purtătorul lui de flamură - o femeie îmbrăcată în roşu din cap până-n picioare, cu fața umbrită de gluga adâncă a mantiei sale stacojii. O preoteasă roşie, gândi Catelyn nedumerită. Secta era puternică şi avea numeroşi adepți în Oraşele Libere şi în îndepărtatul est, dar în Cele Şapte regate erau doar câteva.

- Lady Stark, zise Stannis Baratheon cu o politețe rece când se opri în fața ei. înclină capul, mai pleşuv decât şi-1 amintea Catelyn.

- Lord Stannis, îi răspunse ea. Sub barba tunsă scurt, maxilarul său puternic se încleşta, dar nu se apucă s-o terorizeze cu titlurile de noblețe. Pentru asta, Catelyn îi era deplin recunoscătoare. Nu mă gândeam că te voi găsi la Capătul Furtunii.

Ochii lui adânciți în orbite o priviră stânjenitor. Nu era omul amabilităților gratuite.

- îmi pare rău pentru moartea lordului tău, zise el, deşi Eddard Stark nu mi-a fost prieten.

- Nu ți-a fost niciodată duşman, domnul meu. Când Lordul Tyrell şi Lordul Redwyne v-au ținut ostatici în castelul acela, murind de foame, Eddard Stark a fost cel care a înfrânt asediul.

- La porunca fratelui meu, nu de dragul meu, răspunse Stannis. Lordul Eddard şi-a făcut datoria, n-am să neg asta. Am făcut eu vreodată mai puțin? Eu ar fi trebuit să fiu Mâna lui Robert.

- Aceea a fost voința fratelui tău. Ned nu a vrut niciodată.

- Dar a acceptat, ceea ce trebuia să fie al meu. Cu toate acestea, îți dau cuvântul meu, ți se va face dreptate pentru moartea lui.

Cum le mai plăcea să promită capete acestor oameni care voiau să devină regi.

- Fratele tău mi-a promis acelaşi lucru. Dar, sincer vorbind, aş prefera să-mi recapăt fiicele şi să las dreptatea pe seama zeilor. Cersei o are şi acum pe Sansa mea, iar despre Arya n-am mai auzit nimic din ziua morții lui Robert.

- Dacă îți vom găsi copiii când vom ocupa oraşul, vor fi trimişi la tine. Vii sau morți, sugera tonul său.

- Şi când va fi asta, Lord Stannis? Debarcaderul Regelui e aproape de Piatra Dragonului şi, în schimb, te găsesc aici.

- Eşti directă, Lady Stark. Prea bine. Iţi voi răspunde direct. Ca să ocup oraşul, am nevoie de puterea acestor lorzi ai sudului pe care îi văd dincolo de câmp. Sunt de partea fratelui meu. Trebuie cu orice preţ să-i atrag de partea mea.

- Oamenii se supun cui vor, domnul meu. Aceşti lorzi i-au jurat credinţă lui Robert şi Casei Baratheon. Dacă tu şi fratele tău aţi lăsa vrajba deoparte...

- Nu am nimic cu Renly, dacă îmi arată respectul cuvenit, ca frate şi ca rege al său. Nu vreau decât ceea ce mi se cuvine de drept. Renly îmi datorează supunere şi loialitate. Am de gând să le obţin. De la el şi de la aceşti lorzi. Stannis îi cercetă chipul. Şi ce vânt te aduce pe acest câmp, doamna mea? Casa Stark s-a alăturat fratelui meu, aşa stau lucrurile?

Acesta nu se va pleca niciodată, gândi ea, dar trebuia oricum să încerce. Miza era prea mare.

- Fiul meu domneşte ca Rege al Nordului, prin voinţa lorzilor noştri şi a poporului. Nu pleacă genunchiul în faţa nimănui, dar întinde o mână prietenească tuturor.

- Regii nu au prieteni, zise Stannis fără ocolişuri, doar supuşi şi duşmani.

- Şi fraţi, strigă o voce veselă din spatele ei. Cate-lyn se uită peste umăr, în timp ce iapa Lordului Renly îşi croia drum printre buşteni. Mai tânărul Baratheon era strălucitor în jiletca lui din catifea verde şi cu mantia de satin tivită cu blană. Coroana de trandafiri galbeni îi împresura tâmplele, iar capul de cerb din jad se ridica deasupra frunţii, cu părul lung şi negru ţâşnind de dedesubt. Teaca sabiei îi era presărată cu bucăţi mari de diamante negre, zimţate, iar în jurul gâtului avea legat un lanţ de aur şi smaralde.

Renly alesese şi el o femeie să-i poarte stindardul, deşi Brienne îşi ascundea chipul şi trupul în spatele armurii plate care nu oferea nici un indiciu asupra sexului ei. In vârful lăncii sale de zece picioare, cerbul încoronat se ridica pe picioarele din spate, negru pe fond auriu, în timp ce briza mării unduia pânza.

Salutul fratelui său fu scurt.

- Lord Renly.

- Rege Renly. Eşti tu cu adevărat, Stannis? Stannis se încruntă.

- Cine ar trebui să fie?

Renly dădu nepăsător din umeri.

- La vederea acestui stindard, nu puteam fi sigur. Steagul cui îl porţi?

- Al meu.

Preoteasa înveşmântată în roşu grăi:

- Drept blazon, regele a ales inima dogoritoare a Lordului Luminii.

Renly păru amuzat.

- Cu atât mai bine. Dacă folosim amândoi acelaşi steag, lupta va fi îngrozitor de confuză.

Catelyn spuse:

- Să sperăm că nu va fi nici o luptă. Noi trei avem un duşman comun care vrea să ne distrugă pe toţi.

Stannis o cercetă cu un aer sever.

- Tronul de Fier este al meu de drept. Toţi cei care neagă acest lucru sunt duşmanii mei.

- întreg regatul neagă asta, frățioare, zise Renly. Bătrânii o neagă cu ultima suflare, iar copiii nenăscuți o neagă în pântecele mamelor lor. O neagă cei din Dorne şi o neagă cei de la Zid. Nimeni nu te vrea rege. îmi pare rău.

Stannis îşi încleşta fălcile, cu chipul încordat.

- Jur că nu voi trata niciodată cu tine atâta timp cât vei purta coroana ta de trădător. Aş vrea să mă fi ținut de acel legământ.

- E o nebunie, zise Catelyn tăios. Lordul Tywin şade la Harrenhal cu douăzeci de mii de săbii. Ce a mai rămas din oastea Regicidului s-a regrupat la Dintele de Aur, o altă oştire Lannister se adună sub umbra cetății de la Casterly Rock, iar Cersei şi fiul ei stăpânesc Debarcaderul Regelui şi prețiosul vostru Tron de Fier. Vă numiți, fiecare dintre voi, rege, deşi regatul sângerează şi nimeni nu ridică sabia să-1 apere, în afară de fiul meu.

Renly ridică din umeri.

- Fiul tău a câştigat câteva bătălii. Eu voi câştiga războiul. Lannisterii pot să stea la picioarele mele.

- Dacă ai propuneri de făcut, fă-le, zise Stannis răstit, sau eu am plecat.

- Foarte bine, răspunse Renly. Propun să descaleci, să pleci genunchiul şi să-mi juri credință.

Stannis îşi înghiți furia.

- De asta nu vei avea parte niciodată.

- L-ai slujit pe Robert, pe mine de ce nu?

- Robert a fost fratele meu mai mare. Tu eşti cel mic.

- Mai mic, mai viteaz şi de departe mai atrăgător...

- ... şi, pe deasupra, un hoț şi un uzurpator. Renly ridică din umeri.

- Targaryenii l-au numit pe Robert uzurpator. Se pare că a reuşit să suporte ruşinea. Aşa voi face şi eu.

Aşa nu se poate.

- Uitați-vă la voi! Dacă ați fi fiii mei, v-aş bate cap în cap şi v-aş încuia într-o cameră până ce v-ați aduce aminte că sunteți frați.

Stannis îi aruncă o privire încruntată.

- Mergi prea departe, Lady Stark. Sunt regele de drept, iar fiul tău nu e mai puțin trădător decât fratele meu aici de față. Va veni şi rândul lui.

Amenințarea directă îi stârni furia.

- Foarte uşor îi numeşti pe alții trădători şi uzurpatori, domnul meu, dar cu ce eşti tu mai bun? Spui că eşti regele de drept, dar mi se pare că Robert are doi fii. După toate legile Celor Şapte Regate, Prințul Joffrey este moştenitorul lui de drept şi, după el, Tommen... iar noi suntem cu toții trădători, oricâtă dreptate am avea.

Renly izbucni în râs.

- Stannis, trebuie s-o ierți pe Lady Catelyn. A bătut tot drumul de la Riverrun, un drum lung călare. Mă tem că n-a apucat să vadă mica ta scrisoare.

- Joffrey nu e sămânța fratelui meu, zise Stannis fără menajamente. Nici Tommen. Sunt bastarzi. Şi fata la fel. Toți trei, monstruozități născute din incest.

Cersei ar putea fi atât de nebună? Catelyn rămase fără grai.

- Nu e o poveste drăgălaşă, doamna mea? întrebă Renly. Eram cu tabăra la Horn Hill când Lordul Tarly a primit această scrisoare şi, trebuie să spun, m-a lăsat cu gura căscată. Ii zâmbi fratelui său. N-am bănuit niciodată că eşti atât de isteț, Stannis. Dacă ar fi adevărat, tu chiar ai fi moştenitorul lui Robert.

- Dacă ar fi adevărat? Mă faci mincinos?

- Poți dovedi vreo vorbă din această născocire? Stannis scrâşni din dinți.

Robert n-ar fi avut cum să ştie, gândi Catelyn, altfel Cersei şi-ar fi pierdut capul într-o clipă.

- Lord Stannis, întrebă ea, dacă ştiai că regina e vinovată de asemenea delicte monstruoase, de ce ai păstrat tăcerea?

- N-am păstrat tăcerea, declară Stannis. I-am vorbit despre bănuielile mele lui Jon Arryn.

- In loc să-i fi vorbit fratelui tău?

- Fratele meu nu mi-a dat niciodată prea multă ascultare. De la mine, asemenea acuzații ar fi părut arțăgoase şi interesate, un mijloc de a mă plasa primul pe linia succesiunii. Am crezut că Robert va fi mai dispus să asculte dacă acuzațiile veneau din partea Lordului Arryn, pe care îl iubea.

- Aha, zise Renly, deci avem cuvântul unui om mort.

- Crezi că a murit din pură întâmplare, orb nebun? Cersei 1-a otrăvit, de teamă că o va da în vileag. Lordul Jon aduna anumite dovezi...

- ... care, fără îndoială, au murit odată cu el. Ce neplăcut!

Catelyn îşi amintea, punea lucrurile cap la cap.

- Intr-o scrisoare pe care mi-a tnmis-o la Winter-fell, sora mea, Lysa, a acuzat-o pe regină că i-a ucis soțul, recunoscu ea. Mai târziu, la Eyrie, a pus crima pe seama fratelui reginei, Tyrion.

Stannis pufni.

- Dacă intri într-un cuib de şerpi, contează care şarpe te muşcă primul?

- Toată discuția asta despre şerpi şi incest este amuzantă, dar nu schimbă nimic. S-ar putea prea bine să ai pretenții mai justificate, Stannis, dar tot eu am oastea cea mai mare. Mâna lui Renly se strecură sub mantie. Stannis observă şi înhață îndată mânerul sabiei sale, dar înainte de-a apuca s-o scoată din teacă, fratele său scoase... o piersică.

- Vrei, frățioare? îl întrebă Renly zâmbind. E de la Highgarden. N-ai gustat în viața ta ceva atât de dulce, îți jur. Luă o muşcătură. Sucul i se prelinse din colțurile gurii.

- N-am venit aici să mănânc fructe. Stannis spumega de furie.

- Lorzii mei! interveni Catelyn. Ar trebui să formulăm termenii unei alianțe, nu să ne luăm unul pe altul în derâdere.

- Nimeni nu ar trebui să refuze să guste o piersică, replică Renly, azvârlind sâmburele. S-ar putea să nu mai aibă niciodată ocazia. Viața e scurtă, Stannis. Adu-ți aminte ce spun cei din clanul Stark. Vine iarna. Se şterse la gură cu dosul palmei.

- N-am venit aici nici ca să fiu amenințat.

- Şi nici nu ai fost, i-o trânti Renly. Când voi amenința, îți vei da seama. Sincer, nu mi-ai plăcut niciodată, Stannis, dar eşti de acelaşi sânge cu mine şi nu am de gând să te ucid. Aşa că, dacă vrei capătul Furtunii, ia-1... ca pe un dar din partea unui frate. Aşa cum mi 1-a dat Robert cândva, ți-1 dăruiesc ție.

- Nu e cazul să mi-1 dăruieşti. îmi aparține de drept. Oftând, Renly se întoarse în şa.

- Ce treabă am eu cu acest frate al meu, Brienne? îmi refuză piersica, îmi refuză castelul, mi-a ocolit până şi nunta...

- Ştim amândoi că nunta ta a fost o mascaradă. Cu un an în urmă unelteai să o faci pe fată una dintre târfele lui Robert.

- Cu un an în urmă plănuiam să o fac regina lui Robert, răspunse Renly, dar ce contează? Pe Robert 1-a luat un mistreț, iar eu am luat-o pe Margaery. Ai fi încântat să afli că a venit la mine ca fecioară.

- In patul tău, are şanse să şi moară aşa.

- O, mă aştept să am un fiu de la ea în cel mult un an. Scuză-mă, câți fii ai tu, Stannis? O, da..., nici unul. Renly afişă un zâmbet nevinovat. Cât despre fiica ta, înțeleg. Dacă nevasta mea ar arăta ca a ta, mi-aş trimite şi eu bufonul să se pună la dispoziția ei.

- Ajunge! răcni Stannis. N-am să accept să fiu batjocorit în față, mă auzi? N-am sa accept!

îşi scoase sabia din teacă. Oțelul sclipi ciudat de puternic în lumina palidă a soarelui, când roşu, când galben, când alb-strălucitor. Aerul tremura parcă în jurul ei, ca de la căldură. Calul lui Catelyn necheză şi se dădu un pas înapoi, dar Brienne se aşeză între cei doi frați, cu sabia în mână.

- Vâră sabia în teacă! strigă la Stannis.

Cersei Lannister se sufocă de râs, gândi Catelyn obosită.

Stannis îndreptă vârful sabiei către fratele său.

- Nu sunt nemilos, tună cel care era un nemilos notoriu. Nici nu doresc să pătez Aducătoarea de

Lumină cu sângele fratelui meu. De dragul mamei care ne-a născut pe amândoi, îți acord această noapte să îți reconsideri atitudinea prostească, Renly. Co-boară-ți flamurile şi vino la mine înainte de răsăritul soarelui, şi îți voi oferi Capătul Furtunii şi vechiul tău scaun în consiliu şi chiar te voi numi moştenitorul meu până ce se va naşte fiul meu. Altfel, am să te distrug. Renly râse.

- Stannis, e o sabie foarte frumoasă, îți jur, dar cred că strălucirea ei ți-a stricat vederea. Priveşte peste câmpuri, frățioare. Vezi toate acele flamuri?

- Crezi că te vor face rege câteva bucăți de pânză?

- Săbiile clanului Tyrell mă vor face rege. Rowan, Tarly şi Caron mă vor face rege, cu securea şi cu ciocanul de război. Săgețile clanului Tarth şi lăncile clanurilor Penrose Fossoway, Cuy, Mullendore, Es-termont, Selmy, Hightower, Oakheart, Crane, Cas-well, Blackbar, Morrigen, Beesbury, Shermer, Dunn, Footly... Până şi Casa Florent, frații şi unchii propriei tale soții, ei mă vor face rege. Toată cavaleria sudului este cu mine, şi asta este cea mai mică parte a puterii mele. Pedestraşii mei vin din urmă, o sută de mii de săbii, de lănci şi sulițe. Şi tu mă vei distruge pe mine? Cu ce, mă rog? Cu şleahta aia neînsemnată pe care o văd îngrămădită sub zidurile castelului? Dacă aş zice că sunt cinci mii aş fi generos, lorzi ai peştilor, cavaleri ai cepei şi mercenari. Jumătate dintre ei ar veni la mine înainte de-a începe bătălia. Ai mai puțin de patru sute de cai, aşa îmi spun iscoadele - călăreți liberi în haine de piele fiartă, care nu ar rezista nici o

clipă în fața lăncierilor cu armuri. Nu-mi pasă ce fel de luptător priceput te crezi, Stannis, oastea aia a ta nu va supraviețui primului atac al avangardei mele.

- Vom vedea, frate. O parte din lumina lumii parcă se stinse când Stannis îşi strecură sabia înapoi în teacă. In zori, vom vedea.

- Sper că noul tău zeu e milostiv, frățioare. Stannis râse zgomotos şi se îndepărtă dispretuitor.

Preoteasa roşie mai zăbovi un moment.

- Vezi de păcatele tale, Renly, zise ea întorcându-şi calul.

Catelyn şi Lordul Renly se întoarseră împreună la tabăra unde cei peste o mie de oşteni îi aşteptau.

- A fost distractiv, chiar dacă nu foarte eficient, comentă el. Mă întreb de unde pot face rost de o sabie ca aceea. Ei bine, fără îndoială că Loras mi-o va dărui după bătălie. Sunt mâhnit că a trebuit să se ajungă la asta.

- Ai un mod vesel de a fi mâhnit, zise Catelyn, a cărei suferință nu era prefăcută.

- Chiar aşa? Renly ridică din umeri. Aşa să fie. Mărturisesc, Stannis nu a fost niciodată fratele meu preferat. Crezi că povestea aceea a lui e adevărată? Dacă Joffrey este fiul Regicidului...

- ... atunci fratele tău este moştenitorul de drept. . - Cât timp este în viață, recunoscu Renly. Deşi

e o lege prostească, nu eşti de acord? De ce fiul cel mare şi nu fiul cel mai potrivit? Coroana mi s-ar potrivi mie, aşa cum nu i s-a potrivit niciodată lui

Robert şi cum nu i se va potrivi lui Stannis. Am în sânge menirea de a fi un rege mare, puternic şi generos, inteligent, drept, înțelegător, credincios prietenilor şi necruțător cu duşmanii, dar în acelaşi timp, capabil de iertare, răbdător...

- ... modest, adăugă Catelyn. Renly râse.

- Trebuie să-i îngădui unui rege să aibă unele defecte, doamna mea.

Catelyn se simțea foarte obosită. Tot efortul fusese în zadar. Frații Baratheon se vor îneca unul pe altul în sânge, în timp ce fiul său îi va înfrunta singur pe Lannisteri şi nimic din ceea ce ar putea spune sau face ea nu va împiedica asta. E timpul să mă întorc la Riverrun, să închid ochii tatălui meu, gândi ea. Cel puțin atâta pot să fac. Poate că sunt un mesager nepriceput, dar ştiu să jelesc cum se cuvine, zeii să mă apere.

Tabăra lor era bine amplasată pe o creastă stâncoasă care se întindea de la nord la sud. Era mult mai ordonată decât tabăra răsfirată de la Mander, deşi doar pe jumătate atât de mare. Când a aflat despre asediul fratelui său asupra Capătului Furtunii, Renly şi-a împărțit forțele, aşa cum făcuse Robb la Gemeni. Marea masă de pedestraşi o lăsase în urmă, la Podul Amar, cu tânăra lui regină, cu căruțele şi carele, cu animalele de povară şi cu toate maşinile de atac care-1 încurcau, în timp ce Renly însuşi conducea cavalerii şi mercenarii într-o năvală către sud.

Cât de mult semăna cu fratele său Robert, chiar şi la asta... Numai că Robert îl avea mereu alături pe Eddard Stark, să-i tempereze îndrăzneala cu prudența sa. Cu siguranță, Ned l-ar fi convins pe Robert să-şi aducă toate forțele, să-1 înconjoare pe Stannis şi să-şi asedieze asediatorii. Renly a refuzat această opțiune, în pripa sa năvalnică de a ajunge la o confruntare cu

fratele său. îşi îndepărtase liniile de aprovizionare, lăsase mâncarea şi nutreţurile în urmă, cu toate căruţele, catârii şi boii. Trebuia să ajungă la luptă curând sau vor muri de foame.

Catelyn îl trimise pe Hal Molen să aibă grijă de cai, în timp ce ea îl însoţi pe Renly înapoi la pavilionul regal din inima taberei. In spatele pereţilor de mătase verde, căpitanii şi stegarii săi aşteptau să audă veşti despre tratative.

- Fratele meu nu s-a schimbat, le spuse tânărul lor rege, în timp ce Brienne îi desfăcu mantia şi îi ridică de pe frunte coroana de aur şi jad. Castelele şi amabilităţile nu sunt pe placul lui, el vrea sânge. Ei bine, m-am hotărât să-i satisfac dorinţa.

- înălţimea Ta, nu văd să fie nevoie de nici o bătălie, interveni Lordul Mathis Rowan. Castelul e bine păzit şi bine aprovizionat. Ser Cortnay Penrose este un comandant iscusit, iar până acum nu s-a construit o maşină de război care să poată sparge zidurile de la Capătul Furtunii. Lasă-1 pe Lordul Stannis să atace. Nu va avea nici o satisfacţie şi, în timp ce va sta zadarnic în frig şi va muri de foame, noi vom ocupa Debarcaderul Regelui.

- Iar oamenii vor spune că m-am temut de Stannis?

- Doar nebunii vor spune asta, îl contrazise Lordul Mathis.

Renly se uită la ceilalţi.

- Voi ce ziceţi?

- Eu spun că Stannis e un pericol pentru tine, afirmă Lordul Randyll Tarly. Lasă-1 neînsângerat şi nu va face decât să devină mai puternic, în timp ce luptele îţi vor slăbi puterile. Lannisterii nu vor fi înfrânţi într-o singură zi. Când vei termina cu ei, Lordul Stannis ar putea să fie la fel de puternic ca tine... sau mai puternic.

Alţii i se alăturară în cor. Regele părea mulţumit.

- Ii vom înfrunta.

Am dat greş cu Robb, după cum am dat greş cu Ned, gândi Catelyn.

- Stăpâne, anunţă ea. Dacă eşti hotărât să lupţi, misiunea mea în acest loc s-a sfârşit. Iţi cer permisiunea să mă întorc la Riverrun.

- Nu o ai. Renly se aşeză pe un scaun. Catelyn deveni băţoasă.

- Am sperat să te ajut să faci pace, stăpâne. Nu te voi ajuta să faci război.

Renly ridică din umeri.

- îndrăznesc să spun că vom învinge şi fără cei douăzeci şi cinci ai tăi, doamna mea. Nu am de gând să te pun să iei parte la bătălie, ci doar s-o priveşti!

- Am fost la Pădurea Şoaptelor, stăpâne. Am văzut destul măcel. Am venit aici ca mesager...

- Şi ca mesager vei pleca, zise Renly, dar mai înţeleaptă decât ai venit. Vei vedea cu ochii tăi ce păţesc răzvrătiţii, pentru ca fiul tău să poată auzi din gura ta. Nu te teme, te vom proteja. Se întoarse pentru a da ordine. Lord Mathis, tu vei conduce centrul dispozitivului principal de luptă. Bryce, tu vei avea flancul stâng. Flancul drept e al meu. Lord Ester-mont, tu vei conduce rezerva.

- Nu te voi dezamăgi, înălţimea Ta, răspunse Lordul Estermont.

Lordul Mathis Rowan luă cuvântul:

- Cine va avea avangarda?

- înălţimea Ta, zise Jon Fossoway, îţi cer această onoare.

- Cere tot ce vrei, zise Ser Guyard cel verde, de drept trebuie să fie unul dintre cei şapte cel care dă prima lovitură.

- E nevoie de mai mult decât de o mantie frumoasă ca să ataci un zid de apărare, îi anunţă Randyll Tarly. Conduceam avangarda lui Mace Tyrell pe vremea când tu, Guyard, erai încă la ţâţa mamei.

Un strigăt de protest umplu pavilionul, în timp ce alţi bărbaţi îşi prezentau zgomotos pretenţiile. Cavalerii verii, gândi Catelyn. Renly ridică o mână.

- Destul, lorzii mei. Dacă aş avea o duzină de avangarde ar avea fiecare dintre voi câte una, dar cea mai mare glorie aparţine de drept celui mai mare cavaler. Aşa că Ser Loras va da prima lovitură.

- Bucuros, înălţimea Ta. Cavalerul Florilor înge-nunche înaintea regelui. Dă-mi binecuvântarea ta şi un cavaler să meargă alături de mine, cu stindardul tău. Lasă cerbul şi trandafirul să meargă la luptă umăr lângă umăr.

Renly privi împrejur.

- Brienne.

- înălţimea Ta? Era îmbrăcată încă în armura ei de oţel albastru, dar îşi scosese coiful. Era foarte cald în cortul aglomerat şi părul ei moale, galben, îi era lipit de transpiraţie de faţa lătăreaţă. Locul meu e alături de tine, am jurat să fiu scutul tău...

- Una din şapte, îi reaminti regele. Nu te teme, patru dintre camarazii noştri vor fi cu mine în luptă.

Brienne căzu în genunchi.

- Dacă trebuie să mă despart de înălţimea Ta, fă-mi onoarea să te pregătesc pentru bătălie.

Catelyn auzi pe cineva râzând pe înfundate în spatele ei. Il iubeşte, biata de ea, se gândi ea cu tristeţe. S-ar juca de-a scutierul numai ca sâ-l atingă şi nu-i pasă ce părere vor avea despre ea.

- Se acceptă, zise Renly. Acum lăsaţi-mă, toţi. Chiar şi regii trebuie să se odihnească înainte de luptă.

- Stăpâne, zise Catelyn, în ultimul sat prin care am trecut era un mic sept. Dacă nu-mi permiţi să plec de la Riverrun, dă-mi voie să merg acolo şi să mă rog.

- Cum doreşti. Ser Robar, dă-i Doamnei Stark o escortă de nădejde până la acest sept... dar vezi să se întoarcă la noi până în zori.

- Ai face bine să te rogi şi tu, zise Catelyn.

- Pentru victorie?

- Pentru înţelepciune. Renly râse.

- Loras, stai şi ajută-mă să mă rog. A trecut atâta timp, încât aproape am uitat cum s-o fac. Cât despre ceilalţi, vreau ca fiecare om să fie la locul lui la primii zori, călare, cu armuri şi înarmaţi. Ii vom oferi lui Stannis o dimineaţă pe care n-o va uita prea curând.

Se lăsa asfinţitul când Catelyn părăsi pavilionul. Ser Robar Royce o urmă. Il cunoştea vag - unul dintre fiii lui Bronze Yohn, un bărbat atrăgător, într-un fel necizelat, un luptător de turnir cu un anumit renume. Renly îi dăruise o nouă mantie-curcubeu şi o armură de un roşu sângeriu şi îl primise în rândul celor şapte.

- Eşti departe de Vale, ser? îl întrebă.

- Tu eşti departe de Winterfell, doamna mea?

- Pe mine ştiu ce m-a adus aici, dar tu de ce ai venit? Aceasta nu este lupta ta, nu mai mult decât este a mea.
- Mi-am însuşit-o atunci când l-am făcut pe Renly regele meu.
- Cei din clanul Royce sunt stegari ai Casei Arryn.
- Nobilul meu tată îi datorează supunere Doamnei Lysa, la fel şi urmaşului ei. Un al doilea fiu trebuie să găsească glorie acolo unde poate. Ser Robar ridică din umeri. Omul se satură de turniruri.

Nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi unu de ani, gândi Catelyn, era de-o seamă cu regele lui... Dar regele ei, Robb al ei, avea mai multă înțelepciune la cincisprezece ani decât dobândise vreodată acest tânăr. Sau cel puțin aşa spera.

în colțişorul de tabără al lui Catelyn, Shadd tăia morcovi într-un ceaun, Hal Mollen juca zaruri cu trei dintre oamenii lui de la Winterfell, iar Lucas Black-wood îşi ascuțea pumnalul.

- Lady Stark, zise Lucas când o văzu. Mollen spune că dimineață va fi bătălie.
- Hal are dreptate, răspunse ea. Şi o gură slobodă, se pare.
- Luptăm sau fugim?
- Ne rugăm, Lucas, îi răspunse ea. Ne rugăm.

„în mod categoric, Cântec de gheață şi foc va ajunge cea mai bună saga fantasy scrisă vreodată. Subiectul nu e dificil de înțeles, dar încercarea de a-l rezuma ar fi realmente nebunească: o complexă intrigă politică şi dinastii rivale, iubiri, trădări, sfetnici răuvoitori, regi incapabili, cavaleri, castele, codri de nepătruns, un gigantic zid de apărare împotriva unor forțe neştiute, bastarzi şi dragoni demult dispăruți. Iar stilul nu are nimic din bucolicul lui Tolkien."

New York Times Book Review

SERIA CÂNTEC DE GHEAȚA ŞI FOC

Tărâmul uitat al luptei şi răzbunării, al vrăjitoriei şi războiului. O poveste în care fecioarele se aliază cu nebunii, fraţii complotează unul împotriva celuilalt, iar morţii se ridică pentru a întuneca pământul. Într-un climat al incestului şi al fratricidului, al alchimiei şi al crimei, preţul gloriei va fi măsurat în sânge şi va fi plătit celor mai cruzi învingători.

Premiul Locus

„Magie neagră, intrigă politică şi multă vărsare de sânge – o saga titanică: G.R.R. Martin. Un festin al literaturii fantasy care va satisface orice apetit."

Publisher's Weekly

„Seria *Cântec de gheaţă şi foc*, capodopera modernă a genului fantasy: magie, mister, intrigă, iubire şi aventură, într-o lume deosebită de tot ceea ce ştiam până acum."

Booklist

colecţia nautiluS fantasy

ISBN 978-973-143-123-9

www.nemira.ro